FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1937

1./2. szám – 1937 január
A NAGYSOKASÁG ÖSSZEGYŰJTÉSE - 3. RÉSZ - 2

3./4. szám – 1937 február
MUNKA - 22

5./6. szám – 1937 március
MALAKIÁS - 2. RÉSZ - 40

7./8. szám – 1937 április
MALAKIÁS - 3. RÉSZ - 56

9./10. szám – 1937 május
MALAKIÁS - 5. RÉSZ - 72

11./12. szám – 1937 június
MALAKIÁS - 6. RÉSZ - 88

13./14. szám – 1937 július
JEHOVA GONDVISELÉSE - 2. RÉSZ - 104

15./16. szám – 1937 augusztus
JEHOVA GONDVISELÉSE - 4. RÉSZ - 122

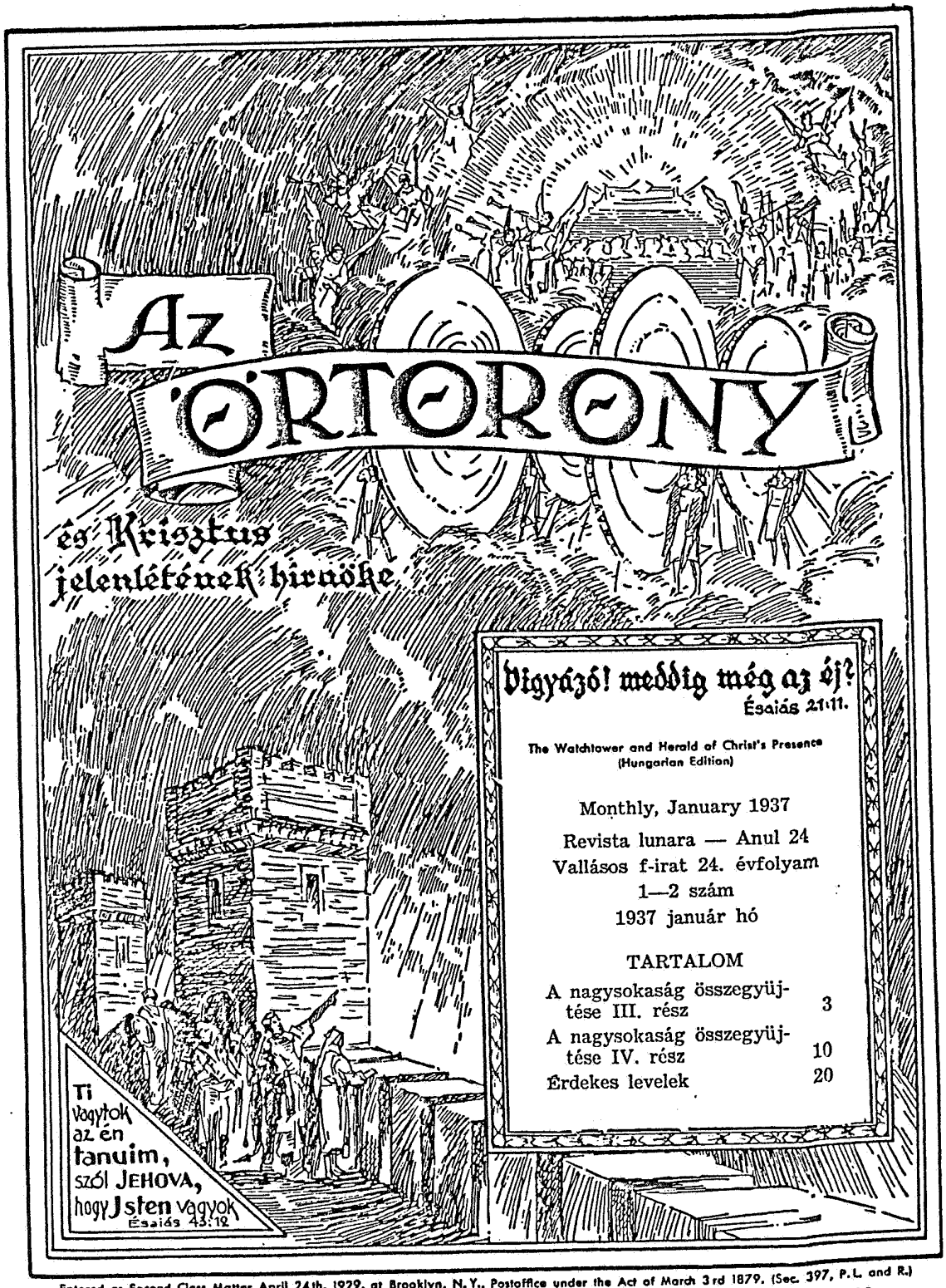
17./18. szám – 1937 szeptember
„A PARÁZNA NŐ ÉNEKE" - 2. RÉSZ - 138

19./20. szám – 1937 október
ÉRTELEM - 154

21./22. szám – 1937 november
KÍSÉRTŐ - 170

23./24. szám – 1937 december
HARZ AZ ISTEN ELLEN - 186

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, January 1937

Revista lunara — Anul 24

Vallásos f-irat 24. évfolyam

1—2 szám

1937 január hó

TARTALOM

A nagysokaság összegyüjtése III. rész 3

A nagysokaság összegyüjtése IV. rész 10

Érdekes levelek 20

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933

Ára: 2 Kč pod. čís. 322 020-VII-1933. — Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
Praha-Smíchov, Tylova 16.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Isten gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában. egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblii si tractate, Bucuresti 2 Str. Crisana No. 33.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:
A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Jehova bizonyságtevőinek évkönyve 1937-re

Az elmult munkaév folyamán végzett bizonyságtevés eredménye megelégedést és vigaszt hozott Isten országa hírnökeinek a földön. Mindazon gyalázatos üldöztetések dacára, melyeknek ezen bizonyságtevők ki vannak téve, s mindamellett, hogy a Királyság hírnökei világszerte ellenségeskedés között élnek, ez a csodálatos munka mégis tovább folyik, minek bizonyítéka az, hogy az utolsó 12 év alatt Rutherford bíró irataiból több mint 200 millió példány lett szétterjesztve az emberek között; minden könyv és füzet Isten napja beköszöntésének és az emberiség megszabadításának örömüzenetét tartalmazza. Akik egy igazságos uralom után vágyódnak, köszönetet mondanak Jehovának és az ő dicsőséges Királyának.

Magyar nyelven az évkönyv rövidített kiadásban jelenik meg. Az év minden napjára egy-egy bibliai szöveget tartalmaz megfelelő magyarázattal. Fűzött alakban lesz kiadva, példányonként 5 Kč előállítási költség megtérítése mellett. Mivel az évkönyv jelentéktelen példányszámban jelenik meg a megrendeléseket közvetlen a kidóhivatal címén kérjük.

Az évkönyv legfontosabb jelentéseit közölni fogja az Aranykorszak is. Azért az Aranykorszak minden egyes olvasójának megindokolva figyelmeztetnie kelelne felebarátjait, hogy ők is csatlakozzanak az Aranykorszak olvasóihoz.

Csehszlovákiában felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Ára: 2.— Kč Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 január hó | 1—2 szám

A nagysokaság összegyüjtése

„Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid, Sion!" — Sofónlás 3 : 16

(3. rész)

PRÓFÉTAI útján Jehova immár a hajdan kőrben íratott a jelen napok, illetve az ő napjának eseményei felől. Most ezeket a próféciákat a hű maradék reménységének megerősítésére, vigasztalására és segítésére feltárja. (Róma 15 : 4) A választott maradék világosan látja ezt s így az ördög semilyen ravaszsága, sem hanyagság nem tudja elforditani. A maradék az Úrban bizik, minden útjaiban felismeri, s ezért bízik teljesen abban, hogy Isten vezeti útain. Most egy önző stréber, aki túl okosnak képzeli magát, s azt szeretné, hogy mások is tanultnak és okosnak tekintsék, a következőket mondotta: „A folyóirat csak egy embernek a nézetét közli, s amit közöl, nem egyebek gyermeteg következtetéseknél." Ezzel a kijelentéssel akar elfogultságot előidézni az olvasók között a folyóirattal szemben s akarja figyelmüket beképzelt „bölcsekre" terelni. Ámde a hű maradék tudatában van annak, hogy Jehova és Jézus Krisztus a tanítóik s nem emberi nézettel táplálkozik s ezért nem is követi valamely önző ember ravaszul kitalált és előadott szavait. Amiképpen minden ökör ismeri urának jászolját, ugyanúgy tudja Isten minden kis gyermeke is, hogy az ő lelki tápláléka az Atya tárházából származik. Tovább fogja tehát tanulmányozni a próféciákat, nagy örömmel fogja nyomon követni azoknak az Úrtól való feltárását és tovább is minden hálájával a mennyei Atyának és a nagyobb Józsuénak fog elismeréssel adózni.

[2] Azok az őszinte emberek, akik a r. kat. hierarchiának és szövetséges papságának lábainál ültek és önző emberek fecsegéseit meghallgatták, megfosztattak olcsó jogaiktól, részedettek és sötétségben tartattak; most azonban az Úr kegyelme által itt az idő, hogy megérés és felvilágosodás birtokába jussanak s látják is, hogy segítség érkezett számukra Jehova Istentől, az Úr Jézus Krisztus útján. Most pedig figyeljük meg, mily találóan példáztatta előre Jehova munkájának ezt a részét immar a hajdani időkben.

[3] Amiképpen az Úr a gibeonitákat vezérelte, hogy Józsuéhoz forduljanak, vezéreli ma is az őszinte érzelműeket, hogy forduljanak Jézus Krisztushoz: „Küldének azért Gibeon férfiai Józsuéhoz a táborba , Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jöjj fel hozzánk hamar és ments meg minket és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az Emoreusok királyai, akik a hegyen lakoznak" — Józsué 10 : 6

[4] Józsué hadseregével Gilgálnál táborozott. Ez a szó „vedlést" jelent s arra a helyre mutat, ahol „Egyiptom szégyenét" (amely a világtörténelemből származott) az izraeliták, Jehova népe a körülmetélés által levedlette. Jehova akkor eltávolította tőlük gyalázatukat, mivel engedelmeskedtek azon parancsának, hogy a pászka előtt tisztuljanak meg. (Józsué 5 : 2—9) Hasonlóképpen távolította el Isten a világ gyalázatát a hű maradéktól, mivel az ő parancsának szót fogadott, a világtól különvált s magát teljesen Jehovának és az ő országának szentelte.

[5] Amiképpen a gibeoniták Józsuéhoz fordultak segítségért, látja most a Jonadáb, illetve a nagysokaság osztály, hogy Jehova bizonyságtevői teljesen hívek az Istenhez; s mivel a jonadábok sejtik, hogy bizonyságtevőinek segítségre vannak szorulva. Jehova bizonyságtevőihez fordulnak segítségért és életfenntartó táplálékért. A gibeonitáknak Józsuéhoz intézett segítségkérése teljesen egyezik azon jóakaratú emberek segélykiáltásával, akik Jézus Krisztushoz, a nagyobb Józsuéhoz fordulnak, hogy mentse meg őket az álkeresztenység szörnyűségeitől s a jóakaratúakat mentse meg az Isten számára. (Ezékiel 9 : 4) Most Jehovának a bizonyságtevőkhöz intézett utasításai oly világosak és tiszták, hogy senki sem állhat elő azzal, hogy tévesen értette azokat. A maradék azokat teljesíteni tartozik, amennyiben az ország evangéliumát mindazokhoz elviszi, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot.

[6] A gibeoniták segélykérése a köv. hangzott Józsuéhoz: „Jöjj fel hozzánk hamar és ments meg minket és segíts rajtunk!" A képnek ezen része világosan mutatja, hogy a cselszövők szembe fognak szállani a nagysokaság érdekében folyó munkával, t. i. a r. kat. hierarchia és cselszövő társai, akik mindnyájan Góg, Sátán fővezérének parancsnoksága alatt állanak. Azonkívül ez a kép azt is megmutatja, hogy Isten a nagyobb Józsué, Krisztus parancsnoksága alatt a maradékra bízta az ország gyümölcseinek a nagysokasághoz való elvitel munkáját és Isten tanubizonyságainak most e parancs végrehajtásán kell dolgozniok. „Jeruzsálem" Jehova szervezetének az elnevezése, amely az Urat dicsőíti, s ugyancsak őt dicsőíti a nagysokaság is mondván: „Üdv a mi Istenünknek, aki a királyi székben ül, és a Báránynak!" (Jelenések 7 : 10) Amiképpen a gibeonitákat annak idején az ellenségek ostromolták, ostromolják a mostani gibeonitákat, a jóakaratú embereket Isten szervezetének (népének) ellenségei; ezért mondja most Jehova a jóakaratú embereknek, akik neki szolgálnak és őt kívánják tisztelni: „Ne félj! Ne lankadjanak kezeid!" Most ugyanígy szól Jehova Sion maradékához, amely

FEL

az ő fő szervezetéhez tartozik a nagyobb Józsué parancsnoksága alatt: „Ne félj az ellenségtől!" S azonkívül megparancsolja neki: „Ne lankadjanak a kezeid!" (Sofóniás 3 : 16) Ez nem úgy hangzik, mintha előbb kedvezőbb idő elkövetkezését kellene megvárni, s csak akkor vinni a nagysokasághoz az ország evangéliumát, amint azt néhány „okos ember" a maga bölcseségében tanácsolja. Ellenkezőleg, ez arra mutat, hogy a maradéknak most teljes szorgalommal kell végezni munkáját, minden hanyagság nélkül. Most a maradék és Isten ellenségei között háború van folyamatban. Amely fegyvert most a maradék ebben a hadjáratban használ, a „Lélek fegyvere, illetve Isten igéje", ezt kell most használnia, amennyiben bátran és félelem nélkül hirdeti a királyság evangéliumát. Ezt most, vagypedig később kell tenni? Jehova prófétája útján megmondja: „Ama napon", t. i. az „Úr napján", amidőn az Úr Jézus templomában van és a nemzeteket szétválasztja egymástól. Tehát most, a jelenben, kell alkalmat nyerjenek az Úrtól a „többi juhok" az igazság ismeretére, s kell ezt az alkalmat megragadniok s bebizonyítaniok, hogy Isten és az ő országa mellett állanak.

[7] A maradéknak nem lehet mentsége, ha most az ördögtől megfogatni hagyja magát, s meg lett igérve nekünk, hogy a választottak nem hagyják magukat elámítani. Teljesen figyelmeztetve vagyunk a ravasz ellenséggel szemben és „az ő szándékai nem ismeretlenek előttünk." (Kor. II. 2 : 11) Akik most vigyáznak, nagyon jól tudják, hogy az ördög minden áron le akarja győzni és meg akarja semmisíteni Jehova bizonyságtevőinek munkáját. A maradék a „világosság gyermekeiből" áll, vigyázniok kell tehát, hogy a világosságban járjanak és a parancsolatot megtartsák: „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok!" — Thess. I. 5 : 6

[8] Józsué tudatában volt annak, hogy ellenség között volt, s abban az országban csakis a gibeoniták barátságosak az izraeliták iránt. Nem várakozhatott tehát addig, amíg az egyesült haderők el fogják pusztítani a gibeonitákat, hanem haladéktalanul cselekednie kellett: „Felméne azért Józsué Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó nép vele." — Józsué 10 : 7

[9] Józsué, aki itt Jézust képviselte, ezen alkalommal nagyszerűen mutatott példát a maradék eljárása tekintetében. Megmutatta, hogy gyorsan kell eljárni s mindenkor serénynek kell lenni. Isten akkor mutatta meg világosan, hogy a munkát a hasonmási gibeoniták, a nagysokaság érdekében gyorsan és lankadatlan kezekkel kell végrehajtani. Ezt a munkát nevezi az Úr más szövegben a homlokon és a kezeken való elpecsételésnek s a kéznyujtásnak, mely Jehova szervezetébe vagy harci szekerébe felsegít. Ezt a munkát gyorsan és halogatás nélkül kell végezni. (Kir. II. 10 : 15; Ezékiel 9 : 4) A maradék csak akkor lehet szorgalmas és éber, ha az ellenség mozdulatait figyelemmel kíséri, s nem fogja kelepcébe vonatni magát.

[10] Ennek a pontnak az illusztrálására képzeljük el a következő esetet: Valaki, aki több év óta a Társulat szolgálatában állott, Isten népének csoportjait gyakran felkereste mint szónok és olvasta a nagysokaságról szóló közleményeket, a folyóiratokról és a menedékvárosokról szóló cikkeket, gúnyosan nyilatkozik mindezen közlemények és próféciák felől, mondván: „Azok gyermeteg következtetések; a tulajdonképpeni munka a nagysokaság érdekében csak a jövőben, néhány húsz év mulva fog történni és nem mostan; a folyóiratban közölt magyarázatok csupán egy embernek a nézeteit közlik; ami azokban van előadva a próféciák felől, csupán gyermeteg következtetés; most nekünk csupán arra van szükségünk, hogy ismereteket gyüjtsünk s így felkészüljünk az elkövetkező munkára." Vajjon mi célja lehet az ily fecsegésnek? Az ilyesmi azoknál, akik ráhallgatnak, csak kezeik meglankadását eredményezheti, s azt, hogy megszűnjenek elvinni most az ország evangéliumát a néphez; az ilyenek egyszerűen leülnek, kényelembe helyezkednek és várják a jobb időket. Akik tevékenységük felhagyására valamily ürügyet keresnek, az ily kijelentésekkel fogják mentegetni próbálni viselkedésüket és megnyugtatni magukat. Amit a fent említett esettel kapcsolatban mondtunk, tényleg megtörtént, s ez különböző testvéreket nagyon nyugtalanított, akik levelekkel fordultak hozzánk és megkérdezték, mitevők legyenek. Mivel a Kísértő ily rafinált fogásokkal próbálkozik, a folyóiratnak riadót kell fújnia és figyelmeztetnie kell Isten népét, hogy ne zavartassa meg magát ily ámító beszédek által. Ha csupán valamily érv megcáfolásáról lenne szó, a folyóirat egy csepp időt sem pocsékolna reá; itt azonban Sátánnak azon törekvéséről van szó, hogy rá akarja szedni Isten népét és el akarja gáncsolni munkáját, emiatt fújnak tehát riadót a hűségesek. (50. zsoltár 18) Isten népe Isten igéjét tekinti vezetőjének. (119. zsoltár 105) Az Úr felkentjeinek nem ember a tanítója és nincs is emberek tanítására szorulva; Jézus Krisztus a templomban tartózkodik. (János I. 2 : 27) Ha a folyóirat olyasmit találna közölni, amit a Szentírás nem támogat, senki se hallgasson reá. A folyóirat azonban mindenkor arra törekszik, hogy minden állítását Isten beszédével bizonyítsa. A hű felkentek nagyon jól tudják, hogy támogatják-e, vagy sem a közleményeket a Szentírás kijelentései.

[11] Józsué tudta, hogy az ellenséges hadak létszámban felülmúlják az ő haderejét; ámde Gilgálban mint Jehova szolgája készen állott az Úr parancsainak teljesítésére és megtartotta az Úr parancsát: „Monda pedig az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert kezedbe adtam őket; senki sem áll meg közülök előtted!" — Józsué 10 : 8

[12] Hasonlóképpen nagyon jól tudják azok is, akik Jézus Krisztusban, a templomban tartózkodnak s a nagyobb Józsuénak tagjai, hogy az ellenség létszáma erősen felülmúlja a maradékot; a maradéknak azonban nincsen más tennivalója, minthogy az Úr parancsait teljesítse. Most az Úr a következőket mondja a maradéknak, amely kivonul az egyesült ellenség elé: „Azért ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönne; és oly titok, ami ki ne tudódnék... És ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket (szellemet) pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszthetí a gyehennában... Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom

FEL

zt az én mennyei Atyám előtt." — Máté 10 : 26, 8, 33

" Jehova meghatalmazott bizonyságtevőit külöi az ország gyümölcseivel a néphez. A bizonyságevők elmennek a parancs értelmében, mivel szeetik Istent, s ebből az okból nem is félnek az elnségtől. Inkább az Úrnak következő bibliai utaítására hallgatnak: „Azzal lesz teljessé a szeret köztünk, hogy bizodalmunk az ítélet napjához más ford. „bátrak vagyunk az ítélet napján"), ert amint ő van, mi is úgy vagyunk e világon. szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeret kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel ár; aki pedig fél, nem lett teljes a szeretetben". János I. 4 : 17, 18) Egyetlen ember és csoport em tud most eredményesen az Úr útjába állani, s negakadályozni az Úr népének munkáját. A feltent maradék tökéletesen szereti Istent és teljeen hűséges hozzá s az ő kegyelméből végre is fogja hajtani, amit az Úr neki parancsolt, az embe-ek, vagy az ördögök ellenkező törekvései dacára s.

" Józsué teljesen bízott az Úrban. Nem vesztegette az időt, hanem azonnal elindította hadseregét. Éppen így most Isten népének sem szabad elvesztegetnie az időt, hanem az Úr magasan lengetett zászlójával ki kell vonulnia s meg kell mutatnia a jóakaratúaknak az utat, amelyen járniok kell. (Ésaiás 62 : 10) Józsué nem feküdt le, hogy előbb átaludja az éjszakát, „jobb időket" várva s csak másnap kelvén útra, hanem azonnal útrakelt: „És rájuk tőre Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala Gilgáltól." — János 10:9

" Hadseregével együtt egész éjszaka menetelt és korábban érkezett, mintsem várták volna. Egy korábbi alkalommal egy csapat ugyanezt az utat három nap alatt tette meg, amelyet Józsué most egy éjszaka tett meg. (Józsué 9 : 16, 17) Józsué felismerte, hogy gyorsan kell cselekednie s így a sziklás és emelkedő úton gyorsmenetben tette meg az utat. Emberei nyilván fáradtak voltak és majdnem ki voltak merülve, mindazáltal kitartottak és hajnalra immár Gibeon alá érkeztek és meglepték az ellenséget. Ekkor az izraeliták nem dugták karba a kezüket. Hasonlóképpen kell most cselekednie a maradéknak is: meg kell látnia, hogy most elérkezett az Úr ideje, az evangéliummal előre kell vonulni. A maradék előljár, mitsem törődik bekénzelt emberek lapos okoskodásaival, akik azt hiszik, hogy bizonyos „felismerés" birtokába jutottak, holott semmit sem tudnak. Jehova most előre értesíti a maradékot, hogy az ellenség meg ne lephesse és le ne gázolhassa. Aki kritikai és hibákat kereső érzülettel olvassa a folyóiratot, zúgolódik az Úrtól nyujtott táplálék ellen, nem értheti meg Isten szándékát. (Dániel 12 : 10) Az ellenség éppen ilyeneket használ fel Jehova bizonyságtevőinek félrevezetésére: a hű bizonyságtevők ellenben, akik az Úr igéjéből táplálkoznak s azáltal vezéreltetik magukat, tudják, amidőn valamily prófécia magyarázatát olvassák, hogy az Úrtól származik-é az, vagy sem; s így nem támadnak nehézségeik a tekintetben, hogy beálljanak-e az ellenség ellen felvonulók közé.

" Úgylátszik Gibeont a szövetkezett ellenség fogta ostrom alá és éppen döntő rohamra készültek a város ellen, amidőn Józsué haderejével megjelent a csatatéren. Ez a pillanat nyilván az utolsó kétségbeesett védekezés órája látható vezető. A táknak, mert máskülönben nem . király. Józsué gyors segítséget Józsuétól. Mivel dázzák, Jeként alárendelték magukat Józsué áját, aki nak s a többi izraeliták szolgáivá l apjáés az ő képviselőjében kellett bízniok. ták és remélték, hogy Józsué megr ellenségtől; mert ők megtartották a ket, amit néhány nap előtt kötöttek az ő népével. A gibeoniták tudták, h nem magukat a szövetkezett ellenségnek, használnak maguknak semmit sem, mert az Józsué kezétől való pusztulásukat vonná maga után; hitték, hogy Józsuét Istene bízta meg Kanaán elfoglalásával, s hogy az sikerülni is fog neki. Tudták, ha most cserben hagyják az izraelitákat, az biztos pusztulást fog hozni reájuk, mert hiszen pusztulásra voltak szánva Józsuéval kötött szövetségük előtt. (Józsué 9 : 24) A képlet e része teljesen egyezik azok helyzetével, akik most jóakaratúak Isten iránt, akik máris megtették az első lépést az Isten szervezetével való egyesülés tekintetében. Ezeket immár nem szeretik a világ nemzetségei, hanem a világiak részéről gyűlölve vannak; mert azok a szövetkezett hatalmak Sátán mellett kelnek síkra és mindazok ellen harcolnak, akik Istennek és az ő országának pártolói. Sátán és hordái halálra szánták mindazokat, akik az Úrhoz tértek, s mivel ezek Istenre és Krisztusra tekintenek, tudják, hogy csak Isten mentheti meg őket Jézus Krisztus útján.

" Mindaz, ami eleddig Józsué, a többi izraeliták és Gibeon népe között lejátszódott, a gibeoni üközet előtt történt. Mivel láttuk, hogy a gibeoniták a nagysokaságot példázzák, viszont az izraeliták Józsué vezérlete alatt Jehova választott népét, amely most Jézus Krisztus parancsnoksága alatt áll, az eddigi események azt példázzák, amit Jehova tanubizonyságainak az armageddoni ütközet előtt kell tenniök. Jehova a próféciákban különböző képek megörökítését tartotta jónak, amelyek közvetlen Armageddont megelőző eseményeket példáznak, valamint azt, hogy micsoda is lesz tulajdonképpen Armageddon. Ezek az összes képek azt mutatják, hogy amely munkát Jehova tanubizonyságainak kell elvégezniök, megelőzi a mindenható Isten nagy napjának viadalát, és semmi sem mutat arra a Szentírásban, hogy a maradék az armageddoni ütközet után, — amit a gibeoni ütközet példáz — fog bizonyságot tenni a nagysokaságnak. A folyóirat gyakran kiemelte azon pontot, s most újból kiemeli, hogy ama nagy cél, amit Isten szándékában szem előtt tart, az ő nevének a tisztázása s ennek az érdekében tétet előzőleg bizonyságot az ő nevéről és Jézus Krisztus alatt álló nagy szervezetéről azok előtt, akik nyitva tartják füleiket, s azután fogja kifejezésre juttatni nagy hatalmát Sátánnak és mindazoknak elpusztítása által, akik Sátán mellett állanak. Semmi sem mutat arra az Írásban, hogy Isten valamely teremtményt akart volna felmagasztalni és naggyá tenni a nevét. És azt sem mutatja, hogy Isten ezen a napon Armageddon előtt ki fog választani magának egy embert és „nagy munkát" fog végeztetni általa". Semmi oka sincsen annak, hogy miért kellene így tennie az Úrnak, mikor tudjuk, hogy az emberek felmagasztalása útálatos az Isten előtt. Ha most valamely

FEL

ember azt mondja mások előtt: „Egy rendkívüli munkát kell elvégeznem; de sajnos, a kezeim teljesen kötve vannak", nyilván jogosan lehet kételkedni az ilyen ember ép elmélyében. Ezzel mindenesetre kifejezi, hogy nem ismeri az írásokat. Mert az írás sehol sem utal arra, hogy Isten ezen a napon egy embert ki fog választani „valami rendkívüli munka elvégzésére", azután pedig annyira megköti annak az embernek a kezét, hogy a reábízott munkát elvégezni képtelen. Ellenkezőleg, Abdiás próféciája azt hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztuson kívül a hű szolga-osztály közül senki sem lesz megismertetve személyileg. Az írásból nem mutatható ki olyasmi, ami arra mutatna, hogy valamely embert egy másik ember munkájának példázására használt. Az írásban tényleg egyetlen ember sincsen az ember Jézus munkájának példázására használva. Józsué Krisztus Jézust példázta. A tulajdonképpeni baj, ami oly sok szomorúságot idézett elő az emberek között, Sátán önző nagyzási óhajtása volt. Amidőn valamely ember azt a kijelentést teszi, hogy az Úr egy bizonyos munkára kiválasztotta őt, arról tudni kell, hogy meghibbant, vagypedig Sátán szelleme vezeti. Az eldöntésre váró nagy per a következő: Kicsoda a legfelségesebb? Jehova nevének igazoltatnia kell és tisztázva is lesz. Az emberek személyileg számítva nem fontosak. A maradék jól vésse emlékezetébe ezt a pontot s így mindenkor tudni fogja, hogy dőreségnél is több egy oly embernek az állításaira hallgatni, aki az emberek részéről tiszteletre és dicsőségre vágyakozik. A maradék ezután is Jehova Isten, az ő igéje s az ő megbízottja, Jézus Krisztus által fogja vezéreltetni magát; ily vezetés alatt mindig az Úr parancsaira fog ügyelni és azokat fogja örömmel teljesíteni.

A végső csata elővetítése

[18] Jehova minduntalan kiemeli azon igazságot, hogy ő fogja megvívni a végső csatát az ellenséggel, s abban az ellenség teljesen el fog pusztulni és Jehova neve igazolódni fog. Józsué, mint Jézus Krisztus előképe, vezényelte a zsidókat Gibeonnál; de jóllehet az izraeliták ott voltak a harcolásra, mindazáltal világosan bizonyítva van, hogy a harcot Jehova vívta meg, ő szerzett győzelmet, Józsué csupán látható vezető volt: „És megrettenté őket az Úr Izrael előtt és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel és űzé őket a bethoroni úton és vágá őket egészen Azekáig és Makkadáig". (Józsué 10 : 10) Az izraeliták ott voltak és látták a csatát; mindazáltal Jehova Isten vívta meg győzelmesen a harcot. Nemcsupán Józsuénak és kicsi haderejének hirtelen megérkezése ijesztette meg a szövetkezett ellenséget és futamította meg, hanem Jehova volt az, aki őket elkergette. Isten haragjának kifejezése volt-é ez az ellenség iránt? Isten éppen ezt tudatja prófétája útján s bejelenti, hogy ismét fel fog kelni az ellenségekkel szemben és ki fogja fejezni haragját, miképpen „annak idején a Gibeon völgyében." (Ésaiás 28 : 21) A dolog veleje az, hogy amidőn Jehova fog eljárni az ellenségeivel szemben, oly haragjában fogja tenni, mint annak idején azon ellenségekkel szemben, akik Gibeont megtámadták és ostromolták. Az első gibeoni ütközet alkalmával Józsué volt a látható vezető. A második gibeoni ütközetkor Dávid király. Józsué és Dávid is az Úr Jézus Krisztust példázzák, Jehova nagy hadvezérét és ítéletvégrehajtóját, aki a végső csatát, a mindenható Isten nagy napjának viadalát fogja vezetni. Józsué legyőzhetetlen volt, mivel Jehova szolgája volt és teljesen engedelmeskedett Isten törvényének és parancsainak, ebben példázta Jézus Krisztust, aki verhetetlen és Armageddonkor teljes győzelmet fog aratni. — Józsué 1 : 5—9

[19] Az írásból határozottan kitűnik, hogy az első gibeoni ütközet Jehova harca volt az ellenséggel szemben. Isten választott népét Józsué gyorsmenetben vezette a harctérre, ahol aztán Jehova összezavarta az ellenséget és „nagyon megverte". Így kezdődött a gibeoni ütközet s a nagy vérfürdőtől megfutamodott a szövetkezett ellenség. Jehova képviselője útján egészen Bethoronig (ami barlang házakat jelent) űzte az ellenséget. A harc Gibeon városánál kezdődött, de nem szünt meg ottan. Mindazáltal nyomban a csata kezdetén felbomlott a szövetségesek ellenállása, mivel az Úr elől szétfutottak és menekültek. Mostanában oly cselszövés áll fenn politikai, gazdasági és vallás-elemek között, amely Jehova földi népének elpusztítására irányul. A Gibeon városánál keletkezett ütközet az armageddoni ütközet kezdetét példázhatja, amely az álvallások szövetkezésének összeomlásával és pusztulásával fog járni. Mindazáltal ez nem jelenti a harc végét; mert a harc végén Sátán egész szervezete el fog pusztulni.

[20] Erről a G... című könyv a következőket írja: „Ez Armageddon két különböző vonására mutat: 1). Ami az álszentek pusztulását fogja okozni, s 2). ami Sátán egész szervezetének pusztulásával fog járni". Természetesen ez a kijelentés nem dogma; mert az csupán a képletekből vont következtetés. Mindazáltal bizonyosnak látszik, hogy Armageddon kezdete vagy első szakasza és végső része között nem lesz oly idő, amidőn bizonyságtevés történhetik a nagysokaság érdekében. Jehova világosan kijelenti, hogy az ő „szokatlan munkája" olyan lesz, mint volt Gibeonnál. (Ésaiás 28 : 21) A mostani alliánsz vagy szövetkezés nagy részét álvallásosak teszik ki, s amidőn az elpusztul, ez idegenül fogja érinteni Sátán szervezetének többi tagjait és szokatlan dolognak fogják tartani. Az írásból világosan kitűnik, hogy a régi „parázna", pusztulása után a „fenevad" és „hamis próféta" kerülnek fogságba és fognak elpusztulni, azután záróaktusként következik az ördög teljes veresége és pusztulása.

[21] Jehova űzőbe vette az ellenségeket s azok menekültek előle; vak futásukban pusztította el őket Isten. „Mikor pedig futnak vala ők Izrael előtt a bethoroni leitőn, az Úr nagy köveket hullata reájuk az égből egész Azekáig és meghalának. Többen valának, akik a jégeső kövei miatt haltak meg, mint azok, akiket fegyverrel öltek meg Izrael fiai." — Józsué 10 : 11

[22] A Gibeonnál vívott harcot túlélők úgytetszett, megmenekülnek üldözőik elől és a kard élétől; de ime Jehova égi háborút indított ellenük s így többen pusztultak el, mint a fegyver élétől. Isten haragjának ellenségeivel szemben való kifejezéséről írja a próféta: „Ímé, egy erős és hatalmas (a Józsuénál nagyobb, Jézus Krisztus) jő

FEL

az Úristentől, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása; földhöz veri kezével azt (az ellenséget)." (Ésaiás 28 : 2) Hatalmát ez az erős „jégfergetegként" fogja felhasználni, elsöpri a hazugságok menedékhelyét, a hazudozókat agyonsujtja, a pusztító szélvész pedig befejezi a munkát. Ugyanabban a próféciában áll megírva: „és jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket." (17. vers) A „jégeső" egy-, a „szélvész" más sokkal nagyobb dolog. Az utóbbi járhat jégesővel is együtt és anélkül is. A jégesővel vegyes nagy vihar nyilván „pusztító vihar".

[25] Természetesen a jégeső az Írásban jelkép, egyéb óriási erőt példáz. Írva van: „Eljutottál-é a hónak tárházához, vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? Amit fenntartottam a szükség (nyomor) idejére, a harc és háború napjára?" (Jób 38 : 22, 23) „És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istent az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy" (Jelenések 16 : 21) A „jégeső" e szövegben nyilván a hazugságokat lerontó, fagyos és kemény igazságokat példáz. A jégeső oly jel és csoda, amely Jehova Istent dicsőíti s az ő hatalmát fejezi ki. (148. zsoltár 7, 8; Mózes II. 9 : 18—33) Jehova Isten küldi szét igazságait, a próféciák feltárását és hirdetteti, ezt az ő napján cselekszi. A fagyos, kemény igazságok leleplezik a népet sokáig ámító valótlanságokat s így szégyent és gyalázatot jelentenek az ámítókra nézve. Jehova bizonyságtevőit küldi igazságának közlésére és igazsága által söpri el a hazugságokat; jégesővel vegyes nagy vihar esetében azonban a jég és a szél „pusztító szélvihart" idéznek elő; Jehova vihara fogja a pusztulást előidézni. Ez a leírás érzékelteti velünk, miképpen fogja haragját Jehova kifejezésre juttatni az ellenséggel szemben. A megvizsgálandó fontos pont mindazáltal az, hogy Jehova az, aki az ő haragját kifejezésre juttatja s ez fogja megzavarni és elpusztítani az ellenséget.

[26] Az első gibeoni ütközet, amidőn a haderők Józsué parancsnoksága alatt álltak, csata volt, mindazáltal nem a városnál zajlott le az egész ütközet. Az ütközet legpusztítóbb része akkor következett, amidőn az ellenség szövetkezett hadai megfutamodtak és a sziklás lejtőn, ahol a barlangok voltak, lefelé igyekeztek; ottan történt, menekülés közben, hogy Jehova „pusztító szélvésze" utólérte az ellenséget. Jehova akkor zúdított nagy köveket rájuk az égből, nyilván sok jégkristályból álló nagy jégdarabokat, amelyek hullás közben nagyobb jégdarabokká fagytak össze és könnyen megölték, akit eltaláltak. A jégeső hatásának illusztrálására szolgáljon a következő ujságcikk: „Dél-Afrikából, Johannesburgból érkezett tudósítás rendkívül nagy jégesőről és jégdarabok hullásáról számol be. Transvaal északi részében február 1-én volt ez a jégeső és sok állatot és 19 bennszülöttet pusztított el. Egy felhőszakadás után, amidőn néhány perc alatt 8 cm csapadék hullott le, jégdarabok hullottak, melyek közül nagyon sok a legnagyobb narancs nagyságának is megfeleltek. A jégsujtotta vidéken mintegy méternyi vastagon borította el a földet s néhány agyoncsapott bennszülöttet úgy kellett kiásni a jég közül. E jégeső rendkívüliségét fokozta, hogy sima, gömbszerű golyók helyett hegyesen cakkozott jégdarabok voltak. A legnagyobb jégdarab 43 cm kerületű és majdnem másfél font nehéz volt. 1928 július havában Nebraskában hullott."

[26] Jogosan mondható, hogy a gibeoni csata két részt mutat fel; első része a város közelében, a másik része a völgyben folyt le. De az ütközet két része között nem volt szünet. Az tényleg egy viadal volt. Az egész egy napon zajlott le. Ebből egyesek azt következtetik, hogy a „mindenható Isten nagy napjának viadala" két részben fog lezajlani: elsőnek az álszentek pusztulása történik meg, s azután a még nagyobb pusztulásban Sátán egész szervezete. Ez a megkülönböztetés lényegtelen; ezt itt csupán gondolatfuttatásképpen említjük.

[28] Ésaiás 28 : 17 szerint az Úr a jogosságot színelővé és az igazságot mérőónná teszi, illetve oly pontosan, igazságosan és jogosan ítél, hogy az minden tekintetben igazságos lesz és azt nem kerülheti el semmi sem. Ezt az ítélkezést a nagy bíró, az Úr Jézus Krisztus gyakorolja a templomban, amidőn eléje lesznek gyüjtve a nemzetek s azokat szétválasztja egymástól; ebben az összefüggésben mondja a prófécia tovább „És jég söpri el a hazugság oltalmát és a vizek elragadják a rejteket". Ez nyilván nem Armageddonra vonatkozik, hanem inkább a most folyamatban levő viszályra szól. A nemzeteket az Úr Jézus szétválasztja s egyúttal hű és bölcs szolga-osztályát elküldi a jégesőben példázott fagyos és kemény igazságokkal, ami minden ellenkezés dacára keményen hangzik és leleplezi a r. kat. hierarchia és szövetségeseinek ámításait mindenki szeme láttára Mintha az Úr a következő próféta szavak útján határozta volna meg az időt és Armageddon sorrendjét: „Amidőn az ostorozó áradat eljő, elragad titeket". Más fordítások szerint ez a szöveg így szól: „Amidőn az ostorozó áradat tovazúdul, az le fog verni titeket." (Rotherham-f.) „Ha az ostor szélvészével bekövetkezik, össze fog törni titeket." (Menge-f.) A prófécia e része azon időt hangsúlyozza, amidőn ez a pusztítás bekövetkezik. Most az Úr a „jégeső", illetve az igazság üzenetével ostorozza a r. kat. hierarchiát s ez nagyon fáj neki és romlottságát feltárja. Mindazáltal ez nem jelenti Armageddont, a „mindenható Isten nagy napjának viadalát". Ez Jehovának a munkája, amely megelőzi Armageddon viadalát. A bizonyságtevés ezen idejében történik, hogy a nagysokaság az igazság hirdetése által az Úrhoz gyűl, ami azelőtt történik, mielőtt a „mindenható Isten nagy napja" az ellenségre következik. A r. kat. hierarchia és Isten felkent bizonyságtevői között folyó harc Jelenések 12 : 17 szerint azon háborúnak van feltüntetve, amidőn a régi Kígyó a maradékra támad; ebben a harcban a maradék Isten igéjét használja fegyveréül vagy ostorképpen, amellyel az ellenség hazugságait mindenki szeme láttára leleplezi s így az ellenséget megszégyeníti. Ebből és más szövegekből világosan kitűnik, hogy a bizonyságtevő munka befejezése után, — amely útján az Úr az ellenség hazugságait leleplezi és a jóakaratúakat oktatja az „ostor eláradásakor" — Jehova Jézus Krisztus, hatalmas karja által fogja kifejezésre

FEL

juttatni haragját s akkor fogja „pusztító szélvész" megsemmisíteni az ellenséget.

[37] Figyeljük meg ennek a szövegnek elberfeldi és az angol Rotherham féle fordítását: „Valahányszor keresztül csap, elragad (elsöpör) titeket; mert minden reggel keresztül fog csapni, nappal és éjjel. Borzasztó rettegést jelent, megérteni ezt a tanítást." (Ésaiás 28 : 19) Mialatt most a harc folyamatban van és Jehova tanubizonyságai naponként küzdelembe szállnak Jehovának és az ő országának dicsőítésére és Isten büntetés napjának hirdetésére a gonosztevőkkel szemben, a jég elsöpri a hazugságokat s ennek a „tanításnak" megértése jelent félelmet az ellenség számára. Amit ama tény is bizonyít, hogy most a r. kat. hierarchia és szövetkezett társai mindent megtesznek, amit tudnak, az evangélium terjedésének megakadályozására. Azt mondják: „Amit ezek az emberek mondanak, bántja a mi vallásos érzelmünket, tehát ne hallgassuk meg őket, sem hangszóró mellett, sem a rádióban." Mialatt ez a harc folyik, a jóakaratúak felvilágosodnak s az Úr így gyűjti össze az ő „többi juhait", a nagysokaságot. A hű szolga-osztály és az ellenség között most folyó harc nem Armageddon, hanem annak csupán előcsatározása.

[38] Józsué kicsiny hadával egész éjszaka menetelt és hajnali szürkületben érkezett Gibeon alá, mire az ütközet nyomban megkezdődött, mialatt a hold még fennragyogott a nyugati égbolton. A szövetkezett emoreusok megfutamodtak és menekülésük közben történt, hogy Jehova nagy jégesőt bocsátott rájuk: „Akkor szóla Józsué az Úrnak azon a napon, amelyen odavetette az Úr az Emoreust Izrael fiai elé; ezt mondotta vala Izrael szemei előtt: Állj meg nap Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében!" — Józsué 10 : 12

[39] Az ellenség felbomlott sorokban menekült nyugati irányban. A hold még mindig sütött nyugaton, kelet felől pedig vihar volt készülőben; a viharfelhő azonban még nem takarta el a holdat s az még mindig sütött a viharfelhők fölött. Józsué látva a helyzet alakulását vitézeinek füle hallatára imádkozott, hogy a világosság még ne boruljon sötétségbe, hogy az Úr hadai folytatni tudják a harcot, amíg az ellenség teljesen felőrlődik, hogy többé ne kelljen megismételni a harcot az emoreusokkal. Ez meg is egyezik azzal, amit az Úr Jézus mond Armageddon felől, nevezetesen, hogy Armageddon végharc lesz és az ellenség teljes kipusztulásáig fog tartani, s a nyomorúság oly ideje lesz, amelyhez hasonló nem volt és nem is lesz többé. (Máté 24 : 21) Amidőn a szövetkezett ellenség a völgybe érkezett, hátulról Józsué hadai kergették őket, szemben velük pedig nagy pusztító szélvihar támadt reájuk s így a menekülés útja el volt vágva előttük. Ez megegyezik Jeremiás leírásával az ellenség helyzetét illetőleg Armageddonkor: „Nincs hova futniok a pásztoroknak és menekülniök a nyáj vezéreinek!" (Jeremiás 25 : 35) Ez másképpen újból megerősíti azon következtetést, hogy először a pásztorok pusztulnak el s azután Sátán szervezetének nagyjai és egyéb részei. Jóllehet itt nincsen szó két csatáról, mindazáltal nem valószínűtlen, hogy ennek az egy ütközetnek két része lesz, nevezetesen: 1. Az álszentek pusztulása, s 2. Sátán egyéb tömegeinek azután következő megsemmisülése.

[40] Határozottan kitűnik a következőkből, hogy Józsuénak a hold és a nap megállítását kérő imája egyezett Isten akaratával: „És megálla a nap és vesztegle a hold is, amíg bosszút álla a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megálla a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig." — Józsué 10 : 13

[41] Ha talán az ellenség imádkozott és azt remélte, hogy gonoszságukban az éj leple alatt elinalhat, keservesen kellett csalódnia. Az emberi szemek úgy látták a földön, hogy a hold és a nap is megállottak. Hogy ez miképpen történhetett, erről lehetne véleményt nyilvánítani; de ez nem is oly fontos. Jehova Istennél semmi lehetetlenség sincsen, s a prófétai képnek ez a része nyilván azt példázza, hogy Isten és Krisztus világossága tovább is ragyogni fog, mialatt az ellenség pusztulása folyni fog. Más próféciákból kitűnik, hogy az ellenség az armageddoni ütközet alatt teljesen sötétségben lesz, mint viharos időben, Isten népe ellenben világosságot fog élvezni. „A nap és hold megállnak helyükön, cikázó nyilaid fényétől és ragyogó kopjád villanásától." (Habakuk 3 : 11) „Nap és hold megálltak magasban, a fénysugárhoz hasonlóan repülnek nyilaid, ragyogó kopjád olyan mint a fénysugár." (Rotherham) Józsué azt kérte, hogy legyen tovább is világos, amíg a harc folyik s az Isten világosságot nyujtott neki és vitézeinek; s mivel ez prófétai kép volt, teljesen egyezik Habakuk azon kijelentésével, hogy Isten világossággal fogja ellátni népét, miközben az ellenség sötétségben fog ülni. Azonkívül ez arra mutat, hogy Armageddont oly időhatározó dolgok, mint a nap és a hold, sem fogja félbeszakítani. Hanem az mindvégig fog folyni Jehova Isten ellenségeinek teljes felmorzsolódásáig. Az Úrnak és népének egyetlen harcosa sem fog panaszkodni a harc idejének hosszúsága miatt. Világosságban van és örvend. Gedeon (aki szintén Jézus Krisztust példázta) kicsiny csapatával egész éjszaka menetelt és „fáradtan vette üzőbe az ellenséget." (Bírák 8 : 4); mégsem zúgolódtak az Úr ellen a fáradalmaik és a csata hosszúsága miatt. Hasonlóképpen nem panaszkodnak az idő hosszúsága (elnyúlása) miatt Jehova tanubizonyságai sem, sem az armageddoni ütközet előtt, sem azután. Hogy Jehova jóbelátása szerint tehet csodákat, és fog is tenni, amilyen pld. a nap megállítása is volt, az bizonyos: „Ímé, visszatérítem az árnyékot azokon a fokokon (napórán), amelyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, amelyeken már átvonult" (Ésaiás 38 : 8) Ezek a prófétai képek egyazon következtetést erősítik meg: Amidőn a mindenható Isten nagy napjának csatája egyszer megkezdődik, egészen végig (befejeződéséig) folyni fog; nem lesz két csata, sem pedig nem lesz két része Armageddonnak, hanem csupán egy ütközet lesz s a bizonyságtevésnek be kell fejeződnie a nagysokaság érdekében még azon idő kezdete előtt.

[42] Ezt a következtetést az Úr Jézus Krisztus is megerősíti, aki azt parancsolja követőinek, hogy vigyék el a világ nemzeteihez a királyság

FEL

gyümölcseit s fejezzék be ezt a munkát a nagy nyomorúság kitörése előtt. „És az országnak ezt az evangéliumát hirdetni kell világszerte bizonyságul minden nemzet előtt, s azután jön el a vég" ... „Akkor oly nyomorúság lesz, amilyen a világ kezdete óta nem volt és nem is lesz többé." — Máté 24 : 14, 21

[33] Az ország ezen evangéliumának az Úr bizonyságtevői részéről való hirdetése a nemzetekhez szól bizonyságtevés céljából. Miért? Csupán egy cél jöhet számba, s ez Jehova nevének az igazolása; mert hiszen erről szól az eldöntendő nagy kérdés. A jelen tehát ama nap, amelyről Isten Mózes útján íratott, megnevezvén azon okot is, miért hagyta bizonyos időn keresztül az ördögnek törvénytelen munkáját végezni, nevezetesen: „hogy az én (Isten) nevemet világszerte hirdessék!" (Mózes II. 9 : 16) Isten ezt most azért teszi, mivel most azért hirdetteti világszerte az ő nevét, hogy az ellenség tudomást szerezzen az ő szándékáról s a jóakaratúakat arra figyelmeztesse, hogy Jehova a szabadítás Istene, hogy csak tőle ered az üdvösség, s hozzá és az ő országához kell menekülniök, mégpedig a „tél" bekövetkezése előtt, illetve a nagy ütközet előtt. Semmi oka sincsen annak, hogy a nagysokaságnak miért kellene az igazságot csak az armageddoni küzdelem után hallania. Nincsen oly írásszöveg, amely oly következtetést támogatna, hogy a nagysokaság csak Armageddon után fog összegyüjtetni. A vonatkozó írás-szövegek mind azt mutatják, hogy a bizonyságtevést be kell fejezni, hogy a jóakaratúak, akik kimenekülni óhajtanak Sátán szervezetéből, kimenekülhessenek és Isten mellett és az ő szervezetében (népénél) gyülekezhessenek s kijelenthessék, hogy ők Isten mellett állanak. Azután hívő szivel és folytatólagosan meg kell tanulniok az igazságot és az alázatosságot mindaddig, amíg a nagy nap viadala az ellenségre következik; ezt okvetlenül meg kell cselekedniök, ha a következő nagy nyomorban védelemben szeretnének részesülni.

[34] A próféta az első gibeoni ütközetet vázolva, mondja a következőket: „Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében?" („Jásár", őszintét jelent) A „Jásár"-szó a „Jesurun"-szóval rokon, mert mind a két szó azonos gyökszóból származik. „Jesurun" először Mózes által lett említve az V. könyvének a hűség szövetségével kapcsolatos jövendölésében. (Mózes V. 32 : 15; 33 : 5, 26) Jehova az „őszinte" s a nappal és a holddal a gibeoni ütközet alkalmával cselekedett csodája fel van jegyezve az ő könyvében. Annak a csodának tehát igaznak kellett lennie, arra való tekintet nélkül, hogy a világiak az ilyesmi lehetőségét kigúnyolják. „Jesurun" Isten szövetséges népének az elnevezése, s azt jelenti, hogy „igazságos nép". Ez az elnevezés tehát Jehova nemzetét, a „szent nemzetet", Isten népét jelenti, amely a királyság szövetségében áll és Jézus Krisztusnak, az ő fejének, igazságában áll Isten előtt. A nappal és a holddal kapcsolatban említett csoda nyilván a földön most élő hű maradék segítségére és reménységének megerősítésére lett megörökítve. Feltehető volt, hogy az „őszinte" Jehova népét ezen a napon kinyilatkoztatásokban és mindannak megértésében fogja részesíteni, miért a Józsuéról és a gibeoni ütközetről, illetve hadairól szóló értesítést feljegyeztette. Ha valaki azt állítja, hogy mindez csak emberi vélemény, ezáltal az Urat szidalmazza. Mi hasznot reménlhet egy ember abból, hogy igy nézeteket juttat kifejezésre? Aki azt hiszi, hogy a folyóiratban közölt ezen ismertetések csupán egy embernek a véleményét fejezik ki, ne hallgasson rájuk, és nem is fog rájuk hallgatni. De akik megértik és elhiszik, hogy a Jesurun-népet Jehova Isten és Jézus Krisztus tanítják, biztosan örvendeni fognak, amidőn azt látják, hogy mily csodálatosan gondoskodott Jehova ezen a napon élő népéről és neki és az ő felkent Fiának fognak dicsőséget és hálát adni mindezekért. A hűségesek Jehovának Sionhoz intézett következő, s különösen napjainkban érvényes szavaira fognak hallgatni és ügyelni: „Ne lankadjanak meg a te kezeid (Sion)!" (Sofóniás 3 : 16) Jézus Krisztusi buzgósággal fognak tovább is szorgalmasan dolgozni, a következőket énekelve előre vivő útjukon: „Áldjad én lelkem, az Urat, és ne feledkezzél meg semmi jótéteményéről sem!" — 103. zsoltár 1—2

Tanulmánykérdések

1. Hogyan jutott Isten hű népe Isten szándékának felismeréséhez? Csak mily feltételek alapján részesülhet tovább is ismeretekben?
2—6. Kihez lesz most eljuttatva az ország evangéliuma? És miért? Magyarázd meg a gibeoniták gyors segélykérését, amidőn Józsuéhoz mentek Gilgálba, hogy haladéktalanul siessen segítségükre! Alkalmazd ezt a képet a jelenre!
7. Mutasd ki mennyire fontos most Korinthus II. 2 : 11 és Thess. I. 5 : 6 apostoli kijelentése!
8, 9. Mily fontos utasítást tartalmaz Józsué 10 : 7 a maradék számára?
10. Miképpen igyekszik most kelepcébe csalni a maradékot a Kisértő, mégpedig a nagysokaságra vonatkozó munkával kapcsolatban? Mi képezi az egyedüli biztos utat a maradék számára a jelen időben?
11—13. Vajjon miért tett Jehova oly ígéretet Józsuénak, amiről a 8. vers számol be, mégpedig úgy az akkori időre—, valamint prófétai értelemben is?
14—17. Mit példáz Józsuénak és hadseregének (9. vers) haladéktalan eljárása és korai megérkezése Gibeon alá? Nevezd meg ama nagy peres ügyet, amelynek most kell eldőlnie s hogy van-e valamily jelentőségük ebben az összefüggésben teremtményeknek?
18—21. Mily fontossággal bírt Izrael és az akkori gibeoniták számára s milvennel bír azok számára akiket ők példáztak, azon kijelentés, hogy Jehova összezavarta az emoreusokat Izrael előtt? Mily prófétai vonatkozásban áll ez a 10. és a 11. versekben feljegyzett tudósítással kapcsolatban?
22—24. Hasonlitsd össze Ésaiás 28 : 2 teljesülését Józsué 10 : 10-el és Jelenések 16 : 21-el! Valamint Józsué 10 : 11-el is!
25. Mily prófétai jelentőséggel bír azon körülmény, hogy a gibeoni csata két vonásban zajlott le, jóllehet csupán egy csatáról volt szó, amely egyazon napon is játszódott le?
26. Alkalmazd Ésaiás 28 : 17-et!
27. Mi bizonyitja, hogy Ésaiás 28 : 19 most teljesedik?
28—31. Ismertesd milyen volt a helyzet a hajnal derengésében s mik történtek „azon a napon, amelyen az Úr az emoreusokat Izrael fiainak prédául adta"? Alkalmazd a prófétai képet a jelenben!
32, 33. Magyarázd meg Máté 24 : 14, 21-et s mutasd ki, mikor és miért kell hirdetni ezt az evangéliumot bizonyságul?
34. „Avagy nincsenek-é megírva ezek a Jásár könyvében?" Mit jelentsen ez s miért van említve ez a kérdés a feljegyzésben? Miért gondolja és mondja valaki azt, hogy a prófétai képek feljegyzése és megértése vagy feltárása, amit Jehova Isten neve most kapott ajándékul, csupán egy embernek a véleményét jelenti? Mily úton fognak menni most a hűségesek?

(Angol W. 1936 szept. 15)

FEL

A nagysokaság összegyüjtése

„Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen." — 118. zsoltár 24

(4. rész.)

EZT a napot Jehova Isten rendelte; ez a napja a prófécia teljesülésének is, amelyet népének megerősítésére immár régen íratott. Ez a nap az, amelyen Jehova neve igazoltatni fog; ama nap tehát, amidőn mindenkit megtámad az ellenség, aki azt állítja, hogy Jehova és az ő királya mellett áll. Mindenki látja, hogy Jehova ezen a napon fogja tisztázni nevét, akit Jehova Jézus Krisztus útján felvilágosított, s hogy ezt a napot rendelte népének megszabadítására, s ezért örvend. Az ilyenek látják, hogy Jézus Krisztus a templomban tartózkodik és tudják, hogy a hű maradék köréje van gyűlve templomában; emiatt énekelnek így: „Áldott, aki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok. Isten az Úr, és ő világosít meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. — Istenem vagy Te, azért hálát adok neked! Én Istenem magasztallak Téged!" (118. zsoltár 26—28) A hűségesek most azt látják, hogy Sátán bandája most hadba száll ellenük. Látják, hogy teljesen az Úrtól függnek s emiatt imádkoznak ekképpen: „Ó, Uram, segíts most; ó Uram, adj most jó előmenetelt!" (118. zsoltár 25) A hűségesek tudják, hogy Jehova Armageddonkor fog teljes győzelmet aratni, s most a munka jólétéért esdekelnek az Úrhoz, amelynek éppen a mindenható Isten nagy napjának viadala előtt kell elvégeztetnie.

[3] A gibeoni első ütközet felől áll megírva: „És a nap és a hold megálltak", és „nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izraelért." — Józsué 10 : 14

[3] Ami azon a napon Gibeonnál történt, prófécia volt: „És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána". A prófécia még egy nagyobb napról is előreszól, amidőn ez teljesülni fog ; most a teljesülés e napján élünk. Jehova kétségtelenül angyalait küldte, hogy azon bátor gondolatot támasszák Józsuéban, amely azon kérésre indította Isten iránt, hogy a nap és a hold megálljanak és tovább ragyogjanak. Józsué csupán ember volt, aki szerepét eljátszotta a nagy prófétai drámában, amelyben Jézus Krisztust, Isten szeretett fiát példázta, aki Armageddonkor az ember érdekében el fog járni, mégpedig a maradék és a nagysokaság érdekében is, Jehova Isten dicsőségére. (Ésaiás 63 : 4) Az izraeliták Gibeon alatt a gibeoniták érdekében harcoltak, akik az Úr képviselőihez csatlakoztak volt: a Szentírás kijelentése szerint Jehova harcolt Izraelért. Így szerzett védelmet és szabadulást Jehova a gibeonitáknak, s ezért köszönhették neki a megmenekülésüket. Hasonlóképpen harcol Isten is felkent népéért mostan s fogja így a nagysokaságot is védelemben és szabadításban részesíteni; ez a nagysokaság örvend mostan, hogy Jehovát és Jézus Krisztust tekintheti védelmezőjének és szabadítójának és üdvvel köszöntheti őket. — Jelenések 7 : 10

[4] Józsué visszatért a táborba: „Ezután visszatére Józsué és az egész nép a táborba, Gilgálba." (Józsué 10 : 15) Ez a visszatérés csak a nap folyamán elvégzett munka után történhetett és nem történt korábban. „Ez az öt király pedig elfutott vala és elrejtőzék Makkedában, a barlangban." (Józsué 10 : 16) Józsué nem hagyott fel a munkájával, amíg be nem fejezte. Jehova neve azon a napon mindenkinek a szívében felmagasztaltatott, aki hitt benne; mindazáltal ez nem foglalta magában Isten ellenségeit. Prófétája útján Jehova nyilván Armageddon idejére utalt, amidőn a következőket iratta meg: „És porba hajtatik a közember kevélysége és megaláztatik a főemberek magassága (felfuvalkodottsága) és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. És a bálványokat teljességgel elveszti. És bemennek(akik azt túlélik) a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet." — Ésaiás 2 : 17—19

[5] Az álszentek és a képmutató szervezetek, a „parázna" pusztulása után azok, akik Sátán szervezetéből az eseményeket túlélik, illetve még egy ideig életben maradnak, nem a Jehova Istenhez fognak megtérni, hanem szervezeteikben fognak elbújni; ezt példázza az öt király, akik a barlangba bújtak el. Józsué ugyanazon a napon, amelyen az emoreus királyok elbújtak a barlangban, elfoglalta Makkeda városát. „És megizenék ezt Józsuénak, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtőzve a makkedai barlangban." (Józsué 10 : 17) Azok a királyok nem menekülhettek el Jehova elől, így Armageddonkor sem menekülhetnek majd el a nagyobb Józsué (Krisztus) elől Isten ellenségei. „Mert kezed megtalálja minden ellenségeidet és a te jobbkezed a te gyűlölőidet." (21. zsoltár 8) Józsuénak a harc folyamán vitték meg a hírt az öt király elrejtőzése felől; de ő először a menekülő seregeket akarta felmorzsolni, s csak azután akart az elbújtak megkeresésére indulni. Józsué emiatt adta ki a köv. utasítást ezeket a királyokat illetően: „És monda Józsué: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. Ti pedig meg ne álljatok nyomuljatok ellenségeitek után és vágjátok utócsapataikat és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Istenetek!" — Józsué 10 : 18 ,19

[6] Józsué azután a menekülő sereg üldözésére kelt és az Úr a kezébe adta azt. A gibeoniták immár a csata kezdete előtt felvilágosításban részesültek s immár azelőtt határozottan Józsué pártjára állottak: ez megegyezik a jóakaratú emberekre vonatkozó próféciával, akik Armageddon kitörése előtt elpecsételtetnek homlokaikon, Jehova mellett foglalnak állást, megtartják az ő parancsait, s mivel a nagyobb Józsué (Krisztus) mellett állanak, kíméletben is fognak részesülni a következő pusztulásban. Az ellenség, illetve a szövetkezett emoreusok azokat példázzák, akikről Ezékiel prf. megjövendölte, hogy az öldöklő

FEL

fegyverekkel felszerelt hat férfi az Úr parancsára levágja őket. (Ezékiel 9 : 5—7) Azokat az Úr nyilván, miként az „öt királyokat", (t. i. a „fenevadat", a „hamis prófétát" és Gógot, meg Sátánt), tehát Sátán látható és láthatatlan szerv. részeit a csata végére fogja a pusztulásra megtartani. Ezeket az ellenségeket példázza a barlangba bújt öt király. Úgylátszik az Úr utolsóként fogja elpusztítani a „fenevadat" és a „hamis prófétát", az ördög láthatatlan seregeit, hogy tudomásuk legyen róla, hogy az Úr keze pusztítja el őket, s hogy az ellenség a keserűség poharát az utolsó cseppig kiürítse s meglássa, hogyan pusztul el a gonoszság minden tömege. Ez mindenki előtt igazolni fogja, hogy Jehova, a mindenható Isten, „erős a harcban", s hogy Sátán rossz utánzó, hivalkodó, csaló és ámító volt.

[7] Józsué az ellenség üldözésére kelt, ez Jézus Krisztust példázza, amint Armageddonkor maga előtt fogja űzni az ellenséget; Józsué katonatársai ebben a harcban nyilván az Úr oldalán küzdő, láthatatlan mennyei seregeket példázzák, amint Armageddonkor az ellenséggel harcolni fognak. „Minekutána pedig elvégezték Józsué és Izraelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig és az életbenmaradtak a megerősített városokba vonultak". (Józsué 10 : 20) De a megerősített városokba menekültek se kíméltettek meg a pusztulástól; mert a feljegyzés szerint Józsué az összes városokat elfoglalta. — Józsué 10 : 29, 30, 40, 41

[8] Miután Józsué felmorzsolta a menekülő ellenséget, elővette a barlangba elbújt „hősöket": „Visszatére az egész nép Józsuéhoz a táborba, Makkedába, békességgel: nyelvét se mozdította senki Izrael fiai ellen. (Józsué 10 : 21) Amidőn Józsué seregeivel megjelent Makkeda előtt, a város lakosai megnémultak. Felismerték, hogy felsőbb hatalom áll Józsué mellett. A torkukban szorult a Jehovát és népét gúnyoló, kihívó szó. Ez példázza, amit az Úr feljegyeztetett népe felől, s ami akkor fog megtörténni, amidőn nagy nevét és azokat, akiket nevével megnevezett, igazolni fogja: „Elveszti a halált örökre és letörli az Úristen a könnyhullatást minden orcáról és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott." — Ésaiás 25 : 8

[9] Józsué azután Jehova angyalának vezetése alatt elrendelte, hogy mit csináljanak az öt királlyal. Előtt az idő, hogy a próféták szavában Jehova nevének igazolására az utolsó ecsetvonásokat is megtegyék. Az Úr az Írás más részeiben adja elő, mily teljesen el fogja pusztítani az ellenséget az Úr Jézus Krisztus, aki a nagyobb Józsué: „És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, akik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. És az én szent nevemet megismertetem az én népem, Izrael között, s többé nem hagyom megfertőztetni szent nevemet: és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izraelben!" — Ezékiel 39 : 6, 7

[10] Az Úr a Jelenések prófétájában mutatja meg, hogy először az álszentek pusztulnak el, s azután következik Sátán szervezete többi részének a pusztulása. Megmutatja, hogyan gyűlti össze az angyal mindazokat, akik Jehova mellett állanak, hogy szent nevének teljes igazolását meglássa. Azután a „fenevad" és a „hamis próféta" elevenen kerül fogságba és életik meg, s azután kapja meg az ördög megérdemelt büntetését. (Jelenések 19 : 20, 21; 20 : 1—3) A Jelenések ezen szövegei mutatják világosan, hogy Sátánnak előbb végig kell néznie ámító vallásintézményeinek pusztulását, amelyekkel a népeket oly sokáig ámította. Azután az állatias hatalmak pusztulását kell végignéznie, melyeket a népek elnyomására használt. Azután a Góg vezetése alatt álló seregeinek pusztulását fogja látni; s mindez meg fogja győzni őt arról, hogy Jehova bölcsebb és felségesebb nálánál. Végül aztán az ördög elpusztulása következik.

[11] Józsué parancsára az öt királyt kihozták a barlangból és eléje vitték. „És akképpen cselekedének és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Jármut királyát, Lákis királyát, Eglon királyát." (Józsué 10 : 23) A dráma e részében az Úr Jézus, a nagyobb Józsué, Jehova ítéletvégrehajtójaképpen van jellemezve, amint Sátán szervezetének minden foglyul ejtett részét maga elé viteti és kivégezteti: „Felmentél a magasságba, foglyokat vittél magaddal, adományokat fogadtál emberekben, még a pártütők is idejönnek, hogy Jehova maradjon az Isten." — 68. zsoltár 19, angol-f. szerint.

[12] Most a gőgösöknek és felfuvalkodottaknak meg kell aláztatniok. Ez az öt uralkodó, hivalkodó, felfuvalkodott, gonosz király volt s a mai hivalkodó, gonosz uralkodókat példázza. Ezeknek meg kell aláztatniok, mint az ördög segítőinek és cselszövő társainak. „Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhoz, előhivatá Józsué Izraelnek minden férfiát és monda a hadakozó nép vezéreinek, akik vele mentek vala: Jöjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Előjövének azért és tevék lábaikat azoknak nyakára". (Józsué 10 : 24) Az Úr ekképpen közli előre, hogy e világ istentelen, kegyetlen uralkodói, akik Jehova Istent gorombán megsértették és az ő nevét megvalázták, vezettessenek elő méltó jutalmuk elvételére; Sátánnak pedig végig kell néznie azoknak és önmagának is a megaláztatását Jézus Krisztus, Jehova nagy ítéletvégrehajtójának kezétől. Erre utalt az apostol, amidőn a következőket írta: „A békesség Istene hamar megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen ti veletek!" (Róma 16 : 20) Az ellenségek megalázását példázza nagyszerűen, hogy Józsué katonái lábaikat a gonosz királyok nyakára tették. Ezt Jehovának köv. prófétája is megerősíti: „Mert meghorgasztá (megalázta) a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt földig, és porba dobta azt. láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai." (Ésaiás 26 : 5, 6) „És száttapodiátok a gonoszokat és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, amelvet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura." (Malakiás 4 : 3) „De meglátja ellenségem (Sátán szervezete. Babilon) is és szégyen borítja el, aki ezt mondja nekem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé, széttapostatik, mint az ucca sara." — Mikeás 7 : 10

[13] Az öt királyt kihozták rejtekhelyéből és Józsué azt parancsolta katonáinak, tegyék lábukat a büszkék és gőgösök nyakára; ez meggyőződést

FEL

ra bátorságot tételezett fel Józsué emberei részéről. Azután beszédet tartott Józsué az ő bátorítására: az ő bátorító szavai most a földön élő maradéknak szólanak: „És monda nekik Józsué: Ne féljetek és meg ne rettenjetek; legyetek bátrak és erősek, mert ekképpen cselekszik az Úr minden ellenségeitekkel, akik ellen ti hadakoztok". — Józsué 10 : 25

[18] Ennek a napnak uralkodói gőgösek és felfuvalkodottak, Jehova tanubizonyságait gorombán és megvetően kezelik; ámde közel az idő, amidőn Jehova nagyon megalázza őket Jézus Krisztus által. Jehova bizonyságtevőinek hitre és bátorságra van szükségük, hogy tevékenységüket az ellenállások dacára is folytassák; erős hitüket mindvégig meg kell őrizniök. Az ellenségeskedés mindvégig fog tartani Jehova tanubizonyságai iránt; emiatt mondja az Úr Jézus: „Aki mindvégig kitart, fog üdvözülni!" (Máté 24 : 13) A hűségesek látni fogják Isten ellenségeit porig alázva, miképpen Józsué annak idején megalázta a királyokat és kivégeztette: „Azután pedig megveré őket Józsué és megölé őket és felakasztatá őket öt fára és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig." — Józsué 10 : 26

[19] Az öt hullának öt fára való akasztása a következőket példázza: „Ezek az emberek Isten átka alatt állnak!" Jehova átkozott ellenségeit példázzák, akik először megaláztatnak, azután pedig megöletnek. Fára való akasztásuk Sátánnak további megalázását jelenti, akinek a szolgái voltak, amidőn az ő képviselői Armageddonkor elpusztíttatnak. „Ha valakiben halálos ítéletre való bűn van és megölik és felakasztod azt a fára; ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt, aki fán függ, és meg ne fertőztessed azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül." — Mózes V. 21 : 22, 23

[20] Jehova mindezeknek a megtörténését és feljegyzését azért engedte meg, hogy hű bizonyságtevőinek hitét és bátorságát megerősítse, akik most élnek a földön és az ő országának és nevének hirét terjesztik. Amiképpen Józsué megölette ellenségeit, a nagyobb Józsué, Jézus Krisztus is Isten minden ellenségeit ki fogja irtani Armageddonkor. — János 5 : 27

[20] Józsué Isten azon törvényére való tekintettel, hogy a földet ne fertőzzék meg, annak a napnak estéjén, amelyen teljes győzelmet aratott, a fákra akasztott öt hullát levétette a fákról: „Lőn pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué és levevék őket a fákról és behányák őket a barlangba, amelyben elbújtak vala és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig." — Józsué 10 : 27

[20] Holttesteiket nem temették el katonai díszmenet mellett; hanem szégyen és gyalázat mellett hányták bele a barlangba, amelyben azelőtt meghúzódtak és szikladarabokat hengergettek a barlang szája elé. A Sátán- és az ő szervezete feletti intézkedés is hasonlóképpen szól: „Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány csonk, takarva megölettekkel, fegyverrel átveretekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltaposott holttest! Nem egyesülsz velük a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet; nem lesz sokáig a gonoszak magva sem." (Ésaiás 14 : 19, 20) Isten ellenségei nem fognak tisztességes temetésben részesülni; ez ki van mutatva Joákim, Jeruzsálem hitszegő királyának pusztulása által is: „Azért ezt mondja az Úr Joákimnak ... Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül." — Jeremiás 22 : 18, 19

[19] A csata még az este bekövetkezése előtt befejeződött és a királyok is felakasztattak. Makkeda városát még ugyanazon a napon, amelyen a nap és hold megállottak, el kellett foglalni és lerombolni; ez meg is történt: „Makkedát is bevevé Józsué ugyanazon a napon és fegyver élére hányá azt és annak királyát és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, amelyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, amint cselekedett vala Jérikhónak királyával." — Józsué 10 : 28

[20] Ama nap nagy mészárlás napja volt, s az Jehova nevének az igazolására történt. Ama nap példázza „az Úr napját", mégpedig azon részét, amelyen Jehova Jézus Krisztus által fogja igazolni nevét, ellenségeinek elpusztítása útján. Józsué azután hozzáfogott, hogy egész Kanaánt megtisztítsa az ellenségtől. (28—40. vers) És Józsué megverte az ellenséget Kádes-Barneától egészen Gázáig és a Gósen földjétől egészen Gibeonig. (41. vers) A Biblia külön is megemlékezik Gibeonról, mivel a gibeoniták Józsué és Jehova mellett tanusított állásfoglalásukkal szolgáltattak okot az ellenséggel való harc megkezdésére. Jehovának ezen a napján, amidőn nevét igazolni fogja, Sátán minden nemzetet Armageddonra toboroz; mert Jehova népe ott lesz összegyűlve, s az lesz a csata főpontja. Jehova tehát Armageddonnál fogja megvívni a döntő harcot Jézus Krisztus útján, ez a mindenható Isten nagy napjának lesz a viadala. Egy illető, aki Isten népének tanítója szeretett volna lenni, azt állította, hogy Armageddon külön, a mindenható Isten nagy napjának viadalától különálló csata lesz; ezzel kívánta bizonyítani azon állítását, hogy „Armageddon két része" között egy nagy munkát fognak elvégezni. „Armageddon" a „csapatok gyülekezőhelyét" jelenti, t. i. Jehova seregeinek a helvét. Ezek máris az Úr köré gyülekeztek, most pedig Sátán csatára mozgósítja haderejét; s mivel Armageddon ama hely, ahol Isten nagy napjának csatáját meg fogják vívni, az találóan van Armageddon viadalának nevezve. Armageddon tehát azt a helyet és helyzetet jelenti, ahol Sátán hadai Isten népe ellen fognak támadni; s amidőn Jehova Isten közbe fog lépni s mindaddig harcolni fog az ellenséggel, amíg azt teljesen felmorzsolja: tehát a mindenható Isten nagy napjának viadala lesz, amelyet összegyűjtött népének és nevének igazolására fog megvívni.

[21] Annak további bizonyítéka-képpen, hogy a gibeoni ütközet az armageddoni csatát, a mindenható Isten nagy napjának viadalát példázza, áll megírva: „És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izraelnek Istene hadakozott vala Izraelért". (Józsué 10 : 42) A csatáról és az ellenfelekről szóló kijelentés, akiket Józsué „egy napon" vert le, bizonyítja továbbá, hogy Armageddon csak egy viadal lesz s egy időben fogja megvívni Jézus Krisztus, nem pedig időközben, illetve nem két részben, hogy közte bizonyságtevő munkát lehet-

FEL

ne végezni. Akik ily korai következtetéseket tesznek közzé, mivel az egyezik az ő elképzelésükkel, ezáltal azt fejezik ki, hogy nem tanulmányozzák Isten igéjét. Az ily találgatás azonban nem fogja befolyásolni azokat, akik felülről származó bölcsességgel rendelkeznek. Isten választottai nem vezethetők tévútra.

[23] Ezzel végződik az első gibeoni csata képlete, amely útján az Úr Armageddont példázta. Ez a képlet megmutatja, hogy Józsué teljes győzelmet aratott és minden ellenségeit megalázta; ami előre példázza, hogyan fog teljes győzelmet aratni Jézus Krisztus Armageddonkor és fogja megalázni és elpusztítani Sátán szervezetét. A gibeoniták körülöttük levő összes ellenségeiktől megszabadultak, akik a gibeonitákat meg akarták támadni és raituk bosszút akartak állani, mivel elszakadtak Sátán szervezetéből, amely Jehova képviselője, Józsué ellen harcolt. Hasonlóképpen fog a nagysokaság, (a jonadábok is) megszabadulni ellenségeitől Armageddonkor, mégpedig azon feltétel alapján, hogy teljesen engedelmeskedik az Úr parancsainak. Miképpen a gibeoniták, úgy csupán a nagysokaság, illetve a jonadábok távoznak el Sátán szervezetéből és állanak az Úr mellé, miután az Úr Jézus Krisztus templomához érkezett. Teljesen Jehova és Krisztus mellé állanak és Jehova hű maradékához s azon szövetséghez csatlakoznak, amelyet ő azokkal köt, akik szolgálatába lépnek és „éjjel és nappal szolgálnak neki az ő templomában." — Jelenések 7 : 15

A gonosz szolga

[24] Saul egykor Jehova szolgája volt, azután törvényszegő lett. Saul és az ő házanépe nyilván a „gonosz szolgának" nevezett osztályt példázza, amely egykor Jehova szolgálatában állott, de azután törvényszegő lett. (Máté 24 : 48—51) Saul fiának, Isbósetnek a katonái és Dávid király katonái között súrlódás keletkezett, amidőn Dávid Hebronban Júda királya volt. Saul fia idézte elő a viszályt, de alaposan kikapott. (Sámuel II. 2 : 12—32) Ha ez képletez valamit, a gonosz szolga-osztály azon törekvéseit példázza, akik a nagyobb Dávid alatt álló felkenteket meg akarják akadályozni a királyság gyümölcseinek a jóakaratú emberekhez való vitelében. Az írásból kitűnik, hogy a „gonoszszolga-osztály" tényleg akadályozni igyekszik a hű maradékot az igazságnak a jóakaratúakhoz való vitelében, akikből a nagysokaság fog alakulni.

Dávid harca

[25] Később Dávid egész Izrael királyává kenetett fel. (Sámuel II. 5 : 3) Dávid Jézus Krisztusnak az előképe. Dávid Jeruzsálemben építette fel királyságát, ami Krisztus Jézusnak 1914-ben való trónfoglalását példázza s utána templomához való érkezését 1918-ban, mint Jehova főszervezetének uralkodója és feje minőségében. Azután következett a templom megtisztítása s az összes hívek egységbe kerültek. Jehova bizonyságtevői azóta Jehova parancsát teljesítve, foglalkoztak Isten országának üzenete és büntetésének hirdetésével a Gonoszra, és szervezetére vonatkozólag. A gonoszak élén a r. kat. hierarchia és a vele szövetkezett klérus áll, kiket a hajdani filiszteusok példáznak. Amidőn Dávid egész Izrael trónját elfoglalta, a filiszteusok őt és az ő népét is el akarták pusztítani Hasonlóképpen elhatározta a r. kat. hierarchia és a vele szövetkezett klérus, hogy az Úr híveit el fogják pusztítani s meg fogják akadályozni Isten országának felépülését s a maradékot is megakadályozzák abban, hogy Isten országának, „népének" részévé legyen. — 83. zsoltár 2—5

[26] A feljegyzés szerint a filiszteusok felvonultak Dávid elpusztítására: „A filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Refaim völgyében". (Sámuel II. 5 : 18) Dávid harcba bocsátkozott a filiszteusokkal és megfutamította azokat; mert az Úr szólott Dávidhoz, mondván neki: „Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a filiszteusokat!" Amidőn aztán Dávid az Úr kegyelméből győztesen került ki a harcból, azt a helyet elnevezte „Baál-Perázim"-nak, azaz „áttörésnek vagy Baálra való rárontásnak", ami az ördög vallására való rátörést jelent. „Elérkezék azért Dávid Baál-Perázimba és megveré ott őket Dávid és monda: Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak " — Sámuel 5 : 20

[27] Most a kihívó r. kat. hierarchia gyakorolja az ördög-vallás vezetését s azt használja rejtekéül, s amögött fejti ki istentelen tevékenységét. Az „Egyházak Szövetsége" Amerikában éppen most szövetkezett a r kat. hierarchiával. Most ezen álszenteskedők között teljesen kidolgozott terv áll készen Jehova bizonyságtevőivel szemben, mely értelmében Jehova bizonyságtevőinek elpusztítására törekszenek. Jehova azonban az ördög szervezetének feiére fog csapni a nagyobb Dávid, az Úr, Jézus Krisztus útján.

[27] Most pedig figyeljük meg, amit Dávid Perázimban mondott: „Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlani". Ebben az összefüggésben idézzük Ésaiás prf. szavait: „És a jogosságot mérőkötéllé és az igazságot színelővé és jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket". (Ésaiás 28 : 17) A perázimi harc tehát azon harcot példázza, amely most Jehova seregei részéről Jézus Krisztus, a nagyobb Dávid közvetlen parancsnoksága alatt folyik az ellenséggel szemben, s amelyben Jehova bizonyságtevői az ő parancsára azáltal vesznek részt, hogy az igazság üzenetét terjesztik az ellenséggel szemben. Ebben az összefüggésben kell megfigyelnünk Jehova prófétáiának szavait is, amelyben Jehova így szól: „Kelietek fel s hadd támadjunk reá haddal! (Abdiás 1) Itt az Úr Jézus Krisztus láthatatlan seregeinek és az ő látható földi bizonyságtevőinek lesz megparancsolva, hogy kelienek fel és harcoljanak a hazugságok tömkelege mögé elreitőző ellenséggel. Ez a prófécia éppen most teljesül s ez a harc most van folyamatban, azt Jézus Krisztus vezeti, tehát Jehova hadra kelt. Ebben az összefüggésben mondja Ésaiás próféta: „És felkél az Úr, miként a Perázim hegyénél!" (Ésaiás 28 : 21) Jehova Isten most helytartója, Jézus Krisztus útján felkelt. Miért? Hogy amint meg van írva, egy bizonyos munkát elvégezzen: „Hogy elvégezze dolgát, az ő szokatlan munkáját!" Most ez a „szokatlan munka" folyamatban van. A magát elsáncolt ellenséggel szemben fo-

FEL

lyó mostani küzdelem, t. i. a modern filiszteusok ellen az igazság hirdetése által vízáradáshoz hasonlít és ez az Isten munkája; ez sok ember előtt szokatlannak tűnik fel, különösen azok előtt, akik nem ismerik Isten próféciáit. Jehovának ez a munkája, amint ő kijelentette, minden ember előtt fel fogja tárni a modern filiszteusok nagy hazugságait és arra fogja képesíteni az őszinte szívű embereket, hogy az ördögi szervezet hatalmas befolyása alól mentesítsék magukat és Jehovának s az ő szervezetének pártjára álljanak. A Perázim-hegyi csatában nem az armageddoni viadal, hanem Jehovának azon munkája van példázva, amelyet Jehova utasítására Jézus Krisztus vezetése alatt álló szolgái végeznek. Ez az ellenség leleplezését végzi, s így azt megszégyeníti s bebizonyítja, hogy azok ámítók és semmiképpen sem képviselik Istent és az ő országát, hanem az ördögöt képviselik s az ő szerv. egy részét képezik.

Dávid Gibeonban

[29] A filiszteusok másodszor is megkísérelték Dávidnak és seregének elpusztítását és ebből az okból Refaim völgyében táboroztak. (Sámuel II. 5 : 22) Most pedig figyeljük meg Ésaiás prf. köv. szavait: „Mert... mint a Gibeon völgyében... megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz." (Ésaiás 28 : 21) Gibeon völgyében Jehova akkor nagy köveket zúdított az ellenségre. (Józsué 10 : 11) Azokat a köveket Isten és nem az emberek zúdították le; Jehova azáltal fejezte ki nagy haragját az ellenséggel szemben. Ésaiás jövendölése nem említi, hogy Jehova haragudott a Perázim hegyénél; hanem kizárólag Gibeonnál való haragjáról és pusztításáról beszél. Észszerű következtetésnek tetszik tehát, hogy Dávidnak a filiszteusokkal a Perázim hegyénél vívott harca a Jelenések 12 : 7-ben és az Abdiás 1-ben említett küzdelmet példázza, amely most a Kígyó magva és az Ígéret magva között folyik; a Gibeonnál vívott két csata pedig, amelyek közül az egyiket Józsué, a másikat Dávid vívta, Jehova haragjának a mindenható Isten nagy napjának viadalában, Armageddonkor kifejezésre jutó haragját példázza; ez lesz Jehova „rendkívüli vagy idegen dolga", amely mindazok előtt idegenül fog hatni, akik nem állanak Jehova és Jézus Krisztus mellett. Az Úr jövendölései, melyeket Józsué, Ésaiás, Abdiás és Habakuk által juttatott kifejezésre, együttesen vizsgálandók meg, mert ezek Jehovának a kijelentései és egymással összhangban tárgyalják ugyanazon dolgot.

[30] Jehova nem úgy iratta meg szavait, ahogyan az emberek szoktak írni. Úgy látta jónak, hogy valamit egy helyen, egyebet más helyen írasson meg, hogy csak azok tudják megérteni, akik magukat teljesen neki szentelték. Most csak azok részesülnek megértésben, akik Istenben és Jézus Krisztusban való teljes hittel, feltétlen engedelmességgel és alázatossággal alázatosan járnak a helyes úton: „Nemde tévelygenek, akik gonoszt szereznek? Kegyelmesség pedig és igazság a jótszerzőknek!" (Példb. 14 : 22) „Világosság támad fel az igazra és az egyenes szívűekre öröm." (97. zsoltár 11) Ez az utóbb említett szöveg nem azt mondja, hogy igazság, hanem világosság támad fel az igazra. Isten beszéde igazság s az széles körben volt terjesztve, hogy mindenki megszerezhesse magának, aki akarja. Jehova dicsősége az ő igéjén ragyog s ez a világosság van az igaznak rendelve. Az igazak fogják érteni; ezek vannak a templomban és igazak azáltal, hogy az „igazság palástja" alatt vannak. „Az istentelenek nem fogják érteni, de az értelmesek érteni fogják." — Dániel 12 : 10

[30] Jehova választóvonalat húzott az ő hívő népe és a kétszínű, gőgös és megrészegült paráznák között, mondván: „Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztottakkal-és a csecstől elválasztottakkal-é? Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi." — Ésaiás 28 : 9, 10

[31] Úgylátszik, hogy a f-irat olvasói közül többen nincsenek tisztában a nagysokaság összegyüjtésének gondolatával s ezt a zavart nagyravágyó emberek idézték elő közöttük, akik tanítóik akartak volna lenni. Aki ily emberektől vezérelteti magát, természetesen zavarba fog kerülni. A r. kat. hierarchia vagy papi uralom nem élő személy, hanem csupán egy testület és természetesen elpusztítható, anélkül, hogy ugyanakkor elpusztulnának azt a testületet vagy szervezetet alkotó és működtető személyek is. Az Írás világos tanításának tűnik fel, hogy Jehova olyasminek a létrejövetelét fogja engedni, ami az álszent rendszereket leleplezi, megszégyeníti és a nép felett gyakorolt befolyásukat lerontani fogja. Jehova ezt az igazság özönének, mint nagy víznek, a hazugságokra való ráárasztásával és elsöprésével fogja tenni. Ez a jégben példázott hűvös, kemény igazságokkal történik, amelyeket Jehova bizonyságtevői által hirdet. Természetesen „szokatlan dolognak" fog feltünni azok szemében, akik Isten szándékát nem értik. A r. kat. hierarchia évszázadokon keresztül maga felől azt hitette el a néppel, hogy ő az Isten szervezete; ennek a szervezetnek a leleplezése és megalázása tehát sok ember előtt szokatlannak fog feltünni. Mialatt az igazság ezen árja végigömlik az országon és az ámításokat feltárja, az Isten iránt jóakaratú, becsületes emberek tudomást szereznek az ő igéjéről és hisznek neki. Kijönnek, az Úr pártjára állanak és ezekből alakul a nagysokaság. Az összes szövegek azt mutatják, hogy a nagysokaságnak össze kell gyülve lennie a mindenható Isten nagy napjának viadala előtt. Egyetlen oly szöveg sincsen, amely arról szólna, hogy a nagysokaság csak az armageddoni viadal kezdete után gyüjtetik az Úrhoz. Miután az álkeresztények megvilágításba kerülnek és leleplezödnek, s miután a farizeusok, akik azt az intézményt használták, megszégyenülnek, ezek amint az Írásból kitünni látszik, le fogják tagadni prédikátori címüket és közemberként fogják feltüntetni magukat. „És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásaik közben és nem öltözködnek szőrös ruhákba, hogy hazudjanak. Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántövető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta." (Zakariás 13 : 4, 5) Úgylátszik, hogy akik zavart akarnak előidézni, s azok is, akik megzavartatni engedik magukat, nem olvasták és nem tanulmányozták, amit az Úr a f. iratban közöltetett erre nézve. Mivel tehát nem értik az igazsá-

FEL

got, a saját nézeteiket tálalják fel, ami szemben áll azzal, amit az Úr tárt fel az ó népe előtt.

[32] A következő szövegek kétségtelenül megmutatják, hogy a nagysokaságnak még a mindenható Isten nagy napjának viadala előtt részesülnie kell az ország igazságának bizonyságtevésében, azt el kell fogadnia, Jehova és az ő szerv. mellé kell állania és szorgalmasan törekednie az igazságosságra és alázatosságra. Ezek a szövegek a következők:

Sofóniás 2 : 1—3, olvassuk: „Mielőtt szülne (tehát nem azután és nem is a nagy nyomorúság közben) a végzés (mint polyva száll tova ama nap); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja... keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján". Jehova a gibeoni csatában árasztotta haragját az ellenségre, s amint Ésaiás prf. által kijelenti, azt meg fogja ismételni, amidőn „az ő szokatlan munkáját" fogja végezni.

Ezékiel 9 : 4—11 bizonyítja kétségtelenül, hogy Jehova hű bizonyságtevőinek be kell járniok a földet és bizonyságot kell tenniök a nép előtt az igazságról, amely munkát be kell fejezniök az „öldöklés" előtt, amit Jehova ítéletvégrehajtója fog végezni. A legcsekélyebb utalás sem történik arra, hogy az „öldöklés megkezdődése" után még valamily bizonyságtevő munkát végezhetnek, s hogy annak az eredményeképpen alakulna ki a nagysokaság.

Királyok II. 10 : 15—25 világosan mondja, hogy Jonadáb találkozott Jéhuval és csatlakozott Jéhuhoz, aki őt kocsijába felvette és ő a kocsiban volt immár a pusztítás munkája előtt.

Jelenések 7 : 9—15 mutatja, hogyan gyüjtetik az Úr elé a nagysokaság és szolgál neki; olvassuk: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében". Csúcspontját a nagy nyomorúság Armageddonkor fogja elérni és kétségtelenül Isten haragjának a kifejezését fogja jelenteni Sátán szervezetével szemben. A nagysokaság megmenekül ebből a nyomorúságból, az Úr keresztül segíti rajta és megoltalmazza azon feltétel alapján, hogy immár Armageddon előtt igazságra és alázatosságra törekszik. Ha ruháit nem mosta volna meg máris a Bárány vérében, a nagy nyomorúság alatt sem részesülhetne védelemben.

Máté 25 : 31—46 mutatja, hogy Jézus Krisztus a templomban van és ítéletet tart és minden nemzet eléje lesz gyüjtve. Jézus Krisztus hozzáfog a nemzetek szétválasztásához, s amidőn elérkezik az idő, a juhokkal szemben kezdenek kinyilvánulni a kecske-osztály tagjai; hogyan ismerteti meg ezeket az Úr? Tartsuk eszünkben, Jézus Krisztus kijelentette, hogy „kicsiny nyáján" kívül még „más juhai" is vannak neki, akiket ugyancsak össze kell gyüjtenie és szervezetének tagjaivá tennie. (János 10 : 16) Ezek a „más juhok" fogják alkotni a nagysokaságot. A szétválasztó idő alatt a hű maradék az Úr parancsának teljesítéseképpen bizonyságul hirdeti az ország ezen evangéliumát a nemzeteknek, s mialatt ez a hirdetés történik, azok az emberek, akikből a nagysokaság, vagy a „más juhok" fognak alakulni, barátságot tanusítanak az Úr bizonyságtevői iránt; barátságuk és közreműködésük miatt, s mivel az Úr mellé álltak s az ő bizonyságtevőivel jót mívelnek, Jézus Krisztus, a nagy bíró jobb kezefelől állítja őket s így szól hozzájuk: „Jöjjetek, én Atyámnak áldottai és bírjátok az országot, amely megkészíttetett nektek e világ fundamentomának elhelyezése óta!" Azoknak ellenben, akik Jehova tanubizonyságait az evangélium hirdetése miatt üldözik, Jézus Krisztus, a nagy bíró, a következőket mondja: „Eredjetek el előlem ti átkozottak az örök tűzre, amely készen várja az ördögöt és az ő angyalait ... s azok elmennek az örökbüntetésre (Diaglott-f. szerint: kivágattatnak)." Az átkozottak ezen pusztulása Armageddonkor fog történni; hogyan nyílhatnék akkor alkalmuk a megpróbáltatásra a jóakaratúaknak, vagypedig arra, hogy jót cselekedhessenek az Úr népével, miután a gonoszak kivágattatnak és a próba ideje lejárt?

[33] Az Úr Jézus templomában van és ítélkezik; 1918 óta tartózkodik a templomban és szétválasztja a nemzeteket egymástól. Ezen idő alatt mondja Jézus a templomi osztálynak: „Az ország ezen evangéliumát hirdetni kell világszerte, bizonyságul minden nemzet előtt, s akkor jön el a vég ... mert akkor oly nyomorúság lesz, amilyen a világ kezdete óta nem volt, és nem is lesz többé." — Máté 24 : 14, 21

[34] Az ország evangéliumának ez a hirdetése éppen amiatt történik, hogy azon jóakaratúakat felvilágosításban részesítse, akik az ördög szervezetétől el akarnak szakadni, s akikből a nagysokaság kialakulni fog; az Úr egy szóval sem említi, hogy az ország ezen evangéliumát a nagynyomorúság után fogják hirdetni; a világos következtetés tehát az, hogy akkor többé szükségtelen lesz az ily igehirdetés.

[35] A két gibeoni ütközet világosan Armageddont példázza, amit az Írás is kimutat. Az első ütközetben Józsué példázta az Úr Jézus Krisztust; s amidőn Jehova nagy jégdarabokat hullatott az égből és az ellenség nagyobb részét azzal elpusztította, az nyilván a láthatatlan mennyei seregeket példázza a Góg vezetése alatt álló ördögi hadakkal szemben, Sátán földi seregeivel együtt. A Dávid által vívott későbbi gibeoni csatában Dávid ugyancsak Isten szeretett fiát, az Úr Jézus Krisztust példázza. A csata előtt Dávid utasítást kapott az Úrtól, hogy ne a szokott módon kezdje meg a harcot, hanem engedje az ellenséget kelepcébe kerülni. Az erre vonatkozó jelt azonban az Úrtól kellett várnia, nevezetesen: „amikor a szederfáknak tetején indulás zaját fogod hallani, akkor indulj meg", mert „akkor kivonul az Úr előtted, hogy megverje a filiszteusokat." (Sámuel II. 5 : 24; Krón. I. 14 : 13—17) Ez bizonyítja döntő erővel, hogy a láthatatlan mennyei seregek harcoltak az ellenséggel, amely harcnak Dávid volt a látható vezére és az ellenség teljes vereséget szenvedett. Armageddonnak a Jelenések képletében is ki van mutatva, hogy az Úr Jézus vezényeli a csatát és mennyei seregek követik őt. — Jelenések 19 : 11—16

[36] A gibeoni ütközeteket Jehova vívta meg szövetséges népe és a Józsuénak alárendelt gibeoniták érdekében. Az armageddoni csatát is hasonlóképpen Jehova fogja megvívni szövetséges népe és a hasonmási gibeoniták, a nagysokaság ér-

FEL

dekében nagy hadvezére, Jézus Krisztus által, akik természetesen immár a csata kitörése előtt Jehova mellett tartoznak állani. A gibeoniták megszabadultak Sátán minden hatalmaitól, amelyek elpusztításukra törekedtek, mivel az ördögtől elszakadtak és az Úrhoz pártoltak, és szolgáivá lettek. Most az ellenség hasonlóképpen el akarja pusztítani a nagysokaság minden tagját is, aki megszabadult az ördög szerv. kötelékeitől, mivel Istenhez és Jézus Krisztushoz pártolt. De az Úr megvédi és átsegíti Armageddonon. Miképpen a gibeoniták, úgy a nagysokaság tagjai az egyedüliek, akik most elhagyják Sátán szervezetét, Jehova és Jézus Krisztus mellé állanak és szövetséget kötnek Istennek és országának szolgálatára.

[37] Gibeon nemcsupán a Jehova által ott megvívott csata által tünt ki, de a későbbi időben is kiemelkedő szerepet töltött be Jehova előképi szervezetének történetében. Gibeon a Benjámin törzsének jutott és papi város lett. „Benjámin fiainak városai az ő nemzetségeik szerint ... tizenkét város és az ő falvaik; Gibeon ..." (Józsué 18 : 21—28) „Áron fiainak, a papoknak menedékvárosul adták Hebront és kerületét (Júda törzséből) ... És a Benjámin törzséből: Gibeont és annak kerületét." (Józsué 21 : 13—19) Az írás „Gibeon tavát" is említi. (Sámuel II. 2 : 13) „Gibeon mellet levő nagy víznek" is nevezi: (Jeremiás 41 : 12) valamint „egy nagy követ" is említ Gibeonnál. (Sámuel II. 20 : 8) Ezek az ismertető jelek jól illenek a rév jelképi jelentőségére. Gibeon magaslaton feküdt; az írás szerint a nagysokaság is kimagasló szerepet fog betölteni, a régi próféták, valamint a Jelenések értelmében is.

[38] A szövetség sátorát Mózes a pusztában építette meg; de Dávid király uralkodásának idejében a sátor és a rézoltár Gibeonban volt. Akkor hiányzott ugyan a szövetség ládája a sátorból; mivel a filiszteusok elrabolták: „Sádok papot pedig és az ő atyjafiait az Úr sátora előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban vala: hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égő áldozattal az égőáldozat oltárán minden reggel és este és hogy mindent aszerint cselekedjenek, amint megiratott az Úr törvényében, amelyet parancsolt vala Izraelnek." (Krón I. 16 : 39, 40) A gibeonitákra nézve tehát kényelmes volt a sátor szolgáiképpen épen szülővárosukban élni; így a tó és az erdő is ellátta őket a szükséges vízzel és fával, amiről mint vízhordóknak és favágóknak gondoskodniok kellett.

[39] Később Dávid a szövetség sátorát a Sion-hegyén állíttatta fel és odavitette a szövetség ládáját. (Krón. I. 16 : 1, 37, 38) De a gibeoni magaslatot egészen Salamon uralkodásának idejéig tovább is használták. A templom fekvését az Úr jelölte ki Dávidnak. „Abban az időben, mikor látta Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. Az Úr sátora pedig, amelyet csinált vala Mózes a pusztában és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától ... Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izrael számára." (Krón. I. 21 : 28—30; 22 : 1) Salamon maga is Gibeonba ment áldozni, amíg a jeruzsálemi templom Salamon uralkodásának 11-ik évében el nem készült: „Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő atyjának parancsolataiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott és ott tömjénezett. És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy magaslat és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot; megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel, álmában, és monda az Isten: Kérj, amit akarsz, hogy adjak neked!" (Kir. I. 3 : 3—5) „És lőn, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését és mindent, amit kívánt és amit akart építeni Salamon; megjelenék az Úr Salamonnak másodszor is, amiként megjelent volt neki Gibeonban, és monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, amellyel könyörögtél előttem: Megszenteltem e házat, amelyet építettél, abba helyeztetvén az én nevemet mindörökké és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor." — Kir. I. 9 : 1—3; Krón. II. 3—5, 13

[40] Mivel a gibeoniták szövetséget kötöttek arra nézve, hogy Isten népének, az izraelitáknak szolgái lesznek, reménységen felüli jutalomban részesültek, amennyiben az Isten házának szolgálatára bizalmi tisztségben részesültek. Bizonyos, a gibeoniták szolgáltak is Jehova Istennek; máskülönben nem maradtak volna tovább is Izrael szolgálatában. A gibeoniták khivveusok voltak, tehát prozeliták, illetve Jehova népének hitére áttértek voltak s később ki is tünt az. „Jövevények" (a Szeptuaginta görög szövege szerint „prozeliták") voltak abban az értelemben, ahogyan Mózes II. 12 : 48- és 20 : 10-ben van említve. Körül voltak metélve, ami azt példázza, hogy az Úr előtt tiszták voltak. Írva van: „És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgáló leányod, a lévita, a jövevény (prozelita), az árva és az özvegy, akik belül vannak a te kapuidon." — Mózes V. 16 : 14

[41] Ez a sátoros ünnepen történt , s ama tény, hogy azon a gibeoniták is résztvettek, akik „jövevények" (áttértek) voltak, bizonyítja, hogy most a nagysokaság a maradékkal együtt ünnepli a sátoros ünnepet. A gibeoniták jövevények illetve prozeliták (áttértek) voltak. Leszármazottaik Isten népével együtt maradtak. Ami azon további tényből is kitűnik, hogy pünkösdkor, amidőn a Szentlélek az apostolokra kitöltetett a különböző nyelveken beszélő emberek között „zsidók és prozeliták" is vannak említve. (Apcsel. 2 : 10) Az Antiochiabeli Miklós is prozelitus volt. (Apcsel. 6 · 5) Pál követői közt nagyon sok prozelitus akadt. (Apcs. 13 : 43) Jonadábnak, a Rékáb fiának leszármazottja is a jövevények vagy prozeliták közé tartozott. — Mózes IV. 10 : 29—32; Bírák 1 : 15; Krón. I. 2 : 55

[42] Amidőn Jézus diadalmenetben vonult Jeruzsálembe szamárnak vemhén, nagysokaság volt a kíséretében, akik között sok jövevény vagy prozelita is volt. „Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ ő utána megy! Néhány görög is vala azok között, akik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen. Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének és kérék őt.

FEL

mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust!" — János 12 : 19—21

[43] Megjegyzendő, hogy az álszent farizeusok megrontották a prozelitizmus ügyét, amennyiben mindent megtettek, csakhogy minél több embert megnyerjenek szervezetük részére, akiktől anyagi támogatásban részesültek. Jézus ezeknek mondotta: „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál." — Máté 23 : 15

Ferdeségek

[44] Sátán fogásai közé tartozik, hogy Isten törvényeit elcsavarja, illetve kiragad valamely igazságot és tévesen alkalmazza; így akarja a törvénytelen eljárást kendőzni. Isten törvénye, amely mindenkor igazságos, a jövevénynek vagy prozelitának (áttérőnek) is kegyelmét ígéri. Istennek ezt a törvényét az ördög a farizeusok által elferdíttette. A farizeusok eltávoztak Isten szándékától, az igazságtól, valláskufárok lettek és a saját önző céljaik érdekében használták a zsidó vallást, illetve azt, amit ők „zsidó vallásnak" neveztek. Azok, akik az igazságtól eltértek és álvallásosak lettek, Isten igéjét önző célra aknázták ki, s emiatt lettek az ördög fiai vagy eszközei. A képmutató farizeusok mindent megtettek, csakhogy az embereket felügyeletük alá hajtsák és prozelitusaikká tegyék; ezt a saját felmagasztalásuk érdekében cselekedték. Hasonlóképpen cselekesznek ellenmásaik is, kiváltkép a r. kat. hierarchia. Más vallásbeliek is léptek hasonló utakra, mint a farizeusok és Isten igéjének cselekvése helyett emberi rendelésekre hallgattak, amit vallásnak neveztek; tehát ferdeségek hibáiba estek. Erre nézve néhány történelmi adatot közlünk, amelyek jobban megvilágítják ezt a tárgyat.

[45] Jézus idejében az edomiták is a prozeliták közé tartoztak, kiket a farizeusok erőszakkal térítettek a zsidó vallásra. Heródes családja is közülök való volt, t. i. ama király, aki Jézus születésekor uralkodott Palesztínában. A zsidók Ezsdrás és Nehemiás elhunyta után egy kevés idővel a farizeusok vezetése alatt terjeszteni kezdték vallásukat, testi fegyvereket és egyéb igazságtalan eszközöket is igénybevéve erre a célra. A makabeusok lettek a zsidók királyai, akik papi léviták voltak, egyiküket Hyrcanus Jánosnak hívták. Hyrcanus János atyja halála után elfoglalta a trónt és Kr. e. 135-ben főpap lett. Katonai expedíciói felől áll megírva: „Hyrcanus elfoglalta Dóra és Marissa edombeli városokat és az edomitákat leigázta; meghagyta azonban őket az országban, ha körülmetéltetik magukat és alávetik a zsidó törvényeknek. Ezek minden áron atyáik földjén akartak maradni, tehát körülmetéltették magukat és felvették a többi zsidó szokásokat is. Tehát abban az időben történt mindez, és azután csupán zsidók voltak." (Josephus 13, 9. fej. 1. bek.) Hyrcanus János később sadduceus lett. — 13. 10. fej. 5, 6.bek.

[46] Heródes családja tehát edomita volt s azok közül származott, akiket erőszakkal térítettek át a zsidó vallásra. „Heródes király", akit „nagy Heródesnek" is neveznek egy ily edombeli prozelita volt, ő kérdezte ki a keleti bölcseket és rendelte el azután a gyermekmészárlast Bethlehemben, amidőn a gyermek Jézust megöletni akarta. (Máté 2 : 1—19) Ez a Heródes építtette át a jeruzsálemi templomot kétszínűségből, amelyről a zsidók azt mondták Jézusnak: „Negyvenhat évig építették ezt a templomot és te három nap alatt akarod azt felépíteni?" (János 2 : 20) Jézus előre megmondotta, hogy a heródesi templomot le fogják rombolni. — Máté 24 : 1, 2

[47] Heródes Antipás király is ily áttért volt, mert a fentemlített nagy Heródes fia volt és az ő trónutódja volt a galileai trónon. Salome táncosnő kérésére ez a Heródes Antipás fejeztette le Keresztelő Jánost. (Márk 6 : 14—28) Amidőn a farizeusok azt mondták Jézusnak, távozzon Galileából, mert Heródes meg akarja öletni, Jézus így felelt nekik: „Eredjetek el és mondjátok meg annak a rókának." (Lukács 13 : 31, 32) Mikor aztán ez elé a Heródes elé vitték, Jézus nem akart csodát mívelni előtte. (Lukács 23 : 6—11) Emiatt vetette meg őt Heródes. Az apostolok és a többi tanítványok valamivel pünkösd után emiatt imádkoztak így: „Mert bizony egybegyűltek a te szent fiad, Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével." — Apcsel. 4 : 27

[48] Heródes Agrippa I., nagy Heródes unokája „elkezde kegyetlenkedni némelyekkel a gyülekezetből valók közül... megöleté pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, feltette magában, hogy elfogatja Pétert is (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai). Pétert azonban az Úr angyala később kiszabadította a börtönből. Később, amidőn ez a Heródes egy beszédet tartott a pogányok előtt „megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget, és a férgektől megemésztetvén, meghala." — Apcsel. 12 : 1—23

[49] A farizeusok s a hasonlók, csatlósaikkal együtt harcoltak oly elkeseredetten Jézus ellen és üldözték őt mindhalálig. Azok a farizeusok Isten földi helytartóinak vallották magukat, mindazáltal Isten szeretett fiának halálát okozták. Jézus tudta, hogy azok az álszent papok az ő életére törnek; mindazáltal megmondta felőlük az igazságot. Ebben az összefüggésben olvassuk el Máté ev. 23. fejezetét és olvasás közben a farizeus szót helyettesítsük a r. kat. hierarchia és az ő szövetséges klérusa szavakkal. Jézus az ő igéjének elferdítése felől mondta a prozelitákkal kapcsolatban: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Mert ti bejárjátok a tengert és a földet, hogy valakit prozelitává tegyetek, s ha azzá tettétek, a gyehenna fiává teszitek, sokkal inkább magatoknál". (Máté 23 : 15) Közölte a farizeusokkal, hogy nem kerülhetik el a gyehenna büntetését, s így pusztulásra-szánttakként jellemezte őket; az Úr hasonló sorsra szánta ellenmásaikat, a r. kat. hierarchiát és azok szövetségeseit is, akik térítési eszközül mindent felhasználnak.

[50] A r. kat. hierarchia, miképpen előképei a Heródes familiával kapcsolatban teljesen elcsavarta Isten törvényét a térítés munkáját illetőleg. E törvénytelen cselekedetben a Rómából dolgozó kat. szervezet a farizeusokat is felülmúlta. Ennek gyalázatos példája Mexikó meghódítása. A r. kat.

FEL

hierarchia Európa és Dél-Amerika több országában a férfiakat és a nőket tűzzel és karddal, borzasztó kinzásokkal kényszerítette a katolikus vallásra való áttérésre és a hierarchia szervezetének való meghódolásra. Ez a hierarchia kihívóan Jehova Isten képviselőjének vallja magát; holott a valóságban „e világ istenének" a képviselője t.i. az ördögnek, Sátánnak. Férfiak, akik ebben az országban, Amerikában, a r. kat. hierarchia tagjaikképpen járnak-kelnek, a hierarchia ellenfeleinek meggyilkolását kívánják. A r. kat. hierarchia szervezetének főtisztviselői közül némelyek bojkottal fenyegetőznek s így akarják megijeszteni a rádió-társaságokat, hogy az igazságot rádió állomásik utján ne továbbítsák és hivalkodva azt mondják, hogy a „nagy hierarchia tisztviselői drasztikus rendszabályokat fognak alkalmazni", ha figyelmeztetéseiket figyelmen kívül hagyják. Kijelentésüket nyilván úgy kell értelmezni, hogy ha a rádióállomások nem engedelmeskednek a kardinálisnak vagy a hierarchia tagjainak, akkor oly eszközökhöz fognak nyúlni, amellyel a bojkottnál is nagyobb kárt tudnak előidézni. Vegye tudomásul mindenki, akiket a r. kat. hierarchia befolyásolt, hogy Isten törvényének kijelentése szerint úgy a r. kat. hierarchiának, mint valamennyi igazság-elforgatónak, akik Isten szt. nevét hamis megvilágításban tüntették fel és törvénytelenséget gyakorolnak, pusztulása küszöbön áll. Most a jóakaratú emberek, akikből a nagysokaság alakulni fog, és akik védelemben fognak részesülni, sietve elhagyni tartoznak e hierarchiát és a hasonló vallás-szervezeteket és az Isten országához kell menekülniök. Rövid az idő, amely alatt biztonságba lehet helyezkedni, ha egyáltalán lehetséges az.

[51] A r. kat. hierarchia s a vele szövetkezett papság a farizeusok útján jár. Napjainkban azzal kérkedik, hogy az Egyesült-Államokban 20 millió hívet számlál; e húsz millióhoz tartoznak kétségtelenül az ország legnagyobb gazemberei; gonosz emberek, akik semilyen bűnténytől sem riadnak vissza, s akiket a papok törvénytelenségeik alól feloldoznak. Amiképpen a farizeusok a Jézust örömmel fogadó köznép ellenségei voltak, úgy a r. kat. hierarchia is halálos ellensége a köznépnek, amely Jehovának és Jézus Krisztusnak zeng dícséretet. Hasonló okból, mint a farizeusok, üldözi a papság is Isten maradék népét és a nagysokaságot.

[52] A jeruzsálemi templom felépülése után a gibeoniták, kiket szolgáknak tekintettek. Jeruzsálembe költöztek és ott végezték a vizhordás és a favágás szolgálatát. Később eljött Nabukodonozor, elpusztította Jeruzsálemet és sokat hurcolt Babilonba fogságba, köztük gibeonitákat is. Később a gibeoniták a zsidók maradékával visszatértek, hogy a templomot Jeruzsálemben ujjáépítsék. „Ezek a tartománynak fiai, akik feljöttek vala a rabság foglyai közül, akiket fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő városába. Kik jövének Zorobábellel: Jésua, Nehémiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigyai, Nehum, Baána, Izrael népe férfiainak számok ez: ... Gibeon fiai: kilencvenöt." — Nehémiás 7 : 6, 7, 25

[53] A gibeoniták közreműködtek Jeruzsálem falainak javítási munkájában. (Nehémiás 3 : 7) A gibeoniták és utódaik híven megtartották szövetségüket, jóllehet nem voltak izraeliták és a törvényszövetségbe, s a hűség szövetségébe sem voltak felvéve; mindazáltal Jehovának szolgáltak és házának hű szolgái voltak. A gibeoniták tehát nagyszerűen példázzák a nagysokaságot, amely eltávozik Sátán szervezetéből, Krisztus szolgálatába áll, a maradékkal együtt dolgozik és később „éjjel-nappal" Jehova és Jézus Krisztus szolgálatában tartózkodik, illetve mindenkor, örömmel. — Jelenések 7 : 9—15

[54] Az összes szövegek egy irányba mutatnak és kétségtelenül kimutatják, hogy a nagysokaság az Úr köré és szervezetébe gyűl, megtanulja az igazságot és az alázatosságot, a próbában hívnek kell bizonyulnia, s csak azután következik a „pusztító szélvihar" (nagy nyomor), Isten haragjának kitörése Armageddonkor, amidőn Sátán szervezetét elsöpri. Miközben tehát Jehova bizonyságtevői teszik ki a hű maradékot, a királyság gyümölcseit a nagysokasághoz viszik, harcolniok kell az álszentekkel és azok szövetségeivel, és harcolnak is. Jehova (az Úr) napja itt van. Ez az ítélet napja, amidőn Jézus Krisztus, a nagy bíró, szétválasztja a nemzeteket. A jelen a háborúság ideje és a hű maradéknak öröme telik megküzdenie a Jehova Isten nevét oly régóta gyalázó, képmutató álszentekkel. Azon idő ez, amidőn a hű maradék minden tagja Isten minden fegyverét felölteni és viselni tartozik. (Efézus 6 : 10—18) Most az ördög és társai harcba keverik a maradékot, mivel a bizonyságtevést az Úr parancsa értelmében végzik és a kétszínűséget és a romlottságot kipellengérezik, amely az ördög főképviselete a földön. Ebben a küzdelemben a jonadábok, illetve a nagysokaság is résztvesz a maradék oldalán. (Krón. I. 12 : 1, 4) Halljak a szabadulás evangéliumát s az Úr parancsát követve a nagysokaság örömmel továbbítja azt, mondván: „Jöjjetek! s aki hallja, az is mondja: Jöjjetek!" — Jelenések 22 : 17

[55] Jehovának ezen a napján ki kell próbáltatnia mindazok szeretetének, akik Isten akaratának cselekvésére fogadalmat tettek, s aki ebben a megpróbáltatásban megáll, minden ellenkezésre való tekintet nélkül hirdetni fogja az ország evangéliumát. (János I. 4 : 17, 18) Aki önző indokból vesz részt a munkában oly szándékból talán, hogy másnak a helyét akarja elfoglalni, vagypedig, mert szerepelni akar mások szemében, ezzel tisztátlan szívét mutatja ki; s ha ily szívállapotban marad, biztosan kudarcot fog vallani. Az Írás felteszi a kérdést: „Ki megy fel az Úr hegyére és marad meg az ő szent hajlékában? (Aztán így válaszol:) Az ártatlan kezű és a tiszta szívű, akinek lelkében nem támad gonosz és hamisan nem esküszik". Csak aki tökéletes az Isten és az ő országa iránti szeretetben, fog mindent megtenni és fogja Isten törvénye iránti engedelmességgel hirdetni a Felséges nevét és országát.

[56] Az Úr igéjében lefektetett szabályok egyike így szól: „Az engedelmesség jobb az áldozatnál!" (Sámuel I. 15 : 22) Amidőn a lelki Izrael tagjai magukat Istennek szentelték, szövetséget tartoztak kötni, s ezzel fejezték ki azon hajlandóságukat, hogy feláldozzák minden földi reményeiket és kilátásaikat és Jézus Krisztust fogják követni

FEL

nyomdokain, hogy vele az ő királyságában is résztvehessenek. Mindnyájuk legnagyobb reménysége az volt, hogy a mennyekbe fognak kerülni és együtt uralkodnak majd Jézussal; mindig szemük előtt tartották, hogy a nagy jutalmat csak úgy nyerhetik meg, ha az Úr hasonlatosságára nevekedve, elkészitik magukat. Ez a törekvés teljesen egyezett azzal a világossággal, amellyel akkor birtak. De az Úr Jézusnak Jehova templomához érkezése óta az igazaknak szóló világosság az Úr Jézus Krisztus arcáról tükröződik az „igazság palástja" alá gyüjtöttekre és feltárja előttük, hogy Jehova parancsának való engedelmeskedés a legfontosabb, s az áldozatnál is jobb, jóllehet az áldozatra is szükség van. Most látják a felkentek, hogyan jelenik meg Jehova Sionban az ő dicsőségében, s hogy az ítélet napja elérkezett. Azt is látják, hogy Isten haragja kezd rászakadni Sátánra, amennyiben kivetletett a mennyekből, s hogy Jehova akkor tartóztatta haragjának további kifejezését, amíg a bizonyságtevés munkája a földön az ő akarata szerint befejeződik; a bizonyságtevés befejezése után Jehova haragja teljesen rászakad Sátánra és szervezetére, mignem Isten minden ellensége megemésztődik.

[57] Világos lett tehát a felkentek előtt, hogy sokkal többet kell tenni annál, mint csupán annak szem előtt tartását, hogy a földi remények és kilátások feláldozásába beleegyezni. A felkentek az Úr templomában megvilágosítva, látják, hogy az Úr a maga nevének népéül választotta őket, s hogy szorgalmasan és tevékenyen követniök kell az ő parancsait. Az Úr szabályosan kinevezett tanubizonyságtevőiként küldi őket a királyság evangéliumának hirdetésére, s megparancsolta nekik, hogy ezt a munkát a vég előtt be kell végezniök. Azt parancsolta nekik, hogy keljenek fel és indítsanak harcot az ellenséggel szemben még az ő nagy haragjának kifejezése előtt. A maradékkal világosan közölve van, mit kell cselekednie. Feladata, hogy Isten munkatársa legyen, amiképpen az apostol is az, és az volt, amint kijelentette. — Kor. I. 16 : 10; II. 6 : 1

[58] Az ellenséggel folyó háborúban a maradék feladata csupán az igazság (evangélium) hirdetéséből áll. Ő nem harcol testi fegyverekkel, hanem nagy erődítmények lerontására alkalmas igazságokkal, amelyek az ellenséget leleplezik. (Kor. II. 10 : 3, 4) E hadjárat fogja megszégyeníteni az ellenséget. Ez az Isten munkája, mivel az ő akarata szerint folyik. Szokatlannak fog feltünni mindenki előtt, aki nem rendelkezik az Úr szellemével, hogy Isten meg fogja szégyeníteni azokat az embereket, akik oly sokáig az ő képviselőinek valloták magukat. Ez a munka azonban nem az Armageddon, hanem ezt Armageddon előtt kell elvégezni.

[59] Mivel Jehova felkent tanubizonyságait rendelte királysága érdekeinek őrzésére, felelőssé teszi őket és megparancsolja nekik, közöljék a figyelmeztetést; s azt is tudtukra adja, mily büntetésben fognak részesülni, ha az ő erre szóló parancsait nem teljesítik. (Ezékiel 33 : 6—10) A nagyobb Mózes, Jézus Krisztus, a templom-osztály hadvezére parancsolja meg bizonyságtevőinek a tennivalókat; és az ő részükről sokkal jobb teljesiteni e parancsokat, az áldozatnál is; mert mindazok elpusztulnak, akik nem engedelmeskednek vagy azzal felhagynak, s így az áldozatuk is hiábavaló lesz. (Apcsel. 3 : 23) Ha azonban hűségesen engedelmeskednek neki, élni fognak. A maradék mostani munkája tehát különbözik előző munkájától, mivel most sokkal fontosabb munkát kell elvégeznie. A nagy peres ügy, amely évszázadokon keresztül eldöntetlenül lebegett, most egyszer és mindenkorra eldöntés előtt áll. De mielőtt döntésre kerülne a sor, Jehova a néphez küldi bizonyságtevőit, hogy adják tudtára, hogy ő az Isten és közöljék azt is, mit fog tenni most az ellenségeivel. Ezek által vesznek részt a nagy peres ügy eldöntésében az ő bizonyságtevői és az ő nevének tisztázásában. Azok az emberek, akik most életben szeretnének maradni, még Jehova haragjának kitörése előtt tudomásul venni tartoznak a bizonyságtevést; a maradék tartozik hozzájuk vinni a figyelmeztetést, hogy az Urat megkeressék és haragjának kitörésekor biztonságban lehessenek. Ezt a bizonyságtevő munkát el kell végezni; s amidőn befejeződik, fog a Szentírás kijelentése szerint a legnagyobb nyomor következni, amelyhez hasonló még nem volt és nem is lesz többé, amely nyomorúság a világegyetem összes szellemi és emberi démonjaira fog következni. Ez lesz a mindenható Isten —, akit Jehovának hívnak — nagy napjának viadala. Most a prófécia feltárása útján közli Jehova népével, hogy rövidesen döntő csapást fog mérni az ellenségeire az ő jobb keze, az Úr Jézus Krisztus útján, s hogy azon csata kitörésekor közismertekké lesznek azok az emberek, akikből a számtalan sokaság fog állani, akik az igazságról értesültek és az Isten és az ő országa mellett foglaltak állást, és az Istent dicsőítik, mondván: „Üdv a mi Istenünknek, és a Báránynak, aki a trónon ül!" — Jelenések 7 : 10

Tanulmánykérdések

1. Miért mondják a jelenről, hogy „ez a nap az, amelyet az Úr szerzett"? Kivel és hogyan lett ez közölve? Mily felelősség terheli e tekintetben? Miért?

2, 3. Mily okból imádkozott Józsué a gibeoni csata alkalmával (12. vers) s miért hallgatta meg az Isten? Mutasd ki, hogy az a prófétai kép most van teljesülőfélben!

4—7. Mutasd ki a következők prófétai jelentőségét: a) hogy az öt király elmenekült és a makkedai barlangban elbújt s hogy arról értesitették Józsuét; b) mit csinált azután Józsué; c) hogy a gibeoniták immár a csata előtt határozottan Józsué pártjára állottak!

8—10. Mily prófétai jelentőségge. bír a 20. és 21. versekben leirt helyzet?

11, 12. Mit példáz a drámának a 23. és 24. versekben megörökitett része? Mutasd ki, hogy más szövegek is mutatják azon megaláztatást, amely a jelen istentelen és nagyzoló hatalmasaira következnek!

13—16. Mily célt teljesitenek be a 25. vers szavai? Mutasd ki, mennyiben volt helyes azon cselekmény, mely által Józsué az öt királyt elpusztitotta! Mi ennek a prófétai jelentősége?

17—19. Mutasd ki más szövegek alapján, hogy Józsuénak a 27. és a 28. versekben feljegyzett eljárása akkor és prófétailag is egyezik Isten büntető ítéletével, amely Sátán és szervezete felett lesz végrehajtva!

20—22. Mit mutatnak tehát előre a 28—41. versekben közölt és a 42. versben összefoglalt események?

23. Mennyiben tekinthetők prófétai képnek a Sámuel II. 2 : 12—32-ben feljegyzett események?

24—26. A kitűzött időben Dávid lett egész Izrael királya és székhelyét Jeruzsálemben rendezte be: Mi történt azután? Alkalmazd ezt a próféta képet a jelenre!

27. Mi történt a Perázim hegyénél? Mire nézve készült fel most Jehova, amit az akkori esemény példáz, és parancsolta meg hadainak: „Keljetek fel!"? Hogyan fog teljesülni Isten ezen szándéka?

28. Mit mutat előre a köv. kijelentés és miért: „Megharagszik, miképpen a Gibeon völgyében..., hogy megtegye dolgát, amely szokatlan lesz!"?

29, 30. Hogyan iratta meg igéjét Jehova? Miért ekképpen? Ki fogja megérteni Isten igéjét? Mikor és miért?

31—34. Micsoda a r. kat. hierarchia? Hogyan fog elpusztulni? Micsoda az a „szokatlan munka", amiről Ésaiás 28 : 21 beszél, s hogyan fog lezajlani? Mivégett és mily eredménnyel? Mutasd ki szövegek alapján, hogy ennek a munkának Armageddon előtt kell-é megtörténni?

35, 36. Kik vívták meg a két gibeoni ütközetet? Miért és hogyan? Alkalmazd a próféciai képet!

37—39. Közölj tényeket Gibeon felől, melyekből kitűnik, hogy megfelelő előképek azok?

40—42. Mily hasznok származott abból a gibeonitáknak, hogy szövetségileg Isten népének, Izraelnek szolgálatára kötelezték magukat? Miből látható ama próféta helyzet teljesülése? Beszélj el más eseteket is, melyekből kitűnik, hogy „jövevények", illetve prozeliták (áttértek) Isten kegyeit keresték és megtalálták!

43—50. Mutasd ki példák alapján, hogy a Jézus korabeli farizeusoknak most is vannak ellenmásaik! Mire jutottak és jutnak azok, akik Isten szent nevét hamis megvilágításban tüntették fel és gonoszságot gyakoroltak? A helyzetre való tekintettel, mit kell tenniök most a jóakaratú embereknek?

51. Mutasd ki azon fontos tényállásokat, melyekből kitűnik, hogy a r. kat. hier. miképpen annak idején a farizeusok is Isten és a nép ellenségei voltak!

52, 53. Mi a magyarázata annak, hogy a babiloni fogságból Jeruzsálembe visszatértek között Gibeonnak is több fiai voltak! Hogyan példázzák a feljegyzés szerint a gibeoniták a nagysokaságot?

54, 55. Mi tűnik ki az írásból, ami mutatja, mennyire fontos és szükséges most hirdetni a szabadulás evangéliumát? Mennyiben lesz kipróbálva most minden felkentnek a szeretete?

56—59. Mily helyzetben vannak most a felszenteltek? Hogyan jutottak mostani kiváltságuk és felelősségük birtokába? Milyen a reájuk bízott munka és mi a célja? Mennyire fontos, hogy most ügyeljenek arra és örömmel engedelmeskedjenek? Mennyiben különbözik a mostani helyzetük az előzőtől? Mi az alapja azon rendkívül fontos feladatuknak, hogy Isten intő figyelmeztetését most eljuttassák az emberekhez?

(Angol W. 1936, október 1.)

Érdekes levelek

Egy „vízhordó" munkában!

„Közlöm önökkel, hogy szombaton délelőtt az irodájukban voltam, ahol 25 füzetet és 2 könyvet vásároltam. Nagyon sajnálom, hogy nem beszélhettem önökkel személyesen. Ha ismét Ch...-ba jönnek, tudassák velem, mert a mi Istenünk igazságával állandó kapcsolatban szeretnék maradni. Valamennyi füzetet és könyvet, melyet eddig önöktől kaptam a környéken élő embereknek adtam el, nem azért, hogy pénzzé tegyem, hanem hogy az embereknek a követendő útra rámutassak, amely által örökéletet nyerhetnek. Minden körülmények között mindvégig Jehova hűséges tanubizonysága akarok maradni. Az újonnan vásárolt könyveket szintén elterjesztem. Mindenkor teljesíteni akarom a Legfelségesebbel szemben való kötelességemet. Baráti üdvözlettel

C. CH. L. M-ben, Belgium"

Érdeklődés Flandriában

„Amennyire csak tehetem, kedves uram, igyekszem az önök lapját barátaimhoz és ismerőseimhez juttatni, hogy a mai társadalmi rend szomorú állapotát ők is felismerhessék. Teljes szívemből tudatnom kell önökkel, hogy az önök lapja a „Het Gouden Tijdperk", lassan felnyitja szemeimet. H. H. T-ben, antwerpeni járás."

„Nemrég egy kis könyvecskét kaptam önöktől, „Az Ő bosszúja" címen. Amint veszem észre ez a kis könyvecske nagyon jól van összeállítva, céljának megfelelő, mindenki részére világos és könnyen megérthető, az olvasóban uralkodó szellemre való tekintet nélkül. Amennyiben önök díjmentesen küldik szét Rutherford bíró ezen könyveinek jegyzékét, nagyon szívesen venném, ha az én részemre is küldenének. Az anyagiakhoz mérten megrendelek azután néhány iratot."

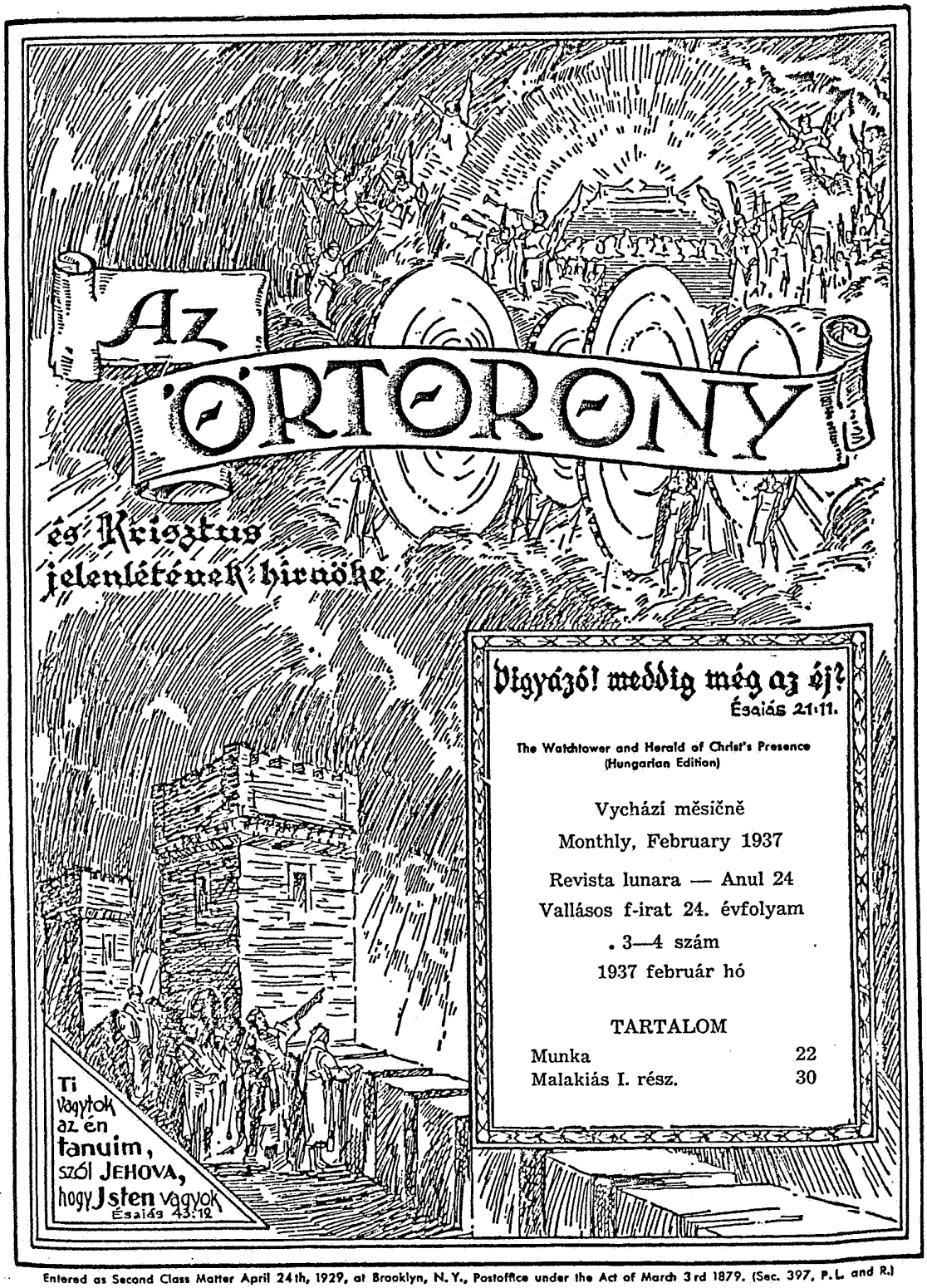
Erre rá megjött egy 6 könyvre és 9 füzetre vonatkozó megrendelés. Ezen iratok átvétele után az illető így írt:

„Közlöm önökkel, hogy a könyveket nagyon jó állapotban kaptam meg. A bennük való lapozgatás valóban élvezet! A könyvek kivitele felülmúl minden várakozást s kötésük valóban csinos. Mindennél szebb azonban a tartalmuk, amely annyira érdekes és lebilincselő, hogy az ember még az étkezésről és alvásról is megfeledkezik. Minden annyira világos, mintha csak maga az Isten igéje állana nyitva az ember előtt! Még az Isten igéjében teljesen járatlanok is megérthetik annak magyarázatát. Kívánságom az, hogy szellemi téren ebben az irányban haladjak és táplálkozzam s ebből kifolyólag kérdem, vajjon van-e még több efféle irat is.

A legjobb kívánalmakkal

E. G. D-ben, antwerpeni járás."

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsičně

Monthly, February 1937

Revista lunara — Anul 24

Vallásos f-irat 24. évfolyam

. 3—4 szám

1937 február hó

TARTALOM

Munka 22
Malakiás I. rész. 30

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3415—IIIa 1937

Ára: 2 Kč

Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 február hó | 3—4 szám

Munka

„Mert az Úr szava igaz és minden cselekedete hűséges." — 33. zsoltár 4

JEHOVA dolgozik és elvárja, hogy minden teremtménye dolgozzon, akit elismerésében fog részesíteni; ezt a munkát az ő akaratának megfelelően kell végezni. A teremtmény tökéletes útmutatója Isten beszéde. Fontos felismerni először Isten akaratát és azután cselekedni is, ellenkező esetben nem is lehet törvényszerűen eljárni. Jehova kezdet óta ismerte a véget és az ő munkája mindenkor szándéka szerint történik. Azt mondja: „Elvégeztem, meg is cselekszem". (Ésaiás 46 : 11) Jehovának mindenre megvan a meghatározott ideje: „Ideje van a hallgatásnak és ideje a szólásnak". (Prédikátor 3 : 1—8) Jehova befejez egy munkát és azután egy másikhoz kezd s így kell cselekedniök az ő parancsa szerint mindazon teremtményeinek, akiket elismerésében fog részesíteni. Az ember előtt feltárt nagy szándéka az ő szent nevének tisztázásáról szól. Ez az igazolás szükséges lett, mert az ő teremtménye, Lucifer, aki most az ördög vagy a Sátán, meggyalázta az ő nevét. Jehova így szólt Sátánhoz: „Ámde azért tartottalak fenn téged, hogy megmutassam neked az én hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön." (Mózes II. 9 : 16) Jehova az ő akaratának végrehajtásában mutatja meg mindenek felett való hatalmát s azzal kapcsolatban bizonyságtevői útján az egész földön hirdetteti nevét, amennyiben engedi, hogy az ő munkájában közreműködjenek. Szükségképpen ez két dolgot jelent: Egy világterjedelmű bizonyságtevő munkát Jehova nevének és szándékának hirdetése céljából, s utána következőleg a mindenható Isten nagy napjának viadalát.

2 Jehova világos szavakban juttatta kifejezésre szándékát. Prófétai drámákat vagy képeket alakított, amelyek útján szándékát hangsúlyozza és akaratának végrehajtási módját teszi közzé. Jehova a maga kiszabott idejében tárja fel a prófétai ábrázolások jelentőségét azok előtt, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Jehova igéje igaz és helyes s így az ember helyes útmutatója is. Ebből az okból imádkozott Jézus is Jehovához az ő igazi követői érdekében: „Szenteld meg őket a te beszédeddel, mert a te beszéded igazság; Amiképpen te engem, úgy én is őket küldtem a világra; és én őérettük odaszentelem magam, hogy ők is megszenteltekké legyenek az igazságban." (János 17 : 17—19) Az élet az Isten adománya Jézus Krisztus által s így mindazoknak el kell jutniok Isten és Jézus Krisztus ismeretére, akik Isten e kegyadományában részesülni óhajtanak. „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igaz Istent és akit küldöttél, a Jézus Krisztust." (János 17 : 3) Ezek a szövegek emelik ki mindazok kötelességét, akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek. Mindazoknak dolgozniok kell, akik szövetséget kötöttek, úgy, ahogyan Isten rendeli, aki a szövetséget létesítette.

3 Jézus a köv. meg nem változó szabályt állította fel, mondván: „Az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom!" (János 5 : 17) Akaratának végrehajtásakor Jehova Jézust mint embert küldte a földre. Jézus első munkája Jehova akaratának végrehajtásában abból állt, hogy az igazságot hirdette azok előtt, akik meghallgatni akarták. Ezért is mondotta Jézus: „Én azért születtem és jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról". Mindaz, aki az igazságból való, hallgatni fog az én beszédemre." (János 18 : 37) Ami azt jelenti, hogy minden teremtmény, aki az igazság ismeretére eljut és kedves Isten előtt, mindenkivel közölni tartozik az Istenről és az ő szándékáról szóló igazságot, aki azt meghallgatni akarja. Az egész ügy Jehova nevének az igazolásával áll összefüggésben. Jézus tehát az ember szemei elé állított tökéletes példa és aki ezt a tökéletes példát híven követni akarja, szenvedni fog emiatt; mert a gonosz Sátán, az ördög meggyalázza Isten nevét és gyalázatot és szenvedést igyekszik zúdítani mindazokra, akik híven szolgálnak Istennek. Nem is várható egyéb, amíg Jehova hatalma nem fog kinyilatkozni és végetvetni a gonosznak. Jehova végrehajtja munkáját, hasonlóképpen Jézus Krisztus is s mindazoknak is végre kell hajtaniok munkájukat, akik magukra vállalták, hogy Istennek engedelmeskedni fognak. Nagyon fontos, hogy közülünk mindenki szeme előtt tartsa ezeket a tényeket.

4 Ama munka, amelyet Jézus Krisztus követőinek kell végezniök, nem egy és ugyanaz minden időben. Amidőn a munkát elvégezték, egy másikat kell megkezdeniök és elvégezniök. Így történt Jézus Krisztus esetében is. Ő Isten parancsa értelmében három és fél éven keresztül bizonyságot tett az emberek füle hallomására, s miután Atyjának parancsát teljesítette, beszámolt Atyjának, mondván: „A reám bízott munkát elvégeztem!" (János 17 : 4) Jézus meghalt, mintha bűnös lett volna s azáltal, hogy mindhalálig engedelmeskedett Atyja akaratának teljesítésében, megszerezte a váltságdíjat, amely az élet útját nyitja meg az ember számára. Jehova feltámasztotta Jézust halottaiból és a legfelsőbb méltóságra emelte, neki adván minden hatalmat mennyen és földön, Jehova így rendelte az Úr Jézust minden szándékának végrehajtására.

FEL

Visszatérés

5 Miután Jézus egy munkát befejezett, másikhoz fog hozzá. Habár minden cselekedete Jehova nevének tisztázásával kapcsolatban történik, ezt a munkát mindazáltal rendben és a kellő időben kell végezni. Jehova még Jézus mennybemenetele előtt elrendelte, hogy a kitűzött ideig várnia kell, s akkor fogja Sátánt, az ellenséget lábainak zsámolyára fektetni. (110. zsoltár 1) Ez az idő Krisztus visszatérésére utal. Jézus földönlétekor ismételten kijelentette, hogy vissza fog térni és visszatérésének fontosságát hangsúlyozta. Az apostolok tehát emiatt szerették volna tudni, mikor lesz ama nagy esemény, mikor fog az Úr Jézus hatalomban és dicsőséggel visszatérni. Reménységükben és várakozásukban nem támaszkodtak ravaszul kieszelt mesékre, hanem kétségtelen és világos bizonyítékaik voltak arra nézve, hogy Jézus Krisztus hatalommal és dicsőséggel fog visszatérni. Az apostolokat oly erősen érdekelte az Úr visszatérése, hogy sürgősen megkérdezték tőle, mondja meg nekik, mi lesz a bizonyítéka az ő visszatérésének. Ő prófétai nyelven válaszolt kérdésükre, s ezt a próféciát nem lehetett megérteni teljesülésének bekövetkezése előtt. Az apostolok ihletett írásaiból az Úr Jézus visszatérésének és országának ténye van kiemelve. Ők teljesen felfogták, hogy nagy időköz fog eltelni az Úr Jézus Krisztus mennybemenetele és visszatérése között.

Egy másik munka

6 Jehova a Jézus Krisztus mennybemenetele és visszatérése közti nagy időközben munkájának egy másik részét, nevezetesen teljesen az ő országának és nevének szentelt nép kiválasztását végezte el. (Péter I. 2 : 9, 10) Péter apostol az Úrtól taníttatva, megmagyarázta testvérei előtt, „mimódon látogatta meg az Isten először a pogányokat, hogy népet válasszon magának közülök". (Apcsel. 15 : 14) Ez a munka azon cél érdekében történt, hogy Istennek a kiszabott időben egy népe legyen a földön, melyet tanubizonyságul fog felhasználni, s amely világszerte fogja hirdetni az ő nevét, ahogyan ő azt régen kijelentette. Jézus Krisztus hű követői sok éven keresztül hirdették az Úr halálát, feltámadását és visszatérését. Azon idő alatt Jézus Krisztus nem volt az ő igaz követői között; mindazáltal nem hagyta őket vigasz nélkül. Sok üldözést, fáradságot, szenvedést és megpróbáltatást viseltek el; Jézus kijelentése szerint közbenjárt érdekükben az Atyánál, s Jehova elküldte nekik szent lelkét vezetésükre és vigasztalásukra s mindazok részére is, akik az első tanítványok napjai után lettek Jézus Krisztus követői. A Szentlélek teljesítette az Úr Jézus Krisztus visszatéréséig a vezető és vigasztaló tisztséget; amidőn pedig elérkezett az Úr visszatérésének és övéi maga köré gyüjtésének ideje, az Úr lett az ő tanítójuk, vezetőjük és kezelőjük. (Thess. II. 2 : 1) Ekkor többé nem volt szükséges, hogy a Szentlélek legyen a vezetőjük és ügykezelőjük, mert azóta az Úr Jézus közvetlenül végzi ezeket az ügyeket az övéi között. Jézus Krisztus visszatérése előtt, mielőtt híveit templomába gyüjtötte, útegyengetést végzett Jehova előtt, amennyiben azok figyelmét, akik várakoztak az ő visszatérésére, addig sok fel nem tárt igazságra hívta fel s őket magához és Atyjához vonzotta. Az útegyengetés ezen munkáját befejezte, s akkor Jehova ígéretének teljesítéseképpen megjelent templomában azoknak megítélésére és kipróbálására, akiket ekképpen maga elé gyüjtött. „Ímé, elküldöm én az én követemet és megtisztítja előttem az utat és mingyárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek; és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura". — Malakiás 3 : 1

7 Az Úrtól nyert bizonyítékok kétségtelenül bizonyítják, hogy Jehova az Úr Jézus Krisztust 1914-ben emelte királlyá és utasította, hogy uralkodjon ellenségei között. (110. zsoltár 2) Magától értetődik, hogy az ellenség abban az időben mozgékony volt; a tények kétségtelenül azt bizonyítják, hogy attól kezdve mindeddig mozgékony. Ami közvetlenül az Úr Jézus Krisztus trónralépése 1914 óta történt a Jehova előtti útegyengetés befejezése volt. Akik addig az igazság ismeretére jutottak s most az Úr köré gyűltek, megpróbáltatásnak kellett alávettetniök hűségük és őszinteségük kipróbálása céljából. Miért hagyja Jézus Krisztust „Jehova templomához menni"? Az Isten temploma Jézus Krisztus hű követőit jelenti az Isten szándékát megvalósító munkában. „Nem tudjátok-é, hogy ti az Isten temploma vagytok és az Isten szelleme lakik ti bennetek?" (Kor. I. 3 : 16; II. 6 : 16; Jelenések 3 : 12) Amidőn az Úr eljött, sokan szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére. Többen közülök önző érdekből tették; mások ellenben ragaszkodtak Jehovához és szövetségüket teljesíteni voltak hajlandók, minden munkára hajlandók voltak. Ezeknek a lelki szülötteknek mindnyájuknak próbára kellett tétetniök, hűségük és alkalmasvoltuk megállapítására. Ezért áll megírva Jézus Krisztus, a templom nagy bírája és követe felől: „És ül mint ötvös, vagy ezüst-tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak." — Malakiás 3 : 3

8 Ezek az említett és az Úrhoz igazsággal vitt áldozatok Jehova Istenhez és az ő királyához való önzetlen és korlátlan ragaszkodást jelentenek, ami arra indítja őket, hogy örömmel teljesítsék az Úr parancsait. Az igazsággal való áldozás kizárja a feltételes vagy korlátolt szolgálatot és az önző indítóokból folyó szolgálatot is. Ezt az igaz áldozatot az apostol a következőképpen magyarázza: „Annakokáért őáltala vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten." (Zsidók 13 : 15, 16) Mindazok Lévi hasonmási fiai, akik Isten akaratának cselekvésére szövetségben állnak és Isten szellemtől szült fiai; a templom megítélésekor tehát az Úr azt fogja eldönteni, hogy ki lesz alkalmas közülök az Úr képviseletére az ő országában. Ő a megfelelő képviselőkre fogja bízni az ő országának érdekeit.

9 A templom megítélésekor fog kitünni a gonosz szolga-osztály; ennek az osztálynak haszonérdek az indítéka. Ezeknek a mennybemenetelre nyíló kilátás volt az indítékuk, az Úrnak akartak segíteni a világegyetem kormányzásában, emiatt kötöttek szövetséget Isten akaratának cselekvésére és léptek az ő szolgálatába. Az Úr nem személyválogató és nem dönti el erőszakosan, ki legyen

FEL

az ő képviselője és részesüljön áldásaiban, alkalmas voltát vagy alkalmatlanságát mindenki a saját szívállapotával és cselekedeteivel fogja eldönteni. A hívek, akik magukat önzetlenül szentelték Istennek, kedvező ítéletben fognak részesülni, s felöliik mondja az Úr Jézus: „Kicsoda pedig a hű és a bölcs szolga, akit az Úr gondviselőjévé teszi házanépének, hogy eledelt adjon neki alkalmas időben? Boldog az a szolga, akit az Úr munkájában fog találni, amidőn megjövend! Bizony, mondom nektek, minden javaival meg fogja bízni azt." — Máté 24 : 45—47

Az ő munkájuk

10 A templomi osztály tehát a választott szolga része lett és követlenül a szolga-osztály főnökének, az Úr Jézus Krisztusnak van alárendelve. A munkában való közreműködésre a szeretet, az önzetlenség és az Istenhez, az Isten királyához és országához való örömteljes ragaszkodás kell hogy indítsa. A király trónján ül; a templomban van és ítélkezik és ugyanott részesíti tanításban és utasításaiban. Ez a kezdete Isten hatalma gyakorlásának a világon Jézus Krisztus útján az ő népe érdekében; a templomból valóknak örömmel kell vállalkozniok munkájuk elvégzésére, hajlandók is arra és jókedvűen végzik, amint írva van: „A te néped készséggel siet a te sereggyüjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja." — 110. zsoltár 3

11 Az új nap reggele eljött. Világossága feltárja az Úr szentségének szépségét, s a templomban levők erős fiatalemberekhez hasonlítanak, akik harcba vonulnak. Az Úr megmutatja a hívek munkakészségének indítékát, amidőn így szól hozzájuk: „Ha szerettek engem, tartsátok meg az én parancsolataimat." — János 14 : 15

12 A templomhoz-tartozók az ő neve számára kiválasztott nép, azok t. i. akik a világból kiválasztattak és elkülönültek, akik a királyság szolgálatába állottak. Mily munkát kell tehát végezniök? A Jehovától nyert megbízatásuk válaszol ezekre a kérdésekre. Az Úr Jézusról áll megírva: „Az Úristen lelke van én rajtam, azért, mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívüeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást." — Ésaiás 61 : 1, 2

13 Akik Krisztushoz vonzattak és szervezetéhez tartoznak, Jehovától ugyanazon megbízatásban vagy felkenetésben részesülnek, amelyben az ő főnökük Jézus Krisztus is részesült s ez írja le az ő munkájukat. Munkájuknak teljesen egyeznie kell Isten és Jézus Krisztus szellemével. Ezért a köv. figyelmeztetés szól hozzájuk: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jókedvvel". (Filippi 2 : 12—14) Jehova Isten most nevének tisztázásán dolgozik s ezeknek a híveknek is megengedi, hogy együtt dolgozzanak vele az ő akarata és tetszése szerint. Ő nincsen rájuk szorulva, hanem csupán e kiváltságban részesíti őket. Isten kifejezett akarata, hogy neve tisztáztasson. Istennek tetszik, hogy a templomi osztály részt vegyen az ő nevének tisztázásában. Jehova azt az ő nevének népéül választotta ki a világból s reá vonatkozó akaratát a köv. szavakban fejezte ki: „Ti vagytok az én tanuim és az én szolgám, mond az Úr, akit választottam, hogy felismerjétek, higyjétek és belássátok, hogy én vagyok az... ti vagytok a tanuim, monda Jehova, hogy én vagyok az Isten"; „rajtam kívül nincsen Isten." (Ésaiás 43 : 10—12) Figyeljük meg, az Úristen ezzel a következőket mondja választottainak: Tudományt kell szereznetek; hinnetek kell, hogy az Isten beszédéből származik s meg kell értenetek az Úrral való tényleges kapcsolatotokat. Az ő igéjében áll megírva: „Szerezz bölcseséget; szerezz eszességet." — Példb. 4 : 5

14 Valaki ismerheti Isten igéjének szövegeit; s amellett nem bölcs és nem is értelmes. Az értelem szerzése a teremtmény és a Teremtő közti viszony (kapcsolat) felismerését és helyes felfogását jelenti. Ez azt jelenti, hogy meg kell értenünk és tudnunk kell, hogy csak egy mindenható Isten van, akit Jehovának hívnak, hogy mindenkinél bölcsebb és felségesebb és minden jó és tökéletes adomány tőle ered; hogy Jézus Krisztus Jehova szeretett fia, áll legközelebb az Atyához és az ő „jobbkeze" vagy főmegbízottja; s hogy a templomhoz tartoznak mindazok, akik a Krisztushoz tartoznak; ezek Isten és Krisztus szolgái, s hogy a szolga az Úr akaratát tartozik cselekedni, mégpedig jókedvvel. Ez jelenti az értelem szerzését.

Engedelmesség

15 Mielőtt valaki a választott szolga-osztály tagja lehetne, fel kell áldoznia minden világi reménységét, kilátásait és hiú törekvését és magát Isten akarata alá kell rendelnie. Miután Isten szolgája lett, még fontosabb az engedelmeskedés, s ilyeneknek szól az előírás: „Jobb az engedelmesség az áldozatnál!" Az Isten akaratával ellenkező cselekedet, lázadás. Az Úr utasításainak teljesítésében való hanyagság vagy vonakodás, ellenszegülés, tehát törvényszegés és a bálványimádás egyik neme. (Sámuel I. 15 : 22, 23) Amidőn valaki Isten templomába került s annak része lett, de azután hanyag lesz, vagyha nem akar engedelmeskedni Isten törvényének és szervezetének, az olyant, amint megmondotta, az Úr kiteszi a templomból, illetve az ő országából is. (Máté 13 : 41) A szolga azt tartozik cselekedni, amit az Úr parancsol neki, mégpedig készségesen, minden zúgolódás és panasz nélkül.

16 Miből tudhatja a szolga mindenkor, mit tartozik cselekedni? Erre a Biblia, amely kimondottan Isten beszéde, ad választ; ez képezi tehát a biztos vezetést. Ennek bizonyítékául olvassuk: „Az én lábaim szövétneke a te igéd, és az én ösvényem világossága!" (119. zsoltár 105) „A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, az oktatásra, a nevelésre az igazságban, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített." (Tim. II. 3 : 16, 17) Az Isten igéjében jártas szolga alkalmas a reábízott jó munkára. Miután a szolga ily oktatásban részesült, engedelmeskedni tartozik; máskülönben nem nyerheti meg, hanem elveszíti az Úr elismerését. Jézus Krisztus a Mózesnél nagyobb s a szolga-osztály érdekében a jelen napról, amidőn Jézus Krisztus a templomban van és Isten felszentelt seregét oktatja, tanítja és vezeti és teendőit elrendeli, áll megírva: „Lészen pedig,

FEL

hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül." (Apcsel. 3 : 23) A szolga tehát nem cselekedhetik tetszése szerint, hanem engedelmeskedni tartozik, mégpedig örömteljes szívvel.

[17] A maradékképpen ismertek a földön a felkent templomhoz tartoznak és Sionnak, illetve Isten szervezetének egy részét képezik és teljes egyetértésben kell dolgozniok ennek a szervezetnek a fejével, Jézus Krisztussal. A templom-osztálynak Jehova és Jézus Krisztus a tanítója, s ezek a tökéletes tanítók látták el a templom-osztályt azon eszközökkel, amelyekből felvilágosodhatnak kötelességeik és kiváltságaik felől. Ezért áll megírva: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét." (Tim. II. 2 : 15) Ez nem azt jelenti, hogy azt kell szorgalmasan tanulmányozni, amit emberek adnak elő, s ami egyesek előtt szentnek és jámbornak tűnik fel. Hanem inkább annak a vizsgálását és tanulását jelenti, hogy vajjon miből áll Istennek szolgájára vonatkozó akarata, s azután e munkát nem szégyelve és minden elfogultság nélkül végezni, miközben az igazságot megfelelő és helyes módon kell alkalmazni. Emiatt kell Isten igéjét, az igazságot állandóan és kitartóan tanulmányozni, azon segédeszközöket is használva, amelyekkel az Úr az igazság megismerésére megajándékozott. Azt mondta valaki, hogy bárki is megértheti az igazságot, aki Isten akaratának cselekvésére elhatározta magát; „mert az igazság az igazak részére van elvetve". Ez nem jelent helyes magyarázatot, hanem az írásnak téves alkalmazását jelenti. Az igazság az Isten igéje. Isten igazságát azonban senki sem értheti meg, amíg Isten arra kitűzött ideje el nem érkezik; s akkor is csak azok érthetik meg, akik szorgalmasan követik Isten feltárt utasításait. Meg van írva: „Világosság támad fel az igazra és az egyenesszívűekre öröm". — 97. zsoltár 11

[18] Nem igaz mindenki, aki azt vallja, hogy az Úrnak szolgál. Hogyan igazulhatunk meg? Az Úrhoz való teljes ragaszkodás és a templomban és „az igazság palástja" alatt való tartózkodás által, mellyel őket Jehova megajándékozta. Erről áll megírva: „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit." — Ésaiás 61 : 10

[19] Jehova világossága a templom-osztály fejére, Jézus Krisztusra tűz, s ez a világosság sugárzik vissza az ő arcáról a templom-osztály tagjaira s ekképpen részesül Isten népe Isten igéje feltárt igazságainak megértésében. (Kor. II. 3 : 18) Jehova világossága süt a próféciákra s a híveket Jézus Krisztus útján ajándékozza meg e próféciák ismeretével és megvilágításával. Tények mutatják, hogy Isten a WT iratai által látta jónak azokhoz juttatni az igazságot, akik őt szeretik. Az Úr Jézus, aki most szt. angyalai kíséretében tartózkodik a templomban, a saját útján Isten akaratával egyezően közli ezeket a magyarázatokat azokkal, akik őt szeretik és neki szolgálnak, és teszi megérthetővé és felfoghatóvá.

A nap

[20] Amióta szeretett fiát Jehova mint királyt trónra emelte és a templomhoz küldte, egy új nap következett be. A dicsőséges hajnalcsillag felkelt és az idő elérkezett Isten nevének tisztázására. Ez a nap az, amelyet az Úr szerzett s erről áll megírva: „Nyissátok meg nekem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az Urat! Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. Magasztallak téged, hogy meghallgattál; és szabadításomul lettél! A kő, melyet az építők megvétettek, szegletkő lett! Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt. Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!" — 118. zsoltár 19—24

[21] Most a szentlélek nem gyakorol vezető, tanító és ügykezelő tisztséget, mert Jézus Krisztus jelen van és ő a tanítója, oktatója és vezetője Isten népének; azért az öröm napja ez. Jézus Krisztus ama nagy és rendkívüli örömet élvezi, hogy most végrehajthatja szíve régi vágya szerinti munkáját. Ez az Atya neve tisztázásának a napja. Ezért hívja a templom-osztály tagjait, hogy vegyenek részt az ő örömében és Jehova nevének tisztázásában. A jelen tehát többé nem a szomorkodás ideje. A király maga köré gyüjtötte az övéit és elragadta a láthatatlan helyekre, hogy mindenkor az Úrral legyenek. — Thess. I. 4 : 16, 17

Háború

[22] A jelen a munka és a hadiszolgálat ideje; mert Sátán nem akarja átadni a teret Jézus Krisztusnak, a jogos uralkodónak, s emiatt kell Sátánnak teljes szervezetével elpusztulnia a mindenható Isten nagy napjának viadalában. Emiatt történt változás a munkában, amelyet Isten szolgáinak kell végrehajtaniok. Valamikor a keresztények azt hitték, hogy Istennek csupán az a szándéka, hogy embereket vegyen fel a mennyekbe; most azonban látja a szolga-osztály, hogy az ő szándéka odairányul, hogy a világegyetemben minden gonoszság kiirtása és az igazság beiktatása által tisztázza nevét, s látja, hogy azok fognak részesülni Isten határtalan áldásaiban és az életben, akik Isten és az ő országának pártjára állanak. Mi jelenti tehát a Szentírás helyes értelmezését a jelenre alkalmazva? Röviden mondva a következő: A közeli megvívásra kerülő harc és a világ uralmára vonatkozó felsőbbség kérdését el fogja dönteni, a mindenható Isten csatája; ennek a csatának vezetője, aki Jehova nevében győzelmet fog aratni, a nagy hadvezér, Jézus Krisztus; most az a kötelessége a templom-osztály minden tagjának, hogy az Úrtól származó parancsoknak és utasításoknak engedelmeskedjen s ezen a téren bizonyos parancsokat kell teljesíteniök. Az Úr világosan felismerni engedte, hogy a felkent maradék által teljesítendő munka Jehovának és királyának dicsőítéséből áll, mégpedig örömmel és félelem nélkül és az ellenkezésekre való tekintet nélkül. Ez jelenti az áldozatoknak igazsággal való vitelét az Úrhoz. Istennek évszázadok előtt feljegyzett próféciái, melyeket az Úr most feltár, tisztázzák a templom-osztály kötelességét. Megkísérelték úgy feltüntetni a dolgot, mintha Armageddon viadala és a mindenható Isten nagy napjának csatája egymástól különböző két esemény lenne. Ez nyilván a ravasz ellenség, az ördög cselfogása, aki

FEL

zavart akar támasztani Isten látható szervezetének soraiban. A „vénekké választottak" osztálya még mindig együtt halad az igaz szolga-osztállyal, s így könnyen felhasználhatja az ördög a zavar keltésére; a választott szolga-osztály azonban nem hagyja félrevezetni magát; mert az Úr Jézus Krisztus kijelentette: „Armageddon" a csapatok gyülekező helyét jelenti, mégpedig Jehova seregeinek a gyülekező helyét. Ezek Jézus Krisztussal állnak a Sion hegyén, azaz Isten szervezetében. A Jelenések 16-ban áll megírva, hogy az ördög és közegei elmennek a föld királyaihoz s azokat összegyüjtik a mindenható Isten nagy napjának küzdelmére; így mozgósítja seregeit az ördög s vonul fel az „Armageddonnak" nevezett helyre. Az ördög csatlósaival cselt szőtt mindazok kiirtására, akik Jehova és az ő királya mellett állanak. A küzdelem a kitűzött időben ki fog törni, s ez a mindenható Isten csatája, melyben Jézus Krisztus vezeti a mennyei seregeket. Azt a helyet pedig, ahol ezt az ütközetet fogják megvívni, „Armageddonnak" hívják. A mindenható Isten nagy napjának csatája és Armageddon csatája, mint azt immár többször említettük, azonosak egymással.

A maradék felelőssége

[23] A mindenható Isten hadaira rendkívüli feladat van bízva, amely kötelességet híven kell teljesíteniök. A templom-osztályt Jehova Isten kente fel Jézus Krisztus útján, ami azt jelenti, hogy egy bizonyos munkának elvégzésével bízza meg s aztán annak elvégzésére küldi. A maradék hivatalos megbízatása foglalja magában „az Isten igazolása napjának és a gyászolók megvigasztalásának" hirdetését. Az ország érdekei és gondviselése erre a felkent szolga-osztályra bízattak a földön. Értesültek arról, hogy Jézus Krisztus a templomban van és ítélkezik, s az ítélet rövidesen végre lesz hajtva az istenteleneken. De a gonosznak és gonosz szervezetének pusztulása előtt egy munkát tartozik elvégezni a felkent maradék. Ezért parancsolja neki az Úr: „Az ország ezen evangéliumát világszerte hirdetni kell, bizonyságul, minden nemzet előtt, s azután jön el a vég." — Máté 24 : 14; Márk 13 : 10

[24] Az Úr most sokat bízott rá az ő felkent szolga-osztályára, s ezért is kíván többet tőle. Meg kell tennie a maga részét, ez pedig az ország örömhírének hirdetéséből áll mindazok előtt, akik jóindulatúak és meg akarják hallgatni. Részét e munkában végre kell hajtania, mielőtt az utolsó zárónyomor az ellenségre következik. A felkent maradékot az Úr tette őrállóvá, állította őrhelyére és kötelezte őrködésre és mások figyelmeztetésére, hogy Jehováról és szándékáról értesülienek. Jehova az őrállók seregére bízta az ő nevéről, királyáról és királyságáról szóló hirdetés munkáját és a figyelmeztetést. Világosan belevéste az őrállókba, hogy szorgalmasan meg kell bizonyosodnia teendői felől; hogy vigyáznia, szorgalmasnak és megbízhatónak kell lennie és kötelességét örömmel kell teljesítenie. A vigyázó az Úr szájából kapja az utasításokat és az Úr figyelmeztetését közli, nem az emberekét. A vigyázónak meg kell ismételnie, amire az Úr utasítja .Mindközelebbinek látja ama napot, amidőn Jehova kardja a nemzetekre és népekre fog sujtani, tehát figyelmeztetnie kell azzal szemben. A vigyázónak, illetve a szolga-osztálynak mondja tehát az Úr: „Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen! halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról; az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet." — Ezékiel 33 : 8, 9

[25] Ez azt jelenti, hogy ennek az evangéliumnak őrállója hirdetni tartozik a királyságot, s hogy az ország ezen örömhíre a vigasztalásra szorultaknak vigasztalásul és segítségül fog szolgálni; valamint azt is jelenti, hogy Isten büntetés napját is bejelenteni tartozik, mégpedig szorgalmasan és készségesen s ha az őrálló vonakodik vagy nem akarja azt megtenni, ez az őrálló-osztály egy tagjának a pusztulását fogja jelenteni, és a kötelességről való megfeledkezést vagy zavarkeltést jelent. Itt az Úrnak egy parancsáról van szó, amit feltétlenül teljesíteni kell. (Apcsel. 3 : 23) Ez a szolga-osztály munkája, s ezt Jehova tanubizonyságainak kell teljesíteni, miközben a nagy harcra vonatkozó felkészülés folyamatban van. A maradék tehát résztvesz ebben a harcászati munkában; mindazáltal nem testi fegyverekkel harcol. Fegyvere az isteni igazság üzenetéből áll, és ez erős fegyver, hogy megrendítse Sátán látható szervezetének fundamentomát ezen a napon. Sátán és hadai most háborút folytatnak a maradék ellen, mivel a maradékra bízattak az ország érdekei és ő hirdeti az igazság üzenetét a népnek; így vonja magára az ellenség tüzét. (Jelenések 12 : 17) Emiatt üldözi az ellenség eszközeivel oly elvetemülten a maradékot. A felkentek azonban az üldözésekre való tekintet nélkül engedelmeskedni tartoznak az Úrnak és engedelmeskedni is fognak. A hű maradék eljárása figyelmeztetést jelent mások részére s a maradéknak az üldözés folytán nyílik alkalma bebizonyítani tisztaságát Isten előtt.

Nagysokaság

[26] Kik azok, akiket az Írás gyászolóknak nevez, akiket azon üzenet vigasztal meg, amelyet a felkent bizonyságtevők visznek hozzájuk? Itt nyilván azokról van szó, akik a „nagysokaságot" fogják alkotni, s akiket az Írás más szövegekben „jonadáboknak" nevez. Isten ideje elérkezett a nagysokaság összegyüjtésére. A maradék tagjai, illetve Jehova felkent tanubizonyságai fogják azt összegyüjteni? Semmiképpen! Nagyon fontos, hogy e tekintetben helyes értelem birtokába jussunk, nevezetesen annak megértésére és tudtára, hogy mily kapcsolat áll fenn Isten, az ő országa, s azzal kapcsolatban a mi munkánk és miközöttünk. Egyetlen ember sem toborzott Isten országába egy másik embert. Ezt az igazságot megértve, írta az apostol: „Én ültettem, Apollos öntözött ,Isten adá pedig a nevekedést. Tehát sem az, aki ültetett, sem az, aki öntözött, nem fontos, hanem a nevekedést gondviselő Isten." — Kor. I. 3 : 6, 7

[27] A nagysokaságot az Úr gyüjti össze. Ő nevezi „juhoknak" azokat, akiket maga köré gyüjt és Jehova királyi házának tagjaivá tesz. Jézus azután még ezeket mondotta: „Más juhaim is vannak

FEL

nekem; azokat is elő kell hoznom és hallgatni fognak az én szómra és lesz egy akol és egy pásztor." (János 10 : 16) A nagysokaság fog e „más juhokból" állani, akiket az Úr szervezetébe gyüjt s egykor az összegyűltek mind az Úr Jézus Krisztus nyájának lesznek tagjai. A maradék munkája a nagysokasággal kapcsolatban az ország evangéliumának hirdetéséből, Jehova nevének és szándékának bizonyságtevéséből áll, amit királya útján végez, s annak kihangsúlyozásából, hogy csak Isten országa képezheti az emberiség reménységét Krisztus uralkodása alatt. Ez a hír nyujt vigaszt azoknak, akik a körülöttük látható igazságtalanságok miatt gyászolnak és panaszkodnak, s mivel igazság után sóvárognak és vágyakoznak. A maradék tartozik megmutatni a jóakaratúaknak az Isten szervezetéhez vezető utat, hogy oda meneküljenek és a menedékvárost megtalálják.

Üdvösség

[28] Semilyen más eszköz, csakis Istentől Jézus Krisztus útján lehet üdvösséget és életet nyerni. (Apcsel. 4 : 12) Az Úr a felkent maradék kötelességévé tette, hogy hirdesse ezt a fontos igazságot a nép előtt, mégpedig most. Ezen felelősség elől nem lehet kitérni és kijátszani sem lehet. Éppen oly igaz az is, hogy azok, akik most élnek és hallják az igazságot Istenről és az ő országáról, de azt elvetik, nem fogják túlélni Armageddont. Ha felismerjük ezt a tényt, akkor Jeremiás prf. kijelentését is meg fogjuk érteni, miszerint Armageddon végén oly sok lesz a holttest, hogy akik azt túlélik, eltemetni sem győzik. (Jeremiás 25 : 33) A maradék tartozik felvilágosítani a jóakaratú embereket Isten szándéka felől. Senki sem végezheti el a másiknak kiosztott munkát. Mindeniknek el kell végeznie a részét, amellyel megajándékoztatott. Egyesek azt következtették, hogy egy bizonyos nagy munkát a maradék-osztály egy bizonyos személyének kell elvégeznie, s így a maradék között van néhány nagy ember ennek a munkának elvégzésére. Ennek a következtetésnek nincsen írás-bizonyítéka. Ellenkezőleg, a Szentírás, főképpen Abdiás prf. kimutatja, hogy az egyes személyek nem emeltetnek ki a templom-osztály tagjai között. A templom-osztály vagy a maradék minden tagja egyenlő alapon áll. Közülök egy sem hatalmas, vagy rendkívül fontos. Mindnyájan az Úr szolgái. Egyiknek sincs oka dicsekednie fontosságával vagypedig azzal, hogy egy rendkívüli, csodálatos munkát kell végeznie. Mindenik tartozik engedelmeskedni az Úr parancsainak és az Úrnak tartozik adni minden dicsőséget és hálát, nempedig embereknek. Ezen a napon a választott szolga egyetlen tagja sem fogja elkövetni „Szamária bűnét", illetve nem fog másokat tisztelni és dicsőíteni az Úr helyett. Ha valaki amellett marad, hogy a saját személye részére foglalja el a dicsőséget és tiszteletet, vagy azzal másoknak hódol, ez annak a bizonyítéka, hogy nem tartozik Isten választott szolgaosztályához.

Idő

[29] Mikor végezze el tehát a maradék a neki elrendelt munkát és figyelmeztesse s vigasztalja a nagysokaságot alkotó, jóakaratú embereket? Alkalmasabb lesz az idő erre a munkára Armageddon után? Nem, mert a királyság hírét Armageddon előtt és nem utána, kell elvinni a nagysokasághoz. A nagysokaságot alkotó jóakaratú embereknek még Armageddon előtt kell a „menedékvárosba" menekülniök s nem azután. Most van a kellemes idő, amikor az Úr az emberekhez küldi az üzenetet, amit azelőtt tesz, mielőtt büntetése Sátán szervezetére következik. Nyilván az ördög befolyásának kell tulajdonítani, hogy azzal akarják elhitetni az embereket, hogy a nagysokaság összegyüjtésének munkája Armageddon után fog történni.

[30] A választott szolga-osztály nem engedi magát rászedetni és befolyásolni a ravasz ellenség fogásai által és nem lesz hanyag; hanem most még szorgalmasabban fogja teljesíteni az Úr parancsát. Több szöveget fogunk most idézni, melyek a nagysokaság felvilágosításáról szólnak és teljesen eldöntik a kérdést, hogy a bizonyságot Armageddon előtt kell elvinni a nagysokasághoz.

[31] Az Úr Ezékiel prf. 9. fej-ben egy prófétai drámát jegyeztetett fel, ami döntő jelentőségű a szóbanforgó kérdésben. Jehova tanubizonyságainak szerepét egy gyolcsba-öltözött ember játsza, akinek írószerszám van az oldalán, ma ezek vannak megbízva az ő munkájára. A panaszkodó, szenvedő emberek e jövendölésben a kétszínűek sanyargatásából szabadulni kívánó jóakaratú embereket példázzák; a hat fegyveres férfi az Úr hadait példázzák, akiket Armageddonkor a pusztítás munkájára fog használni. Az Úr azt parancsolja, hogy az írószerszámos férfi, Jehova tanubizonyságainak maradéka, keresztülvonuljon a „kereszténységen" és a panaszkodókat megjelölje, azáltal, hogy az igazság hallgatásának és megismerésének alkalmában részesítse. Az Úr szolgája e parancs értelmében végzi munkáját és fogja is befejezni; azután beszámol róla, amint azt a 11-ik vers mondja: „Parancsod szerint cselekedtem!" S csak azután kezdődik a pusztítás s akkor senki sem részesül kíméletben, csakis azok, akik homlokaikon elpecsételtettek. Ez a prófétai dráma véglegesen megállapítja Jehova munkájának idejét és sorrendjét s megmutatja, hogy a bizonyságtevés munkájának Armageddon kezdete előtt kell történnie és befejeződnie.

[32] Ez a következtetés további megerősítését Lótnak Sodomából való menekülésében találja, ami Mózes I. 18. és 19. fejezetében van feljegyezve. Isten elküldte képviselőjét Sodomába az ott elkövetett szörnyűségek megállapítása és Sodoma elpusztítása végett. Ábrahám az Úr színe előtt állott és közbelépett a város érdekében. Isten közölte Ábrahámmal, ha tíz igazat fog találni a városban, nem fogja azt elpusztítani. De még ennyit sem talált ottan. Csak Lót a feleségével és két leányával menekült el; a többiek elpusztultak. Tudjuk Sodoma Sátán gonosz földi szervezetét példázza, főképpen az álkeresztény részét; mert írva van, hogy a „nagy város Sodomának hívatik, ahol az Úr Jézust is megfeszítették." (Jelenések 11 : 8) E prófécia végső teljesülése nyilván a világ végén az Úr Jézus visszatérése után történik; mert Jézus mondotta: „Miképpen Lót napjaiban volt: ettek, ittak, űzérkedtek, ültettek és építkeztek; de amidőn Lót eltávozott Sodomából, kénköves tűz hullott az égből és mindenkit elpusztított. Ha-

FEL

sonlóképpen lesz az ember fiának eljövetelekor is." — Lukács 17 : 28—30

[33] Isten hű népe sokáig úgy értelmezte, hogy a legtöbben túl fogják élni a nagy nyomort. Ez a nézet azon reménységből származott, melyet Ábrahám juttatott kifejezésre, hogy vajha megkíméltetnék a város —, ami a „kereszténységet" példázza — egy néhány igaznak a kedvéért. Most azonban látni lehet, hogy csak azoknak van megígérve a menekülés és Armageddon túlélése, akik az „igazságot és az alázatosságot" fogják keresni. (Sofóniás 2 : 3; Péter I. 4 : 18) Lót az Írás kijelentése szerint igazságos érzelmű ember volt és sok gyötrelmet szenvedett azoknak az elvetemülteknek a viselkedésétől, akik között élt. (Péter II. 2 : 7, 8) Sodoma példázza azokat, akiket Isten el fog pusztítani Armageddonkor. (Júdás 7) Lót pontosan azokat példázza, akiket Ezékiel 9-ben a homlokaikon elpecsételt emberek; s ebben a prófétai képben főképpen a nagysokaságot példázza. Lót figyelmeztetve lett és a város pusztulása előtt menekült, hasonlóképpen a nagysokaságot is Armageddon és Sátán szervezetének pusztulása előtt kell figyelmeztetni és kell neki Isten szervezetéhez (országához) menekülnie. A nagysokaságot alkotó embereknek nemcsupán menekülniök kell Armageddon előtt, de az Úr szervezetében is kell maradniok és keresniök kell az igazságot és az alázatosságot; ellenkező esetben elpusztulnak. Ezt világosan példázza Lót feleségének az esete. Jézus ezzel összefüggésben mondotta: „Aki azokban a napokban a háztetőn lesz, ne szálljon alá, hogy valamit kivigyen a házából; s aki a mezőn lesz, vissza ne forduljon. Gondoljatok Lót feleségére!" — Lukács 17 : 31, 32

[34] Jehova törvényszabályai nem változnak meg. (Malakiás 3 : 6) „Jézus pedig monda nekik: aki az ekevasra tette kezét és visszatekint, nem méltó az Isten országára." (Lukács 9 : 62) Természetesen ez az isteni szabály a szellemi szülöttekre és azon emberekre is vonatkozik, akik nyiltan Jehova és az ő szervezete mellett foglaltak állást. Aki egyszer követni kezdte az Urat, azután pedig visszafordul, nem fog életben maradni. Ezt Lót felesége példázza ,aki visszanézett, valamint az olyan földművés, aki visszanéz, visszafordul. Csak egy út vezet az élethez; s ha valaki egyszer erre az útra rálépett, de aztán visszafordul, biztos pusztulásába rohan; Jézus megmondotta: „Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik megtalálják azt." — Máté 7 : 13, 14

[35] Az élet Isten kegyadománya Jézus Krisztus útján; s aki megismerte az élet útját és arra rálépett, de aztán arról visszafordul, a saját vesztére húzódik vissza; ily sors fogja utólérni. — Ezékiel 6 : 4—6; 10 : 26—29, 39

[36] Több szöveg szól még erről a tárgyról, amelyekből teljesen kitűnik, hogy a bizonyságtevő munkának meg kell történnie, s hogy azok, akikből a nagysokaság fog állani, még Armageddon előtt kell halljanak az igazságról és kell Isten szervezetéhez menekülniök. Ezen szövegek némelyike, melyek világosan erre a tárgyra vonatkoznak, Kor. II. 10 : 15—23 és Jeremiás 35 : 19, amely Jonadábnak Jéhuhoz való csatlakozásáról szól. Valamint Mózes I. 6 : 18—22 és 7 : 1—13 ami azokról szól, akik Noéval együtt mentek a bárkába és túlélték a régi világot. Mózes IV. 35 : 9—34 is egy ily szöveg, azokról szól, akik a menedékvárosokba menekültek. Azután azokról az emberekről szóló utalás, akiknek az Úr Sofóniás 2 : 3-ban parancsolja, hogy az igazságot és az alázatosságot Isten haragjának Sátán szervezetére való kitörése előtt keressék. Továbbá Máté 25 : 31—46, ahol a juhoknak és a kecskéknek szétválasztásáról van szó. Valamint Zakariás 8 : 20—23, ahol arról a tíz emberről van szó, akik azokhoz ragaszkodnak, akik az Urat dicsőítik és az Úrnak szolgálnak. Ugyancsak Máté 24 : 16, ahol meg van parancsolva, hogy Armageddon előtt kell a hegyek közé menekülni. Mikeás 4 : 1—5 pedig arról szól, hogy sok nép fog felvonulni az Úr szervezetéhez (királyságához). Azután Jeremiás 38 : 7—13 és 39 : 15—18, ahol a szerecsen Ebed-Melek története van leírva. A 107. zsoltár 23—32 azokat ecseteli, akik hajókon tengerre szállanak. Végül pedig Mózes V. 16 : 13, 14, amely a sátorosünnepről ír az ünnepen résztvevő „idegenekre" való utalással.

[37] Teljesen világos tehát, hogy az Úr Jézusnak Máté 24 : 14-ben foglalt parancsát követni és teljesíteni kell és csak azután fog bekövetkezni a 21. versben ecsetelt nyomorúság. Malakiás 3 : 5-ből ugyancsak világosan kitűnik, hogy aki most fel akarja tartóztatni a közleménynek a nagysokasághoz való eljuttatását, azok közé tartozik, akik „nyomorgatják az idegent"; Isten haragszik az ilyenekre.

[38] Sátán, a ravasz ellenség akarja hanyagságra bírni és elhűteni Jehovától azokat, akik most az élet útjára lépnek. Aki amellett van, hogy a nagysokaság érdekében való munkát csak Armageddon után kell végezni s e felfogása mellett marad, a biztos pusztulás útján jár. Hiszen semilyen oka sem lenne annak, miért parancsolja az Úr az embereknek az igazság és az alázatosság keresését, hogy haragjának kitörésekor megmeneküljenek, ha Armageddon után sokkal jobb alkalmuk nyílna arra, hogy a nagysokasághoz tartozhassanak. Amde most áll jogukban és kiváltságukban a jóakaratú embereknek, hogy tudomást szerezzenek az igazságról, az Isten pedig azt parancsolja bizonyságtevőinek ,hogy vigyék el hozzájuk az igazságot; ha ezt tenni elmulasztják, pusztulásukat fogja jelenteni. Az Úr szerint nemcsupán a menyasszony-osztály tartozik a királyság hirdetésére szentelni magát, hanem azok az emberek is, akik arról tudomást szereznek. elfogadni és továbbadni tartoznak: mondván: „Jöjjetek és vegyétek az élet vizét ,ingyen!" (Jelenések 22 : 17) A jóindulatúak, a jonadábok, az Úr „más juhai" a jelen időben tehát ugyancsak terjeszteni tartoznak az igazságot az emberek között.

Az ő szokatlan munkája

[39] A királynak és az ő országának bejelentése, ami most történik a földön, nyilván Isten munkája és a próféta „szokatlan (rendkívüli) munkának" nevezi. (Ésaiás 28 : 21) Ezt a munkát Jézus Krisztus Jehova akarata szerint vezeti. Mindazoknak meg van parancsolva, akik Jehovának szolgálnak és őt szeretik, hogy ismertessék az ő országának üzenetét. Ez a munka főképpen 1922 óta lendült fel, mivel Isten népe felvilágosításban részesült, amidőn a Szentszellem minden testre kitöltetett. A szolga-osztály tartozik közölni és

FEL

hirdetni az igazságot, jóllehet az igazság leleplezi a gonoszságokat s azoknak hamisságait, akik Isten helytartóinak nevezték magukat a földön. Az igazságnak a parancs szerint való közzétevése alkalmas a hamis vallások szervezeteinek megdöntésére. Azzal hitették el a népet, hogy ezek a szervezetek Istent képviselik; s az oly munka, amely azokat lerontja, nyilván „szokatlannak" tűnik fel előttük. Jehova prófétája útján jelentette ki, hogy fel fog kelni, mint a Perázim-hegyénél és szokatlan dolgot fog cselekedni. Az Úr e szokatlan munkája éppen most folyik, mert a jelenkor az ítélet ideje, amidőn az Úr Jézus minden népet maga elé gyűjt és a kecskéket a juhoktól elválasztja. Ebben az időben teljesül e kijelentése: „És jég sepri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket." (Ésaiás 28 : 17) A „jég" kemény igazságokat példáz, az eláradó víz pedig a világon eláradó igazságot példázza. Ez a „szokatlan" munka most folyik és az igazság harca ez a magukat elsáncolt gonosztevőkkel szemben, akik gyalázatos üzelmeik érdekében hamisan alkalmazták Isten igéjét. Ez azonban még nem az Armageddon. De amidőn ez a „szokatlan munka" befejeződik, mi fog következni azután?

Az ő dolga

[10] Jehova földön levő tanubizonyságainak áll kiváltságában Isten munkatársaképpen résztvenni az Úr „e szokatlan munkájában", az ő büntetésének napját és az ő királyának és országának üzenetét terjesztve. Mindazáltal nincsen részük Isten haragjának vagy az ő büntető ítéletének végrehajtásában. A büntetés végrehajtása az Úré. Isten dolga, hogy hatalmát az ellenséggel szemben kifejezésre juttassa. A Noé napjaiban való vízözön Isten dolga volt. Faraó seregének a Vörös-tengerben való elpusztítása ugyancsak Isten munkája volt. Hasonlóképpen Senakerib seregének elpusztítása Jeruzsálem falai alatt. Armageddon, a mindenható Isten nagy napjának viadala ugyancsak Isten cselekedete lesz, amit Jézus Krisztus és az ő láthatatlan serege fog végrehajtani, s ez fogja Sátán szervezete minden ágának teljes pusztulását előidézni. Amint az írás világosan mutatja, Jehova „szokatlan munkája" sok ember előtt megszégyeníti az Isten nevét oly sokáig gyalázó hamis szervezeteket és megtöri azoknak a nép felett való hatalmát. Akkor fogják letagadni akarni a pásztorok, akik Isten nevét meggyalázták, hogy valaha is Isten szolgáinak vallották magukat. Ugyanis Zakariás (13 : 4,5) így szól: „És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt, prófétálásaik közben és nem öltözködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta". Az életben maradt prédikátorok tehát azt mondják majd, hogy ők Sátán szerv. gazdasági elemének részei, illetve a „fenevad" részei.

[11] Most pedig a Jelenések 19. fejezetét kell figyelembe venni, miszerint a régi „parázna" rendszerének pusztulása után az Úr pártján levők egybehívatnak és a „fenevad" és a „hamis próféta" pusztulásának szemtanui lesznek Armageddonkor. (Jelenések 17 : 17; 19 : 17—20) Azután az ördög kerül fogságba. (Jelenések 20 : 1—3) A hajdani Gibeon alatt Józsué által megvívott csata kétségtelenül Isten „hallatlan munkáját", Armageddont példázta. A gibeoni csata két részben dőlt el ,de egyazon napon, közbeeső szünet nélkül a kezdete és a vége között. A harc első része a város kapui előtt zajlott le, azután pedig menekülésben igyekezett szabadulni az ellenség. Akkor könyörgött Józsué, hogy a nap és a hold tovább süssenek, amíg az ellenség teljes vereséget fog szenvedni. A harcnak ezen a pontján történt, az Úr nagy jégdarabokat szórt az ellenségre, s azok agyonverték az ellenséget. (Józsué 10 : 10—12) Ez Isten cselekedete volt és az ő „hallatlan munkáját" példázza, amely Sátán világát teljesen tönkre fogja verni. A gibeoniták, akik ezen küzdelem előtt Józsué alá rendelték magukat, a nagysokaságot példázzák; mert a nagysokaság az armageddoni küzdelem kitörése előtt teljesen alá fogja rendelni magát a nagyobb Józsuénak, Jézus Krisztusnak. A harc kezdete után többé nem lesz mód arra, hogy az Úr szervezetéhez menekülnek. Ezt a tényt saját maga Jézus hangsúlyozta Máté 24 : 14—21-ben adott magyarázatában. Az Úr mondja, vegye tudomásul mindenki, hogy ő Jehova az Úr; s amidőn megkezdődik az ő „hallatlan munkája" Sátán látható és láthatatlan szervezetének elpusztítására, sok előtt szokatlan lesz az, akik felismerik, hogy Isten végzi azt a pusztítást; ezek abban a tévhitben éltek, hogy e világ uralkodói isteni jog alapján uralkodtak és örökéletűek lesznek. A nagy harc a bizonyságtevés befejezése után fog kitörni és csak azok részesülnek kíméletben, és fogják túlélni a nagy küzdelmet, akik az Úr pártján állanak.

Szorgalom

[12] Ez Jehovának (az Úrnak) napja, amely a Szentírásban „ama napnak" is van nevezve. Ez a nap az ,amelyen trónjára emeli királyát és a templomhoz küldi az ítéletre. Ez a nap az, amidőn az ő szokatlan munkája fog folyni, amidőn mindazoknak, akik az Úr mellett foglaltak állást, meg lesz parancsolva, hogy résztvegyenek Jehova dicsőítésében. Az ördög ezen a napon akarja félrevezetni Isten népét és hanyagságra bírni munkájában, és többféle megtévesztő módszert használ ennek érdekében; például az emberektől való félelmet és „kedvezőbb időre" való várakozás önző vágyát. Erre olyanokat használ, akik az Úr nevében beszélnek, így akarja tevékenységük halogatására befolyásolni és kezeik elcsüggesztésére. Isten választottai azonban vigyázni fognak s nem engedik magukat elámítani. Azok, akik Isten szervezetéhez tartoznak és Jehova dicsőítése végett csatlakoztak hozzá, „Jeruzsálemben" példáztatnak, viszont „Sion" azokat példázza, akik az Úr Jézus Krisztus felkent maradékához tartoznak. Azoknak, akik az Úr pártján vannak, mondja Jehova: „Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid, Sion!" — Sofóniás 3 : 16

[13] Jehova népe most az ő dicsőségének közös munkájára szenteli magát. Az Úr parancsának engedelmeskedve, részt kell venniök most az Úr munkájában, és szorgalmasan és lankadás nélkül kell végrehajtaniok munkában való osztályrészüket. Aki életben akar maradni, tovább is szorgalmasan fogja dicsőíteni Jehovát és hirdetni nevét

FEL

világszerte és ismertetni az ő királyát és királyságát.

Tanulmánykérdések

1, 2. Mutasd ki, mennyire fontos és megfelelő dolgozni! Mily szándék lesz most végrehajtva Jehova haladó munkájának befejezéseképpen? Kinek lehet most része ebben a munkában? Mi segíti őket munkarészük elvégzésében?

3, 4. Mutasd ki, hogy Jézus attól kezdve, hogy Jehova a földre küldte, egészen mennybemeneteléig az ő munkájának szentelte magát, ami Jehova nevének igazolásához vezet, s hogy Jézus a tökéletes mintakép és követésreméltó mindazok előtt, akik őt követni kívánják!

5, 6. Magyarázd meg a Jézus Krisztus mennybemenetele és visszatérése közt eltelő hosszú idő okát és azon epekedő várakozást, amellyel az ő követői várták az ő régen megígért visszatérését! Mutasd ki, hogyan szolgálta a közbeeső idő Jehova szándékának további megvalósulását!

7—9. Mi történt a kézenfekvő bizonyítékok alapján 1914-ben s három és fél évvel később? Mi a célja Jézus Krisztusnak Isten templomához való jövetelével? Mit jelent Ister templomo? Mi volt az ott végzett munka eredménye és miért?

10, 11. Mit jelent ama tény, hogy Jézus Krisztus a trónjára ült és ítélkezni a templomban a templom-osztállyal kapcsolatos ítélkezés kiváltságával kapcsolatban?

12—14. Mutasd ki szövegek alapján, mily munka bizatott a szolga-osztályra? Miért vehetnek részt abban a szolgák? Mit jelent az értelem szerzése?

15, 16. Mit kell tenni, hogy valaki a választott szolga-osztály tagja lehessen és maradhasson? Miről tudhatja állandóan a szolga, mit kell tennie? Miért oly fontos az engedelmesség?

17. Mily kapcsolatban áll a maradék a felkent szolgaosztállyal és Sionnal? Mit jelent ez az ő kiváltságainak és kötelességeinek kellő megismerése tekintetében? Csakis hogyan lehet eljutni az igazság kellő és helyes értékeléséhez?

18, 19 Hogyan lesz valaki igazzá? Mikor és hogyan jut a templomi osztály az Isten igéjéből feltárt igazság felismerésére és értékeléséhez? Mily célból?

20, 21. Mily nap ez az „új nap", amely most eljött és miért az öröm napja ez?

22. Magyarázd meg az Isten szolgái által végzett munkában beálló változás okát! És az ezen tekintetben fennálló zavart! Mi jelenti az Írásnak jelenre vonatkozó helyes értelmét?

23—25. Mi a kötelessége a maradéknak a jelenben? Mi a szolga-osztály, az Úr „őrállóinak" kötelessége a jelenben? Hogyan kapja utasításait ez a „vigyázó"? Kihez és miért szól ez a figyelmeztetés? Mily körülmények között lesz végrehajtva ez a munka? És miért?

26, 27. Ki gyűjti össze a nagysokaságot? Hogyan?

28. Mutasd ki a maradék-osztály felelősségét személyenként és az összeséget illetőleg is!

29—33. Mutasd ki, hogy Ezékiel 9 és a Lót feleségéről szóló feljegyzés hogyan mutatja világosan az időt, amidőn munkáját a maradék végrehajtani, és a nagysokaságot alkotó embereket vigasztalni és figyelmeztetni tartozik?

34, 35. Hogyan és mikor kerül alkalmazásra Lukács 9:62?

36, 37. Mutasd ki, hogyan mutatják más szövegek döntő erővel, hogy a bizonyságtevést Armageddon kitörése előtt kell befejezni!

38. Magyarázd meg egyesek állásfoglalásának okát, akik azt állítják, hogy a munka nagyobb része a nagysokaságot illetőleg csak Armageddon után történik! Mily útmutatást látunk azonban erre nézve Sofóniás 2 : 3-ban és Jelenések 22 : 17-ben?

39. Mikor és hogyan hajtja végre Jehova az ő szokatlan vagy „hallatlan" munkáját, amiről Ésaiás 28 : 21 beszél? Mi a célja ennek a munkának?

40, 41. Mily összefüggésben áll az ő „szokatlan munkája" az ő „hallatlan munkájával"? Ki által s mikor és miért fog ez az utóbbi történni? Hogyan példázza a Gibeonnál Józsué által megvívott csata Isten „hallatlan dolgát"? Hogyan példázzák a gibeoniták a „nagysokaságot"?

42, 43. Mit értsünk Jehova (az Úr) napja alatt és miért van így nevezve? Mily kísérletet tesz most az ördög Isten népének elámítására és az Úr parancsa követésében való megakadályozására? Mit fognak tenni most a hűségesek?

(Angol W. 1936, X. 15.)

Malakiás

I. rész.

„De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját; És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő mint az ötvösnek tüze és a ruhamosóknak lúgja." — Malakiás 3 : 2

JEHOVA szolgáját, Malakiást prófétává tette, hogy tolmácsolja az ő nagy prófétájára és szolgájára vonatkozó tudósítását. Malakiás neve „Jehova küldöttét", „Jehova angyalát" jelenti. Malakiás Nehemiás napjaiban prófétált. Egyesek azt állították, hogy Nehemiással volt azonos; de úgylátszik, ez nem helytálló. Ő tényleg egy másik próféta volt, akit Malakiásnak hívtak és Jehova tényleg Malakiást használta a nevét viselő prófécia közlésére.

[2] Jézus megprófétálta, hogy lélekben vissza fog térni és a híveket magához fogja gyűjteni és átveszi a világ feletti hatalmat. Amidőn Jézus a mennyekbe ment, arra lett utasítva, várjon az Istentől kiszabott ideig; s amidőn a kitűzött idő eljött, Jehova szeretett fiának adta át a földi ügyeket, főképpen azokat az embereket, akik az ő akaratának cselekvésébe beleegyeztek. Lévi törzse azokat példázza, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. Az apostolok napjai után a nagy sötétség hosszú ideje következett a föld népeire; és az Istennek felszenteltek közül nagyon sokan eltévelyedtek és elbuktak a téves vallásképzetek és szokások következtében.

[3] Malakiás próféciája főképpen „az Úr (Jehova) napját" érinti, amiről különösen a 3. fejezet szól. Jehova küldi el angyalát vagy követét; azért mondja a prófécia: „Ímé, elküldöm én az én követemet és megtisztítja előttem az utat és mingyárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok; ímé, eljött, azt mondja a Seregeknek Ura". — Malakiás 3 : 1.

[4] Ez a bejelentés rendkívül fontos és mindazokhoz figyelmeztetést képez, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére. Ez a prófécia nyilván az írás több más próféciájához hasonlóan először kicsinyben, azután nagyobb mértékben

FEL

is beteljesül. Jehova Keresztelő Jánost küldte Jézus Krisztus előhírnökéül és Malakiás próféciájának e kícsinyben való teljesüléséről áll megírva: „Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. És jött tanubizonyságul, hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjen ő általa. Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról“ . . . „János bizonyságot tett ő róla és kiáltott, mondván: Aki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál“. — János 1 : 6—8, 15

[8] Jézus azt mondta Jehovának ezen küldötteről, hogy azért jött, hogy az utat egyengesse előtte. Olvassuk: „Mert ő az, akiről meg van írva: „Ímé, én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkészíti előtted a te utadat.“ (Máté 11 : 10) „Amint meg van írva a prófétáknál: Ímé, én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkészíti a te utadat előtted: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit!“ — Márk 1 : 2, 3

[9] Zakariás, Keresztelő János édesatyja a következőket jövendölte fia felől: „Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol, mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útját megkészítsd; és az üdvösség ismeretére megtanítsd az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában“. (Lukács 1 : 76, 77) Jehova Keresztelő Jánost használta az út elkészítésére Jézus előtt, akit igazságának feltárására, nevének igazolására és az engedelmes emberek megváltására küldött. Hogyan készítette el János az utat? „Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szentlélekkel még az ő anyjának méhétől fogva és az Izrael fiai közül sokakot megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. És ez ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse és az engedetleneket az igazak bölcseségére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.“ — Lukács 1 : 15—17

[7] Malakiás próféciájának nagyobb teljesülése körülbelül 1878-ban kezdődött és az útkészítés munkája Jehova előtt azóta állandóan mintegy negyven éven keresztül tartott. Ez megfelel az izraeliták negyven évi pusztai vándorlásának Mózes vezetése alatt, amint írva van: „És negyven évig vezettelek titeket a pusztában, . . . hogy megismerjétek, hogy én, az Úr (Jehova) vagyok a ti Istenetek!“ (Mózes V. 29 : 5, 6) Az útkészítés munkája Jehova előtt 1878-tól 1918-ig arra szolgált, hogy akiket elkészít, azok Jehova alkalmas tanubizonyságai legyenek a földön; azért is iratta meg az Úr Ésaiás prf. által ezen elkészültek felől: „Ti vagytok az én tanuim, azt mondja az Úr, és az én szolgám, akit választottam; hogy felismerjétek, elhigyjétek és meglássátok, hogy én vagyok (az Isten) . . . szóltam és véghez is vittem és nem volt idegen isten ti köztetek (aki ezt megcselekedhette volna); és ti vagytok az én tanuim, hogy én Isten vagyok, azt mondja az Úr (Jehova).“ (Ésaiás 43 : 10, 12) Az út elkészült Jehova előtt, hogy akik elkészültek, Jehova nevének bizonyságtevői legyenek.

[8] Amidőn Jehova előtt az útkészítés munkája megtörtént, Jehova nagy prófétája, küldöttje, bírája és igazolója hirtelen a templomban termett: „Ímé, elküldöm az én követemet és megtisztítja előttem az utat és mingyárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek („Adon“, illetve a Fiú), és a szövetség követe, akit ti kívántok, ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura“. — Malakiás 3 : 1

[9] Az „Úr“, aki itt említve van, az Úr Jézus, aki a tanítványoknak adatott s akit a tanítványok oly régen vártak. Ő az, akit „ti kerestek“, illetve, akit Jézus hívő követői keresnek, akik később a „hű és bölcs szolga“ osztályává lettek. A prófécia azt mondja „mingyárt (más fordítások szerint: „hirtelen“) eljön az ő templomába.“, illetve váratlanul, közvetlenül; emiatt is volt nagyon szükséges, hogy akik az ő eljövetelére várakoznak, vigyázzanak is, amint azt az Úr nekik megmondta; „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti uratok. Azt pedig tudjátok meg, ha tudta volna a ház ura, mely őrváltáskor jön a tolvaj, akkor vigyázott volna és nem hagyta volna, hogy keresztül ássák az ő házát.“ — Máté 24 : 42—44

[10] Az Úr templomához jövetele előtt több, sokáig rejtve tartott igazság került ismét világosságra s azok, akik hívek voltak, elkészíttettek az Úr eljövetelére. Értelmükhöz képest hívek voltak, habár várniok kellett az Úr Jézus templomához jöveteléig a próféciák feltárására.

[11] Akkor Jehova nagy követe „hirtelen“ megjelent a templomban. Megjegyzendő, hogy a „templom“ Malakiás 3 : 10-ben az Úr „házának“ van nevezve. Jézus Krisztus mint Isten hivatalos helytartója jelenik meg a templomban, tehát Jehova jelenik meg az ő képviseletében. Amidőn a gyülekezet sátorát a pusztában megcsinálták, a szövetség ládáját a szentek-szentélyében helyezték el, amely ott Jehova jelenlétét képviselte. „És a felhő beborította a gyülekezet sátorát és az Úr (Jehova) dicsősége betöltötte a hajlékot.“ — Mózes II. 40 : 20—35

[12] Amidőn Salamon temploma elkészült és felszenteltetett, a szövetség ládáját a templom főszentélyében helyezték el. „És felvivék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát és mind a szent edényeket, melyek valának a sátorban és felvivék azokat a papok és léviták. És bevivék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentélyébe a Kérubok szárnyai alá. Mikor pedig kijöttek a papok a szentnelyből: köd tölté be az Úrnak házát. Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát.“ — Királyok I. 8 : 4, 6, 10, 11

[13] Salamon templomát Kr. e. 606-ban lerombolták: később azonban Zorobábel és Jósua újból felépítette; ez a templom állott Malakiás napjaiban. Ebben az utóbbi templomban nem volt meg a szövetség ládája. Viszont Esdrás és Nehemiás megemlítik, hogy a szövetség ládája az ő idejükben még megvolt. Az Ezékiel látomásában leírt templomban hasonlóképpen nem szerepel a szövetségláda a főszentélyben. Az a gyülekezet sátorában és Salamon templomában Jehova jelenlétére utal; a valóságos templomban azonban személyesen az Úr van jelen, ezért nem szükséges valamily tárgy útján képviselni az ő jelenlétét. Jehova a templomban az ő fia személye útján van jelen, aki az Atya kimetszett bélyege, s ezért tölti be Jehova dicsősége a templomot. — Zsidók 1 : 3; Habakuk 2 : 20

[14] Az Úr Jézusnak mint Jehova rendkívüli meghatalmazottjának templomba jövetele az újszövetség felszentelésének ideje; azért áll megírva

FEL

Malakiás próféciájában: „A szövetség követe (angyala), akit ti kívántok!" A régi, illetve a törvényszövetség a Sinai hegyén szenteltetett fel, ahol első ízben a gyülekezet sátorát is felépítették; azt a „szövetséget angyalok rendelték közbenjáró kezében." (Galata 3 : 19) Most azonban az Úr Jézusnak templomhoz érkezése után az újszövetség Jehova nagy küldöttje vagy angyala útján, a megdicsőült Úr Jézus Krisztus által szenteltetett fel. Ez az angyal a kívánsága mindazoknak, akik őt szeretik és az ő megjelenését óhajtják. „És megrendítek minden népeket (az újszövetség felavatásakor), és eljön minden nemzet kívánsága és dicsőséggel töltöm be ezt a házat, mondja a Seregek Ura." — Aggeus 2 : 7

[15] Erről írta az ihletett apostol: „Amidőn a mi életünk, a Krisztus, megjelenik, akkor mi is megjelenünk ő vele a dicsőségben." (Kol. 3 : 4) „Mert a mi polgárjogunk a mennyekben vagyon, ahonnan az üdvözítő Úr Jézus Krisztus eljövetelét is várjuk." (Filippi 3 : 20) „Amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanubizonyságunknak hitele volt tinálatok) ama napon". — Thess. II. 1 : 10

[16] Az apostol hangsúlyozza ama tényt, hogy akik az ő eljövetelét „várják", akkor fogják megnyerni az „élet koronáját", ami arra mutat, hogy a templomban való megjelenésekor először az elhunyt hűségesek fognak feltámadni a halálból és fognak egyesülni az Úrral a templomban. (Tim. II. 4 : 8; Thess. I. 4 : 16) Semmi kétség sem állhat fenn aziránt, hogy ő el fog jönni, mihelyt elkövetkezik Jehovának arra kiszabott ideje; mert Jehova minden szándékát a saját akarata szerint hajtja végre. „Ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura!" Ez teljesen egyezik Jézus következő kijelentésével: „Ezt mondja, aki ezekről bizonyságot tesz: Bizony hamar eljövök". — Jelenések 22 : 20

[17] Az Úr Jézus templomához jöveteléről szóló ezen kijelentés főképpen azokhoz szól, akik Jehova akaratának cselekvésére áldozati szövetséget kötöttek s ennélfogva a papság örökösei lettek. Jehovának a próféta ajkaira helyezett kijelentése mutatja, hogy ez a közlemény azokhoz szól, akik teljesen engedelmeskedni voltak hajlandók Jehova akaratának. Az Úr prófétája ugyanis így szól: „Most azért nektek szól ez a parancs, ti papok!" (Malakiás 2 : 1) A világos következtetés tehát arra irányul, hogy többen megőrzik a hitüket és hűségüket s ezek az Úr eljövetelekor az ő elismerésében fognak részesülni, a hitszegők ellenben átok alá kerülnek. „Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregek Ura, átkot bocsátok reátok és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre. Ímé, én megrontom a ti vetnivaló magotokat és szemetet szórok orcáitokba, a ti ünnepléstek szemetét és ahhoz hordanak ki titeket". — Malakiás 2 : 3, 4

[18] A fel nem hatalmazott személyek ,akik az Úr áldásának kiosztására vállalkoznak az ő felhatalmazása nélkül, Isten ellenségei és az ő átka alatt állanak. A pápa pld. 1933-at „szent évnek" jelentette ki és áldást akart osztani annak a világnak, amely Sátán szervezete és Isten ellensége: az az év azonban inkább átkot, mint áldást hozott a világra. Akik a pápát képviselik, valamint ő maga is, illetéktelenül és jogtalanul nevezik magukat az Úr képviselőinek.

[19] Hogy az Úr Jézus Krisztusnak templomához jövetele döntő próbát jelent, a következő prófétai szavak bizonyítják: „Kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját és kicsoda állhat meg az ő megjelenésekor? Mert ő olyan mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja". (Malakiás 3 : 2) Az Úr Jézusnak templomához jövetele az „Úr (Jehova) napjára" esik, amely az armageddoni csatába fogja elérni tetőpontját. Jézus Krisztus azért jön a templomához, hogy számadást tartson azokkal, akik Isten akaratának cselekvésébe beleegyeztek. Következőleg ez az ítélet ideje, amely Isten házán kezdődik és mindazokra kiterjed, akik Isten akaratának cselekvésére csendes szövetségben állnak. Felvetődik a kérdés: Ki fog megállani azon a napon? Ki fogja megőrizni ártatlanságát azon a kritikus napon és fog tényleg Isten felszenteltjének bizonyulni? Szükségképpen ez nem azt jelenti, hogy akik megőrzik ártatlanságukat, a mindenható Isten nagy napjának viadaláig és az alatt is életben fognak maradni, hanem a következőket jelenti: Ki fog azon a napon híven és szilárdan állani az Úr mellett? A próféciae része teljesen megfelel az Úr köv. jövendölésének: „Mert eljött az ő haragjának nagy napja és ki állhat meg?" (Jelenések 6 : 17) Magából a próféciából is arra lehet következtetni, hogy némelyek nem fognak megállni a tüzes megpróbáltatásokban. Ezt a következtetést az Úr más próféciái is megerősítik és megmutatják, hogy ezen idő alatt a felszenteltek egy része istentelenné lesz és nem fog megállani. „Nem úgy a gonoszak, hanem mint a polyva, amit szétszór a szél. Azért nem állhatnak meg a gonoszak az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. Mert ismeri az Úr az igazak útját; a gonoszak útja pedig elvész". — 1. zsoltár 4—6

[20] A megítéltek alapos megvizsgálását és megtisztítását a nagy bíró részéről a próféta köv. szavai hangsúlyozzák: „Mint az ötvösnek tüze, olyan lesz", illetve a tűzhöz lesz hasonló, amely feloldja a nemes fémmel keveredett salakot és a felszínre dobja s így az Úr kíséretében levő angyalok a templomban leszedik és elvetik. Folytatólagosan mondja a próféta: „És a ruhamosóknak lúgja". A héber szöveg szerint a ruhát a mosáskor tapodták vagy dögönyözték. az ítélet kezdete előtt és annak idejéig a felszenteltek össze voltak keveredve Babilonnal, illetve Sátán szervezetével, s amidőn az Úrhoz visszatértek, a ruhájuk szennyes volt, illetve annyira piszkos lett, hogy arról fel lehetett ismerni, hogy tisztátlanokkal voltak együtt. Meg kell tisztíttatniok; és a nagy bíró mindnyájukat megtisztította, akik örömmel alávetették magukat az ő tisztító műveletének, annyira rendbeszedve ruháikat, hogy később mint Isten fiai és szolgái felismerhetők lettek. „Megfehéritette, mint a havat." (Márk 9 : 3) „Jósua pedig szennyes ruhába vala öltözve és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda neki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat és ünnepi ruhába öltöztettelek téged!" — Zakariás 3 : 3, 4

[21] A tisztító művelet minden oly szennyet, ami felismerhetővé tehette volna, hogy a babiloni szervezetben voltak, eltávolított azoknak ruháiról,

FEL

akik az Urat szeretik. Le kellett vetniök minden oly elnevezést is, mint pld. „Russellisták", „millenisták", „bibliakutatók". Akik ezeket a neveket meg akarják tartani, hadd tartsák meg; a hívek és az igazok azonban csak azt-új nevet fogják viselni, amelyet Jehova határozott meg. (Ésaiás 62 : 2) A templom megtisztításának munkája azzal azonos, amiről az apostol a következőket írta: „Kinek-kinek munkája nyilvánvaló lesz; ugyanis az Úr napja megmutatja, mivel az tűzben fog megnyilvánulni, s a tűz majd kipróbálja, hogy kinek-kinek milyen a munkája." Az, akinek munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat nyer. Az, akinek munkája elég, kárt vall; ő maga ugyan üdvözül, de úgymint tűz által." — Korinthus I. 3 : 13—15

[22] Az utóbbi szövegben a „fa, széna, pozdorja" által példázott, és az építők által használt anyag többek között jellemfejlesztésből, emberek tiszteletéből, s egyéb jellemző babiloni dolgokból állott s ezeknek el kell égniök a tüzes megpróbáltatásokban és el is égnek. Ha tehát azok, akik ily építőanyagokat használtak, azokkal felhagynak és tartós örömmel Jézus Krisztus fundamentomán állanak és értékes, elpusztíthatatlan dolgokkal építenek, megszabadulnak „úgy mint tűz által". Ez a tüzes próba azalatt történik, mialatt az Úr Jézus, a nagy bíró a templomban tartózkodik.

[23] Többen, akik Isten és Jézus Krisztus szolgáinak nevezik magukat, elmulasztották meglátni és megérteni, hogy az Úr Jézus Jehova templomában van. Némelyek gúnyolódnak azon, hogy ő a templomban van, s már ez magában is azt bizonyítja, hogy a tüzes megpróbáltatásban nem tisztultak meg. A kipróbáltaknak és a híveknek tudniok kell, hogy az Úr a templomban van; mert a próféta mondja: „És ül mint ötvös vagy ezüst tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat vagy az ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak." — Malakiás 3 : 3

[24] Az Úr az ítélet munkájában döntő próbát kénytelen alkalmazni. Ez idézi elő a hívek és a hűtlenek szétválását és mutatja meg vagy tárja fel a salakot vagy közönséges dolgot. A szétválást előidéző tűz nyilván az Úr által feltárt próféták igazságokból áll az igazság terjesztésével kapcsolatban Jehova nevének igazolására. „Nem olyan-é az én igém, mint a tűz — mondja az Úr!" (Jeremiás 23 : 29) „Mert az Istennek beszéde élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél és elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait". (Zsidók 4 : 12) „Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam nektek". — János 15 : 2, 3

[25] Mindazok, akik az igazságot önző célból fogadták el, nem fognak megállani a tüzes megpróbáltatásban. Ugyancsak nem állanak meg azok sem, akik embereket vagy emberi intézményeket imádnak, amidőn a tűz alkalmazásának ideje eljön. Aki embereket imád, önzést fejez ki s azt, hogy nem szereti tényleg Jehova Istent és Jézus Krisztust és nem támaszkodik teljesen Istenre és Jézus Krisztusra. Azok ellenben, akik tényleg és igazán szeretik Istent, az Urat, nem ismerik az emberimádatot. (János I. 4 : 17, 18) Az emberimádat (félelem) visszatart az igazság szólásától és Jehova nevének a kínálkozó alkalommal való bizonyságtevésétől, s a félénket ez éppen a Sátán csapdájába dönti. (Példb. 29 : 25) Azok ellenben, akik közreműködnek Jehova nevének igazolásában, szilárdan síkra fognak szállani Jehova mellett és ha tűzbe is kerülnek, akkor is megőrzik feddhetetlenségüket. Itt célszerű a figyelmeztetés... A folyóirat ebből az okból idéz itt egy esetet, amely tényleg megtörtént:

[26] Németországban nemrégen letartóztattak néhányat, akik a Társulat képviseletében kimagasló szerepet játszottak, akik az Úr nevében tevékenykedtek a munkában; a német bíróságok elé állították; amidőn a bíróság előtt álltak, amely Sátánt és szervezetét képviselte, teljesen megzavarodtak és nem keltek síkra Jehova neve és országa mellett. A Sátán és a Góg (Sátán hadvezére) alatt álló német kormányzatot most istentelenek gyakorolják; a szervezet látható részét a kat. hierarchia irányítja, s így szóbeli nyilatkozataival, mint Jehova tanubizonyságainak nyilvános üldözésével erősen meggyalázta Jehova nevét. Mivel Jézus Krisztus hű követői Istentől nyert jogukat és az Isten parancsa értelmében kötelességüket gyakorolták, összegyülekezvén Isten igéjének közös tanulmányozására és másoknak is beszéltek Jehova országáról, letartóztatták, bántalmazták és börtönbe vetették őket. Amidőn ezen igazságtalan váddal voltak illetve, az Úrral szövetséget kötött híveknek alkalmuk nyílt, hogy nyiltan közöljék Sátán képviselőivel, hogy mindenek felett Jehova Istennek szolgálnak és minden körülmények között engedelmeskedni fognak neki. A hűségesek nem tehettek másképpen és sok hűséges erre az álláspontra is helyezkedett. De egy, a minap tartott tárgyaláson a Társulat kimagaslóbbjai közül egyesek elmulasztották ezt és a bíróság előtt tett vallomásukból kitünt, hogy emberektől félnek s ezért nem közölték az Isten országáról szóló igazságot. Ez világosan illusztrálja a tüzes megpróbáltatásban való kudarcot.

[27] Jézus Krisztus, a nagy ötvös a templomban tisztogatásra ült le és megtisztítja az ezüstben példázott értékes osztályt, t. i. a szellemi szülötteket, akik az Isten-fiúság kiváltságában részesültek. „Megpróbáltál minket, ó, Isten, megtisztítottál, amint tisztítják az ezüstöt." (66. zsoltár 10) A hívek minden salak kiküszöbölését kívánják, az Úr előtt kedvesen, az ő dicsőségére szolgáló szövétnekképpen szeretnének állani. „Távolítsd el a bűnöst a király (Jézus Krisztus) elől, és megerősittetik igazsággal az ő széke." (Példb. 25 : 4, 5) Senki sem állíthatja Jézus Krisztus, a nagy ötvös és tisztogató munkája felől, hogy: „Megégett a fúvó a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó (hogy a salakot eltávolítsa), mert gonoszak, (a salak) meg nem tisztíthatók. Megvetett ezüstnek hívjátok őket (a gonoszakat), mert az Úr megvetette őket." (Jeremiás 6 : 29, 30) A látszatkeresztenység- és a hitszegők felől áll megírva: „Ezüstöd salakká lett; tiszta borod vízzel elegyítve." (Ésaiás 1 : 21—23) A hívek tüzes megpróbáltatásoknak lesznek kitéve, hogy tisztán felismerhetők legyenek az Úr dicsőségére.

[28] Ez nem a világi osztály megpróbáltatását jelenti, amely sohasem volt hajlandó cselekedni Isten akaratát, hanem a prófécia így szól: „Megtisz-

FEL

áldozatot sem kedvelem a ti kezetekből." — Malakiás 1 : 10

[35] Az ily szolgák nem részesítették tiszteletben Jehova nevét, hanem mindig önzően könyöradományokért siránkoztak, hogy abból személyes hasznot húzzanak. Mennyire elütő ez azon szellemtől, amelyről a zsoltáros beszél, amidőn azt mondja, hogy mindnyájan teljesen önzetlenül tartoznak szolgálni és dicsőíteni a Seregek Urát, örömmel szolgálván neki az ő templomában. „Mert jobb egy nap a te tornácaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának tornácában ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában!" — 84. zsoltár 11

[36] Jehova előtt kedvesek, akik őt Lélekben és Igazságban imádják, de azok nem kedvesek, akik csak külsőleg mutatják vagy tesznek úgy, mintha őt imádnák. (János 4 : 23) A saját személyük fontosságával betelt emberek akik magukat másoknál szentebbeknek tartják, magukat és másokat is megcsalják jámbor és álszent fellépésükkel.

[37] A hasonmási lévitákat meg kellett tisztítani, mint „az aranyat és az ezüstöt", illetve az olvasztókemencébe kellett tenni őket és olvadási pontig kellett hevíteni a kemencét. Semmi sem végez oly alapos tisztogatást, mint a tűz. Csak a teljesen tiszta és elpusztíthatatlan marad meg abban. Amint látszik, ez a jövendölés kicsinyben akkor teljesült, amidőn a zsidók visszatértek Babilonból, hogy Jeruzsálemben a templomot újból felépítsék. Akkor Nehemiás oly állapotokat tapasztalt köztük, amelyeket Malakiás próféta ecsetel és Nehemiás hozzákezdett a megtisztításukhoz és megrostálásukhoz. A zsidók az ördög szervezetéhez csatlakoztak asdódbeli, ammonita és moábita nőket véve feleségül. Az Úr Jézus templomához jövetelekor a hasonmási léviták is Babilonhoz csatlakoztak, amennyiben babiloni ceremóniákat gyakoroltak s kifejezték, hogy inkább emberek részéről, mintsem Jehova és Jézus Krisztus részéről való tisztelet (elismerés) után vágyakoznak. A zsidók között a Nehemiás napjaiban uralkodó helyzetről írta ez a próféta: „Emlékezzél meg ő róluk, én Istenem, a papságnak és a papság szövetségének és a lévitáknak ilyen megfertőztetéséért! És megtisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában." — Nehemiás 13 : 29, 30

[38] Miután az Úr Jézus templomához jött és „ötvös tüzét használta" a próbán, elküldte angyalait mindazon hasonmási lévitáinak eltávolítására, akik egykor a királyság örökösei voltak, de aztán szövetségük megtartását abbahagyták és nem szolgáltak tovább Istennek Lélekben és Igazságban. Ezt az Úr azért cselekedte, hogy a maradék tiszta legyen mint a megtisztított arany és ezüst, hogy hív, megbízható és elpusztíthatatlan legyen, hogy „igazság áldozatával áldozzanak az Úrnak". Zakariás próféta a híveknek ezen maradékát nevezi „harmad résznek", amely a tűzön keresztülmegy: „És lészen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta." — Zakariás 13 : 8, 9

[39] A Szentírás egy szóval sem említi, hogy Isten népe jelképileg savpróbának lenne kitéve, amilyet ma szoktak alkalmazni a vegyészetben. Semilyen szövegből sem lehet ily savpróbát jelképül vagy hasonmásul használni. Ez a próba emberi kitalálás és nem az Úrtól való. A tűz által való tisztogatás, amiről az Írás beszél, érc olvasztást jelent olyképpen, ahogyan az aranyműves megolvasztja az aranyat; ez kiterjed mindazon anyag kiválasztására, ami nem tartozik az aranyhoz. Jelképileg ez mindannak az elpusztítását jelenti, ami az ördöghöz vagy a babiloni külsőségekhez tartozik azok között, akik Istennel szövetséget kötöttek. Ez a „Lévivel kötött szövetség" értelmében történik, s azok, akik az Úr elismerésében fognak részesülni, az Úr házát jellemző buzgóságot fognak kifejezni, mindent eltávolítva maguktól, ami a Sátán álszent szervezetéhez tartozik vagy valami köze van az abban dívó szokásokkal. Például: Fineás, a fiatal pap, teljes erejével és nagy szorgalommal közreműködött a Baál-tiszteletnek Izraelből való eltávolításához; s azon hűségéért, melyet abban kifejezésre juttatott, mondta neki az Úr; „Ímé, én az én szövetségemet, a békesség szövetségét adom ő neki. És lészen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az Istenért és engesztelést végze Izrael fiaiért." — Mózes IV. 25 : 10—13

[40] Jegyezzük meg, hogy a fentidézett jövendölés Fineásra, a szorgalmas papra, és az ő „leszármazottaira" is vonatkozott, köztük Sádokra és fiaira, akinek a Zorobábel idejében levő főpap az egyik fia volt. (Aggeus 1 : 1; Zakariás 3 : 1—9) Ebből az „ivadékból" származott Zakariás, Keresztelő János édesatyja is. Maga Keresztelő János nem végzett templomi szolgálatot; de kétségtelenül bele van foglalva a papságról szóló ezen ígéretbe. (Lukács 1 : 5, 13) Sádok fiai felől mondotta az Isten: „De azok a lévita papok a Sádok fiai, akik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosak voltak, mikor Izrael fiai eltévelyedtek tőlem: ők járuljanak én hozzám, hogy szolgáljanak nekem és álljanak én előttem, hogy áldozzanak nekem kövérséggel és vérrel, ezt mondja az Úristen. Ők járjanak be az én szenthelyembe és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nekem és legyenek foglalatosak az én szolgálatomban." (Ezékiel 44 : 15, 16) Ezek tehát azokat a hűségeseket példázzák, akiket az Úr híveknek talál az ő templomának megítélésekor.

[41] A Malakiás próféta által említett, igazságban hozott áldozatot nem lehetett fele hűséggel keverni vagy megszeplősíteni, pld. az ördög szervezetének valamely ágával való megalkuvással. Az áldozatnak kifogástalannak kell lennie s ezeknek a „lelki áldozatoknak" szellemi tekintetben elfogadhatóknak kell lenniök Isten előtt az Úr Jézus Krisztus útján. (Péter I. 2 : 5) Az ördög szervezetének valamely ágával megegyezésre irányuló törekvés emberek kegyeinek kivívása érdekében határozottan nem lenne kedves az Úr előtt. Az áldozatnak Jehova iránt szívbeli ragaszkodásból kell szólnia, mindenkor „hálaáldozattal" ajkaink tiszteletével áldozva Isten nevének." (Zsidók 13 : 15) Az áldozatnak igazságban való hozatala azt fogja jelenteni, hogy a hasonmási Lévi törzse a Babilonban viselt szennyes ruhákat leveti, miután a hasonmási babiloni társaságból távozott; minden piszkot el kell vetni, hogy a kedvesen fogadható istentiszteletet mindenki világosan és minden körülmények között az Úrnak szentelt szolgálatnak tekinthesse. Azért kapta az üdvösség

FEL

palástját, hogy a tökéletlenségeket eltakarja s így a ragaszkodás és az istentisztelet kedvesen fogadható áldozatát vigye Isten elé. (Zakariás 3 : 1—5; Ésaiás 6 : 1—11; 61 : 10; Kor. II. 6 : 14—18) A szentélynek meg kell tisztulnia azok eltávolítása által, akik teremtmények (emberek) kegyeire pályáznak. (Dániel 8 : 14) Ebből következik, hogy aki valamily okból engedményeket tesz az ördög szervezetének, nem fog bemenni és nem fog megmaradni a templomban. (Ezékiel 40: 8—10) Egy ideig a kipróbált maradék közé vegyülhetnek, amíg a maradék földi testben tartózkodik, de mégsem tartoznak a templomi osztályhoz; idővel azonban ezeket fel lehet ismerni a cselekedeteikről s így felismerhetővé válik, hogy lényleg hol tartózkodnak. Az Úr a szívállapota szerint ítél meg mindenkit és annak idején minden önzés és megalkuvó szellem ki fog tünni világosan és a hűtlenek eltávolíttatnak az Úr szentséges szervezetéből.

Kedves áldozatok

40 A tisztító művelet kiterjed a Lévi törzs egész hasonmási osztályára, ami teljesen azt bizonyítja, hogy a léviták nem példáznak a papoktól különálló felszentelt osztályt, amely csak részben lenne hűséges és az áldozatra kényszeríteni kellene. A hasonmási léviták különböző tisztségekben szolgálnak és különböző munkát végeznek Isten szervezetében; de mindazáltal az összes hűségeseknek egyenlőképpen tisztáknak, hiveknek és megbízhatóknak kell lenniök. A tagokat Isten helyezi el a testben, úgy, amint neki tetszik, s akár egy, vagy más tisztségben is szolgáljunk neki, mindenesetre teljesen tisztának és az Úr előtt kedvesnek kell lennünk. A próféta Lévinek az Úr szolgálatában működő ezen megtisztított fiaira utal, akik a nekik kiutalt helyen szolgálnak, amidőn így szól: „És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőkben." (Malakiás 3 : 4) A „Júdának" nevezettek e szövegben az igazi „júdabeliek" maradékát példázzák, akik az Úr tisztogató műveletéből tisztán kerültek ki. Áron fiai részben Lévinek és részben Júdának voltak a leszármazottai; mert édesatyjuk a Júda törzséből nősült, amely törzs az uralkodóházat nyujtotta. (Mózes II. 6 : 23) „Jeruzsálem" Jehova szervezetének az elnevezése, amely a maradéknak, az igazi lelkizsidóknak a szülőanyja a földön. (Gal. 4 : 26) Ezek most mindnyájan kedves áldozattal tartoznak áldozni az Úrnak; mert ennek az áldozatnak tisztának kell lennie minden teremtményimádástól, mivel az ilyesmi „bálványozás" és „Szamária bűne" lenne. Az ily áldozatnak a Baál-tisztelet minden formájától is mentesnek kell lennie. Oly szolgálatnak kell lennie, amely teljesen Jehova nevének igazolására van szentelve. Jehova éppen e cél érdekében választott ki magának egy népet az emberek közül. Ezek a kiválasztottak lettek az ő felkent bizonyságtevői és tovább is híven tartoznak képviselni őt. Amidőn az ördög valamely képviselője feltartóztat s megkérdezi, hogy közreműködtök-e abban az emberi törvényekbeütköző munkában, a hívek mintegy a következőképpen fognak válaszolni: „Mi az oly törvénynek engedelmeskedni nem tartjuk szükségesnek, amely teljesen ellenkezik Isten törvényével. A mi Istenünk, akinek a szolgálatára szenteltük magunkat parancsolta, hogy tegyük közzé, hogy az ő országa eljött; s az ő kegyelméből erre törekedni is fognak még akkor is, ha azt nekünk törvényesen meg is tiltanák. Mi Istennek kívánunk és tartozunk engedelmeskedni, akár tetszik, vagy sem az embereknek. Inkább Istennek kell szolgálnunk, mint embereknek. (Dániel 3 : 16—18; Apcsel. 5 : 29) Természetesen, ez nem jelenti azt, hogy az Úr szolgájának valamikor is gorombának, haragosnak vagy dühösnek volna szabad lennie. Az Úr szolgája nyiltan tartozik megmagyarázni az igazságot; a nyiltság az igazságnak emberektől való félelem nélküli megmagyarázását jelenti. Azt jelenti. hogy teljesen tárgyilagosan, világosan és határozottan, szégyenkezés nélkül közöljük az igazságot, amidőn arra felszólítanak. Nyiltság az igazság hirdetésében, ez az, ami most Isten népének parancsolva van. (János I. 4 : 17, 18) Ez őszinteséget és közvetlenséget jelent, az Úrban való teljes bizodalommal, akinek szolgálunk. Némelyek azt gondolják, hogy ők az igazságot a világi tisztviselők előtt kemény szavakkal tartoznak kifejezni és dacolni tartoznak velük. Az ilyen viselkedés teljesen téves. Némelyek azt gondolták, hogy helyesen viselkednek, amidőn iskolákat kerestek fel és ott játszottak el hanglemezen egy oly előadást, amely az amerikai zászlóköszönés ellen tiltakozik. Az ily viselkedésükkel helyrehozhatatlan ügyetlenséget követtek el. Természetesen mindenkor kell keresnünk az igazság ismertetésének alkalmát, de semmi esetre sem szabad olyképpen cselekednünk, hogy azzal másokat haragra ingereljünk, meghívás nélkül menve el valamely iskolába vagy valamely gyülekezési helyre. A nyiltság és őszinteség csupán azt jelenti, hogy sohasem vonakodunk hirdetni az igazságot, ha arra alkalom kínálkozik és keresni is fogjuk az ily alkalmat. Ha valakit bíróság elé idéznek és felszólítják, magyarázza meg, hogy miért terjeszti Isten országának ezen evangéliumát, a hűségesek nem fognak megalkudni az igazság hirdetésében, az igazság valamely részét eldugván, vagy hajbókolva a világi tisztviselők előtt, amint a jelentések szerint némelyek cselekedték. A hűségesek teljesen közvetlenséggel, nyiltan és az Úrban való bizodalommal fognak vallást tenni az Úrról, hogy az ország evangéliumát hirdetik, mégpedig Isten parancsa teljesítéseképpen; s hogy az Isten törvénye toronymagasan áll minden más törvény felett, amiket emberek vagy emberi alkotmányok csináltak. Az ily nyiltság és közvetlenség az igazság hirdetésében és Jehova nevének bizonyságtételében be fogja bizonyítani az igazság ellenségei előtt, hogy az Úr van vele az ily bizonyságtevőkkel s ez mindenkor el fogja riasztani a gonosztevőket. Erről írta az apostol: „És semmiképpen meg nem rettentek az ellenségtől. Ez lesz majd az Istentől szerzett oka annak, hogy ők elvesznek, ti meg üdvözültök. Mert megadatott Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek benne, hanem hogy szenvedjetek is érte." — Filipni 1 : 28, 29

41 Az ily nyiltságukért és Isten iránti félelemnélküli hűségükért a maradék közül talán többen nehéz testi bántalmazásban is részesülhetnek, sőt egyeseket meg is ölhetnek; attól féljünk-e azonban, hogy nem fogunk tetszeni az embereknek, s ebből kifolyólag bántalmak és sérelmek érhetnek, vagypedig inkább attól féljünk, hogy az Úr-

FEL

nak és Jehova Istennek nem fogunk tetszeni és így mindent el fogunk veszíteni? (Máté 10 : 28—33) A hasonmási léviták áldozata kedves kell hogy legyen az Úr előtt, mint a „régi napokban volt", amidőn Dávid király uralkodott Jeruzsálemben. Most az Isten újból felépítette „Dávid házát", illetve főszervezetét a nagyobb Dávid, Jézus Krisztus alatt és nevének és országának hirdetésére küldte bizonyságtevőit: „Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát és kijavítom repedezéseit és felemelem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképpen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt." — Ámos 9 : 11, 12

" Az apostol a fenti próféciát a következőképpen alkalmazta: „Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, aki mindezeket megcselekszi." (Apcsel. 15 : 17) Amidőn Jézus testileg a földön volt és az apostolok körülötte voltak, sem ő, sem az apostolok nem tartózkodtak az igazság nyilt megvallásától, Jehovába vetett bizodalommal. Amint hajdan volt, most is úgy kell lennie! Jehova nevének meg kell ismertetnie, s az ő tanubizonyságai, a mostani léviták küldettek annak ismertetésére Isten akarata szerint.

Krisztus a hadvezér

" A bizonyságtevés munkájának az Úr Jézus Krisztus a korlátlan hadvezére a földön. Neki adatott minden hatalom a mennyekben és a földön, ő lett megbízva az ítélkezéssel és az ítéletek végrehajtásával. (Máté 28 : 18; János 5 : 22, 27) Az Úr felkente szolga-osztályát és képviseletére küldte; s mivel maga az Úr Jézus a vezér, egyetlen szolgájának sem kell attól tartania, hogy mit árthatnak neki az emberek, sem pedig nem szabad beképzelteknek lenniök az ő szolgáinak a betöltött tisztségükre. A bizonyságtevők nyugodtan és józanul fognak szolgálatba menni, de bátran is, úgy ahogyan az a király képviselőihez illik. „Mert ítéletre indulok hozzátok és gyors tanu leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és a hamisan esküvők ellen és azok ellen, akik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és az árvát, és akik nyomorgatják az idegent és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura." — Malakiás 3 : 5

" A híveket az Úr Jézus gyüjtötte templomába. Szent templomában közel van azokhoz, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Ítéleteit gyorsan meghozza a templomban és mindazokon gyorsan végrehajtja, akik azt állítják, hogy az Úréi, holott nem az övéi. A Szentírás könyveit a templomban levő Úr nyitja fel, illetve a most teljesülőfélben levő próféciák értelmét és a próféciák megértésével és jelentőségük értékelésével ajándékozza meg azokat, akik őt szeretik. Viszont nem részesíti megértésben és értékelésben azokat, akik önzőek és a saját felmagasztalásukra törekesznek vagy megkárosítani akarják Isten szervezetének valamely részét. Jehova az Úr Jézus Krisztus útján ajándékoz meg próféciáinak feltárásával; mert Jehova és Jézus Krisztus a tanítók, s a próféciák magyarázói. Az Úr a próféciák értelmét és feltárását hű és igaz tanubizonyságaihoz juttatja, hogy azok elmenvén, valóban bizonyságot tegyenek arról. Erről iratta meg az Úr: „Nézém, míg királyi székek tétetének (1914-ben, Jehova napjának kezdetén) és az öreg korú leüle, ruhája hófehér és fejének haja mint a tiszta gyapjú; szeke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz." „Tűzfolyam foly és jő vala ki az ő színe elől; ezerszer ezeren szolgálnak neki és tízezerszer tíz ezren állának előtte; ítélők ülnek le és könyvek nyittatának meg." — Dániel 7 : 9, 10

" Az Úr ezen próféciái „gyors tanu a varázslók ellen", illetve mindazok ellen, akik mágiával foglalkoznak. Az ilyenek varázslók: „Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király." — Sámuel I. 15 : 23

" Akik magukat az ördögnek eladták, Isten népét is el akarnák varázsolni, ha lehetséges lenne. Gyalázzák a nagy prófétának, Jézus Krisztusnak kijelentéseit s az igazi bizonyságtevőket, akik azokat hirdetik. (Mózes V. 18 : 10; Jeremiás 27 : 9, 10) A varázslók ezen osztályához tartoznak azok is, akik fel akarják tartóztatni az Úr bizonyságtevő munkáját, azok pld., akik a munkások figyelmét magukra akarják terelni és így akarják zavarni Isten népének egységben való szolgálatát. Jehova „gyors tanu" mindazok ellen, akik valamiképpen akadályozni törekesznek az ő munkájának haladását: Jézus Krisztus, a templom nagy helytartója fellép az ily rendbontókkal szemben és angyalait küldi a varázslók összeszedésére és az ő országából, illetve a templomból való eltávolítására. (Máté 13 : 41; Jelenések 21 : 8; 22 : 15

" Amidőn megbízást kapott valaki az Úr szolgálatára az ő nevében és ha hűséges, csak egyet fog szeme előtt tartani, t. i. Jehova nevének a dicsőítését, s nem fog hibákat keresni s nem fogja akadályozni Isten szervezetének munkáját. Ellenkezőleg teljesen hinni és bízni fog az Úrban, hogy az Úr nagyon jól tudja kezelni a maga ügyét s azt is hinni fogja, hogy sem az Isten, sem az Úr Jézus nem tűrnek meg közbeavatkozást. A hívek jól tudják, hogy az Úr mindazokat eltávolítja, akik szakadatlanul zavarják az ő munkáját és különválasztja a hivektől és az igazaktól. Aki szőrszálhasogatással akadályozza valamiképpen Isten országának bizonyságtevő munkáját, azt fejezi ki, hogy sötétségbe megy és mihamar nagy sötétségben lesz és nem fogja érteni a próféciákat, melyeket most tár fel az Úr. Malakiás prf. az Úr szavaival azt mondja, hogy „ellene van a paráznáknak". Izraelben a paráznaság más embernek a feleségével való meg nem engedett viszonyt fejezett ki. Istennek „Sion" az asszonya, az szüli Isten fiait, ez az Isten szervezete. Sátánnak az „asszonya" Babilon, ez szüli a Kígyó magvát, a gonosz szolgát. Ha Istennek valamely gyermeke a Sátán feleségével, illetve szervezetével kikezd, az írás értelmében szellemi (lelki) paráznaságot cselekszik. Aki így vétkezik, az önzése és önző vágyainak kielégítése által ragadtatja el magát. Erről áll megírva az írásban: „Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmetekre költsétek azt. Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért

FEL

[34] Azonkivül Jehova azoknak is ellenükre van, akik az „idegent sanyargatják" (vagy elűzik). Sok bizonyíték szól amellett a jelenben, hogy nagy mértékben cselekedtek igazságtalanságot azokkal, akik Isten országát tekintve idegenek voltak és a Sionba vezető utat keresték. Azok, akik Istennek és az ő országának szentelték magukat és a Sionba vezető utat keresik, idegenek a Sátán világával és szolgáival szemben. Ez kifejezésre is jut a zsoltáros következő szavaiban: „Jövevény (idegen) vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat".

[35] Jézus kijelentette, hogy idegen volt és az ő tanítványai is idegenek a világon. (Máté 25 : 35) Akik az Istent szeretik, nem kedvesek a Sátán szervezete előtt. (Sofóniás 2 : 1) Ez vonatkozik a „többi juhokra", a jonadábokra is. A hasonmási filiszteusok, mint az ördög főképviselői a földön, gyűlölik a jövevényeket és súlyos igazságtalanságokat követnek velük szemben. A „jonadábok" sátorban laknak, ami azt példázza, hogy a gonosz világon idegenek és Krisztus igazságos országának eljövetelét várják. (Jeremiás 35 : 7—10) Mindazok tehát, akik Istent és Krisztust tisztelni akarják, idegenek ezen a világon. Ezeket az idegeneket akarják politikai tényezők elűzni a világról a hasonmási filiszteusok felbujtásából, mivel ezek bizonyságot tesznek Jehova nevéről és az ő igazságos szervezetéről. Amidőn ezek az Istennek szentelt emberek az Úr szolgálatában járnak, az ellenség ki akarja űzni őket a szóbanforgó helységből; s amidőn Isten országáról családonként tesznek bizonyságot, az ördög képviselői elűzésükre igyekeznek. Jehova bizonyságtevői ellen ezek üzelmeire emelnek panaszt. Amerikában bíróságok és kormányhatóságok előtt szándékosan megfosztják jogaiktól. Ruth oly osztályt képviselt, amely idegen volt Isten szervezete előtt s legközelebbi kegyetlen rokona (a benne példázott osztályt is) el akarta űzni az országból. Hasonlóképpen ma is vannak olyanok, akik az igazságban lévőknek állítják magukat, de botrányköveket hintenek a bizonyságtevők és a jonadábok útjára, azt mondván nekik, hogy most nincsen itt a nagysokaság összegyűjtésének ideje, hanem kedvezőbb időkre kell várni. Az ily beszéd és cselekedet igazságtalanságot jelent a jövevénnyel szemben, s aki ily igazságtalanságot elkövet, azt fejezi ki a cselekedetével, hogy nem szereti az Urat. Aki igy megzavarja az Úr munkáját, oktalan és nem láthatja meg a prófécia kibontakozását. Mivel az ilyenek nincsenek teljes szívükkel az Úr mellett, tehát ellene vannak és nem fejeznek ki értelmességet, mivel nem bírnak tiszta látással. (Dániel 12 : 10) Emiatt nem részesülnek az Úr áldásában, sem az „Úr örömében". „Megáldja az Úr (Jehova) az őt félőket". (115. zsoltár 14) „Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön". Az Úr (Jehova) félelme a gonosz gyűlölését jelenti, felfuvalkodottságot, a gonosz útját és csalárd ajkat. (Példb. 8 : 13) Akik az Úr munkáját zavarják vagy zavarni próbálják, gonosztevők, s ezekről áll megírva: „A gonosznak hamissága felől így gondolkodom szívemben: nincs ő előtte istenfélelem" — 36. zsoltár 2

[36] Mi most Jehova napján élünk, amidőn parancsai iránt való engedelmességgel kell végezni az ő munkáját; ő nem rendelkezett úgy, hogy elcsüggesszük azokat, akik erélyesen hozzákezdtek az Úr munkájának végzéséhez ,vagy kezeinek lelankasztására inditsuk. Az Úr megmutatta népe előtt azokat a „juhokat", akik a nagysokaságot fogják alkotni, s hogy a hű maradék mostani feladata és munkája ennek a közleménynek azokhoz való viteléből áll, akik az igazságot keresik és igazságosságra igyekszenek, mégpedig mostan; minden oly beszéd tehát, amely a munka ellankasztására alkalmas, erőszakosság Isten szervezetével szemben. Az Úr hívei az ő parancsait fogják követni és meghallgatják azt, aki most beszél hozzájuk: „Ne lankadjanak kezeid, Sion!" (Sofóniás 3 : 16) A dörék tehát, akik fel akarják tartóztatni a királyság üzenetének a jonadábokhoz való erélyes és szorgalmas elvitelét, a jövevények jogát sértik meg és erőszakot követnek el Isten igéjén.

[37] Az emberek előtt való önző tekintélyre törekvés önző dolog; s ha valaki ily önzéssel akarja meglankasztani az Úr munkáját, súlyosan megsérti a jövevények jogát. Minden önérdeket és főképpen az emberek előtt való tetszenivágyást kell eltávolítani magunktól, ha a nagy bíró elismerését óhajtjuk és az igazság áldozatával akarunk szolgálni neki. Aki szívesen veszi, ha az ő bölcseségét dicsérik, veszélyes úton jár. Malakiás próféfálása értelmében ez ama nagy megpróbáltatás, amelybe most mindazok belekerülnek, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. „Kicsoda fog megállani (megmaradni)?", illetve ki fog hűségesnek bizonyulni a nagy megpróbáltatásban és fogja megőrizni ártatlanságát Isten előtt? Annyi bizonyos, Jehova senkit sem fog meghagyni a maga szervezetében, aki nem önzetlenül szolgál neki és nem teljesen hűséges az ő ügyéhez, teljes szivéből támogatván azt. „Itt már megkívántatik a sáfároktól, hogy kiki hűnek találtassék." (Kor. I. 4 : 2) Isten nem fogja figyelmen kivül hagyni a felfuvalkodottságot és hiú vágyat. Az Úr intézi a saját ügyeit s egyetlen ember sem merészelheti azt állítani, hogy „az Úr munkája nem megy semmire sem!" Aki így beszél, az Úrral helyezkedik szembe s mintegy így szól: „Az Úr nem ért hozzá ügyeinek vezetéséhez!" Ámde a zsoltáros így szól azokhoz, akik Isten szolgálatára elkötelezték magukat: „Szeressétek az Urat, mind ti, ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr, és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek! Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!" — 31. zsoltár 24, 25

(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1, 2. Mutasd ki, hogy Jehova tényleg Malakiást használta azon prófécia közlésére, amely az ő nevét viseli!

3—6. Mutasd ki szövegek alapján Malakiás 3 : 1 teljesülését! Mi volt a célja ennek a figyelmeztetésnek a jelen időre és a teljesülés körülményeire alkalmazva?

7—10. Mikor és hogyan teljesült nagyobb mértékben Malakiás 3 : 1? Mi volt a célja a) az Úr (Jehova) előtt való útegyengetésnek? b) És az Úr templomához való hirtelen eljövetelének? c) És az ő eljövetelére várakozók éberségének?

11—13. Mi volt az oka annak, hogy a szövetség ládája jelen volt a pusztában a gyülekezet sátorában, vala-

FEL

mint Salamon templomában, de Malakiás idejében és Ezékiel látomásbeli templomában sem volt már jelen?

14—16. Magyarázd meg szövegek alapján a) „a szövetség követe (angyala)", b) „akit ti kívántok", c) íme, eljön, azt mondja a „Seregek Ura" — kifejezések értelmét!

17, 18. Alkalmazd Malakiás 2 : 1—3-at és idézz példákat ennek a szövegnek teljesülése tekintetében!
19—21. Mit mutat előre Malakiás 3 : 2 kérdése? Valamint a) „ül mint ötvös, illetve olyan lesz mint az ötvös tüze"?, b) s „mint a ruhamosóknak lúgja"?

22—24. Magyarázd meg Kor. I. 3 : 13—15-öt és Malakiás 3 : 3-at, illetve az abban előreközölt tüzes megpróbáltatásokat s hogyan lesznek alkalmazva azok?!

25, 26. Magyarázd meg szövegek alapján és példákra mutatva, miért fog két osztály kialakulni a döntő próba kapcsán!?

27—30. Alkalmazd e szavak jeleutőségét: „Leül és megolvasztja az ezüstöt és megtisztítja" a teljesülés idejére vonatkozólag és mutasd ki ennek a munkának szükséges-voltát és a kimenetelét is! Hasonlóképpen magyarázd meg ezeket a szavakat is: „És megtisztítja Lévi fiait, mint az aranyat és az ezüstöt!"

31—34. Magyarázd meg szövegek alapján Malakiás 1 : 14-et és 1 : 10-et s mutasd ki, hogy beteljesültek-e máris?!

35, 36. Mikor, hogyan és miért és mily eredménnyel tisztittattak meg a hasonmási léviták mint az „arany és az ezüst"?

37, 38. Mutasd ki szövegek alapján, hogy a tűzb megolvasztás a „Lévivel kötött szövetség" ért történik, mégpedig az előreközölt eredmény sz

39. Mit értsünk az áldozatok alatt, miket igaz visznek az Úrnak? Hogyan lett lehetséges ez, s nogyan történt ez az áldozás?

40—42. Kit fog érinteni a tisztító és olvasztó munka? Mit bizonyit ez? Ecseteld Malakiás 3 : 4-et és János I. 4 : 17, 18-at Filippi 1 : 28, 29-el és Máté 10 : 28-al kapcsolatban!

43—54. Malakiás 3 : 5-t illetőleg; alkalmazd e kijelentést: „Hozzátok közelgek az ítéletre"! Kik a „varázslók", írd le a viselkedésüket is vonatkozó szövegek alapján és mutasd ki, hogyan lesz Jehova hirtelen tanu ellenük! Ugyanezt mutasd ki a „paráznákkal", a „hamisan esküvőkkel" és a „munkások bérét visszatartókkal" kapcsolatban! Kik az „özvegyek" és az „árvák", akikről itt szó van, s hogyan vannak elnyomva, amiről itt előre szó van?

55. Mutasd ki szövegek és tények alapján, kik az „idegenek", akiknek a jogát megsértik? Magyarázd meg, mit jelent: „gyors tanu leszek ellenük", azok ellen, akik nem félnek engem"!

56, 57. Milyen a jelen helyzet tehát? Hogyan fognak cselekedni a hivek ennek a napnak elviselésére, hogy az ítéleten „megállhassanak"?

(Angol W. 1936. nov. 1.)

Jehova bizonyságtevőinek évkönyve 1937-re

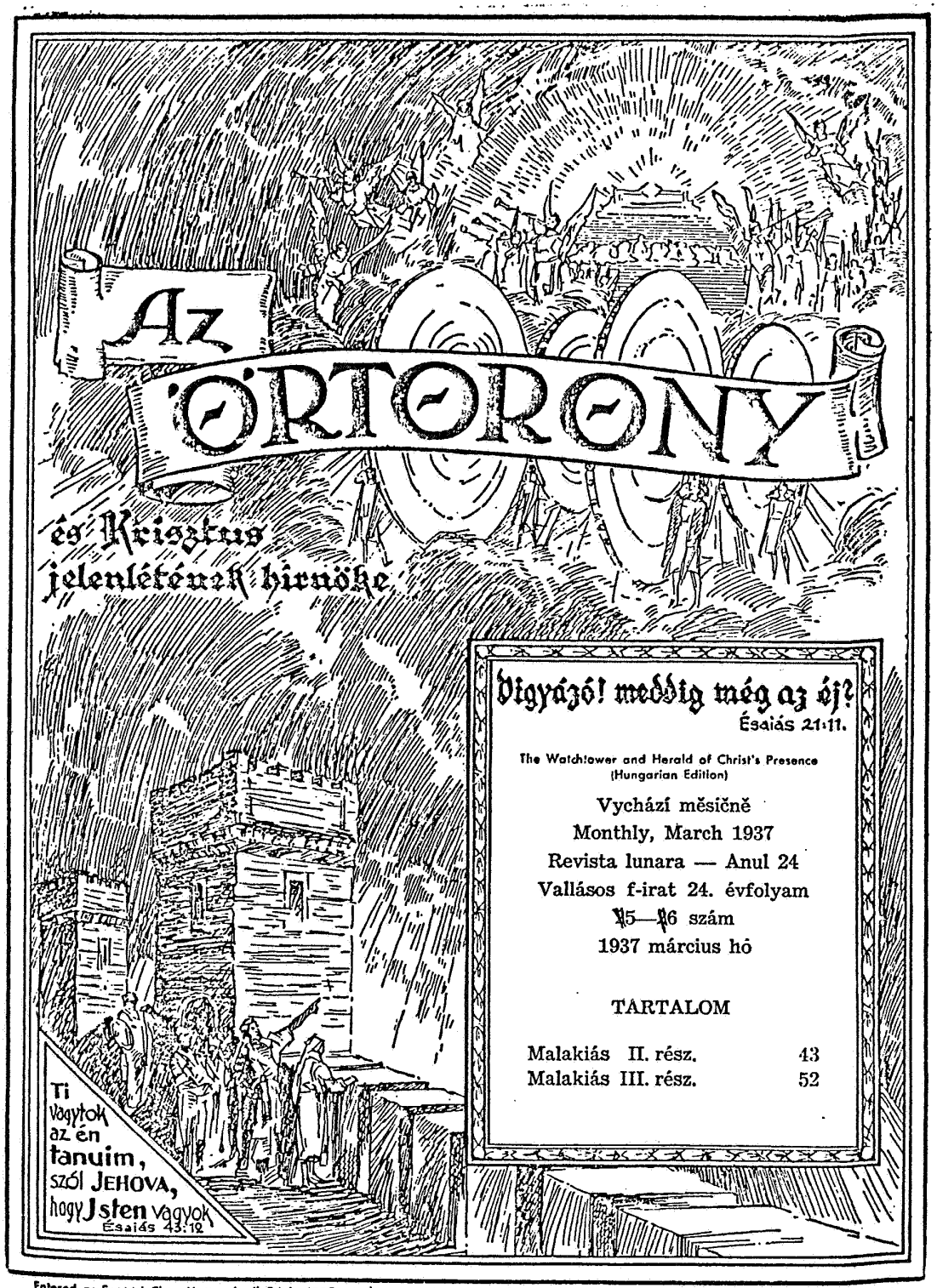
Az elmult munkaév folyamán végzett bizonyságtevés eredménye megelégedést és vigaszt hozott Isten országa hirnökeinek a földön. Mindazon gyalázatos üldöztetések dacára, melyeknek ezen bizonyságtevők ki vannak téve, s mindamellett, hogy a Királyság hirnökei világszerte ellenségeskedés között élnek, ez a csodálatos munka mégis tovább folyik, minek bizonyítéka az, hogy az utolsó 12 év alatt Rutherford bíró irataiból több mint 200 millió példány lett szétterjesztve az emberek között; minden könyv és füzet Isten napja beköszöntésének és az emberiség megszabadításának örömüzenetét tartalmazza. Akik egy igazságos uralom után vágyódnak, köszönetet mondanak Jehovának és az ő dicsőséges Királyának.

Magyar nyelven az évkönyv rövidített kiadásban jelenik meg. Az év minden napjára egy-egy bibliai szöveget tartalmaz megfelelő magyarázattal. Fűzött alakban lesz kiadva, példányonként 5 Kč előállításiköltség megtérítése mellett. Mivel az évkönyv jelentéktelen példányszámban jelenik meg a megrendeléseket közvetlen a kidóhivatal címén kérjük.

Az évkönyv legfontosabb jelentéseit közölni fogja az Aranykorszak is. Azért az Aranykorszak minden egyes olvasójának megindokolva figyelmeztetnie kelelne felebarátjait, hogy ők is csatlakozzanak az Aranykorszak olvasóihoz.

Csehszlovákiában felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Ára: 2.— Kč Watch Tower, Praha-Smíchov nyomása.
Kiadó: Watch Tower Bible and Tract Society, Praha-Smíchov, Tylova 16.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně
Monthly, March 1937
Revista lunara — Anul 24
Vallásos f-irat 24. évfolyam
15—16 szám
1937 március hó

TARTALOM

Malakiás II. rész.	43
Malakiás III. rész.	52

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zm. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 8415—IIIa 1937

Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.
Kiadó:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
Praha-Smíchov, Tylova 16.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol fordítás.

A FÖLDÖN ÉLŐ MINDANNYI HŰSÉGESHEZ

Kedves bizonyságtevőtársak!

Március 27-én kezdődő bizonyságtevő időszak elnevezése: „Hűséges harcos". A földön élő emberiség, amely odaadást tanusít Jehova Istennel szemben, Jézus Krisztus, az ő „hűséges harcosa" mellett foglal állást. Ezek az emberek mint maradék, vagy jonadábok ismeretesek. Jehova ezt parancsolta meg nekik: „Keljetek fel s támadjatok ellene haddal"! Jézus Krisztus, a hűséges harcos, most a szervezett vallás ellen küzd, az ördög szervezete ellen, amely Babilon néven ismeretes, mely a népet ámítja és Isten ellen harcol. Ez az Isten „szokatlan munkája", mellyel leleplezi mindazok képmutatását és kétszínűségét, akik Isten és Krisztus nevét használták a nép ámítására és Istentől való elfordítására.

Ma a földön mindenki, aki Jehova és az ő királysága mellett foglal állást, az Úr asztalán való étkezésre jogosult, hogy megértse a próféciák teljesülését, amit számára „az idejénvaló eledel" jelent, melyet az Úr vigasz- és reménységképpen nyujtott. Az ilyennek Isten parancsait kell követnie. Aki engedelmeskedni tudna és csődőt mond, vagy engedelmeskedni vonakodik, viselnie kell a következményeket. (Apcsel. 3 : 23) Az Úr parancsainak követése annyit jelent, hogy ma mindenki, aki az Úr mellett foglalt állást, az ellenségre való tekintet nélkül bátor bizonyságot kell hogy tegyen Jehova nevéről és felségéről s az ő királyságáról. E sorok csupán kiváltságotokra és kötelességetekre emlékeztetnek, kedves bizonyságtevőtársak. Ha Jehova előtt feddhetetleneknek akartok bizonyulni, akkor az ő parancsait örömmel fogjátok teljesíteni.

Különböző időszakok lettek megállapítva a bizonyságtevésre, hogy Isten népe a földön egy időben magasztalhassa az ő szent nevét. A „Hűséges harcos" bizonyságtevő időszak alatt legyen tehát minden hűséges a harc mezején és juttassa el az emberekhez az Úr üzenetét. Ezt a hangberendezések és grammofónok megszóllaltatása s az üzenetnek nyomtatott formában való eljuttatása által éritek el. Erre a bizonyságtevő időszakra egy külön füzet-sorozat áll rendelkezésre. Mindenki lehetőleg minél több sorozatot helyezzen a nép kezébe. Jehova figyelmeztető üzenete azokhoz kell hogy eljusson, akik magukat kereszténveknek tartják. (Ezék. 33 : 7—9) A királyság üzenetét és Jehova nevét bizonyságul kell hirdetni a nemzeteknek. Ne okozzon nektek gondot, hogy kik pusztulnak el Armageddonkor és kik fogják átélni, hanem mindenki tartsa kötelességének az üzenet terjesztését, amint azt Isten megparancsolta.

A harcnak az a része, amely a „szokatlan munkát" képezi, most van folyamatban. Isten parancsának engedelmeskedve részt veszel benne te is? Meghatározott időben a munka befejeződik, melyet követni fog az ő „rendkívüli (idegen) munkája". Az elvetemedettség és igazságosság közti harc napjaiban légy éber és szorgalmas! Az irgalmasság atyja és a vigasztalás Istene áldjon és erősítsen meg benneteket.

Sok szeretettel és a legjobb kívánatokkal

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

J. F. Rutherford
elnök

Kč 2.— Felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16. J. Pospíšil, Žižkov, nyomása.

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 március hó | 5—6 szám

Malakiás

„De elvesznek a bűnösök és gonoszak egyetemben, s megemésztetnek, akik az Urat elhagyták" — Ésaiás 1 : 28

(II. rész)

JEHOVA nem változik meg. Immár kezdetben kifejezésrejuttatta szándékát s ezt a szándékát úgy is fogja megvalósítani, ahogyan mondotta: „Nem csak szóltam, ki is viszem, elvégzem, meg is cselekszem!" (Ésaiás 46 : 11) „Öröktől fogva ismeretes az Úr előtt az ő műve". (Apcsel. 15 : 18, Káldi) Kifejezte azon szándékát, hogy a világból egy népet fog választani magának, nevezetesen Jézus Krisztust s az ő királyi udvarának 144 ezer tagját, valamint a „más juhokat", a jonadábokat vagy „nagysokaságot;" ezt a maga módján, kitűzött idejében és akarata szerint fogja cselekedni. Kifejezte azon szándékát, hogy a mennyet és a földet is megtisztítja mindattól, ami az ő munkáját zavarja vagy zavarni akarja, s hogy teljes és meg nem változó hűséget kíván mindazoktól, akik az ő kegyében óhajtanak maradni. Ő fogja elpusztítani a gonosztevőket és megtartani az igazakat. Minden gonosztevőt megsemmisít.

[2] Ezzel a következtetéssel egyezően mondja az Úr prófétája útján: „Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg!" (Malakiás 3 : 6) Ezt az angol Roterham-ford. így fordítja: „Én vagyok Jehova, én nem változom meg; azért nem morzsoltattatok össze ti, Jákób fiai". Isten előre ismerte azon osztályt, amely az ő kegyelmében fog részesülni, s természetesen az egyes személyeket is előre ismerni tudta volna, de ezt nem cselekedte. Isten nem személyválogató. Határozottan az a szándéka, hogy nevének igazolása érdekében meg fog őrizni egy maradékot. „Jákób azon fiai, akik nem fognak elpusztulni" a maradék tagjai, mivel ez a szöveg a világ végére vonatkozik, amelyen most élünk.

[3] Miért nem őrlődnek fel Jákób ezen fiai? Mivel a nagy ötvös tüzében kipróbáltattak, Jehova iránti hitük, hűségük és feddhetetlenségük miatt győzelmesen kerültek ki a tűzből. A szilárd alapon, a „megfeszített" Jézus Krisztuson építkeztek, s amidőn a tűz a „szénát", „fát" és „pozdorját" felégette, örvendtek, hogy az Úr mellett álltak és tovább is rendületlenül állanak a mozdíthatatlan alapon. Megőrizték feddhetetlenségüket Isten előtt s most tiszta érzelmüket meg kell őrizniök iránta. Az Úr ugyancsak a következő szavakkal fejezi ki a gonoszak elpusztítására és az igazak megtartására vonatkozó szándékát: „Mert ha néped, Izrael, szám szerint annyi lenne is, mint a tenger fövenye, csak maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal". — Ésaiás 10 : 22

[4] Jehova szerette Jákóbot, mivel szilárd hitet fejezett ki irányában s emiatt is részesült Isten elismerésében. Jákób tehát azt a csoportot példázza, amely szereti az Istent és hűséges engedelmességgel bizonyítja be ezen iránta való szeretetét. „Jákóbot szerettem, Ézsaut gyűlöltem". (Róma 9 : 15) Isten is gyűlöli az Ézsauban példázottakat. Isten Jákób és Ézsau iránt is szeretettel viseltetett mindaddig, amíg Ézsau Isten iránt hűtlenséget mutatott. (Zsidók 11 : 9—21) Az Úr jelképileg az Ézsauban és Jákóbban példázott osztályokra utalva, Malakiás próféta útján a következőket íratta: „Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr, Jákóbot pedig szerettem. Ézsaut ellenben gyűlöltem és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálokévá". — Malakiás 1 : 2, 3

[5] Isten törvénye tiszta és világos s nem változik meg; a hívek és a gonosztevők felől mondja: „Megőrzi az Úr az őt szeretőket; a gonoszokat pedig megsemmisíti". (145. zsoltár 20) Amidőn Jehova elhatározása megvalósul, tiszta világegyetemmel fog rendelkezni s minden élő teremtmény az ő pártján fog állani és az ő dicsőségét hirdetni. (150. zsoltár 6) Aki Jézust követni kezdi nyomdokain, tartsa eszében Isten változatlan törvényét. A helyes úton csakis úgy lehet előrehaladni, ha azon értékes táplálékokkal táplálják elménket, amelyről Jehova gondoskodott.

[6] Az Úr Jézus Krisztus hív apostolai tekintettek azok atyáinak, akik később csatlakoztak a gyülekezethez. (Péter II. 3 : 4; János I. 2 : 13) Nem voltak „atyáknak" megszólítva, hanem az Úr azoknak nyilvános elismerésére használta őket, akik az ő szervezetéhez szegődtek s ezért mondható írás szerint, hogy Isten ezen fiait ebben az értelemben az apostolok nemzették. Pál ap. mondja: „Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem mint kedves fiaimat intelek. Mertha tízezer tanítótok is volna Krisztusban, de atyátok nincsen sok, mert Krisztus Jézusban az evangélium által én nemzettelek titeket." — Kor. I. 4 : 14, 15

[7] Rövidesen a hűséges apostolok elhunyta után a hittől való elszakadás kezdődött. Többen, akik az Úrtól elfordultak, zúgolódni kezdtek és kritizálni kezdték az Úrtól a gyülekezetben létesített rendet és szolgálatot. A zúgolódók a munka végzési módja ellen zúgolódtak, mivel azzal nem tisztelték embereket. Attól kezdve mostanáig voltak azok között, akik magukat az Úr felszenteltjeinek vallották, önző stréberek s ezek voltak a mindent kifogásoló zúgolódók. Ezek megvetették Jehova Istennek, a nagy életadónak és Atyának, vala-

FEL

mint anyjuknak, Isten szervezetének (egyházának) utasításait. (Példb. 6 : 20) Tehát ugyanoly szellemet fejeztek ki, mint azok, akik Jézus és az apostolok idejében lettek zúgolódókká. Pál ily embereket jellemez, akik az apostolok idejében az igazságban levőknek vallották magukat, mondván: „Az ilyen emberek fecsegése úgy terjed, mint a rákfene. Ezek közül való Himeneus és Filétus is, kik eltévelyedtek az igazságtól, azt állítva, hogy a feltámadás már megtörtént, — s jó néhány ember hitét feldúlták." (Tim. II. 2 : 17, 18, Káldi) Azok az emberek fecsegni kezdtek és a maguk önző útjának követése mellett tartottak ki. Ilyenek mindenkor voltak azok között, akik azt vallották, hogy magukat az Úrnak szentelték. A Szentírás világosan kijelenti, hogy ezek eltértek Isten rendeléseitől és az ördögnek lettek a gyermekei, mert ő az ilyenek atyja. Az ilyenekről mondotta Jézus, akik az ő idejében éltek: „Tehát magatokról tesztek tanuságot, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak... Kígyók, viperák fajzatai, hogy kerülitek el a gyehenna büntetését". (Máté 23 : 31, 33) Törvényeit Isten nem úgy hozta, hogy az alól bizonyos személyek kivételt képezzenek, mert az ő szabályai egyenlőképpen vonatkoznak mindenkire. A kérdés az, hogy a teremtmény alá akarja-e rendelni magát az Úr szabályainak, vagy sem.

[9] Némelyek szándékosan fordulnak el Istentől és az ő törvényeitől, mások viszont valamily befolyás vagypedig kötelességeik elközömbösödése folytán, s aztán az Úrtól eltérnek. Ilyeneknek mondja Isten prófétája által: „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetek hozzám és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg?" (Malakiás 3:7) Itt nyernek meghívást, akik a téves útra tértek, hogy forduljanak vissza az Úrhoz, illetve hagyjanak fel hanyagságukkal és közömbösségükkel, forduljanak teljes szívükkel a királysághoz és szenteljék magukat Jehova nevének igazolására és álljanak teljesen és feltétlenül az Úr mellé. Kerüljék az emberek rossz befolyását és rázzanak le magukról minden emberi félelmet; mert az az ördög kelepcéjébe vezet; az ördög a félelemmel ejti fogságába a félénkeket. (Példb. 29 : 25) El kell fordulni a bálványoktól, az ördög szervezetéhez fűző minden köteléket el kell vágni s nem kell megalkudni, sem közös ügyet vállalni ezzel az ördögi intézménnyel.

[9] Ennek példája Eliásib főpap és az ammonita Tóbiás. (Nehémiás 13 : 4—28) Jehova nyitva hagyta a megtérés útját mindaddig, amíg az eltévelyedett nem ment túl messzire és őszintén kíván egyetértésben lenni az Úrral. Hiszen az Úr mondja: „Térjetek hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek... könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez." — Zakariás 1 : 3, 16

[10] De úgylátszik, hogy csak kevesen fordíthatók meginl vissza azok közül, akik a téves útra tértek. Ha egyszer valaki önző becsvágytól űzve téves útra tért, elvakul azon ténnyel szemben, hogy mindinkább eltávolodik az Úr útjától. Az ilyen nem érti az Úrhoz való viszonyát. A megértés szükséges voltát talán hevesen hangoztatja mások előtt; tényleg azonban ő maga nem megértő az írás értelmében. A „megértés" a teremtmény részéről Teremtőjével szemben való függésének kellő megismerését és értékelését, valamint kötelességének és kiváltságainak is ugyanily megismerését jelenti és alázatos magaviseletet az Úristen előtt, ami azt jelenti, hogy minden tekintetben engedelmeskedni tartozik Isten igéjének és nem szabad önző célokra törekednie, bármily okosnak is tartsa magát. (Mikeás 6 : 8) Az Úrtól elszakadt izraeliták mai képmásai Jézus Krisztus azon állítólagos követői, akik nem látják a Teremtő és teremtmények közti helyes kapcsolatot és azt méltányolni sem tudják; ezért mondották az izraeliták az Úrnak: „Miből kellene megtérnünk?" Nem azért tették fel a kérdést, mintha meg akarták volna állapítani miben hibáztak és mi a bűnük. Ugyanez vonatkozik azokra is, akik azt hiszik, hogy a helyes úton járnak, tényleg azonban nem járnak azon. Ezek beképzeltek, magukat hibátlanoknak és ártatlanoknak (feddhetetleneknek) tartják és azt képzelik, hogy nem tértek el az Úr rendeléseitől. Az ily hűtlenek ebből az okból veszik zokon, ha tudtukra adják, hogy a helyes útról letértek. Ha figyelmeztetve lesznek eltérésükre, haragusznak azokra, akik őket figyelmeztetik; ez mutatja, hogy nagyon is oktalanok. „Aki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat; és aki feddi a latrot, szégyenére lesz... Adj a bölcsnek és még bölcsebb lesz; tanítsd az igazat és öregbíti a tanulságot. A bölcseségnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség." (Példb. 9 : 7, 9, 10) Itt az Írás világosan megállapítja azon szabályt, hogy amely ember nem a Szentírás értelmében féli az Istent, nem elég bölcs és értelmet csak úgy szerezhet, ha a Szentet és a hozzá való viszonyát felismeri.

[11] Jehova válaszol a magukat még mindig ártatlanoknak tartó hűtlenek szemtelen kérdésére, mondván: „Avagy az ember csalhatja-é az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozniválóval!" (Malakiás 3 : 8) A kétszínűek és a képmutatók azt állítják, hogy Isten mellett állanak s mindent megadtak Istennek, amivel tartoztak neki, tehát eszük ágában sincsen megcsalni és rászedni az Urat. Az Úr az ítélőbírója azok őszinteségét és becsületességét illetőleg, akik ezeket állítják. Ő mindenkinek ismeri az indítékait. Az Úr saját maga válaszol erre a kérdésre, mondván: „Mégis csaltok engem!" Hogyan lehetséges ez, hiszen az Úr a mennyben, a rablók pedig a földön vannak? Jehovának, az Úrnak bizonyos érdekei vannak a földön; főképpen 1914 óta, mivel királyát uralkodásra ide küldte és 1918 óta hozzákezdett az igazak és a hamisak elválasztásához és az ország minden földi érdekeit a hűségesekre bízta és őket a „hű és a bölcs szolga osztálynak" nevezte. Mindazok, akik Istennel szövetségben állnak, hozzájárulni tartoznak a királyság előmozdításához és neveléséhez; mert mindenük, amivel bírnak, az Úré és a királyság érdekeit az Úr nevében kell kezelni. Gondosan óvni tartoznak a királyság ezen érdekeit és azzal kapcsolatos kötelességeiket híven tartoznak teljesíteni. Csak úgy lehetnek kedvesek az Úr előtt, ha teljesen megbízhatók és Isten törvényei szerint járnak el. Azok, akik kevés értelemmel bírnak és bölcseség híján vannak, a maguk igazolására így szólnak Istenhez: „Miben csaltunk meg Téged?" A bölcs szívesen fogadná az oktatást, csakhogy a helyes úton járhasson és nem fog mentegetőzni. Mély alázattal és töredelmes szívvel inkább arra kérné az Urat, hogy ve-

FEL

zérelje őt az ő nevéért örökkévaló útakon és tanítsa meg az igazságra. Azok ellenben, akik vallásos külsőséghez ragaszkodtak és csak azért jártak gyülekezetbe, hogy igazaknak tartsák őket, meghallgatták az előadásokat, úgynevezett „jellemfejlesztést" és jámbor szokásokat ápoltak, tényleg elvakultak a valódi helyzetükkel szemben. Kérdésükre közli velük az Úr, hogy a „tizedtől és az áldozattól" fosztották meg őt. Az izraeliták Jeruzsálemben tartoztak beszolgáltatni a tizedet. (Mózes III. 27 : 30—32) Ábrahám tizedet adott Melkisedek királynak, a Felséges papjának, s ezzel az Úrnak, az Istennek adta azt. (Mózes I. 14 : 18—20) Ábrahám igazi gyermeke, miképpen a hív Ábrahám, Istennek és az ő királyának, Jézus Krisztusnak fogja adni azt, amit a tized példáz. (Mózes I. 28 : 20—22) Maguk a léviták is, akiknek a földbirtokban nem volt részük és a néptől tizedet kaptak, Isten főpapjának tizedet fizettek. (Mózes IV. 18 : 24—30) Ezt a templom fenntartása érdekében tették, valamint azok érdekében, akik a templomban szolgáltak, emiatt követeltetett meg a néptől, hogy a tizedet megfizesse és az áldozatokat beszolgáltassa. — Mózes V. 12 : 19; 14 : 27—29

[11] Malakiás próféciájának ez a része amint látszik Nehémiás napjaiban teljesült be kicsinyben. Az izraeliták elmulasztották teljesíteni kötelességüket, és Nehémiás ezt nyomatékosan szemük elé tárta. „Megtudtam azt is, hogy a léviták részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére szélede el az Isten házában szolgáló léviták és énekesek közül. És megfeddém a fejedelmeket és mondám: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyüjtvén a lévitákat, helyükre állítám őket; az egész Júda pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. És felügyelőkül rendelém a tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádokot, az írástudót és Pedáját a léviták közül, és mellé jük Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztük vala kiosztani atyjokfiának részét. Emlékezzél meg én rólam én Istenem, ezért és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jó tetemenyeim, amelyet cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival". — Nehémiás 13 : 10—14

[12] Ennek a próféciának nagyobb teljesülése Isten gyülekezetének illési és elizeusi munkája idejére esik. A lázadozók és mások ezen idő alatt lettek hanyagok és nem ütötték meg a mértéket, az Úr parancsának teljesítése helyett önző dolgokkal kezdtek foglalkozni és nem hirdették az ő nevét és országát másoknak, akik szívesen meghallgatták volna. Ez vonatkozik az illési és az elizeusi korszakra is; a templom ezen idő alatt épült fel és az ítélet folyamatban volt.

[13] Azoknak, akik nem akarják megszívelni vagy megfogadni Jehova feddését, mondja: „Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!" (Malakiás 3 : 9) Ez Jehovának nyomatékosan hangsúlyozott kijelentését képezi az elvetettek közeli pusztulását illetőleg; most az Isten azt követeli bizonyságtevőitől, hogy az ő nevében tegyék meg és ismételjék ezt a kijelentést, hogy mások is tudomásul vegyék. Amennyiben az illési munkát befejeződéséig, 1918-ig nem támogatták s amennyiben most az elizeusi munkát teljes szívükből támogatni félnek, ez átkot hoz rájuk. (Malakiás 4 : 5, 6) Az Úr e kijelentésében nyilván az egész látszatkereszténység, a gonosz szolga osztály vagy a „bűn embere" és a „választás útján véneknek nyilvánítottak" is bele vannak foglalva, akik nem javulnak meg. Ezek nem támogatták a királyság érdekeit, amire magukat Jehova bizonyságtevői mindezideig szentelték; hanem ellenkezőleg mindent elkövettek a királyság munkájának téves bemutatása, zavarása, akadályozása érdekében. Ezek az ellenkezők nem részesítik tiszteletben Istent és Jézus Krisztust és nem is viselik szívükön Jehova nevének tisztázását. Csak magukkal törődnek, amint az apostol mondja, csak a „saját hasuknak szolgálnak"; az Úr az ilyeneket eltaszította magától. (Róma 16 : 18; Filippi 3 : 19) Jehova próféták útján figyelmeztette Izraelt és most is figyelmeztet, bizonyságtevői útján ezekre a dolgokra terelve a figyelmet: „Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre." — Malakiás 2 : 2

[14] A testi Izraelre következő átok termésüknek jég-, aszály és kártékony rovarok útján való pusztulásából állott. (Aggeus 1 : 11; 2 : 17; Jóel 2 : 25) A gyümölcs éretlenül hullott le a szőlőtőről és a nép nem részesült Isten áldásában. (Malakiás 3 : 11) Ezek példázzák, mi fog történni a világ végén azokkal, akik Istennel szövetséget kötöttek, de azután eltérnek tőle.

[15] Azután kimutatja, mily kötelezettség terheli azokat, akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek; ez a kötelezettség a királyság érdekeinek támogatásából áll. A zsidók megcsalták Istent, amennyiben a köteles tizednek csak egy részét szolgáltatták be az Úrnak. Azt gondolták, megcsalhatják Istent; ámde ő így szólt hozzájuk: „Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím és fogadást is tesz; mindazáltal hitvánnyal áldozik az Úrnak." (Malakiás 1 : 14) Ezért mondta az Úristen akkor és mondja most azoknak, akik az ő áldására vártak: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nektek az egek csatornáit és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen." (Malakiás 3 : 10) Ezen a napon Jehova az igazságok oly özönével árasztotta el népét, mint azelőtt soha sem, és királyságával megáldotta. Végtelenül sok gyümölccsel ajándékozta meg s ezek a gyümölcsök a feltárt igazságok, melyek Jehováról és az ő országáról beszélnek. Habár ezen igazságokkal vigasztalásukra és reményük felélénkítésére ajándékozta meg, nem szabad azokat mások kizárásával használniok. Ezeket a gyümölcsöket azért adta népének, hogy azokat másokhoz is elvigye és mások figyelmét is felhívja azokra, s így minden gyászolót megvigasztaljon, aki igazság után szomjazik és vágyakozik.

[17] Az igazság által megvilágosítottak Jehovát tartoznak az adományozónak tekinteni, amit ki kell fejezniök azzal is, hogy a királyság gyümölcseit elviszik az igazságkeresőkhöz. Ezt a lévitákra, idegenekre, árvákra és özvegyekre vonatkozó törvények példázzák. (Mózes V. 14 : 22—29) Azoknak jelszava, akik teljesen hívek Isten- és az ő királya iránt, a következő: „Jehova Isten-

FEL

nek és az ő országának munkáját folytatni kell; tehát mindenkor síkra kell szállni Jehova és az ő igazolója mellett". Ezek a hívek értékelik kiváltságukat, hogy a templom munkáját támogathatják, amit azzal cselekesznek, hogy minden erejükből terjeszteni igyekeznek a királyság üzenetét. Tizedüket teljesen beszolgáltatják az Úr házában és megfogadják a zsoltáros figyelmeztetését. „Adjátok az Úrnak nevének dicsőségét; hozzatok ajándékot és jöjjetek be az ő tornácaiba. Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld." — 96. zsoltár 8, 9

[18] Az Úr „tárháza" az ő kincstárnokának házában van. (Nehémiás 13 : 12, 13) Jeruzsálemben az Úr tárháza a templomban volt, ami Isten templomát vagy nagy szervezetét példázza. A templom szolgálattevőit a tizedből tartották fenn. Ezt a tizedet azért kellett odavinni, hogy „legyen eledel az én Istenem házában", természetesen nem Jehovának volt szüksége arra, hanem az ő szolgáinak, akik a templomban szolgáltak. Hasonlóképpen az Úr mostani szolgái, akik teljesen neki szolgálnak, semilyen hasznot sem hajtanak Istennek; de ezáltal alkalmuk nyílik hűségük kifejezésére, ártatlanságuk megőrzésére és arra, hogy Jehova nevének tisztázásában közreműködjenek. „Próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura". Hogyan próbáljuk meg? — Azáltal, hogy beigazoljuk, hogy Isten a szövetségben vállalt ígéretét megtartja, cselekedeteinkkel bizonyítjuk hitünket. Ez nem Isten-kísértés, hanem az ő parancsainak megtartását jelenti. Az Úr mondja: „Próbáljatok meg engem, ha meg nem nyitom nektek az egek csatornáit és áldást árasztok reátok." Ezáltal ígéri az Úr, hogy az igazság esőzuhatagát bocsátja azokra, akik az ő parancsait megtartják és ez felüdíti őket és megerősíti népét, mire gazdag aratás következik. Ezt az ígéretet kapta a nép Moáb mezején a hűség szövetségének kötésekor s ez példázza azon nagy áldást, amely a szövetségben levő hívekre következni fog. — Mózes V. 11 : 13—15; 33 : 13, 28

[19] Hogy Isten hívei gazdag áldásokban fognak részesülni, kitűnik az ő szavaiból: „míg nem lesz helyük azok számára". Az Úr 1919-ben indította népét templomának munkájában való szorgalmas tevékenységre. Akkor bőven kínálkozott munkaalkalom s azóta is mindezen ideig. Számtalan áldást árasztott azokra, akik tovább is híven szolgáltak Istennek és az ő királyának. Az igazság nagy esője hullott az égből, amennyiben Isten feltárta próféciáit népe előtt s oly csodálatosan ellátta, hogy örömében így énekel: Mily csodálatos! Az Úr ebben az időben szereztetett be nyomdákat, nyomdai gépeket és sok gépet és sok embert állított a gépek mellé, akik ezt és más munkát is képesek voltak elvégezni az ő szolgálatában. Sokféle különböző könyvvel és iratokkal ajándékozta meg, melyek az ő üzenetét tartalmazták, hogy azokat a néphez hazavigyék és megvigasztalják az igazság kutatóit. Az Úr ezen kiváltságok mellé egyéb áldásokat is adott, amennyiben üzenetét rádió, beszélőgépek és hordozható grammofónok és teljesen felszerelt hangszóróskocsik útján is hirdettette s így alkalmat nyujtott arra, hogy bizonyságot tehessenek az uralkodó tényezők és a nép előtt is. A felkentek együtt örvendeztek ezen alkalmak felett s nyilván tapasztalták, hogy elég helyük sincsen mindezen áldások számára ,hogy ezen igazságokat elvihessék másokhoz úgy, ahogyan szeretnék. Nagy volt az örömük és most is nagyon örvendenek, hogy az örömhírt a „más juhokhoz" vagy jonadábokhoz vihetik és a szolgálatban való közreműködésre hívhatják és maguk is elvihetik másokhoz az ország gyümölcseit, akik szomjaznak az igazság után. Mindezeket Jehova nevének dicsőítésére és az ő nevének tisztázására való tekintettel cselekedték. Örömmel gondolnak az Úr parancsára: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengéjéből. Ekképpen megtelnek a te csűreid eleséggel és musttal áradnak el sajtóid válúi." (Példb. 3 : 9, 10) Tényleg magukon tapasztalták mindezen áldások bekövetkezését.

[20] A látszatkeresztények, a „vének" és „álmodozók" gúnyolódnak afelett, hogy Jehovának népe van a földön, melyet így megáldott. Viszont mások, akik tündökölni szeretnének az emberek előtt, akadályt szeretnének az Úr kocsikerekei közé görgetni; de a hívek mindezekre való tekintet nélkül előre mennek, a Felséges dicsőségét és az ő országát hirdetik és mindinkább gyarapodnak az áldásban. Most visszapillantást enged nekik és eddigi útjuk egy részét áttekinthetik s megláthatják, mily csodálatosan részesültek Isten áldásaiban és gondviselésében, s ez fokozza a hűségesek örömét.

Megvédelmezi a híveket

[21] Jehova aztán a következő szavakkal buzdítja és bátorítja népét: „És megdorgálom érettetek a kártevőt és nem veszti el földetek gyümölcsét és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura." (Malakiás 3 : 11) Az Úr a szentély megtisztítása óta világosan megkülönbözteti a hűséges lévitákat a hűtlenektől. Malakiás próféciája mindkettőt leírja, mivel amint láttuk, a jövendölés a hasonmási lévitáknak szól. Jehova a szentély megtisztítása által megfeddte a „választás útján lett véneket" és a „gonosz szolgát", mindkettőt kitaszította színe elől és az igazságot közölvén felőlük, leleplezte őket. A r. kat hierarchia vezetése alatt álló látszatkeresztények, akik Isten és Krisztus helytartóinak nevezik magukat, bizonyosak lehetnek afelől, hogy az Úr megsemmisítő dorgálásban fogja őket részesíteni, mégpedig rövidesen. Meg akarták akadályozni, hogy a maradék a jószándékúakhoz elvigye az igazság üzenetét, hevesen küzdöttek ellene és ki akarták irtani. Mint Sátán, a régi kígyó és felfaló engedelmes eszközei cselekedték ezeket. Ez használja földi képviselőit, illetve asszonyának magvát, Isten magvának, a maradéknak elnyelésére; Sátán ezt azért míveli, mivel a maradék követi Jehova Isten parancsait és Jézus Krisztus bizonyságtételét bírja. (Jelenések 12 : 17) A r. kat. hierarchia és a gonosz szolga osztály, a zúgolódó és elégedetlenkedő „választott vének" most együtt dolgoznak a hű maradék, illetve Jehova bizonyságtevői ellen a földön. Az Úr a hűségesek hitének megerősítése és vigasztalása végett mondja: „Megfenyítem értetek a kártevőt!" Ezt azért cselekszi, mivel a kártevő Jehova nevét gyalázza s mivel a maradék önmagában, jóllehet dicsőíti Jehova nevét, nem tudna megmérkőzni az ellenséggel. „És monda az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből

FEL

kikapott üszög-é ez?" (Zakariás 3 : 2) „Józanok legyetek és vigyázzatok, mert a ti ellenségtek, az ördög mint ordító oroszlán körüljár, keresvén, akit elnyeljen." (Péter I. 5 : 8) Amidőn valaki dicsekedni kezd és büszke lesz, s az Isten parancsát megveti, az ördög tömegének lesz részévé, s az ilyenekről mondja az Úr: „Megdorgálod a kevélyeket; átkozottak, akik elhajolnak parancsolataidtól." — 119. zsoltár 21

[24] Sátán jelenben, a régi kígyó számos földi szolgája útján sok embert vezet sötétségbe. Ezek az emberek félreteszik Isten igéjének tanításait, s azokat emberi tanokkal pótolják s így nagyon sok embert tévútra vezetnek. Ezek a beképzelt tanítók szemtelenül mindent cenzurázni akarnak, ami a nép számára szól. Szellemi regulátorok lettek s a politikai tényezők módjára járnak el, akik most a gyeplőt kezükben tartják (Amerikában és egyes helyeken) s még az aratást is szabályozni akarják és az élelmiszeradagokat le akarják szállítani, hogy a gazdasági urak annál jobban tudják szipolyozni a népet. Így a nép lelki tanácsadóinak nevezett emberek is szabályozni akarják a lelki eledel kiszolgáltatását és csökkenteni akarják, hogy a vallásból élősködők annál jobban tudják szipolyozni a népet. Az ördög azt hiszi, hogy mindezt büntetés nélkül megteheti; de az Úr tudomására adja neki, hogy meg fogja fenyíteni, hogy „el ne veszítse a földnek gyümölcsét".

[25] Most Jehova maradék népe a néphez viszi az ország gyümölcseit, az Úr földjének és népének gyümölcseit, s ezt nem szabad az ellenségnek elpusztítani. Isten elhatározta, hogy a nép tudomásul vegye az igazságot s ezt semilyen hatalom sem tudja megakadályozni. Az Úr mondja: „Mert nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, hogy rosszra ne nyujtsák ki kezeiket az igazak." (125. zsoltár 3.) „Ti pedig, én juhaim, így szól az Úristen, ímé, én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és a bakok között." (Ezékiel 34 : 17) Azután a hű maradékkal szemben álló bakokhoz szólva, akik meg akarják akadályozni az embereket az igazság hallgatásában, így szól: „Avagy kevés-e nektek, hogy a jó legelőt legelitek, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját isszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok?" — Ezékiel 34 : 18

[26] A nagysokaság az Úr nyájából való „más juhok"; Isten országának ellenségei kiéheztetni szeretnék a jószándékúakat, akik a Sionba vezető utat keresik, s emiatt akarják megrontani eledelüket. Ezért mondja nekik folytatólagosan az Úr: „És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását isszák. Annakokáért így szól az Úristen hozzátok: Ímé, én teszek ítéletet kövér és ösztövér juh között. Mivelhogy oldallal és vállal eltaszíttok és szarvaitokkal elökleltek minden erőtlent, míg szétszórván azokat kiűzitek; és megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul és ítéletet tesznek juh és juh között." — Ezékiel 34 : 19—22

[27] A királyság gyümölcseit az „igaz szőlőtőn", Jézus Krisztuson Jehova hatalma hozza létre. Sátán azonban csökkenteni törekszik ezt a terméstés a népet inségnek akarja kiszolgáltatni. Mindenképpen meg akarja akadályozni a királyság igazi gyümölcseinek szétosztását s a maga gonosz szervezetének vallásbeli részét akarván kifejleszteni felveri az árakat, amennyiben Jehova bizonyságtevői ellen oly vádat emel, hogy törvénysértést követnek el, amennyiben hatósági engedély nélkül kereskednek; így juttat sokat börtönbe és szigorú büntetéseket szabat ki. A r. k. hierarchia sok ujságjait arra használja, hogy azokban állandóan tűz alatt tartsa Isten népét, s így akarja a királyság gyümölcseit elpusztítani, ámde Isten arra kitűzött idejében határozottan vereséget fog szenvedni. Ha ez a társaság a nagy rádióállomásokat hatalmába keríti (Amerikában) s azokon az igazság közvetítését megakadályozza, az Úr a beszélőkészülékeket, lemezeket, grammofónokat és hangszórós-kocsikat helyezi üzembe. A szegény nép közül sokan nem tudnak rádiókészüléket venni maguknak, s ezért az előbb említett hangszórós tevékenység, illetve hordozható grammofónok tényleg áldást jelent és vigaszt nyujt számukra és nagy örömnek a forrása a maradék számára. A r. k. hierarchia most abban a meggyőződésben él, hogy az egész világ feletti hatalmat rövidesen kezébe keríti, s ezért kihívóan kegyetlenül és tekintet nélkül kezeli a népet. Még úgyszólván Jehova bizonyságtevői is megriadhatnának ennek a szervezetnek ily eljárását látva, ha az Úr nem igérte volna meg nekik, hogy a gonosz szervezetet rövidesen elpusztítja, amely most ki akarja fosztani a hűségeseket és a népet megkárosítani törekszik. Az ellenség viselkedése a maradék elcsüggesztése helyett éppen örömet okoz a hívekben; mivel tudják, hogy menekülésük és a jószándékú emberek szabadulásának napja elérkezett. Örvendenek tehát a gyalázatások között, mivel Isten akaratát cselekeszik.

[28] A Babilonból kimenekült és kiszabadult Isten népének vagyona azon szent talaj, amely teljesen az Úrnak van szentelve, ezt nevezi „szent földnek". (Zakariás 2 : 12) Jehova erre a földre adott esőt és harmatot és az nem fog üresen visszatérni Istenhez; hanem biztosan végrehajtja szándékát. Ezért mondja a hűséges maradéknak: „Az ellenség nem fogja elpusztítani földetek gyümölcsét, sem szőlőtök termését". Jézus Krisztus az igaz szőlőtő, a maradék tagjai a szőlővesszők és Isten kegyelme által fognak gyümölcsöt teremni a nép számára az Úr akarata szerint. (János 15 : 1—8) Azon keményszívű, kegyetlen elnyomók, akik Isten ügyét meg akarják károsítani, nem fogják megrontani a termést, sem az elszáradását és elhullását nem idézhetik elő. A maradék nem fogja leejteni a termést az ellenségtől való félelmében. A heves ellenszelek dacára is örömmel fogja elvinni másokhoz ezt a gyümölcsöt és ezt fogja cselekedni tovább is. Eközben a Mester bátorító szavaira hallgat: „Ebben dicsőíttetik az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek!" (János 15 : 8) A maradék nem tart szünetet, amíg a munka befejezve nincsen. A próféták által említett „idő a mezőn" az Úr ideje, amelyben a munkát be fogja fejezni; de mielőtt befejezi, figyelmeztetést tétet közzé a nemzetek között s azután rendeli el a csata kezdetét. (Máté 24 : 14, 21) Jehova eltávolítja a földről „az igazságtalanságot" a gonosz tömegekkel együtt, mégpedig pontosan a kitűzött időben, miután minden előkészületet megtett. — Zakariás 3 : 9, 10

[29] A jószándékú emberek, illetve a „más juhok" látni fogják az Úr áldását az Úr hű maradékán

FEL

és örvendeni fognak neki. Sátán látható magva, a látszatkereszténység nemzetei, s főképpen a r. k. hierarchia átkot szórnak most a maradékra s átkot kérnek istenüktől azokra, akik a néphez Jehova üzenetét elviszik. Összeesküsznek a maradékkal szemben és nyilt erőszakosságokat követnek el támadásaikban Isten népével szemben. (83. zsoltár 1—18) Armageddonkor az ördög szervezetestől ütést kap a fejére s akkor örvendeni fognak, akik azokat túlélik és örvendeni fognak, hogy Jehova bizonyságtevői megőrizték feddhetetlenségüket Jehova előtt, s hogy az Úr megszabadította és megőrizte azokat, akik őt szeretik. Az ilyenekről mondja az Úr: „És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek: mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura." (Malakiás 3 : 12) Az ő felkentjeinek, akik az ő szolgálatában mindvégig híven kitartanak, mondja: „Ti pedig az Úr papjainak hivattattok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a népek gazdagságát eszitek és azok dicsőségével dicsekesztek . . . És ismeretes lesz magvuk (Jelenés 12 : 17) a népek közt és ivadékaik a népségek között; valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok." — Ésaiás 61 : 6, 9

[28] A maradék most hitében látja, miről intézkedett Jehova részükre és mások részére, akik őt szeretik és iránt uk való jóságát értékelik, azért mondja most nekik: „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert (most) az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem (megismertetett, mint akit kegyelme által megmentett és megőrzött), az igazság palástjával vett engemet körül." (Ésaiás 61 : 10) Most a hű maradéknak mondja az Úr: „Kívánatos (elismerés) földjévé" lesztek, mégpedig a „szövetség követe" miatt, akiben gyönyörködni fognak. (Malakiás 3 : 1) A hívek és a bölcsek nála vannak a templomban, tőle nyernek világosságot s ő vezeti az ő tevékenységüket.

[29] Jehova kedvesen tekint maradékára, mivel megtartja parancsait s azáltal kifejezi Isten iránti szeretetét. „Új nevet" adott neki és így szól: „Nem neveznek többé elhagyatottnak és földedet (helyzetedet) sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: „én gyönyörűségem" és földedet így: „férjhez adott"; mert az Úr gyönyörködik benned és földed férjhez adatik". (Az Úrral, Sion, az Úr szervezetének fejével. — Ésaiás 62 : 2—4; Kor. II. 11 : 2

[30] Most pedig figyeljük meg az Úr szavaiban kifejezésre jutó erős árnyalatot: „Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened?" (Malakiás 3 : 13) Az Úr aztán így szól ezekhez a hűtlenekhez: „Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből." (Malakiás 1 : 10) Ezek a hitszegők azt állították, hogy az Úr mellett állanak és a „jámborság külsőségeivel" tüntettek, de „erejét megtagadták". (Tim. II. 3 : 5) A hitszegők és a képmutatók csak fecsegők és szél-hasogatók voltak, az Úr pedig megunta gyümölcstelen venyigéiket. (Malakiás 2 : 17) Szájukkal az Úrhoz közeledtek; de a szívük távol van tőle. (Ésaiás 29 : 13) Ezeknek mondja az Úr: „Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? — Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene? (Miért legyünk szálka a kereszténység hatalmasainak szemében, Isten ítéletét és büntetésének napját hirdetve?") — Malakiás 2 : 17

[31] Ezek az álszentek „használnak kemény szavakat ellenem, azt mondja az Úr". Erősen meggyalázták Jehova nevét, sok embert elvontak az igazságtól és az Isten ellen lázitottak; így szolgálták az ördögöt és az ő szándékát. Azután ezek a szemtelen ámítók még kérdezni merészelik az Úrtól: „Mit szóltunk ellened?" Mindezideig az Úr ellen beszéltek, amennyiben az ő róla és országáról szóló igéjének közzétevése ellen beszéltek; ezeket a közzétevéseket a folyóirat közölte le és Jehova szolgái és bizonyságtevői vitték a néphez. Amennyiben a királyság üzenetének ellenzői erőszakosan bánnak az ő bizonyságtevőivel, az Úrral bánnak erőszakosan. — Máté 25 : 40, 45

[32] 1918-, az Úr ítéletének kezdete óta, az önzők kivetésük óta, jajveszékelnek, sírnak és fogaikat vicsorgatják az Úr üzenetének hirdetőire. Ezekről a kisértőkről mondja az Úr prófétája útján: „Azt mondjátok: Hiábavaló az Isten szolgálata és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit és hogy alázatosan járunk a Seregek Ura előtt?" — Malakiás 3 : 14

[33] 1922, Jehova bizonyságtevőinek előhaladása óta mindezideig tulajdonképpen a következőket mondták ezek a zúgolódók: „Jehova bizonyságtevői hamis módszert használnak és hiába szolgálnak Istennek; többet kellene beszélniök a szeretetről és kevesebbet Isten bosszúállásáról a világi szervezettel szemben; ha így szolgálnánk Istennek, hiábavaló lenne a szolgálatunk, s ez pusztulásunkat is előidézné; azért fel is hagyunk vele". Így megvetik a küldetést és Jehovának felkentjeihez szóló parancsát, mely arról szól, hogy „hirdessük Istenünk bosszúállása (igazolása) napját". Nem látják, hogy csak egy úton lehet igazán szolgálni és hű lenni Jehova iránt, s így elszakadtak és szembeszállnak azokkal, akik Isten kiszabott útján szolgálnak. Az ily ellenkezők önzők, a „pénzt szeretik, ami minden gonosz gyökere", illetve önzően személyes haszonra pályáznak, s mivel Isten igéjének, az igazságnak bátor hirdetése nem hajthat hasznot nekik, hiábavalónak tűnik fel előttük. A „választás útján való vének" ily önző szellem hatása alatt állnak s ezért mondja nekik az Isten: „Azt mondjátok: . . . mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit és alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt"? Ezzel mutatják ki, hogy tényleg nem hisznek, sem lelki értelemmel nem rendelkeznek, s így semilyen személyes hasznot sem látnak Isten parancsa szerinti szolgálatában. Nem látnak alkalmat az emberek előtt való tündöklésre, dicséretre, tiszteletre. Címeik és világi tiszteletük eltünt és minden oly alkalom, hogy a saját magyarázataikkal teletüzdelt és bölcs mondásokkal fűszerezett ünnepélyes beszédeket tartsanak, tanítók és vezetőképpen szerepeljenek; s ezért mondják: „Mi haszna?" Így nyilatkozott valaki a multkoriban: „A folyóiratból annyit sem tudok összeszedni, hogy egy előadást tudnék tartani belőle a testvérek előtt." Az illető ezzel nyiltan kifejezte, hogyan áll, hogy nem bír lelki bepillantással azon dolgokba, amelyekkel az Úr az övéit megajándékozta. Az ily önzéstől fűtött személyek megfeledkeztek Jehova azon szavairól, amelyeket azokhoz intézett

FEL

angyala útján, akik az ő akaratának cselekvésére szentelték magukat s így a királyság örököseivé lettek: „És bizonyságot tőn az Úrnak angyala Jósuának, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaimban jársz és ha parancsolataimat megtartod: te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat és ki- s bejárást engedek neked ez itt-állók között." — Zakariás 3 : 6, 7

[34] Ezek az ellenfelek jámbor és ünnepélyes arccal jelennek meg az emberek előtt, magukhoz és másokhoz is így szólva: „mi haszna, hogy alázatosan (fekete ruhában) járunk a Seregeknek Ura előtt" (illetve, hogy porig alázkodunk, mint a Zakariás 7 : 1—7-ben ecsetelt kétszínű társaság). Úgy néznek ki, mint azok a képmutatók, akikről az Úr beszélt, akik kiforgatták szemeiket és jámbor arcot vágtak, hogy az emberek rájuk nézzenek; „de a jutalmukat is megkapták", mond az Úr. (Máté 6 : 16) Ezek sohasem jutottak be az Úr örömébe, mert még csak soha meg sem értették Jehova nevének tisztázását. „Amiatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindennel bővölködvén." (Mózes V. 28 : 47) Nem látják, hogy most volna az ideje örömteli szívvel szolgálni az Úrnak parancsa szerint. „Annakokáért ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéről vallást-tevő ajkaknak gyümölcsét." — Zsidók 13 : 15

[35] Malakiás napjaiban bizonyos izraeliták megszabadultak, akik Babilon fogságába voltak hurcolva. Akik visszatértek és az Isten szellemével bírtak és Istenhez ragaszkodtak, újonnan építették a templomot. De voltak köztük, akik a munkából nem vették ki részüket és irígykedtek azon rokonaikra, akik a maguk részéről az építkezés alkalmait felhasználva, abban örömüket találták. Ezek a zúgolódók mondták a maguk részéről: „Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek és megszabadulnak, noha kísértik az Istent." — Malakiás 3 : 15

[36] Most pedig vegyük figyelembe hogyan mutatják a prófécia e részének teljesülését az események, melyek az Úr templomához jövetele után következtek be. Amidőn az Úr Jehova előtt az utat elkészítette, nagyon sokan vallották magukat a „jelen igazságban levőknek", főképpen 1914-ben volt ez az eset. Sokan, akik akkor az igazságban-levőknek nevezték magukat, amint mondani szokták „készen voltak, hogy elragadtassanak" és haladéktalanul várták a mennybevitelüket, hogy a világ kormányzásában segítséget nyujtsanak. 1914 eljött és el is mult, de ők még mindig a földön voltak. Újból felülvizsgálták a piramis méréseit Egyiptomban és egy későbbi dátumot állapítottak meg a mennybemenetelre nézve. S amidőn az a dátum is eltelt, még akkor is a földön voltak. Tanítóiktól azt tanulták, hogy a nemzetek ideje 1914-ben letelt; de azt látták, hogy a törvényszegők még mindig felül vannak kereszténységszerte és nagyon is jól megy sokaiknak, holott azzal szemben ők, akik már 1914-ben el voltak készülve a mennyország számára, még mindig nem dicsőíttettek meg. Így megcsalódva érezték magukat. 1918-ban az Úr a templom megítéléséhez kezdett és az őszintéket a nemszintéktől elválasztotta. Egy részük felismerte az Úr szolgálatának kiváltságát, örvendett ennek a kiváltságnak és erősen dicsekedett az Úrral, nem azonban valamely teremtménnyel. Mások ellenben a szolgálat semilyen kiváltságát sem látták meg, s nem is akartak abban résztvenni, s amidőn arra ráeszméltek, hogy az Úr őket félreállította, így kezdtek beszélni tévesen a hű szolga osztályról: „boldogoknak hirdetjük a kevélyeket". De a valóságban nem hitték el, hogy akiket irígyelnek, azok tényleg boldogok lennének. Mert ezek a zúgolódók és elégedetlenek, akik egy bizonyos módszert fektettek fel, mely szerint az Úr munkáját végezni kellene és azt azon „szabadságnak nevezték, mellyel Krisztus megszabadította" őket s azt beszélték, hogy boldogak, holott tényleg nem voltak boldogak. Aztán a hű osztályhoz tartozók közül elégedetlenségre igyekeztek bírni másokat s felszólították, csatlakozzanak hozzájuk és legyenek „függetlenek". A hűségesek körülbelül 1922-ben kezdték felismerni, hogy az Úr templomához jött, s nem csupán boldogok voltak, de örvendtek is annak. (118. zsoltár 21—25) Kevés idő mulva az Úr feltárta a hívek előtt, hogy Sátán kivettetett a mennyekből és az ő szervezete, Babilon, a mennyből lehullott s most az egész a földre került. Ez az igazság fokozott örömmel töltötte el a hűségesek szívét. Bementek az Úr Jézus örömébe és örvendtek, hogy Jehova nevének tisztázásában közreműködhetnek. (Jelenések 12 : 12; Máté 25 : 21) Mivel ezen igazságokkal szemben a templomon nem dolgozók (következőleg nem is lehetnek a templom részei) vakok voltak, ez csak fokozta szívükben az irígységet és verni kezdték testvéreiket és a világgal kezdtek összevegyülni. Ezek alkotják a „gonosz szolgának" nevezett osztályt (Máté 24 : 49) és teljesen vakok lettek.

[37] Az Isten ellen zúgolódók ezen osztálya, amely a mennybevitelét várta, ámde a földön maradt, mondotta: „hiszen gyarapodnak, noha gonoszságot űznek". Irígykedve a hű és bölcs szolga örömben való gyarapodását látva, amely Istenünk boszszúállása napját, a király jelenlétét és országát hirdeti, azt mondták és mondják még mindig: megszabadulnak, noha kísértik az Istent". Nem tudják megérteni — s ezért nem is tudnak örvendeni neki —, hogy a hívek „megpróbálták Istent" (de nem kísértették), amint arra őket felszólította, hogy az egész tizedet beszolgáltassák az ő tárházába. Az elégedetlenek emiatt nem részesültek az áldásokban, amelyek a hűségesekre következtek. A zúgolódók tulajdonképpen mindig úgy nyilatkoztak, hogy a keresztény helyes viselkedése, hogy semmi olyasmit se mondjon, ami e világ tényezőit, — kik tényleg az ördög helytartói — bánthatná. Ezek a zúgolódók nem veszik eszükbe, amit Isten Faraónak, az ördög helytartójának, következőleg magának az ördögnek mondott, nevezetesen: „Hogy a kitűzött ideig meghagyta, amely időben azonban kifejezésrejuttatja hatalmát és bizonyságtevőit a földre küldi és hirdettetni fogja nevét Sátán szervezetének Armageddonban való megsemmisítése előtt." (Mózes II. 9 : 16) A zúgolódók nem vették észre, hogy Jehova a hű maradékot Babilonból, Sátán szervezetéből kiszabadította és Sionba, Jehova szervezetébe vitte és Krisztusban függetlenítette, a Felséges rejtekébe, nevezetesen Isten templomába hozván őket; s hogy a hívek a templomban az Úr

FEL

oktatásában részesülnek és az ő parancsa szerint örömmel vonultak ki és a háztetőkről hirdették az ő országának üzenetét. (Máté 10 : 27) Miután a szellemi izraeliták egyszer elvakultak, eldurvulnak, illetve feldúlják az Úrnak való szolgálati kiváltságaikat és alkalmaikat s ezzel fejezik ki elbutulásukat és esztelenségüket; nem tudnak érteni és ezért nem is szabad érteniök. „A balgatag (eldurvult) ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt. Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű és virágoznak mind a hamisság cselekedők, mindörökké elvesznek ők." (92. zsoltár 7, 8) Ezek cselekedeteikkel mondják: „Az Úr nem tudja vezetni munkáját; nincs Isten ennek a munkának élén s akik e munkában dolgoznak, semmit sem érnek azzal." A folyóirat tévedett a multban, s ne mondjuk most is azt, hogy most is tévedhet (téved)? „A dőre helyesnek ítéli a maga útját, de a bölcs megfogadja a tanácsot." (Példb. 12 : 15) „A dőre nem gyönyörködik az értelemben, hanem csak a szíve kiöntésében." (Példb. 18 : 2) „A nő bölcsesége építi a házat, de a dőreség ledönti a saját kezeivel." — Példb. 14 : 1, angol-f.

Aki Istent féli

[38] Most pedig jegyezzük meg az istenfélők és a zúgolódók és panaszkodók közti különbséget. ezek az Úr ellen lázadnak és zúgolódnak. Sokan nem értik, hogy mit kell érteni az istenfélelem alatt. Az Úrtól adott, írás szerinti magyarázat szerint, aki gőgös, követelőző, dacos hamis szavakat használ és önzéstől van indíttatva, szíve éppen a szeretet ellentéte: az ilyen nem féli az Urat. (Példb. 8 : 13) Aki szereti az Istent, megtartani is igyekszik az ő parancsait és semmit sem tesz Isten törvényei ellenére. Semmit sem tesz, amivel másokat megkárosíthat, hanem ellenkezőleg mindenkivel jót tenni igyekszik, főképpen azokkal, akik a hitházanépéhez tartoznak. Akik tényleg félig Istent, együtt ő benne örvendeznek és róla beszélnek és az ő parancsairól és egymásnak kölcsönösen segítenek az ő parancsainak megtartásában. Ezért mondja Jehova Malakiás próféta útján: „Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét." (Malakiás 3 : 16) Isten hű szolgái minden emberi félelmet leráznak magukról; mert teljesen tudják, hogy az emberektől való félelem az ördög kelepcéjébe vezet. (Példb. 29 : 25) Amidőn pld. azért visznek valakit bíróság elé, mivel az Úr parancsa értelmében hirdette a királyság evangéliumát és a bírósági tisztviselők meg akarják félemlíteni a vádlottat, s ha az illető bizonyságtevő emberektől való félelmében többé nem tesz bizonyságot Jehova dicsőségéről és az emberek haragjának kikerülése végett megalkuszik, ezen cselekedetével hűtlenséget követ el az Úrral szemben s az ily hűtlen egyenesen az ördög kelepcéjébe kerül. Isten gyermekei részéről csak egy dolog lehetséges: t. i. hogy bizonyságot tegyenek az igazságról, mindenkor az Úrban bízzanak és minden útjaikon felismerjék őt; ígérete szerint az ily híveket fogja megvédeni és megoltalmazni. Isten nem személyválogató; mi engedelmesen tartozunk együttjárni vele, nem pártoskodva és mitsem félve, hanem mindenkor Jehova dicsőségéről beszélve. Tegyük fel, hogy az igazság közléséért szigorú büntetés veszélyének lenne kitéve valaki, ez nem ok arra, hogy az illető az Úr iránti hűségétől elálljon.

[39] Amidőn Jézus a római helytartó előtt állott, nyíltan megmondta: „Én azért születtem és jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból van, hallgat az én szómra." (János 18 : 37) Senki sem lehet hűséges és őrizheti meg Isten iránti hűségét, ha ugyanakkor Sátánnal és szervezetével megalkuszik. Ha ily körülmények között az Urat megtagadjuk, az Úr is meg fog tagadni minket. „Aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az én mennyei Atyám előtt." — Máté 10 : 33

[40] Mit kell mondani tehát oly esetben, ha valakit azzal vádolnak, hogy az ország törvényei ellenére is hirdette Isten országának evangéliumát? Nyilván oly kifejezéseket kell használni, melyek lényegükben a következőket fejezik ki: „Én az életem Jehova Istennek szenteltem és komolyan követni akarom Jézus Krisztust nyomdokaiban, aki mindenkor igazat mondott. Az Úr parancsolta, hogy az ő nevének és országának igazságáról bizonyságot tegyünk. Isten törvénye a földi hatalmak törvényei felett áll; tehát Isten törvénye a legfelsőbb. Én szeretem az Istent, amit az ő parancsainak megtartásával tartozom bizonyítani; s mivel azt parancsolta, hogy az ő országának ezen evangéliumát hirdessem, minden alkalommal hirdetni fogom, arra való tekintet nélkül, hogy mit fognak csinálni amiatt az emberek. Ha engem Istenhez való hűségemért önző emberek megölnek, sokkal jobb lesz mintsem megtagadjam az én Uramat és örök pusztulásba kerüljek. Én követni fogom az Úr Jézus parancsait, aki így szólt követőihez: „Ne féljetek azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik; hanem inkább attól féljetek, aki mind a testet, mind a lelket elveszítheti a gyehennában." (Máté 10 : 28)." — Az ily viselkedés jelent bátorságot és félelemnélküliséget az ítélet napján az igazság bizonyságtevésében, amely időben most élünk, s aki szövetséget kötött arra nézve, hogy Istennek engedelmeskedni fog, így tartozik cselekedni. — János I. 4 : 17, 18

[41] Isten népe most vállvetve tartozik síkra kelni az ő nevéért. (Filippi 1 : 27, 28) Ezekről a hívekről mondja a próféta: „Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői (mindenik a barátjával)." (Malakiás 3 : 16, Parallel-ford.) Azok a léviták, akiket az Úr kipróbálásuk alkalmával hűségeseknek talált, a rejtekhelyre, a templomba vitettek; „elragadtattak az Úr elé a levegőbe". illetve emberi szemeknek láthatatlan helyre, ahol együtt tanácskoznak, nem kétségek, viszálykodások és elcsüggedések támasztása, hanem a szent hitben való kölcsönös építésük érdekében és az Isten parancsát megfogadva intik egymást a tevékeny szolgálatban való közreműködésre. „Ha nem buzdítsátok egymást naponként, amíg azt mondják: Ma!" — Zsidók 3 : 13

[42] Az ördög most lelepleződött eszköze, a r. k h. útján cselekszik, viszont Németországban az uralkodók Isten népének még az Úrvacsora megtartására vonatkozó összejövetelüket is megtiltották. Valószínűleg nemsokára megkísérelik hogy Amerikában is hasonló elvetemült kor

FEL

mányzatot létesítsenek. Az Úr azt parancsolja népének „ne mulassza el gyülekezetét, miként az némelyeknek szokásuk, hanem bátorítsa egymást, annál is inkább, mivel ama nap közeledik." (Zsidók 10 : 25) Kinek engedelmeskedjünk tehát? Ez oly kérdés, amelyet meg sem kell tárgyalni. Jehova hívei az ő parancsainak fognak engedelmeskedni, bármit is fog tenni az ellenség. Tudják, hogy Armageddon napja közeledik és akik Istent szeretik, sietni tartoznak az ő parancsainak cselekvésére, többek között ezen parancs teljesítésére is: „Tanulj, hogy hűségesnek bizonyulj Isten iránt!" S hogy az igazságot az igazságért szomjazó emberekhez tartozunk vinni a világon; s ha Isten parancsának teljesítését elmulasztjuk ennek következtében valakihez nem jut el a figyelmeztetés, az illető vére minket fog terhelni. (Ezékiel 9 : 4; 3 : 17—20) A jószándékú emberek, a jonadábok, kikből a nagysokság fog alakulni, most értesülést kell szerezzenek a királyságról. Ha Armageddonig várnánk, akkor már késő lenne, reánk és reájuk nézve is.

[45] Akik teljesen Istenben bíznak és hívek hozzá, azokat megtartja az örökéletre, s ha ezek a hűségesek az Úr parancsa szerint egymással tanácskoznak, „az Úr figyel és meghallgatja". Ez az ígéret most teljesen bizonyos azok részére, akik most Istennek engedelmeskednek. „Aki a fület alkotta, avagy nem hall-é?" (94. zsoltár 9) Az Úr most hall, mert az ítélet ideje eljött. Akik őszinteségükben szilárdan állnak Isten előtt, ő benne fognak bízni és örömmel neki, s nem embereknek, fognak engedelmeskedni. Az Úr most szemmeltartja a hűségeseket, hogyan teljesítik az ő parancsait, s a próféta mondja: „És emlékkönyv iratók ő előtte azokról, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét." Feljegyzi azon bizonyságtevők cselekedeteit és neveit, akik hű szolgálatot teljesítenek az ő neve érdekében. „Az Úr beírván feljegyzi a népet: ez ott született (Sionban)", s mivel az ilyen az ő asszonya (szervezete) útján született, az Úr tanításában részesül és megtartja, amiket tanul. (87. zsoltár 6; Ésaiás 54 : 13) Az apostol beszél is azokról, akiknek nevei az újszövetség felavatásakor iratnak fel a mennyekben, s erről beszél a próféta is. (Zsidók 12 : 23) Ezekről mondja az Úr: „... Örök emlékezetben lesz az igaz." — 112. zsoltár 6

[46] Ezen szövegekből csupán azt az egyet lehet következtetni, hogy az Úr nem hallgatja meg a hűtleneket, akik elmulasztják vagy nem akarják tisztelni az ő nevét, amidőn arra alkalmuk nyílik, s ezeknek neveit nem jegyzi fel magának. Az Úr az olyanokat, akik ezen körülmények között hűtleneknek bizonyulnak, Amálekhez hasonlítja, aki a hűtleneket példázza, s az ilyenekről nem írat emlékkönyvet. „Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól." — Mózes II. 17 : 14

[47] Amálek Isten kísértőit és azokat is példázza, akik Istenhez hűtlenek lesznek, s ez biztosan a mostani Hámán-osztályt is magában foglalja. Ezeknek még az emlékezete is eltöröltetik, mondja az Úr. (Mózes V. 25 : 19) „Az Úr szemei az igazakon vannak és az ő fülei azoknak kiáltásán. Az Úr orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa emlékezetüket a földről." (34. zsoltár 16, 17) Az „emlék-könyvet" nyilván azért vezetik, hogy a hűségesekről megemlékezve, Armageddonkor megmentessenek és megszabaduljanak.

[48] Az Úr elismeréssel tekint azokra, akik az ő neve és beszéde felett tanácskoznak s azért mondja prófétája útján, hogy emlék-könyvet irat azokról, akik megbecsülik az ő nevét. Így mondja a zsoltár is: „Boldog ember az, aki nem jár a gonoszak tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal." (1. zsoltár 1, 2) Szívével és elméjével az ilyen mindenkor az Úron és az ő országán csüng.

[49] Amidőn Nehémiás másodizben tért vissza Perzsiából és a jeruzsálemi templomhoz ment, mondotta: „Emlékezzél még rólam én Istenem, javamra, mindarról, amit én e néppel cselekedtem." (Nehémiás 5 : 19) „Emlékezzél meg én rólam én Istenem azért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótetteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival." (Nehémiás 13 : 14) Ez képezi annak további bizonyítékát, hogy Jehova meg fog emlékezni szolgáinak jótetteire. Ezen ígéretekkel egyezően imádkozik így a zsoltáros: „Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért; jöjj el hozzám szabadításoddal." (106. zsoltár 4) Zakariás próféta Jehovának e földön élő mostani maradék népét példázza és a neve azt jelenti: „Jehova (az Úr) emlékezetében." Zakariás próféciájában áll megírva: „És széthintem őket (a maradékot) a népek között, hogy a messze földeken is emlegessenek engem." (Zakariás 10 : 9) A föld nemzetei között szétszórt maradék most Jehova nevén és országán gondolkodik. Azon gondolkodik, hogy Sátán, az ősellenség szolgáival együtt mennyire meggyalázta Jehova nevét mindezen ideig. A hűségesek ünnepélyesen és meggondolva mérlegelik az Istentől nyert kiváltságukat, hogy az ő nevének tisztázásában közreműködhetnek s hogy ők tartoznak az ő nevéről és országáról szóló igazságot hirdetni és nem szabad kerülniök Isten teljes szándékának ismertetését. Őket nevéről nevezte el, s mivel Jézus követésében az ő nevét dicsőítik, az ő nevéért üldözik őket minden elképzelhető módon. Azon gyalázatok, melyekkel Jehovát gyalázták, s amelyek Jézusra is hullottak, most a hű maradékra hullanak; a maradék örvend ennek. Látja és értékeli Isten szerető jóságát, aki immár régen feljegyeztette e csodálatos dolgokat beszédében a maradék vigasztalására és reménységének fokozására, hogy a szorongattatás ezen napján erős legyen. A maradék tehát el is határozta, hogy Isten kegyelme által valóban hűséges lesz iránta és az ő országa iránt s emiatt is akarja tovább hirdetni Jehova Isten szándékát.

Tanulmánykérdések

1. Egyes mily dolgokat foglal magában Jehova határozott szándéka s mit mond arról, hogy a kitűzött időben teljesülni fognak? Hogyan fog azokkal bánni, akiket szándékának megértésével megajándékozott?
2—4. Kik Jákób azon fiai, akikről Malakiás 3 : 6 beszél? Miért nem pusztultak el? Alkalmazd Róma 9 : 13-at! Mit jelent ez az itt példázott osztályok esetében?
5—7. Mikor teljesül a 145. zsoltár 20. verse? Mikor a 150. zsoltár 6? Mit céloznak ezek a szövegek? Mutasd ki szövegek- és tények alapján, hogy beteljesült-e Malakiás 3 : 7 prófétai kijelentése: „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől?"
8, 9. Kihez beszél Jehova: „Térjetek hozzám, s akkor én

FEL

is hozzátok térek!"? Hogyan értsük azt? Mily feltételek alapján térhetnek hozzá?

10. Mutasd ki, miért kerültek többen a téves útra s mily komoly a helyzetük? Indokold meg ezt a kérdést: „Miből térjünk meg?"

11—15. Magyarázd meg és alkalmazd Malakiás 3 : 8-at szövegek és tények alapján! Hasonlóképpen mutasd ki Malakiás 2 : 2 és 3 : 9 teljesülését is!

16—20. Mit kíván Malakiás 3 : 10 prófétai értelemben? Hogyan próbálták ki Jehovát felszólítása alapján és mily eredménnyel?

21—26. A 11. verset illetőleg mutasd ki, kicsoda a „kártevő"? Kiért dorgálta meg Jehova a „kártevőt" s menynyiben őértük? Alkalmazd vonatkozó szövegek alapján ezt a kijelentést: „hogy meg ne rontsa földetek termését"! Hogyan teljesítette Jehova ezen ígéretét: „és megterem a ti szőlőtök a gyümölcsét"?

27—29. Mutasd ki szövegek alapján a maradéknak és azoknak boldog osztályrészét, kik bebizonyították Jehova iránti szeretetüket és szerető jóságának értékelését!

30—34. Indokold szövegek alapján azon nagy árnyalati különbséget, mely az Úrnak a hűtlenekhez intézett szavaiból jut kifejezésre! Mennyiben voltak „kemények a szavaik a Seregek Urával szemben"? Kire vonatkozik a 14. vers? Miért mondták: „Mi haszna Istennek szolgálni"? Magyarázd meg Zakariás 3 : 6, 7 megvilágításában a köv. szavait: „Mi haszna, hogy törvényeidet megtartottuk?" Ugyancsak más szövegek alapján „Mi haszna, hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt?"

35—37. Sorold fel azon eseményeket, amelyek a 15. verset teljesítették és indokold meg vonatkozó szövegek alapján az abban előreközölt vádakat!

38—40. Mit értsünk e szavak alatt: „Akkor tanakodtak egymással az Urat tisztelők"? Mutasd ki példák alapján, mennyire fontos tisztán megérteni ezt az ügyet s mennyire fontos azzal egyezően is cselekedni!

41—43. „Tanakodtak egymással": mikor, hol és miről, s mily célból? Mit várhatnak, mily helyzettel kerülnek szembe? Hogyan fognak viselkedni és miért fognak úgy viselkedni? Mi lesz az eredménye?

44—46. Alkalmazd Mózes II. 17 : 14-et! Állítsd ezt szembe az Úr eljárásával, amire Malakiás 3 : 16 mutat.

47. Mutasd ki más szövegekre való utalással, hogy ezek tisztelték a Seregek Urát, az ő nevére gondoltak és tényleg arra törekedtek, hogy Jehova megemlékezzen róluk; s hogy Jehova meghallgatta őket és emlék-könyvet íratott felőlük. Mit fognak most csinálni ezek?

(Angol W. 1936 nov. 15)

Malakiás

„És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt" („amelyet én szerzek" helyett a Van Essz-féle ford. így szól: „amelyen cselekedni fogok"; angol-f.: „amelyen kincselmet [széljegyzet: külön kincsemet] elkészítem)" — Malakiás 3:17

(III. rész.)

JEHOVA olyanokat választ ki az emberek közül, akik hozzá való tiszta ragaszkodásukat bebizonyítják. Ezeket nevével felruházza és bizonyságtevőiül küldi, hogy az ő nevéről és igéjéről bizonyságot tegyenek. (Tim. II. 2 : 19) Természetesen az Úr mindenkor tudhatta, kik az övéi; mindazáltal világosnak tűnik fel, hogy az Úr csak a templom megítélésekor dönti el, kik az övéi. Ezeket a választottakat küldi szolgálatára, s ha hívek maradnak hozzá, tekintet nélkül a támadásokra szolgálni fognak Istennek. A peres ügyet, t. i., hogy tud oly teremtményeket is felmutatni a földön, akik a legellentétesebb körülmények között is hívek és igazak maradnak iránta, a saját javára fogja eldönteni. Ezeket a híveket Jákóbban példázta és az Úr Jézus Krisztus hűséges apostolairól a következőket iratta meg prófétái útján: „Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izraelt a saját örökségéül (angol-f. „kincséül")." (135. zsoltár 4) Amidőn Mózes Isten népe előtt a hűség szövetségét hirdette, azzal a szellemi Izraellel kötendő szövetség példáztatott; akkor mondotta Mózes: „Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő tulajdon népével leszesz, amiképpen szólott neked és minden ő parancsolatát megtartod; hogy feljebbvalóvá tegyen téged minden nemzetnél, amelyeket teremtett, dícséretben, névben és dicsőségben és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, amint megmondta vala." — Mózes V. 26 : 18, 19

[2] „Ama napon", illetve Jehova-, a templom megítélése napján, akkor lesznek az ő tulajdonává (kincse) a lelki izraeliták, akik feddhetetlenségüket kifejezésre fogják juttatni. Az angol Leeser-f. szerint: „ama napon, amelyet én szerzek, rendkívüli kincse lesznek." (Malakiás 3 : 17) Ama nap, amelyen Jehova végzéseinek végrehajtója útján szent nevét tisztázni fogja, tényleg értékes nap lesz. Az egy sajátságos, rendkívüli nap. Ezen a helyen a héber szót az angol fordítás „ékszereknek" fordítja és Mózes V. 7 : 6-ban ugyancsak „saját" népének fordítja. Ugyanez a szó fordult elő Mózes V. 26 : 18 és 14 : 2-ben, amely az angol és más fordításokban is „tulajdon"-népnek van fordítva; Mózes II. 19 : 5-ben „enyéimnek" és a 135. zsoltár 4-ben „sajátomnak" (angol „rendkívüli kincsnek") van fordítva. Bajosan lehetne azt állítani, hogy „ezek az ékszerek gyémánthoz hasonlítanak és keménységük a jellemfejlesztést példázza; s a jellemet a gyémánthoz hasonlóan csiszolni kell, ami az igazságra való hajlamot mutatja". Ez a szöveg nyilván nem ezt jelenti, hanem sokkal inkább a következőt: „Jehova a híveket, akik iránta való ártatlanságukat megőrzik, kiválasztja a világból és templomába fogadja és a „saját" vagy „tulajdon" népévé fogadja, illetve az angol f. szerint „örökségévé" a „saját céljára" ama napon, amelyet szerezni fog. Ezt az értékes napot Jehova szerezte és a zsoltáros a hűségesekről mondja: „Ez a nap az, amelyet az Úr szerzett; örvendezzünk és vigadjunk ezen." (118. zsoltár 24) A hűségesek Isten tulajdon népe, egy bizonyos célra választva, arra t. i., hogy Jehova erényeit hirdesse, de nem valamily más teremtmény dicsőítésére. (Péter I. 2 : 9) Jehova ezt „ama napon cselekszi, amelyet kincse számára szerzett", vagy amelyen „cselekedni fog". (Rotherham és Van Essz-f.)

[3] Amidőn Jehova a Sinai hegységnél Izrael fiaihoz szólott, mondotta: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim (angol-f. külön kincsem); mert enyim az egész föld." (Mózes II. 19 : 5) Jehovának ez a szilárd törvénye nem változik meg és nyilván azt jelenti, hogy azok, akik „szorgalmasan hallgatnak az ő beszédére", illetve hívek és igazak lesznek iránta és Jehova előtt feddhetetlenségüket megőrzik, ígéri: „Az én kincsem

FEL

lesztek minden nép közül" (angol-f.). Jézus Krisztust, drága népének fejét Jehova készítette el és tette „az örök üdvösség fejévé", mégpedig az Isten akarata iránti teljes és feltétlen engedelmességéért. (Zsidók 5 : 8, 9) „Ama napon" Jehova küldi az Úr Jézus Krisztust a templom megítélésére s azon alkalommal lesznek a hívek Jehova kincsévé s áldoznak neki igazság áldozatával, illetve Jehova állandó dicsőítésével. Nem várnak valami megfelelőbb időre, hanem felvilágosodásuk szerint mindenkor, éjjel és nappal szolgálnak neki. Jehova őket ruházza fel nevével s használja „ama napon" szándékának szolgálatára, illetve azon a napon, amelyet nevének tisztázására szerzett.

[4] Ezzel összhangban igérte meg Jehova, hogy népét „ama napon" megoltalmazza. Így szól: „Megkímélem őket" (Elberfeldi-f.); „kíméletesen bánik velük" (Menge-f.); „gyöngéden kezeli őket" (Rotherham-f.); miért fogja kímélni népét Jehova? A felelet a következő: Az ő nevéért. (Ezékiel 36 : 21, 22) Hiszen az ő népe, s az ő nevét viseli; nevének ismertetése és tisztázása érdekében kíméli meg népét. A hű maradék, amely még e földön van, Jehova népe, tehát az ő szemének kincse, „Akkor síkra fog kelni Jehova az ő földjéért és irgalmas (résztvevő) lesz népe iránt", azaz azon hű és maradék népe iránt, amely az ő parancsa szerint cselekszik. — Jóel 2 : 18

[5] Az ő népéért, hogy alkalmat nyerjen állandó hűségének kifejezésére, fogja megrövidíteni a nyomor napjait. (Máté 24 : 22) Azonkívül így szól: „Kedvezni (kíméli) fogok nekik, amiképpen az ember kedvez (kíméli) gyermekének". Ezek a szavak nyilván magukban foglalják, hogy az Isten iránt hívek és ragaszkodók, akik „Jehovát félik és az ő nevét tisztelik" nem gondolnak magukra és nem az emberek előtt való csillogásra gondolnak, hanem mint Isten fiai örömmel szolgálnak Atyjuknak, miképpen Krisztus szolgált Istennek, illetve Atyjának. Megkíméltetésük előfeltétele, hogy Istennek szolgáljanak s az Istennek való szolgálat azt jelenti, hogy lélekben és igazságban tiszteljük őt és tegyük meg, amit parancsolt s így beigazoljuk az Atya iránti gyermeki szeretetünket. Istennek csak úgy lehet lélekben és igazságban szolgálni, ha Sátán szervezete semilyen ágának sem teszünk engedményeket.

[6] Isten részéről ez a kímélet a fiaival szemben nem azt jelenti, hogy az ellenség támadásainak és üldözésnek nem lesznek kitéve; hanem csupán azt jelenti, hogy Jehova az ő életüket vagy létezésüket fogja örökre megoltalmazni. Egyes önző ember dőrén azt állította, hogy a szolga osztályra nem fognak többé szenvedések és üldöztetések következni, mivel az Úr a templomában van és őket kiválasztotta. Jézus azonban világosan kijelentette, hogy erre nézve addig nem történik intézkedés, amíg Isten ideje az ellenség elpusztítására el nem következik. (János 15 : 18—20) A hűséges apostol mondotta, hogy „sok nyomorúságon keresztül kell bemennünk Isten országába". (Apcsel. 14 : 22) Jézus világosan megmondotta, hogy követőit bíróságok- és Sátán szervezetének hatalmasságai elé fogják hurcolni, az ő nevéért bántalmazni fogják és bezárják. (Márk 13 : 9) Világosan mondotta, hogy az ily üldöztetések mindvégig fognak tartani, de ezek az üldözések nem fogják visszatartani a hűségeseket az Úr szolgálatától: „És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig megáll, az megtartatik. Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom nektek: be sem jártátok Izrael városait, míg az embernek Fia eljövend. Nem föllebbvaló a tanítvány az ő tanítójánál, sem a szolga az uránál." (Máté 10 : 22—24) Nem arra utasította a tanítványokat, hogy az üldöztetések miatt hagyjanak fel a bizonyságtevéssel, hanem ellenkezőleg így szólt: „Ne féljetek tőlük!", azaz: Ne féljetek az ellenségtől, hanem hirdessétek tovább az igazságot! (Máté 10 : 26—28) Az ördög és segítőtársai nem tehetnek egyebet Jehova bizonyságtevőinek megölésénél; de a létezésüket nem semmisíthetik meg. Isten megígérte feltámadásukat és fel is fogja őket támasztani és örökéletet fog adni nekik. Csak azok a bizonyságtevők, akik hívek és szilárdak maradnak az Úrban és feddhetetlenségüket megőrzik, részesülnek oltalomban és életük megkímélésében. Ezekben a napokban Isten több tanubizonyságtevőjét meggyilkolták, de mivel Isten iránti hűségben haltak meg, örökké fognak élni. Más szövegekből kitűnik, hogy a maradék közül egyesek életben fogják túlélni Armageddont; de akár életben és kíméletben maradunk a harc elmúlásáig, vagy meghalunk, keveset számít; mert ha a maradék tényleg hűséges lesz az Úrhoz, meg fog szabadulni és örök életet fog nyerni.

[7] Isten éles választóvonalat von, amiből kitűnik, hogy a fenti következtetés helyes és a hűtlenek a hívekkel ellentétben el fognak pusztulni. „Sorakozzatok körös-körül Babilon ellen, mind ti, ijjászok, lőjjetek reá, ne kíméljétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkezett... ne kedvezzetek ifjainak." (Jeremiás 50 : 14; 51 : 3) Jehova a látszatkeresztény kétszínű vezérei felől így szól: „És összeütöm őket (más ford. összezúzom őket) egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket." (Jeremiás 13 : 14) „Ezért, élek én, szól az Úristen, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertőztetted minden undokságaiddal, azért én is elfordítom rólad irgalom nélkül szememet s én sem könyörülök rajtad." (Ezékiel 5 : 11) „Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket." (Ezékiel 8 : 18; 7 : 4, 9) Csak aki teljesen hű Jehovához, fog kíméletben részesülni.

[8] Az Úr a jonadábokat illetőleg megígérte, hogy azon a napon védelmében részesülhetnek, feltéve, ha azt teszik, amire nézve parancsot kapnak. (Sofóniás 2 : 3) Ebből következik, hogy a jonadáb-osztálynak, illetve a „nagysokaságnak" először az Igét kell hallania, elfogadnia és követnie, s csak azután vonatkozik reá ez a szöveg; ez bizonyítja végleg, hogy ennek Armageddon előtt kell megtörténnie. Ha Isten önkényesen segítene Armageddonon túl embereket s azután nyujtana nekik alkalmat, hogy a nagysokasághoz csatlakozzanak, alkalmuk sem nyílna arra, hogy Sofóniás 2 : 3-at teljesíthessék.

[9] Értse meg tehát mindenki, aki szövetséget kötött Jehovával, hogy az ellenkezések és üldöztetések mindvégig, Sátán szervezetének pusztulásáig fognak tartani és megkíméltetésük attól

FEL

függ, hogy híveknek bizonyulnak-e a megpróbáltatásban Jehova iránt. Mitsem ér az a hűség, amit a multban tanusítottunk, ha nem leszünk hívek utolsó lehelletünkig. Az ellenség részéről származó üldöztetések, amelyek Jehova türelme folytán következnek népére, azt hivatvák bizonyítani, hogy Sátán kihívása elvetemült hazugság, s hogy próbáltatásokba került emberek is megőrizhetik tisztaságukat és hűségüket Isten előtt és lesznek, akik meg is fogják őrizni. Aki azt állítja, hogy nem következik üldöztetés Isten igazságosan viselkedő népére, azt árulja el ezzel, hogy nem érti azt a peres ügyet, amelynek most Jehova nevének tisztázása érdekében el kell dőlnie.

[10] Isten népe 1917-től 1919-ig a nehéz üldöztetések alatt szenvedett; szabadságában korlátoztatott és nagyobb része börtönben volt és a munkája majdnem teljesen meg volt akadályozva. Isten a hűségeseket megőrizte azon idő alatt, később aztán a hű maradék visszatért a fogságból és a Sionba vezető útra lépett. (Ésaiás 35 : 8—10) Ez a köv. prófécia pontos teljesítéseképpen történt: „És visszatértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és aközött, aki nem szolgálja őt." — Malakiás 3 : 18

[11] Miután a maradék szabadságának korlátozásából visszatért, illetve Babilonból szabadult, felismerte, hogy az Úr a templomhoz jött s akkor kezdték megérteni a hűségesek, hogy az ő kiváltságukban áll végezni az ő munkáját úgy, ahogyan parancsolta. Észrevették, hogy Jehova „az igazság palástját" a hűségesekre terítette, hogy előtte mint elismertek álljanak és igazság áldozatával áldozhassanak. (Ésaiás 61 : 10) Azt is meglátták, hogy az Úr országának érdekeit (javait) a hívekre bízta és Jehova tanubizonyságaivá nevezte ki. Most tehát a jószándékú emberek, illetve a „más juhok", akik a hűségeseket utánozzák, az Úrtól feltárt igazságokból sokat felismernek. Az üzenetet az Úr a maradékra bízza és az juttatja el a „más juhokhoz".

[12] Az Úr kiválasztottai most világosan látják az „igazak és a gonosztevők" közti különbséget. Látják a „gonosz szolgának" nevezett osztályt, a „bűn emberét" a „pusztulás fiát"; a választottak azonkívül világosan látják, kicsodákból áll a látszatkereszténység hatalmi csoportja s hogy közte a vezetőkecske a papság, amely ránézve idegen ügyekbe avatkozik és Jehova tanubizonyságainak üldöztetését okozza. Amidőn a hűségesek a királyság üzenetét az emberekhez viszik, könnyen felismerhetik a juhokat és a kecskéket és a nemzetek szétválása kétségtelenül szemük láttára történik. Már ez magában meggyőzheti Isten minden felszenteltjét, hogy a „más juhok" vagy a nagysokaság tagjai most részesülnek a bizonyságtevésben és most kell az Úr mellé állaniok. Ha Armageddonig kellene várni, amíg a nagysokaság értesülni és összegyűlni fog, kikről beszélhetne úgy az Úr Máté 25 : 31—46-ban mint „más juhairól", akik jót cselekedtek ő vele? Ha a jószándékú és őszinte szívű emberek a királyság üzenetét hallják, az Úrhoz fordulnak és nyiltan állást foglalnak mellette, ők is különbséget tesznek a jó és a rossz között, s ezzel kezdenek oly alkalomban részesülni, hogy az igazságot és az alázatosságot kereshessék Isten védelmében való részesülésük céljából. „Örül az igaz, amidőn látja a bosszúállást; lábait mossa a gonosznak vérében (jelképesen). És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten e földön." — 58. zsoltár 10, 11

[13] A hűségeseknek, akik Istennek szolgálnak, immár az arcán is kifejezésre jut, hogy az Úr mellett állanak. (Jelenések 22 : 3, 4) A hívek nem vonakodnak nyiltan síkraszállni Jehova mellett és őszintén vallást tenni arról, hogy tőle várják az üdvösségüket, nempedig emberektől vagy emberi intézménytől. Akik most Isten mellett állnak és kitartanak, úgy szólnak, mint a hajdani három zsidó fiú szólott az ellenségének: „Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő tüzes kemencéből, és a te kezedből is, ó király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádjuk." — Dániel 3 : 17, 18

[14] A hívek immár bizonyos idő óta, t. i. amióta a templomban vannak, könnyen látják a különbséget Jehova bírói eljárásában, hogyan bánik az ő hű szolgáival és a hűtlenekkel vagy törvényszegőkkel. Felismerik köv. jövendölésének a gonoszakon való teljesülését: „Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a juhokat. Fegyver a karjára és jobb szemére." (Zakariás 11 : 17) „Ímé, szolgáim vigadnak szívük boldogságában és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában és megtört lélekkel jajgatni fogtok." — Ésaiás 65 : 14

[15] A hívek felismerik, hogy most Jehova ítéli meg és ítéli el a törvényszegőket s el fognak pusztulni, mivel Jehova szent nevét meggyalázták és gyilkos szándékkal támadtak Jehova tanubizonyságaira. A templom-osztály hívei most könnyen különbséget tudnak tenni az „igazak és a gonoszak között" és azok között, akik „szolgálnak neki és akik nem szolgálnak neki". A megemésztő tűzre való tekintettel a gonoszak kétségtelenül látni fogják Isten védelmező kezét az ő hű tanubizonyságai felett. Jehova ítéletvégrehajtójának „villámló kardja" fogja agyonsujtani az istenteleneket és azok nem fognak többé lábaikra állani. Most ezek a tények a jószándékú emberek tudomására hozatnak; mert eljött az Isten kitűzött ideje, amidőn ezt tudomásul kell adni. A hű bizonyságtevők sietnek a bizonyság tolmácsolásával, amíg még alkalmuk nyílik, hogy az Úr többi juhai is meglássák a különbséget az ellenség vagy Jehova mellett való állásfoglalás tekintetében és az ő hű tanubizonyságaihoz csatlakozván, a kellő időben Isten védelmét élvezhessék, amiben őket a maga módján kívánja részesíteni.

Megemésztő tűz

[16] Az Úr Malakiás prf. ezen pontjáig azon eseményeket tárgyalja, amelyek kevéssel történnek azon idő előtt, amidőn Isten ítéletét végrehajtja az ördög szervezete felett. Ami a Károli-fordításban 4. fejezetként a „mert" szóval kezdődik, ennek a versnek az előző és nyomban következő szöveggel való összefüggését mutatja. Malakiás próféciája a héber szöveg szerint csak három fejezetből áll, így egyes külföldi fordítások is, pld. Leeser, Menge, Schlachter stb. A Károli-fordítás szerint a 4. fejezet 1. verse így szól: „Mert ímé, eljön a nap, lángoló mint a sütőkemence és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint

FEL

a pozdorja és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat." — Malakiás 4 : 1

[17] A „mert" kötőszó arra mutat, hogy a 4. fejezet a Károli- és más fordításokban az előző, illetve a 3. fejezethez tartozik és tényleg a 3. fej. részét képezi. Az eljövendő nap tényleg a tüzes kemencénél is borzalmasabb, melyet „hétszeresen fűtetett be Nabukodonozor". (Dániel 3 : 19) A hűséges 3 zsidót abba a kemencébe vetették. A tűz heve, amely Jehova napjának a végén fog fellángolni, a bizonyságtevő munka végén fog történni. Ez a megemésztő tűz nem képezi a tisztító művelet végét, hanem a sátáni szervezet elpusztítására fog fellobbanni; s az Írás kijelentése szerint akkor „minden gonosztevő" olyan lesz mint a pozdorja. A földön minden gőgös, elbizakodott és elvetemült közül mint gonosz szándékú vezetőkecske a r. k. h. emelkedik ki. Szemtelenül és fennhéjázóan bánik az emberekkel. Az ilyenekről mondja az Úr: „Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben lakik, ... az ostorozó áradat, ha eljő, eltapod titeket." (Ésaiás 28 : 14—18) Ez az álszent, ördögi intézmény sokáig „Isten egyházaképpen" ámította az embereket és sok emberen uralkodott; de ugyanakkor a hatalomvágytól sarkalva a világ feletti kormányhatalmat akarta kezébe keríteni. Ez az elvetemült szervezet most energikusan mindent megtesz és az Egyesült-Államok és Nagy-Britannia felett való hatalmat akarja megszerezni magának. Mennyire igaza van az Úr jövendölésének: „A megromlás előtt kevélység jár, az elbukás előtt felfuvalkodottság." (Példb. 16 : 18) A régebbi időkben nyilván voltak néhányan őszinte emberek is a r. k. hierarchiában; napjainkban azonban ez az intézmény teljesen politikai lett és minden elképzelhető ámítással teljesebb hatalomra törekszik a népek felett. Ez az elvetemült intézmény többé nem is állítja, hogy Isten igéjének igazságát tanítja és korábbi tanításaiból többet elhagyott. Most csak hatalomra törekszik és vágyik, s az Írás szerint az ilyenek felfuvalkodottak és mitsem tudnak Jehova szándékáról. (Tim. I. 6 : 4) Ezen a földön a r. k. h. az ördög főeszköze; szervezete azonban pusztulásra szánatott, ami mindazokra is vonatkozik, akik Isten ellenségei. Ezek felől mondja Jehova: „Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja." — Jeremiás 50 : 31

[18] A földön a r. k. hierarchia és papsága a legfelfuvalkodottabbak s ezekről mondja Jehova: „És megbotlik a kevély és elesik és senki nem lesz, aki felköltse (segítse) őt és tüzet gyujtok az ő városaiban, hogy megemésszе azokat, akik körülte vannak." (Jeremiás 50 : 32) A „kat.nép" között számtalan millió becsületes ember él, akik szenvedtek a felfuvalkodott, gőgös, elbizakodott r. k. h. által. Ez a gonosz társaság most főképpen Jehova tanubizonyságait gyalázza és üldözi. A hívek mindazáltal elhatározták, hogy nem fogják engedni, hogy Sátán ezen ördögi szolgái eltávolítsák az Úrtól és az ő hű szolgálatától. Ezek az Úrra tekintve fel, így szólnak: „A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem, de nem hajlottam el a te törvényedtől. A kevélyek hazugságot költöttek reám, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. Kövér az ő szívük mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködöm. Szégyenüljenek meg a kevélyek, akik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te határozataidról gondolkodom. Vermet ástak nekem a kevélyek, akik nem a te törvényed szerint élnek. Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. Légy kezes a te szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem." — 119. zsoltár 51, 69, 70, 78, 85, 87, 122

[19] Miközben Jehova tanubizonyságai elvetemült üldözéseknek vannak kitéve a r. k. h. részéről, őket igéjében lefektetett szándékának megértésével ajándékozza meg, ami nemcsupán megkönnyíti terheiket és nyujt nekik vigaszt és reménységet, de afeletti örömre is képesíti, hogy hasonló gyalázások elviselésére ítéltettek méltóknak, amelyek az Úr Jézusra is következtek. Tudják, hogy a szabadulás napja közel van és az idő elérkezett Jehova nevének tisztázására, amiértis teljesen bemennek az Úr örömébe és örvendenek, hogy az ő szent nevének tisztázásában részük lehet. Most Jehova szándékának megértése erősen buzdítólag hat és további szolgálatra lelkesíti az ő népét. Ezek a hűségesek nem méltatják figyelemre az emberek között magukat bölcseknek tartó oktatókat, hanem a saját tanítójukhoz, Jehovához és Jézus Krisztushoz tekintenek fel, akik többé nincsenek félretolva. — Ésaiás 30 : 20

[20] A prófécia minden gonoszt vagy „gonosztevőt" vádol. A törvényszegők oly személyek, akik egykor fel voltak világosodva és megízlelték a jó adományokat, de aztán törvénytelenségre adták magukat. (Zsidók 6 : 4—6) A „gonosz szolga" e törvényszegő szolgákból áll. Természetesen közéjük tartozik Sátán, Góg és mindazok is, akik egykor a világosságban voltak, de aztán visszamentek a sötétségbe. Ez mindazokat magában foglalja, akik Isten és az ő országa ellen fordultak. Mi lesz végül mindezekkel? A próféta mondja: „Olyanok, lesznek mint a pozdorja", amit a tűz hirtelen megemészt. „Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve és az égő széna összeomlik; gyökerük megrothad, virágjuk mint a por elszáll, mert a Seregek Urának törvényét megvetették és Izrael szentjének beszédét megútálták." (Ésaiás 5 : 24) „Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emésztе meg őket, nem mentik meg életüket a lángból, még szén sem marad belőlük melegülésre, sem körülülhető parázs." — Ésaiás 47 : 14; Jóel 2 : 5

[21] Amidőn Jehova Mózest és az izraelitákat a tengerből az életveszélyből kimentette, azok a hűségesek együtt énekelték: „Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az őket, mint tarlót." (Mózes II. 15 : 7) Így pusztítja el az Úr a gonoszakat, mégpedig azok örömére, akik feddhetetlenségüket beigazolták előtte. A törvényszegőket példázta Ézsau is, aki testvére ellen fordult; hasonmásáról, a „bűn emberének" nevezett osztályról mondja az Úr: „És a Jákób háza tűz lészen és a József háza (Jákób házának hűségesei) láng; az Ézsau háza pedig pozdorja (t. i. az árulók) és meggyujtják és megemésztik őket és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott." (Abdiás 18) „Ha annyira összefonódnak is mint a tüskebokrok és olyan ázottak is mint az italuk; megemésztetnek, mint a teljesen megszá-

FEL

radt tarló." (Nehémiás 1 : 10) Így beszélnek Isten prófétái „Jehova nagy és rettenetes napjának eljövetele" előtt. Az Úr e napja maradéktalanul megemészti őket. „Mert mégha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenekké teszem őket; sőt még nekik is jaj, ha elfordulok tőlük. Efraim, amint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. Meg van verve Efraim, gyökerük elszáradt. Nem teremnek gyümölcsöt. Mégha nemzenének is, megölöm méhüknek szerelmes magzatait." (Hóseás 9 : 12, 13, 16) „És felkelnek ő ellenük, szóla a Seregeknek Ura és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr." (Ésaiás 14 : 22) Az Úr ítéleteinek végrehajtása oly teljes pusztulással fog járni, hogy az illetők helyreállítása ki van zárva, az elvetemültek örökre kiirtatnak. Az Úr ezt teljesen megerősíti Malakiás fenti jövendölésének utolsó részében, nevezetesen, hogy az Úr haragja megemészti őket „olyannyira, hogy sem gyökerük, sem águk nem fog maradni". E tűz után teljesen tiszta lesz és ragaszkodni fog az Úrhoz a világegyetem.

[22] Azután Jehova prófétai szavait azon hű maradékra alkalmazza, amelyet most a gőgösek és gonosztevők szarvaikkal öklelnek és lábaikkal tapodnak és így szól: „És feltámad nektek, akik félitek az én nevemet, az igazságnak napja és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok." — Malakiás 4 : 2

[23] Azok, akik az Urat félik, csak attól félnek, hogy szégyent ne hozzanak Isten nevére, vagy azon boldog kiváltságot el ne mulasszák, hogy az ő nevének igazolásában résztvegyenek. Ez tehát azt jelenti, hogy a fenti prófécia elsősorban a hű és a bölcs szolgaosztályra vonatkozik, másodsorban pedig a „más juhokra", a jonadábokra vagy a nagysokaságra. Amidőn Mózes azokhoz vitte Jehova üzenetét, akik a mai maradékot példázzák s akik a hűség szövetségében állnak, mondta nekik: „Hogyha meg nem tartod és nem teljesíted e törvény minden igéjét, amelyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedét" ... — Mózes V. 28 : 58

[24] Aki nem az írás értelmében féli Istent, nem is részesülhet az ő kegyeiben; azok ellenben, akik Istent félik és hívek hozzá, Malakiás prf. kijelentése szerint emlék-könyvben örökíttetnek meg: „... Egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét." (Malakiás 3 : 16) Jehova tisztelete (félelme) nemcsupán a bölcseség kezdetét jelenti, de a bölcs sohasem is tér el attól." — Példb. 8 : 13

[25] Az üldözések következtében 1918-19-ben Isten hívő népére következett szenvedéseket az Úr világosságának gyógyító sugarai mihamar elűzték, ami az ő próféciájának teljesüléseképpen sugárzott azokra, akik híven ragaszkodtak az Úrhoz és az Urat félték. Az ígéret szerint „a nap ezek részére fog gyógyulással felkelni sugaraiban." Az Úr Jézusnak templomhoz jövetele gyógyító áldásokat hozott Isten hű népének. Jehova semmi jót sem von meg azoktól, akik teljesen neki szentelték magukat. „Mert nap és paizs az Úristen; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek." — 84. zsoltár 12

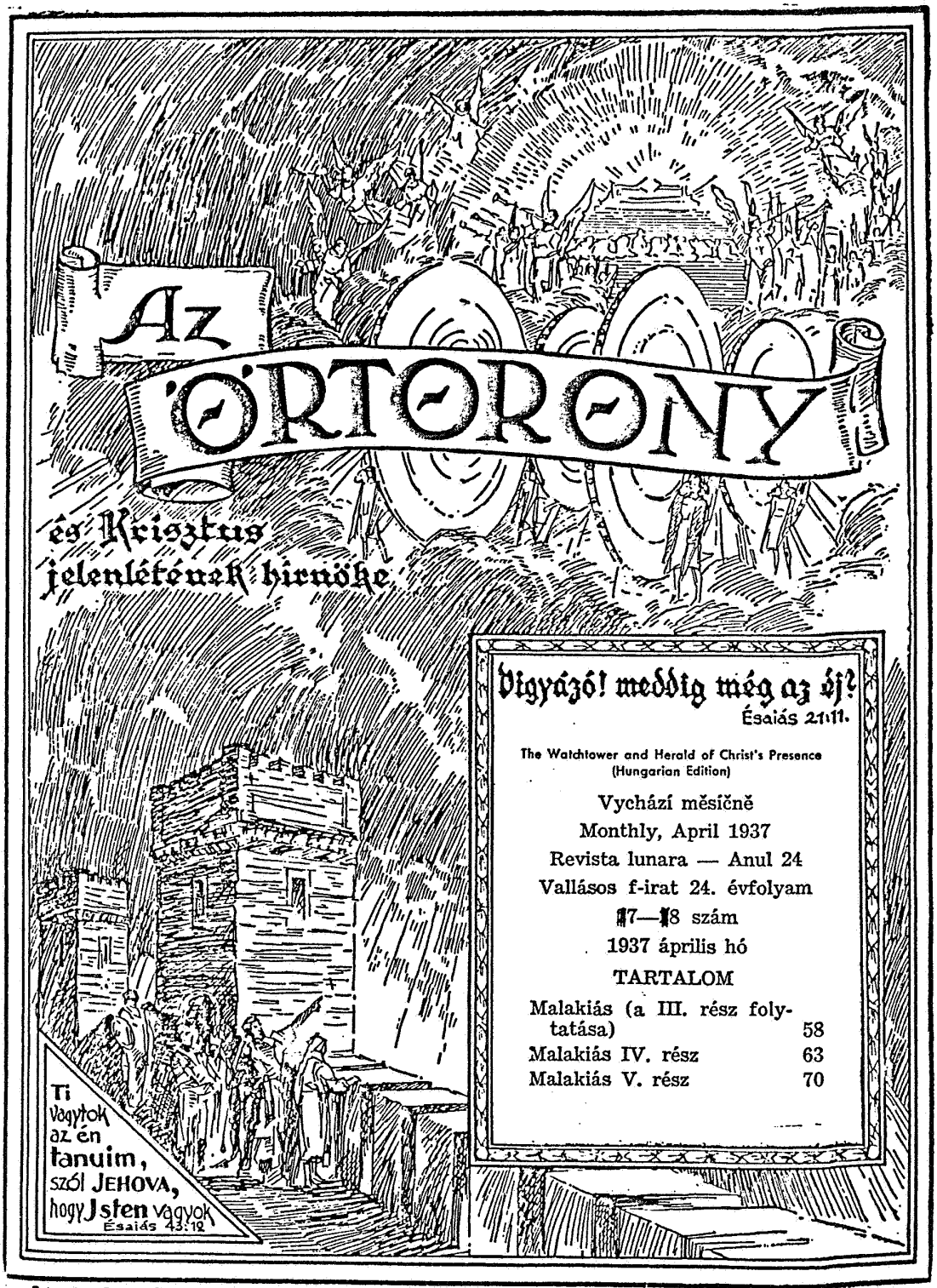
[26] Jehova kegyelmet és dicsőséget kölcsönzött híveinek, amidőn követét, Jézus Krisztust a templomhoz küldte. Jézus Krisztus Jehova pontos képmása és az ő dicsőségének visszatükre. (Zsidók 1 : 3) Ő az, aki Jehova napját a hű őrszemek előtt bejelentette, aki kegyelmet és dicsőséget hoz a híveknek: „Szózatuk kihat az egész földre és a világ az ő mondásuk. A Napnak csinált bennük (az égben) sátort. Olyan ez mint egy vőlegény, aki az ő ágyasházából (a várakozás idejéből) jön; örvend mint egy hős, hogy futhatja a pályát." (19. zsoltár 5, 6) A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, hogy megjelenjék (sugározzon) azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára." — Lukács 1 : 78, 79

[27] Az „igazság napja" vezeti be a jog és az igazság nappalát, következőleg tehát az igazolás napját képezi. A napsugár értékes gyümölcsöket hoz létre. (Mózes V. 33 : 14) Az igazság napja 1914-ben jött fel, amidőn Jézus Krisztus trónjára lépett és elküldetett, hogy uralkodni kezdjen ellenségei között, s főképpen 1918-ban kezdett Lévi törzsének megtisztított és templomba gyüjtött maradékára sütni. Ez a dicsőséges nap sohasem fog letünni. „Napod nem megy többé alá és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz neked örök világosságod és gyászod napjainak vége szakad." (Ésaiás 60 : 20) „Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm." (30. zsoltár 6, 7) Ezek a vigasz szavai a hívek részére; ebből bátorságot és több örömet merítenek.

[28] Az Úr Jézus templomához érkezése után távolította el a tüzesparázs az ajkak tisztátlanságát. A maradék ajka megtisztult, ez örömmel töltötte el a megtisztultakat és ajkuk Jehova dicsőítésével áradozott. (Ésaiás 6 : 5—7; 12 : 1, 3) Malakiás prf. mondja: „Gyógyulással kél fel sugaraiban az igazság napja". Isten hű szolgái nagyon sokat szenvedtek a világháború alatt az ellenségtől. Szétszóródtak, vereséget szenvedtek, megsérültek és majdnem halottak voltak. (Zakariás 2 : 6, 7; Ezékiel 36 : 22—31; 37 : 1—14) Amidőn azonban a hívek kiváltságaik tudatára ébredtek s az Úr ellenük való haragja eltünt, meggyógyultak; akkor kezdett teljesülni a következő prófécia: „Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot és meggyógyítom őket és megmutatom nékik a békesség és hűség kincseit. És visszahozom Júdát és Izraelt a fogságból és felépítem őket, mint azelőtt. És megtisztítom őket minden bűneiktől, amelyeket vétkeztek ellenem és megbocsátom minden bűneiket, amelyekkel vétkeztek és gonoszul cselekedtek ellenem. És ez a város lészen nekem híremre-nevemre, örömömre, tisztességemre és dícséretemre e földnek minden nemzetsége előtt, akik hallják mindama jót, amelyet én cselekszem velük és félni és rettegni fognak mindama jóért és mindama békességért, amelyet én szerzek nekik." — Jeremiás 33 : 6—9

(Folytatása következik)

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně
Monthly, April 1937
Revista lunara — Anul 24
Vallásos f-irat 24. évfolyam
17—18 szám
1937 április hó

TARTALOM

Malakiás (a III. rész folytatása) 58
Malakiás IV. rész 63
Malakiás V. rész 70

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 8415—IIIa 1937

Kč 2.— Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 április hó | 7—8 szám

Malakiás

(a III. rész folytatása)

[29] Amidőn jövendöléseket az Úr arra kitűzött ideje előtt akartunk megmagyarázni, ezt a jövendölést Krisztus ezeréves uralkodása idejére a zsidókra próbáltuk alkalmazni; de most amióta az Úr feltárta szándékát népe előtt, világosan látja, hogy ez a prófécia az igazi izraelitákra, illetve azokra vonatkozik, akik Jehova igazolása napján teljesen az ő dicsőítésére és szolgálatára szentelik magukat. A Szentírás a régi korban a maradék oktatására és erősítésére íratott, hogy teljesen fel legyen készülve arra a munkára, amelyet Isten Jézus Krisztus útján bízott reá. (Róma 15 : 4; Tim. II. 3 : 16, 17) A maradék most világosan felismerheti, hogy a „sugaraiban levő gyógyítás" azon világosság, vigasz és nyugalom, amiben azok részesülnek, akik hívek és ragaszkodóak maradnak az Úr iránt. Isten hű népe a világháború üldöztetései közben nagy szenvedéseken ment keresztül; de a kellő időben az Úr védelmébe vette, megoltalmazta és megtartotta elnyomóival szemben és meggyógyította. Ez a hű nép most Jehovában és Jézus Krisztusban bízik és az Úr gondviselése alatt biztos helyen van, amit a „szárnyak" példáznak, ahol biztonságban van. Az Úr áldásaiért hálatelten a zsoltáros szavaival énekli: „Ó Isten, mily drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek." (36. zsoltár 8) „Hívtalak én, mert te felelhetsz nekem, Istenem! Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg az én beszédemet. Mutasd meg csodálatosan a te kegyelmedet, aki megszabadítod jobboddal a te benned bízókat a támadóktól. Tarts meg engemet mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engem. A gonoszak elől, akik pusztítanak engem; ellenségeim elől, akik lelkendezve vesznek körül engem." (17. zsoltár 6—9) „Könyörülj rajtam, ó Isten, könyörülj rajtam, mert benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, amíg elvonulnak a veszedelmek." (57. zsoltár 2) Most tehát védve, a Felséges védelmében, Istenben való teljes bizalommal éneklik tovább a hűségesek: „Te vagy az én menedékem, s erős torony az ellenség ellen. Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá. Mert te, ó Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek örökségét megadtad nekem." — 61. zsoltár 4—6

[30] Miután az Úr a hű szolga osztályt meggyógyította és felüdítette, küldi: „És kivonultok"- mond az Úr. A hívek, akik most „az ő nevének népei" buzgón vonulnak az ő szolgálatába. Azon korlátozások közül megszabadultak, melyek a világháború alatt akadályozták. Amidőn a hű maradék felismerte, hogy Babilonnal összekeveredett, hallotta az Úr parancsát: „Menjetek ki Bábelből, fussatok ki Káldeából ujjongásnak szavával; jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot." (Ésaiás 48 : 20) Arra kisiettek, a királyság gyümölcseivel telt edényeket vive. Örömmel mentek és mennek még mindig: „Távozzatok, távozzatok, jertek ki onnan; tisztátlant ne illessetek; jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok. Mert ne sietséggel jertek ki és ne futással menjetek; mert előttetek megy az Úr és követni fog Izrael Istene." — Ésaiás 52 : 11, 12

[31] A híveknek szóló ígéret bizonyos és igazságban s lélekben fogják imádni Istent: „Újra felépítlek téged és felépülsz, ó Izrael leánya. Újra felékesíted magad, dobokkal és vígadók seregében jössz ki." (Jeremiás 31 : 4) Isten hívei a prófécia teljesüléseképpen tartoznak „kivonulni" s ez tényleg főképpen 1922 óta teljesedik, amidőn a Szentszellem Isten minden szolgájára kitöltetett. Azóta mindezideig kivonulnak és az örömük állandó. A nagysokaság a maradékot követi s látni lehet, hogyan vonul ki az is és mutatkozik Isten és az ő országa oldalán. — Ésaiás 49 : 9

[32] Ha egy borjút szűk istállóban tartanak és azután szabadon eresztik, ugrál és szaladgál örömében. Ezt a szöveget az angol Biblia így fordítja: „Kivonultok és felnőttök mint istálló borjúi". Amidőn e szöveg értelme felől találgatásokba bocsátkoztunk, Krisztus ezeréves uralkodására alkalmaztuk s azt mondtuk, hogy azok az emberek, akik engedelmeskedni fognak neki, úgy fognak felnőni mint az istállóban hízlalt borjúk. Ámde ez a szöveg nem ezt jelenti. Más fordítások így szólnak: „Kijöttök és ugrálni fogtok, mint az istállóbeli borjúk." (Miniatür-f.) „Kivonultok és hízlalt tulkok módjára ugráltok." (Elberfeldi-f.). „Örömükben ugrálni fognak mint az istállóból kibocsátott borjak." (Rotherham angol-f.). Az „istállónak" fordított szó a „megkötés" vagy „pányvázóhely" gyökér szavából származik. Amidőn a hű maradék megkötöttségéből felszabadult és Jehova szolgálatába lépett, úgy ugrált örömében mint az istállóból kiszabadult borjú. Isten népe egykor Babilonba volt zárva és nem nyert erőt az ottan kapott takarmányból, — mivel az a takarmány jellemfejlesztés, emberimádás, ájtatoskodás és hasonló dolgokból állott —, vékony és erő nélküli eledel volt; de miután felszabadult és az Úr zöld legelőjére vezéreltetett, amelyet az Úr népe számára készített, erősen fejlődött, meghízott és erős lett az Úrban

FEL

és az ő hatalmának erejében." (23. zsoltár 2; Efézus 6 : 10) Ezek a hűségesek hajlandók hirdetni Istenünk büntetését (igazolását) és azt erőteljesen végzik, a Lélek fegyverével a Felséges nevének gyalázóira rontva.

[33] A fenti próféciával egyezőn mondja Malakiás: „És széttapodjátok a gonoszokat és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, amelyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura." (Malakiás 4 : 3) Keleten a barmokkal szokták kitapostatni a gabona-féléket; ugyanígy tapodják lábaikkal a hűtleneket az Úr hűségesei.

[34] Az Úr ugyanezen néphez szólólag mondja Mikeás prf. útján: „Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya, mert vassá teszem a te szarvaidat, körmedet pedig acéllá teszem és széttiporsz sok népeket és rablott kincseiket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának." (Mikeás 4 : 13) Ez a munka a borsajtó taposásával azonos. — Jelenések 14 : 19, 20; 19 : 15

[35] Jehova hű tanubizonyságai a Felséges szándékát hirdetik, az ő ítéleteit jelentik be, amely lángoló pusztulást hoz a törvényszegőkre; s ezért, amint a próféta mondja, olyanok lesznek a gonosztevők „mint a hamu vagy a por az ember lába alatt". Ezzel az eredménnyel fog járni a Malakiás 4 : 1-ben leírt perzselő nap. Jehova jobb kezе, Jézus Krisztus útján az ördög és tömegeit porig fogja alázni és elhamvasztja. „A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar." (Róma 16 : 20) Ennek befejeződése után mindenki, aki életben marad, világosan fogja látni a „különbséget az igaz és a gonosztevő között". Csak aki Istennek szolgál, fog életben maradni. Ezt a munkát Jehova ama napon hajtja végre, amely időt immár régen erre nézve megállapított. A „fegyverkezés napján" s ez most eljött, tesz előkészületeket teljes igazolására. (Náhum 2 : 3) Itt figyeljük meg a szavakat: „azt mondja a Seregek Ura", ami azt jelenti, hogy ő a seregek (harc) Ura; mert ezt a nevet harc idejére használja.

[36] E nagy igazságoknak a maradékba való bevésés céljából mondja Jehova a maradéknak prófétája útján: „Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izraelnek rendelésekül és ítéletekül." (Malakiás 4 : 4) Most a nagyobb Mózes eljött és teljhatalom alapján mondja: „Ha valamely lélek nem hallgat arra a prófétára (Jézus Krisztusra) kiirtatik a nép közül." (Apcsel. 3 : 23) Ez a kiirtás nem történik majd csak Krisztus ezeréves uralkodásának végén, hanem azon megemésztő tűzben történik, amelyet Isten Armageddonkor bocsát Sátán szervezetére. Az Úr Jézusnak templomához érkezése után a templomi osztály felkenetett és szolgálatra küldetett s az Úr e szavakkal „emlékezzél" vési bele, hogy engedelmeskednie kell. Ezt azok szívébe vési bele, akik szolgálni kezdtek. Akik Jehova nevét félik, olyanok, akik szolgálatába vonulnak és abban híven kitartanak. Ezek állnak áldozati szövetségben és az újszövetségben, amelynek a nagyobb Mózes, Jézus Krisztus a közbenjárója. Ebbe beletartozik a földön levő hű maradék is, s az ő részére avattatott fel az újszövetség, hogy „Jehova nevének népe legyen". Ezek a szavak komoly figyelmeztetést képeznek részére, hogy emlékezzen Mózes törvényére, amely a nagyobb Mózes törvényét példázza, aki most az újszövetség közbenjárója és ez az ő törvénye valamint ő az újszövetség beiktatója is a Sion hegyén, ahol most a maradék Jézus Krisztussal gyülekezik. Azon körülmény, hogy a prófécia a törvényszövetségnek a Sínai vagy Hóreb hegyénél való felavatására utal, azt mutatja, hogy most az Úr Jézus templomához jövetele óta az újszövetség felavatását példázza a földön levő maradék nép érdekében. A Hóreben felavatott törvényszövetség „egész Izrael" részére szólt, tehát az újszövetséget példázza, amely az egész szellemi Izrael részére, a mai maradékot is beleértve, szól. A látszatkereszténység azt állítja, hogy ebben a szövetségben áll; azonban kétszínű, erőszakot követ el ezen állításával és semmiképpen sem tartozik a szövetséghez. A látszatkereszténység figyelmen kívül hagyta az Úr intelmét, hogy Mózes törvényére gondoljon. Emiatt ítéltetett el azon helyre, mely az ördög, a hazugok s azok részére van rendelve, akik a hazugságot szeretik és cselekszik. (Máté 24 : 51; Jelenések 22 : 15) Az „Úr törvényei és rendelései" azon szövetséghez kapcsoltattak s azokban van feltárva, mit követel Isten azoktól, akik a szövetségben vannak, amely a Sion hegyén avattatott fel az ország örökösei érdekében. „Közli igéit (Jehova) Jákóbbal, törvényeit és végzéseit Izraellel. Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velük. Dícsérjétek az Urat!" — 147. zsoltár 19, 20

Küszöbön álló pusztulás

[37] Mielőtt Jehova ellenségeit elpusztítja, alapos figyelmeztetésben részesíti. De e figyelmeztetés elhangzása után, s miután azt az illetők elutasítják, szükségképpen a pusztulásnak kell következnie. Jehova sohasem tér el kifejezett szándékától. Ezért mondja prófétája útján: „Ímé, elküldöm nektek, Illést a prófétát, mielőtt eljönne az Úr ama rettenetes napja." (Malakiás 4 : 5) Malakiás prf. 3. fej. elején az Úr bejelentette azon szándékát, hogy elküldi követét, hogy az utat elkészítse előtte. Illés felől és a követ felől tett prófétai kijelentések párhuzamosak egymással és mindkettőt Keresztelő János teljesítette be kicsinyben. Malakiás prf. közel egymás után megemlíti Mózest és Illést, ugyanígy tesz a színváltozásról beszámoló szöveg is. (Máté 17 : 1—4; Mózes V. 18 : 15—18) Mózes a nagyobb Mózes, Jézus Krisztus eljöveteléről jövendölt, itt pedig Malakiás Illés eljöveteléről jövendöl. Péter ap. kijelentése szerint a színváltozással kapcsolatban mindkettő szorosan összefüggésben áll az Úr Jézus Krisztusnak dicsőségében, és hatalommal való eljövetelével. (Péter II. 1 : 16—18) Az eljövendő Illés előfutár és útkészítő lesz. Az eljövendő Mózes pedig bíró. (Mózes V. 18 : 19; Apcsel. 3 : 23) Keresztelő János előfutár és úttörő volt, az Illésről szóló próféciát tehát kicsinyben teljesítette. „Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala. És ha be akarjátok venni (elhinni), Illés ő, aki eljövendő vala." — Máté 11 : 13, 14

[38] Amidőn Jézus figyelmét arra terelték, hogy előbb Illésnek kell eljönnie, Jézus Keresztelő Jánosra utalt, mint aki ezt a próféciát kezdetben teljesíteni fogja. „De mondom nektek, Illés immár eljött és nem ismerték meg őt, hanem azt mívelték vele, amit akarának. Ezenképpen az Em-

FEL

ber Fiának is szenvednie kell majd őtőlük." (Máté 17 : 12) Illés az elvégzésreváró munkát példázta, amelyet Keresztelő János és a végső teljesüléskor Jézus Krisztus végezett; ebben a munkában a maradéknak is része van Jézus Krisztushoz való hozzátartozása folytán.

[39] Az eredeti Illés, aki Izraelben jövendölt, Jéhu előfutára volt, aki Izrael törvényszegő fejedelmei felett és az ördög-vallás hívei felett rögtönítélő bíró volt. Az Illésről szóló prófécia végső teljesülése tehát Armageddonkor fog teljesülni az istentelen tényezők és az ördög-vallás hívei felett Jézus Krisztus, a nagyobb Jéhu útján. Illés megkezdett munkáját Elizeus fejezte be, ezért kenetett fel Elizeus Illés helyett, hogy azt a munkát befejezze. (Kir. I. 19 : 16, 19, 20) Az illési munka főképpen Isten hű tanubizonyságai érdekében történt és a későbbi munkára készítette el őket. Az írószerszámos, gyolcs ruhába öltözött férfi (Ezékiel 9 : 1, 4, 11) a jonadábok, a „nagysokaság", illetve a „más juhok", érdekében dolgozik s ezt az utóbbi munkát példázta Elizeus próféta, munkájának befejezésével. Keresztelő János, aki az elizeusi munkát kicsinyben teljesítette, lefejeztetés következtében halt meg; de azután is szükséges volt, hogy Jézus Krisztus tanítványai Isten eljövendő haragjára figyelmeztessenek és figyelmeztettek is. — Apcsel. 2 : 40

[40] Az elizeusi munka a végső vagy nagyobb teljesülésben körülbelül 1919-ben kezdődött. Ez a munka tulajdonképpen azon munkának a folytatását képezi, amelyet eredetileg Illés volt hivatva végezni; az illési munka befejezése óta Isten hű tanubizonyságai, a maradék tagjai, tényleg tovább végzik ezt a munkát Jézus Krisztus parancsára és vezetése alatt, miképpen Malakiás mondja: „Mielőtt eljön az Úr ama nagy és rettenetes napja!" Jehovának ez a nagy és rettenetes napja Armageddonnal következik a világra. Jehovának Malakiás útján tett kijelentése, hogy az ítéletvégrehajtó előtt Illés prófétát fogja elküldeni, mintha világosan arra utalna, hogy a látszatkereszténység (az állítólagos lelki Izrael) között hasonló állapotok lesznek, mint Illés és Elizeus napjaiban közvetlenül az Izrael feletti ítéletnek Jéhu útján való végrehajtása előtt voltak. Ezen hasonmási tényekre való tekintettel a prófécia megvilágításában csak egy következtetést vonhatunk t. i., hogy az Úr nagy és rettenetes napja Jehova ítéletvégrehajtójának, Jézus Krisztusnak a napja lesz, amidőn ő mint nagyobb Jéhu Isten ellenségeit kivégzi, kik között a r. k. hier. és többi papság képezi a legfőbb részt.

[41] A vitathatatlan tényekre és próféciákra való tekintettel azt látjuk, hogy a végső teljesülésben a hasonmási illési munka úttörő munka Jehova előtt és közvetlenül Jézus Krisztusnak templomához-jövetele- és az ítélet kezdete előtt fejeződött be; hogy a prófétai illési munka teljesülése körülbelül 40 évig tartott és 1918-ban végződött, mire Jézus Krisztus haladéktalanul templomához jött; s hogy nyomban egy kis szünet után az elizeusi munka kezdődött meg, amit azok végeznek, akiket Elizeus példázott; a híveket Jézus Krisztus viszi a templomba, világosítja fel és oktatja s küldi aztán az elizeusi munka végzésére, amely 1919-óta van folyamatban. Ezek a hűséges bizonyságtevők, akikre az Úr a királyság minden javait (érdekeit) rábízta mindadd tartoznak folytatni ezt a munkát, amíg a nagyo.. Jéhu, az ítéletvégrehajtó Jézus Krisztus fel fog lépni és a kivégzési munkáját elvégzi. Előzőleg azonban teljes figyelmeztetésben kell részesíteni a tényezőket, az elvetemülteket és a népet. Ezékiel bizonysága szerint a jószándékú emberek pecsételtetnek el homlokaikon, (9 : 1—4, 11) s ezt a munkát Armageddon előtt kell elvégezni és befejezni; mert amint Ezékiel mondja e munka befejezése után, akik a pecsételést végzik, választ is hoznak, mondván: „Elvégeztük, amint parancsolád." Ami további és teljes bizonyíték amelett, hogy az írószerszámos férfi, Jehova bizonyságtevőinek hű szolga osztálya, teljesen a bizonyságtevés munkájának tartozik szentelni magát és azt be is kell fejeznie. Ez a munka a jonadábok vagy a nagysokaság figyelmeztetéséből áll Armageddon előtt, amely Sátán szervezetére fog következni. Ez a figyelmeztető munka most folyik s a nagysokaság az Úr köré lesz gyüjtve; Jézus Krisztus megmondotta, hogy e bizonyságtevő munka befejeződése után fog minden idők legnagyobb nyomora, Armageddon következni. (Máté 24 : 21) Ezek a próféciák pontosan egyeznek a tényekkel, s ez nem is lehet másképp. Aki még mindig azon nézet mellett áll, hogy akik a nagysokaság érdekében bizonyságtevő munkát végeznek „azzal semmire sem fognak menni", s csak „Armageddon első részének elmúlása után" lehet majd tenni valamit a nagysokaság érdekében, ezzel azt mutatja ki, hogy a próféciát nem érti s nem látja, mily kapcsolatban állnak azzal Jehova tanubizonyságai. Természetesen ennek nagyonis örvend az ördög, ha Jehova tanubizonyságai várakozási álláspontra helyezkednek és tétlenül, összedugott kezekkel akarják megvárni Armageddon elmúlását s csak azután akarnak munkájukhoz látni. Akik azonban tényleg szeretik Istent és megértik Istenhez és az ő szervezetéhez való kapcsolatukat (hozzátartozásukat) és méltányolni is tudják, most lankadatlan szorgalommal és megújult energiával fognak menni előre, az ő parancsait követve, és nem tartják tétlenül kezeiket.

[42] Ha a bizonyságtevés és figyelmeztetés munkája következtében a kereszténység nem tér a helyes útra, az „Úr nagy és rettenetes napjának" kell reá következnie. Erről a munkáról mondja a próféta: „Ēs (a prófétai munka) az atyák szivét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjek és meg ne verjem e földet átokkal." (Malakiás 4 : 6) A „fordítja"-nak fordított héber szó „megtérésnek" vagy „visszatérésnek" is van fordítva. (Ésaiás 6 : 10; 51. zsoltár 13) Az Úr angyala prófétálta Keresztelő Jánosról, aki az Illésről szóló próféciát kicsinyben teljesítette: „Ēs az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. Ēs ez Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse és az engedetleneket az igazak bölcseségére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet." — Lukács 1 : 16, 17

[43] A 17. versben előforduló „térítse" szó Máté 13 : 15-ben és Apcsel. 3 : 19-ben is előfordul. Zakariást, Keresztelő János atyját az Úr ihlette meg, hogy János felől ezeket jövendölje: „Te pedig, kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait

FEL

megkészítsd; és az üdvösség ismeretére megtanítsd az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában. A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára." (Lukács 1 : 76—79) Keresztelő János igazi lévita volt, felőle mondta Malakiás próféta: „Igazság törvénye volt az ő szájában és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességben járt velem és sokakat megtérített a bűnből. Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő." (Malakiás 2 : 6, 7) Keresztelő János az eltévelyedtekkel szemben való kötelessége teljesítésében, hogy azokat az Úrhoz visszatérítse, Illés prófétához hasonlóan jövendölt. — Nehémiás 9 : 26

"A megjövendölt munka célja volt, hogy „az atyák szívét a fiakhoz térítse", illetve őket megtérítse. Az „atyák" a felelős tisztségeket viselőket, a vezetőket, Isten igéjének magyarázóit jelenti több írás-szöveg szerint. (Apcsel. 22 : 1; 7 : 2; Nehémiás 7 : 70, 71; Apcsel. 3 : 24, 25) Ez azt jelenti, hogy a kereszténység felelőssége főképpen azokat terheli, akik vezetői és tanítói voltak, például a papságot tévesen az Úrénak nevezett szervezetben. Ugyanez a szabály vonatkozik Isten népének egykori vezetőire, tanítóira és véneire. Keresztelő János napjaiban a zsidók vezetői Ábrahám fiainak tartották magukat, ezek a prédikátorok vagy rabbik mondták volt: „Ábrahám a mi atyánk!" (Máté 3 : 9) Jézus azonban tudtukra adta: „Ha Ábrahám fiai volnátok, Ábrahám cselekedeteit is cselekednétek." (János 8 : 39) Ábrahám Istent, a királyi ház tagjainak atyját képviselte. Jézus szavaiból kitűnik, hogy Keresztelő János azokat a zsidókat, a farizeusi papságot nem tudta visszatéríteni Jehova Istenhez, az Atyához.

"A Malakiás 4 : 6-ban említett „fiak" nem „gyermetegségre" mutat, hanem utódokra, illetve ivadékokra és Ábrahám valódi magvát jelenti. A hűségesek gyermekeit jelenti: „A hitből valók, ezek Ábrahám fiai." (Galata 3 : 7) Ugyanezek felől írta az apostol: „Sem nem mindnyájan fiak, akik az Ábrahám (testi) magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai (illetve nem a zsidók, akik Ismael gyermekei, tehát testiek), hanem az ígéret (Ábrahám lelki fiai) fiait tekinti magul." — Róma 9 : 7, 8

"Azok felől áll megírva, akiket Isten királyi háza számára kiválaszt: „Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel." (Zsidók 2 : 16) Ezzel kapcsolatban figyeljük meg, hogy Malakiás próféta az elkövetkezőkről így szól: „Az atyák szívét a fiakhoz fordítja és a fiak szívét az atyákhoz." Ezt a tárgyat az angyal következő szavai jobban megvilágítják, amit Zakariásnak mondott: „... Hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse és az engedetleneket az igazak bölcseségére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet." (Lukács 1 : 17) Az „igazak" vagy hívek nyilván mindazon hűségeseket magukban foglalják, akik teljesen Istennek szentelték magukat és itt az ő bölcseségének kinyilvánítására használtatnak, tehát az is, aki szellemi táplálékot tálal fel, illetve Isten akarata szerint másokhoz viszi az Úrtól nyujtott táplálékot. A hajdani hű próféták Jehovának a nagyságos Atyának látható képviselői voltak, bölcs mondásaik és jövendöléseik felőle szóltak. Ennek a próféciának főcélja nyilván a következő: Jehova számára egy népet kell készítenie s akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek, azokat az emberi tanoktól az Atyához, Jehova Istenhez fordítsa; ami azt jelentené, hogy azon oktatóknak és véneknek szivét, akik addig emberi tanításokat követtek a gyülekezetekben, visszatérítse az Atyához mint Isten igazi gyermekeit s így kellő szívállapotba hozva népet készítsen a maga neve számára; valamint azt is jelenti, hogy emberi tanítások gyermekeit vagy utódait Isten igéjének tényleges tanításaira elvezesse.

"Ha az utasítás és figyelmeztetés következtében Isten állítólagos népe nem tér meg vagy lép a helyes útra, a megemésztő tűz haladéktalanul be fog következni. Azért mondja a prófécia: „Hogy el ne jöjjek és elveszítsem e földet örök veszedelemmel (egyszer és mindenkorra elpusztítsam)." Azon munka, amelynek végzésére az Úr hű népét utasítja, több év óta folyik, de csak nagyon kevesen hallgattak az üzenetre és vették figyelembe. Határozottan még a nagysokaságnak ki kell jönnie a nagy tömegből; de maga a nagysokaság is a földön élő tömegekhez képest csak csekély létszám. A látszatkereszténység nemzetei sok millió oly embert számlál, akik közül sokan Isten gyermekeinek tartják magukat; tényleg azonban majdnem mind az ördög gyermekei (szellemileg) s az apostol kijelentése szerint mind gonoszban vesztegelnek. (János I. 5 : 19) A nagysokaság olyanokból áll, akik szívesen meghallgatják az igazság beszédét s aztán hátat fordítanak Sátán szervezetének és Armageddon előtt határozottan kijelentik, hogy az Úr mellett foglaltak állást. 1918-ig az illési munka nem tett jó benyomást a „kereszténységre"; ama munka tehát a szíveket nem fordította (téritette) Jehova Istenhez, a nagy Életadóhoz, az Atyához. Jézus Krisztus állítólagos követői közül csak kevesen tértek meg és lettek Isten igazi gyermekeivé. Most a elizeusi munka folytatja az Illés által kezdett munkát, s az Úr ezt a munkát használja a nagysokaságnak az ő nyájába való hozatalára; az emberiség sokkal nagyobb része ellenben távol fog maradni Isten szervezetétől és az ördög mellett fog maradni, s ezért kell bekövetkezniök a próféciában hirdetett következményeknek is, ami azt jelenti, hogy az Úr „átokkal sujtja" a földet, illetve teljesen elpusztítja (Sátán világát). Ez a látszatkereszténység és Sátán szervezetének teljes bukását jelenti. Az elizeusi munka, — melyet Isten népe végzett — ideje alatt az ő tanúbizonyságai isteni küldetésükkel egyezően mindmostanáig hirdették „Isten bosszúállása (igazolása) napját", illetve Isten elkövetkező átkát, ami rövidesen a világra szakad. (Ésaiás 61 : 2) Jehova elkészült és felszentelt népét kötelezte bosszúállásának hirdetésére a tényezők és a nép előtt és azok figyelmeztetésére, hogy aki akarja, alkalmat nyerjen az Istenhez való térésre. Ez elől a kötelesség és feladat elől, melyet az Úr ruházott népére, nem térhet ki. Ha a bizonyságtevők nem közölnék a figyelmeztetést, őket terhelné érte a felelősség s azoknak vére is, akik tudat-

FEL

lanságból pusztultak el, a hanyagokat terheli. De ha a bizonyságtevők, híven hirdetik az üzenetet, a törvényteleneket figyelmeztetik és a jószándékúak előtt feltárják a királyság hírét, akkor teljesítették kötelességüket, amely szövetségük folytán terheli őket; az ily hűségért részesülnek az Úr elismerésében.

48 Jehova hű népe mintegy tizenöt- vagy több éve hirdeti Jehova ítéleteit, melyeket Armageddonkor nagy ítéletvégrehajtója, Jézus Krisztus útján fog végrehajtani. Ha a hűségesek ezt a munkát eleitől végig végre akarják hajtani, nem szabad lelankasztaniok kezeiket, sem pedig jobb vagy kedvezőbb időre várakozniok. Nem az ő dolguk, hogy pontosan tudják, mikor következik be az átok, illetve Armageddon mikor fog kitörni. Arról azonban bizonyosak lehetnek, hogy Armageddon nincsen már nagyon messzi, mivel az a munka, amelyet most végeznek, közvetlenül a viadal előzményét képezi. A maradék kötelessége és ő tartozik követni Isten parancsát mindaddig, amíg Isten a munka befejezését kijelenti. Aki ezzel ellenkezően akarja befolyásolni az Úr szolgáit és tevékenységüket lankasztani vagy megbénítani akarja, törvényszegést követ el; az Úr világosan kifejezésrejuttatta azon szándékát, hogy a törvényszegőket elpusztítja.

49 Ne feledjük, hogy az Úr főképpen az elmult évtized alatt tárta fel folytonosan a próféciákat, illetve azok jelentőségét népe előtt a WT irataiban. Némelyek, akik Isten népe közé vegyültek, nem tanulmányozták a folyóiratokat, hanem azt állították, hogy azokban csupán egy embernek vagypedig embereknek a nézetei vannak kifejezésre juttatva; ennek a felfogásnak lett aztán az eredménye, hogy nem értik helyesen meg a felkenteknek Jehovával és Jézus Krisztussal való kapcsolatát. Fogalmuk sincsen a próféciákról s ezáltal világosan bizonyítják, hogy nem tartoznak a templomban felvilágosultak közé. Amidőn Isten népének csoportjaiban egyesek felállnak és szavaikkal a bizonyságtevő munka lassítását (csökkentését) és a munkások befolyásolását akarják keresztülvinni, azt állítván, hogy a munkával „semmire sem mennek", a hűségesek kerüljék az ilyeneket és az ilyenek befolyását; mert az ilyenek szavai és befolyása nem csupán szakadásokat idézhet elő, hanem az Isten szövetségében levőket álomba is szenderítheti. Jehova most nyilván és kétségtelenül feltárja a hajdani próféciákat az ő maradék népéhez tartozók előtt, hogy teljesen tudomásuk legyen az ő szándékáról, s miután arról ekképpen értesülést szereztek, megvigasztalódjanak s megerősödve kitartsanak, megerősödve reménységükben, résztvegyenek Jehova nevének igazolásában, hogy örökké az ő áldott és dicső szervezetében legyen szabad tartózkodniok. Ebben az időben kell egy értelmen lenniök Isten összes felkentjeinek, hogy a reájuk bízott munkát egyértelemmel és összhangban végezzék. „Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját." (Róma 15 : 6) Minden bizonyíték egy dologra mutat, s ez az, hogy Jehova rövidesen teljesen tisztázni fogja nevét, s akik abban közreműködnek, az Úr áldásaiban is részesülni fognak és zárt sorokban tartoznak állani az ellenséggel szemben; nem fognak semilyen teremtménynek és dolognak sem üdvösséget tulajdonítani, hanem azt kizárólag csak Istentől és Jézus Krisztustól remélik és habozás nélkül szüntelenül tovább fogják hirdetni Isten országát és dicsőségét. Emiatt is figyelmezteti komolyan a Mester a maradékot a következőképpen: „Légy hű mindhalálig és neked adom az Élet koronáját!" (Jelenések 2 : 10) Az ily hűség azt jelenti, hogy mindenkor megbízható kell lenni és komolyan kell végezni az Úrtól kiutalt feladatot, mindenkor vigyázni kell a királyság érdekeinek ápolására és a nagy Királyt és az ő országát kell magasztalni.

Tanulmánykérdések

1. Kit választ tanubizonyságává Jehova Isten? Mutasd ki, hogy az írás határozottan megnevezi ennek a kiválasztásnak alapját és célját!
2, 3. Magyarázd meg vonatkozó szövegek alapján: a) „ama napon, amelyet én szerzek" (amidőn kincselmet elkészítem); b) „az enyéim lesznek" kijelentéseket!
4—6. Mily feltételek alapján, hogyan és miért kíméli meg őket?
7—9. Állítsd szembe az előbbieket Istennek a hűtlenekre vonatkozólag mondott kijelentésével! Mi lesz a jonadábokkal ezzel összefüggésben? Mit várhatnak az ellenség részéről, akik Jehovának szövetségesei? Miért?
10—15. „És megtértek", mikor és hogyan történt ez? Hogyan látták meg ezek a különbséget „az igaz és a gonosztevő között, aközött, aki megtér és Istennek szolgál, és aközött, aki nem szolgál neki"?
16—17. Mily összefüggés tűnik ki a „mert" kötőszóból, amellyel a 4. fejezet kezdődik? Kik a „gonosztevők" (gögösek) s hogyan jut kifejezésre az ő gögjük és elvetemültségük?
18, 19. Indokold meg Jehova népének türelmét és örömét az ily elvetemült üldözésekre való tekintettel!
20, 21. Kik a törvényszegők? Mutasd ki hogyan támogatják v. szövegek Malakiás 4 : 1 jövendölését az elvetemültek pusztulását illetőleg!
22—24. Magyarázd meg, mit jelent, „akik az én nevem félitek"?
25—29. Mutasd ki, hogy Jehova teljesítette ezen ígéretét: „Gyógyulással kél fel nektek az igazság napja az ő szárnyaiban"!
30—32. Mutasd ki a következő ígéret teljesülését: „Kivonultok és ugrálni fogtok mint a hízlalt tulkok"!
33—35. Alkalmazd megfelelő szövegek alapján a következő kijelentéseket: a) „lábaitokkal megtapodjátok a gonosztevőket"; b) „porrá lesznek lábaitok alatt"!
36. Mily okból figyelmeztet a 4. vers ezen összefüggésben?
37—40. Mutasd ki szövegek és tények alapján, hogy az 5. vers értelmében elküldte-é Jehova „Illést"?
41. Miféle az elizeusi munka? Mi a célja? Mikor kell elvégezni és miért ebben az időben?
42—46. Magyarázd meg hogyan fordítja Isten az atyák szívét a fiakhoz és a fiak szívét az atyákhoz?
47, 48. Miáltal téríti meg a szíveket Jehova, amiről itt szó van? Mily tények mutatják, hogy a próféciában előreközölt ezen szándék megvalósult-e, vagy sem? Mily felelősség terheli Isten népét, amit itt látni lehet?
49. Mily intézkedés történt Jehova népe érdekében, hogy megértse az ő próféciáinak értelmét? Mily okból érthető meg most világosan ez a prófécia? Miért akarják némelyek feltartóztatni a bizonyságtevő munkát? Mit fognak csinálni most a hűségesek?

(Angol W. 1936 december 1.)

FEL

Malakiás

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ád te néked." — Mózes II. 20 : 12

4. rész

A próféciákat Jehova nem oly időrendi sorban iratta meg, ahogyan a teljesülés fog történni. Malakiás próféciája, amely a régmultban a maradék érdekében iratott meg, csak azután lett megérthető a maradék részéről, miután az Úr Jézus a templomhoz jött. A prófécia 3-ik fejezetének 1—4 verse képezi nyilván az egész prófécia megértésének kulcsát, emiatt kell elsősorban ezeket megvizsgálni. Most itt az első és a második fejezetet fogjuk vizsgálat alá venni. Ennek a két fejezetnek egyes részeire a prófécia előző tanulmányaiban is rámutattunk; tanácsosnak tartjuk azonban, hogy most bővebben foglalkozzunk vele. Az Úr Jézus Krisztus templomához jövetelekor mindazoknak meg kell ítéltetniök, akik az ő követőinek és a királyság örököseinek tartják magukat. Ez az ítélet marasztalja el az önzőeket és deríti fel a „gonosz szolga" osztályt és a r. k. hierarchiát, amely Isten gyermekének nevezi magát; ez az osztály azonban sem „attyát" sem „anyát" nem tisztelte. A prófécia ezeket leplezi le s kimutatja, miért marasztaltatnak el az ítéleten. Ezen az ítéleten derül ki az is, hogy kicsodák az Úr hívei. Ezek tisztíttatnak meg, hogy igazság áldozatával áldozhassanak az Úrnak. A hívek érthetik és láthatják meg az elhangzott ítéletek indokait s egyúttal felvilágosítani is tartoznak azokat, akik nyitva tartják füleiket.

[1] Malakiás, aki neve szerint „Jehova küldöttét (angyalát)" jelenti, Jehovától vette át ezeket a szavakat, és a próféciája a következő magyarázattal kezdődik: „Az Úr igéjének terhe Izrael ellen, Malakiás által". (1 : 1) Eredetileg ez a jóslat Izrael nemzetére vonatkozott. Tágabb alkalmazásában azonban a szellemi Izraelre vonatkozik, illetve azokra, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek és Jézus Krisztus nyomdokaiban járnak. „Az Úr igéjének terhe" nyilván téves cselekedeteiért sujtotta terhelő ítélettel Jehova szövetséges népét. Ünnepélyesen figyelmeztette a gonosztevőt, hogy mi lesz a vége, ha nem fognak gyorsan megtérni és megjavulni. Abban az időben, amidőn Malakiás az Úr prófétai kijelentésében részesült a testi Izrael, vagy legalább is egy maradék része Babilonból visszatért Jeruzsálembe és Júda országába. Jehova tiszteletét és szolgálatát helyreállították. A templomot újból felépítették. Ott lakott Zorobábel, Júda akkori kormányzója is. Később Nehémiás tétetett kormányzóvá. (Nehémiás 2 : 5—8; 5 : 14—18; Esdrás 2:1, 2; 3 : 1—8) A prófécia a szellemi Izraelen is beteljesült az Úr Jézus templomához jövetele-, 1918 után a szentélynek 1932-ben bekövetkezett megtisztításáig. — Dániel 8 : 14

[2] Jehova így szólt a testi Izraelhez és később a lelki Izraelhez is: „Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyjafia vala-é Ézsau Jákóbnak? — azt mondja az Úr. Jákóbot pedig szerettem." (Malakiás 1 : 2) Jehova azzal igazolta ezt, hogy a testi Izraelt Babilonból a Szentföldre visszavezérelte s így megakadályozta annak Sátán világhatalma által való teljes megemésztését. Jehova e kijelentés igazságát 1918 borzalmas tapasztalatai után a lelki Izraelnek is bebizonyította. Sionból eljött a szabadító; akkor teljesült be az írás kijelentése: „És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljön Sionból a szabadító és elfordítja Jákóbtól (Isten egész népétől) a gonoszságokat. És ez nékik az én (új) szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek (a hűtlenek) ti érettetek; de a választásra nézve (a hívek) szerelmetesek az atyákért". — Róma 11 : 26—28

[3] Amidőn Jehova Mózes útján Moáb mezején a testi zsidókhoz szólott, mondotta: „Mert az Úrnak, a te Istenednek, szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy neki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok. Hanem mivel szeretett titeket az Úr, s hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdött volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az egyiptombeli Faraó királynak kezéből." — Mózes V. 7 : 6—8

[4] Jehova e szavai sokkal inkább szólanak a szellemi Izraelre, amely a templom megítélésekor hívnek bizonyult. A testi Izrael a prófécia kihirdetése idejében nem viszonozta oly szeretettel Jehova iránta való szeretetét, amint kellett volna s most Jehova ezen közömbösségére figyelmeztette. A lelki Izraelhez szólva, mondja az Úr Jézus: „Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki" (János 16 : 27) Mire a hűségesek és engedelmesek így szólnak: „Szeretjük őt, mivel ő előbb szeretett minket." — János I. 4 : 19

[5] Mivel a kihültek és közömbösek az Úr parancsainak követése terén való hanyagságukat mentegetni próbálják, a következőket kérdezik az Úrtól: „Miben szerettél minket?" Isten egész szövetséges népének megparancsolta: „Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből!" (Mózes V. 6 : 5) Ezzel a paranccsal ellenkezően sokan megosztani próbálták szeretetüket Isten, a teremtmények és egyéb dolgok között. Még azok sem méltatták kellőképpen egy ideig Jehova irántuk való jóságát, akik később a „hű és a bölcs szolga" osztályt alkották; ilyen volt a helyzet, amidőn az Úr Jézus templomában megjelent. Mindnyájan a mennyekbe való menetelükre várakoztak, Jehova nevének a tiszteletét figyelmen kívül hagyták elmulasztották Jehovát az ő parancsa értelmében szeretni. De amidőn az Úr Jézus templomához érkezett és a hívek előtt feltárta Jehova szándékát, nagyobb lett a szeretetük és készségesebben követték az Úr parancsait.

[6] A hűtlenek kérdésére Jehova egy ellenkérdéssel válaszolt: „Avagy nem atyjafia vala-é Ézsau Jákóbnak? — azt mondja az Úr. Mindazáltal Já-

FEL

kóbot szerettem." (Mal. 1 : 2, Miniatür-f) Jehova azokat szereti, akik neki engedelmeskednek. Ézsau Izsák és Rebeka elsőszülött fia volt, észszerűen tehát ő lett volna az örökös; mindazáltal Jehova Jákóbot részesítette előnyben és tette meg örökössé. Jehova immár kezdetben ismerte a végeredményt. Habár Jákób volt az ikrek között a fiatalabb, szeretetét Jehova immár Jákób születése előtt feléje fordította; mivel tudta, hogy Jákób engedelmeskedni fog neki, Ézsau ellenben nem. (Mózes I. 25 : 21—26) „Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól, a mi atyánktól; mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, megmondatott neki, hogy: a nagyobbik szolgál a kisebbnek; miképpen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Mit mondunk tehát: Vajjon nem igazságtalanság-é ez az Istentől? — Távol legyen!" (Róma 9 : 10—14) Jehova szeretetével nem fordulhatott csupán az elsőszülöttségi jog miatt az elsőszülötthöz, mivel előre tudta, hogy az hűtlen lesz, Jákób ellenben híven fog engedelmeskedni; ezért áll megírva: „Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek" (engedelmessége végett). (Róma 9 : 15) Azonkívül megmondta ezt is: „Ézsaut ellenben gyűlöltem és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálokévá." — Malakiás 1 : 3

[8] Isten önzése és hiányos hite miatt gyűlölte Ézsaut, mivel nem hitt Isten ígéreteiben, Ézsau átkozott pogány nőt vett feleségül, igazságtalanul bánt Jákóbbal és gyilkos szellemet tanusított. Jehova hasonló okokból gyűlölte Ézsau nemzetét az edomitákat is; úgy a hajdani, mint a bennük példázott modern edomitákat is. Hasonló okból veti el magától az Úr a „gonosz szolga" osztályt és mindazokat is, akikből az áll. (Máté 24 : 48—51) Így mondja Jehova, hogy Ézsau örökségét és egész Edómot elpusztítja, illetve elpusztította. (Ezékiel 35:2—15; Abdiás 15—21; Jeremiás 49:7—22) Jehovának Ézsaura vonatkozó próféciája kicsinyben kevés idővel Jeruzsálem pusztulása után teljesült. Jézus Krisztus a kitűzött időben megjelent a templomban és a gonosz szolga állapotát pusztasággá tette s a próféciát ezáltal teljesítette be nagyobb terjedelemben. A templom megítélésekor Jézus Krisztus kijelentéséhez híven elküldi angyalait és általuk királyságának összes örököseit összegyüjteti, akik törvényszegők lettek és maguknak akartak követőket toborozni; az Úr ezeket is oly büntetéssel sujtja, mint a képmutatókat, a külső sötétségbe taszítja őket és királyságának érdekeit elveszti tőlük. (Máté 13 : 41; 25 : 24—30) Örökségük, mint Isten örökösei és Krisztus társörökösei, pusztasággá lesz. Ez van jelképesen úgy ecsetelve, ahol a sakálok keresik eledelüket a vadonban; mert a hűtlenek nem akartak együtt szenvedni Jézus Krisztussal és nem akarták tisztelni Atyjukat, Jehovát és az ő országát. Ennek az ítéletnek a gonosz szolga osztályon való teljesülése 1918-ban, Krisztusnak templomához érkezése után kezdődött; s ugyanoly bizonyossággal feltehető, hogy a templom-osztály minden tagja hasonló ítéletben részesül, aki ezután is hűtlenné válik. Ebből következik tehát, hogy mindenki, aki egyszer a templomba felvétetett, s azután hűtlenné lesz, az Úr angyalai útján gyorsan el lesz távolítva.

[9] Ézsau az ördög szervezetéhez csatlakozott, s mindazok, akik őt ebben követik, így az ördög szervezetének részeivé válnak és az edomiták osztályába soroltatnak. „Ézsau, Edom". (Mózes I. 36 : 1) Azok, akik egykor Jehova elsőszülöttségi áldásainak örökösei voltak, de az Urat meggyalázzák, edomitákká lesznek. Edomnak a Malakiás próféciájában feljegyzett szavai a gonosz szolga osztályára vonatkoznak: „Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de térjünk meg és építsük fel a romladékokat; ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom és elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek, amelyre örökké haragszik az Úr." — Malakiás 1 : 4

[10] Körülbelül abban az időben, amidőn a templom megítélése kezdődött, az önző stréberek akik egykor az ország örökösei voltak, így szóltak — s még most is így szólnak: „Elszegényedtünk, mivel a Watch Tower Bible and Tract Society, illetve Isten szervezetének ellenőrzéséből kizárattunk". Most ezeknek a hűtleneknek nem áll módjukban a saját tetszésük szerint uralkodni a társulatban és vezetni azt s ezért jajgatnak elveszített hatalmuk felett. Ezek a jöv. értelmében mintegy így szóltak: „Ismét megépítjük a romladékokat és a saját szervezetünket a Watch Tower társulat konkurenciájaként felépítjük. Elvárjuk, hogy Isten ezt helyeselni fogja és az virágozni fog." Erre mondja az Úr: „Ők építenek, de én elrontom!" A róluk szóló ítélet fel van jegyezve és az Isten azt nem fogja megváltoztatni. Nem fogja sikerrel megáldani őket. Jehova nem részesiti feltámadásban azokat, akiket ítéletével pusztulásra ítélt, sem életben nem fogja részesíteni. (Jeremiás 49 : 17, 18; Thess. II. 2 : 3; Ezékiel 35 : 14, 15) A prófécia azután azokra vonatkozik, akik Jehova mellett állanak és így szól: „és elnevezik őket istentelenség határának". Így beszélnek, akik Jehova mellett állnak a hűtlenek felől; ez mutatja, hogy a hívek tartoznak ekképpen közölni az igazságot. Ezek a gonosztevők a legbüntetésreméltóbbak, mert szándékosan hátat fordítottak az igazságnak és az Isten és az ő szervezete ellen lázadtak s így meggyalázták az ő atyjukat és anyjukat. Más fordítók a szöveg ezen részét így fordítják: „gonosztevők határának fogják nevezni." „Ez a nép, amelyre örökké haragszik Jehova," ezért ítéltettek örök veszedelemre és pusztulásra. Ezek az ördögnek és övéinek útján járnak. (Jelenések 20 : 7—10) Semilyen oka sincs annak, amiért Isten életben tartaná a gonosztevőket. ő csak azoknak ajándékoz örökéletet, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Az Úr a templom megítélésének kezdete után ismerteti híveivel ezen igazságokat, hogy Istenünk szerető jóságát és igazságát láthassák és méltányolni tudják. A szellemi Izrael hű maradékának, amelyből a hű és a bölcs szolga-osztály alakul, mondja Jehova: „És látják ezt a ti szemeitek és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izrael határa felett." (Mal. 1 : 5) Ez végleges bizonyíték a hívek számára, hogy Jehova gyülöli az Ézsauban példázott istenteleneket és azokat szereti, akiket Jákób példáz, akik hívek és Őt önzetlenül szeretik és szolgálják. A hívek látják és megértik az ítéletet és Jehova szeretetét; ezért dicsőítik az ő nevét azon

FEL

a helyen, amelyet betöltenek, illetve az Isten szervezetében betöltött helyzetükben s azon felül is, amennyiben Jehova nevét és országát állandóan dicsőítik és bizonyságot tesznek róla; ezt nagy ellenszegülés közben végzik.

Veszélyes idők

11 Amidőn Jehova Izrael népével törvényét közölte, mondta: „Tiszteld a te atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön, melyet a te Urad, Istened ád neked." (Mózes II. 20 : 12) Isten törvénye nem változik. Az Izrael fiainak akkor adott törvény most főképpen a szellemi Izraelnek szól. Testi szülők gyermekei is tisztelni és becsülni tartoznak szüleiket, ha a szülők helyesen viselik magukat. Ezt a szöveget azonban nem lehet csupán erre vonatkoztatni, mivel a szülők gyakran istentelenek lesznek, az ördöghöz csatlakoznak, Jehova neve ellen küzdenek és nyiltan meggyalázzák. Isten nyilván nem úgy érti, hogy a gyermekek az istentelenül viselkedő szüleiket tiszteljék, ha történetesen éppen ezek az ő szüleik. (Ésaiás 54 : 1, 13) Az apa szó Mózes II. 20 : 12 szerint Jehova Istenre vonatkozik, aki életet adott minden élő teremtménynek. Az anya e szöveg értelmében Isten szervezetét példázza, az „asszonyt", amely Isten gyermekeit szüli. (Ésaiás 54 : 1—3) „A fiú tisztelje atyját, a szolga is az ő urát. És ha én Atya vagyok; hol az én tisztességem? És ha én Úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura néktek, ti papok és akik útáljátok az én nevemet és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet?" (Malakiás 1 : 6) Azok, akik a testi Izrael nemzetét alkották, Isten népe voltak, amelyet magának választott és ő volt az atyjuk. Ez a szöveg azonban nagyobb mértékben a szellemi Izraelre vonatkozik, illetve azokra, akik Istenben és Jézus Krisztusban való hitüket kifejezték és az Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek és akiket Isten gyermekeiül elismert. Aki őszintén hűséges és ragaszkodik Istenhez, tisztelni fogja az Atya nevét. Az apostol az efézusi gyülekezethez fordulva, írta: „Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön". (Efézus 6 : 1—3) Ez mutatja a szöveg helyes alkalmazását. Isten szellemtől született gyermekei tartoznak tisztelni Istent, mégpedig úgy az ő, miként az ő fia parancsainak örömteljes megtartásával. Isten gyalázása nagy veszélyt jelent. Most az „utolsó napok" eljöttek és Sátán kétségbeesve minden embert el akar fordítani Istentől, ezért vezeti őket az engedetlenség útjára. Erről írta az apostol: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó időkben veszélyes napok következnek be; mert az emberek magukszeretői lesznek, pénzszeretők (olyasmikre vágyva és törekedve, amihez nincs joguk), szüleik iránt engedetlenek, engesztelhetetlenek, a szövetség megrontói (hűtlenek) a jónak nem szeretői (a jótevőket megvetik) ... inkább szeretik az élvezeteket, mint az Istent, az istentiszteletnek csak a formáját (külsőségét) mutatják, de az erejét (átalakító hatását) megtagadják." (Tim. II. 3 : 1—5) Ez a leírás főképpen azokra illik, akik egykor a királyság örökösei voltak, de aztán elszakadtak. Habár úgy is van, hogy a világi emberek pontosan oly viselkedést tanusítanak, amelyet az apostol leír, ez a szöveg mindazáltal főképpen azokra vonatkozik, akik egykor hozzá kezdtek Isten szolgálatához, de aztán hűtleneknek bizonyultak. Ezek önzésük és kapzsiságuk folytán lettek törvényszegők, nem akartak engedelmeskedni Isten törvényeinek és az ő szervezetének utasításait sem akarták követni. Egyáltalán nem részesítették figyelemben az Úr következő utasításait: „Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatát és anyád tanítását el ne hagyd!" — Példb. 6 : 20

12 A királyság örökösei mindnyájan a Lévi törzséből valók voltak, amelyből a papok is vétettek, amidőn az Úr templomához érkezett; következőleg egy részük a papi-osztályhoz is tartozott. Jehova a papi-osztályhoz szólva, mondja: „Ha én Atya vagyok, hol az én tiszteletem?" Más szóval: ez a jövendölés a következőket mondja nekik: „Mit tesztek Jehova Isten tiszteletére?" Jehova a szellemi izraelitákat fiainak tekinti, ennek folytán az attyuk. — Galata 4 : 5—7; Róma 8 : 14, 15

13 A királyság 1914-ben megszületett, miután Jehova a fiú-gyermeket létre hívta, amely a világon uralkodni hivatott; asszony (szervezete) azután szülte meg a többi gyermekeket. Jehova a templomhoz küldi szeretett követét, Isten összes szellemi fiainak kipróbáltatására és megítéltetésére. Ezek részére szenteli fel az újszövetséget. Így szól: „... Atyja leszek az Izraelnek és Efraim elsőszülöttem." (Jeremiás 31 : 9, 31—34) Az igazi fiak Jehovát tekintik atyjuknak és az ő nevét részesítik tiszteletben. Ezek mondják a próféta szavaival: „... Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva." (Ésaiás 63 : 16) „Most pedig, Uram, Atyánk vagy te, mi sár vagyunk és te a mi alkotónk és kezed munkája vagyunk mi mindnyájan." (Ésaiás 64 : 7) Csak aki örömmel engedelmeskedik parancsainak, mutatja meg iránta való szeretetét és tiszteli Jehova nevét. Ilyenek tesznek bizonyságot az ő nevéről és országáról bátran és örömmel Jehovának immár bekövetkezett napján. (János I. 4 : 17, 18) A fiú az Atya nevét viseli és a kötelességtudó fiú tiszteletben részesíti Atyja nevét, tehát nagyon felelősségteljes tisztséget tölt be Atyja nevére való tekintettel.

14 Isten szolgáivá tette a lévitákat. Egy részükből papokat csinált, viszont mások más szolgálatot végeztek Lévi törzséből; ámde mindnyájan Isten szolgái voltak és mindnyájan Isten szellemi fiait példázták, akik hasonlóképpen az ő szolgái. Az Úr ezeket a szellemi izraelitákat tisztítja meg a templom megítélésekor, hogy Jehovának igazság áldozatával áldozhassanak; következőleg a fiak Jehovát tartoznak tisztelni és őt tisztelik. Amidőn az Úr a templomhoz jött, az áldozati szövetségben levők nem tisztelték úgy, amint kellett volna Jehova nevét, amit részben ama körülménynek kell tulajdonítani, hogy nem tudták, hogyan kell helyesen tisztelni az ő nevét. Többé-kevésbé mindnyájan megalkudtak s azáltal meggyalázták Jehova Isten nevét. Sok időt jellemfejlesztésre fordítottak, vagy emberek tiszteletére és emberi tanítások vizsgálatára.

15 1926-ban a folyóirat egy cikkében az Úr arra terelte a figyelmet, hogy az ő népe részéről sokkal fontosabb Jehovát tisztelni az ő nevének hirdetése által, mintsem jellemet fejleszteni. A

FEL

templomítéletkor oly szellemi szülöttek lettek felismerhetővé, akik önző vágyaikhoz ragaszkodva, nem akarták tisztelni Isten nevét; másrészről pedig olyanok is, akik Isten akaratát kívánták cselekedni; s amidőn ez az utóbbi osztály a helyes utat meglátta, követni törekedett azt. Az Úr az utóbbi években tisztán és világosan azok elé tárta ezt, akik őt szeretik és neki szolgálnak, s ezek örömteli szívvel teljesítik a rájuk bízott feladatot, s arról egymás között és másoknak is beszélnek, akik füleiket nyitva tartják. Közlik velük, hogy tényleg csak azok kedvesek előtte, akik szeretik és szolgálnak Jehovának. Aki másképpen tesz, nagy veszedelembe kerül. Azok kerülnek a templomba, akik a megpróbáltatásokban híveknek bizonyulnak; ha azonban később ezek közül valaki önző, kapzsi és lázadozó lesz, az is el lesz távolítva, amint az Úr kijelentette.

[16] Isten igaz szolgája értelmes, illetve megbecsüli Mesterével és Jehovával való összeköttetését és tudja nagyon jól, hogy Jehovának és az ő szeretett fiának nevét tartozik tisztelni. Jehova házában Jézus Krisztus a tanító. „Mert egy a ti mesteretek (tanítótok), ti pedig mindnyájan testvérek vagytok." (János 13 : 13, 14; Máté 23 : 8) Mivel mindazok, akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek, kellőképpen szeretnék méltányolni Isten szervezetében betöltött helyzetüket, az apostol a szolga és az úr képletét használja úgy testi, mint krisztusi értelemben is, s azzal példázza a való helyzetet: „Szolgák, engedelmeskedjetek test szerint uraitoknak félelemmel és remegéssel szívetek egyszerűségében, akárcsak Krisztusnak. Ne szolgáljatok látszatra, mintha embernek tetszését keresnétek, hanem mint Krisztus szolgái, akik szívesen teljesítik az Isten akaratát. Készséges akarattal szolgáljatok, mintha az Úrnak tennétek s nem embereknek. Tudjátok, hogy mindenki, ami jót tesz, annak jutalmát veszi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabad." — Efézus 6 : 5—8; Káldi-f.

[17] Jehova a nagy Mester (tanító) és mindenki Ura. Ő volt a testi Izrael papságának is az Ura. Ez az ő népe és törzse volt. Isten volt a legfőbb Uruk. Malakiás prf. útján mondta Jehova a testi Izraelnek s általuk főkép a szellemi Izraelnek: „Ha én Úr (legfelsőbb úr) vagyok, hol a tiszteletem?" Hogy ez a szöveg tényleg ezt jelenti, Ésaiás köv. szavai mutatják: „Úram! mi Istenünk! urak parancsoltak nekünk kívüled; de általad dicsőítjük neved". (Ésaiás 26 : 13) Jehova a legfelsőbb hatalom, a felsőbbség feje. Az ő gyermekei nem tisztelhetik őt, egyúttal emberek tetszésére is törekedvén. Mert ez az ördög kelepcéjébe ejtené őket. Nem rendelhetik alá magukat oly világi uraknak és előírásoknak, amelyek Isten törvényével ellenkeznek; ők Jehova Istennek, a legfelsőbb hatalomnak tartoznak engedelmeskedni és az ő törvényét tartoznak elismerni és cselekedni, amely minden emberi törvény felett áll, s így is tesznek. Isten fiai nem embereknek a szolgái, az ég és a föld Ura és az ő mesterük előtt állnak, vagy buknak. „Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi." (Kor. I. 6 : 20) „Áron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgái." (Kor. I. 7 : 23) Az Úr Jézus hangsúlyozza, hogy Isten gyermekei ne féljenek embertől, hanem csakis az Istentől féljenek. (Máté 10 : 28) „Az Úrnak félelme a gonosz gyűlölése." (Példb. 8 : 13) Mindaz gonosz, ami ellenkezik Isten törvényével. Az Isten szervezetével ellenkező állásfoglalás és egy oly szervezet létesítése vagy létesítésének megkísérlése, amely embert tisztel (istenít), valóban gonosz az Isten szemében. Jehova helyett embereket isteníteni, Jehova nevének a megvetésével egyértelmű. Ezen a téren még fokozottabb lesz a felelősség, ha tudjuk, hogy Isten igazolni szándékszik nevét. Az Úr így szól azokhoz, akik az ő törvényeit megrontják: „Hol az én tisztességem?... ti papok, akik útáljátok az én nevemet". Ebből következik tehát, hogy mindenki, aki Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötött, Jehova nevét tisztelni- és parancsait követni tartozik, mégpedig az emberek rendeléseire és arra való tekintet nélkül, hogy mit fog gondolni vagy mondani róla valamely teremtmény.

[18] Az oly önző személy, aki a saját dicsőségét és tisztességét keresi, nem tiszteli Jehovát. Amíg valaki önzés által vezérelteti magát, sem meglátni, sem felfogni nem tudja Isten feltárt igéjét. Akik teljesen és önzetlenül ragaszkodnak Jehovához, jóllehet egy ideig tudatlanságból téves úton járhatnak, de ha szorgalmasan a helyes utat keresik és az Isten akaratát kívánják cselekedni, a kellő időben meg fogja mutatni nekik a helyes utat. Ez azonban nem történt így 1929, a „Prófécia" c. angol könyv kiadása előtt, amidőn az Úr világosan feltárta népe előtt, hogy az ő nevének a tisztelete és igazolása bír a legnagyobb fontossággal. Amidőn az Úr ezt a nagy igazságot feltárta, az önzetlenségtől örömmel eltelve engedelmeskedtek az Úr akaratának. De akiket önző kívánság vezérel és az Úr szervezetéből magukkal akarnak ragadni egyeseket, azzal törvénytelen úton járnak. Meggyengülnek és elvesztik értelmüket. Elmulasztják a teremtmény és a Teremtő közti helyes kapcsolat felismerését, azt nem méltányolják, és elvakultak az igazsággal szemben. Aki önzően emberek részéről való tiszteletre és elismerésre törekszik, vagy megfordítva, másokat istenít, szeme elől téveszti a most eldöntésre kerülő nagy vitakérdést s ezzel világosan azt mutatja, hogy értelmetlen. Aki így viselkedik, Jehova nevét részesíti megvetésben.

[19] Jehova most feltárja prófétája útján, hogyan mutathatja ki valaki, hogy Jehovát megvetette. Pld. akik túlságosan beképzeltek, rossz cselekedeteiket igazolni törekszenek még azután is, miután téves cselekedeteikre figyelmeztetve lesznek. Az Úr Malakiás prf. útján mondja: „Ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet?" (Malakiás 1 : 6) Erre a kérdésre mondja nekik az Úr: „Azzal, amikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetnivaló." (Malakiás 1 : 7) Az Úr minden áldozatot „kenyér" néven említ. Az apostol Isten fiainak helyes áldozatát ezekkel a szavakkal írja le :„Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük. Annakokáért őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét." (Zsidók 13 : 13—15) Ez teljes szívből való önzetlen ragaszkodást jelent Jehova Isten iránt és az ő parancsai iránt való engedelmességet az ő nevének és országának hirdetése által, mégpedig szüntelenül, ko-

FEL

molyan és szorgalmasan azon utat követve, amelyet Isten az ő fiai számára kijelölt.

[20] Isten törvénye megkövetelte a papoktól, hogy mindent tüzetesen vizsgáljanak meg, amit áldozatul vittek hozzájuk, és semilyen hibásat vagy tökéletlent se fogadjanak el áldozatul. „Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, vagy akármely fogyatkozásban szenvedő; meg ne áldozd az Úrnak, a te Istenednek." (Mózes V. 15 : 21) Az Úr elé vitt oly áldozat, ami emberek istenítésével vagy dicsőítésével volt vegyítve, akár az illető részéről maga vagy mások iránt, nem lehet kedves Isten előtt. (Lukács 16 : 15) Ezt a szabályt mindenki előtt hirdetni tartoztak Isten szolgái, akik papi tisztséget viseltek. Az Úr asztalát kellő, tápdús és éltető eledelekkel látja el azok részére, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Ami az Isten asztalával ellentétben áll, az ördögtől van. Meg van írva: „Tekintsétek meg a test szerint való Izraelt! Akik az áldozatokat eszik, vagy nincsenek-é közösségben az oltárral?" Az oltár tehát az Úr asztala. Meg van írva: „Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei." (Korinthus I. 10 : 18, 21) Világi dolgokat nem szabad összekeverni azzal, amit az Úr nyujt népének. Isten neve a legfontosabb; amit oltárára vagy asztalára feltálal, az ő országának érdekeit szolgálja és az ő gyermekei (fiai) részére rakja oda; a királyság örököseinek, illetve az ő fiainak teljes figyelmére méltó tehát mindaz. Oly kísérlet, mely világi dolgokat akar összevegyíteni azzal, amit az Úr asztalára tálal, az ő nevének meggyalázását jelenti. Ebből következik tehát, hogy olyanok, akik azt állítják, hogy Istennek szolgálnak, de azt a szolgálatot olyasmivel vegyítik, ami embereknek nyujt tiszteletet és elismerést, azzal azt bizonyítják, hogy Isten nevét és intézkedését útálják. Ez biztosan szörnyűség Isten szemében. Aki bármivel is pótolni akarja azt, amit Isten készített azok számára, akik neki szolgálnak, ezzel azt fejezi ki, hogy Isten nevét megveti. Amióta a templom megítélése folyik, mindig voltak, akik a királyság örököseinek tartották magukat, de Isten intézkedéseit nem fogadták el a maguk számára, ahelyett olyasmiket fogadva el, amiket emberek készítettek. Emberek tanításait pártolják és hirdetik és megvetik azt, amit Isten azok számára készített, akik az ő akaratának cselekvésére határozták el magukat, amit Isten próféciáinak feltárásával nyilatkoztatott ki. Jehova most világosan kimutatta, hogy a most eldöntendő nagy kérdés az ő szent neve körül mozog; hogy népének kötelessége megismertetni az ő nevét s ha azt figyelmen kívül hagyja, az ő nevének megvetését jelenti, s egyúttal annak a kijelentését is, hogy az ő asztala útálatos. Aki elmulasztja vagy nem akar figyelmeztetni ezen fontos igazságokra, az Úr érdekeit hanyagolja el és ez hűtlenséget jelent azok részéről, akik az ő nevét és országát hirdetni tartoztak volna. Az Úr ezzel a gonosztevők elé tárja, hogyan fejezték ki az ő asztalának megvetését (útálatát).

[21] A testi Izraelnek adott törvény meghatározta, hogy az Úr előtt nem kedves a vak áldozat. Önző papok azonban így szóltak: „Nem hibás és nem megvetnivaló," Azért mondta az Úr Malakiás prf. útján: „Hogyha vakot hoztok áldozatul, nem bűn-é az? Vagyha sántát hoztok és bénát, nem bűn-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajjon kedvvel fogadja-é avagy reád tekint-é? — azt mondja a Seregeknek Ura?" — Malakiás 1 : 8

[22] Az áldozat az áldozót képviseli. Ha valamely áldozó a nagy vitakérdéssel vagy eldöntendő kérdéssel szemben vak, amely vaksága önzésének következménye, következőleg az áldozata vak, következőleg tökéletlen áldozat. A testi Izraelre vonatkozó e szabály még sokkal inkább a szellemi Izraelre is szól. Aki elmulasztja meglátni és ismertetni a vitakérdést, vakkal áldozik s ezzel az Úr parancsát megsérti. (Zsidók 13 : 15) Ez tényleg egy vak áldozat hozatalával azonos jelentőségű, amely nem lehet kedves az Úr előtt. Vannak többen, akik az Úr szolgájának nevezik magukat és így szólnak: „Azt teszem, amit jónak látok és jónak ítélek." Más szóval: a saját ítéletét szembeállítja az Úr határozottan kifejezett parancsával. Ezzel balgaságát fejezi ki. „A bolondnak útja helyes az ő szemei előtt; de aki tanáccsal él, bölcs az." (Példb. 12 : 14) Isten igéje a helyes és igazi tanácsadó. Ezen a napon, amidőn a király a templomban van és népét a teendőkre utasítja, mindenki, aki az Úr utasításait megveti és a saját útját követi, cselekedetével így szól: „Isten nem kormányozza szervezetét," az ilyen szívében, illetve cselekedetével mondja: „Nincsen Isten" s ezzel fejezi ki dőreségét. Isten tulajdonképpeni szándékával szemben vak. Jobban kellett volna tudnia, mivel hozzákezdett volt, hogy Isten igéje kormányozza, következőleg nem a saját eszméit vagy más ember eszméit kellett volna követnie, hanem az Úrhoz kellett volna feltekintenie a vezetésért. Mivel áldozata vak, nem lehet elfogadható sem az Úrtól, Ha valaki azt állítja vagy hiszi, hogy az ily önző viselkedés nem hiba saját magában vagy másokban, akik Isten akaratának cselekvésére elhatározták magukat, ezzel azt fejezi ki, hogy Isten oltárát megveti és hűtlen lett Istennel kötött szövetségéhez. Jehova gyermekei csak Jehovától és az Úr Jézus Krisztustól tanulhatnak. Egyetlen ember sem, sem saját magunk, nem lehet Isten gyermekeinek tanítója és vezetője. Így mutatja meg az Úr a világos különbséget a papi tisztségben szolgálni akaró hívek és hűtlenek között. Ő ajándékozza az eszközöket fiainak megvilágítására és értelmül felvilágosítására, hogy ne áldozzanak neki vak áldozattal.

[23] Mit tekintsünk az írás értelmében „sánta áldozatnak"? A két vélemény közti ingadozást, azon kísérletet, amidőn valaki két egymással szemben álló szervezetnek próbál szolgálni egy időben, azt állítván, hogy Istennek szolgál, holott ugyanakkor a világi vagy az ördög szervezetének akar tetszeni; ez biztosan sántikálást, tehát „sánta" áldozat vitelt jelent. Aki emberi hatalmaktól fél s azokat tekinti a (bibliai) „felsőbbségnek", akinek engedelmeskedni kell, ezzel azt mutatja, hogy „vak" és „sánta" a világi hatalmaktól való félelme és engedelmessége miatt. Sánta vagy meg nem felelő áldozatvitelt jelent, ha a világi hatalmaknak a büntetéstől való félelem miatt engedelmeskedik. Ha a papi-osztály valamely tagja ily áldozattal áldozna, a templom-ítéleten elbukna; mert ez az ítélet próbálja meg vagy tisztítja meg Lévi fiait, hogy igazság áldozatával áldozzanak az Úrnak. (Malakiás 3 : 3) A „gonosz szolga" osztály, amely egykor a királyság örököse volt, eddig így szólt: „a világi uralkodókat kell a bibliai felső ha-

FEL

talomnak tekintenünk; annak is tekintjük és engedelmeskedni akarunk neki". Ezzel megmondják, hogy „sánta" áldozattal áldoznak, de mégis azt állítják, hogy az ily áldozat nem gonosz; az Úr azonban éppen az ellenkezőt mondja. Aki tartósan bírni akarja Isten elismerését, nem szabad kompromisszumot kössön, hanem teljesen Istennek átadni tartozik magát és minden egyéb iránt vaknak kell lennie, s kitartóan kell végeznie királyságbeli munkáját. — Ésaiás 42 : 19

[24] Ugyancsak ezeknek mondja az Úr: „Beteget áldoztok, avagy nem bűn-é az? " A lelki betegek mondják: „A beteg áldozat nem bűn". Az Úr a kellő időben való eledellel látja el asztalát s azáltal mutatja meg népének, mit kell tennie. Aki nem táplálkozik vagy nem akar azon szellemi eledelekkel táplálkozni, melyeket az Úr nyujt, ahelyett azonban olyasmivel táplálkozik, amit a saját véleménye szerint jónak lát, s amit emberek, és nem az Úr tálalt fel, azzal világosan kifejezi lelki betegségét. Egy embernek a tanait elhinni és követni, — arra való tekintet nélkül, meghalt vagy él az illető — és embereket mint vezetőket istenníteni, teljesen azt bizonyitja, hogy akik így tesznek, azok lelki betegek; mivel nem becsülik (különböztetik) meg a Krisztus testét, sem Jehovának ezirányú akaratát. Az ily áldozat nem lehet kedves az Úr előtt. Ezt tisztázza is népe előtt, hogy őrizkedjen azon veremtől, amelybe többen beleestek. Aki azt állítja, hogy mint Jézus Krisztus követője a keskeny úton jár, de amellett az Úr munkáját, t. i. az ő nevének hirdetését megveti, támadja és becsmérlőleg üzleti-vállalkozásnak nevezi, ezzel kifejezi, hogy teljesen meghasonlott az Úrral. Az Úr útjaival ellenkező cselekedetével árulja el lelki betegségét.

[25] Az Úr parancsolja népének, hogy a királyság gyümölcseit másokhoz vigye, illetve bizonyságot tegyen az igazságról. Ez a bizonyságtevés Jehova nevének tisztázására, az ő királya és országára vonatkozó kell hogy legyen. Isten éppen emiatt választott ki egy népet az emberiség közül. A királyság evangéliumának hirdetése Jehova nevének dicsőítésére életbevágóan fontos, mivel azt Jehova parancsolta. Akik a tulajdonképpeni vitakérdéssel szemben vakok és a maguk módján végzik az „istentiszteletet", cselekedetükkel mintegy így szólnak: „Azzal amit teszünk, senkinek sem ártunk; semmi rossz sincsen benne." Ha valaki, aki a Lévi törzséből való, így cselekszik, ezzel tulajdonképpen így szól: „Az Úr asztala útálatos". Mi a kötelességük ezzel szemben azoknak, akik híven szolgálnak Istennek? Maradjanak csendben és ne mondjanak semmit? Ellenkezőleg; az Úr azt mondja azoknak, akik őt szeretik és neki szolgálnak: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat és hirdesd népemnek bűneiket és a Jákób házának vétkeit!" (Ésaiás 58 : 1) A folyóirat nem szolgálhat híven Istennek, ha egyúttal nem figyelmeztet ezen dolgokra is. Nyomban mihelyt az Úr ezeket a prófétája útján kiejtett igazságokat feltárja és a tények azoknak teljesüléseképpen bekövetkeznek, irataink és mindazok is, akik az Úrral teljesen egyeznek és ragaszkodnak hozzá, ezeket az igazságokat tartoznak előadni.

[26] Malakiás próféciájának hirdetésekor, csak egy ember volt a kormányzó, Nehémiás vagy Zorobábel. Jelenleg azonban az Úr Jézus Krisztus a kormányzó a szellemi Izrael felett, mivel 1914 óta trónján ül. Jehova és Jézus Krisztus együtt alkotják a felső hatalmakat. Szavait Jehova prófétája útján a hanyag és hűtlen papi-osztályhoz intézi s a következőket kérdezi tőle, amire választ vár: „Vidd csak azt a te fejedelmednek; vajjon kedvvel fogad-é?" Még emberi uralkodó sem fogadná kedvesen, ha vak, beteg.áldozatot vinnének neki, s aki ilyennel áldozik, szégyelheti magát, ha tetten érik.

[27] Nehémiás nem tekintette volna elfogadásraméltónak az ily áldozatot. (Nehémiás 13 : 10—12) S határozottan az Úr Jézus Krisztus a templomban (Jehova királyi palotájában) mint a szellemi Izrael kormányzója nem engedi meggyalázni Jehova nevét azzal, hogy vak, beteg vagy sánta áldozatot elfogadjon. Ezt véglegesen bizonyitja azon tény, hogy Jézus Krisztus templomában való megjelenése után véglegesen hozzákezdett a léviták megitéléséhez, s a híveket megtisztította, akik feltehetőleg kedves és igazság áldozatával fognak áldozni az Úrnak. Ellenben azok a hasonmási léviták, akiket az Úr Jézus a templom megítélésekor nem talált híveknek, semmivel sem rendelkeztek, amit Jehova Istennek kedves áldozatul áldozhattak volna s ezért nem is fogadja el áldozatukat. Pontosan ilyen Isten szervezete kísértőinek helyzete.

[1] Jehova prófétája útján továbbmenőleg azon hasonmási lévitákhoz, akik beteg, sánta és hibás áldozatokkal áldoztak, így szólt: „Most azért engeszteljétek meg az Istennek orcáját, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt néktek? - azt mondja a Seregeknek Ura?" (Mal. 1: 9) A próféta szavait körülírva, a köv. jelenti: „Biztosan nem cselekedtetek volna ily illetlenül népetek földi uralkodóival szemben; eredjetek tehát és imádkozzatok alázatosan az Úrhoz, hogy bocsásson meg nektek és igyekezzetek, hogy Jehova gyalázatos cselekedeteitekre való tekintettel, miket vele- és asztalával szemben elkövettetek, kedvesen tekintsen reátok, vagy sem. Látni fogjátok, hogy nincsen igazatok és teljesen kívül vagytok az igazsággal való összhangon, ha így szóltok: „Azzal senkinek sem ártunk; abban semmi rossz sincsen!" Ily esetben csak egy dolog várható; mert Jehova sohasem hasonlik meg önmagával és nem is változtatja meg sohasem törvényét vagy cselekvési szabályát az ő teremtményeit illetőleg és sohasem személyválogató. Egyes emberek a testvériség közt viselt nagy tisztségeik miatt túl sokat képzeltek maguk felől. Főképpen azok, akik választás útján lettek vének, azt gondolták, ők Isten különös kegyeltjei és mindaz, amit tesznek, helyes. Az ily feltevés természetesen téves volt.

[29] A testi izraeliták, de főképpen a papságuk pontos képmása megvan a lelki izraeliták közt is. Malakiás prf. mutatja, hogy az önfejűek és az önzők nem lehetnek kedvesek Isten előtt. A prófécia mondja: „Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon. Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből". — Malakiás 1 : 10

[30] A testi Izrael beképzeltjei csak földi haszon kedvéért szolgáltak Istennek s ezzel kimutatták, hogy a „pénz-szerelem" vagy személyes haszonvágy volt a gyökere téves cselekedetüknek. Így talált templomához jövetelekor az Úr is szellemi

FEL

izraelitákat, akik önző haszonból, de nem Jehova nevének tiszteletéből és dicsőítésére szolgáltak. Amennyiben a zsidók annak idején önző haszonért szolgáltak az Úr házában és gyujtottak tüzet az oltáron tökéletlen áldozatok bemutatására, áldozatuk hiábavaló volt. Hasonlóképpen a templom ítélete kezdetén olyanok is voltak a lelki izraeliták között, akik önző okokból szolgáltak az Úrnak, nem pedig azért, hogy Isten dicsőségére végezzék az ő szolgálatát. Az ilyeneknek mondja az Úr: „Nem telik kedvem bennetek és az ételáldozatot sem kedvelem kezetekből." Az ily önző szolgálat csak gyalázatot hozott Isten nevére s aki önzően cselekszik az Úr szolgálatában, tovább gyalázza az ő nevét. Ezen önző szolgák esetében szolgálatuk csak szokás volt, de nem jelentett ragaszkodást Jehovához és nem jelentette az ő nevének dicsőítését sem. Még a hasonmási léviták közt is voltak olyanok, akik a templom ítélete alatt is ily szívállapotban voltak. Ezeket az Úr egy ideig megtűrte és alkalmat nyujtott nekik indítékaik és szívállapotuk kifejezésére. Az Úrnak ez a szétválasztó munkája mindaddig tovább folyt, amíg 1932-ben a megtisztítás megtörtént. Akkor az Úr elküldte angyalait s azokat a papokat, akik nem javultak meg, mint pld. a választás útján való véneket kivetette a külső sötétségbe. Természetesen ez a szabály még mindig érvényben van; illetve, amidőn valaki a templomban vak vagy lelki beteg lesz és önző, tökéletlen áldozatot mutat be, az áldozat és az illető személy is elutasításban részesül és az illető a templomból kivettetik. Ne legyen tehát oly balga senki sem és ne gondolja, hogy önző, igazságtalan úton járhat, mert hiszen amúgy is a templomhoz tartozik, azt gondolván, hogy a templomban fog amúgy is maradni. Akik a templomban maradnak azon törvényeket tartoznak követni, amelyek az Úr szavaiban részükre szólnak.

[31] A r. kat. hierarchia szervezete azt állítja, hogy papjai Isten képviselői és Isten akaratából viselik tisztségüket. Szokásaikat a zsidó papságról szóló isteni törvényekre alapítják. E tekintetben azonban nemcsupán tévesen járnak el és tévúton járnak, de mindennemű felhatalmazás nélkül is. Semilyen emberi vagy földi szervezet sem csinálhat papot Istennek. A r. k. hierarchia intézményei, melyek állandóan papokat nevelnek, nem Isten akarata szerint járnak el, hanem csak önző útjukon járnak, vagy a Sátánt, Isten ellenségét követik útjukon. A r. k. hierarchia kétszínűen és istenkáromlólag viselkedik. Az egész rendszer ámításon és csaláson épült fel. Ezzel szemben azok a papok, akik igazsággal áldoznak Istennek olyanok — s csakis ezek —, akiket Jehova gyermekeiképpen elismert, szolgáivá felkent és rendelt. A r. k. hierarchia felől azt mondja Jehova, hogy az egész intézmény ámításon épült és szörnyűség előtte és teljesen el fog pusztulni. (Ésaiás 28 : 1—21) A r. k. hierarchia áldozatai útálatosak Isten előtt és neki azokkal semmi köze sincsen. Malakiás prf. nem szól emberi intézmények által létesített papsággal, hanem azokról szól, akik Istennel kötött szövetségük folytán az ő lelki gyermekei lettek, de később hűtlenekké váltak és az Úrtól megvettettek; azonkívül ez a prófécia azokról is szól, akik az ítéleten az Úr előtt kedveseknek bizonyultak. A templom megítélése és megtisztítása feltárja, hogy ki mily osztályhoz tartozik. Hagyományszerű külsőség az ördög létesítménye, aki Istennek az ellensége és az összes hagyomány (pogány) papok áldozata szörnyűség Isten előtt, azokat tehát Isten nem fogadhatja el.

[32] A r. k. hierarchia egyáltalán nem tartozik azok közé, akikről Mózes II. 20 : 12 szól. Ez a parancs Isten szövetséges népének adatott és most főkép a szellemi Izraelre vonatkozik, amely Isten szövetséges népe lélek szerint. Nem Jehova az atyja a r. k. hier., amit be is vall, mert a „pápát" nevezi atyjának és ugyanezt az elnevezést alkalmazza szervezetének minden papjára is. Az Úr megparancsolta, hogy az ő fiai egyetlen embert se nevezzenek atyjuknak. Hiszen az Úr megmondta tanítványainak s azoknak, akik valóban követőivé lesznek: „Senkit se nevezzetek atyátoknak a földön, mert egy a ti atyátok, aki a mennyben vagyon". (Máté 23 : 9) Jézus Krisztus a kétszínű farizeusoknak mondotta, akik Jehova nevében vallást gyakoroltak: „A ti atyátok az ördög!" (János 8 : 44) A r. k. hierarchia és szövetségeseik hasonmási farizeusok s az ördög az atyjuk. Amiképpen a hajdani farizeusok Isten országával, illetve Krisztus uralmával szembeszálltak, a mai farizeusok, a r. k. hier. is megvetik Isten országát és istenkáromlóan azt állítják, hogy ők Isten helytartóiképpen uralkodnak a világon. Sokan azon a tévhiten vannak, hogy mivel a zsidóknak voltak papjaik, akik akkor Isten akarata szerint voltak hivatva szolgálni a népnek, a r. k. h. is Isten akarata szerint szolgál. Ez az állítás azonban alaptalan, a Biblia nem támogatja. Ezek a v. szervezetek nyiltan Isten országa, illetve Krisztus uralkodása ellen harcolnak és mindenkit üldöznek, aki őszintén szereti Jehovát; ez pontosan Jézus jövendölése szerint történik. (János 15 : 18—21) A hierarchia teljesen emberi intézmény, mely Sátán vezetése alatt szerveztetett az emberek megvakítására, hogy Jehovával szembeszálljanak és méginkább gyalázzák az ő nevét. Malakiás prf. Lévi szellemi fiaira vonatkozik; s ezekből a léviták stb. alakítatott meg a papi uralom, hogy szolgálatot teljesítsen. A prófécia ezen napon való teljesüléséhez semilyen kétség sem férhet, hogy csakis azok, akik a próbán híveknek bizonyulnak és teljesen s önzetlenül ragaszkodnak Jehovához és az ő országához, részesülnek kedvező ítéletben. Ezek áldoznak igazság áldozatával Istennek az ő nevének tiszteletére és földi pályájuk végéig megőrzik hűségüket; ezért is fognak mindörökké Jézus Krisztussal együttlakni az ő királyságában. Ezek tisztelik atyjukat, Jehova Istent és anyjukat, Isten szervezetét; ezek fognak hosszú ideig élni az ő ígérete szerint.

Tanulmánykérdések

1. Hasonlítsd össze a próféciák megírását teljesülésük időrendjével! Mikor lett esedékes Malakiás próféciájának megértése, s miért nem korábban? Mily felelősség kapcsolatos annak megértésével?
2. Milyen volt a testi Izrael helyzete abban az időben, amidőn Malakiás a prófécia szavaiban részesült? Mikor és kiken teljesült a prófécia?
3—5. Hogyan bizonyította be Jehova a testi Izraelen Malakiás 1 : 2-ben közölt szavait? Miért szerette és mentette meg Jehova?
6, 7. Alkalmazd a jelenre ezeket a szavakat: „Miben szerettél minket"? Magyarázd meg Jehovának arra vonatkozólag adott válaszát!
8. Miért gyülölte Jehova Ézsaut? Hogyan pusztította el Jehova Ézsau hegyét és örökségét? Mutasd ki e prófécia teljesülését!

FEL

9, 10. Alkalmazd Malakiás 1 : 4-re utalva a) mit jelent Edom; b) az Úr e kijelentését: „Ők építenek, én pedig lerontom!" Magyarázd meg azok kijelentését, akik Jehova pártján állnak s mutasd ki, mennyiben jogosultak az ő szavaik! Kihez intézi Jehova az 5. versben feljegyzett szavakat? Mit bizonyít az?

11. Alkalmazd Mózes II. 20 : 12 és Efézus 6 : 1—3, valamint Timótheus II. 3 : 1—5 szavait! Mit jelent: „A fiú tisztelje atyját és a szolga az ő urát!"

12—15. Magyarázd meg vonatkozó szövegek alapján a) e szavakban kifejezésrejtő kapcsolatot: „Ha én Atya vagyok?" b) mily „tiszteletről" van ebben szó? Írd le azon helyzetet, melyet ez a prófétai kérdés idézett elő: „Ha én Atya vagyok, hol az én tisztességem?"

16, 17. Magyarázd meg szövegek alapján a „mester" (tanító)-val való kapcsolatot! Indokold meg, miért tette fel a kérdést: „Ha én Úr (mester) vagyok, hol az én tiszteletem?"

18. Mikor és hogyan értesült Jehova népe, hogy mennyire fontos tisztelni és igazolni az ő nevét? Hogyan tekintették ezt a nagy igazságot és mily eredménnyel?

19. Hogyan vittek igazság áldozatát neki Isten fiai?

20. Mit kívánt Isten törvénye a papoktól az áldozatokat illetőleg? Mit értsünk Isten oltára vagy „asztala" alatt? Mit tálal fel azon és hogyan? Miért? Alkalmazd a prófétai vádat: „Az Úr asztala útálatos?"

21—24. Írd le a) azok eljárását, akik vak áldozattal áldoztak; b) mit jelent a sánta áldozat? Mit értsünk beteg áldozat áldozatulvitele alatt?

25. Mi a kötelességük tehát azoknak, akik híven szolgálnak ebben az ügyben Istennek?

26, 27. Mutasd ki, mennyire találó a 8. versben leírt 3. prófétai kérdés!

28. Alkalmazd a 9. verset!

29, 30. Mutasd ki, hogy a 10. versben mutatott állapotok, melyek a testi izraeliták közt uralkodtak, pontos képmásukat találják a lelki izraeliták közt is, s amint előre jelezve is volt, Isten elítélésében részesülnek!

31, 32. Mily tények mutatják világosan, hogy a r. kat. rendszer papsága Isten szervezetével nem áll közösségben és szörnyűség Isten előtt? Kikből áll az Isten papsága és mi a teendője?

(Angol W. 1936 dec. 15.)

Malakiás

„Áldott legyen az Úr (Jehova) neve mostantól fogva mindörökké!" — 113. zsoltár 2

5. rész.

JEHOVA a legfelségesebb. Ő a menny és a föld teremtője, az övé az minden teljességével együtt. „Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken. Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik?" (113. zsoltár 4, 5) Kezdet óta azt akarta, hogy minden élő teremtmény az ő nevét örömmel dicsőítse. E szándéka biztosan teljesülni fog. A hajdani hívő próféták ezen szándékáról beszéltek. Jézus gyakran hangsúlyozta, mennyire fontos dicsőíteni Jehova nevét és az Úr Jézus Krisztus apostolai is gyakran beszéltek Jehova nevének felsőbbségéről. De amidőn Jézus Krisztus egyes állítólagos követői vallásnak nevezett „hagyományokat" kezdtek gyakorolni, amit „keresztény vallásnak" kereszteltek, mihamar szemük elől tévesztették a Felséges nevét és az ő nevének minden másnál fontosabb dicsőítését. Az emberek a vallást sok ideig önző céljaik érdekében használták, miközben Jehova nevét háttérbe tolták és megfeledkeztek róla. Miközben Jézus, a nagy küldött, úttörő munkát végzett Jehova előtt, sokan értesültek az akkor közölt igazságról, de akik azt elfogadták, többen többé-kevésbé önző indítékokból fogadták el. Első sorban az bilincselte le figyelmüket, hogy alkalmuk nyílott az üdvösséghez és a mennybe mehetnek segédkezni az Úrnak a föld kormányzásában és a többi emberek „helyreállításában." Nagyon sokan pedig teljesen azon álláspontra helyezkedtek, hogy Isten mindenkinek meg fog bocsátani és életet fog adni arra való tekintet nélkül, hogy engedelmeskedni fognak Istennek, vagy sem. Mindazáltal tekintetbe kell vennünk, hogy ezek az emberek vallásszervezetekben nevelődtek; ezért is volt a gondolatviláguk többé-kevésbé tévedésekkel tele. Akik Babilon szervezetében éltek, de aztán az igazságról értesülve, azt elfogadták, szennyes ruhában jöttek ki Babilonból, illetve még mindig erősen a világ és a világi kívánságok befolyása alatt álltak s még mindig világi külső szokásokat követtek. Minden cselekedeteikben megkérdezték: „Mit fognak gondolni rólam és a cselekedeteimről az emberek?" Így is törekedtek viselkedni; mert embereknek akartak tetszeni. Sokan akartak az embereknek tetszeni és maguk is más embereket dicsőítettek, hogy viszont azok is dicsőítsék őket. Amidőn Jehova nagy követe, Jézus Krisztus a templomhoz ítélettételre eljött, sok ily önző-fajta ember állott előtte ítéletre várakozva. Ezek beképzeltségükben fontosaknak tartották magukat. Azért is tartották magukat tetszés szerinti út követésére alkalmasaknak és a saját útjuk követéséhez ragaszkodtak és mindezideig is teremtmények részéről való elismerésre és emberek dicsőítésére törekedtek. De ugyanazon időben még mások is álltak az Úr előtt, akiket más indíték vezérelt cselekedeteikben. Szeretetükkel Jehován és az Úr Jézus Krisztuson csüngtek, az Úrnak kívántak tetszeni és szolgálni. Habár szennyes is volt a ruhájuk mindattól, amiket a Babiloni intézményben tanultak és gyakoroltak, mindazáltal a helyes dolgot kívánták cselekedni szívükben. Szennyes ruhában jöttek ki Babilonból, amelyet le kellett vetniök, amidőn az Úr tökéletes szívállapotban találta őket. A templom ítéletén kitűnt, kicsodák az önzők és kik az önzetlenek; csak az utóbbiak álltak meg a próbán és részesültek a nagy bíró elismerésében. Ezekből a hűségesekből neveztetett ki a „hű és a bölcs szolga"; de még ezek sem fogták fel teljesen Jehova neve dicsőítésének fontosságát. A kellő időben azonban tisztázódott előttük ez a tárgy a templomban, és hála Istennek, most a hívek és az igazak látják, hogy Jehova neve a nagy eldöntésre váró kérdés, hogy az ő nevének kell igazoltatnia és annak idején minden lélek az ő dicsőségét fogja hirdetni. Az Úr tisztázza tehát a templom megítélése által, hogy kicsodák az önzőek vagy a gonosz-szolga osztály és kicsodák az önzetlenek vagy hű- és bölcs-szolga osztály.

[2] Jehova Malakiás prf. által beszél nagy nevének legfőbb fontosságáról és éles választóvonalat von a hűtlen és a hűséges papok között. „Hiszen napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között és minden helyen tömjénnel

FEL

áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között, azt mondja a Seregeknek Ura! Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: „Az Úrnak asztala megvetnivaló és annak jövedelme, eledele útálatos." — Malakiás 1 : 11, 12

[3] Jehova először kimutatja, hogy az ő szándéka szerint minden teremtmény, aki tetszeni akar neki és élni kíván, az ő nevét tartozik dicsőíteni; a papi osztály pedig, amely azokból áll, akiket „nevének népéül" kiválasztott, tartozik előljárni az ő nevének dicsőítésével, de nemcsak egy ideig, hanem mindenkor. „Napkeltétől napnyugotig" az egész napot jelenti, illetve folytonosan. Jehova neve tehát mindenkor nagy; s akik valahais örökéletet fognak nyerni, fel kell ismerjék ezt a tényt, el kell ismerniök és örömmel tartoznak dicsőíteni az ő nevét. Most a templomban mindenki Jehova nevét dicsőíti, amint írva áll: „Az Úr szava megborjaztatja a nőstényszarvasokat, lehántja az erdőket és az ő hajlékában mindenki azt mondja: dicső!" — 29. zsoltár 9

[4] Jehova elhatározta, hogy nevét a számtalan-sokaság között „naggyá" fogja tenni; s akik most ezen sorokhoz csatlakoznak, Jehova nevét dicsőítik is. Most Jehova gyüjti össze a nagysokaságot minden nemzet, nép, törzs és nyelv közül. Ezt azon állítólagos papokra való tekintet nélkül teszi, akik az ő nevét és kegyekben bővelkedő munkáját megvetik. Ezek az állítólagos „papok" egykor a templom-ítéleten álltak. Elmarasztaltattak, most pedig még a nagysokaság Isten kegyes intézkedése felől való oktatásába is akadályozólag akarnak beleszólni. E tekintetben azonban nem lesz sikerük a gonosztevőknek.

[5] Isten kijelentette, hogy az ő neve nagy lesz a nemzetek között. A nagysokaság nem áll szellemi izraelitákból. Az a nemzetek közül kerül ki; és ez a jövendölés is a nemzetekről (pogányokról) szól. Ez az osztály értesül Jehova templomáról és az Isten szolgálatáról, amit a hű maradék végez és ez is önként kezdi keresni Jehovát és az ő királyát. „Sőt még az idegen is, aki nem a te néped, az Izrael közül való, ha eljövend messze földről a te nevedért (mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyujtott karodat) és eljövén, imádkozánd e házban; te hallgasd meg a mennyekből a te lakhelyedből és add meg az idegennek mindazt, amiért könyörög neked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet és féljenek úgy téged, miképpen a te néped, az Izrael; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, amelyet én építettem." — Kir. I. 8 : 41—43

[6] Ez az utóbb idézett szöveg Salamon imája volt s egyúttal Jehovától irányított jövendölés is. Ezt a prófétai imát a nagysokaság teljesíti be, amely minden nép, nemzet és nyelv közül gyülekezik, eljön és megkeresi az Úr házát és ott imádkozik. Most dicsőíteni tanulja Jehova nevét. Erről írta Isten prófétája: „És népek jönnek világosságodhoz és királyok a neked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek és leányaid ölben hozatnak el. Akkor meglátod és ragyogsz az örömtől és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne és hozzád jő a népeknek gazdagsága. Kédár minden juhai hozzád gyűlnek. Nebajoth kosai neked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra és dicsőségem házát megdicsőítem." — Ésaiás 60 : 3—5, 7

[7] A nagysokaságnak össze kell gyüjtetnie és az Úr össze is fogja gyüjteni. Miközben a hű, kipróbált papi-osztály, a maradék elmegy és az igazságban állandó áldozatot mutat be az ő nevének folytonos dicsőítése közben, fogja elvégezni munkáját, „szokatlan munkáját" az Úr és gyüjti össze a nagy sokaságot. Akik a nagysokasághoz csatlakoznak, máris egyeznek a papi osztállyal Jehova nevének dicsőítésében.

[8] Jegyezzük meg, a prófécia így szól: „És minden helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal." A „tömjénezésnek" fordított héber szó elégetést jelent, akár állatokra vagy tömjénre is van vonatkoztatva. Törvényes-e, hogy a pogányok közül valók minden helyen tömjénezhetnek, holott Isten törvénye a papoknak rendelte el, hogy a templom szentélyében az arany oltáron tömjénezzenek? Ezt a kérdést megvilágítja az Írás és az, amit az Úr jelenleg mível. Meg van írva: „Az Áron pap fiaié, akik felszenteltettek, hogy füstöljenek (tömjénezzenek)." (Krónika II. 26 : 18) Azon héber szó, amely Malakiás fenti jövendölésében (1 : 11) „áldozzanak" szóval van fordítva „vitelt" vagy „közel-hozatalt" vagy „elközelítést" jelent. A pogányok közül összegyültek tehát, akik között felséges lett Jehova neve, nem cselekesznek törvénytelenül, sem függetlenül Jehova templomától; hanem áldozataikkal hozzájárulnak és a templomhoz küldik, hogy a felkent oltáron égettessen el. Az elmult húsz év alatt „a királyság ezen evangéliuma" prédikáltatott. Az ő szolgái most is világszerte minden nemzet közt hirdetik bizonyságul, s ezen nemzetek közül való jószándékú emberek a templom-osztályhoz viszik tiszta áldozatukat, Istenhez való önzetlen ragaszkodásukat; áldozatukat bemutatják és felmagasztaltatott Jehova neve a jószándékúak között. (Zakariás 8 : 20—23) Következőleg Jehova neve nagy lett a jószándékú emberek, a nagysokaság között, mégpedig minden helyen, ahol dicsőítéssel és hálával áldoznak Jehova nevének.

[9] Az Úr munkája, amiben a maradéknak közreműködni szabad, előre halad, a jószándékúak értesülnek az igazságról, Sionhoz mennek, hogy többet tudhassanak meg az ő szándékáról és dicsőíthessék az ő nevét. De ugyanazon idő alatt támadják Jehova bizonyságtevőinek munkáját, akik Jehova nevét dicsőítik és a jószándékú emberek figyelmét azon kiváltságra felhívják, hogy Istennek szolgáljanak és az ő nevét dicsőítsék, a hitszegőknek bizonyult álpapok. Az Úristen ezért mondja a hitszegő „papoknak", hogy nagy szolgálati alkalmaik tekintetében hűtleneknek bizonyultak. Most pedig többen, akik kevesebb kiváltságot élveztek, megkeresik az Isten szervezetéhez vezető utat és az ő dicsőségét hirdetik. Ezért mondja Isten prófétája útján ezeknek a hűtlen papoknak: „Ti pedig meggyalázzátok azt (a nevemet), mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetnivaló (Menge-f. szerint: „amit az Úr készített és asztalára tálalt."). A közismert tények a prófécia e részének teljesülését mutatják. Amidőn a templom megítélése kezdődött, voltak többen szellemileg megszületett, papi tisztségben szolgáló lévitáik, akik önzésből végezték ezen szolgálatukat. Egy embernek a nevét és tanait dicsőí-

FEL

tették és Isten helyett embernek hittek. Eleinte ezek kétségtelenül őszinték voltak, amidőn egy embert magasztaltak. Ha azonban önzetlenek lettek volna és jobb megismerésre törekedtek volna, könnyen megismerhették volna, hogy az ily cselekedet téves. Volt alkalmuk, hogy felvilágosodjanak; azt azonban visszautasították. Téves cselekedetükért nem részesítette őket elismerésében az Úr a templomban és ezek most is vakon egy embernek a tanait követik és egy embernek a nevét dicsőítik és hirdetik és „vak" és „sánta" áldozattal áldoznak az Úrnak, amit természetesen nem fogadhat el tőlük. Azonkívül el vannak keseredve a maradékkal szemben, amely az ország hírét a jószándékú emberekhez elviszi; ezek az ellenséges és haragos „papok" „megrontják az idegenek jogát", amennyiben arra akarják bírni a jószándékúakat, hogy nehogy Jehova bizonyságtevőihez csatlakozzanak. Isten kijelentése szerint az ily istentelenségekért haragszik reájuk, mivel „nyomorgatják az idegent." (Malakiás 3 : 5), illetve az idegen (nagysokaság) jogán akarnak erőszakoskodni.

[10] Természetesen ezek a hűtlenné lett volt „papok" visszariadnának attól — vagy legalább is azzal tüntetnének —, hogy egymásközt vagy mások előtt ezen szavakat használják: „Az Úrnak asztala megvetnivaló"; de cselekedeteikkel, ami a szónál is hangosabban beszél, mind máig így szóltak: „Az Úr asztala meg van fertőzve és a tőle származó eledel megvetnivaló." (Miniatür-f) Pontosan így viselkednek a folyóirat közleményeivel szemben. A kérdés a következő: Táplálja-e az Úr az ő népét azon eledellel, amit a folyóiratban nyujt? Ha igen, akkor az Úr asztala ellen beszélnek azok az ellenkezők, akik gúnyosan és megvetően beszélnek annak tartalmáról. A jonadábok, akik most résztvesznek a királyság üzenetének hirdetésében, ma nyiltan megszégyenítik ezeket a hitszegőket, illetve a templom azon elítélt „papjait", akik ma a királyság hirdetése ellen küzdenek. Jehova neve felséges lett azok között, akik most csatlakoznak a nagysokasághoz. Ezek Jehova nevének és királyának dicsőségét éneklik és kijelentik, hogy csak Istentől és a Báránytól származik üdvösség, aki a trónon ül. De a hűtlenségre tért „papok" ugyanazon időben meg akarják rontani az „idegenek" vagy jonadábok jogát, amely jog Jehovának és azon kiváltságnak felismeréséből áll, hogy neki szolgálhatnak. Jéhu az igazi és hű papokat példázta, s így szólt Jonadábhoz: „Jöjj és lásd meg Jehováért való buzgólkodásomat!" A fentemlített kísértők nincsenek közösségben a Jéhuban példázottakkal. Ma a jonadábok sokkal nagyobb buzgóságot tanusítanak Jehova neve mellett, mint azok, akik Jézus Krisztus követőinek vallják magukat, de azt mondják, hogy az Úr asztala meg van fertőzve és az ő eledele megvetnivaló. Jehova neve nem felséges (nagy) ezen ellenkezők előtt s nem is törekszenek résztvenni az ő nevének igazolásában, hanem inkább gyalázatot halmoznak arra egyéb rajongókkal együtt. Azonkívül azt mondják, hogy azon eledel, melyet az Úr hord fel népének asztalára, megvetnivaló, s ezzel az Urat szidalmazzák. A mai farizeusok, r. k. hier. kétszínűek és a teljes és örökös pusztulásra vannak szánva. A gonosz-szolga osztályról, illetve azokról, akik valamikor a királyság örökösei voltak, most azonban hűtlenek és Isten országának ellenségei, mondja Jézus Krisztus: „És kettévágja őt (az Úr) és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás." — Máté 24 : 51

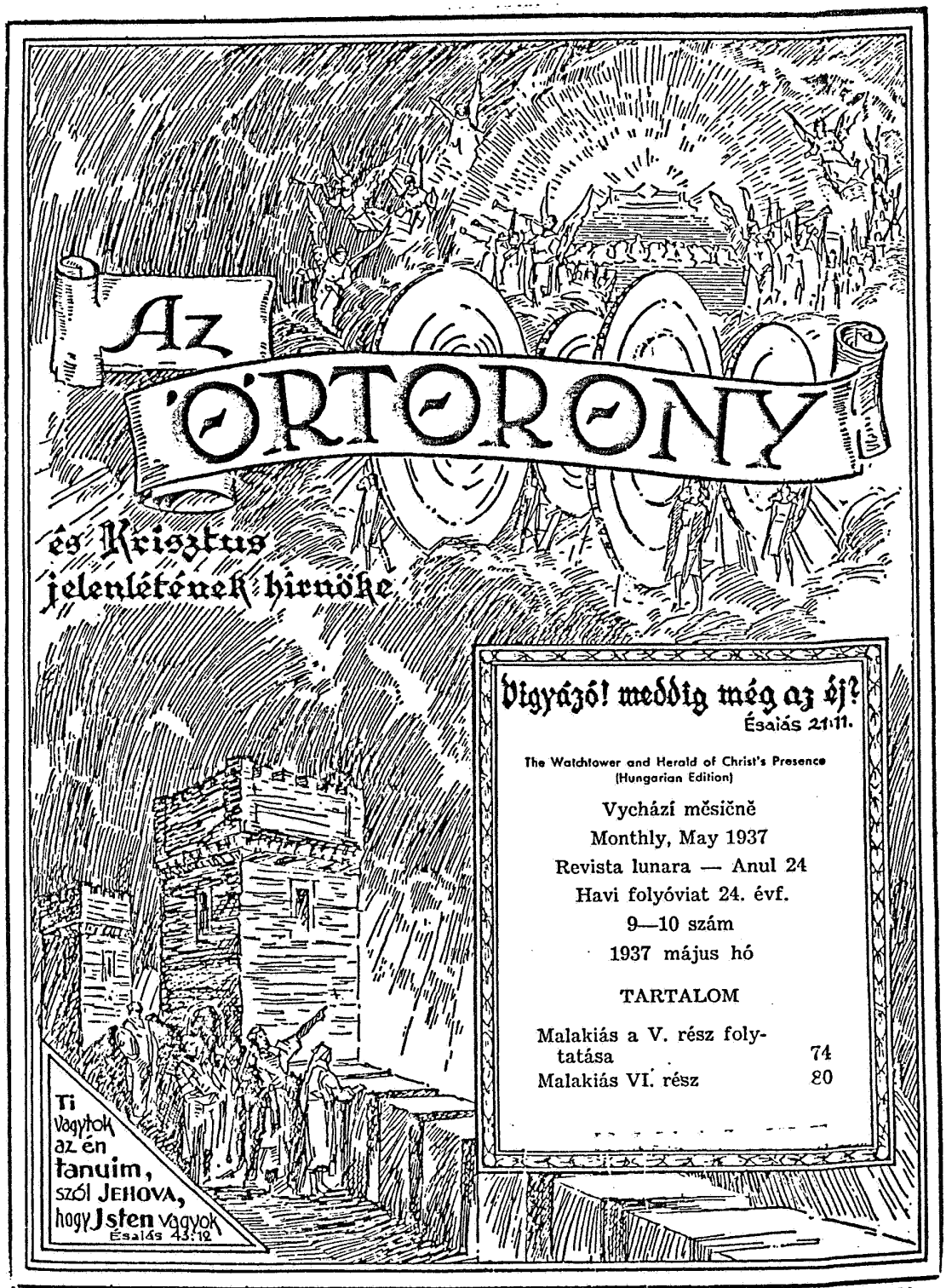
[11] Merítsenek figyelmeztetést most a jonadábok Jehova szavaiból és tartsák magukat távol az ország munkájának azon ellenségeitől, akik valamikor „papok" voltak, most azonban Isten ellenségei lettek. Jehova ezeknek a hűtleneknek, a gonosz-szolga osztálynak mondja Malakiás prf. útján: „És azt mondjátok: Ímé, mily fáradság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és a betegest; ételáldozatot is hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből?" — azt mondja az Úr." — Malak. 1 : 13

[12] A hűtlenek az Isten-szolgálat kiváltságát és az ő országa gyümölcseinek parancsa szerint való elvitelét másokhoz, csak fáradságnak tekintik, vagy külsőségnek; mert ez nem nyujt alkalmat nekik az emberek szemében való ragyogásra. A királyság üzenetének nyomtatásban való családonkénti terjesztése túl megalázó e beképzeltek számára. Nem örvendenek neki és nem is kívánják dicsőíteni Jehova nevét az ő országa üzenetének hirdetésével. Sohase mentek be az „Úr örömébe"; mert nem látják, hogy Jehova nevének igazoltatnia kell. Ezért mondták mind e mai napig: „A füzetek árusítása nem egyéb könyvüzletnél. Mily fárasztó munka is lehet az!" Valamikor alkalmuk volt, hogy jót tegyenek; de megcsömöröltek tőle. (Galata 6 : 9) Teljesen önzésre tértek s ezért visszalökettek a sötétségbe. Most vakon a maguk útján akarnak szolgálni az Úrnak, így is tesznek, amennyiben az Úr hű szolgáival szembeszállnak, akik a néphez viszik az ő üzenetét.

[13] A „választásbeli vének" és hozzátartozóik szolgáltak ugyan az igazságot tartalmazó iratok terjesztésével; ámde ezt a szolgálatot „lekicsinylően kezelték, azt mondja a Seregeknek Ura." (Menge-f) Miközben a bizonyságtevés munkáját megvetik és arról lekicsinylően beszélnek, igazolva látták a maguk részéről, hogy a bizonyságtevés szolgálatában hanyagok legyenek; ez a közömbösségük végeredményben Isten bizonyságtevő munkájával szemben ellenségeskedésre vezette őket. Az Úr emiatt szedeti össze angyalaival és vetteti a külső sötétségre. (Máté 13 : 41) A próféta folytatólag így szól a hűtlenekhez: „És a rablottat hozzátok (áldozatul)!" Olyasmit hoztak, ami nem kívánt önmegtagadást az ő részükről, hanem olyasmit, ami őket előtérbe helyezte és felmagasztalta, de nem hozott szégyent rájuk, mint emberekre. Nem bírtak Isten iránti szeretettel, hanem minden vágyuk arra irányult, hogy ragyoghassanak és tiszteletben részesüljenek az emberek részéről. Ezek az emberek önző törekvésük megvalósítása céljából uralkodtak másokon, úr szerepet játszottak és megfosztották őket szolgálati alkalmaiktól. Időről-időre kitünt, hogy amidőn valaki valamely csoportban szolgálatra megbízást nyert, és uralkodni kezdett testvérein, követőket kezdett toborozni magának, megfosztotta az Úr szolgálatának alkalmától azokat, akik tényleg az Úrnak akartak szolgálni. (Folyt. köv.)

Felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16. — R. Březina, Praha nyomása. — Kiadó: Watch Tower, Praha-Smíchov, Tylova 16.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsičně
Monthly, May 1937
Revista lunara — Anul 24
Havi folyóviat 24. évf.
9—10 szám
1937 május hó

TARTALOM

Malakiás a V. rész folytatása 74
Malakiás VI. rész 80

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3415—IIIa 1937. Pod. pošt. úř. 55.

Kč 2.— Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 majus hó | 9—10 szám

Malakiás

(a V. rész folytatása)

[16] Azonkívül a próféta arról is beszél, hogy az ily „papok" sántával és beteg áldozattal áldoztak. Sátán szervezetének igyekeztek tetszeni, de ugyanakkor még mindig azt állítják, hogy Istennek a szolgái. Mivel szellemi tekintetben betegek és az Isten szándéka iránt valok, tovább is az ő szolgáinak tartják magukat, de ugyanakkor embereknek igyekeznek tetszeni.

[15] Ezek felhagytak a következő, Isten papságához szóló parancs követésével: „És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és köz között és a tisztátlan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velük." (Ezékiel 44 : 23) Akik Istennek lélekben és igazságban szolgálnak, tartoznak figyelmeztetni ezekre a dolgokra. Most ebből az okból kell megmagyarázni e szöveg helyes alkalmazását. A folyóirat látja, hogy igyekeznek az ellenségek elrabolni a jószándékú embereket és a helyes útról elfordítani s ezért tartozik teljes torokból kiáltani, semmitsem tartóztatva magát; mert az Úr megparancsolta. (Ésaiás 58 : 1) Ezzel természetesen nem használunk semmitsem a gonosz-szolga osztálynak; ez a figyelmeztetés csupán azok érdekében történik, akik szívükben Istenhez fordultak, hogy távoltartsák magukat a gonosztól.

[16] Jehova azután közvetlenül a következőket kérdezi a hűtlen papoktól: „De hát kedves-é az a ti kezetekből, azt mondja az Úr"? A gonosz-szolga osztály azt hitte, hogy ámítást űzhet; ámde az Urat becsapni nem lehet. Azután saját maga Jehova válaszol a gonosz szolga elé feltett kérdésére: „Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájban hím és fogadást is tesz; mégis hitványnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura és félelmetes az én nevem a pogányok között." — Malakiás 1 : 14

[17] Akik hívek az Úrhoz, nem csalattatnak meg. Mivel a szemlélő téves benyomást nyerhetne, figyelmeztetést szükséges végezni. Meg van írva: „Isten nem csúfoltatik meg-" s ezért átkozottak a hűtlenné lett „papok", akik Isten megcsúfolását megkísérelték, amint a prófécia mondja. A csaló képmutató is, aki botránykövet helyez azok útjára, akik meggyőződésből igyekeznek szolgálni Istennek; a csaló ezzel fejezi ki Jehovának és nevének megvetését. A hűtlenek meggyalázzák Jehova nevét és érvet szolgáltatnak Sátánnak kihívása számára, aki azt állította, hogy az emberek próbára állíttatván, nem tudják megőrizni tisztaságukat Isten iránt. (Jób 1 : 9—11) Az ily hűtlen „papok" hitszegők, törvénytelenek, szövetségszegők, ámítók és csalók lettek. Cselekedetükkel gorombán meggyalázzák Jehovát.

[18] Ily megvetően kezelheti a Felséget valaki, aki szereti Jehovát? Semmiképpen, mert az Úr így szól azok érdekében, akik meg akarják hallgatni: „Nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura és félelmetes az én nevem a pogányok között." Jehova az „örökkévalóság királya", mindenkinél felségesebb, akinek minden élnivágyó lélek alárendeltséggel tartozik. Jehova főképpen 1914 óta király; mert akkor emelte trónjára felkentjét, Jézus Krisztust Sionban mint helytartóját, hogy uralkodjon. (2. zsoltár 6; 97 : 1) Amidőn a testi Izrael hű maradéka Kr. e. 536-ban Babilonból visszatért, nem volt Júda törzséből származó uralkodója. Jehova a hívek királya volt, habár a perzsa király a magáénak tekintette is Palesztínát. Amidőn Jehova hű maradékát 1918-ban Babilonból kiszabadította, nem volt földi uralkodójuk vagy királyuk, hanem Jehova volt és ő most is az ő nagy királyuk s az ő királyi palotája a temploma, amelynek Jézus Krisztus a feje; ő a Felséges akarata szerint uralkodik. A „gonosz-szolga" osztály, amely zúgolódik, panaszkodik, nem fél Istentől. Nem méltányolta az ő kijelentését: „Félelmetes az én nevem a pogányok között." Sokan, akik azt állítják, hogy Jehovának szolgálnak, nem félik Jehovát és nem tisztelik az ő nevét. „Adjátok az Úrnak neve dicsőségét; hozzatok ajándékot és jöjjetek be az ő tornácaiba. Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld. Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal." — 96. zsoltár 8—10

[19] Ez a parancs mindazoknak szól, akik az ő nevét félik, őt szeretik és neki szolgálnak; senki más sem élhet. Jehova neve főképpen azóta „félelmetes", amióta, amint a Jelenések 16 kijelenti, a „hét haragpohár" vagy a hét utolsó csapás „Isten haragjával telve" kitöltetett 1922-től 1928-ig. A figyelmeztetés eljutott a világ tényezőihez, ők maguk is megijedtek attól, amit hallottak; a „gonosz-szolga" osztály ellenben nem tanusít istenfélelmet. A jonadáb-osztály most tanulja megismerni Jehovát, féli szent nevét, amit cselekedetével bizonyít. Jehova a gonosz-szolga osztálynak, a hűtleneknek mondja: „Hol az én tisztességem (félelmem); — azt mondja a Seregeknek Ura nektek, ti papok, akik az én nevemet megvetitek"? — 6. vers

FEL

Jehova megbízatása

[20] Lévi fiai Áron, a főpap útján a testi Izrael papjai lettek. Ezek a papok példázták azon felszentelteket, akik papi tisztségben szolgáltak abban az időben, amidőn az Úr templomában az ítéletre megjelent. Más léviták egyéb szolgálatokat végeztek az Úr előtt. 1918-ban az Úr Jézus, a nagy bíró, ítéletre jelent meg a templomban s főképpen a papi tisztségben szolgálóknak adott utasítást vagy megbízást: „Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok!" (Malakiás 2 : 1) Miben áll a papok ezen megbízatása vagy parancsolata? Lévi fiait szükséges volt megtisztítani, a papokat és a többi szolgákat is. Az Úr Jézus megkezdte Lévi fiainak tisztító ítéletét templomban való megjelenésekor, hogy a hűségesek, akik ama napot elviselni képesek lesznek, a tűzpróbán keresztülmenve, megbízatást nyerhessenek, hogy igazság áldozatával áldozzanak az Úrnak. Habár az Úr immár 1918-ban megjelent a templomban, az ő megjövetelét 1922 előtt nem ismerték fel s amint a tények mutatják Lévi fiain a tisztító művelet 1932 előtt nem volt befejezve. A hasonmási papokhoz szóló parancsot és megbízást a szentély teljes megtisztításáig és azután is meg kellett tartani. „Lévi fiainak" megpróbáltatása 1918-ban, az ítélet kezdetén kezdődött arra való tekintet nélkül, hogy tudomásuk volt-e az Úrnak a templomban való jelenléte felől, vagy sem. Akkor kezdett megvizsgáltatni a szívállapotuk vagy indítóokuk. Eljött az idő, hogy mindazok, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére, megszűnjenek embereket tisztelni vagy „villámháritóként" maguk fölé állítani, így vonván magukra mások tiszteletét. Eljön az idő számukra, hogy minden tisztelettel és dicsőítéssel Jehova nevének adózzanak. Ez megmagyarázza megbízatásuk és megtisztításuk szükséges voltát.

[21] Ebből arra kell következtetni, hogy volt egy osztály, amely a papok közé számított, de nem engedelmeskedett és nem méltatta figyelemre a megbízatást. Ezt a következtetést szükségképpen a parancs szövegéből kell vonni. T. i. az Úr így szólt a papokhoz: „Ha meg nem hallgatjátok és nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok, az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok és elátkozom a ti áldástokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre." — Malakiás 2 : 2

[22] Ebből a törvényből felismerhető, hogy a papok egy részének önszeretet volt az indítéka s ezért a vizsgálat napján nem is állhatott meg. A folyóirat 1926 egyik számában kezdte előtérbe helyezni Jehova neve dicsőítésének és igazolásának szükséges-voltát. Legalább is attól az időtől kezdve senki sem mentegetheti magát azok közül, akik az Úr asztalához járulhatnak, ha Jehova nevét megveti és emberek nevét dicsőíti. Attól kezdve akik papi tisztséget viseltek, tekintettel kellett legyenek erre, szívüket Jehova nevére tartoztak irányítani, meggondolva, hogy ő minden szeretetükre, tiszteletükre és dicsőítésükre méltó. Amióta az Isten felszenteltjei felismerni kezdték, hogy Jehova szándéka az ő nevének dicsőítéséből áll s egy népet választott ki a világból neve számára, hogy bizonyságot tegyen az ő nevéről, mindazok Jehova nevét tartoznak dicsőíteni, akik ezen igazságok felismerésére jutottak és nem szabad embereket dicsőíteniök, istenníteniök és azoknak hízelegniök. E parancs teljesítéseképpen a papi tisztségét viselők tartoztak felhagyni a ferde szokásokkal és tévelygésekkel, amelyekben hibásak voltak és amikre másokat is rászoktattak. Mindennel fel kellett hagyni, ami külsőség, vagy a jámborság látszatát mutatta, emberek részéről való tiszteletre való törekvés, vagy megfordítva, amikkel emberek dicsőítését szolgálták. Az Úr előtt csak a becsületesség, őszinteség és iránta való teljes ragaszkodás volt kedves. A híveknek oly áldozattal kellett áldozniok, amely méltó volt Jehova nevéhez és megszünteti az ő nevének megvetését.

[23] A babiloni rendszerekben Jehova nevét meggyalázzák és emberek neveit istenítették. Az Úr szervezetének tagjai között a földön főképpen a templom ítéletének kezdetén erős hajlandóság mutatkozott oly dolgok követésére, amiket azon v. intézményekben tanultak, amelyekből jöttek. De mindezen szokásokkal fel kellett hagyni, mivel eljött az idő Jehova nevének igazolására. Ezt világszerte a bizonyságnak Jehova neve dicsőítésére vonatkozó hirdetése kellett hogy kövesse. Többé semilyen embernek a tanait sem kellett dicsőíteni és követni. Ha az illető ember az igazságot tanította, kövesd az igazságot és maradj az igazságban; de csak az Úrnak kell tiszteletet, hatalmat és dicsőséget adni, mert csak őt illeti meg egyedül a dicsőség. A Seregeknek Ura parancsot adott; a csata napja eljött és a Felséges parancsának engedelmeskedni kell. Akiket önzetlen és tisztességes vágy indított Isten akaratának cselekvésére, bármire vonatkozólag is, örömmel engedelmeskedtek a parancsnak, hogy Jehova nevét részesítsék tiszteletben és tovább is követik ezt a parancsot. Mit fog tenni tehát az Úr azokkal, akik nem figyelmeztek a parancsára?

[24] Jehova seregei a szent angyalai kíséretében megjelenő Jézus Krisztus vezetése alatt most a templomban vannak az Úr ítéleteinek végrehajtására és mindenkinek szól a parancs, hogy az Úr utasításaira hallgasson és azokat kövesse. Aki felhagy, vagy nem akarja követni parancsait, az Úr átka fogja sujtani. „Azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok!" Azok, akikhez itt szól, oly személyek, akik egykor a királyság örökösei voltak, de az ítéleten hűtlenecknek találtattak és a gonosz szolga kíséretéhez szegődnek. Ezekre száll az Úr átka, mihelyt megítéltetnek a templomban. Viselkedésükből később ki is tűnik, hogy átok alatt állanak. Azon prófétai igazságok, amelyeket az Úr tár fel templomában, áldást jelentenek a hű szolgák számára; egyazon áldások átokká válnak a hűtlenek részére, így volt megátkozva mind mostanig az ő áldásuk. Ez így igaz, mivel az eléjük tárt igazság ahelyett, hogy áldásuk lett volna, részükről figyelmenkívül hagyatván, átokká változott át. Viszont mások, akik nem tartoznak a gonosz-szolga osztályhoz, de hibásaknak bizonyultak kötelességeik elmulasztása, elhanyagolása és közömbösség miatt, figyelmeztetésre szorulnak, hogy Isten elátkozza áldásukat, ha meg nem térnek és nem szentelik teljes szívükből az Úrnak magukat és az ország kezeikre bízott érdekeit gondosan és megbízhatóan nem kezelik. Akik az ő elismerését óhajtják bírni, megszívlelni tartoznak ezt a figyelmeztetést. Mulasztásukat nem menthetik ki „jó szándékukra" való

FEL

hivatkozással. Az Úr hűséget követel szolgáitól, ami azt jelenti, hogy amely szolga elutasítja Istentől kijelölt megbízatásának hű teljesítését, méltatlannak fog bizonyulni Jehova áldásaira. Az Úr parancsai a legfontosabbak az ő szolgája számára és aki hűséges nagyon fog vigyázni, hogy végrehajtsa a reábízott kötelezettségeket.

[24] Jehova bánásmódja a testi Izraellel prófétai jelentőséggel bír. Jehova prófétai kijelentései a szellemi Izraelen, illetve azokon teljesülnek beteljes mértékben, akik Istennel akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. Jehova tovább szólva azon átokról, amely a hűtlenekre fog következni, így szól: „Ímé én megrontom a ti vetnivaló magotokat és szemetet szórok orcátokba, a ti ünnepléseteknek szemetjét és ahhoz hordanak ki titeket". — Malakiás 2 : 3

[25] Isten ily átokkal is sujtotta szószerint a testi Izraelt, amint Aggeus 1 : 6—11, 17 kijelenti. Jehova közölte azon szándékát, hogy átkot fog bocsátani reá. Amit azáltal cselekedett, hogy nem adott esőt s így a vetések fejlődését megakadályozta és misem termett az aratásra. Amidőn pedig nem volt szárazság, akkor Jehova gombával verte meg a gabonát, ami elpusztította a vetést és élelmiszerhiány következett be. Jelenleg az ördög, a látszatisten, újabb szenvedéseket és nyomort bocsát a népre, ártalmas rovarokat és viharokat bocsátva a termések elpusztítására. Azután Jehovát bibáztatja mindazon pusztulásért papjai útján. Arra kell gondolnunk, hogy azon átok, amelyet Jehova hajdan szövetséges népére, Izraelre bocsátott, azt prófétálta előre, ami a hűtlen szellemi izraelitákra fog következni. Ezzel szemben azok a bajok és inségek, melyek a jelenben következnek a népre a földön, az ördögtől származnak. Azon nagy nyomor, melyet Isten fog az egész világra bocsátani, Armageddon lesz. Malakiásnak ez a jövendölése a szellemi Izrael hűtlen papi osztályára vonatkozik, amely szellemi eledel hiányában szenved. Ezek a hűtlenek önzésük miatt nem részesülhetnek és nem élvezhetik azon igazságok áldásait, melyeket az Úr most lelki eledelül nyujt övéinek. A hűtlenek undorodnak ezektől az igazságoktól. Megbotránkoznak bennük, s mivel nincsen lelki táplálékuk, amely életben tarthatná őket, szellemileg meghalnak. Itt azért figyelmeztetünk, hogy mindenki, aki hallani akarja, szivében teljesen Jehovához forduljon és neki szolgáljon, hogy ujjáéledve, teljesen Isten kegyelmébe jusson és éljen. Ezek a szavak Isten szövetséges népéhez szólanak: „Azon légy (tanulj), hogy derék embernek bizonyulj az Úr előtt, olyan munkásnak, aki meg nem szégyenül, ki helyesen munkálja (osztja) az igazság igéjét.". (Timótheus II. 2 : 15) Aki azért tanul, mert embereknek kíván tetszeni, az Úr figyelmeztetésével ellenkezően cselekszik; mert ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt szörnyűséges. A határozott parancs tehát úgy szól, azért kell tanulni, hogy Isten előtt legyünk tetszők.

[27] Most pedig nézzük a próféciának ezen részét: „Szemetet szórok orcátokba, a ti ünnepléseteknek szemetjét és ahhoz hordanak ki titeket." Amely ember arra volt kirendelve, hogy a táborból a hullákat elszállítsa, tisztátlannak számított és meg kellett tisztulnia. (Mózes III. 16 : 27, 28) Ezen törvényrendelettel egyezően közli Jehova, hogy átka a hűtlenekre fog szállani. Isten átka gyalázatos halált és temetést fog jelenteni nekik, amidőnis a táboron kívül hulladékok és ganéj bűze csap az arcukba. Amely ember ezt a szemetet a templomból eltávolitani tartozott, a ganéj-kapun át tartozott eltávolitani, amely a gyehennába (Ge-Hinnom völgyébe) torkolt, ami a gonosz-szolga osztály sorsát példázza. A prófécia ezen része mutatja, hogy a hűtlen papok teljes pusztulással fognak bűnhődni.

[28] Jehova azt akarja, hogy a papi osztály közül senki se hozakodhasson elő tudatlansággal. Ezért mondja Isten a hűtlenné lett papoknak: „És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévivel, azt mondja a Seregeknek Ura." (Malakiás 2 : 4) Az Úr hű szolgái „tudják ezt"; mert hiszen nekik ajándékozta az igazságot, amit ők örömmel el is fogadtak. Ezt a hűtlenek is éppen így tudhatták volna, ha egy kicsit szorgalmasak lettek volna. A „papság szövetsége" tárgyalva van a „Jehova" c. könyvben, s aki az Úrnak abban közölt üzenetét felfogta, örömmel teljes erejéből szövetségének megtartására törekedett. Isten azt akarja, hogy a hűségesek tovább is megtartsák a szövetséget. Ki kell fejezniök hozzá való ragaszkodásukat, amennyiben folytatólagosan teljesítik szövetségüket. A Sínai hegységnél az arany borjúval történt közbejött esemény alkalmával Lévi törzse Jehova mellett állónak bizonyult. (Mózes II. 32 : 25—29) Áron és fiai immár ezen időpont előtt, akik mindnyájan léviták voltak, ki voltak választva és szemelve a papi tisztségre. Amidőn Áron és fiai papi tisztségben szolgáltak, szent, papi öltözetet tartoztak viselni. Jehovának ezen rendeléseit mindenkor meg kellett tartaniok, Áronnak, fiainak és utódaiknak is a papi tisztségben. Mózes II. 27 : 21; 28 : 1—43) Jehovának Lévivel kötött szövetsége, amely később Lévi összes ivadékait is magában foglalta, van kimutatva Isten törvényének e rendelésében. (Mózes IV. 1 : 1, 47—53) A lévita tartoztak vigyázni a szövetség sátorára (a gyülekezet sátorára). Ebből állott az egész törzszsel való szövetség; s a léviták, akik egy korábbi alkalommal is, amint emlitettük, Jehova mellett keltek síkra, külön is megfogadták, hogy az ő szolgái lesznek, teljesen az Úrnak voltak szentelve. Jehova szövetségének rendelései értelmében a főpap segédletére rendeltettek. (Mózes IV. 3 : 6—12; 8 : 1—26; 18 : 6) Az Úr Jézus, mint Jehova nagy küldöttje és a templom bírája most feltárja ezen igazságokat a szövetségek felől, és ezért nincsen mentség azok számára, akik elmulasztják vagy nem akarják megismerni és követni az Úr parancsait. Jehova egészen világosan megemlíti a próféciában ezt a szövetséget, mondván: „Szövetségem volt vele életre és békességre és félelmül adtam azt neki és félt engemet és megalázta magát az én nevem előtt. — Malakiás 2 : 5

[29] Jehova Mózes IV. 18 : 1, 19-ben Áronhoz, a főpaphoz fordulva, határozottan erről a szövetségről beszélt. Fineás, Áron fia, egy bizonyos alkalommal kifejezte Jehova és a szövetség mellett való buzgóságát, s erről mondotta Jehova: „Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izrael fiaitól, mivelhogy az én boszszúmat megállotta ő köztök; ezért én nem pusztítom ki bosszúmban Izrael fiait. Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség szövetségét adom ő neki. És lészen ő nála és az ő magvánál ő

FEL

utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért és engesztelést végze Izrael fiaiért." — Mózes IV. 25 : 11—13

[30] Mózes rövidesen elhunyta előtt megáldotta Lévi törzsét s mint Jehova követe mondotta: „Ez pedig az áldás, amellyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izrael fiait az ő halála előtt... Léviről pedig monda: A te Thumimod és Urimod a te kegyes férfiadé, akit megkisértél Masszában, akivel perbe szálltál Meriba vizeinél... megtartották a te beszédedet és ragaszkodtak szövetségedhez. Tanítják a te végzéseidre Jákóbot és a te törvényedre Izraelt; füstölőt tesznek a te orcád elé és égőáldozatot a te oltárodra." (Mózes V. 33 : 1—10) Jehova szövetségéhez híven életben tartotta a lévitákat és tisztségüket Keresztelő János napjaiig gyakorolhatták, aki saját maga is lévita volt. — Lukács 1 : 5—13; 57 : 80

[31] Isten mindig megtartja szövetségeit és nem változik meg: „Mert én, az Úr, meg nem változom". (Malakiás 3 : 6) Az utóbb idézett próféciában „Jákób"-ban a Lévi törzse is bennefoglaltatik. Fineásról mondta az Úr: „Békességem szövetségét adom neki." Ama szövetség a papság folytonosságát jelenti. (Mózes IV. 25 : 12, 13) Keresztelő János atyja a jeruzsálemi templomban papi tisztet töltött be. A béke a biztonságot, jólétet és virágzást is magában foglalja. Lévita iránt nagyobb tisztséget tanusítani nem lehetett volna annál, mint Jézus Krisztus, Jehova szeretett fiának és szolgájának előfutára lenni; ama tény, hogy Jehova ily nagy tisztségben részesítette Keresztelő Jánost, mutatja, hogy teljesítette ama papságra vonatkozó ígéretét. (Máté 11 : 11) Figyeljük meg ezen összefüggésben, hogy „Lévi fiainak", illetve mindazoknak, akik az Úrnak szentelték magukat és teljesen hívek, Isten békéje, dicsősége, örökélet és halhatatlanság ígértetett. — Róma 2 : 6, 7

[32] Lévi hasonmási fiai napjainkban Jehova tanubizonyságai, akikből az ő maradéka áll, küldetnek az ő nevének hirdetésére és Keresztelő Jánoshoz hasonlóan hirdetik és bejelentik Jehova felkent királyát, Jézus Krisztust és az ő királyságát. A velük kötött szövetség „élet és béke"; Jehovát félik, tiszteletteljesen állnak neve előtt és engedelmeskednek parancsainak, amennyiben az ő nevét hirdetik.

[33] Jehova Lévi törzsének utalta ki gyülekezetsátorának szolgálatát mint lévitáknak és papoknak és prófétája útján közli, hogy az „iránta való félelméért cselekedte". A léviták félték Istent, amit a Sínai hegynél ki is mutattak, amidőn Jehova oldalán foglaltak állást s aztán ítéletvégrehajtók voltak azokon, akik az ördög szervezetéhez fordultak. (Mózes II. 32 : 25—28) Később Fineás ugyanazon istenfélelmet fejezte ki, amennyiben Jehova ítéletvégrehajtója volt a hűtlenekkel szemben. Ez a hasonmási lévitákat példázta, amint félelem nélkül és bátran kihirdették Jehova büntető ítéletét a hűtlenekkel szemben; továbbá azt mutatja, hogy ezek a léviták tartoztak ekképpen hirdetni Isten ítéleteit. A tényleges ítéletvégrehajtás nem az ő feladatuk; de Jehova ítéleteit bejelenteni tartoznak. (Ésaiás 58 : 1) A folyóirat ezen okból tartozik most közölni ezen igazságokat, hogy senki se hozakodhasson tudatlansággal elő és a hasonmási papok közül senki se mentegethesse magát hanyagságáért. Vegyük tekintetbe, mennyire elcsavarta Isten igazságát a látszat-isten, Sátán és az ő szolgái.

[34] A r. k. hierarchia és szövetségesei gonosztetteik igazolására Isten törvényeinek rendelkezéseit hamisan utánozták, elcsavarták és az általuk „eretnekeknek" nevezett emberek legyilkolásának ürügyéül használták és mentségükül. „Eretneknek" neveztek mindenkit, aki nem vetette alá magát papi uralmuknak. Így az ördög papsága Krisztus nevével visszaélve, erősen meggyalázta Jehova nevét. Azt állítják, hogy akik nem feltétlenül hívek a r. k. hier.-hoz az Úr iránt hűtlenek s ezért jogukban áll megölni az ilyeneket. Ez az ördögi inkvizíciós papság, a „bűn embere" egyáltalán nem istenfélő. Ugyanúgy a „gonosz szolga" osztály sem, ez sem „féli az Úr nevét" úgy, amint az Úr mondotta. Ellenkezőleg a r. k. hierarchia és szövetségesei szembeszállnak Jehovával és az ő bizonyságtevői által végzett munkával. A prófécia tehát kimutatja, hogy végül ezek a kísértők és üldözők biztosan el fognak pusztulni. Ha valaki Jézus Krisztus követőjének tartja magát, de Jehova munkájával és az Úr Jézus Krisztussal szemben ellenszegülő hajlamot fedez fel magában a Jehova nevére és országára vonatkozó hirdetést illetőleg, szedje össze magát és vigyázzon! Ez a prófécia figyelmeztetés számára! Aki ily úton jár a kecskékről szóló példázatban meglátthatja azon következmény leírását, amely az ily úttal együttjár.

A valóságos bizonyságtevők

[35] A prófécia Jehova „hű és igaz tanubizonyságaira" tereli a figyelmet. Ez a prófécia természetesen elsősorban Jézus Krisztusra vonatkozik. A próféta így szól: „Igazság törvénye volt az ő szájában és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességben járt velem és sokakat megtérített a bűnből." — Malakiás 2 : 6

[36] Az Úr Jézus Krisztus a nagy főpap és a hasonmási papság megdicsőített feje. (Zsidók 3 : 1) Mint Jehova szolgája bátran és nyiltan beszélt; Isten törvényét feltárta és nyilvánosan megbüntette a Jehova nevét gyalázó vallásszervezetektől meghamisított törvényt. A nyilvánosság előtt kimutatta, hogy Jehova törvénye a legfelségesebb és égmagasan áll minden emberi hatalom és intézmény törvényénél; ezt azért cselekedte, mivel Jehova megparancsolta neki. „Tanítják a te végzéseidre Jákóbot és a te törvényedre Izraelt; füstölőt tesznek a te orcád elé és égőáldozatot a te oltárodra." — Mózes V. 33 : 10

[37] Malakiás próféciája itt Jézus Krisztust mint Jehova nagy főpapját irja le, aki nagyobb mint Mózes vagy Áron voltak. Ebbe a leírásba természetesen Jézus Krisztus összes hűséges és igaz követői beleszámítanak; a földön tartózkodó hű maradék is. „Nem találtatott álnokság (hűtlenség vagy törvénytelenség) az ő ajkain." Jézus Krisztus védelmezte Jehova törvényét; hasonlóképpen cselekedtek hű követői is. Ugyanúgy kell cselekednie most a hűséges maradéknak is, amely az önző „választás útján vénekké lettek", egyéb ellenfelek, a modern farizeusok, törvénytelenül ítélkező rendőr- vagy más bírák részéről származó heves támadások dacára is tovább végzi szolgálatát. Jehova hű szolgái bátran fogják hirdetni Isten intézkedéseit a támadásokra való tekintet

FEL

nélkül. Az Úr parancsolta meg nekik és az ő kegyelméből teljesiteni fogják az ő parancsait. (Ésaiás 43 : 10—12; Ezékiel 9 : 4; Máté 24 : 14) Ezek a hűségesek most heves támadásra számíthatnak; de mivel a papságnak egy részét alkotják, bátran tovább fogják hirdetni a királyság evangéliumát Isten parancsa szerint. Az ő törvénye és igazsága oly bizonyságtevők ajkán van és az ilyenek ajkán nem szabad igazságtalanságnak elhangzania.

[38] A prófécia tovább beszélve a nagy főpapról, Jézus Krisztusról, igy szól: „Békességben és egyenességgel (nyiltan) járt velem". Jézus Krisztus békét, egyetértést és rendet igyekezett létesiteni Isten népe között. A gőgösséget, kétszínűséget és pártoskodást elítélte. Tisztességre, becsületre és őszinteségre tanított és „sokakat megtérített a bűnből (azaz, téves útjaikról és törvénytelenségeikből." Amidőn Jézus Krisztus a templomban megjelent, a hű-szolga osztályt a törvényszegés, tévelygés és tisztességtelenség útjáról megtérítette, aki pedig nem tért meg, azt eltávolította. (Malakiás 3 : 2, 3) Most a maradék mint a hasonmási Lévi hű fia, kit a nagy ötvös a templomban megtisztított, a helyes útra terel másokat, fülük hallatára hirdetvén Isten beszédének világos igazságait; igy mutatja meg azoknak, akikből a „nagysokaság" állani fog, hogyan menekülhetnek Isten haragja elől és találhatnak menedéket és oltalmat az ő védelmében. (Józsué 20; Jakab 5 : 19, 20) „Az értelmesek pedig fénylenek mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön örökké." — Dániel 12 : 3

Vallás és kereszténység

[39] Jézus Krisztus, Jehova nagy főpapja világosan megkülönböztette a vallást és az Isten törvényét egymástól. Kimutatta, hogy a hagyományokat az ördög hozta létre; mivel azok ellenkeznek Isten törvényével és azokat hivatásos képmutatók gyakorolják. A „hagyományok" Isten parancsaival ellenkező emberi tanitások, amelyek ebből kifolyólag az ördögtől származnak; mert mindaz, ami az emberek tévútravezetésére szolgál és ami őket Jehovától elfordítja, az ördögtől származik. Gyakran az ellenség ezen gonosz szándéka érdekében elcsürik-csavarják Isten beszédének igazságát. Jehova úgy festi a hagyományok tanítóit, mint akik ajkaikkal az Úrhoz közelegnek, szivükben azonban nagyon távol állnak tőle, de akiknek bölcsesége és hagyományai is el fognak merülni. (Ésaiás 29 : 13, 14) A farizeusok a vallástanítók vagy papság azon ágát képezték, amely a hagyományokhoz ragaszkodott, Isten törvényét pedig nem vette figyelembe, tehát kétszínű volt. Napjaink hagyományrajongói is ezen osztályba tartoznak. A néppel elhitetik, hogy a kereszténység és a (hagyomány) vallás egymással azonos, holott a kereszténység azon igazságok követését és teljesítését jelenti, amelyeket Jézus Krisztus tanított, s amelyeket ő Jehova Istentől nyert; a hagyomány-vallás ellenben emberi tanok követését és tartását jelenti, amelyek Isten igéjével ellenkeznek és az ördögtől származnak. „Keresztény vallás" nem létezik és téves elnevezés. A keresztény nem lehet hagyományrajongó. A farizeusok ezt kérdezték Jézustól: „Miért hágják át a te tanítványaid az öregek rendeléseit (hagyományait)"? Jézus erre a kérdésre világosan és határozottan válaszolt, amiből kitűnik, hogy a hagyomány-vallás az ördögtől származott, mely mögött Jehova nevét célzott meggyalázni. „Ő pedig felelvén, monda nekik: Miért szegitek meg ti az Isten törvényeit hagyományaitok kedvéért? Mert Isten megparancsolta: „Tiszteld a te atyádat és anyádat", s aki „az atyját vagy anyját megszidalmazza" halálra méltó; ti azonban azt mondjátok: „Aki atyjának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, amivel megsegithetlek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját. És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatát a ti rendeléseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám és ajkával tisztel engemet; szive pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai." — Máté 15 : 3—9

[40] Ezek a farizeusok Istent nem tisztelték úgy, mint atyjukat, sem a szövetségüket mint „anyjukat", illetve Isten szervezetét; hanem önző céljaik érdekében Isten parancsával ellenkezően tanítottak s ezért vádolta és nevezte őket Jézus képmutatóknak. A mai vallásrajongók hasonlóképpen cselekesznek. A r. kat. hierarchia tanításai emberi hagyományokon alapszik, nem pedig az Isten igéjén. A r. kat. dogmáknak közismert írói az „atyák" hagyományaira hivatkoznak, azokat nevezi tekintélynek, akik az irásokat elcsavarták és hagyományokkal pótolták. Gibbon kardinális egyik könyvében, melynek címe: „The Faith of Our Fathers" („Az atyák hite") főképpen az atyák hagyományaira hivatkozik s ezzel akarja alátámasztani a r. k. hierarchia tanait. Gibbon kardinális pld. a legjövedelmezőbb tanok egyikéről, a tisztítótűz-tanáról a következőket mondja: „Ez a magyarázat nem tőlem származik. Ez az egyházatyák egyhangú magyarázata. S kicsodák azok az emberek, akik a tisztítótűz tanát felborítva, a keresztény hit legtiszteletreméltóbb határkövét távolították el? Ezek elégedetlen, a vallási igától megcsömörlött egyházi emberek voltak." Tovább igy szól: „Ugyanoly oknál fogva, amelynél fogva egy tudatlan politikusnak alkotmányjogi kérdésekben való kijelentését elvetjük s egy kiváló jogász véleményét fogadjuk el, vagyunk kénytelenek az újitanivágyók vallásbeli ujdonságait elvetni, és az egyházatyák egyöntetű véleményét elfogadni a tisztítótűz kérdését illetőleg ... A korai egyházatyák irásaiból részletes kivonatokban kívánom ismertetni ezt a tárgyat; mindazáltal az őskereszténység legragyogóbb világosságaira kívánok csak rámutatni." Gibbon kardinális aztán a következő egyházatyákat említi meg: Tertullián, Euzébius, Cyrillus, Efrém, Ambrózius és mások, aztán igy szól: „Láthatjátok tehát, hogy az elhunytakért való imádkozás ... vallásos cselekmény volt, amit az összes elismert nagy egyházdoktorok és atyák tanitottak és belénk véstek (The Faith of Our Fathers" 208. oldal).

[41] A r. k. hier. minden dogmája ezekre a tekintélyekre, tehát oly emberek magyarázataira épült, akik azon szervezet korai idejében éltek s akiket „egyházatyának" neveztek el; tanításaikat azonban a Szentirás egyáltalán nem támogatja. E tekintetben tehát a farizeusok és a r. k. hier. egymással azonos helyzetben vannak. Isten parancsait megvetették, a törvényt elferditették és az

FEL

Isten, és Jézus Krisztus tanításait az „atyák" tanai kedvéért elcsavarták.

[12] Leszögeznünk érdemes azt is, hogy egykor Pál ap. is farizeus volt, később azonban Isten kegyelméből megtért és az igazság szorgalmas hirdetője lett. Pál ap. saját kijelentése szerint a zsidó hagyományokat követte, melyek az „atyák" rendelései voltak, atyái vallását tartotta tehát. De miután az Úr Pált apostolává rendelte, a következőket írta a galatabelieknek: „Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát és pusztítottam azt. És felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért." — Gal. 1 : 13, 14

[13] Az apostol itt világosan megkülönbözteti a kereszténységet az atyák hagyományaitól, amin a zsidó vallás épült. Az igazi kereszténység Isten igéjét jelenti úgy, ahogyan Jézus Krisztus tanította; a hagyomány-vallás ellenben emberektől átszármazott hagyomány (rendelés). Az apostol köv. szavai is bizonyítják, hogy a farizeusok vallása, illetve a „zsidó-hagyományok" az igazság elferdítése volt, tehát az ördögtől származott: „Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemei tanítása szerint, és nem Krisztus szerint való." — Kolossé 2 : 8

[14] A r. k. hier. tévesen azt állítja, hogy Péter volt az első pápa, s az utána következők tényleg az ő isteni utódai voltak. Ezt az állítást is csupán az atyák hagyományai támogatják. Péter apostol ezzel éppen ellenkező álláspontot van, s ez bizonyítja, hogy az állítólagos atyák tanítása téves volt és Isten igéjének elcsavarása volt. „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetektől." (Péter I. 1 : 18) Ezzel Péter ap. világosan kijelenti, hogy az atyáktól átvett hagyományok mitsem értek és Isten igéjével ellentétben állottak. A r. k. hierarchia ugyanily mitsemérő hagyományokat követ.

[15] Azok felől, akik az atyák hagyományai szerint cselekedtek, amely zsidó hagyományok nyilván az ördögtől származó vallás volt, áll megírva: „Monda azért nekik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem; mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat! Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja." — János 8 : 42—44

[16] A hajdankori farizeusok és a modern farizeusok, a r. k. hier. nyilván egyazon osztályhoz tartoznak s mindkettő Istennek és az ő országának ellensége. A r. k. hier. hamisan azt állítja, hogy intézménye, mely az ördög sugallatára támadt emberi alkotás, Isten országa. Így tehát a hier. nem akar bemenni Isten és Krisztus országába, s azonkívül minden eszközt is felhasznál hogy másokat is megakadályozzon a bemenetelben; az ilyenekről mondta az Úr: „De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat nem bocsátjátok be." (Máté 23 : 13) A mai farizeusok, a r. k. hier. minden eszközt felhasználnak, hogy maguknak prozelitákat szerezzenek és azokat a fennhatóságuk alá kerítsék; ezeknek a képmutatóknak mondja Jézus: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek, és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál... Így hát magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképpen kerülitek ki a gyehennának büntetését." — Máté 23 : 15, 31—33

[17] Keresztény vallás sohsem létezett. A „keresztény vallás" elnevezés téves és Jézusnak s Jehova nevének megszidalmazását képezi. Mert szokásai, tanai, szertartásai teljesen ellenkeznek Isten igéjével, minélfogva az ördögtől származnak. Kereszténység az, amit Krisztus tanított a mindenható Isten törvényeivel teljesen összhangban. A hajdani farizeusok mindhalálig üldözték Jézust, mivel ő Isten igéjének igazságait tanította. A mai farizeusok, a r. k. hier. szövetségeseikkel együtt hasonlóképpen üldözik Jehova bizonyságtevőit és meg akarják ölni. Jézus a maga idejében nagyon rossz hírben állott a farizeusok előtt és gyalázták őt. Így van ez napjainkban Jézus Krisztus igazi követőivel, Jehova tanubizonyságaival is; mert a vallásrajongók őket is megvetik és rossz hírbe keverik az ördög minden tömegével együtt. Így nyílik alkalma a hű-szolga osztálynak együtt szenvedni Jézus Krisztussal; Jehova összes tanubizonyságai együtt szenvednek, mindnyájukat gyűlölik a hagyományok rajongói, mivel Jehova nevét és országát hirdetik.

[18] Ebben az összefüggésben Malakiás 2 : 6-ra való tekintettel világosan látjuk, hogy Jézus Krisztus és az ő igazi követői az igazságot hirdetik. Az igazság törvénye Jézus Krisztus szájján van és az ő követőinek száján. Bennük nincsen jogtalanság; az országnak és az evangéliumnak ellenségei, a hagyomány tanítói, ellenben Isten és Krisztus országa ellenségeiképpen tüntetik fel magukat. Főképpen a „gonosz szolga" osztály, amelynek alkalma volt jobban ismerni a dolgokat és a helyes úton járni, de azt teljesen elmulasztotta és nem hasznosította azt, amit az Úrtól kapott.

A papok kötelessége

[19] Jehova közölte a királyság örököseinek kötelességét, akik ennélfogva a papi rendhez tartoznak. Prófétájával megiratta: „Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő". (Malakiás 2 : 7) Jehova tanubizonyságainak maradéka mindenkor tisztántartani tartozik ajakát s mindenkor, amidőn alkalma nyílik, hirdetni tartozik Isten országának igazságát. Jehova mindazokat kioktatta az ő szolgálatára, akik vele szövetséget kötöttek, mondván: „Hogy taníthassátok Izrael fiait mindazokra, a rendelésekre, amelyeket az Úr szólott vala nekik Mózes által." (Mózes III. 10 : 11) Ez a parancs sokkal inkább vonatkozik most a hasonmási papságra. Ez Isten igéjének

FEL

igazságát hirdetni tartozik és bátran tartozik beszélni minden elferdítéssel szemben. Ezt azáltal tehetik meg, hogy az igazságot nyomtatásban széleskörben terjesztik, ebből áll az ő mostani munkájuk.

[50] Azonkívül a próféta így szól: „Az Isten törvényét (tehát nem emberi rendeléseket), amely Isten szájából származik." A papi osztály Isten törvényének tartozik engedelmeskedni és másokhoz vinni tartozik azt, olyanokhoz, akik hallgatni akarnak arra; mert Jehova küldi őket bizonyságtevőiképpen, hogy hirdessék az ő nevét és igéit. Miképpen Keresztelő János Isten küldötte volt, hogy Jézus isteni küldetését bejelentse, úgy most a papi osztály maradéka Isten küldötte, hogy Jehovát, az ő királyát és országát hirdesse. Keresztelő Jánost megölték, mivel Isten ítéletét bejelentette a királynak, Heródesnek és a zsidó-hagyományvallás gyakorlóinak. Heródes zsidó prozelita volt és látszatból gyakorolta a szokásokat. (Márk 6 : 14—29) Jézus Krisztus Jehova küldötte aki Jehova előtt az utat készíti s aztán nyomban eljött a templomához is. (Malakiás 3 : 1) Ezért mondta Jézus ismételten magáról mint Jehova küldöttéről, Jehovát tüntetvén fel, mint aki „őt elküldte". Most a templomban levő Jézus Krisztus küldi maradékát, amiképpen meg is mondta tanítványai felől: „Miképpen te küldtél engem, én is úgy küldöm őket a világra." (János 17 : 18) „És ismét monda nekik Jézus: Békesség nektek! Miképpen az Atya küldött engem, én is elküldelek titeket!" (János 20 : 21) A maradék tagjai közvetlenül az Úr Jézus Krisztus parancsnoksága alatt küldetnek Jehova szolgálatára, mint az ő tanubizonyságai. Jézus Krisztus gyüjtötte össze hű tanubizonyságait a templomban s ezen a rejtett helyen tanítja őket; aztán el kell menniök és a nyilvánosság előtt kell közölniök, amit ott tanultak. (Máté 10 : 27) Amennyiben a maradék ezt az Istentől nyert parancs értelmében teszi, Istenhez, az Atyához közeledik s az ő szervezetéhez, vagy „anyjához", amelynek feje és az Atyához legközelebbálló Jézus Krisztus; mindezt Jézus Krisztus és az ő hű követői Jehova nevében és nevéért cselekszik.

Tanulmánykérdések

1. Mit lehet látni most Jehovának teremtményeivel való szándékát illetőleg vele való kapcsolatok tekintetében? Mily mértékben ismerték fel ezt a szándékot és értették meg? Magyarázd meg erre való tekintettel a jelenben két különböző osztály kimagaslását!

2—7. Mit értsünk e kijelentés alatt: „Napkeltétől napnyugtáig nagy lesz az ő neve?" Mily mértékben teljesült ez?

8. Ki és hogyan fog „azon a helyen" Jehova nevének tömjénezni és tiszta áldozatot bemutatni?

9, 10. Mutass rá ama tényekre, amelyek Malakiás 1 : 12-ből kitünnek! Magyarázd meg azok lelki állapotát, akikhez ezek a prófétai szavak szólnak!

11—14. Miképpen mondták a hütlenek: „Ime mily fáradságos" és hatottak csüggesztőleg? Miképpen vittek „rablottat, beteget és sántát" áldozatul?

15. Miben mulasztották el követni ezek a hütlen papok az Ezékiel 44 : 23-ban feljegyzett parancsot? Mily célból közöljük ennek a szövegnek helyes alkalmazását?

16—19. Miért mondja Jehova a hütlen papokról, hogy csalók, jóllehet fogadást tesznek neki, de hibáasal álloznak? Magyarázd meg: „Mert én nagy király vagyok ám" és „rettenetes az én nevem a pogányok (nemzetek) között!" Kikhez szól a 96. zsoltár 8—10-ben feljegyzett parancs és mily eredménnyel?

20. Mutasd ki, mily találó a Malakiás 2 : 1-ben megirt feljegyzés!

21—23. Irdd le a prófécia 2. versében leirt helyzetet!

24. Alkalmazd ezt a magyarázatot: „Megátkozom a ti áldásotokat!" Magyarázd meg a közvetlenül azután következő magyarázat okát: „El is átkoztam őket!"

25—27. Alkalmazd a 3. verset!

28. A 4. verset illetőleg: Kinek kell tudnia és hogyan? Magyarázd meg: „Hogy szövetségem legyen Lévivel!" Mutass rá e szövetség teljesülésére, a feljegyzett tárgy és a prófécia teljesülése tekintetében is!

29—31. Mily fontos utasitást láthatunk Mózes V. 33 : 1—10-el és Mózes IV. 25 : 11—13-al kapcsolatban?

32. Miért és mily tekintetben példa Finéas eljárása a hasonmási papok és lévíták életében?

33, 34. Miért bizta Jehova Lévi törzsére a szent frigyszátorral kapcsolatos szolgálatot? Hogyan példázza ez a hasonmási lévitákat? Mutasd ki mennyire elferditette Sátán és szolgái Isten igéjének igazságát! Mi a célja tehát ennek a próféciának?

35—38. Alkalmazd a következő magyarázatot: a) „Az igazság törvénye volt az ő szájában és nem találtatott 'gazságtalanság az ő ajkain"; b) „békében és egyenesen (nyiltan) járt velem és sokakat megtéritett igazságtalanságaiból!"

39—41. Mutasd ki példák útján a vallás (hagyományok) és a kereszténység közti különbséget! Hasonlitsd össze a Jézus napjaiban élt farizeusok viselkedését a mostani vallásvezérek viselkedésével!

42—45. Mutasd ki Pál ap. és Péter ap. kijelentései alapján, valamint Jézus szavaiból, hogy a farizeusok vallása teljesen az igazság elferditéséből állott, tehát ennek folytán az ördögtől származott!

46—48. Mutasd ki tények alapján, hogy a r. k. hierarchia Istennek és az ő országának ellenségei s nyilván a hajdani farizeusokkal azonos úton járnak, amiről Máté 23 : 13 és 23 : 15, 31—33 beszél!

49, 50. Alkalmazd a következő szövegeket: a) „A pap ajka kellene megőrizze a tudományt"; b) „és törvényt várnak az ő szájából"! Hasonlitsd össze Jehova tanubizonyságainak feladatát a jelenben Keresztelő Jánosnak és Jézus Krisztus feladataival és helyzetével!

(Angol W. 1937, jan. 1.)

Malakiás

6. rész

„Nem töröm meg az én szövetségemet, és ami kijött az én számból, el nem változtatom". — Zsoltár 89 : 35.

JEHOVA hűségesen ragaszkodik szövetségéhez. Amire egyszer szavát adta, azt mindenkor be is tartja. „Nemcsak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem". (Ésaiás 46 : 11) „Az én beszédem . . . nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok". (Ésaiás 55 : 11) Ha valamely teremtmény szövetségre lép Jehovával, azt mindenkor hűségesen be is kell tartania, ellenben nem részesülhet Isten elismerésében. Akik Isten elismerésében részesültek, megbízhatóknak kell bizonyulniok. Aki Isten elismerését kellő figyelemben nem részesíti, megbízhatatlan. A szövetségbontó nem kedves Isten előtt és méltó a halálra. (Róma 1 : 31, 32) A vallásoskodók által követett út tehát téves és kárhozatra vezet, s az őket követők ugyanazon úton haladnak.

Jehova Lévivel kötött szövetsége szerint választott ki magának papokat minden törzsből. Jehova királyi házának városnyosait a lévíták példázták. A lévita papok közül egyesek hűségesek-

FEL

nek bizonyultak, de a többi, önző vágyaktól indíttatva, hűtlen maradt. Éppen így van ez ma a hasonmási lévitákkal is, úgy a papokkal mint a szolgákkal. Jehova miután követelményeit a papság tudomására hozta, ekképpen szólt a hűtlenekhez: „De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura." — Mal. 2 : 8

[3] Jehova előzőleg tudatta a papokkal, hogy nem részesítették tiszteletben az ő nevét. Nevét meggyalázták s azért szól Jehova ekképpen hozzájuk: „Ti papok, akik útáljátok az én nevemet." (Mal. 1 : 6) Letértek az útról, mert tökéletlen áldozatot nyujtottak be az Úrnak. A hasonmási papságnak is magasztaló áldozatot kell benyujtania „Istennek (de nem embereknek)". (Zsidók 13 : 15) Jézus Krisztus templomához jövetelekor a királyság várományosai és a papság hűtlennek bizonyultak, mivel letértek az igaz útról és tökéletlen áldozatot nyujtottak be az Úrnak. 1917-ben mindannyian többé kevésbbé szennyeseknek bizonyultak és azért fordult ellenük Isten haragja, de tudatlanságuk és téves tanításban való részesedésük részben mentségükre szolgál. Sokan közülök többé már nem tértek vissza a helyes útra, ámbár az Úr velük azt megismertette. Az elbizakodottak és beképzeltek nemcsak helytelen útakon járnak, hanem cselekedetükkel „Isten törvényét is meggyalázták". Ezt emberi hagyományok követése által teszik, amit Isten törvénye magyarázatának minősítenek; magukat Isten igéje tanítóinak és magyarázóinak nevezik és ezen téves magyarázatuk által az idők folyamán sokakat annyira megtévesztettek, hogy nem volt többé bizalmuk Isten földi szervezetével szemben. Isten nevét „jellemfejlesztési" elméleteik, földi vezetők felmagasztalása által meggyalázták, sokakat elkedvetlenítettek, akik látták, hogy az ilyen jellemfejlesztési kísérletekkel nem sokra mennek, mégha tovább is folytatják, mert továbbra is csak tökéletlenek maradnak. Tökéletlenségük és a tökéletességre való hasztalan törekvésük mindenkor tudatva volt velük. A jámboroskodók önmagasztalással, mint a tökéletesség mintaképével dicsekedtek, magukat mások fölé helyezni és felmagasztalásban részesíteni igyekeztek, hogy maguknak követőket szerezzenek. Ezért és sok más bűnös cselekedet miatt küldötte ki angyalait Jézus Krisztus, hogy az ilyeneket feljegyezzék és királyságából kivessék, mert sok bajnak előidézői és törvénytelenségek cselekvői lettek. (Máté 13 : 41) Sokan nagyon csodálkoztak az egyes gyülekezetek között uralkodó feszültség miatt, ámbár azt állították, hogy a jelen igazságban vannak. A Szentírás világosan kiemeli, hogy már a templom megítélésének kezdetén szükségesnek bizonyult a hűséges papi-osztály különválasztása a hűtlen osztálytól; bizonyára szellemi tekintetben.

[4] Jehova ekképpen szól a hűtlenekhez, akik a törvényszövetséget megszegték: „Felbontottátok Lévi szövetségét." Ez ugyan a testi Izraelre vonatkozik, de ugyanez mondható a szellemi Izraelről is. Mindaz, ami a testi Izraellel történt abból tűnik ki, hogy Jójadának (Eliásib főpap fia) fiai közül is egy veje volt a horonitbeli Szanballatnak, akit Nehémiás mint hűtlent elűzött. Erről mondja: „Emlékezzél meg róluk én Istenem, a papságnak és a papság szövetségének és a lévitáknak ilyen megfertőztetéséért!" — Neh. 13 : 28, 29

[5] Két úrnak egyszerre senkisem szolgálhat. Aki hűségesnek akar bizonyulni az Úrral szemben, semmiféle közösséget sem szabad ápolnia az ördöggel és annak szervezetével. Egyesek a hasonmási papok és a szellemi Izrael közül a világgal keveredtek, de egyúttal Jehova Isten tetszését és szolgálatát keresték. Ez a világgal való megalkúvást jelent. Isten szervezetében betöltött állással szemben való visszaélés, haszonlesés és személyes előnyök kivívása végett, hűtlenséget jelent. Az ilyen haszonlesők jogtalanul használják az igazságot önző céljaik és személyes élvezetek utáni vágyaik kielégítésének palástjául. Az igazságot másokkal nem tudatják, hanem ellenséges magatartást tanusítanak azokkal szemben, akik az igazság örömüzenetét a szomjúhozó lelkekhez elviszik. A hűtlenek, emberektől való félelmükben, mások tetszését keresik, ami azt bizonyítja, hogy megszegték a törvényszövetséget. Úgy viselkednek, mintha az Urat szolgálnák, de vak és sánta áldozattal áldoznak neki s ezáltal gyalázzák Jehova nevét.

[6] Az engedetlenek közé soroltatnak azok is, akik makacsságuk miatt a templom megítélésekor a „gonosz szolga" osztályhoz kerültek, valamint a „választott vének" osztálya is, amely elutasítja az Úr figyelmeztetését. Ezekhez az Úr így szól prófétája által: „Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az egész nép előtt, amiatt, hogy meg nem őriztétek az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel". (Mal. 2 : 9) Jehova megtisztította a szentélyt Jézus Krisztus által, miáltal a hűtlen „papság" és a Lévivel kötött szövetség felbontói Isten és mások előtt is, akik az Úr szellemével bírnak és neki hűségesen szolgálnak, megvetésben részesültek. Istennek a hűtlen „papság" szolgálatára szüksége nincsen, szövetséges népét és a jóindulatú embereket ő részesíti igazsága ismeretében, minden tekintet nélkül a makacsokra és hűtlenekre, akik az igazság bizonyságtevését gátolják. Jehova a hűségeseket bizonyságtevőinek nevezi és Jézus Krisztust, minden hatalommal felruházott szolgáját bízza meg az ország érdekeivel és ruházza rá minden „javait". Jehova azután így szól a hűtlenekhez: „És átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak (szolgáimnak) és megöl titeket az Úristen, és szolgáit más névvel nevezi (tiszteli)". (Ésaiás 65 : 15) A „talentomok" a haszontalan és hűtlen szolgától elvétetnek és a hűségeseknek adatnak át. (Máté 25 : 28, 29) „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megútálnak, megútáltatnak". Az Úr felismerteti a papi-osztály hűséges és hűtlen tagjait és a hűségeseket használja fel szándékának megvalósítására.

[7] A papi-osztály kimagaslói személyválogatók a törvény alkalmazásánál, illetve „egyoldalúlag kezelik a törvényt" (angol ford.). A „választott vének" osztályát alkotó beképzeltek és hanyagok még ma is ezt mondják: Az Úr azon törvénye vagy előírása, miszerint a bizonyságtevést családonként kell végezni, csak Isten népének egyszerűbb tagjaira vonatkozik, minélfogva ezt a törvényes előírást csak nehezen lehet alkalmazni a gyülekezet „kimagasló" vagy „választott" véneire. Ezek az elbizakodottak beképzeltségükben azt hiszik,

FEL

hogy szerintük sokkal kimagaslóbb állást töltenek be, semhogy egy ilyen „lekicsinyítő szolgálatban" közreműködjenek. Ezek a „választott vének" és nagyképűsködők Isten törvénye erejének csökkentésére törekszenek, azaz halkan hirdetik, nehogy azt a benyomást keltsék, mintha túl durván járnának el a papsággal és felekezetekkel szemben, amint azt a politikusok tenni szokták, akik a vallást önző céljaikra használják. Amidőn Isten törvénye ellentétbe került az állam, emberek által létesített, törvényeivel, ezek a hűtlenek meghajoltak a földi uralkodók előtt azt mondván, hogy ezek az úgynevezett „felsőbb hatalmak" és ezt hozták fel mentségül az üzenetnek házról-házra való terjesztésével, szemben, amit Isten parancsaival szemben való engedelmességből végezni kell. Magas és tiszteletteljes állásaikat a felkentek között is megtartani igyekeztek, hogy ezáltal a mások feletti uralom szerepét játszhassák s bölcseségüket és hatalmukat fitogtassák, ahelyett, hogy inkább az Úr parancsainak engedelmeskednének. Zúgolódtak Isten látható szervezetének eljárása ellen, akadékoskodtak és vonakodtak magukat alávetni szervezete törvényeinek. — Júdás 16.

[8] Akik a „választott vének" szellemével bírnak, akaratosak és a maguk választotta úton haladnak és Isten népe egyértelmű bizonyságával a földön szembehelyezkednek. A próféta most a hűségesek érdekében a vonakodókhoz és zúgolódóhoz fordul, ezt mondván: „Nem egy atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megrontván a mi atyánk szövetségét?" (Mal. 2 : 10) Más szavakkal, ezek a hűségesek ezt kérdezik: ‚Nem mindnyájan léptünk egyazon szövetségre Isten akaratának teljesítésére? Ha igen, miért legyen közöttünk oly feszült viszony? Nem kellene inkább engedelmeseknek lennünk és a munkában egymást támogatnunk? Szabad ellenségeskedésnek és álnokságnak uralkodnia azok között, akik magukat Jézus Krisztus követőinek vallják?' Az írás azt mondja, hogy a Jehova szándékát ismertető prófétai drámában Jehovát Ábrahám képviselte, és Ábrahám, mint Krisztus tagjainak atyja itt van, azért tartoznak most a földön élő hű maradék tagjai ígéret szerint „Ábrahám magvához". Rájuk vonatkozik az apostol ezen kijelentése: „Ha pedig Krisztusé vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök". (Gal. 3 : 29) Egyiküknek sem szabad pártoskodniok, hiszen mindnyájan testvérek és egyazon fokon állanak: „Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok." — Máté 23 : 8.

[9] A hasonmási léviták tehát újszülöttek a Krisztusban és mindnyájan szolgatársak. Egyöntetűen működjenek tehát közre Jehova nevének dicsőítésében és a testvérek sohase legyenek hűtlenek egymással szemben. A Jákóbban példázott hűségesek felől áll megírva: „És most, óh Jákób, így szól Jehova, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izrael: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy... mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem; ... Ti vagytok az én tanuim, így szól Jehova, akit választottam." — Ésaiás 43 : 1—10.

[10] A szolga osztály valamennyi tagja egyazon joggal felruházott tisztséget tölt be Jehova szervezetében, és Jézus Krisztus a fő. Ez igaznak bizonyult különösen azóta, amióta Sion egy népet szült s később annak gyermekeit. (Ésaiás 66 : 7, 8) Ezek a tények a hűségesek figyelmét az őket akadályozni szándékozókra fordítják, akik ekképpen kérdezősködnek: Miért lenne valaki közülünk alattomos? Miért szegnénk meg az Atyával kötött szövetségünket — Egyes helyicsoportoknál még ma is előfordulnak civakodó természetűek, akik a gyülekezetekben állandó nyugtalanságot okoznak; evvel bizonyítják, hogy nincsenek összhangban Isten népével, hanem ők maguk a zavar előidézői, ami azt bizonyítja, hogy a templomon kívül állanak. A fenti kérdések most teljesen jogosan alkalmazhatók reájuk. A beképzeltek vitatkoznak testvéreikkel azon célból, hogy a dolgok menetét a saját agyuk szerint irányítsák. Az apostol figyelmeztetését figyelmen kívül hagyják aki arra szólítja fel őket, hogy legyenek állhatatosak és vegyék fel a harcot a királyság evangéliumának közös ellenségeivel. Nincsen bennük összhang és egység. (Filippi 1 : 27; Efézus 4 : 1—4) Az oly gyülekezetekben, ahol a vitatkozás állandó jelleget öltött, vizsgálja csak meg mindenki saját szívállapotát egészen komolyan, hogy megismerje, mennyire uralkodik benne a béke és egység szelleme; aki annak ellenkezőjéről győződött meg, kétségtelen bizonyítékot nyer afelől, hogy nem tartozik a templomi osztályhoz. Akik magukat valóban az Úrnak szentelték és a templomi osztály tagjai, minden igyekezetükkel a béke megőrzésére fognak törekedni, kerülve minden egymásközti súrlódást és viszálykodást, ami megbonthatná Krisztus testének egységét.

[11] Izrael atyái, Ábrahám, Izsák és Jákób állhatatosan kitartottak Isten ama törvénye mellett, amely tiltja a pogányokkal való keveredést. (Mózes I. 12 : 1—3; 24 : 1—7) A pogányokkal való keveredés ellen foganatosított magatartás azt példázza, hogy a szellemi Izrael egy teljesen különvált nép, melynek minden világi befolyás alól mentesnek kell lennie. Sínai hegyén kötött törvényszövetség magábanfoglalja a „Lévivel kötött szövetséget", amely Izraelre vonatkozik, amely nemzetnek szeplőtlenül kellett képviselnie Jehova nevét és ebből kifolyólag tiltotta Isten törvénye a pogányokkal való keveredést. „Hogy valamiképpen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy amikor isteneiket követvén paráználkodnak és áldoznak az ő isteneiknek, és meghívnak téged, egyél az ő áldozatukból. És feleséget ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén". — Mózes II. 34 : 15, 16.

[12] A Moáb mezején kötött törvényszövetség szintén tiltja az ilyen keveredést. (Mózes V. 7 : 1—4) Ez arra vall, hogy a Jehova nevéért kiválasztott nép, azaz az ő bizonyságtevői távol kell tartsák magukat a világtól, kerülve a világi szervezetekkel való minden megalkúvást és annak semilyen részével sem szabad közösséget ápolniok. Akik Jehova tetszésére méltóknak akarnak bizonyulni, hűségeseknek és megbízhatóknak kell lenniök. Aki megbízhatatlan, könnyelmű, figyelmetlen és közömbös, vagypedig Jehova szervezetének egyazon célból végzett munkáját és a Királyság egyértelmű bizonyságtevését gátolja, azt

FEL

bizonyítja, hogy semmiképpen sem tartozik a templom osztályhoz.

[13] Különösen abban az időben, amidőn Jézus Krisztus az útegyengetés munkáját végezte Jehova előtt, egy nép kezdett feltünni, amely szövetséget kötött Isten és nevének dicsőítésére, teljesen önzetlenül. Ez a nép Júdában volt példázva, mivel az a szó „Júda" annyit jelent mint „Jehova dicsőítése". A Babilonból kiszabadult Izrael maradéka Júda és Lévi törzseiből alakult és azokat példázza, akik a templom megítélésekor az Úr előtt állottak. Erről mondja a próféta: „Hűtlenné lett Júda, és útálatosság támadt Izraelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, amelyet ő szeret és idegen istennek leányát vette el." — Mal. 2 : 11.

[14] Az elbizakodottak és haszonlesők eljárása Júda osztályában annyiban bizonyult hűtlennek, mivel nem tartották be pontosan a törvényszövetséget, Jehova szervezete utasításaihoz nem alkalmazkodtak és sátán szervezetétől el nem különültek. A törvényt megrontották és förtelmes dolgokat idéztek elő Isten kiválasztott népe között. Malakiás 2 : 11-ben „Izrael" Jehova nevéért a világból kiválasztott népet példázza. Mivel Jeruzsálem volt a főváros, ahol Isten temploma állott, Jeruzsálem megemlítése arra vall, hogy akik a templom megítélésekor az Úr előtt állottak bizonyos mértékben bűnösöknek bizonyultak, mivel a megkötött szövetséget hiányosnak tartották. A világból való kiválasztásuk azért történt, hogy Isten templomában teljesítsenek szolgálatot, de a Sátán szervezetével való megalkúvással és teremtmények dicsőítése által megrontották a komoly alapokon nyugvó törvényszövetséget. „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti." — I. Kor. 16, 17.

[15] Aki a világból előhívatott, hogy a templomi osztályhoz tartozhasson, de amellett a világgal keveredik és vele megalkuszik, megszeplősíti a templomot. A próféta ekképpen szól Júda felől: „Júda ... egy idegen isten leányával keveredett", azaz e világ istenével. Itt a Sátán „leányáról" az az szervezetéről, mint idegenről és Isten ellenségéről van szó. A vallásoskodókkal való keveredés és az általuk gyakorolt formaságokhoz való alkalmazkodás avval a szándékkal, hogy az illető azáltal Isten szolgájának bizonyul, Isten nevének meggyalázását jelenti. Az ilyen rokonsági kötelék létesítése, Isten akaratának cselekvésére kötött szerződés megszegését jelenti és egy idegen (más országbeli) Istennel való kapcsolat felvételét példázza. Izraelnek más országbeliekkel való keveredése egy oly törvénytelen cselekedet, melyet Isten felkentjei a világ v. szervezeteivel ápoltak. Isten és Sátán szervezete között nem áll fenn semmiféle kapcsolat, amint azt Jézus is megmondotta: „Az én országom nem e világból való". „Eljő a világ fejedelme és én bennem nincsen semmije (nincsen közösségben)." (János 18 : 36; 14 : 30) A hasonmási lévitáknak, vagyis Isten felkent és szövetséges népének Sátán szervezetével való bármilyen kapcsolata, a törvényszövetség megsértésével azonos, mivel Isten szervezete és az ellenség szervezete között nem állhat fenn sem közösség, sem egyértelmű kapcsolat. (Kor. II. 6 : 14—17) Isten felkentjeinek egy bizonyos tisztító vagy finomító folyamaton kell átesniök, hogy kipróbáltaknak bizonyuljanak és Istennek tetsző munkát végezhessenek.

[16] A tisztító folyamat megkezdése után az Úr teljesen elveti magától mindazokat, akik ezen tisztító folyamatnak magukat alávetni vonakodnak, illetve tökéletes áldozattal nem áldoztak, amint meg van írva: „Elveszt Jehova mindenkit, aki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának." (Mal. 2 : 12) Meg van írva, hogy mindketten a „tanító és tanuló" (az angol Leeser ford. széljegyzete) vagy a „felhívó (vagy őrtálló) és hangadó" megítéltetnek (a Paralell-Biblia széljegyzete szerint). Egyesek magukat szellemi őröknek vagy tanítóknak képzelik, mások viszont az ilyen emberi tanokat képviselő tanítókra figyelnek, miáltal emberek erejében bíznak. Vannak, akik magukat tanítóknak vallják, természetesen jogtalanul, mivel az Úr még templomba való jövetelekor megmondotta, hogy egyedül Jehova Isten és Jézus Krisztus a tanítók. Vannak, akik az ilyen emberi tanokat támogatják és maguk is követik. Az említett isteni kijelentésből teljesen világosan kitűnik, hogy az ilyenek közül egy sem maradhat meg Isten szervezetében. Ebben a próféciában „Jákób" képviseli a királyság kiválasztott és hívatott városmányosait. Jákób sátorából való kiűzés annyit jelent, mint aki Isten szervezetében tisztátlan és alkalmatlan szolgának bizonyult, ami teljes elkülönülést és a világba való kivetést jelent. A lévita, akiről a jövendölés azt mondja, hogy „Jehovának a Seregek Urának nyujt be áldozatot" azokat példázza, akik szörnyűséget jelentenek Isten szemében. Ezeket a nagy ítéletvégrehajtó a templomból kiveti, amint azt Nehémiás próféta megmondotta. — Neh. 13 : 28—31.

[17] A királyság városmányosai közül egyesek azt hitték, hogy képmutató szerepet játszhatnak minden büntetés nélkül. Csalódtak nemcsak maguk, hanem velük együtt mások is, nekik szól az Úr ebben a próféciában: „És ezt is cselekszitek: betöltitek Jehova oltárát könnyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az áldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti kezetekből." (Mal. 2 : 13) Ezek az álszenteskedők, felette jámbor és megbánás látszatát keltő ábrázatot igyekeztek magukra ölteni krokodiluskönnyeket hullatva abban a hiszemben, hogy azáltal tisztára moshatják bűnös voltukat az Úr előtt. Istent félrevezetni azonban nem lehet. Vallásos ceremóniák teljesen értéktelenek Isten előtt. A testi Izrael Zakariás napjaiban szintén erre törekedett, de eredménytelenül, (lásd a „Rüstung" c. könyv 104. oldalát). Amidőn Isten szövetséges népe 1919-ben a fogságból kiszabadult, egyesek éppen olyan magatartást tanusítottak, mint néhány évvel fogságbavetésük előtt. Ismét csak nagy bölcsen és jámbor ábrázat látszatát keltve bámultak maguk elé, a „jellemfejlesztést" tovább gyakorolták és a földi vezetők halálának fordulóján v. ceremóniákat ápoltak, mély gyászba borulva és újból csak emberi tanok követői lettek, szép csendesen és megalázkodottan viselkedtek a politikai uralkodók előtt, hogy példás magaviseletet tanusító személyek benyomását keltsék. Ezt mind Jézus Krisztusnak a templomban tett és Istentől nyert utasításaival szemben való hanyagságból

FEL

tették és a királyság gyümölcseinek hordozását teljesen figyelmen kívül hagyták. Az Úr hangsúlyozza, hogy az ilyen színlelt áldozat nem kedves előtte és azt mondja: „Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek-Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből!" (Mal. 1 : 10) Nem azért keltik az ilyen túlnagy jámborság látszatát, mintha Isten akaratából tennék, hanem mivel törvénytelenül cselekszenek, miáltal nemcsak magukat, hanem másokat is félrevezetnek. Ehelyett inkább azt lehet mondani, hogy jobb az engedelmesség az áldozatnál. Az engedetleneket Isten nem részesíti kegyében, de a hűségesek és megbízhatók az ő elismerésében részesülnek.

[18] Ismét egy jó alkalom nyílt mindazok figyelmeztetésére, akik egy más, feledésbe ment útön haladnak. A folyóirat már többször rámutatott arra, hogy az illési korszak alatt annyira hangoztatott úgynevezett „jellemfejlesztés" sohasem juttat tökéletességre és a királyság uralma alatt sem lesz gyakorolható, mivel Isten sokkal, többet követel, azaz a legnagyobb engedelmességet parancsolataival szemben. Istennel szemben való önzetlen odaadás a legfontosabb, ez Isten iránti szeretetet jelent: „Ha engem szerettek, parancsolataimat megtartsátok." (János 14 : 15) Egyesek a folyóirat „jellemfejlesztésre" vonatkozó magyarázatát hozták fel céltalan bolyongásaik mentségére, minden alap nélkül és teljesen jogtalanul. Ez a nézet egészen téves. Ha már valaki nem is tud jellemfejlesztést gyakorolni és másokat sem tud tökéletességre juttatni, hogy ezáltal magát a királyság szolgálatára alkalmassá tegye, az Úr utasításait azonban pontosan követnie kell és minden igyekezetével azon kell lennie, hogy tökéletességben haladjon Istennel. A királyság várományosai érdekében áll megírva: „Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek; mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. És ne legyen közösségtek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat; mert amelyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek, mert a napok gonoszak. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. És meg nem részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjetek be Szentlélekkel." (Efézus 5 : 7—12; 15—18) „Mert ti szabadságra hivattatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez e g y igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek. Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt. A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések. Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondottam, hogy akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha lélek szerint élünk, lélek szerint is járjunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irígykedők". (Galata 5 : 13—26) Isten gyülekezetének illési korszaka alatt alapos oktatásban részesült a helyes életmód felől. Ehhez most az Isten törvényével szemben való teljes engedelmesség is hozzájárul, ami a királyság gyümölcseinek továbbvitelében nyilvánul meg, úgy amint azt Isten megparancsolta.

[19] A templom megítélésekor büntetés várt a törvényszegőkre, mégpedig a jámborság látszatát keltő ábrázatukra való tekintet nélkül, ha mingyárt mennyire is hangoztatták, hogy ők is Isten szolgáihoz tartoznak. Az ilyen nagyképűsködők áldozatát Jehova elutasította és kérdésükre, hogy az Úr miért nem fogadta azt el, ekképpen válaszol: „És azt mondjátok: Miért? Azért mert Jehova tett bizonyságot közted és a te ifjúságod felesége közt, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged". — Mal. 2 : 14.

[20] Ezek a hűtlen „papok" még ma is a fenti kérdésre hivatkoznak. Zúgolódnak a folyóirat ellen és a Jehova nevének igazolása terén folytatott munkát teljesen figyelmen kívül hagyják és nagyon csodálkoznak, hogy a felette nagy jámborságot színlelő és tétlen szemlélésben megnyilvánuló áldozatuk nem részesül oly kedves fogadtatásban, mint a családonként végzett bizonyságtevés munkája. A hűtlen „papság" akadályozni igyekszik az igazság üzenetének másokhoz való vitelét, megfosztva a jövevényeket, illetve jonadábokat azon joguktól, hogy az igazságot megismerhessék és a hirdetés munkájában közreműködhessenek. Ezek a zúgolódók kifogást emelnek az ellen is, hogy a maradék hangkészüléket vegyen igénybe szolgálata végzésekor. Érveléseiket a próféta szavaival támogatják: „Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az uccán." (Ésaiás 42 : 2) Azután megkérdezik a jóakaratú emberektől: „Jehova bizonyságtevői hogyan akarják ezt a jövendölést megmagyarázni?" Ésaiás próféta ezen jövendölése, amidőn azt mondja, hogy az Úr szolgája uccán nem hirdetheti a királyság üzenetét, betűszerint nem magyarázható. Sátán szolgái nagy lármával igyekeznek a figyelmet magukra terelni; teremtményektől várják dicsőítésüket, amit nagy pompával és látványossággal tesznek az emberek előtt, s ebben vezető szerepet a r. kat. hierarchia játszik más v. vezetőkkel együtt. Így sikerült mások figyelmét magukra és szervezetükre felhívni. Minden joggal mondható felőlük, hogy az „uccákon" futkosnak. (Náh. 2 : 4; 3 : 1, 2) Isten népének nem szabad nagy látványossággal magára terelni mások figyelmét, amint azt Sátán eszközei teszik. Jehova ezt mondja szolgája felől, prófétája által: „Nem fog kiáltani és nem is fogja fennszóval hallatni szavát az uccán." Ez a szöveg nyilván annyit jelent, hogy

FEL

Isten szolgája alázatosan és kitartóan kell végezze munkáját, a figyelmet mindenkor Jehovára és királyságára és nem valamely teremtmény felmagasztalására kell fordítania. Jehova bizonyságtevőinek feladata a Király és királyságának hirdetése és semmiesetre sem valamely személy dicsőítése. Az Úr bizonyságtevőinek Jehovát, mint atyjukat és szervezetét, mint anyjukat kell tiszteletben részesíteniök és nem embereket. Ezt a királyság üzenetének hangkészülékek igénybevétele által teszik, hogy az emberek figyelmét Jehova Istenre és az ő királyságára felhívják, továbbá megismertetik velük az élet és boldogság egyedüli útját. Aki azonban az uccákon és nyilvános tereken parádézik, aranyszegélyű, hosszú köntösben, Dágon-süveggel a fején, trombita kíséret mellett, ezt nem a királyság érdekében, hanem nyilván azért teszi, hogy egy képmutató és Istent gyalázó szervezetnek csináljon reklámot. Mindenki előtt ismeretes a v. szervezetek ezen eljárása, hogy azáltal tereljék magukra mások figyelmét és valamely ember nevét dicsőítsék. Jehova bizonyságtevőiről egyáltalán nem mondható, hogy valamely embernek nevét magasztalnák, ők minden figyelmüket az Örökkévalóság Királyára és királyságára, mint a világ egyedüli reménységére, fordítják. Ezt az Úr parancsolataival szemben való engedelmességből teszik: „Amit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről (nyilvános tereken) hirdessétek". (Máté 10 : 27) Ha Jehova bizonyságtevői ezáltal vétenének Isten parancsolatai ellen, miért nem bízzák az Úrra, hogy őket a helyes útra vezérelje? Azért, mivel eljárásuk teljesen indokolt és mindezt Isten parancsolataival szemben való engedelmességből teszik. A r. kat. hierarchia és szövetségeseik elítélik Jehova bizonyságtevőinek munkáját és Sátán világának törvényei szerint megbüntetni igyekeznek őket, amit ezek az ellenségeskedők azért tesznek, mert nem akarják, hogy az igazság üzenete az emberekhez eljusson. Mindenféle sértő szavakkal illetik a maradék munkáját és megvetésben részesítik az Úr nevéért, de a maradék tovább örvend, ámbár figyelemre sem méltatják és a világ söpredékének nevezik, mivel az Urat tiszteli és neki szolgál; maga Jézus Krisztus is emiatt szenvedett és ezért kell szenvedniök az ő követőinek is. A felvetett próféciai kijelentés értelme tehát az, hogy Jehova bizonyságtevői nemcsak az uccákon fujhatják meg kürtjeiket, hanem szabad tereken is hirdetniök kell Isten országát és Jézus Krisztust, mint annak királyát, Jehova nevének és az ő szervezetének dicsőítésére.

[20] Ezek után Jehova kijelenti prófétája útján, hogy tanuja volt a hűtlen „papság" eljárásának, melyet ifjainak asszonya ellen foganatosított. „Ifjaidnak asszonya" ebben a próféciában Siont, Isten szervezetét példázza. Kezdetben, azaz a templom „fiatal korában" az apostolok és hűséges munkatársaik szoros kapcsolatot tartottak fenn Jehova szervezetével, Krisztus a fő vezetése alatt: „Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi (másokkal egyesüljetek, angol ford. szerint), azéi, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek." — Róma 7 : 4.

[21] Jehova már régóta figyelemmel kíséri, Jézus Krisztus vezetése alatt álló szervezete ellen irányuló összeesküvést, melynek részesei azok voltak, akik magukat Jézus Krisztus igaz követőinek valották, de amellett Babilonnal, Sátán szervezetével kacérkodtak és titkos megállapodást létesítettek. A folyóirat, mivel erre már többször rámutatott, könyörtelen támadások és kritika céltáblája lett. Ezek után így szól az Úr ezekhez a hűtlen „papokhoz": „Ezek mégis csak a te társnőid". Az a szó „társnő" itt „csatlakozót" jelent. Ez az értelme a „társnő" szónak a 45. zsoltár 15 szerint.

[22] Jehova nem tekintette az ígéret magvának Ábrahámnak Hágártól született gyermekét. Jehova csakis egy asszony, a hűséges Sára által születtette meg az ígéret magvát. „Az ígéret azonban Ábrahámnak és az ő magvának tétetett. Nem azt mondja: ‚magvainak', mint soknak, hanem a ‚te magodnak' aki a Krisztus." (Gal. 3 : 16) De a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által. Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk." — Gal. 4 : 23, 28.

[24] Jehova egy képet alkotott a kiválasztandó feddhetetlen és szent nemzetből. Ez a nemzet a legnagyobb egyetértésben kell hogy dicsőítse a Mindenható Istent. Izrael ugyan 12 törzsből állott, de különálló nemzetekre oszlott. Ebből alakult a sokakat magábanfoglaló, de mégis egységes szellemi Izrael. Malakiás próféta mondja: „Nem egy alkotta őt? (és nem egyet alkotott, angol ford. szerint). És övé volt a szellemi maradék. És mit akart (keresett) ez az egy? (és miért egyet, angol ford. szerint. Egy isteni magot keresett. Őrizzétek meg azért a ti lelketeket és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok!" — Mal. 2 : 15.

[25] Csak maga a maradék vált ki a testi Izrael törzseiből, mivel az Úr szellemével rendelkezett és kimutatta vele szemben való hitét és engedelmességét. Így alakult is azok közül, akik szövetséget kötöttek, hogy Jézus Krisztus követőinek és Isten maradéknépének bizonyuljanak, amely maradék a templom megítélése óta ismeretes. Malakiás idejében ezek a hívek példázták a hűséges izraelitákat, különösen a mostani maradékot. (Róma 11 : 1—5; Ésaiás 10 : 20, 21; 11 : 11, 16) A prófécia felveti a kérdést: „És miért egyet?" Mi volt célja Istennek azáltal, hogy Izraelt tette nemzetéül, szeplőtlenül és a pogányokkal való keveredés nélkül. Mindez talán azért történt, mintha nem egyazon vér folyna a zsidók és pogányok ereiben, és Isten nem akarja, hogy vérük ezáltal megfertőztessék? Ennek más oka kellett hogy legyen. Maga Isten az egész emberi nemzedéket ugyanazon vérből teremtette. (Apcsel. 17 : 26) Ez Jehova akarata volt, hogy kimutassa szándékát, miszerint egy isteni magot fog létrehozni. Erre Malakiás jövendölése ezt mondja: „Istentől való magot keres (isteni magvat, más ford. szerint). A próféta által említett mag nem vonatkozik Krisztusra az ígéret magvára, hanem az Egyiptomban kötött, Sínain megerősített és Hágár által példázott szövetséget vetítette elő, amely összekötő kapocs volt Izrael, és Isten hasonmási szervezete között. Isten nem ismerte el Hágárt Ábrahám feleségéül. Felesége Sára volt és fia Izák példázta az ígéret magvát. Az izraelitáknak nem volt szabad a pogányokkal keveredniök és velük kapcsolatott felvenniök, nehogy Izrael a pogányokkal való keveredés miatt elpusztuljon. Az elővetített „isteni mag" ezáltal mentesült a bűnnel való ke-

FEL

veredéstől. Ez azt példázta, hogy az Igéret magvának a világtól és Sátán szervezetétől el kell szakadnia és minden világi befolyástól mentesnek kell lennie. Ebből kifolyólag mondja a prófécia: „Őrizzétek meg a ti lelketeket". Miért hangzott el most ez a figyelmeztetés? Azért, hogy az Igéret magva el ne pusztuljon a világ szellemével, a pogányokkal való keveredés miatt. Az igazi magot Jehovával szemben való teljes odaadás szellemének kell áthatnia. Sátán szervezetével nem szabad semmi közösséget ápolnia, sem annak valamely ágával. Akiben nem ez a szellem uralkodik, alkalmatlannak bizonyul és nem tartozhat az „Igéret magvához", ami nagy szerencsétlenséget jelent a teremtményre nézve.

[29] Sátán szervezetével való keveredés és a benne uralkodó szellem felöltése, hűtlenséget jelent. Jehova ekképpen szól azokhoz, akik az ő akaratának cselekvésére vele szövetséget kötöttek: „Ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok", mert ez nem egyezik Sionnal, Isten szervezetével, mellyel a papi-osztály kapcsolatot létesített, illetve vele egyesült. Miért nem? Azért, mert meg van írva: „A jó erkölcsöket megrontották gonosz társaságok" „Gonosz társaság megrontja a jó erkölcsöket." (Kor. I. 15 : 33, Menge ford. és Példab. 13 : 20) Bolondok, akik cselekedeteik által mondják: „nincs Isten", és a velük való közösség kárhozatra vezet. Nehémiás, Isten hűséges szolgája az izraelitákat megeskette, hogy pogányokkal keveredni nem fognak: „Annakokáért feddődém velök, és megátkozám őket, és megverék közülök néhányat, és megtépém őket, és megesketém őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon Izrael királya? Noha nem volt sok nép közül hozzá hasonlatos király, akit szeret vala az ő Istene és királlyá tette vala őt Isten egész Izrael fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok." — Neh. 13 : 25, 26.

[27] Csak két szervezet létezik: Az egyik Isten igazságos szervezete és a másik az elvetemedett sátáni szervezet. Aki egyszer már Isten szervezetével összeköttetésben volt, de később elhagyta, akaratlanul is Sátán szervezetével társult. Senki sem szolgálhat Istennek és Sátánnak egyazon időben. A vallásoskodók és a „gonosz szolga" osztály nem teljesitenek Istennek szolgálatot, ámbár azt vallják, hogy Isten és Krisztus nevében tevékenykednek, miáltal kimutatják, hogy az ördög szervezetéhez tartoznak. Középút nincsen. Valaki vagy Isten mellett, vagy ellene foglalhat állást.

[28] Jehova a férfi és asszony közötti kapcsolat által példázza azokat, akik Isten szervezetének egy részét alkotni fogják. Az izraeliták törvénye emiatt tiltotta a válást: „Mert gyűlölöm az elbocsátást (válást, Miniatür és más ford. szerint.) így szól Jehova Izrael Istene, és aki ruháját kegyetlenséggel borítja, e szavakkal illeti a Seregeknek Ura: Őrizzétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok!" — Mal. 2 : 16.

[29] Ez a törvény példaképpen adatott és az elővetített szervezet helyes cselekvési módjára utalt és ezáltal már előre közölte az izraelitákkal a helyes utat. Isten szervezetének tisztának kell lennie és távol kell állania minden parázna cselekedettől és meg nem engedett viszony fenntartásától. Ebből az következik, hogy aki Istennel szövetséges viszonyban áll és kapcsolatot tart fenn Isten szervezetével, Jézus Krisztus által, nem szabad tőle elkülönülnie arra való hivatkozással, mintha „a szervezetben tisztátalanság uralkodna". Isten szervezete tisztátalan nem lehet. Tisztátalanok csak azok lehetnek, akik Sátán szervezetével közösséget ápolnak, ami hűtlenség, lázadás és árulás Isten szemében. Aki elhagyja Isten szervezetét, nem nyerheti el Isten elismerését és az elkülönülés által nem is igazolhatja magát, mivel ezáltal árulja el tisztátalan voltát. Bizonyára ez az értelme Jákób szavainak, amit azokhoz intéz, akik Isten akarata teljesítésére szövetségre léptek, de később a sátáni szervezet által beszennyeződtek: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz". — Jakab 4 : 4.

[30] A vallásoskodók már magábanvéve egy tisztátalan osztály, mivel tagjai az isteni kegyesség látszatát öltik magukra, de erejét tagadják, ajkukkal ugyan közelednek Istenhez, szívük azonban távol áll tőle, miáltal azt bizonyítják, hogy a világ, Sátán szervezetének bizonyos alkotó elemeivé lettek. A királyság egykori városmányosai törvénytelen viselkedésük miatt szintén kárhozatra jutnak: Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja — romlott és elvetemült nemzedék. Így fizettek-é Jehovának:... balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, aki teremtett? Ő alkotott és erősített meg." (Mózes V. 32 : 5, 6) Aki tehát vallást ápol, nem nyerheti el Isten tetszését.

[31] Aki Isten szervezetétől elkülönül vagy visszavonul, erőszakoskodónak bizonyul, miáltal megszegi a hűség és engedelmesség fogadalmát. Ezeknek mondja Jehova, prófétája, Malakiás útján: „Ruháját kegyetlenség borítja". Ebben bizonyul meg az Isten szervezete, hűséges tagjai és szolgái ellen irányuló erőszakosság. Aki így cselekszik megsérti Isten parancsolatát és szervezetének törvényeit. (Példab. 6 : 20) Jézus az ország engedetlenné vált városmányosairól és Isten szervezetétől távolállókról mondja: „Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene; megjő annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja, és ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás." — Máté 24 : 48—51.

[32] Vannak, akik Isten szervezetével valaha szoros kapcsolatban állottak, de ma szembehelyezkednek ezen szervezet munkájával, melyet a földön végez. Ezzel bizonyítják, hogy a „gonosz szolga" osztályhoz tartoznak. Az Úr jelenlétét nemcsak tagadják, hanem az ő nevében végzett munkát tovább gúnyolják és rágalmazzák.

[33] Jehova ekképpen figyelmeztet prófétája által az ilyen cselekedetektől való óvakodásra: „Őrizzétek meg lelketeket és ne csalárdkodjatok." Isten szervezetével szemben való hűtlen eljárás megrontja az illetőben uralkodó isteni szellemet és az ördög szolgájává teszi. Jehova az ilyentől elvonja benne uralkodó szellemét és a sötétségbe veti. Akik teljesen hűségeseknek bizonyulnak Jehovával szemben, így szólnak a zsoltáros szavaival: „Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te or-

FEL

cád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem." (51. zsoltár 12—14) „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek, éltek". (Róma 8 : 9, 13) „És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára." (Efézus 4 : 30) Az Úr figyelmeztette a „gonosz szolga" osztály tagjait, de figyelmeztetését figyelemre se méltatták. Az ország városmányosainak ezt meg kell szívlelniök, hogy alázatosan járhassanak Istennel. — Mikeás 6 : 8.

[34] A „választott vének" osztálya és a „gonosz szolga" osztály nagy kihívóan csak tovább keresteé a megigazulás útját. Botránykövet helyezett azok útjára, akik az Urat keresték. A gonoszak ezen cselekedete sohasem lehetett kedves Jehova Isten előtt. Ekképpen szól ezekhez a „nagyképűsködőkhöz" prófétája útján: „Elfárasztottátok Jehovát beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó Jehova szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hold van az ítéletnek Istene?" — Mal. 2 : 17.

[35] Ezek mindenkor szidalmazták azokat, akik az igazság üzenetét akarták eljuttatni a jóakaratú emberekhez. Az ellenségeskedők magukat bölcseknek képzelték, az Úr parancsolataira nem hallgattak és Isten szervezetével való minden együttműködést visszautasítottak. Az Úr kijelentése szerint megúnta őket és így szól hozzájuk: „És ti ezt mondjátok: Mivel fárasztottunk el (téged)? Egy ily kérdést merészelnek feltenni az akadékoskodók, mialatt azt hiszik, hogy Istennek egyáltalán nincsen oka arra, hogy beszédüket és cselekedeteiket megúnja. Ilyen érzület lakozott bennük a templom megítélésekor. Isten türelme velük szemben végetért. Ítéletet hirdet a templomban Krisztus által és tudatlanságuk mentségül többé nem szolgálhat.

[36] Jehova ekképpen válaszol a hűtlenek által felvetett kérdésre: „Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó Jehova szemeiben, és gyönyörködik ő azokban. Az ilyen beszédnek nem is kell elhangzania a gonosztevők szájáról, cselekedetük minden másnál hangosabban beszél. Sátánnal és szervezetével ápolt közösségüket igazolni igyekszenek. Be akarják bizonyítani, hogy a vallásoskodókkal és Sátán szervezete többi ágazatával való szövetkezés és a világi szervezetekkel való megalkúvás, Jehova előtt nem útálatos. Kijelentik, hogy az csak jót tesz, aki szép csendesen szólva mézes-mázos szavakkal illeti az Isten nevét gyalázó papságot. Sátán közegeire való tekintettel mondogatják: „Mi tudjuk, hogy Isten akarata szerint az ország törvényeinek engedelmeskednünk kell, és mi akarjuk is ezt cselekedni." Azt állítják, hogy Isten rendelte a világ látható és láthatatlan uralkodóit és, hogy ezek a látható uralkodók a tulajdonképpeni „felsőbb hatalmak", továbbá arra az álláspontra helyezkednek, hogy minden törvénnyel szemben engedelmeskedniök kell, mégha az kimondottan ellentétben is áll Isten törvényével. Jehova nem szívleli a gonosztevőket és aki ilyenekkel szövetkezik, nem is nyerheti el Isten elismerését. Az ilyen, úgynevezett világi „felsőbbségek" a törvények életbeléptetése által a bajok kovácsolói lettek s ez pedig szörnyűség Isten szemében: „Van-e köze te hozzád (Isten szervezetéhez) a hamisság székének, amely nyomorúságot szerez törvény színe alatt?" (94. zsoltár 20) Gonosz szervezet az, amely Isten nevét gyalázó törvényeket hoz és alkalmaz és bizonyságtevőit az igazság hirdetése miatt elítéli, miáltal a bajok kovácsolója lesz a törvényhozás és joggyakorlat leple alatt: Isten kijelentése szerint az ő gyermekeinek nem szabad az ilyen társasággal semmi közösséget ápolniok.

[37] Ezt meggyőzően bizonyítja az ország zászlajának kötelező köszöntése. Isten megtiltotta szövetséges népének, hogy nem szabad semmi olyat alkotnia, ami fenn az égen, vagy alant a földön van, és az ilyen csinálmány előtt leborulnia. (Mózes II. 20 : 3—5) Ha valaki egy képet készít és előtte leborul, ettől a képtől, vagy amit képvisel várja szabadulását és üdvösségét, Isten nevét gyalázza. Üdvözülni csak Jehova által lehet Jézus Krisztus útján, más útja az üdvözülésnek nincs. (Apcsel 4 : 12; Jelenések 7 : 10) De a vallásoskodók az Úr kifejezett parancsa ellenére is képeket készítenek és leborulnak előttük. Éppen ez az eset, amikor egy lobogó felvonásakor valakit annak üdvözlésére kényszerítenek, hogy ezáltal neki tulajdonítsák üdvösségüket. Az erre vonatkozó isteni rendeléseket figyelmen kívül hagyják, miáltal arra igyekeznek Jézus Krisztus igaz követőit rábírni, hogy e képektől várjanak védelmet és azoknak tulajdonítsák üdvösségüket. Mi a tulajdonképpeni célja az ilyen formaságok mögé való rejtőzésnek? Az ilyen v. ceremóniák tulajdonképpeni célja abban rejlik, hogy a népet prozelitává tegye és bizonyos vallásoskodó, ördögi szervezetnek alávesse. Egy lobogó magábanvéve természetesen senkinek sem árthat. De mégsem maga a zászló az, amiről itt szó van. Egy ország zászlaja által bizonyos emberi és földi hatalmakat szoktak példázni, és ha annak köszöntésére valakit kényszerítenek, az illetőt mintegy a következőre akarják rábírni: „Ez a lobogó az én védelem és üdvösségem. Az természetesen mindenkinek a saját dolga, ha a lobogó által képviselt személynek vagy dolognak tulajdonítja az üdvösséget. De aki szövetséget kötött Isten akaratának cselekvésére, engedelmesnek kell lennie Isten törvényeivel szemben; aki Isten parancsolatainak nem engedelmeskedik, Jehova nevét gyalázza miáltal mindenét veszíti. Mindenkinek saját magának kell eldöntenie, vajjon hű és engedelmes marad-e Istennel szemben, vagypedig megalkuszik az ördög szervezetével és neki engedelmeskedik. A hűségeseket Istenhez való ragaszkodásuk miatt meg nem értik, téves megvilágításba helyezik és gyűlölettel illetik, úgy, amint azt Jézus már előre megmondotta. Azért helyezkedik a hűséges papság szembe mindazokkal, akik engedetlenségre bírni akarják: „Isten úgy akarja, hogy neki engedelmeskedjünk és ne embereknek". Krisztus hűséges követői tiszteletben kell hogy tartsák az ország törvényeit, ha azok Isten törvényeivel nincsenek ellentétben, és ezt szívesen teszik. A „gonosz szolga" osztály nagy lármát csap a lobogó köszöntésétől való vonakodás miatt és semmi sincsen kedvére, ami Istennel szemben való lojalitásra vall; Isten így szól hozzájuk: „Elfárasztotta-

FEL

tok engem esztelen fecsegéseitekkel". Csak nemrég adott ki valaki, aki valaha az Úr szervezetével kapcsolatban állott, egy traktátust, amit „régi teológiai traktátusnak" nevez és lekicsinylően beszél mindazokról, akik a zászló köszöntésével szembehelyezkednek. Ez kézzelfoghatóan bizonyítja, a „gonosz szolga" osztály lelkiállapotát.

[38] Valaki „kellemes benyomást" kelthet, külsőleg nagyon példás viselkedésűnek és jámbornak bizonyulhat, de ez még nem bizonyítja, hogy Isten elismerésében részesült. Ellenkezőleg! Van, aki azt állítja, hogy a jelenlegi igazságban van és feltűnően „kellemes benyomást" kelthet, ajkairól mézes-mázos szavak csepeghetnek, de azáltal, hogy Isten szolgálatában, melyre szövetséget kötött, hanyagságot tanusít, illetve szembehelyezkedik azokkal, akik Isten parancsolatait teljesíteni igyekeznek, de mindazáltal gonosztevőnek bizonyulhat. Földi vezetők felmagasztalása és dicsőítése, abban a hiszemben, mintha Isten egy ilyen földi vezető kezébe helyezte volna igéjének igazságát, Istennel és az ő szervezetével szemben tanusított ellenségeskedést jelent. Az Úr kijelentése szerint ezek az álszenteskedők és képmutatók hangzatos szavakkal szokták mondogatni: „Mivel fárasztottuk el Őt?" Ezek az álszenteskedők mondják: Minden rossz cselekedet kedves Isten előtt és elismerésre talál, hiszen az Isten szeretet és maga is azt akarja, hogy mindenkiben csak a jót lássuk. — Annyira mennek, hogy nem átalják azt mondani, hogy Isten a maga jónaklátott idejében mindenkit megszabadít, sőt még magát az ördögöt is kegyelemben részesíti. Jehova teljesen világosan kijelenti igéjében, hogy senkinek sem fog megkegyelmezni, aki nem odaadó magatartást tanusít vele és szervezetével szemben.

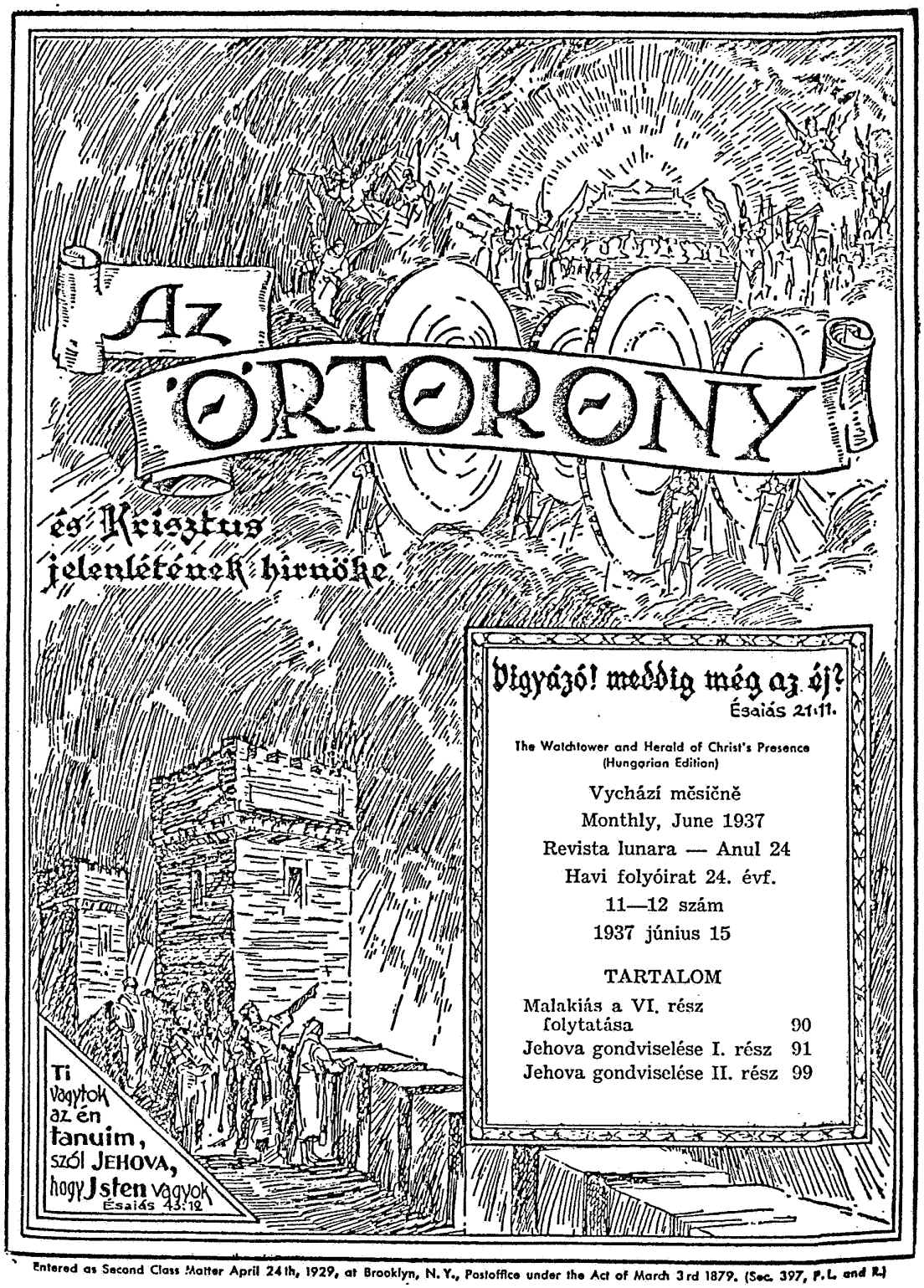
[39] Ezek a hűtlen „papok", a királyság egykori városnyosai, akik később törvénytelen útra tértek, cselekedeteikkel mintegy ezt mondják: „Nincsen igazságos Isten. Az Úr szemükre veti ezen kijelentésüket és megkérdezi: „Hol van az ítélet Istene". (Luther) Ez a törvénytelen társaság már cselekedetei által is azt mondja: Velünk szemben törvény nincsen, azért tehát részünkről nem fontos, ha valaki közülünk áthágja a törvényszövetség rendeleteit, amit felvettünk, és amely rendelések — amint mondják — vezérlik Isten látható szervezetét. — Így tehát a maguk útján haladnak, Isten törvényét és szervezetének utasításait megvetik és vele szemben ellenséges magatartást tanusítanak. Egyesek Malakiás próféta kijelentéseiben is megbotránkoztak, aki megismertette velük annak okát, amiért nem részesülhettek Isten elismerésében. Ezeket példázza a mai „hűtlen szolga" osztály, mint az ország egykori városnyosai, akik felette bosszankodnak amiatt, hogy Jehova bizonyságtevői az ő igéjében feljegyzett igazságát hirdetik, és ezáltal bizonyítják, hogy a „gonosz szolga" osztály tagjai. Amikor megtudják, hogy Isten tőlük teljes engedelmességet vár, és aki szervezete ellen harcol maga az Isten ellen küzd, megbotránkoznak és álszenteskedő képmutatással mondják: „Hol van az ítélet Istene?" Ezek különösen 1917 a 18 óta ismeretesek.

[40] Mielőtt Jézus Krisztus, Jehova küldöttje, templomához érkezett, nagy munkát végzett, amit az Írás az útegyengetés munkájának nevez. Jézus Krisztus a tanítványokkal is ismertette az igazságot, akik ugyancsak engedelmesen követték Isten parancsolatait és emberi hagyományokat figyelemre se méltattak. Az apostolok egyike Pál, aki egykor a zsidó vallás hagyományaihoz ragaszkodott, de amidőn az Úr megnyitotta szemeit, teljesen megtért, a vallásoskodók által gyakorolt hagyományokat elvetette és az Úr hűséges követője lett. Emiatt üldözte a zsidó papság Pál apostolt oly kegyetlenül. Pál apostol távozása után egyes beképzeltek Isten igéje helyett emberi hagyományokat kezdtek bevezetni Isten szervezetének gyülekezeteibe. Az Írást elferdítették és helyette a maguk tanait, és esztelenségeket állítottak mint a háromságról, a lélek halhatatlanságáról, örök kínszenvedésről, tisztítótűzről szóló tanokat, a pápa személyét minden más fölé helyezték és sok hasonló dolgot műveltek, amit a Szentírás egyáltalán nem támogat. Akik ezeket a dogmákat bevezették és tanították, később a „mi hitünk atyáinak" nevezettek. Nem fog kelleni az őszinteség kérdését felvetni. Tévedéseik a haszonlesésnek és a rájuk gyakorolt ördögi befolyásnak tudható be. Az emberek előtt való tündöklés utáni vágy és elbizakodottságuk miatt nagyon könnyen a Sátán áldozataivá lettek, mivel magukról azt képzelték, hogy az Írást helyesen tanítják és magyarázzák. A gyülekezet alakias formaságoknak hódolt és külsőségekben megnyilvánuló ceremóniákat gyakorolt, amiből egy v. szervezet alakult és magát helytelenül „keresztény vallásnak" nevezte. Az emberek később arra törekedtek, hogy tökéletlen tanítóktól jövőjükről és a halál utáni reménységről ismereteket szerezzenek, és emiatt fordultak a magát tévesen „keresztény v. szervezetnek" nevezett egyházhoz. A Biblia színigazsága nemsokára feledésbe ment, Jehova Isten nevét az egész földön gyalázták és igéje helyére emberi tanokat állítottak. A r. kat. hierarchia megalakulása után kizárólag magának tulajdonította az igazság magyarázásának jogát, természetesen jogtalanul, és v. szervezetéről azt állította, mint amely egyedül képviseli valóban az Urat a földön. Az irtózatos és köztudomású visszaélések idővel minden szervezetben a „protestantizmus"-nak nevezett szervezet megalakulásához vezettek. Az úgynevezett „protestáns szervezet" emberi hagyományoktól szintén nem mentes és vezetőik a r. kat. hierarchia által felvett tanokat tanították. Ez az igazsággal szemben való elvakultsághoz vezetett és rövidesen maguk a legbecsületesebb és legőszintébb emberek is a tévedések posványába merültek. Milyen létszámban lehettek a keresztények a r. kat. hierarchia megalakulásától Urunk visszajöveteléig, senki sem tudja, de mégis észszerűnek bizonyul azon következtetés, ha azt mondjuk, hogy nagyon sokan lehettek olyanok, akik valóban Istennek szolgáltak.

(Folytatása következik)

Felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16. — R. Březina, Praha nyomása. — Kiadó: Watch Tower, Praha-Smíchov, Tylova 16.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsičně
Monthly, June 1937
Revista lunara — Anul 24
Havi folyóirat 24. évf.
11—12 szám
1937 június 15

TARTALOM

Malakiás a VI. rész folytatása 90
Jehova gondviselése I. rész 91
Jehova gondviselése II. rész 99

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3 415—IIIa 1937 podáním u pošt. úř. Praha 55.

Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 június hó | 11—12 szám

Malakiás

(a 6. rész folytatása)

"Az apostolok kiemelték Urunk visszajövetele igazságának fontosságát. Örömmel várták megjelenését és követőik is nagy várakozással lesték Urunk és országának eljövetelét. Az utóbbi időben nagy munka folyt a földön, melyet Isten, Jelés prófétában vetített elő. Akik tanulmányozzák a Bibliát és várják az Úr megjelenését, nagyobb buzgalommal keresik az igazság ismeretét. Mindenkor az Úr Jézus, Jehova Isten küldöttje végezte előtte az útegyengetés munkáját. Mindenkor a Szentírásra terelte az őszintén gondolkodó emberek elméjét és ily szívállapotra késztette, feltárva előttük az alapigazságok igazi értelmét, ami addig a vallásrendszerek téves tanításai miatt rejtve maradt. Isten szervezetének illési korszaka alatt, amidőn az Úr az útegyengetés munkáját végezte Jehova előtt, sokan csatlakoztak az Úrhoz és Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. A váltságdíj, a halottak igazi állapota, a kiválasztási művelet és a gonosztevők büntetéséről szóló elméleteket lassan megértették és felismerték, hogy az emberek millióinak van még miben reménykedniök Krisztus királysága alatt. Az Úr mindenkor őszinte és becsületes embereket használt igazságának hirdetésére azáltal, hogy mindenkor növelte az igazság után szomjúhozó emberek létszámát. Az Úr Jézus minden munkája alkalmával egy népet választott ki Jehova részére, hogy próbára tegye és az ítéletre előkészítse. Ezt a munkát Malakiás próféta, a Jehova előtti végzett útegyengető munkának nevezi, amint írva van: „Ímé elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat. Minden előkészítő munka nyilván egy népnek a világból való kiválasztását eredményezte, t. i az igazság után szomjúhozókat, akik egy ideig szolgálatot teljesítettek, hogy megpróbáltassanak és ha alkalmasaknak bizonyultak, Jehova bizonyságtevői lehessenek a földön és közreműködjenek nevének igazolásában. Nem fér kétség ahhoz, hogy akik valaha az Urat keresték, abban a hiszemben tették, hogy Jehova szándéka csupán az emberiség megmentésére irányul és a világból választ magának egyházat mintegy eszközül Jézus Krisztussal együtt, „az engedelmes emberiség helyreállítására". Jehova neve igazolásának tulajdonképpeni célját sokan tévesen úgy értelmezték, hogy Isten meghatározott ideje a megértésre még nem érkezett el a föld lakosaihoz. Abban az időben még azt hitték, hogy Jézus Krisztus királyságához való visszajövetelének célja nem más mint a halálból való visszatérés és áldásokban bővelkedő boldog élet biztosítása. Egyeseket csak a halálból való visszatérés, mennyei életben való részesedés és Jézus Krisztussal való együtturalkodás utáni önző vágy késztetett az igazság ismeretére, akik várva várták egy bizonyos tisztség betöltésére való elhivatásukat. Míg mások, akiket önzetlen vágy indított Isten akaratának cselekvésére, szeretettel fordultak Istenhez és tőlük telhetően akaratát cselekedni igyekeztek. Az Úr Jézus útegyengető munkája Jehova előtt, többeknek a világból való kiválasztását eredményezte, szellemi szülöttekké tette és a hasonmási lévitákat egy kis sereggé alakította. A Jehova előtt végzett útegyengető munka befejezése után, amint Malakiás próféta mondja: „Az Úr akit ti kerestek hirtelen megjelent templomában."

"Az Úr templomához érkezett, és ez jelentette a prófécia teljesülését. Isten felkentjei és szellemi szülöttei egyazon fokon állanak a földön és a döntő megpróbáltatás idejének most kell eljönnie. Ez minden bizonnyal támogatja Isten prófétájának, Malakiás 3 : 2-ben tett kijelentését, mellyel kimutatja, hogy az Úr Jézus templomához jövetele Lévi fiainak megtisztítását példázta. A nagy bíró és Jehova küldöttje, 1918-ban Isten templomához érkezett. Jehova ígérete, amit Malakiás próféta által hirdet, feltárja tehát a felkentek és szellemi szülöttek helyzetét az Úr templomához jövetelekor; ismerteti az ítélet mibenlétét és kimenetelét és felismerteti Isten hűséges gyermekeit, a hasonmási lévitákat és a hűtleneknek bizonyultakat. Ez az ítélet tehát kimutatja, hogy kik alkotják a „gonosz szolga" osztályt és kikből alakul a „hű szolga" osztály. Akik önző vágyaiktól indíttatva azt hitték, hogy 1914-ben a mennybe vitetnek a „gonosz szolga" tagjainak számítanak. De az önzetlenek, akik Istent igazán szeretik, akaratát teljesítik és Jézus Krisztus eljövetelében örvendeznek, kimutatják, hogy a „hű és bölcs szolga" osztályhoz tartoznak; erre az utóbbi osztályra bízta az Úr összes „javait", azaz a királyság érdekeit a földön. A hűségesek a templomba szabadon bemehetnek, ahol megvilágításban részesülnek. Az Úr kioktatja és kiküldi őket, hogy hirdessék Istenünk bosszúállásának napját, figyelmeztessék, támogassák és tanitsák azokat is, akik az Isten szervezetébe vezető utat keresik. Isten, övéi előtt kinyilatkoztatott végzéseit közölniök kell. Malakiás próféciájából tehát tisztán kitűnik a „hű és bölcs szolga" osztály helyzete, valamint annak az oka is, hogy miért támadják azokat, akik magukat Isten szolgáinak nevezik; végül pedig a két osztály elnyert jutalmát. Isten elismerésében csak azok részesülnek és magasztaltatnak fel Jézus Krisztussal együtt, akik az Úr mellett hűségesen kitartanak, Isten-

FEL

nel alázatosan járnak és parancsolatait örömmel teljesítik. Az igazság üzenetét a jóakaratú emberekkel is közölniök kell, amit Isten és szervezetének parancsaival szemben való engedelmességből örömmel teljesítenek. Örvendeznek, hogy Jehovát atyjuknak és szervezetét anyjuknak vallhatják, minden igyekezetükkel azon vannak, hogy hűségüket bebizonyítsák és ég bennük a vágy, hogy Jehova szent nevének igazolásában résztvehessenek. Malakiás próféciája tehát jelen igazság és idején való eledel azok számára, akik Istent valóban szeretik. A jóakaratú emberek és jonadábok felismerhetik ebből a jövendölésből, hogy kik fogják alkotni a nagysokaságot, valamint azt is, hogy a vallás ördögi szülemény és azért kell magát távol tartania minden vallástól azoknak, akik Isten akaratának cselekvésére tettek fogadalmat, szorgalmasan és figyelmesen tanulmányozva Jehova Isten parancsolatait. Jézus Krisztus a nagy tanító és vezető, aki köré a jóindulatú emberek örömmel csoportosulnak, hogy Jehovát és nagy Királyát a trónon örömmel üdvözölhessék.

Tanulmánykérdések

1. Elnyeri Jehova elismerését a teremtmény, ha vele szövetséges viszonyban áll?
2. Kit példáztak a léviták? és mi bizonyítja azt?
3—5. Alkalmazd a jelenre Jehova következő prófétai vádjait (Mal. 2 : 8). a) De ti elhajlottatok ez „útról", b) sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, c) felbontottátok Lévi szövetségét!
6, 7. Kik nem tartották meg Isten útjait, hanem személyválogatók lettek a törvénnyel szemben (9. vers), és mi módon? Mutasd ki vonatkozó szövegek útján, hogy miben állott Jehova általi lealacsonyításuk az egész nép előtt!
8—10. Ki beszél a 10. versben és kihez szól? Magyarázd meg a kérdés okát! Hozz fel írás-bizonyítékokat, miért nem volt szabad kialakulniok az ily állapotoknak!
11, 12. Miért tiltotta meg Jehova Izraelnek a Sinai hegyen és Moáb pusztáján a pogányokkal való keveredést? Mire szolgált e tilalom abban az időben? Mi célja volt prófétai szempontból?
13—15. Mily értelemmel járt el „Júda" a 11. vers vádjával szemben?
16. Mutasd ki a 12. vers alapján, hogy kik a „tanítók" és kik a „tanulók", akik áldozatot nyujtanak be Jehovának a Seregek Urának! Miért és miképpen fogja őket az Úr elűzni „Jákób sátorából"? Miben állott cselekedetük a 13. vers vádja értelmében? Miben nyilvánult meg az ott prófétailag feljegyzett eredmény?
17. Miben nyilvánult meg cselekedetük a 13. vers vádja szerint? És mily eredménnyel járt a feljegyzett prófétai esemény?
18. Milyen más és feledésbe ment utat kezdtek egyesek követni? Mutasd ki az írásból, mennyire igazolható és megbocsátható ezen cselekedetük!
19, 20. Magyarázd meg, miben áll a hűtlen „papok" által felvetett „miért"?, amint azt a 14. vers már előre megmondotta! Mutasd ki, hogy mennyire egyezik az általuk fejtegetett Ésaiás 42 : 2, más szentirati magyarázatokkal! Egyeztesd össze magatartásukat a r. kat. hierarchiával!
21—23. Mennyiben volt elítélendő a hűtlen „papság" eljárása ifjúságuk feleségével szemben? Mikor és mennyiben volt Jehova mindennek tanuja?
24—27. Mutasd ki az írás vonatkozó szövegei által a 15. vers értelmét, a jelenre való alkalmazással!
28—31. Mit értelmez a prófétai magyarázat, miszerint az Úr gyülöli az elbocsátást, és miért nem hoz fel egyes válási okokat? Alkalmazd a magyarázatot e kijelentésre: „Ruháját kegyetlenség borítja"!
32, 33. Magyarázd meg a figyelmeztetést: „Őrizzétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok!"
34, 45. Kire vonatkozik: „Elfárasztottátok Jehovát beszédeitekkel"? Miben nyilvánult meg ezen cselekedetük, miután megkérdezték: „Mivel fárasztottuk el"?
36—39. Miben nyilvánul meg az ellenségeskedők kijelentése: „Minden gonosztevő jó Jehova szemeiben"? Miben áll cselekedetük, amidőn azt kérdik: „Hol az ítélet Istene?"
40. Jézus Krisztus és az apostolok mindenkor igazságra tanítottak és Isten parancsolatait követték, hogyan magyarázható meg tehát a mostani v. szervezetek magatartása az igazsággal szemben?
41. Ecseteld az Illés prófétában példázott munkát amit Malakiás 3 : 1 bevezető szavai már előre megmagyaráztak! Mi volt a célja minden előkészítő munkának, és mit eredményezett? Mily eredménnyel járt a munka befejezését követő megpróbáltatás?
42. Mit példáznak tehát a szembetünő tények és állapotok, amiket Jehova Malakiás próféta által már előre feljegyeztetett? Miben áll azok kötelessége és kiváltsága, akik valóban hűségeseknek bizonyulnak Istennel szemben?

(Angol W. 1937 január 15.)

Jehova gondviselése

1. rész

„A bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk Krisztus Jézusban." — Róma 6 : 23.

JEHOVA kezdet óta tudta, hogy az egész emberiség a legnyomorúságosabb helyzetbe fog kerülni, sóvárogni fog az élet után és görcsösen fog ragaszkodni mindenhez, ami életben tudja tartani, s ezért gazdagon gondoskodott is mindazokra nézve, akik ügyelni fognak az ő beszédeire. Amidőn Isten a tökéletes embert a saját képmására megteremtette, törvényét ismertette előtte és figyelmeztette, hogy törvényének megszegése halálbüntetést fog maga után vonni. Később Sátán az embert halálba döntötte és szemébe mondta Istennek, hogy azon intézkedés szerint, amelyről Isten gondoskodott, egyetlen ember sem nyerheti meg az örök életet; mert egyetlen ember sem tud megállani, ha próbára teszik és nem is tudja megtartani a törvényt. Ezzel a kihívással Isten becsületét és szavahihetőségét támadta meg. Természetesen az egek minden teremtményeinek tudomására jutott, hogy Sátán kétségbevonta Jehova felsőbbségét s ezért mindnyájan mintegy a következőket kérdezték: Vajjon ki fog győzni? Az angyalok egy része Sátánnak hitt és hozzácsatlakozott istentelen útján és törvényszegésében. A többiek ellenben megőrizték Istenben való hitüket, engedelmességüket és hűségüket és rendíthetetlenül állottak. Habár Isten előre jelezte, hogy Sátánt minden gonosz tényezőjével együtt meg fogja szüntetni s akkor a halálitélet rajta (Sátánon) is teljesülni fog, mindazáltal az ítélet végrehajtását későbbi időre tűzte ki s egy ideig meghagyta az életben és szabadságot is engedélyezett neki. Mindazáltal azt is kijelentette Isten, hogy a kitűzött időben fel fogja tárni mindenekfelett való hatalmát s nevét az egész világegyetemben hirdettetni fogja s így teljesen igazolni fogja önmagát. A Biblia Isten szándékát vagy igéit jegyzi fel s azt is feltárja, hogy Jehova szándéka teljesülni fog. „Nemcsak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem." „Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üre-

FEL

sen, hanem megcselekszi, amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem." (Ésaiás 46 : 11; 55 : 11) Néhány ember szilárdan ragaszkodott Istenben való hitéhez és engedelmeskedett az isteni igének. Egyedül csak Isten gondviselése nyujt reményt az ember számára s erről az embereknek tudomást kellene szerezniök. Most a Jehova nevéről szóló bizonyságtevést hirdetni tartozunk, hogy minden jóindulatú és becsületes ember megismerje az ő intézkedését és tudomásul vegye, hogy Jehova a legfelségesebb, a leghatalmasabb, örökkévaló Isten.

[2] Jehova évszázadokon keresztül hirdettette ezen változatlan törvényét a nemzetek között: „A bűn zsoldja (jutalma) halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk Krisztus Jézusban." (Róma 6 : 23) Ámde csak nagyon kevesen vették figyelembe ezt a törvényt. A legtöbben az ördögtől származó, emberi okoskodásokat követtek. Mindenki szeretne élni; de a legtöbben elvakultak az élet útjával szemben, mivel Sátán elhitette velük, hogy halál nem létezik, hanem a halál bekövetkezésekor a lélek, — feltéve, ha az illető egyháztag volt — bűneit még nem vezekelte le, tisztítótűzbe fog kerülni; a tisztítótűzben való szenvedés idejét azonban fizetség ellenében meg lehet rövidíteni, mire a lélek bemehet a mennyei üdvösség örökkévaló honába.

[3] Jehova az élet forrása. Senki sem élhet Isten engedelme nélkül. Szeretett fiát Isten a tökéletlen ember képmásában küldte a földre, s hagyta, hogy az ördög mindenképpen kipróbálja. Sátán annyira vetemedett, hogy Krisztust a leggyalázatosabb bűnténnyel, lázítással és hazaárulással vádolta meg, látszatítéletet (bíráskodást) rendeztetett, hamis tanuvallomások alapján elítéltette és a legszégyenletesebb halálnemmel, fára való felakasztással (felfeszíttetéssel) ölette meg. Jézus mindezen megpróbáltatások között rendületlenül megőrizte hűségét Atyja iránt és mindenkor feddhetetlen volt Isten előtt. Jehova feltámasztotta Jézust halottaiból és a legnagyobb ajándékkal ajándékozta meg. Az Úr Jézus felől áll megírva: „Miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is hogy élete legyen önmagában." (János 5 : 26) Jehova gondviselése abból áll az emberiség számára, hogy örökélettel s halhatatlansággal ajándékozta meg az Úr Jézus Krisztust és teljesen hatalmat adott neki a mennyen és a földön, hogy életet adjon azoknak, akik Isten parancsait meg fogják tartani. Ezért mondotta Jézus: „Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért." (János 6 : 51) „Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam." (János 14 : 6) Nincsen más út, amelyen életet lehetne nyerni.

[4] Jehova nagyon sok bizonyítékot szolgáltatott és jegyeztetett fel igéjében arra nézve, hogy kezdet óta ismerte a végeredményt. Ma ezek a bizonyítékok értelmükkel és értékükkel együtt tisztán állnak azok előtt, akik Jehovát szeretik és neki szolgálnak s ők tartoznak mások előtt is megismertetni ezen igazságokat, mégpedig Jehova nevének világszerte való hirdetése útján, az ő gondviselését megismertetve az emberekkel.

Prófétai drámák

[5] Jehova évszázadok előtt bizonyos drámai szerepeket játszatott le bizonyos emberekkel, akik prófétailag az ő szándékát és annak végrehajtási módját fejezték ki; ezeket a drámákat maga az Isten vezérelte. Most azoknak jelentőségét az ő hű és engedelmes szolgái előtt feltárja. Ezek a drámák különböző nézőpontokból világítják meg Jehova szándékát s ez a világosság tükrözött Jézus Krisztus arcára s vetítődött onnan a templomi osztályra és tölti el nagy örömmel a templomi osztályt. A régi időkben lejátszódott drámák egyike, amely meg is van örökítve, Józsefről és testvéreiről szól; e drámának a feltárulása világossággal árasztja el mindazok szívét és elméjét, akik ismerik és szolgálnak Jehova Istennek; de egyúttal azokat is felvilágosítja, akik az igazság hirdetése útján Isten és Jézus Krisztus ismeretére jutnak.

[6] Minden gyermek, aki bibliai oktatásban részesült, ismeri a Józsefről és testvéreiről szóló elbeszélést; de még senki sem értette meg ennek a történetnek az értelmét, mivel a prófétai drámákat senki sem ismerheti fel és értheti meg, amíg Isten ideje el nem érkezik azok felismerésére. A prófétai képeket teljesítő eseményeket Isten idézi elő; s akkor, amidőn minden szereplő immár a színtéren van s minden szereplőnek a szerepét látni lehet, az Úr megvilágítja a próféciát s így mindenki megértheti a fejleményeket, aki az igazságot és az alázatosságot szereti. Először röviden ismertetjük a Józsefről és az ő testvéreiről szóló prófétai drámát s azután fogjuk megvizsgálni egyes részeiben a szöveget. Csodálatos kép áll előttünk, amely mindazok szívét megörvendezteti, akik szeretik Jehovát és szolgálnak neki. Jehova csodálatos gondviselését mutatja be előttünk, melyről szerető jóságában gondoskodott teremtményei számára és rendkívül fontos, hogy helyesen megértsük az ő gondviselését.

[7] Jákób Ábrahám unokája volt és az Isten kegyelme folytán ő örökölte nagyatyjától az elsőszülöttség jogát. József születésének körülményeiből és korai élményeiből jobban bele tudunk látni a prófétai drámába, miközben kibontakozása megindul előttünk; ezért itt megvizsgáljuk József származását. Jákób volt az atyja, Jákóbnak pedig Izsák volt a szülőatyja. Izsák 131 éves korában, amidőn immár Jákób is élemedett ember volt, osztotta ki elsőszülöttségi atyai áldását. Ézsau, Jákób ikertestvére, ezen áldás miatt kelt Jákób üldözésére s Jákób emiatt menekült Lábánhoz Sziriába, ahol feleségül vette Leát, Lábán egyik leányát. Lábán később Rákhelt is feleségül adta Jákóbhoz. Jákób feleségeinek ideiglenes meddőségük miatt, feleségei beleegyezésével két pótfeleséget vett magának. Jákóbnak mind a négy asszonytól gyermekei születtek. Rákhel sokáig meddő volt, s ezen idő alatt Jákóbnak hat fia született Leától. Rákhel nagyon szívére vette meddőségét. Isten azonban meghallgatta könyörgését és eltávolította az ő gyalázatát: „Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét. És fogada méhében és szüle fiat s monda: Adjon ehhez az Úr nekem más fiat is." — Mózes I. 30 : 22—24.

[8] Izsák még élt, amidőn az ő unokája, József megszületett; még 29 évig élt azután. Néhány év-

FEL

vel József születése után Jákóbnak kedvenc feleségétől, Rákheltől még egy másik fia is született, s ennek születése Rákhel életébe került. Haldoklásközben adott nevet a második fiának, Benoninak, illetve, az „én nyomorúságom fiának" nevezvén el őt. Jákób ellenben Benjáminnak nevezte őt, ami „az én jobbkezemnek fia" — jelenti.

[9] Jákóbnak az előbb említett négy asszonytól tizenkét fia született. Leától a következők születtek: Ruben, az elsőszülött, Simeon, Lévi, Júda, Isakhár, és Zebulon. (Mózes I. 35 : 23) Silpától, az ágyasától Gád és Aser született. (Mózes I. 35 : 26) Bilhától Dán és Naftali született. Rákheltől, kedvenc feleségétől pedig József és Benjámin. (Mózes I. 35 : 24, 25) József és Benjámin édestestvérek voltak. Jákób többi tíz fia ellenben Józsefnek és Benjáminnak csak mostohatestvérei voltak. Természetesen a két édestestvér sokkal meghittebb viszonyban élt együtt mint a többi testvéreikkel, Jákób körülbelül 91 éves lehetett, amidőn József született, viszont Benjámin születésekor 108 éves volt; így tehát József és Benjámin is Jákób öreg napjaiban születtek. (Mózes I. 37 : 3) Amidőn Jákób Sziriában való hosszú tartózkodása után szülőföldjére visszatért, Isten angyalt küldött eléje és közölte vele, hogy attól kezdve Izraelnek fogja nevezni őt; mert — úgymond — „Te Istennel és emberekkel harcoltál és győztél!" — Mózes I. 32 : 28.

[10] József 17 éves korában pásztorfiú volt és atyjának nyáját legeltette. Mostoha testvérei atyjuk nyáját Sikem mellett legeltették. Jákób, akit immár Izraelnek hívtak, Józsefet Sikembe küldte, megnézni, mit csinálnak a testvérei és a nyáj, hogy azután beszámoljon atyjának a látottak felől. De amidőn József Sikembe érkezett, arról értesült, hogy bátyjai Dóthánba terelték a nyájat. Amidőn közeledni látták Józsefet, azonnal összeesküvést szőttek ellene, így akarván megszabadulni tőle. Mert mostohatestvérei gyűlölték őt, mivel atyjuk jobban szerette őt náluknál, ami világosan kitűnt abból is, hogy miképpen bánt Józseffel. József azonkívül két álmot is látott, amelyeket testvérei előtt elbeszélt; ez még inkább fokozta irígységüket és gyűlöletüket. Összeesküvésüket végrehajtották, Józsefet elfogták és egy kiszáradt kútba dobták. Jákób szép színes ruhával ajándékozta meg Józsefet. Most ezt a ruhát vérbe mártogatták, egy kecskebak vérébe, s így akarták jelezni, hogy Józsefet fenevadak tépték szét. Azután vándorkereskedőknek adták el Józsefet, akik Egyiptomba vitték; a véres ruhával pedig hazamentek atyjukhoz s azt mondták neki, hogy Józsefet vadállatok szaggatták szét. Jákób meg volt győződve fia haláláról. Viszont József Egyiptomba került, ahol a Faraó egyik tisztviselője megvásárolta mint rabszolgát. (Mózes I. 37 : 1—28) József azután egy ideig mint rabszolga teljesített szolgálatot, amíg Isten ideje el nem jött, és más úton használta fel őt az Isten. Józsefet Faraó a királyi méltóság után következő legfelsőbb méltóságra emelte Egyiptomban, a legfontosabb személy lett belőle Egyiptomban és éhhaláltól mentette meg a nemzetet.

[11] József neve a feljegyzés szerint kettős értelemmel bír. Születésekor édesanyja, Rákhel, így szólt: „Isten eltávolította az én gyalázatomat"! És Józsefnek nevezte őt, ami „eltávolítót" jelent, illetve a szégyen eltávolítóját jelenti. Ekkor mondotta Rákhel: „Más fiút is adjon hozzá az Isten", azaz „szaporítsa meg". Ezzel előre közölte, hogy a Józsefben példázott fogja igazolni atyja nevét, fogja eltávolítani nevének gyalázatát s fogja megszaporítani azok létszámát, akik feddhetetlenségüket Isten előtt megőrzik és dicsőíteni fogják az ő nevét.

Szereplők és szerepek

[12] Jehova a régmultban, sok évszázad előtt, Kanaánban és Egyiptomban egy nagy prófétai drámát inditott el s azzal közölte előre az emberek iránti nagy szeretetét. Abban a drámában mindenki úgy játszotta el szerepét, hogy mitsem tudott róla, illetve nem ismerte annak jelentőségét. A dráma rendezője Jehova volt és az minden részletében nagyon fontos. A szereplők és a szerepek amelyeket az egyesek eljátszottak és a szerepek jelképi értelmét is csak most lehet megérteni, mivel erre nézve Isten kitűzött ideje elérkezett, hogy feltárja azok előtt, akik szeretik őt. E színkép feltárása és más prófétai drámák is megörvendeztetik Isten emberének szívét s azon felismerés feletti örömre képesítik, hogy „mindaz, ami előre megiratott, a mi okulásunkra iratott meg, hogy kitartás és az írások szorgalmas tanulmányozása által reménységünk legyen." — Róma 15 : 4.

[13] E jelen időben, amidőn sötétség borítja a földet és sűrű homály a népeket, amidőn nagy fejetlenség és tanácstalanság uralkodik, e prófétai dráma feltárása és annak ismertetése meg fogja vigasztalni a gyászolókat és megörvendezteti Sion tagjait, s békét és boldogságot nyujt azoknak, akik meghallgatják, akik igazságra és alázatosságra törekszenek, mivel ez fogja őket biztosítani arról, hogy Jehova minden nyomorban bőven gondoskodik azokról, akik szeretik őt és neki szolgálnak. Először tehát tömören áttekintést nyujtottunk a dráma bevezető részéről. Most pedig a főszereplőket ismertetjük és az általuk játszott szerep jelentőségét is röviden leírjuk.

[14] J á k ó b, akit később Izraelnek hívtak, ebben a prófétai drámában Jehova Istent képviseli. Neki mondotta Jehova Isten: „Te benned és a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei"; ugyanezt mondta Isten az ő nagyatyjának, Ábrahámnak is. — Mózes I. 28 : 14.

[15] R á k h e l, Jákób kedvenc felesége volt, aki sok évig meddő volt, a drámában Slont, Isten „asszonyát", vagy szervezetét példázza, amelytől Isten szeretett gyermekei születnek. — Ésaiás 54 : 1—7.

[16] J ó z s e f, Jákób szeretett fia és elsőszülöttje, aki Rákheltől született, a prófétai drámában Jézus Krisztust, Isten kedves fiát példázza. Mialatt Egyiptomban és a környező országokban éhség volt hét éven keresztül, József a jelképben vagy kicsinyben való teljesülésben, Jákób „magvát" alkotta, aki útján a föld minden engedelmes nemzetsége életben tartatott és áldásokban részesült. (Mózes I. 41 : 55—57) József tehát a jelképben Jézus Krisztust, Ábrahámnak, az ígéretnek magvát képviseli. (Galata 3 : 8, 16) Isten gyülekezete illetve azok, akik Jehova neve számára gyüjtettek ki a világból és lettek Krisztus testének tagjai, akik a drámában József szerepében bennfoglaltatnak, főképpen a maradékot is felöleli. Természetesen a prófécia teljesülésében a nagyobb Jó-

FEL

zsefnek alárendelt szerepben jelenik meg. Ez az ígért mag része lett, mivel Krisztus testének a tagja. — Galata 3 : 29.

[17] **Benjámin**, édes testvérével, Józseffel együtt e prófétai drámában oly szerepet játszik, amely Jehova királyi házát példázza, melynek Jézus Krisztus a nagyobbik fia. Amidőn Józsefet születésekor Rákhel elnevezte, így szólt: „Adjon nekem az Isten más fiat is hozzá!" Ezzel Benjámin későbbi születéséről jövendölt; tehát József e drámában nemcsupán Jézus Krisztust példázza, hanem az eredeti maradékot is, amely az 1918-ban bekövetkezett megpróbáltatásokat kiállotta, amidőn az Úr templomának ítéletéhez kezdett, amely megpróbáltatásból a „hű és a bölcs szolga osztály" került ki. Ezt az eredeti maradékot példázta Márdokeus és Naomi is. Benjámin a drámában azon szerepet játsza, amely útján az 1922 utáni maradék van bemutatva; a maradék ezen részét példázza Eszter és Ruth is s ez is a választott szolga vagy királyi ház tagjává lett. Édesanyjukat, Rákhelt nagyon szerette Jákób; tőle született ez a két fiú, Rákhel tehát Siont, Isten egyetemes szervezetét példázza, amely Jehova királyi családját szüli. Amiképpen Jákób Rákhelt szerette a legjobban, úgy szereti Jehova is Siont, az ő szervezetét, mert ez szüli a királyi házat, a királyfiakat, illetve a mennyek országának osztályát.

[18] Benjámin születéséig József volt egyetlen fia atyjának, amely kedvenc feleségétől, Rákheltől született, mindenkor ő volt atyjának kedvence (János 3 : 16): így volt tehát Jézus Krisztus is „Isten egyetlen szeretett fia", „minden teremtés között az első szülött". (Kolossé 1 : 15) „Az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm". (Máté 3 : 17) „Én elsőszülöttemmé teszem őt és fellebbvalóvá a föld királyainál." (89. zsoltár 28) Jehova szándéka szerint észszerűen József volt az elsőszülött, Ábrahám, Izsák, Izrael előképi magva, akiben mindazok áldásokban részesülnek, akik valaha is áldást nyernek. (Mózes I. 28 : 13, 14) Jézus Krisztus az egyetlen, jogosult és megfelelő „magva Ábrahámnak", akiben a föld minden családja áldásban részesül. Ez az ígért áldás Kr. u. 33-ban pünkösdkor kezdett teljesülni s attól kezdve Krisztus ezeréves országlásának végéig fog tartani. Azon körülmény, hogy József és Benjámin is Jákób öregségében születtek, példázza Isten szervezetének négyezeréves terméketlenségét, amely idő Édentől Jézus Krisztus megkeresztelkedéséig telt el, amidőn mint Isten szeretett fia, akiben ő gyönyörködik, elismertetett. (Máté 3 : 17) Akkor, amidőn Jézus Krisztus a Jordánnál szellemtől született, mondhatta Sion, illetve Isten szervezete, miképpen Rákhel mondotta: „Isten eltávolította az én szégyenemet!" Akkor született meg Isten egyetemes szervezetéből Jézus Krisztus, atyjának nagy igazolója, aki a kitűzött időben el fogja távolítani a Jehova nevére halmozott gyalázatot s azon szégyent, amely azáltal Isten szervezetére háramlott. Így példázta József a szégyen nagyobb eltávolítóját, Jézus Krisztust. A két fiu, József és Benjámin, a teljességre emelkedett Krisztust példázza. Rákhel halála, amely Benjámin születésekor következett be, aki a második fiu volt, nyilván azt példázza, hogy Jehova szervezetének a királyi családot megszülő rendeltetése akkor fejeződik be, amidőn a maradék utolsó tagjai is megszületnek, akiket Ruth és Eszter is példáznak.

[19] **József testvérei**, illetve a tíz mostohatestvér, akik a prófétai dráma első részében Józsefre irígykedtek és őt gyűlölték, nyilván azokat példázzák, akik irígykednek Jézus Krisztus tényleges követőire és rosszul bánnak velük, mivel azt látják, hogy Isten nagyobb kegyekben részesíti Jézus Krisztus igaz követőit. Ezek tehát a jonadáb osztályt, a „számtalan sokaságot" vagy a „más juhok" osztályát képviselik, akiket Jézus Krisztus Atyja nyájához fog terelni. (János 10 : 16) Ezek Isten szervezetének földi gyermekei. Sion, Isten szervezete ezen földi gyermekei szülése tekintetében Jákób többi, három felesége, Lea és a két ágyas útján van példázva, akik József és Benjámin mostohatestvéreinek voltak édesanyáik. Ezek a dráma főszereplői. Azok akik a drámában alsóbbrendű szerepet játszanak, a szöveg tüzetes megvizsgálásakor kerülnek megvizsgálás alá, úgy a szerepeiket, mint azok jelképi jelentőségét illetőleg is. Előzőleg azonban el kell olvasni a drámából szóló bibliai feljegyzést. Ez a történet Mózes I. könyvében a 37. fejezettől az ötven fejezetig terjed.

A dráma

[20] A szereplőkről és a szerepekről az előzőkben közölt magyarázatok dogmatikainak tünhetnek fel, miértis tüzetesebben meg kell vizsgálnunk a szöveget, hogy teljesebben meg tudjuk érteni Isten szándékát. Ha Isten igéjének e közleményét a látható tényekkel szembeállítjuk, látni fogjuk, hogy ezek teljesen egyeznek egymással s így bizonyosak lehetünk afelől, hogy a prófécia megértésének kulcsát megkaptuk. Jehova a régmultban rendezte ezt a drámát és a maradék érdekében készittetett róla feljegyzéseket. Remélhető tehát, hogy afelől felvilágositja maradékát Armageddon előtt a hívek reménységének a veszélyes időkben való megerősítésére. Az Úr templomában, amit a kívülvalók nem látnak, ami emiatt sötét nekik, megvilágítja jövendöléseit és a templomi osztály értelmét és oktatásban részesiti. Ezért mondja Jézus a templomi osztálynak: „Amit a sötétben mondok nektek, a világosságban hirdessétek; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek." — Máté 10 : 27.

[21] Ebből tehát az következik, hogy a maradék, mihelyt értesül az igazságról (tényállásról), melyek a próféciákat megvilágítják, közölni tartozik azt, illetve azon szövegeket, melyek a prófécia teljesülését mutatják, az igazságra szomjazókkal, illetve a gyászolókkal, akik vigaszra szorulnak, s akikhez a maradék tagjai mint Isten felkent szolgái a vigasz átszármaztatására küldetnek. Ezek a jóindulatú emberek és a maradék tartozik mindenkivel közölni Isten szándékát, akik azt megismerni és az ő akaratát cselekedni kívánják. A maradék az Úr parancsához híven fogja közölni a jonadábokkal, amit „fülbe súgva hall".

[22] Elsősorban tehát azon szövegeket kell megvizsgálni, melyek Mózes I. 37 : 1. versével kezdődnek: „Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földjén, Kanaán földjén." Jákób is, miképpen nagyatyja, Ábrahám, „oly város eljövetelét várta (Isten királyságbeli szerv.), amelynek fundamentomai vannak s amelynek Isten a teremtő-

FEL

e." (Zsidók 11 : 10) József atyjával Kanaán földén lakott és kedvenc fia volt atyjának, s miképen ősatyái, ő is azon királyság eljövetelét várta, amelyet Isten fog felépíteni. Hasonmása Jézus Krisztus, a következőket mondotta a vele ellenkező zsidóknak: „Ti innét alulvalók vagytok; én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok; én nem vagyok e világból való." „Az én országom nem e világból való". (János 8 : 23; 18 : 36) Jézus a következőket mondta tanítványainak, kikhez való kapcsolata a József és Benjámin közti kapcsolathoz hasonlított: „Nem e világból valók, miként én sem vagyok e világból való." (János 17 : 14) Mivel József és Benjámin, miképpen előleik is, Isten országának eljövetelét várták, a Józsefben és Benjáminban példázottak, „jövevények és polgárjog nélkül valók" a Sátán alatt sínylődő világon, és a jobb nap, a tökéletes királyság eljövetelét várják. — Péter I. 2 : 11.

[23] A drámában Jehova minden szereplőt akaratának szerint működtetett. Izrael, aki Jehova Istent példázta, kifejezte szeretett fia iránti szeretetét és „szép hosszú ruhát, tarka köntöst, készíttetett számára." (Mózes I. 37 : 3) József atyja ekképpen közölte a nyilvánossággal, hogy József az ő kedvence. Azon ruháról, melyet a gyermeknek ajándékozott, lehetett felismerni, hogy atyja szívében egy bizonyos helyet foglal el. A zsidók közt szokás volt, hogy gyermekeik öltözete által fejezték ki iránt uk való kegyüket. „Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, amilyenben a király leányai szoktak járni." (Sámuel II. 13 : 18) József tarka ruhája őt mint „Ábrahám előképi magvát" jellemezte s előre közölte, hogy ő lesz Izrael jövendő törzseinek feje. Józsefnek e jövőbeli dicső állását bizonyította álma is, amely álmot Istentől nyert s amelyet testvéreinek elbeszélt. József első álma lényegében a következő volt: Miközben testvérei a mezőn a gabonát kévékbe kötözték, József kévéje egyenesen állott, testvéreinek köréje állított kévéi ellenben meghajoltak József kévéje előtt. (Mózes I. 37:6,7) József azután más álmot látott, amelyet ugyancsak elbeszélt testvéreinek, mondván: „Más álmot is álmodék és elbeszélé azt az ő bátyainak, mondván: Ímé megint álmot álmodtak; ímé a nap és a hold és tizenegy csillag meghajol vala én előttem." (Mózes I. 37 : 9) Az álom elbeszélése elkeserítette testvéreit, mert megértették, hogy ez az ígéret arra mutat, hogy József fog uralkodni felettük, sőt atyjuk és anyjuk felett is uralkodni fog s mindnyájan meghajolnak majd előtte. (Mózes I. 37 : 6—10) A tíz mostohatestvér irígysége és gyűlölsége csak fokozódott József iránt. Jehova a dráma ezen részében közölte előre Józsefnek testvérei fölé való magasztalását s hogy oly címmel fogja őt felruházni, mely felül fog múlni minden mást s hogy minden térd meg fog hajolni előtte. (Filippi 2 : 9—11) Amidőn Jézus a földön volt, Jehova nyiltan kifejezte fia iránti kegyét s ezzel világosan bizonyította, hogy Jézus a valóságos, Jehovától választott, s e világ megigért uralkodója és magva. Az ország bizonyságtevése Jézus földönlétekor reá bízatott, minélfogva a következő prédikációval kezdte meg tevékenységét a földön: „Az Isten országa elérkezett!" Jézus közölte, hogy mindenkor azt beszélte, amire Istentől utasítást nyert s így Atyjának akaratát hajtotta végre. Jehova megerősítette fia kijelentését, amennyiben csodákat tétetett általa s így természetfeletti hatalmát beigazolta. Még zsidó papok is, akik „Ábrahám magvának" tartották magukat, minélfogva Jézus Krisztus testvérei voltak, elismerték hogy Jézus az örökös, jóllehet gyűlölték őt. Látták, hogy Isten rendkivüli kegye vele van s ez csak fokozta gyűlöletüket. Ezek József mostohatestvéreihez hasonlítottak, akik gyűlölték Józsefet. (Máté 21 : 38; János 8 : 39—43) Ezek a zsidó felekezetieskedők ok nélkül gyűlölték Jézust, (János 15 : 25) mikép József testvérei is ok nélkül gyűlöltek Józsefet. Éppen így gyűlölik a hű szolga osztály tagjait a gyűlölködők, mivel a hű szolgák hívek Jehova Isten nevéhez és az Úr Jézus Krisztushoz. (Máté 10 : 25) Akik a földön a leginkább gyűlölik az Úr maradékát, magukat ugyancsak az Úr Jézus követőinek nevezik.

[24] József hűséges pásztorfiu volt, híven őrizte atyjának nyáját. (Mózes I. 37 : 2) Ebben a jó pásztort, Jézus Krisztust példázta. (János 10 : 11) József féltestvérei, Jákób fiai, gonosz pásztorok voltak és József közölte atyjával az ő rossz cselekedeteiket és viselkedésüket. József lelkiismeretessége csak fokozta a többiek gyűlöletét. Hasonlóképpen Jézus, amidőn az igazságot közölte annál inkább gyűlöltetett kortársainak elvakultjai által. Józsefet, kedvenc fiát Jákób Hebronból, lakóhelyéről a 120 km-nyire fekvő Sikembe küldte, hogy nézzen utána, mit csinálnak mostohatestvérei és a gondjukra bízott nyáj. — Mózes I. 37 : 12—14.

[25] A prófécia e részének teljesüléseképpen Jézus Krisztus, a jó pásztor a földre küldetett, hogy nézzen utána, mit csinál a zsidó papság, amely Isten szövetséges népének legeltetésére volt megbízva a földön és Isten igéjének tanítására. Ezek a zsidó vezetők azonban hamis pásztorok lettek, akik csak a saját, önző érdekeikkel törődtek és a Jehovával és az ő szövetséges népével szemben vállalt kötelezettségeiket elhanyagolták. Amidőn Jézus a földre jött, Józsefhez hasonlóan fiatal ember volt és Izraelben a zsidó papok voltak a „vének" (öregek). Jézus megállapította törvényszegésüket és azt is, hogy Atyjuk nyáját elhanyagolták s ezt Atyjának, Jehovának tudtára adta. Ezen hűségével magára vonta a zsidó papság gyilkos gyűlöletét, amely másokat is Jézus gyűlöletére és üldözésére ingerelt. — János 5 : 16—18; 8 : 13—44.

[26] József két álma mint a prófétai dráma részei természetesen Istentől származtak s előre mutatták Józsefnek testi testvérei és rokonai fölé való magasztalását. József e jövendölések miatt nem volt beképzelt és nem viselkedett gőgösen sem, hanem meghitten beszélt testvéreivel és elmondta nekik, mit álmodott. „Irígykednek vala azért reá az ő bátyai (Benjámin kivételével); az ő atyja pedig elméjében tartja vala ezt a dolgot". — Mózes I. 37 : 5—11.

[27] Ezek az álmok nemcsupán József felmagasztalását mutatták előre, hanem azt is előre mutatták, hogy a mennyei dolgok fel fognak tárulni az Úr Jézus Krisztus előtt, illetve azon igazságok, melyeket Isten igéjében eddig nem láttak meg, ami előre mutatja Jézus Krisztusnak, Jehova igazolójának és királyának a világegyetem minden egyéb teremtményei fölé való magasztalását. (Máté 3 : 16) Jézus Krisztus felmagasztalását ezenkívül a hegyen történt színváltozás is előremutatta. (Máté 17 : 1—5) Jézus beszélt tanítványainak

FEL

eljövendő dicsőségéről és hatalmáról. (Máté 16 : 27, 28) Amidőn Jézus vádlói előtt állott, mondotta: „Mostantól fogva meglátjátok az Embernek Fiát ülni az Isten hatalmas jobbján és eljönni az égnek felhöiben." (Máté 26 : 64) A zsidó papság gyűlölte Jézust és megölésére törekedett, mivel azt mondta, hogy Jehova az ő atyja és szereti őt. (János 8 : 17—47) Jézus híven követvén Jehova törvényeit, maga- és Isten országa felől is „bizonyságot tett az igazságról", amint azt Isten beszédének próféciái előre megmondották. Még Pilátus, az államférfi, maga is tudta, hogy a főpapok irígységből juttatták halálra Jézust. (Márk 15 : 10; Máté 27 : 18) Mindez a prófétai dráma azon részének teljesüléseképpen történt, amely előre mutatta József mostohatestvéreinek irányában táplált érzéseit. József mostohatestvérei atyjuk nyáját Sikemtől mintegy 25 km északnyugatra Dóthánba terelték, ami „két kútat" jelent. Józsefet azzal bízta meg az édesatyja, hogy keresse fel őket; ezért kezdte keresni atyjának nyáját, amely akkor rossz pásztorok kezében volt. (Mózes I. 37 : 14—17) Hasonlóképpen Jézus a „jó pásztor" hűséges volt Atyja törvényeinek megtartásában, szívesen veszélybe ment és életét adta a juhokért. Ő is Atyja juhainak keresésére indult, amelyek akkor a zsidó papok gondviselésére voltak bízva, akik magukat „Ábrahám magvának" állították.

[28] Ezek a hűtlen pásztorok vagy József féltestvérei — Ruben és Júda kivételével — „cselt szőttek ellene és meg akarták ölni." Még azok is, akik habár bele voltak keveredve az összeesküvésbe, de nem helyeselték József megölését, tétlenül nézték József eltávolítását, bűnrészesek lettek a gonosztettben. Józsefről lehúzták a szép tarka ruháját és azután kiszáradt kútba vetették, hogy később megöljék őt. Miután ezt megcselekedték, lakomát rendeztek és kölcsönösen szerencsét kívántak egymásnak, hogy mostmár megszabadultak Józseftől. Nem ölték meg őt, hanem Júda tanácsára eladták őt „húsz ezüst sékelért" egy midiánita és ismaelita vándorkaravánnak, amely Egyiptomba volt úton. Ebből arra következtettek, hogy mostmár megszabadultak testvérüktől, aki őket az igazsággal kínozta; azonkívül azt gondolták, hogy jó üzletet csináltak a kereskedőkkel. Cselszövésüket tovább szőve, atyjuk, Izrael ámítására leöltek egy kecskebakot s annak vérével bemázolták József ruháit, a véres ruhát Jákóbhoz vitték s megmutatták neki, hogy az ő kedvenc fiát, Józsefet a vadállatok széttépték. — Mózes I. 37 : 18—35.

[29] Mivel József még húsz éves sem volt, húsz ezüstért adták el, amely törvényes vételár volt. (Mózes III. 27 : 5) József eladatása után 22 évig halottnak számított Jákób előtt; mert hiszen atyjának sejtelme sem volt, hogy Egyiptomba adták el és még életben van.

[30] A prófétai dráma ezen részét Jézus élményei teljesítették be. Az ő zsidó testvérei összeesküdtek ellene és ismételten megölésére törekedtek, így akarván megvalósítani összeesküvésüket; végül sikerült is nekik és az Úr Jézust halálba döntötték. (János 5 : 16—18; 11 : 53; Máté 27 : 1) Amint Ruben viselkedett Józseffel szemben, így a zsidók közt is többen nem helyeselték Jézus meggyilkolását, köztük egy ember, akit „Józsefnek hívtak, aki tanácstag is volt" s nem egyezett bele Jézus megöletésébe. (Lukács 23 : 5—51) Éppen úgy, ahogyan indítvány történt arra nézve, hogy Józsefet Egyiptomba adják el, hasonlóképpen adta el Jézust Júdás harminc ezüstért a zsidó papságnak. Mivel Jézus 33 éves volt, tehát nagykorú volt, az ő eladási ára 30 ezüst volt. Ennyit fizettek az ő életéért a zsidó kufárok s azután a hóhérok kezébe szolgáltatták őt, Sátán hóhérai kezébe, amely „szellemileg Egyiptomnak neveztetik, ahol a mi Urunkat is megfeszítették." (Jelenések 11 : 8; Máté 26 : 14—16; 27 : 3—5) Miután a zsidó papok megfosztották az Úr Jézust Isten kedvencének méltóságától, elvetemült gonosztevő módjára gyilkolták meg őt. Amiképpen József mostohatestvérei egy kecskebakot megöltek s annak vérét használták fel atyjuk elámítására, a zsidó papság Jézus halálát idézte elő. József testvérei alaposan igyekeztek becsapni atyjukat s ez sikerült is nekik egy ideig. Hasonlóra törekedett a zsidó papság is. Habár Jézus Jehova hatalma útján halottaiból feltámasztatott s ez nyilvánvaló lett a nép között, a zsidó papság hevesen vitatta, hogy Jézus feltámadott és azon mesterkedett, mimódon tudná elhitetni, hogy ő halott. (Máté 27 : 62—66; Lukács 23 : 50—53; János 19 : 31—42) József teljesen eltünt szülőföldjéről s amint atyja hitte, halott volt; így végződik a nagy prófétai dráma első része.

Második rész

[31] A cselekmény helye mostmár Kanaánból Egyiptomba lett áthelyezve, ahol József rabszolga lett. Józsefnek Egyiptomban eltöltött életpályája megkívánja, hogy a prófétai drámát Jézus személyéről Jézus Krisztus és az ő testének tagjaira vigyük át, t. i. a gyülekezetre, amelynek Jézus Krisztus a feje. A prófécia mostmár főképpen az ő lábtagjaira (utolsó tagjaira) szól, amit „maradéknak" is nevez, illetve az ő igazi követőire, akik most élnek a földön. Sok idővel Józsefnek Egyiptomba való eladása után írta Isten egyik hű bizonyságtevője: „A patriárkák pedig irígységből eladták Józsefet Egyiptomba; de Isten vele vala. És megszabadítá őt minden nyomorúságából és ada neki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, ki őt Egyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állítá." (Apcsel. 7 : 9, 10) Ez újabban bizonyítja, hogy a Jehova Isten által vezérelt dráma prófécia volt és a földön élő maradék javára jegyeztetett fel a régmultban, hogy abból bátorságot meritsen és reménységében megerősödjön. Ezt megerősítve, írta a próféta: „Elküldött előttünk egy férfiút, Józsefet, aki rabul adatott vala el; a lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala. Mindazideig, amíg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt. Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt. Úrrá tevé őt az ő házán és uralkodóvá minden jószágán. Hogy főembereit tetszése szerint kötöztetheté és véneit is bölcseségre taníthatá". (105. zsoltár 17—22) Így volt előre közölve, hogy Jézus Krisztus lábtagjai béklyóba veretnek, korlátok közé és szenvedniök kell Isten kitűzött idejéig, amidőn eljön az idő, hogy Urukkal együtt felmagasztaltassanak. Mily kegyes is Jehova Isten atekintetben, hogy még ezeket a kicsi részleteket is előre feljegyeztette a régmultban és most feltárja azokat a hűségesek érdekében a földön.

FEL

[32] József Egyiptomba érkezvén, Potifár házába került mint rabszolga, aki Faraó testőre volt s egyúttal a király főítéletvégrehajtója is: „És az Úr Józseffel vala és szerencsés ember vala és az ő egyiptomi urának házában vala." (Mózes I. 39 : 2) József rabszolga volt s abban az időben semilyen tekintélye sem volt Egyiptomban; Isten kegyelme mindazáltal mindenkor vele volt. Hasonlóképpen Jézus Krisztus hű követői a földön, főképpen a maradék, elveszitették tekintélyüket az emberek között és Isten iránti hűségükért sok gyalázatot kellett elszenvedniök. De nekik is meg van igérve, hogy velük az Isten, s ez elviselhetővé teszi szenvedéseiket. Potifár felismerte, hogy József igazságos és megbízható ember s ezért bizalmas állást ruházott reá. Hasonlóképpen tapasztalták a világi emberek, hogy Jehova hívei megbízható emberek, megbízhatóbbak mint más emberek, amidőn valamily különleges kötelességet bíznak reájuk. Az Úr ezen hűséges követői tehát megtanulták, hogy mindent, amit csinálnak, úgy csinálják, mintha az Úrnak csinálnák.

[33] Ha a jól ismert tényeket most a próféciával összehasonlítjuk, meg kell figyelni, mennyire megegyezik egymással a kettő. A próféciának e része, amint látszik, azon időről szól, amidőn Jézus Krisztus útegyengetést végez Jehova Isten előtt, templomához érkezése előtt. Kr. u. 1878-ban Jehova hű szolgái Jézus Krisztus vezetése alatt a királyság előmunkálataiban dolgoztak. Látták, hogy az ország közel van s elmentek és hirdették Krisztus Urunk visszatérését és Isten országát, amidőn Jézus Krisztus fog uralkodni, habár akkor nem is értették oly világosan a dolgot. Amiképpen József szolga volt Potifár házában, Jézus Krisztus hű követői is emberek alárendeltjei voltak a földön, mivel nem ismerték fel a bibliai „felsőbb hatalmakat". (Róma 13 : 1) Azt gondolták, hogy a világ politikai tényezői ezek a bibliai felsőbb hatalmak. Mindenkor hiven teljesitették, amit rájuk bíztak s a világi emberek felismerték, hogy az igazi keresztények megbízhatóbbak mint más emberek. Amiképpen József megbízhatósága és hűsége miatt meghitt szolga lett, így azon idő alatt, amely alatt Jézus Krisztus útegyengető munkát végzett Jehova előtt, egy osztály létesült Jézus Krisztus hű követőiből, amely hűséges és megbízható volt, bármit is bíztak a kezeire s ezen megbízhatóságukat felismerték. Ez az osztály a földön élt, amidőn Jézus Krisztus az útegyengetés munkáját befejezte és ítéletre megjelent templomában. Ehhez az osztályhoz szólnak a következő szavak: „Boldog ama szolga, kit az ő Ura munkájában talál (templomához) érkeztekor". (Máté 24 : 45, 46) Abban az időben a felsőbb hatalmak körül még nem folyt vitatkozás s akkor még nem sokat törődtek ezzel a kérdéssel. El kellett jönnie azonban az időknek, amidőn Isten népének megbízhatósága próbára került s ki kell tünnie, hogy valóban kicsodák ezek a „felső hatalmak" s amidőn teljesen hűségesnek kell lennie e felső hatalmakhoz.

[34] József valóban jól fejlett és vonzó külsejű megbízható fiatalember volt. Erős, becsületes és munkabíró volt. Urának szeme előtt kegyeket élvezett, tehát bátran jöhetett-mehetett az ő házában. Most azonban a becsületessége tétetett próbára. Most kellett kiderülnie, hogy híven és szilárdan fog-e ragaszkodni Istenhez, vagy sem. Erre Potifár felesége lett a próbakő, miképpen Sátán is arra használja szervezetét vagy asszonyát, hogy Isten földön élő fiait kipróbálja egy nehéz megpróbáltatásban, ezáltal nyervén alkalmat feddhetetlenségük beigazolására. Potifár felesége el akarta csábítani a fiatalembert. József azonban szembeszállott. Csábitási kísérleteivel azonban nem hagyott fel az asszony s amidőn semmiképpen sem sikerült elcsábítani a fiatalembert s az elmenekült előle, letépte vállairól ruháját s oly hamis vádat emelt ellene, hogy József reátámadt és erőszakoskodni akart vele. Ez nagyon súlyos vád volt; s mivel a ténykörülmények — habár csak látszat volt az egész — József ellen szóltak, Potifár börtönbe vettette, oda, ahol a „király foglyait szokták tartani." (Mózes I. 39 : 6—20) József e megpróbáltatásban minden tekintetben ártatlannak bizonyult.

[35] A házasságtörés és paráznaság oly tiltott viszonyt példáznak, amelyet szellemileg Isten gyermeke akkor cselekszik, ha Sátán „asszonyával" vagy szervezetével kapcsolatokat ápol. (Jakab 4 : 4) Jehova hű szolgái, akik Jézus Krisztus alatt szolgálnak sokszor visszautasitották Sátán „asszonyának" vagy szervezetének felkínálkozásait. Habár sokszor ki voltak téve a csábításnak, mindazáltal „szeplőtlenül megőrizték magukat a világgal szemben", vonakodva bármiben is szerepet vállalni a világon uralkodó szervezettel. Őket nem csábíthatta el Sátán „asszonya". Kitartóan visszautasitották és semmi közük sem volt illetve nem egyesültek a világi farizeusi szervezetekkel s nem követtek el szellemi paráznaságot. Kerülték e világ romlott politikai ügyeit s csak Istennek és Jézus Krisztusnak szolgáltak tovább is rendületlenül.

[36] Potifár bosszúból emelt hamis vádat József ellen. Bosszúvágy indította a hamis papságot is, miképpen ezt az asszonyt, Isten hű gyermekeinek üldözésére, szabadságuktól való megfosztására, hamis váddal vádolva meg őket a világ szervezetei előtt. Jehova Isten bizonyságtevőit károrömmel kommunistáknak igyekeztek feltüntetni. Főképpen a világháború alatt emeltek sok hasonló hamis vádat ellenük. Habár a hű szolga osztály Jehova parancsa szerint pontosan az igazsághoz ragaszkodott és csakis az igazságért és Isten nevének igazolásáért kelt síkra, a hamis asszony, miképpen Potifár felesége, hazugsághoz folyamodik, gonosz bűntényekkel vádolja Isten népét s így akarja mozgási szabadságában korlátozni. Babilon „vitézei" sohasem álltak nyiltan ki a harcra; s ez főképpen napjainkban is így van. Az Isten népe által hirdetett igazsággal (tényállásokkal) nem tudnak szembeszállni, tehát hazugságokhoz folyamodnak és hátulról lövöldöznek. Potifár felesége nagyon jól tudta, hogy nem tud igazi váddal előállani Józseffel szemben s csak úgy bánhat el vele, ha férjéhez való viszonyát kihasználja a saját részére; ezért cselekedett féltékenységből és nyilt gonoszságból ravaszul Józseffel szemben. Éppen így a benne példázottak tudják, hogy semmivel sem menthetik magukat s ezért a háttérből, ravaszul lövöldöznek Jehova bizonyságtevőire, mindig megbújva valakik mögé és tekintélyükre mutatva, a világ politikai és gazdasági tényezői előtt. Erről és harci módszerükről mondja Jehova Isten: „Babilon vitézei (Sátán szervezetének tagjai) felhagytak a viadallal, erődítményeikben

FEL

ülnek. Elfogyott a vitézségük, asszonyok lettek." (Jeremiás 51 : 30) Aminek az lett az eredménye, hogy Jehova bizonyságtevőit lázítás, államellenesség és egyéb hamis vádak alapján börtönbe vetették vagy bevádolják. (Máté 24 : 9; Márk 13 : 9) Főképpen a világháború alatt emeltek ily hamis vádakat Isten hű népe ellen Isten iránti feddhetetlen ragaszkodásuk miatt. A „gonosz szolga" osztály, mint Sátán asszonyának, illetve magvának része, akkor az ellenségei kezébe szolgáltatta a hűségeseket, miképpen Júdás Jézust a zsidó papság kezeibe. — Máté 24 : 9—12.

[37] Józsefet ez az asszony főbenjáró bűnténnyel vádolta. Ez oly vád volt, amelyet könnyen lehetett állítani és ténykörülményekkel is alátámasztani, miközben József semmit sem tudott felhozni a maga mentségére és igazolására becsületszavánál egyebet. Faraó sütőmesterét a József bűnénél kisebb bűnért lefejezték. Józsefet is lefejezték volna, ha Isten nem fogta volna pártját, kiterjesztvén védő kezét felette és megakadályozta az ő kivégzését. Jehova úgy gondviselte az ügyet, hogy József egy jobb fogdába került, t. i. a királyi börtönbe. Kétségtelenül egy ideig Józseffel is úgy bántak mint a többi fogollyal; mert prófétailag írva áll felőle: „Békót raktak lábaira és vasban járt." (105. zsoltár 17, 18) Az Úr kegyelmes volt irányában s így József a börtönben megbízott rabszolga lett: „És a tömlöctartó mindazokat a foglyokat, kik a tömlöcben valának, József kezébe adá, úgyhogy, ami ott történik vala, minden ő általa történik. És semmi gondja sem vala a tömlöctartónak azokra, amelyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel és valamit cselekszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala." (Mózes I. 39 : 22, 23) József ebben a börtönben Jézus Krisztus előképe volt, az ő lábtagjai által képviselve a földön, akik főképpen a világháború alatt cselekvési szabadságukban korlátozva voltak és fogságban voltak.

[38] Bármily ítéletet is hozzanak Isten népére, a hű maradékra vagy Krisztus lábtagjaira, azt Jézus úgy tekinti, mintha őerá mérték volna. (Máté 25 : 36—40) Jehova szolgái a világháború alatt be voltak zárva, miképpen József a börtönben. De azután Isten sok szenvedéseiket megkönnyebbítette, életben tartotta őket, habár úgy vetették börtönbe az ő híveit, hogy ott megöljék őket, s emiatt nevezi őket az Írás a „halálfiainak" (halálra adott fiaknak). (79. zsoltár 11; 102 : 20) Akkor már Jézus Krisztus, Isten szeretett fia a templomban tartózkodott. A szentszellem vigasztaló és vezető munkája megszünt, mivel immár az Úr személyesen jelen volt templomában; azóta ő vezeti és vigasztalja köréje gyűlt híveit. (Thess. II. 2 : 7; János 14 : 16—18) Ezek szerint Isten akkor a hasonmási József osztállyal volt, amely az ő szolgája volt és kegyes volt iránta, attól kezdve mindezideig. Amiképpen minden fogoly József kezeire volt bízva, így az Úr az ő hű és bölcs szolga osztályának adott át minden kiváltságot, hogy szolgáljon a fogoly-osztálynak, illetve először a Ruth és az Eszter útján példázottaknak és azután a jóindulatú embereknek, a jonadáb osztálynak, amely feloldoztatott a királyság szabadságában. Így gyümölcsöztette az Úr a hű szolga osztály munkáját, amit a dráma e részében József példáz, minden javait kezeire bízván. Jólétért könyörög és meg is nyeri, amint Isten megígérte. (118. zsoltár 25) József megőrizte büntetlenségét Isten előtt. Így a maradék is, amely Krisztus lábtagjaiból áll, megőrzi hűségét tovább is Jehova Isten iránt, s aki megőrzi, bizonyos lehet, hogy részt fog venni Jehova szent nevének tisztázásában. A nagy prófétai dráma tovább folyik és megmutatja, hogy Jehova még sokkal többet is fog tenni József érdekében, s ezzel közli előre, hogy Isten az Úr Jézus Krisztus által még nagyon sok munkát fog elvégeztetni az ő nevének dicsőítésére. Most ezeket az igazságokat azért ismerteti meg hű szolgaosztályával, hogy reménységében megerősödjön és tudomásul vegye, hogy a folytonos hű szolgálat által annak idején Jehova szent nevének igazolásában is közre fog működni.

Tanulmánykérdések

1. Nevezd meg, miért gondoskodott Isten azokról, akik megtartják az ő beszédét? Hogyan lett kétségbe vonva Jehova becsülete (neve) és kijelentése? Mily lépéseket tett Jehova ebben az ügyben és miért? Mily eredménynyel? Mily bizonyságot kell tehát tenni most? Mi a célja?
2. Mikor és kire nézve lesz érvényesítve a Róma 6 : 23-ban közölt szabály? Megtartották ezt a szabályt? Miért nem?
3. Miért Isten kegyadománya az élet? Magyarázd meg mit jelent: „Krisztus Jézusban, a mi Urunkban"?
4. Kinek és miképpen közölte Isten előre való tudásának bizonyítékait és gondviselését az emberekre nézve? Mily célból történt az?
5, 6. Mi volt a célja Jehovának a régmultban vezetett eseményekkel s azoknak igéjében való feljegyzésével? Mikor és kinek tárta fel Jehova e prófétai dráma alkalmazását? Hogyan és miért?
7, 8. Sorold el József és Benjámin születésének kísérő körülményeit és korábbi tapasztalatait!
9. Mutass rá Izrael 12 fiának származására s egymáshoz való viszonyára!
10, 11. Beszéld el az események folyását, amiáltal József lett a legfontosabb ember Egyiptomban! Mutass rá József nevének prófétai jelentőségére!
12, 13. Mutasd ki, hogy ez a prófétai dráma valamint más drámák is, melyeket Jehova vezetett, feljegyzésükben isteni célt szolgálnak!
14, 15. Kit példáz Jákób e prófétai drámában? S hogyan? Kit Rákhel?
16, 17. Kit példáz József a darab e részében és miképpen? Kit Benjámin? Kit József és Benjámin együtt?
18. Mit mutat előre a dráma következő vonása: a) ama tény, hogy József atyjának kedvence volt és Benjámin születéséig ő volt az egyetlen, aki Rákheltől született? b) Ama körülmény, hogy József és Benjámin is Jákób öregségének voltak a fiai?
19. Kit példáz József tíz féltestvére? Hogyan van ez bemutatva?
20, 21. Kinek és miért ajándékoz Jehova értelmet a próféciák megértése tekintetében? Hogyan tudhatjuk meg, hogy a próféciát helyesen értjük?
22. Mutasd ki vonatkozó szövegek alapján, hogy a Móz. I. 37 : 1-ből vont következtetés szerint József és Benjámin prófétai jelentőségűek?
23—25. Magyarázd meg a prófétai képeket: a) Mózes I. 37 : 3-at! b) József álmában és annak teljesülését testvéreit illetőleg; c) azon körülményt illetőleg, hogy József atyjának hű gyermeke volt és hű pásztor, s a testvérei mily pásztorok voltak? d) azon megbízatást, melyet József a 14. vers szerint atyjától kapott!
26. Mit jelentenek József álmai?
27. Mutasd ki József álmának prófétai jelentőségét, valamint azon gyűlöletet és irigységet, amelyet féltestvérei mutattak iránta!
28—30. Ismertesd röviden Mózes I. 37 : 14—36 verseit, melyek Józsefről szólanak! Alkalmazd a prófétai képet!
31. Mily szerepváltozásra mutat a dráma második része és a teljesülésben?
32, 33. Alkalmazd a dráma prófétai képét Mózes I. 39 : 2-szerint!
34, 35. Hogyan vonatkozik a prófécia teljesülésében azon

FEL

körülmény, hogy Potifár felesége el akarta csábítani Józsefet s így akarta megrontani az ő feddhetetlenségét? 36. Mit csinált Potifár felesége, miután nem sikerült elcsábítani Józsefet?

37, 38. Mit bizonyít, hogy abban az időben, a prófétai kép teljesülésekor, „Jehova Józseffel volt"?

(Angol W. 1937 február 1.)

Jehova gondviselése

2. rész

„Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül. Ez lesz nyugvóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem. Eleséggel megáldom gazdagon, szegényeit jóltartom kenyérrel." — 132. zsoltár 13—15.

JEHOVA gondviselése elsősorban Jézus Krisztusnak, az ő kedvencének, és Krisztus testtagjainak szól. Ezek alkotják a templomot vagy Isten lakóhelyét és ő gazdagon gondoskodott róluk. József mindenekelőtt Jézus Krisztust példázza, másodsorban pedig az Úr hű követőit, a „hű és bölcs szolga" osztályt, a földönlévőket is beleértve. A szorongatás jelen napján nagy vigaszt nyujt és megerősíti reménységében a maradékot, hogy bőven részesül szellemi kenyérben Isten kezéből állandó táplálására, megerősítésére. Isten most evégből tár fel előttük egy próféciát, ezt a drámát is beleértve, amelyet a régmultban rendezett meg szolgái útján. Józsefet fogságban tartották, jóllehet semmi bűnt sem követett el. Isten mindazáltal egy ideig meghagyta abban a helyzetben, hogy a drámában kijelölt szerepét tovább játsza, ami eljövendő nagyobb eseményeket volt hivatva előre tükrözni, hogy miképpen fogja végrehajtani Jehova kinyilatkoztatott akaratát.

[2]Az uralkodó pohárnoka és sütőmestere is ugyanazon börtönben voltak bezárva, amelyben József, mivel valamiben vétkeztek uralkodójukkal szemben. József szolgálta ki ezeket a foglyokat is. Ez a két ember álmot látott, amit József megmagyarázott nekik, azt is közölve velük, hogy kettejük közül az egyiket ki fogják végezni, a másik ellenben visszakerül előző tisztségébe a király szolgálatában. József arról is felvilágosította őket, hogy az álom megmagyarázása nem származik saját tudományából, hanem az Istentől s így Jehovának adta a dicsőségét és nem a maga részére tulajdonította el azt. József arra kérte a pohárnokmestert, hogy a börtönből való kiszabadulása után, miután előbbi tisztségét ismét elfoglalja a király udvarában, beszélje el a királynak, hogy őt, Józsefet, gonoszul elrabolták népe közül, rabszolgának eladták és ártatlanul tartják börtönben. A két ember álomlátásának magyarázata igaznak minősült; de amidőn a pohárnok megszabadult és ismét elfoglalta tisztségét, megfeledkezett Józsefről és két esztendeig semmi sem történt József kiszabadítása érdekében. — Mózes I. 40.

[3]A látható tényekből, melyek a prófécia e részével egyeznek, az tűnik ki, hogy az körülbelül 1918-ban kezdett teljesülni. Az álomlátó két fogoly mint rab egymással azonos színvonalon állott; ámde az álomból kitűnik, hogy a pohárnok nem volt érdek ember, mivel a bort, melyet a pohárban felszolgált, Faraónak, a királynak nyujtotta. Viszont a sütőmester álmából az látszik, hogy három kosár süteményt sütött, s jóllehet, az álom kimutatja, hogy az mind a Faraóé volt, mindazáltal hagyta, hogy a madarak ellopkodják. Pontosan úgy történt, ahogyan József előre megmondta az álom megmagyarázásakor: a pohárnokot vagy pincemestert kiengedték a börtönből és ismét elfoglalhatta korábbi tisztségét; a pékmestert ellenben kivégezték. A pohárnok a hűséges, viszont a sütőmester a hűtlen szolga osztályt példázza. Ezt a két osztályt alkotó személyek abban az időben, amidőn az Úr templomához jött, egymással egyenlő lépcsőfokon álltak az Úr előtt, hogy megítéltessenek. Az Úrnak e hasonmási lévitái vagy szolgái abban az időben vétkeztek a nagy királlyal Jehovával szemben; ő haragudott rájuk és 1917—18-ban tanusított törvénytelen eljárásukért nem voltak kedvesek előtte. Isten ebből az okból hagyta, hogy mozgási szabadságukban korlátoztassanak, illetve Sátán fogságába kerüljenek. De amiképpen a pohárnok boldog volt, amidőn korábbi tisztségébe visszakerülhetett, a hűségesek is boldogak voltak, amidőn ismét szabadok lehettek, korlátozásuk megszünt és az Isten haragja elfordult róluk. — Ésaiás 12 : 1; 60 : 10; Zakariás 1 : 14, 15.

[4]Azon próféciák, amelyeket Jehova a régmultban adott, s amelyek előre értesítettek Isten híveinek sorsáról, esedékesek lettek, hogy beteljesüljenek; a felszenteltek érdeklődni kezdtek jelentőségük iránt és nyugtalanok voltak, mivel nem tudták megérteni azokat; ezt példázza a foglyok elcsüggedése, nem tudván megérteni álmuk jelentőségét. A felszenteltek közül többen megkísérelték a próféciák megmagyarázását a saját nézetük szerint — beleértve a Józsefről és testvéreiről szóló prófétai drámát is —, s nem várták meg Isten kitűzött idejét, hogy ő tárja fel azokat előttük. Amidőn a két fogoly elbeszélte Józsefnek az álmát, ő így szólt hozzájuk: „Avagy nem Istennél van-é a magyarázat?" (Mózes I. 40 : 8) Ez mutatja előre, hogy a próféciákat nem tudják emberek megmagyarázni, hanem Jehova Istentől kell származnia és ő azt a kellő időben meg is adja azoknak, akik öt szeretik és szolgálnak neki. A templomban Jézus Krisztus Jehova nagy szolgája és tolmácsa s az Isten engedelméből s az ő vezetése alatt részesülnek Isten próféciáinak megértésében a hűségesek az Úrnak templomához jövetelekor. Akik meg akarják előzni az Urat és a próféciákat a saját eszméik szerint igyekeznek magyarázni, sohasem részesülnek a helyes magyarázatban. Az alázatosak ellenben az Úrra várnak és tőle igyekeznek tanulni. „Igazságra tanítja és útjain vezeti az alázatosakat." (25. zsoltár 9) A pohárnok vagy pincemester álma a híveket, önzetleneket és alázatosakat példázza, akik Jehova Isten szőlőjének gyümölcsét termik és örömet szereznek az örökkévaló nagy Királynak. (János 15 : 5—8) Isten ezen osztály iránt tanusította kegyeit és ezt részesítette elismerésében. Az illető, amidőn Józsefnek elmondta az álmot, így szólt: „... a szőlőtőn három szál vessző vala ... és ge-

FEL

rezdjei megérlelék a szőlőszemeket... és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába és adom vala a poharat a Faraó kezébe." Mire József így válaszolt a főpohárnoknak: „A három vesszőszál három nap", illetve azok három napot példáznak. (Mózes I. 40 : 9—12) Ez a három nap azon három évnek felelt meg, amelyek 1919-ben kezdődtek, amidőn az Úr hozzáfogott a foglyok kiszabadításához; 1919 és három év 1922-ig vezet minket, amidőn az Úr tudtul adta hű szolgájának, hogy ismét visszafogadta kegyeibe, aminek nagyon örvendett a hű szolga osztály; ugyanabban az időben kenetett fel Szentszellem kiárasztása útján. — Jóel 2 : 28, 29.

[8] Az Úr haragja akkor fordult el a hívektől, aminek ők nagyon örvendtek. Akiknek kiváltságukban állott, hogy 1922-ben résztvegyenek a cedarpointi nagygyűlésen, még biztosan emlékezni fognak az örömteljes időre. Körülbelül egyazon időben lett nyilvánvaló a „gonosz szolga" osztály is, amely hagyta, hogy a „madarak" elrabolják tőle az igazságot. (Máté 13 : 4, 18, 19) Ezek önzésük miatt, mivel a saját üdvözülésüket helyezték előtérbe, nem pedig Jehova Isten nevének dicsőítését, kivetésben részesültek az Úrtól és az „Isten átka" alá kerültek, mintha fára akasztattak volna; ezt példázza a sütőmester felakasztása. (Mózes V. 21 : 23) Habár a próféciából kitűnik, hogy a szigorú megkülönböztetés a hű- és a hűtlen szolga osztály között 1922-ben megtörtént, a hű szolga osztály nem látta az Úr e hasonlatának a két szolgáról szóló teljesülését a WT 1927 ápril. 1. sz. megjelenése előtt. „A jó és a gonosz szolga" c. cikk olvasása alkalmával ismerte meg az Úr népe elsőízben a két osztály közti különbséget. A gonosz szolga osztály sosem tudta meglátni a prófétai hasonlat ezen teljesülésének igazságát. Még a mai napig is így szól: „Az Úr sosem haragudott reánk a világháború alatt", s tovább is politikai hatalmakat tekintik a bibliai felsőbb hatalmaknak.

Az ő jósága

[6] Az emberek gyakran megfeledkeznek igazi barátaikról. Söt még az édesanya is megfeledkezhetik gyermekéről. Isten azonban sosem feledkezik meg azokról, akik híven szolgálnak neki. (Ésaiás 49 : 15) Jehova prófétája amennyiben Jézus Krisztust, az igazi szellemi izraeliták fejét ábrázolja, mondja: „Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dícséreteiről mind aszerint, amit az Úr velünk cselekedett: az Izrael házához való sok jóságról, amelyet velük cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. És Ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, akik nem hazudnak; és lőn nékik megtartójuk. Minden szenvedésüket ő is szenvedte és orcájának angyala megszabadítá őket, szerelmében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban." — Ésaiás 63 : 7—9.

[7] József, akiről megfeledkeztek, még két teljes évig sínylődött a börtönben, miután az előzőleg említett emberek álmait megmagyarázta. Róla megfeledkezett az az ember, akivel rendkívül jót mivelt; ámde nem feledkezett meg róla Jehova Isten. Jehova nyilván azért hagyta a börtönben Józsefet tovább is, hogy a prófétai dráma további részét így valósítsa meg. Jehova a maga jónaklátott idejében a dráma egy másik részét vonultatta fel, s most ezt a részt fogjuk megvizsgálni.

[8] Jehova egyik éjszakán két álmot adott Faraónak. Abban az időben az volt a szokás, hogy az álmokat világi bölcsekkel magyaráztatták meg, s így a Faraó is Egyiptom összes mágusait és bölcseit magához rendelte. De közülök senki sem tudta megmagyarázni az álmait. Ekkor eszébe jutott a pohárnoknak, hogy József egykor nagy szívességet tett neki, amiről teljesen meg is feledkezett. „Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. A Faraó megharagudt vala az ő szolgáira és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütőmestert. És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda. És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala neki; és ő megfejté nekünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg. És lőn, hogy amiképpen megfejté nekünk, úgy lőn; engem visszahelyezett hivatalomba, amazt pedig felakasztatá." — Mózes I. 41 : 9—13.

[9] Amidőn Faraó meghallgatta főpohárnokának ezt az elbeszélését, azonnal Józsefért küldött, aki még mindig a börtönben volt. József akkor nyilván úgy nézett ki mint a többi foglyok, piszkos ruhában, borotválatlanul járt. Megborotválkozott, tiszta ruhát öltött magára, s azután így vezették a király elé. A király elbeszélte neki, miket álmodott s megkérdezte, meg tudná-e magyarázni azt. József ismét hűségesnek és igazságosnak bizonyult, amennyiben a teljes dicsőséget és tiszteletet Jehova Istennek adta: „És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, ami a Faraónak javára van." — Mózes 41 : 16.

[10] Jehova részesítette Faraót ezekben az álmokban s most Faraó elbeszélte azokat Józsefnek. Faraó a prófétai dráma e részében oly szerepet játszik, amely Jehova Istent képviseli, amint Jézus Krisztussal közli szándékát s általa az ő hű és bölcs szolga osztályával, azokkal a hívekkel, akik a földön élnek és Krisztus lábait alkotják. általuk közölteti a magyarázat jelentőségét, „akinek lábait bilincsekbe verték" volt. (105. zsoltár 19) Az írás Mózes I. 41 : 17—24-ben ismerteti az álmokat, úgy ahogyan azokat Józsefnek elbeszélték. A prófétai dráma e részét beteljesítő események amelyeket most felismertünk, a következők:

[11] Az Úr munkájának illési korszaka alatt az Úr Jézus Krisztus akkori követői a nyilvánosság előtt kijelentették, hogy Armageddon a tőke és a munka közti harcot fogja jelenteni, ami világterjedelmű anarchiával fog járni. 1914-ben a világ a nagy háborúba volt keveredve s azt gondolták, hogy ez a háború anarchiában fog feloldódni vagyis Armageddon háborújához fog vezetni. Isten hívei akkor a világon uralkodó helyzet és Sátán ellenséges tevékenysége miatt sok bajjal küzdöttek. A következő kérdések foglalkoztatták őket: Vajjon mi lesz Isten felszenteltjeivel, illetve Isten szervezetének (egyházának) látható részével? Hogyan fogják túlélni az anarchiát? Ezekre a kérdésekre a próféciák tartalmazták a választ, amely próféciákat Jehova iratott meg; ezek azonban jelképi nyelven irattak s akkor még nem érkezett el Jehova ideje, hogy ezeket a próféciákat felszenteltjeinek értésükre adja s emiatt nem is érthették meg azokat. Ezek a próféciák azonban,

FEL

miként az álmok, feljegyeztettek; s habár egyesek megpróbálták megmagyarázni azokat, mégsem létezett oly magyarázat, amely megértésüket jelentette volna.

[12] A világháború végével azonban Jehova előtérbe helyezte a próféciákat és az azokat beteljesítő eseményeket és Faraó kettős álmához hasonlóan a prófécia megértése kétszeresen is bizonyos lett. Jézus Krisztus legyőzte Sátánt a mennyben dúló háborúban és a földre taszította onnan. Most tehát Jézus Krisztus képes lett megmagyarázni a jövendölések vagy „álmok" könyveit és feltörhette a hét pecsétet és feltárhatta a próféciákat. (Jelenések 5 : 1—7) Azután Jehova követét vagy magyarázóját, Jézus Krisztust templomához küldte. Amidőn a magyarázó a templomhoz érkezett, érkezett el az idő is, hogy a híveket maga köré gyüjtse a templomban s azután eléjük tárja a próféciák értelmét. Azelőtt tényleg senki sem tudta megmagyarázni a próféciákat, egyetlen világ-bölcs és közéjük keveredett „választott vén" sem, akik azt hitték, hogy ők meg tudják magyarázni azokat és meg is próbálták, megmagyarázni. A választott vének közül némelyek a Józsefről és testvéreiről szóló prófécia magyarázásával is megpróbálkoztak; magyarázataik azonban nem jártak sikerrel. Akik magyarázóknak akartak feltünni, később a gonosz szolga osztályba kerültek. Abban az időben nagyon sötétek voltak a kilátások a világi emberek — és a felszenteltek előtt is. Ez 1918-ban volt és 1919 első felében. A nagy király, Jehova mindazáltal megtalálta a magyarázót, előállította, Jézus Krisztust, t. i. nagyobb Józsefet és 1919-ben hozzáfogott és a „foglyokat" kezdte kihozni a „börtönből", pontosan úgy, ahogyan Józsefet is kihozták és a Faraó elé állították. Az eredeti hű és bölcs szolga osztály, akit Márdokeus és Naomi is példáznak, előjött és szabad lett a szolgálatra; ezt példázza József. 1922-ben kezdték meglátni Jehova tanubizonyságai a próféciák magyarázatát és az ő munkájuk szervezett alakban kezdett előrehaladni.

[13] Ezeket a történelmi tényeket és viszonyokat eszünkben tartva, nézzük meg, hogy Faraó elbeszélte Józsefnek kettős álmát és József Isten szellemétől megvilágositva, hozzáfogott azoknak magyarázatához. (Mózes I. 41 : 17—32) Habár a maradék nem is ismerte a próféciák — s köztük a most vizsgált prófécia — értelmét, a nagyobb József mindazáltal immár korán, még 1922-ben bizonyságtevő munkára küldötte, miután szellemét „minden testre kiárasztotta". A hűségesek e munkában való közreműködésükkel vesznek részt e prófécia teljesitésében; az Úr Jézus Krisztus, a nagyobb József tárta fel előttük a próféciák értelmét s szellemi jelentőségét; a maradék viszont a maga részéről az Úrtól nyert ezen magyarázatokat, nyomban miután azokban részesül, másokkal is közli „Egyiptomban", illetve ezen a világon. Más szóval, a templomban a nagyobb József Isten jövendölésének jelentőségéről értesiti a maradékot, amely aztán a maga részéről a jonadábokkal közli, illetve a „más juhokkal", akiket most gyüjt az Úr az ő nyájába.

Faraó álmai

[14] Faraó nem tudta megmagyarázni az álmait, mivel bűnös ember volt. Bölcsei és mágusai sem tudták megmagyarázni azokat; mert azok is csak bűnös emberek voltak és a gonosz szolga osztályt példázták, amely megpróbálja a prófécia magyarázását, de megmagyarázni nem tudja. Faraó eljátszotta a maga szerepét a drámában, s ennyi volt minden, amit tennie kellett. Szükséges volt, hogy valaki eljátsza azt a szerepet, ami Jehova Istent · képviselje, amint szeretett fiának, Jézus Krisztusnak feltárja a próféciák értelmét. Faraó tehát csak a szerep eljátszására volt igénybe véve. Első álmában Faraó hét kövér és szép tehenet látott kijönni a Nílus folyóból és legelni a Nílus völgyének dús füvében. Azután újabb hét tehén jött ki, de azok soványak és nyomorúságos kinézésüek voltak. A sovány tehenek azonban legelés helyett felfalták a hét kövér tehenet. A kettős dráma e része azon ellentétet fejezi ki, amelyet Jehova Isten Jézus Krisztus alatt álló szervezetében, és a világon uralkodó sátáni szervezetben engedett kifejezésre jutni, főképpen azon „szellemi táplálék" tekintetében, amit a sátáni szervezet elemei nyujtanak a nép számára. Jól figyeljünk tehát erre az ellentétre.

[15] Jehova gondviselését szervezete számára a hét jól táplált kövér tehén példázza. Ezek amint kijöttek, a részükre készitett dús legelőn legeltek. S mivel melegvérű állatok voltak, az emberiségért szerzett engesztelés teljességét példázzák s azon keményebb eledeleket, amelyeket csakis Jehova nyujt, s amit Jézus Krisztus, a nagyobb József alatt álló szervezetének oszt ki. Ez azt jelenti, hogy az ő országa elérkezett, és a szegletkő, a nagyobb József, Jézus Krisztus elhelyeztetett Sionban. (Ésaiás 28 : 16) Jézus Krisztus, a világ illetékes uralkodója immár a trónján ül. Az „élet tiszta folyóvize" kicsordul „a Bárány és az Isten trónja" alól s az életről való gondviselést jelenti, amiről Isten az engedelmesek számára gondoskodott. (Jelenések 22 : 1, 2) Jehova gazdagon gondoskodott azokról, akik hozzá jönnek s be akarják bizonyitani előtte feddhetetlenségüket, ez az élet útja és ennél más út nincsen. A kövér és szép tehenek tehát ezt a gazdag gondviselést példázzák.

[16] Most pedig hasonlítsuk össze Jehova gazdag gondviselését azon silány szellemi-eledelpótlékkal, amely Sátán szervezetében található, főképpen azon szellemi eledellel, amit a „babonás elemek" feltálalnak. A hét, rosszul táplált sovány tehén azok szellemi állapotát példázza, akik az Úr Jézus templomához érkezésekor Sátán szervezetének fogságában voltak, illetve azokat a felszentelteket, akik a templomon kívül álltak s azon jóindulatú embereket is, akik nyögnek és panaszkodnak mindazon szörnyűségek láttán, amiket kereszténység-szerte látnak s azon silány eledelek miatt, amikkel táplálkozniok kell. Ezek kiéhezett állapotban voltak s nagyon rá voltak szorulva a lelki eledelekre, hogy életben maradhassanak. Amidőn tehát Jehova hű szolgái a templomba gyüjtettek, Isten szervezetének lettek részeivé és részesültek az isteni gondviselésben, hogy egymásnak és másoknak is, akik az igazságot keresték, kölcsönösen szolgáljanak. Mint a templomi osztály tagjai a nagyobb József testvérei s általa tápláltatnak. A sovány tehenek tehát a színjáték e részében azon jóindulatú embereket példázzák, akiket Sátán fogságban tart és élelmiszer hiányában étlen vesznek. Ezeknek a foglyoknak kell táplálékot nyujtani. Hogy a hét sovány

FEL

tehén felfalta a hét kövér tehenet, azt mutatja, hogy az Istennel szemben jóindulatú emberek, a foglyok, megemésztik azon eledeleket, miket Jehova számukra készített és részükre készen tart az ő szervezete útján s abból kell táplálkozniok. Bűnelk engeszteléséről gondoskodás történt; erről tudomást kell szerezniök és hinniök kell Jézus Krisztusnak értük omlott vérében. Meg kell ismerniök Jehova akaratát és cselekedniök is kell, hogy Armageddonkor védelemben részesülhessenek, megmenekülve az ítélettől s így aztán örökölhessék a királyság áldásait, amiket Isten a világ kezdete óta készen tart számukra. — Máté 25 : 34.

[17] Amint a prófétai dráma mutatja, a sovány tehenek azután is soványak voltak, miután a kövéreket felfalták. Természetesen ez nem jelentheti azt, hogy Isten asztala, gondviselése nem kielégítő azok számára, akik arról étkeznek, hanem nyilván azt jelenti, hogy azok a jóindulatúak, akik Isten tárházából étkeznek, ezáltal még nem részesülnek az élet teljességében, hanem most és Armageddon alatt és azután is függő helyzetben lesznek Jehovának Jézus Krisztus útján való gondviselésétől. (Róma 6 : 23) Azonkívül ez a képlet azt is bizonyítja, hogy a Biblia szellemi táplálékot tartalmaz s mint ilyen, eledelül szolgál Armageddon előtt és után is. Azon szellemi eledelt, amit Jehova igéjének feltárása útján nyujt, már most élvezni kell a kegyeseknek a földről való eltávozása előtt, s nemcsupán Krisztus ezeréves uralkodása után. A Bibliát most kell használni, s mivel most használják az igazságra szomjazók felüdítésére, Sátán és eszközei kétségbeesve meg akarják akadályozni az embereket az Istentől számukra készített eledelek élvezetében. Ebből nem kell arra következtetni, hogy Krisztus ezeréves uralkodása alatt is azon könyveket fogják használni, amelyeket Isten most tétet közzé szervezete útján, és arra sem kell következtetni ebből, hogy azon időben is használatban lesz a Biblia. Ezek az iratok most rendeltettek a nép felvilágosítására. Miután az Úr Jézus Krisztus a „többi juhokat" is Isten nyájába terelte, akkor az Úr nyilván másképpen fog gondoskodni részükről.

[18] Ha tehát azt látjuk, hogy az iratokat és könyveket, amelyek a Biblia tartalmát feltárják, most kell használni, mivel ez az Isten jelenre szóló intézkedése, ezzel azok felelőssége is nagyobb lesz, akik most birtokolják ezeket az igazságokat. Jehova egy népet választott ki a maga nevének s ezt küldi most a templomból, nevének ismertetésére s most ez a főkérdés, amiről szó van. Ez képezi az ő gondviselését az emberiség életbentartására. Arra figyelmezteti tanubizonyságait, hogy ne szűnjenek meg közölni ezt az üzenetét a jóindulatú emberekkel, s hogy miután azok értesültek az ő üzenetéről, attól kezdve ők a felelősek, hogy a felkentekhez csatlakozzanak ezen üzenet továbbításában. Éppen ezt a parancsot tartalmazza Jelenések 22 : 17: „És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, az is mondja: Jövel! És aki szomjazik, az jöjjön el; és aki akarja, jöjjön és vegye az Élet vizét ingyen!"

[19] Jehova Jézus Krisztus, a lelki József vezérlete alatt küldi tanubizonyságait azon munka végzésére, amelyet Jézus Krisztus parancsol. Ezek a bizonyságtevők tartoznak felvilágosítani az embereket a nagyobb József gondviseléséről s kell közölniök velük: Jöjjetek, élvezzétek Isten kegyes gondviselését, ha akarjátok! — Akik ezt hallják és jóindulatúak, — a jonadábok, amint másutt nevezve vannak, — a maguk részéről elfogadni tartoznak az örömhírt és nekik is így kell szólaniok azokhoz; akikhez az ő szavuk eljut: „Jöjjetek!" Mindnyájan együttesen fogják mondani, akik szeretik Istent és az ő országát: „Jöjjetek, vegyétek az Élet vizét ingyen!" Mert ez jelenti Isten gondviselését. Ő életet ád és megtartja azt; s azokat részesíti életben, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

A második álom

[20] Faraó első álma után ismét elaludt és másodszor is álmodott; második álmában hét ép és kövér búzakalászt látott egy tőn. Azután másik hét kalászt látott, amelyek aszottak voltak és a keleti szél elszárasztotta. Ez a hét sovány kalász aztán a hét kövér kalászt felfalta. József így szólt Faraóhoz: „A Faraó álma egy és ugyanaz." (Mózes I. 41 : 22—29) A két álom egy és ugyanazon dráma két része, illetve egy és ugyanazt jelenti. A hét kövér gabonafej a gazdag gondviselést, „az Élet kenyerét" példázza Jehova országának szervezetében Krisztus uralkodása alatt, t. i. azon éltető és életfenntartó eledelt, amiről azok részére gondoskodott, akik őt szeretik és neki szolgálnak. A hívek a földön főképpen 1922 óta látták és méltányolták Isten kegyelmes gondviselését és táplálkoztak a bőségesen nyujtott eledelből.

[21] E hűségesek és állapotuk felől áll megírva: „Békességet ád határaidnak és megelégít téged a legjobb búzával." (147. zsoltár 14) A hívek közül mindenki örömmel tudja igazolni, hogy ez a zsoltár beteljesült, ami prófétailag a határain belül békére is rámutat, valamint arra is, hogy területén a legjobb búza terem, illetve értékes igazság, ami megvidámítja szívüket. Ezek a többi gyermekek, akik Siontól születtek s ezek most gazdagon tápláltatnak Isten gazdag gondviselése folytán Jézus Krisztus által; nagy békességet élveznek. (Ésaiás 54 : 13) Ezt a csodálatos intézkedést és áldást főkép az utóbbi néhány év alatt értékelte a templom osztály.

[22] Most ezzel ellentétben a hét sovány és elszáradt kalászt tekintsük meg. Ezek az elaszott kalászok a földön élő jóindulatú emberek állapotát példázzák, miközben e világ útján működő Sátán fogságában vannak. Ezek a kalászok azon rossz dolgokat példázzák, melyeket a világi szervezetek nyujtanak az emberiség számára. Az igazság után szomjazó, jóindulatú emberek üres kalásszal táplálttattak, s amit Isten igéjéből felismertek, eltiporták előttük vagy elcsűrték-csavarták s így nem ismerhették fel többé Isten gondviselését; az ehelyett felkínált eledel a legrosszabb eledelek közül való volt. Az álom-próféciában a jó gabonakalász, amit a sovány kalászok elnyeltek azt jelenti, hogy a jóindulatú emberek szeretnék megismerni az igazságot, szeretnének elmenni a nagyobb József, Jézus Krisztus fennhatósága alatt álló Jehovának szervezetéhez és az ország gyümölcseiből szeretnének táplálkozni, az Élet kenyeréből, amelyet Jehova szervezete útján nyujt, hogy ezekben a gonosz napokban életben maradhatnának, igazságra és alázatosságra törekedve, hogy oltalomban részesüljenek azon a napon, amidőn a mindenható Isten haragja kifejezésre fog jutni

FEL

Sátán szervezetével szemben. Ez ismét annak szükségességét hangsúlyozza, hogy Jehova bizonyságtevői most sietnek mindazokhoz eljuttatni az ország gyümölcseit, akik nyitva tartják füleiket. Ez azt jelenti, hogy a híveknek nem szabad lelankasztani kezeiket Jehovának ezen a napján, hanem legjobb törekvésükkel el kell vinniök az ország üzenetét mindazokhoz, akik el akarják fogadni. Ezt úgy Jehova bizonyságtevői, valamint mindazok tenni tartoznak, akik az üzenetről tudomást szereznek és bíznak Isten gondviselésében az emberiséget illetőleg. Ebben az áldott bizonyságtevésben a jonadábok is Jehova bizonyságtevőihez csatlakoznak, amiről azok érdekében gondoskodott, akik gazdagon fognak részesülni az életben.

Hét

[23] A hét sovány tehén és a hét kalász egy és ugyanazon dologra vonatkoznak: „És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; amit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. A hét szép tehén hét esztendő, a hét szép gabonafej, az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. Ez az, amit mondék a Faraónak: hogy amit Isten cselekedni akar, megmutatja a Faraónak. Imé hét esztendő jő és nagy bőség lesz egész Egyiptomban. Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Egyiptom földén és megemészti az éhség a földet. És nem ismerszik meg az előbbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz." — Mózes I. 41 : 25—31.

[24] A prófécia két szembenálló szervezetet mutat. A prófécia teljesülésekor Isten nem egy és ugyanazon szervezetet részesíti előbb nagy bőségben és azután sorvasztó inségben. Kizárt dolog, hogy Jehova előbb a lelki táplálékok nagy bőségével látná el népét, azután pedig epesztő inséggel látogatná meg s a multban felraktározott eledelekből való táplálkozásra kényszerítené, feltartóztatva prófétai igazságainak kibontakozását. Kizárt dolog, hogy Isten 1917 előtt az összes táplálékot kiszolgáltatta volna népének s azóta csak a mult dolgaival táplálná. Az illési kor alatt ezt gondolták. Ez a következtetés azonban nem volt helyes s a tények éppen az ellenkezőjét bizonyítják. Ez a prófétai dráma teljesen egyezik a Péld. 4 : 18-al: „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig". Isten népe felkenetése és a templomba való begyűlése után előrehalad az ő igéjének ismeretében és értékelésében. Az álmok előképi teljesülése Egyiptomban történt s akkor nagyon szükséges volt hogy a hét bő esztendő után hét szűk esztendő következzen, mert ez a prófétai dráma egyik vonása volt. E prófétai dráma újkori teljesülésében azonban a két időszakasz egymással párhuzamosan halad s a két állapot egyszerre létezik, nevezetesen az egyik állapot az egyik szervezetben, a másik a másik szervezetben létezik, azaz a „hét évek" egymás mellett egyszerre haladnak; az egyik hét év nem következik a másik hét év után, ami összesen 14-et tenne ki.

[25] A hét éves időszakasz mindenik szervezetben azon teljes időre vonatkozik, amely az Úr Jézus Krisztus templomához jövetelétől Jehova nevének Armageddonkor való igazolásáig fog tartani. Az Úr 1918-ban megjelent templomában, a gyülekezet a templomi állapotba gyűjtetett és az Isten szellemének kitöltése a maradékra megtörtént 1922-ben, viszont Armageddon még a jövőben következik be. 1936 április 4-én kezdték meg a jóindulatú emberek számára írt „Gazdagság" c. könyv terjesztését különböző nyelveken; a jövendölés mindazáltal nem azt jelenti, hogy hét év mulva teljesen be fog teljesülni. A hetes szám jelképi szám és a „hét év" itt az egész időt jelenti az Úr Jézusnak templomához jövetelétől számítva Armageddonig, amidőn Jehova nevének igazolása egészen megtörténik.

[26] A szöveg erre nézve így szól: „Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégzett dolog ez és siet az Isten azt véghez vinni." (Mózes I. 41 : 32) Az írásban feljegyzett sok prófécia teljesen bizonyítja, hogy az ily jövendölések Jehovától származtak s ez magában foglalja az itt tárgyalt, Istentől szerzett „drámát" is, s az Isten elhozza ezeket az eseményeket, amelyek annak idején teljesen be fognak következni. Isten felkent népe látja most, hogyan teljesül a prófécia s így az Isten ideje is eljött, hogy mindazok előtt feltárja ezeket, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Jehova most Jézus Krisztus útján tárja fel ezeket a próféciákat és világítja meg maradéka előtt, hogy bőségesen bírjon táplálékkal és megerősödjön hitében és reménységében. Csak úgy vonhatnak hasznot mindezekből, ha tovább tanulmányozzák a jövendöléseket, hogy így híveknek bizonyulhassanak Isten előtt.

Szervezés

[27] József Jehova szellemétől indíttatva feltárta Faraó előtt hogyan használhat fel legjobban minden segélyeszközt a fenyegető helyzettel szemben. Faraóhoz fordulva, így szólt: „Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit és tegye Egyiptom földén gondviselővé". (Mózes I. 41 : 33) József azután továbbmenőleg is tanácsot adott, hogyan lehet tökéletesíteni az aratás és felraktározás szervezését, hogy a közelgő rossz napokban is legyen eledelük. „Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak és szedjen ötödöt Egyiptom földén a hét bő esztendőben. És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését és gyüjtsenek gabonát a Faraó keze alá, élelmül a városokban és tartsák meg. És legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség esztendejére, melyek elkövetkeznek Egyiptom földjére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt." — Mózes I. 41 : 34—36.

[28] A prófétai dráma e részének teljesülésében József az Úr Jézus Krisztust példázza; mert amióta trónjára ült és templomához jött, ő „az a bölcs férfi", és az egész világ, a hasonmási Egyiptom fölé rendeltetett. Jézus Krisztus Atyjának kinyilatkoztatott akarata szerint ekkor kezdte vezetni királyságának munkáját és megszervezni és dolgoztatni híveit munkájának e részében, hogy eledelt készítsenek és táplálják a népet; ez a szellemi táplálék rendkívül fontos azok megtartására, akik az Urat keresik. Figyeljük meg, József nem

FEL

tanácsolta Faraónak a nép teendőit, hogy a nép a következő inségre felkészüljön; csupán azt ajánlotta mit tegyenek a király szolgái a szervezés tökéletesítésére, hogy munkájukat eredményesen végezhessék be. A nép, ha akarta, igénybe vehette, s ha nem akarta, nem volt kötelező igénybe venni az intézkedést; tehát mindenkinek magának kellett döntenie, hogyan akar vagy nem akar, cselekedni. Hasonlóképpen a prófécia teljesülésekor is a megváltásra vonatkozó intézkedés és az emberiség élete nem attól függ, hogy mit tehetnek az emberek. A világ számára csak egy üdvösség van, s ez a Jehova szervezete útján való szabadulás, amelynek a nagyobb József, Jézus Krisztus a feje. „És az Ő nevében reménykednek a nemzetek." — Máté 12 : 21.

[29] A prófétai dráma e részének teljesülésében Isten népének maradéka a földön tartozik hozzákezdeni és végrehajtani ezt a munkaszervezést úgy, ahogyan arra Jehova választottai útján intézkedik; s ez a kiválasztott az Úr Jézus Krisztus. A tények mutatják, hogy az Úr ezt megcselekedte és még mindig cselekszi, amennyiben ő irányítja népét a teendőkre.

[30] A király oly embert ismert meg Józsefben, akiben Isten szelleme működik és őt Egyiptomban a király után következő legmagasabb méltóságra emelte. „Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Ímé fejedelemmé tettelek az egész Egyiptom földén. És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről és adá azt József kezére; és felöltözteté őt drága gyolcs ruhába és aranyláncot tett a nyakába. És meghordoztatá őt az ő második szekerén és kiáltják vala ő előtte: Térdet hajtsatok! Így tevé őt fejedelemmé az egész Egyiptom földén!" — Mózes I. 41 : 41—43.

[31] Józsefet egész Egyiptom fölé helyezték és Faraó csak a trónnal múlta felül Józsefet. Ezt az intézkedést a nép is elismerte. József a nagy méltóságának megfelelő ruhát kapott, gyűrűt, aranyláncot és a király kocsija után következő kocsiban ülhetett. S amidőn kiment a nép közé, azt kiáltották előtte: „Hajtsatok térdet előtte!" Ami kétségtelenül azt jelenti, hogy Józsefet Egyiptom nagy emberének elismerték. Többé nem tekintették zsidó külföldinek, akit rabszolgának adtak el Egyiptomba; többé megvetett fegyencnek sem nézték; hanem most tiszteletre méltó, tiszteletben álló polgár volt, akit a király tisztviselőgárdája közé emeltek és a király után következő rangot viselt. Ugyanígy oly névvel ajándékozta meg Jehova Jézus Krisztust mint királyát és isteni rendeltetéssel maga után a legfelsőbb tisztségre emelte. Azonkívül országának minden érdekeit is Jézus Krisztusra, a nagyobb Józsefre bízta. Jehova Jézus Krisztus útján cselekedve az ő hű maradékára bízta országának érdekeit a földön, mivel a maradék Krisztus részét alkotja; s az Úr Jézus Krisztus éppen ezt közölte Atyjának akarata szerint „az ő hű és bölcs szolgájával." (Máté 24 : 47) Ezeket a híveket Jézus Krisztus gyüjti a templomba, öltözteti „az igazság palástjába", amit Jehovától kapott és ajándékozza meg az ő képviseletének pecsétgyűrűjével. József aranylánca azt példázza, hogy Isten választotta szolgájává Jézus Krisztust, s hogy Krisztus testének hű tagjai a szolgának részét képezik. Jehova Isten után Jézus Krisztus tölti be a legfőbb méltóságot, ő vezeti szervezetét úgy a földön, mint a mennyben és hű szolgáinak alkalmat nyujt, hogy az ő földi munkájában résztvehessenek.

Engedelmeskedni kell néki

[32] Faraó Józsefet nevezte ki legfőbb képviselőjéül és Egyiptomban mindenkinek elrendelte, hogy engedelmeskedjen neki. „És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki, se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Egyiptom földén. És nevezé a Faraó József nevét Cafenát-Pahneákhnak és adá neki feleségül Aszenáthot, Potiferának, On papjának leányát. És kiméne József Egyiptom földjére." — Mózes I. 41 : 44, 45.

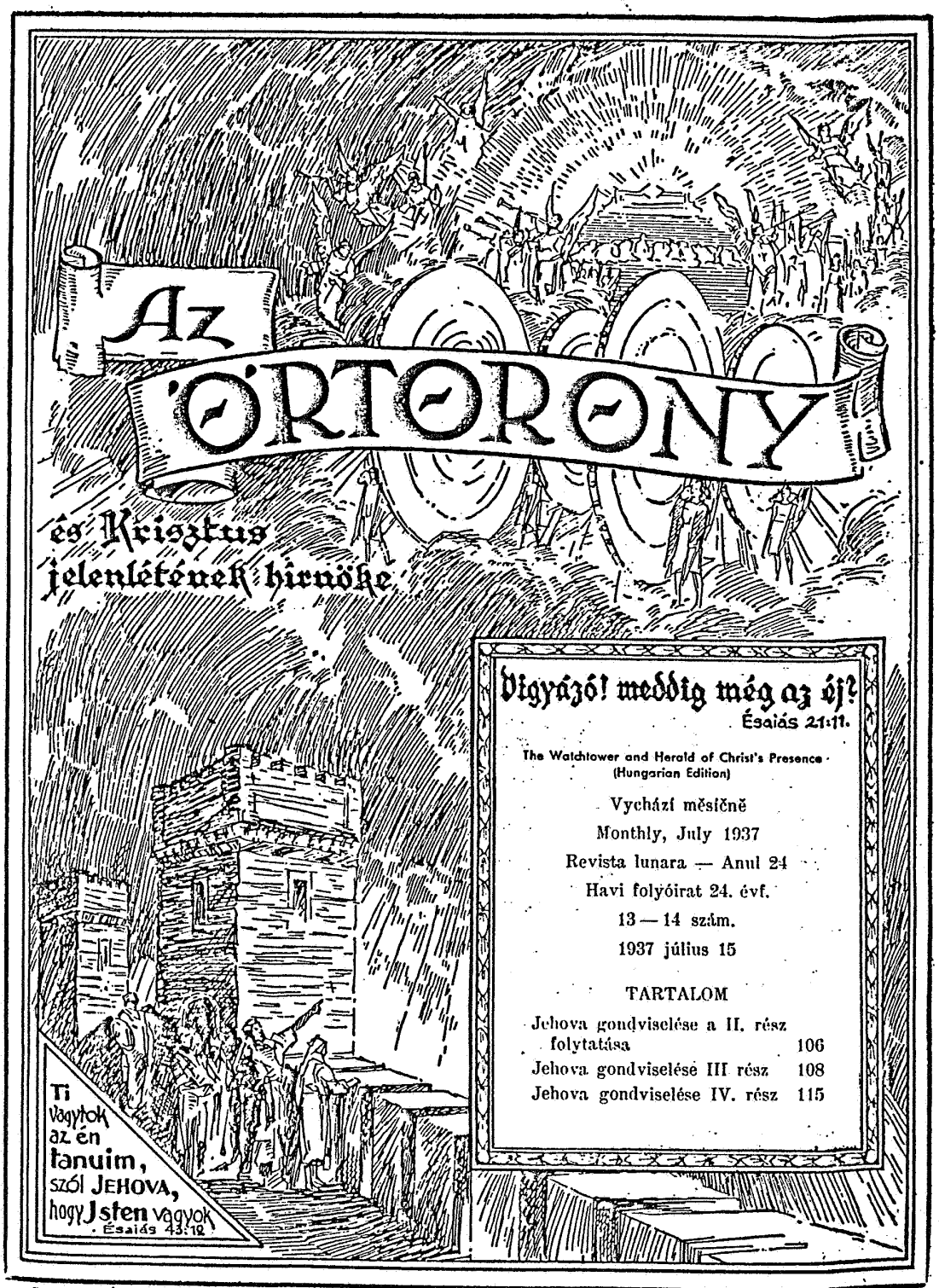
[33] Azon név, amelyet József Faraótól kapott „a világ megmentőjét" vagy „az élők táplálóját" jelenti (McClintock és Strong Enciklopédiája). József felesége nem volt alacsony származású, hanem pap lánya volt. Jehova ezt a házasságot elismerte. József e házasságából két fia született, Manassé és Efraim. Isten akaratából ők is Izrael tizenkét törzsének részeivé lettek. József immár harminc éves lett, tehát érettkorú lett. (Mózes I. 41 : 44—46) Ugyanígy minden hatalom mennyen és földön Jézus Krisztusnak, a nagyobb Józsefnek adatott át. Ő lett Jehova után a „legfőbb hatalom", neki tartozik engedelmeskedni minden lélek, vagypedig el kell pusztulnia; s ez főképpen a maradékra is vonatkozik. (Apcsel. 3 : 23) Ő, a nagyobb József, a világ megváltója és „az Élet kenyere". (Máté 1 : 21; János 6 : 35) Jehova választ menyasszonyt Jézus Krisztus számára és küldi Jézus Krisztust a templomhoz teljes hatalommal, hogy menyasszonyát magához vegye. (Jelenések 21 : 9) E menyasszonyi osztály maradéka még mindig a földön van, s akik közülök immár mindhalálig hívek voltak s így hunytak el, a feltámadásban előre mentek előttük. Ezek papi összeköttetéssel bírnak, miként József felesége is azzal bírt; mert ezek az „Isten királyi papsága." — Péter I. 2 : 9, 10.

[34] A közelgő inséggel szemben való intézkedés ideje korlátozva volt. József tehát nem vesztegette az időt, hanem azonnal munkához látott, illetve szervezéshez, amit híven és buzgón elvégzett, királyi tárházakat és raktárakat építtetvén az élelmiszer számára, amit a hét éves inség idejében a nép részére tárolt fel. „És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fövénye, igen sokat, annyira, hogy megszüntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala." — Mózes I. 41 : 49.

(Folytatása következik)

Felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16. — R. Březina, Prága, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Smíchov, Tylova 16.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně
Monthly, July 1937
Revista lunara — Anul 24
Havi folyóirat 24. évf.
13 — 14 szám.
1937 július 15

TARTALOM

Jehova gondviselése a II. rész folytatása 106
Jehova gondviselése III rész 108
Jehova gondviselése IV. rész 115

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3 415—IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 55.

Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam 1937 Július 15 13—14 szám

Jehova gondviselése

(a 2. rész folytatása)

[36] József minden kínálkozó alkalmat jól felhasznált és bőven gondoskodott mindazok élelmezéséről, akik a közölt feltételeket teljesíteni fogják. Az előzőleg említett két fia Józsefnek és Aszenáthnak ezen hét év alatt született. A prófétai dráma e részének teljesüléseképpen Jézus Krisztus, a nagyobb József trónralépése s főként templomához jövetele óta szervezte és végezte munkáját azok életfenntartására, akik neki engedelmeskedni fognak. Ő vezeti az armageddoni küzdelem előtt elvégzendő munkát. A munka első része a Jehova neve számára választott népnek sok szellemi eledellel való ellátásából és annak felhasználására vonatkozó oktatásából állt, azután a küldetéséből, hogy az ország gyümölcsivel másoknak is szolgáljanak, amit ezúton juttatott el az élelmezésreszorult jóindulatú emberekhez.

[36] Krisztus menyasszonya, illetve a hűségesek, akik az Úr Jézus Krisztus visszatérésére várakoztak s most felébresztve az Úrhoz gyüjtettek a földön levő hűségesekkel együtt „eléje ragadtattak az éltető égbe" — Krisztusnak ezt a menyasszonyát példázta József felesége. Amennyiben József neje, Aszenáth két fiat szült, így Izrael tizenkét törzse teljes lett. Ez arra mutat, hogy Jehova tizenkét törzse, a lelki Izrael 144 ezre immár teljes. (Jelenések 7 : 1—8) József két fiának neve fontos s arra mutat, hogy mindazon áldás, amit Jehova maradéka a földön élvez, mindazon „fáradságról" (nyomorról) „meg fog feledkeztetni", amit ezen a világon mint idegenek és zarándokok elszenvedtek, csakhogy bemehessenek Isten országába. Jézus Krisztus hű követői tudják, hogy Jézus Krisztussal szenvednek együtt és tekintélyüket el kell veszíteniök az emberek előtt. Mindezt szívesen elviselik és megfeledkeznek e szenvedésekről, jól tudván, hogy nem érdemes azokat az eljövendő dicsőséggel összehasonlítani. József egyik fiát „Manassénak" hívták „elfelejtetést" jelent. A másik fiút „Efraimnak", ami „gyümölcsözőt" vagy „kétszeres gyümölcsöt" jelent s arra mutat, hogy Jehova népének maradéka sok gyümölccsel bővelkedik, amiből először ő maga táplálkozik, s a királyság gyümölcseit azután másokhoz viszi, hogy azok is táplálkozzanak belőle. Jehova bizonyságtevői mindezt örömmel teszik, azon szenvedésekre való tekintet nélkül, amiket Sátán zúdít reájuk. Így mondhatja a nagyobb József, Jézus Krisztus, a próféta szavaival: „Ímé, én és a fiak, akiket nekem adott az Úr!" (Zsidók 2 : 13; Ésaiás 8 : 18) József két fia úgylátszik a maradékot példázza. Azon körülmény, hogy ez a két fiú plántálta tovább Józsefnek és családjának nevét, arra mutat, hogy Sátán a maradékot Armageddon előtt nem tudja elpusztítani a földről, habár kétségbeesve küzd is ellene. A nagyobb József reábízta bizonyságtevését és ők Isten parancsainak engedelmeskednek az Atya nevének tiszteletére. — Jelenések 12 : 17.

[37] A prófécia e része nagy vigaszt nyujt a maradéknak; az Úr megígérte, hogy a maradékkal lesz és felette tartja kezét s ezért előrehaladnak az ellenséges földön és az ország zászlaját magasra emelik és a föld népeit annak jelentőségére felhívják, hogy az Krisztus királyságát példázza s ez egyedül fogja megmenteni az emberiséget. A maradékot arról biztosította az Úr, hogy bőven fogja táplálni az életének fenntartására és megerősítésére szükséges eledellel, hogy azáltal tovább is erős legyen az Úrban és az ő hatalmának erejében.

Az éhség

[38] A bő aratások hét éve elmult és megkezdődött a hét éves egyiptomi inség, amint József a Faraó álmát megmagyarázta volt; „eltele tehát a bőség hét esztendeje, amely vala Egyiptomnak földén. És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden országban; de Egyiptom földén mindenütt vala kenyér." — Mózes I. 41 : 53, 54.

[39] Világszerte nagy inség volt; ellenben a király tárházaiban, amelyek József felügyelete alatt álltak, nem volt élelmiszerhiány. Ez is egyik vonása a prófétai drámának, most pedig meg kell figyelni a bekövetkezett eseményeket, amelyek a próféciát teljesítik. Jézus Krisztus, a nagyobb József, 1914-ben trónjára helyeztetett s a királyi hatalom azóta átszállt a mi Urunkra és az ő felkentjére. (Jelenések 11 : 15) Azóta minden az Úr Jézus Krisztusé e földön s ő azokat kegyelmesen megkíméli t. i. a jóindulatúakat, akik igazságra és alázatosságra törekszenek, vagypedig elpusztítja, miként Sátán látható szervezetét. Jézus Krisztus mindazáltal engedi, hogy Sátán még egy ideig gyakorolja hatalmát és a jóindulatúakon is uralkodjon, borzasztó lelkiinségbe döntve őket és az életüket is veszélyeztetve. Sátán szervezetében nincsen lelki eledel; ezt példázza a hét éves inség. Azon körülmény, hogy az inség nem ártott sem Józsefnek, sem az ő alárendeltjeinek, mutatja, hogy lelkieledelséhség nem uralkodik Isten szervezetében s hogy Isten az inség ideje alatt sem szünteti be az esedékes időben való eledel nyujtását. Sokan azt állítják, akik magukat Krisztus követőinek vallják, hogy Ch. T. Russel halálával a szellemi táplálék bősége megszünt a földön és kimerült. Az ily álláspont teljesen észszerűtlen és nem egyezik meg az Irással. Arra kell gondolnunk, hogy Jehova Isten Jézus Krisztus útján

FEL

ıjtja végre szándékait. Tények mutatják, hogy)19 óta sokan jutottak az igazság ismeretére, ;rültek Isten templomába vagy szerv-be Isten aradék népe közé a földön. A jóindulatúaknak, ık a nagysokaságot fogják alkotni, szintén táplltatnibk kell és a nagyobb József fennhatósága att álló, Isten szervezetében életfenntartó ele-lben részesülniök. Jehova bőven gondoskodott ek élelmezéséről.

[40] Sátán szervezetei sok embert ejtenek fogsáıkba. Ez a fogságbaejtés általában az emberek)rlátozásából, megfélemlítésből és abból áll,)gy tudatlanságban tartják Isten éltető igéinek resése, illetve kiváltsága felől. Ezek a fogság-n levő jóindulatú emberek csak rossz és penés eledelben részesülnek. Amint Ezékiel prf. rja, a szörnyűségek láttán jajveszékelnek és a omorult viszonyok miatt. Sátán üzlet-folyama m tud éltető eledelt juttatni az éhezőkhöz s így éhenhalás szélén állanak. Akik a jogosat szetik és hisznek Istenben és az Úr Jézus Krisz-sban, tudomást szereznek Isten országáról, a-ely Jézus Krisztus uralkodása alatt lesz, aki a gyobb József és tudomást szereznek róla, hogy ő áldott országának tárházai jó lelki eledellel nnak tele azok számára, akik az Urat keresik. niképpen annak idején a nép kiáltása a Faraó léhez jutott, most is el fog jutni Jehova Isten-z: „De megéhezék egész Egyiptom földe is és nyéért kiált vala a nép a Faraóhoz. — Monda dig a Faraó mind az egyiptombelieknek: Men-ek Józsefhez és amit mond néktek, azt mível-ek!" — Mózes I. 41 : 55.

[41] Most Isten is hasonlóképpen azt rendeli a ki eledel után éhezőknek, hogy menjenek Krisz-shoz. Azt mondja az éltető eledel után sóvárknak: „Ímé az én szolgám, akit választottam; én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét te; lelkemet adom őbelé és ítéletet hirdet a ponyoknak... és az ő nevében reménykednek a gányok." — Máté 12 : 18—21.

[42] Jehova most elküldi bizonyságtevőit, hogy zöljék az éhezőkkel az ő vigaszüzenetét s így ólјanak: „Eredjetek el az én szolgámhoz, Jés Krisztushoz és cselekedjétek, amit ő fog nek mondani s így élni fogtok. — Csak aki el-gy Jézus Krisztushoz és követi az ő parancsait, s élni. Más úton nem lehet megnyerni az életet. a parancs és figyelmeztetés a jóindulatúakz szól akikből a nagysokaság fog állani, ame-t most alakít az Úr. Azok felől, akik a nagyobb zsefhez elmennek és engedelmeskednek az ő paıcsainak és hívek s igazak maradnak, áll megːa: „Nem éheznek többé, sem nem szomjaznak)bé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hő-. Mert a Bárány, aki a királyi széknek közette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrára viszi őket; és eltöröl az Isten az ő szemeikminden könnyet." (Jelenések 7 : 16, 17) Így ıtatja meg Isten azoknak, akik őt szeretik, hoan gondoskodott bőségesen róluk. Ezeket látva naradék ne csupán kiváltságának tekintse, han tekintse szent kötelességének is magasra e-lni a zászlót a nép számára és megmutatni a ıova tárházaihoz és gabonásaihoz vezető utat, ol végtelen bőségben áll a lelki táplálék. Most ég sujtja Sátán világát és mindinkább fokolik s végül a mindenható Isten nagy napjának dalában fog végződni. Ezen inség ideje alatt l hogy Jézus Krisztushoz menjenek azon jóindulatú emberek, akik oltalomban és áldásokban kívánnak részesülni s kell táplálkozniok azon bőséges eledelekből, miket részükre készített Isten utasítására. A nép most látja az eseményeket és minden értelmes ember örvend, hogy láthatja azokat.

[43] Jehova most tudomására hozza a földön az engedelmeseknek, mily összefüggés áll fenn közte s az ő királyi háza és „többi juhai" között, akiket Jézus Krisztus gyüjt össze s akik a „nagysokaságot" fogják alkotni. Róluk áll megírva az írásban: „Nagysokaság, melyet senki meg nem számlálhatott", illetve amely számtalan volt. Jehova megállapította pontosan hogy mennyien fognak a királyságához tartozni; a nagysokaság létszámát azonban nem állapította meg előre. Isten természetesen előre tudhatta volna, hogy mennyien fognak oda tartozni; de ezt nyilván nem akarta meghatározni. Az embereket értesíti kegyes gondviseléséről s azután pártatlanul rábízza mindenkire, hogy elfogadja-e az ő gondviselését és élni kíván-e, vagypedig visszautasítja és átok alatt kíván maradni és elpusztulni. Jehova nyitotta meg az élethez vezető utat, amely út abból áll, hogy a nagyobb Józsefet, Jézus Krisztust megkeresve, azon eledelből fognak táplálkozni, melyet Jehova készített az igazságot megismerni kívánók számára, akik teljesen az Úr vezetése alá helyezik magukat és örömmel engedelmeskednek neki. Mindazok, akik így tesznek és megőrzik feddhetetlenségüket Jehova Isten előtt, híven és szilárdan kitartva, részesülni fognak az ő áldásaiban. Az ilyenek nemcsupán örömmel fognak táplálkozni Jehova gondviseléséből, hanem az örömhírt el is viszik másokhoz, hogy mások is dicsőíthessék Jehovát.

[44] Írva van: „És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat és árulja vala az egyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Egyiptom földén. És mind az egész föld Egyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni, mert nagy vala az éhség az egész földön." (Mózes I. 41 : 56, 57) Ez további bizonyíték az Úr teljes pártatlansága mellett. Isten gondviselése a világ minden népe számára nyitva áll. Ez további bizonyíték amellett, hogy a nép táplálása a jelen inség idejében főkép a nagysokaság érdekében történik. Erről áll megírva, hogy minden nép, törzs és nyelv közül jön és Jézus Krisztus trónja előtt áll, hódolva előtte mint szabadító, király és e világ üdvözítje előtt és hangosan fogják mondani: „Üdv a mi Istenünknek és a Báránynak, aki a trónon ül!" (Jelenések 7 : 9, 10) Tudjuk, hogy most a mennyei angyalok, Krisztus testének feltámadt tagjai és a földön levő maradék örömmel hirdeti Jehova énekét s most a nagysokaság is csatlakozik az énekhez s mindnyájan így szólnak: „Ezt mondván: Ámen; áldás és dicsőség, bölcseség és hálaadás, tisztesség és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké." — Jelenések 7 : 12.

Tanulmánykérdések

1. Kire nézve gondoskodott Jehova? Kit példáz József? Mi a szándéka a jelen prófécia feltárásával? Miért ejtették fogságba Józsefet és tartották fogságban egy ideig?
2. Beszéld el mi történt a börtönben, ami később ahhoz vezetett, hogy József a király udvarában kapott tisztséget?
3. Mutasd ki a két fogoly álmának prófétai jelentőségét!

FEL

4, 5. Írd le azon helyzetet, amely Mózes I. 40 : 7-et teljesíti! Alkalmazd a 8. verset? Kik az alázatosak? Hogyan példáztattak ezek a pohárnok álmában, valamint az ő szabadonbocsátása által? Hogyan teljesül a pék álma és annak teljesülése mit példáz?

6, 7. Magyarázd meg miért hagyatott tovább is a börtönben a sanyarúságban József a pohárnok kiszabadulása után is! Ki részére és ki írta Ésaiás 63 : 7—9-et? Mikor kerül alkalmazására?

8—10. Beszéld el hogyan került József Faraó kegyébe! Hogyan teljesült a képlet ezen része?

11, 12. Beszéld el, mit álmodott a Faraó? Hogyan teljesült Mózes I. 41 : 8? Írd le, hogy a prófétai kép teljesülésében a hasonmási József hogyan került oly helyzetbe, hogy a király álmát magyarázza?

13. Mikor s hogyan kapott részt a teljesülésben a maradék?

14, 15. Faraó álmát illetőleg alkalmazd azon részt, amit a „hét kövér tehén" példáz, amelyek „dús legelőn" legeltek?

16, 17. Hogyan teljesül azon rész, amely a rút és sovány tehenekről szól, amelyek a kövéreket elnyelték?

18, 19. Mutasd ki a) mit akart Jehova azzal, hogy a Bibliát és az iratokat ajándékozta, melyek a Biblia tartalmát ismertetik; b) mi azok kötelessége, akik ezen igazságok ismeretével megajándékoztattak; s mennyire fontos, hogy a rájuk bízott munkát elvégezzék?

20, 21. Mit mutatott előre a hét kövér és a hét sovány kalász?

22, 23. Mit példáz, hogy a soványak elnyelték a kövéreket? Beszéld el József álommagyarázását!

24, 25. Magyarázd meg, hogy a prófécia teljesülésekor a két hét éves korszak egymásután következett-e s azonos szervezetre vonatkozik-e? Mire mutat ez?

26. Mily fontos tanulság látható Isten népe számára Mózes I. 41 : 32-ben?

27—29. Mit ajánlott József Faraónak, hogy felkészüljenek az eseményekre? Írd le a prófétai dráma e részének teljesülését!

30, 31. Hogyan teljesül a drámának a 41—43- versekben feljegyzett része?

32, 33. Alkalmazd a 44. és 45. verset!

34, 35. Amint most látható, mit példáz azon intézkedés, melyet József tett meg a hét bő esztendőben s az 50. versben említett dologban?

36, 37. Mit példáz József neje? Mi a prófétai jelentősége, hogy két fiat szült Józsefnek s mit azoknak nevei? Hogyan teljesíti a dráma e vonása a szándékolt célt?

38—40. Mit példázott a hét szük esztendő s azon tény, hogy „minden országban inség volt"? Alkalmazd, mit jelent, hogy „egész Egyiptom földén volt kenyér"?

41—43. Írd le az 55. versben előremutatott helyzetet s azon gondviselést, ami azok érdekében történt, akik „Józsefhez mentek és szavai szerint cselekedtek?

44. Mily prófétai teljesülést mutat az 56. és 57. vers?

(Angol W. 1937 február 15.)

Jehova gondviselése

3. rész.

„Ímé, ezek messziről jönnek, ímé, amazok észak és a tenger felől és amazok Sinnek földéről." — Ésaiás 49 : 12.

JEHOVA nyitotta meg az élet útját és akik szorgalmasan keresik, meg is találhatják. Csak egyetlen egy út vezet az élethez és azzal kapcsolatos áldásokhoz. Ez az út Jézus Krisztus, akinek kiomlott vére sok ember részére kiengesztelést szerez, illetve mindazok részére, akik Isten feltételeit teljesíteni fogják. (János 14 : 6; Máté 20 : 28) Más út nincsen. „És nincsen senkiben másban idvesség; mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk". (Apcsel. 4 : 12) Akik Sátán vallásán vannak, fizetésért, a jóindulatú embereket „fogságban" tartják s azt akarják velük elhitetni, hogy az irántuk való hűségtől függ az üdvösségük. Ezek a szegény foglyok gyászolnak; s amidőn énekelnek, minden énekük Moll-hangon kezdődik. Lelkieledel hiányában éheznek és borzasztóan panaszkodnak és szívük mélyéből jobb napok után esedeznek. Isten meghallgatja az őszinték könyörgését. Jézus Krisztus, a nagyobb József, most megnyitja Atyjának gabonás tárházait és bizonyságtevő maradékát a templomból küldi azon üzenettel, hogy Jehova bőségesen gondoskodott, hogy életet adjon azoknak, akik engedelmeskedni fognak az ő királya parancsainak és életben s végtelen boldogságban fogja azokat részesíteni. Ez a prófétai dráma más próféciákkal együtt azt mutatja, hogy akik figyelni és hallgatni fognak reá, a föld legtávolabbi részeiből, minden nemzet, nép, törzs és nyelv közül és megragadják Jehova gondviselését és részesülni fognak abban. Akik engedelmeskedni és tisztaságukat Isten előtt megőrizni fogják, így Jehova nevének igazolásában (tisztázásában) közre fognak működni.

[2] A régi világ sötétségben ül; mivel az ellenség elnyomó keze alatt szenved, azok alatt, akik a népet tudatlanságban tartják. Ámde az Úr Jézus Krisztus, a nagy és igazságos bíró most az ítélkezés trónján ül; a nemzetek eléje vannak gyűjtve s mindazoknak alkalmat nyujt a menekülés útjának megtalálására, hogy Isten szervezetéhez menekülhessenek, akik az igazság és az élet után kívánkoznak. Amidőn az egyiptombeliek és körülöttük lakó népek inségben voltak, József eledelt árusított mindazok részére, akik hozzámentek. Ez az élelmiszer árusítás nem azt jelenti, hogy Isten országának üzenetét most szabad lenne kereskedési célokra használni; hanem, ez azt jelenti, hogy akinek módjában van és egy kevés pénzt arra tud fordítani, járuljon hozzá Isten országa evangéliumának hirdetéséhez s ezzel fogja kifejezni, mennyire értékeli Isten gondviselését, s így másokhoz is eljut az ország megismerése. Csupán ebből a célból lesz egy kis összeg elfogadva az irodalmi termékekért; így válik lehetővé, hogy olyanok is részesüljenek az igazság megismerésében, akiknek nem áll módjukban fizetni a nyomtatványokért. Amidőn az emberek megtudják, hogy nem emberi intézményről, hanem Isten kegyes gondviselésének megismeréséről van szó, szívesen áldoznak, hogy azzal kifejezzék Isten jósága iránti elismerésüket; egyezni fog szívük vágyával, hogy embertársaik is megismerjék Isten gondviselését és részesüljenek áldásaiban.

[3] Egész Egyiptom József, a jogos uralkodó, fennhatósága alatt állott. Így áll most az egész világ a Józsefnél nagyobb, Jézus Krisztus uralkodása alatt, mint az illetékes uralkodó fennhatósága alatt, jóllehet Sátán még mindig gyakorolja hatalmát; azon rövid ideig, amely még Armageddonig eltelik, nyílik alkalmuk a jóindulatú embereknek, hogy Isten és az ő országa mellé álljanak s így zajlik le az emberek szétválása. Most a Sátán szervezete nem tud lelki eledelt nyujtani. Sátán szervezetének alkotó részeiben nem található lelki eledel. Ámde minden jóindulatú ember elmehet Istennek Jézus Krisztus igazgatása alatt álló szervezetéhez, a nagyobb Józsefhez, ahol éltető eledelt fog találni. Ezért is mondotta Faraó a prófétai dráma e részében mint Jehova Isten képviselője, az egyiptomiaknak: „Menjetek Józsefhez és cselekedjetek úgy, ahogyan ő fogja mondani!" Most e prófétai dráma teljesülésekor is Jehova tanui útján közli a néppel, hogy ő az egyetlen Isten és Jehova az ő neve; hogy Jézus Krisztus útján gondoskodott a népről s így aki élni óhajt, a na-

FEL

gyobb Józsefhez, Jezus Krisztushoz forduljon. Azt tartoznak cselekedni, amit az Úr Jézus mond nekik, mert ellenkező esetben meghalnak. (Apcsel. 3:23) Jehova tanui tartoznak most megismertetni az emberekkel Jehova gondviselését, s ha azt nem ismertetik vagy annak ismertetését elmulasztják, nekik is meg kell halniok. Jehova tanui nem tudnak üdvözíteni senkit sem; ők csupán a kiadott parancsot tudják teljesíteni s így másokat is hozzásegíthetnek az élet útjának megismeréséhez. A „hű szolga-osztály" éppen ezt a parancsot fogja teljesíteni s azért él, hogy örökké dicsőítse a felséges Istent.

[8] Isten népére nézve most örvendetes, hogyan vezérelte Isten oly egyszerűen és mégis csodálatosan immár a régi időkben ennek a drámának legkisebb részleteit is, amiket azokkal ismertet meg, akik szorgalmasan igyekeznek a megértés megtalálására. Ezen a ponton jelenik meg Jákób és játsza el Jehova Istentől nyert szerepét: „És monda: Ímé hallom, hogy Egyiptomban van gabona; menjetek le oda és vegyetek onnan nekünk gabonát, hogy éljünk és ne haljunk meg." (Mózes I. 42:2) Amiképpen Faraó megparancsolta az egyiptombelieknek, hogy menjenek Józsefhez, az ő helytartójához és engedelmeskedjenek parancsainak, Jákób is arra utasította fiait, József féltestvéreit, hogy menjenek az egyiptombeli helytartóhoz és vásároljanak tőle gabonát. Jákób e tekintetben Jehova Istent képviseli, aki minden jóindulatú embert Jézus Krisztushoz, jogosan kinevezett helytartójához küld, aki „élni kíván" és nem akar meghalni. Amióta a maradék a templomba gyűlt, Jehova „az asszony magvának" maradékát, az ő tanuit küldi, hogy utat készítsenek a nép számára és közöljék vele az ő gondviseléséről szóló igazságot, hogy elmehessenek a nagy helytartóhoz, akinek a vállain az uralom nyugszik, „az Örökkévalóság Atyjához, a Béke Fejedelméhez, az erős Istenhez", aki minden szomjazó és éhező lelket az élet kenyerével fog táplálni. (Ésaiás 9:6; 62:10) „Ez ama kenyér, amely a mennyből szállott alá, aki abból eszik, nem hal meg örökké". — János 6:50.

[9] Amidőn Jákób tíz fiát Egyiptomba küldte, Benjámint visszatartotta, mert amint mondotta „nehogy valami baj érje őt." (Mózes I. 42:4) Jákób ezzel Benjámin iránti rendkívüli szeretetét fejezte ki. Jehova a dráma e része útján mutatta meg azok iránti szeretetét előre, akik Jézus Krisztusnak templomához jövetele óta jutottak el az igazság ismeretére; ezzel azt is előre közölte, hogy ezeket házának tagjaivá, a „hű szolga-osztály"-ba fogja gyűjteni. A dráma e része nem azt mutatja, hogy a jóindulatú emberek Isten kegyét immár azelőtt megnyerni törekszenek, mielőtt a Benjáminban példázottak megnyerik. Amennyiben Jákób tíz fiát Egyiptomba küldte, hogy gabonát vásároljanak, arról is gondoskodott, hogy Benjáminnak is legyen eledele, hogy élethen maradjon; szükségtelen volt tehát Benjáminnak akkor személyesen is Egyiptomba mennie. Benjámin itt a fiatalabb szellemi csoportot példázza, amely 1922 és 1931 között ment Isten szervezetéhez; Isten így fejezte ki iránta való szeretetét.

[10] Benjámin akkor fiatal ember volt, alig húsz éves s azokat példázza, akik 1922 óta csatlakoztak lelki testvéreikhez, az eredeti maradékhoz, t. i. azóta, amióta „a Szent Lélek minden testre kitöltetett." Benjámin tehát az Eszterrel és Ruthtal azonos osztályt példázza. Azáltal, hogy Jákób nem bocsátotta el Benjámint József tíz féltestvérével Egyiptomba, ezek az utóbbiak nagy megpróbáltatásba kerültek, s ez volt hivatva megmutatni, hogy Benjámin iránt is gyűlöletet táplálnak-e magukban, mint annak idejében József iránt. Jákób ezzel kapcsolatban a következő szavakat használta: „Ne talán veszedelem érhetné!", ami nem azt jelenti, hogy Jákóbnak tudomására jutott volna, hogy tíz fia megcsalta őt József sorsát illetőleg. Jákób még mindig azt hitte, hogy Józsefet vadállatok tépték szét. Jákób szerint tehát Benjámin volt akkor az ő kedvence, aki Rákheltől, kedvenc feleségétől született, emiatt intézkedett az ő védelméről s így került megpróbáltatásba szívük érzelmét illetőleg a tíz testvér. Mielőtt József magát a tíz féltestvérével megismertette, azok bebizonyítani tartoztak, hogy jót kívánnak tenni Benjáminnak, amit be is bizonyítottak. A dráma e része előre mutatja, hogy Jehova előbb a jóindulatú embereket fogja megpróbálni, hogy kifejezzék, hogy ők a világi téves v. érzülettel felhagytak, illetve többé nem üldözik és nem táplálnak magukban üldözési szellemet Krisztus hű követői iránt; s csak miután ezt bebizonyítják, fogja megmutatni nekik az élet útját.

[11] A jóindulatú emberek megmutatni tartoznak, hogy többé nem táplálnak magukban „kecskebak" szellemet, hanem a „juhok" szellemével birnak; az Úr csak azután fogja magát megismertetni velük és tárja fel előttük Jehova gazdag gondviselését. A közismert tények bizonyítják, hogy a jonádáb-osztály először kegyes Jehova tanui iránt (illetve jót tesz velük); csak azután ismerteti meg magát velük az Úr, s közölte velük Isten gazdag gondviselését s mutatta meg nekik az örökélet útját.

[12] Itt egy másik dolgot is meg kell említenünk. „Insége támadt Kanaán földén is", ahol Jákób családostól lakott mint vendég vagy idegen. Jákób és a családja itt ezen a területen azon fundamentomokkal bíró város után kívánkoztak, amelyet Pál ap. említ a Zsidókhoz írt levelében. A világ ma még mindig Sátán hatalma alatt áll s Jehova tanui ezen a világon laknak a többi Isten-félő emberrel együtt, akik ezen a világon idegenek vagy vendégek. Ezen a világon nagy lelki inség uralkodik, azok kivételével, akik szeretik Jehova Istent és neki szolgálnak. Most az egész templomi osztály szerető jóságáért dicsőíti Jehovát s a nép előtt a nagyobb Józsefre mutat rá s azon intézkedésre, mely Isten érettük tett. Isten szt. prófétái, akik az elmult századok alatt prófétáltak, előre közölték a nagy Messiás eljövetelét és figyelmeztették az embereket, hogy Jehova egyedül őt fogja az élet kiosztására felhasználni. Jákób is a szt. próféták egyike, akik híven szolgáltak Istennek. Itt azon gondolat merül fel, hogy ezek a szt. próféták rövidesen feltámadhatnak halottaikból, Armageddon előtt, mielőtt Isten maradék népe távozni fog a földről s csatlakozni fognak Isten gondviselésének hirdetésében a földön tartózkodó többi tanukhoz. Ez tehát azt jelentené, hogy a drámában Jákób nemcsupán Jehova Istent képviseli, amint a jóindulatúakat Jézus Krisztushoz, a nagyobb Józsefhez, küldi, hanem kisinyben azon hajdani szt. embereket is példázza, akik próféciáik útján előre közölték Jehovának az emberiségre vonatkozó gondviselését.

[13] Faraó és József együtt voltak Egyiptom „felsőbbségei", ami Jehova Istent és Jézus Krisztust példázza, az igazi felsőbbségeket. „József pedig az ország kormányzója vala és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai és arccal a földre borulának ő előtte." — Mózes I. 42:6.

[14] Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy minden teremtmény engedelmeskedni tartozik a „felső hatalmaknak", Jehovának és Jézus Krisztusnak inkább mint bárkinek is. József nyilván értesült, hogy Kanaánban is inség uralkodik. Előre látta, hogy atyjának családja élelmiszer szerzés végett Egyiptomba lesz kénytelen költözni, s bárki is jön onnan, előtte tartozik megjelenni. Előre látta tehát az alkalmat, hogy jóságra nyílik alkalma a-

zokkal szemben, akik alázatosan fogják keresni s akkor megismerteti magát és közölni fogja velük részükre vonatkozó intézkedését. József ifjúkori álma beteljesülése előtt állott és „József testvérei hozzámentek és meghajoltak előtte". Akkor nyilván ismét eszükbe jutott az álom, ami hozzájárulhatott ahhoz, hogy érző szívűek legyenek Benjámin iránt. Ez a tíz ember föképpen „a kenyér és a hal" miatt ment Egyiptomba (János 6 : 26); a dráma további részében azokat példázzák, akik elsősorban önfenntartási ösztönből keresik az Urat; azután azonban megismerik az ő szerető jóságát és örömmel engedelmeskednek az ő uralmának. A tíz féltestvér tényleg csak második egyiptomi útjuk alkalmával értesült József értük tett intézkedéséről. Csak rendre ismerték fel az ő életfenntartó gondviselését. 1918 febr. 24. közölte az Úr először, hogy „milliók élnek, akik nem fognak meghalni"; s csak évek mulva közöltette, hogy a „juh" osztály a „bak" osztállyal együtt fog ítéletre állni eléje s hogy ez az ítélet Armageddon előtt fog történni, s nem annak elmultával, vagy Krisztus ezeréves uralkodása alatt. (Máté 25 : 31—46) Némelyek immár korán, 1918-ban, amidőn meghallották, hogy „milliók élnek, akik nem fognak meghalni", keresni kezdték az Urat, hogy életet nyerhessenek ezen a földön; föképpen ezen időtől kezdve tanusított nagyobb szeretetet és ragaszkodást az Úr iránt a „juhok" osztálya és örömmel szolgált Jehovának, mivel szereti az ő nevét és annak igazolásában közreműködik.

[11] A jóindulatú emberek rendre lettek ezen igazságokra figyelmeztetve és azok rendre vésődtek belé jük. Jézus Krisztus, a nagyobb József, előre látta, hogy ezek a jóakaratúak hozzá fognak jönni és az ő hívei előre látták hitükben az Úrhoz való menetelüket. Ezeknek az embereknek az Úr Jézus Krisztushoz és maradékhoz való viszonya csak Isten arra kiszabott idejében vált ismeretessé, amidőn az erre vonatkozó próféciákat feltárni kezdte. A maradék látta, hogy egy másik osztály van keletkezőfélben; ámde nem tudta megkülönböztetni, amíg Isten arra rendelt ideje el nem jött. A nagysokaságot alkotó emberek először kimutatni tartoznak, hogy nem önző indítóokból szolgálnak az Úrnak; hanem tényleg jóindulatúak Isten iránt, s a nagyobb József iránt s az ő fiatalabb földön levő testvérei iránt is és az Úrnak szolgálnak azért, mivel őt és az ő népét szeretik. Isten ezért ismerteti meg velük kegyteljes gondviselését. A közismert tények most teljesen egyeznek ezzel a próféciával.

[12] Most megpróbáltatás várt a tíz féltestvérre. Amidőn József előtt megjelentek, azzal vádolta őket, hogy kémkedni jöttek és kárt akarnak okozni Egyiptomnak. Minden oka megvolt erre a feltevésre, ha arra gondolt, hogyan bántak vele ifjúkorában. Azon vád emelésével, hogy kémkedni járnak, tulajdonképpen csak próbára akarta tenni őket, ami prófétailag előremutatja, hogy a jonadábok vagy a jóindulatúak osztálya is próbának lesz kitéve, s csak azután mutatja meg neki az élet útját az Isten. (Mózes I. 42 : 6—14) József felismerte testvéreit; ők azonban nem ismerték fel őt. Elbeszélték neki, hogy Kanaánban hagyták fiatalabb testvérüket, aki még életben van. Beszéltek neki egy másik testvérükről is, akiről azt állították, hogy „az nem él többé". Ez alatt Józsefet értették, akit eladtak Egyiptomba. Mire József így szólt hozzájuk: „Úgy van, amint néktek mondám: Kémek vagytok! Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jő a ti legkisebbik atyátokfia". — Mózes I. 42 : 14, 15.

[13] Ez erős esküt jelentett, mivel József Faraó életére esküdött meg, aki Egyiptom legfőbb uralkodója volt, ami prófétailag Jehova Istenre, a legfelsőbb hatalomra utal. Ez visszavonhatatlan kijelentés volt részéről, hogy testvérét hozzá kell hozniok s ezt a kijelentését József nem akarta visszavonni. József a tíz féltestvérét három napig letartóztatásban tartotta s ezzel akart időt adni nekik, fontolják meg, mit akarnak tenni. Ez nehéz megpróbáltatást jelentett részükre, mivel tudták, hogy atyjuk sohasem fog beleegyezni abba, hogy Benjámint Egyiptomba vigyék.

[14] Most pedig figyeljük meg a próféciának megfelelő eseményeket! 1918 óta minden nemzet a nagyobb József elé van gyüjtve az ítéletre. (Máté 25 : 31—35) Az összegyültek közt tartózkodnak a jóindulatú emberek is; a próbán ezek beigazolni tartoznak, hogy ők valóban „juhok", mivel azon szeretettel birnak, ami az Úrhoz való tartozandóságukat és az Úr kegyét biztosítja számukra. A jóindulatúakra következő megpróbáltatások fogják bizonyítani, hogy még mindig Sátán szervezetéhez (világához) tartoznak-e, vagy sem és Isten országával szemben, illetve Krisztus uralkodásával szemben kémkedési munkát végeznek vagy sem, ahogyan egyesek, akik ellenségek lettek, teszik. Igaz, ezek a jóindulatú emberek nemtudták, hogy próbán állnak; ez azonban nem változtat a tényeken, hanem annál inkább alkalmuk volt, hogy szívük valódi állapotát kifejezésre juttassák. Amennyiben önzés szellemét fejezték ki, irigységet és gyűlölséget Isten népével szemben, miképpen József testvérei, amidőn őt Egyiptomba eladták, a „bakok" közé soroltatnak. Amennyiben azonban a Benjáminban példázott legkisebb testvérük iránt barátságosnak bizonyulnak és jót igyekeznek tenni azokkal, mivel azok Istennek és Krisztusnak szolgálnak, ezzel helyes szivállapotukat fejezik ki és méltók lesznek, hogy a „juhok" osztályához tartozzanak. Figyeljük meg, az Úr immár 1918-ban kezdte hirdettetni, hogy „milliók élnek, akik sohasem fognak meghalni"; de még azokat is több évig visszatartotta, akik arról értesültek, s csak azután ismertette meg velük a maga tényleges állásfoglalását. Miért cselekedett így? Hogy a drámában Benjáminban példázott másik osztály is megjelenjék előtte, vele egyesüljön és a lelki Izrael elpecsételt 12 törzsének részévé váljon. A Benjámin-osztály hozzátartozik a 144 ezerhez s csak azután válik ismeretessé a nagysokaság, a más juhok osztálya. Ugyanakkor megpróbáltatás kellett szakadjon azokra, akik az Urat keresték és az ő nevét segítségül hívják, s annak kell eldöntenie, ki fog a „kecskebak" osztályhoz, s ki a „juhok" osztályához tartozni. Jelenések 7 : 1—10 mutatja, hogy előbb az ehelyütt említett munkának kell megtörténnie s csak azután válik ismeretessé a nagysokaság osztálya. A tények mutatják, hogy 1918 óta éppen ez a munka folyt, s csak azután tárta fel az Úr az ő szellemi maradék népéhez tartozók előtt, kicsoda lesz a nagysokaság osztálya.

[15] 1931-ben lejárt a „tizenkettedik" órai (évi) munka Jehova szőlőjében, amiről az Úr Jézus beszélt a példázatban és a mukások megkapták kialkudott bérüket, az új elnevezést. (Máté 20 : 1—16) Ez a nagy igazság 1931 júl. 26-án, vasárnap közöltetett Isten felkentjeivel és ők örömmel vették az új elnevezést az Úr kezétől. Az Úr csak két hónappal korábban közölte népével azon prófétai dráma értelmét, amelyben Márdokeus és Eszter játszák a főszerepet, s amely a „hű és bölcs szolga osztály" két részét mutatja be. 1931 június havában Londonban tárta fel Isten népe előtt Ezékiel 9. fej. s akkor értesültek, hogy azok az emberek, akik homlokaikon elpecsételendők, a földi osztályt, az Úr „más juhainak" osztályát fogják képezni, akik mint emberek, ezen a földön fognak örökéletet nyerni. Ugyanez a kijelentés történt 1931-ben a columbusi, Ohio, nagygyülésen. Isten felkent maradéka akkor ismerte fel, hogy a

FEL

jóindulatú emberek földiek lesznek; de még akkor sem ismertetett fel, hogy ezek fogják alkotni a nagysokaságot, mivel a nagysokaságról még nem részesültek kijelentésben. Annak megállapítására, hogy kik fognak a „juh"- és kik a „bak" osztályhoz tartozni, próba kell következzen azokra az emberekre, akik az Urat keresik s ezen a próbán kell eldőlnie, hogy miképpen viselik ezek magukat a Benjáminban, Ruthban és Eszterben példázott keresztényekkel, Krisztus kicsiny testvéreivel szemben. Őszintén jóakaratot fognak tanusítani Krisztus testvérei iránt és barátságosak lesznek-e? Vagypedig úgy fognak bánni az Úr kicsinyeivel szemben, ahogyan Jézus fajtestvérei, a zsidók, bántak Jézussal földönlétekor, és a tíz féltestvér Józseffel fiatal korában? József a prófétai drámában úgy tekintette azt, amit a tíz mostohatestvér tenni akart Benjáminnal, mintha vele tették volna, azt. Amit tehát az emberek Krisztus (Józsefben példa.) legkisebb testvérével tesznek, úgy számit, mintha vele tennék; ezen a próbán fog kiderülni, kik a „juhok" és kik a „bakok". Azok a tapasztalatok, melyeken az Úr felkent népe az utóbbi években átment, világosan a prófécia ezen részét teljesitik.

[18] József aztán a tíz mostohatestvérét maga elé rendelte: „Harmad nap pedig monda nekik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek! Az Istent én is félem. Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéretek a ti tömlöcötökben, ti pedig menjetek el, vigyetek gabonát házaitok szükségére. Legkisebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg. És akképpen cselekedének." — Mózes I. 42 : 18—20.

[17] József egyikűket túszként akarta visszatartani annak zálogául, hogy Benjámint sértetlenül fogják hozzá elhozni. Egyikűket, Simont, megkötöztette és fogságban tartotta. József tolmács útján beszélt testvéreivel, hogy azok fel ne ismerjék őt s így nemtudták, hogy héberül is tud. Amidőn a megpróbáltatás rájuk szakadt, hogy t. i. egyiküknek ott kell maradnia, bajukat József jelenlétében kezdték megtárgyalni héber nyelven. Elismerték gonosztettüket és bűnüket egymás előtt megvallották, amelyet Józseffel szemben elkövettek, akit eladtak Egyiptomba. Természetesen József végighallgatta bünvallomásukat s kétszeresen biztositékot nyujtott neki, hogy őszintén megbánták bünüket és Benjámint épségben fogják hozzá elhozni. (Mózes I. 42 : 21—23) Így intézkedik Jézus is a nagyobb József, azoknak megoltalmazásáról és biztonságáról, akik Benjáminban vannak példázva, tehát a tanitványok maradékáról, hogy azok vele egyesüljenek a templomban s ezen gondviselése folytán a jóindulatú embereknek alkalmuk nyilik a közreműködésre. Ha ezen jóindulatú emberek közül némelyek 1918-ban s azelőtt közreműködtek Isten népének bántalmazásában, de azután őszintén megbánták és bevallották gonoszságukat, ezzel mutatják, hogy nem egyeznek Sátánnal, annak szervezetével és intézkedéseivel, s így fejezik ki szivük állapotát az Úr előtt. Vannak emberek, miképpen Ruben, akik Isten népével a világháború alatt és után igazságtalanul bántak és hozzájárultak annak felismertetéséhez, hogy mily igazságtalanul cselekedtek, amidőn Isten népét üldözték. A „juh osztály" tagjai ekképpen ismertetik meg magukat. A jóindulatúak az utóbbi években kifejezésre juttatták ezt Jehova előtt, amennyiben szolgáltak Jehova tanuinak, s ahol csak tehették, segitségére voltak. Jehovának egy másik prófétája ugyanerről az osztályról beszél, amint szeretetét és önzetlenségét kifejezi Isten iránt, másokat is hozzásegitve a helyes út felismeréséhez: „És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére, Jeruzsálembe, így szól az Úr, amint hozzák Izraelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. És ezek közül is választok a papok és a lévíták közé, így szól az Úr. Mert mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállanak én előttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek." — Ésaiás 66 : 20—22.

[19] A „juh" osztály tagjai mindezideig segitségül voltak másoknak, hogy megismerjék az Istenhez és Krisztus kormányzatához vezető utat. Miután József intézkedett, hogy Simont tüszképpen visszatartsák, elrendelte, hogy a többi kilenc zsákját töltsék meg gabonával. A pénzt elvette tőlük a gabonáért s azután visszatétette zsákjaikba titokban. (Mózes I. 42 : 25, 26) Hasonlóképpen küld eledelt a népnek a nagyobb József, Jézus Krisztus a népnek, t. i. éltető igazságot hű bizonyságtevői által. Ezek az éltető igazságok tényleg „ingyen adott" önkéntes adományok. (Ésaiás 55 : 1, 2) Ez mutatja, a zsákokba visszatett pénzt. Az igazság, amit ma a néphez visznek, az Úr adományát képezi, mégha egy kevés pénzt kell is adniok érte az embereknek, amidőn azt átveszik. Hozzájárulásukkal csupán másokhoz is eljuttatni segitenek az igazságot s ezzel őszinteségüket bizonyítják.

[19] József mostohatestvérei meg kellett mutassák hajlandóságukat, hogy adni akarnak valamit a gabonáért, s így most is ki kell mutatniok a jóindulatúaknak, hogy áldozatkész szellemmel birnak s azt kivánják, hogy mások is részesüljenek a lelki eledelekben s evégett ők maguk is hoznak áldozatokat. Ez önzetlenségük további kipróbálását jelenti. Az Úr az ő igazságát tartalmazó nyomtatványokat ingyen is el tudná juttatni a néphez; de ő nem így akarja. Aki az igazságot meg akarja ismerni és helyes lelkülettel bir az Úr iránt, azt ki fogja és ki is kell fejeznie a helyes cselekedetével; ez jut kifejezésre egyrészt azon hajlandóságban, hogy egy kevés összeggel hozzá kíván járulni a nyomtatványokért. Hiszen minden pénz az Úré s amivel az emberek hozzájárulnak, azt vissza is kapják. Az Úr ezt nem takarékossági szempontból, hanem azért teszi, hogy így az emberek alkalmat nyerjenek valódi szivállapotuk feltárására. Sokan azért járulnak hozzá a nyomtatványok költségeihez, mivel őszintén meg vannak győződve, hogy azok akik hozzájuk viszik az evangéliumot, Isten gyermekei és szolgái s ezért érzik indittatva magukat, hogy valami jót tegyenek velük s ez az ő saját javukra válik.

[20] Simont börtönben és láncokban hagyva, a kilenc visszatért Kanaánba és közölték atyjukkal, mi történt. Jákób gyászolt József elveszítése felett, most pedig Simontól is megfosztatott; s amidőn megmondták neki, hogy Benjámint is el kell bocsátania, nagyon szomorú lett. Jákób ezzel fejezte ki fia iránti nagy szeretetét. Jákób itt Jehovát képviseli, az életadót, aki szereti az övéit. „Maga az Atya szeret titeket". (János 16 : 27) „Ő viseli gondotokat". (Péter I. 5 : 7) Jákób szeretetének távol levő fiai iránti kifejezése újabb megpróbáltatást jelentett a kilenc mostohatestvérre, ez volt hivatva eldönteni, hogy ebben az ügyben részvéttel lesznek-e atyjuk iránt vagy sem. Hasonlóképpen tartoznak a jóindulatú emberek, akik az Urat keresik, tisztelettel viseltetni Jehova érzelmei és övéi iránti szeretete iránt. Szivük valódi állapota Jehova tanuival szemben, a nagyobb József lelki testvérei iránti s azokkal való bánásmódjukból fog kitünni, akik Lélekben és Igazságban szolgálnak Istennek. Azok iránt kell szeretetet tanusítaniok, akiket Jehova Isten szeret s be kell bizonyítaniok, hogy nincsenek rosszakarattal irántuk.

[21] Fájdalmában Jákób azt mondotta, hogy Benjámint nem engedi elmenni Egyiptomba. Most Ruben, a kilen-

FEL

cek egyike, kifejezte atyja iránti szeretetét s ezzel mind a kilenc érzelmét kifejezte. Azt mondotta atyjának, hogy a saját gyermekeinek életét adja zálogul arra nézve, hogy Benjámint épségben fogja visszahozni Kanaánba. Mindnyájan megpróbáltatás alatt álltak; most pedig Juda is előállott, aki egykor azt tanácsolta, hogy adják el Józsefet húsz ezüstért és zálogul ajánlkozott Benjámin mellett. Azt mondta atyjának: „Én leszek kezes érte, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom hozzád és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted". — Mózes I. 43 : 9.

[22] Józsefnek ez a kilenc mostohatestvére kifejezte, hogy helyes szívállapotban van Jákób és testvérei, Benjámin iránt s ezzel József iránti szívállapotukat is kinyilvánították. A dráma e részében oly osztályt példáznak; amely egykor résztvett Isten gyermekeinek üldözésében, most azonban, miután felvilágosodott, megváltoztatta szívérzelmét és szívesen megtesz, amit tud, az Úr igazi szolgáiért, így akarván kifejezni az Úr iránti szeretetét. A prófétai dráma jelen teljesülésekor oly emberek jelentkeznek, akik egykor gonoszul bántak az Úr gyermekeivel, de miután belátták gonosztettüket, beismerik, hogy hibáztak és igyekeznek jót tenni az Úr szolgáival s ezzel Jehova, Jézus Krisztus és testvérei iránti szeretetüket megmutatják, amennyiben ez utóbbiakhoz csatlakoznak az élet üzenetének hirdetésében. Az ilyenek ezzel mutatják meg, hogy a „más juhok" közé tartoznak, akiket az Úr kijelentése szerint Isten nyájába fog terelni.

[23] Amidőn Jákób két fia kezességet vállalt és kifejezte iránta való szeretetét, a többi hét kétségtelenül egyezett azzal s így ez a kettő a többi képviselőjeképpen cselekedett. Tovább is nagy volt az inség az országban és az élelmiszerkészlet Jákób házában is kifogyófélben volt. Élelmet kellett szerezniök, hogy a haláltól megmeneküljenek. Jákób figyelmesen meghallgatta fiainak kérését, hogy eressze el velük Benjámint Egyiptomba, hogy így az újabb élelmiszeradagot biztosan megnyerhessék és életben maradhassanak. Jákób végül engedett komoly és őszinte kérésüknek s így szólt hozzájuk: „Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. Pénzt pedig két annyit vigyetek magatokkal, sőt amely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. Ócséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahhoz a férfiúhoz. A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva. Vevék azért a férfiak azt az ajándékot és vevének két annyi pénzt az ő kezükbe és Benjámint és felkelének és alámenének Egyiptomba és megállának József előtt." — Mózes I. 43 : 11—15.

[24] Jákób nemcsupán a pénz visszavitelét rendelte el, amelyet József a mostohatestvérek zsákjaiba visszatétetett, hanem ugyanannyit küldött az újabb gabonáért is s hozzá kívül „ajándékot" is küldött ama férfiúnak. Ama férfiú alatt természetesen Józsefet kell értenünk; ámde Jákób akkor még nem tudta, hogy ez a férfiú az ő fia, József. Jákób ezen önzetlenségével bölcsen gondoskodott fiairól, József mostohatestvéreiről és Benjáminról is; „A titkon adott ajándék elfordítja a haragot." — Példb. 18 : 16.

[25] Jákób ezzel Jehova gondviselését szemléltette mindazok számára, akik Istent és az ő királyát megvallják, értve ezalatt a maradékot és a nagysokaságot is, hogy Jézus Krisztus előtt kegyelmet nyerjenek, a templomban tartózkodó nagy helytartó, bíró és ítéletvégrehajtó előtt. Az adomány vagy ajándék áldozatot jelent az illető részéről és önzetlenséget fejez ki, hogy a Felségesnek engedelmeskedni és szolgálni hajlandó. József mint az ország egyik feje, Jézus Krisztust példázza, a mennyei „felső hatalmak" egyikét, s a neki vitt ajándék az önzetlen szolgálat és hűség kifejezését mutatja. Az önzetlenség, illetve a szeretet, azon szándékban és törekvésben jut kifejezésre, hogy elősegíteni törekszünk az igazság ügyét. A jóindulatú emberek, tehát a „más juhok" most fejezik ki azon önzetlen óhajukat, hogy Jehova nevének dicsőségére és az igazságot-szeretők java érdekében támogatják a királyság evangéliumának terjesztését. Ezen érzelmüket azzal fejezik ki, hogy áldoznak és javaikból örömmel járulnak hozzá a királyság üzenetének közzétételéhez. Ily módon haladnak előre Istenhez való hasonlóságukban. Az Úr törvénye a következőkben jut kifejezésre: „Az igaznak kívánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig harag. Van olyan, aki bőven adakozik és annál inkább gazdagodik; és aki visszatartja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megkövéredik: és aki mást felüdít, maga is felüdül." — Példb. 11 : 23—25.

Egy újabb megpróbáltatás

[26] A teremtmények azért tétetnek ki megpróbáltatásoknak, hogy saját önkéntes cselekedeteikkel tudják bizonyítani, meg akarják őrizni ártatlanságukat Isten előtt vagy sem. Az emberek ügyei úgy kormányoztatnak, hogy az ily megpróbáltatások alól nem bújhatnak ki, mégha abban az időben nem is ismerik a megpróbáltatás célját. A nagy prófétai dráma tovább folytatódott. A kilenc mostohatestvér Benjáminnal együtt Egyiptomba utazott, épségben érkeztek meg és bemutatkoztak Benjáminnal együtt a helytartó előtt. Benjámin azon szerepben, amidőn József elé vitték, Sionnak, Isten szervezetének fiatalabb gyermekeit példázza, amint Jézus Krisztussal és a királyi ház többi tagjaival egységes lesz. A kilenc mostohatestvér itt azokat példázza, akik nem tartoznak Sionhoz, de Isten szervezetébe lépnek és örömmel működnek közre az Úr szolgálatában és felhívják figyelmüket az Úr szolgálatában való közreműködés alkalmaira. Ebben az összefüggésben kell szemlélni a prófétai köv. kijelentését: „Így szól az Úristen: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez és előttök zászlómat felállítom és elhozzák fiadat ölükben és leányaid vállukon hordoztatnak. És királyok lesznek dajkáid, fejedelmi asszonyok dajkáid, arccal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit akik várnak, meg nem szégyenülnek". — Ésaiás 49 : 22, 23.

[27] A különböző társadalmi körökhöz tartozó jóakaratú emberek most Isten országának üzenetét hallva, azzal bizonyítják az Úrhoz való szeretetüket, hogy csatlakoznak azon munkához, amely az evangéliumnak másokhoz való elvitelét tűzte ki céljául s azokat így az Úr szervezetébe viszik. „Engem várnak a szigetek; és elől jönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről és ezüstjüket és aranyukat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izrael Szentjének, hogy téged megdicsőített". — Ésaiás 60 : 9; 66 : 20—22.

[28] Amidőn a kilenc Benjáminnal együtt megjelent József előtt, József szabadonbocsátotta Simeont, akit addig túszként visszatartott. (Mózes I. 43 : 23) Mintha ez prófétailag mutatná, hogyha az emberek megpróbáltatásukban jóságosak Jehova tanui iránt s így kifejezik önzetlenségüket és jóakaratukat Isten és Jézus Krisztus iránt, akkor az Úr Jézus Krisztus, a nagyobb József,

FEL

kiszabadítja őket fogságukból, Sátán világából. Ezek csatlakoznak Isten felkent szolgáihoz és cselekedeteikkel is nyiltan kifejezik, hogy Jehova Isten mellett állanak és szívesen szolgálnak neki.

[28] A Benjámin-osztálynak az Úr Jézus Krisztushoz való vitele 1922 óta volt folyamatban és a szőlőben való rendkívüli szolgálat záródásáig tartott, amidőn az Úr templomában a lelki szolgák a „dénárt" megkapták. (Máté 20 : 1—16) Amidőn József Benjámint meglátta, ami bizonyította, hogy testvérei a próbán hívek voltak, azonnal intézkedett, hogy készítsenek lakomát részükre az ő házában, amelyen mind a tizen, Benjáminnal és vele (Józseffel) együtt résztvettek. Az ő háza Jehova szervezetét példázza. A lakoma nem történt meg azonnal, hanem az előkészületek kezdődtek meg arra. Nem történt meg azonnal, hogy József megismertette volna magát testvéreivel. Amidőn a tíz mostohatestvér József házába érkezett, nagyon meg voltak lepődve és szorongás fogta el őket. József házának felügyelőjével beszéltek és meg akarták magyarázni neki, hogy ők a pénzt megtalálták zsákjaikban és becsületességük bizonyítékául nemcsak visszahozták, hanem újabb pénzt is hoztak a gabonáért s azonkívül ajándékot is hoztak a kormányzónak. (Mózes I. 43 : 16—22) A felügyelő közölte velük, ne féljenek. Vizet adatott nekik lábaik megmosására, szamaraiknak pedig takarmányt adatott. Aztán kikészítették a magukkal hozott ajándékot, hogy átadják Józsefnek, amidőn megérkezik. Készen voltak az ebédhez és várakoztak a ház urának megérkezésére; amidőn József megérkezett, átadták neki az ajándékot, amit Egyiptomba hoztak és földig hajoltak előtte. — Mózes I. 43 : 23—26.

[30] Az Úr Jézus Krisztus hasonlóképpen készíttetett ünnepi lakomát, amidőn a Benjámin-osztály megérkezett: eltelt azonban egy bizonyos idő, amíg a résztvevők mindnyájan felismertekké váltak s amíg mindnyájan részt kezdtek venni ezen a lakomán. Egy ideig nyílt kérdést képezett, hogy a jonadábok, illetve a jóindulatú emberek résztvegyenek-e a családonkénti bizonyságtevő munkában, vagy sem; a kellő időben azonban felismertetett a helyes álláspont és megláttuk, hogy mindenkinek kiváltságot jelent, hogy közreműködjön a munkában. Azután eljött az idő, amidőn az Úr mindenkinek feltárta, akik őt szeretik és neki szolgálnak, hogy a „sátoros ünnep" azt példázza, hogyan fog a felkent maradék a jóindulatú emberekkel, a nagysokasággal együtt ünnepelni s ezt az Úr először 1936-ban ismertette meg, jóllehet már előzőleg előkészületek történtek erre az ünnepre.

[31] A lakoma alkalmával József ötszörannyit tétetett Benjámin elé, mint a mostohatestvérek elé; ez a látszólagos kivétel azonban nem idézett elő irigységet vagy viszályt a mostohatestvérek között, hanem mindnyájan együtt étkeztek és ittak, és vidámak voltak. Ez mutatja, hogy a Benjámin-osztály, amit Ruth és Eszter is példáznak, szellemi osztály, viszont József mostohatestvérei földiek s hogy a lelki osztály sokkal nagyobb mértékben fogja élvezni és értékelni a táplálékot, mint a földi osztály, a földi osztály mindazáltal nem fog irigykedni a szellemi osztályra. A jóindulatú emberek örvendenek az Úr asztalán részükre feltárt ételeknek, hálásak érte és köszönetet mondanak az Úrnak. Örvendetes esemény volt, amidőn felüdültek József asztala mellett; mindazáltal még egy nehéz megpróbáltatás várakozott a tíz mostohatestvérre.

A pohár

[32] József utasítására a testvérek zsákjait megtöltötték gabonával. Igaz, fizettek érte; ámde a pénzüket ismét visszatétette zsákjaikba. Azzal hogy fizettek, kifejezték, hogy becsületesen kívánnak eljárni. Így a jonadábok is pénzükkel hozzájárulnak a elkieledel vételéhez, kifejezik, hogy mint jóakaratú emberek nem akarják ingyen az eledelt. Hiszen minden pénz az Úré és írva van: „A jókedvű adakozót szereti az Isten." (Korinthus II. 9 : 7) József ezüst poharát titokban Benjámin zsákjába rejtette; s ha azt megtalálják Benjámin zsákjában, arról szóló bizonyíték lesz, hogy Benjámin tolvaj és megérdemli, hogy lecsukják és rabszolgául visszatartsák Egyiptomban, miként Józsefet 22 év előtt rabszolgául eladták. A testvérek e pohár miatt nagy megpróbáltatásba jutottak, s így derült ki, van-e valamily gonosz szándék szívükben, hogy meg akarnak-e szabadulni Benjámintól is, mint annak idejében Józseftől szabadulni akartak. Zsákjaikat teletöltötték gabonával és boldogan keltek útra Benjáminnal együtt Kanaán felé s ezért örömük volt. De alighogy elbúcsúztak Józseftől, József utánuk küldte házának felügyelőjét, aki miután utólérte őket, azzal kezdte őket vádolni, hogy valamelyikük ellopta a helytartó ezüst ivópoharát. Mindnyájan tiltakoztak a vád ellen és önként ajánlották, hogy öljék meg a tolvajt, aki a poharat ellopta, a többit pedig tartsák vissza rabszolgának. Ők tanácsolták először ezt a gondoknak. (Mózes I. 44 : 1—10) Azonnal kinyitották zsákjaikat és átkutatták s a poharat a Benjámin zsákjában megtalálták. Mire mindnyájan visszatértek a városba és mindnyájukat visszavitték József házába. (Mózes I. 44 : 10—15) Egykor Júda tanácsolta, hogy adják el Józsefet a kereskedőknek s vigyék Egyiptomba rabszolgának. Ő vállalt kezességet Benjáminért atyja előtt. Most Júda beszélt a többi tíz nevében: „Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat' Az Isten büntetése utólérte szolgáidat. Ímé, mi az én uram szolgái vagyunk, mind mi, mindaz, akinek a kezében a pohár találtatott." Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az, akinek a kezében találtatott a pohár, az legyen nekem szolgám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátokhoz." — Mózes I. 44 : 17, 18.

[33] A nagy bíró úgy döntött, hogy Benjámin marad rabszolgaként Egyiptomban. Ez óriási megpróbáltatást jelentett a mostohatestvérekre. Ha ellenségeskedés lett volna szíveikben Benjáminnal szemben, könnyen elfogadták volna az ítéletet és békében visszatértek volna Kanaánba. Eljárásukból azonban kitűnt, hogy nem voltak Benjámin ellenségei és tisztelték atyjuk érzelmét. Júda aztán engedelmet kért, hogy szólhasson s kétségtelenül mindnyájuk nevében beszélt. Elbeszélte Józsefnek az összes előzményeket. Elmondotta, hogy atyjuknak volt egy fia, akit elvettek tőle s nyilván meghalt; s hogy az ő atyjuk most a kisebbik fiát, Benjámint kedveli a legjobban és bánatában meg fog halni, ha Benjámin nem tér haza. Szívhez szóló szavakkal kérte Júda, engedjék haza Benjámint és ő fog Benjámin helyett rabszolgának maradni Egyiptomban. Azon komolyság, amely Júda beszédéből kiérzett, bizonyította, hogy a tíz ember jóindulattal viseltetik Jákób és Benjámin iránt s még mindig nem tudták, hogy József előtt állanak, akit kétségtelenül halottnak hittek s nagyon fájlalták, amit vele tettek. A rájuk szakadt nagy próbán kitűnt, hogy érzelmükben teljesen meg vannak változva, s mialatt szívükben bánták, amit évek előtt Józsefel tettek, gonoszságukat erejükhöz képest hajlandók voltak jóvátenni. A megpróbáltatást bátran vállalták és jóakaratukat bizonyították. (Mózes I. 44 : 14—34) Mit jelent ez a megpróbáltatás a prófétai drámában? Világosan előremutatott egy osztályra, amely azelőtt Isten felkent lelki gyermekeinek, Jézus Krisztus testvéreinek, ellensége volt; de amidőn a saját helyzetét és állapotát felismerte, bűnbánatot érzett és őszintén

FEL

jót kivánt tenni mindazoknak, akik szeretik az Urat. Most pedig hadd nézzük meg a tényeket: Az üldöztetés főképpen 1918-ban következett Krisztus testvéreire, mégpedig a látszatkeresztények felbujtásából. Ez sok embert ellenségeskedésre indított az Úr népével szemben, illetve az eredeti hű maradék ellen. Később azonban amidön ezek az emberek felismerni kezdték a saját helyzetüket és Istennek velük való szándékát, megváltoztak szíveikben és helyes szívállapotban mutatkoztak mint az Úr „más juhai", akiket az Úr Jehova nyájába terelhet. Az Úr ezzel mutatja ki, hogy a „más juhok" osztálya jóindulattal kell hogy eltelve legyen Jehova (kit Jákób pld.) és Jézus Krisztus (kit József péld.), valamint Benjámin (aki a maradékot péld.) iránt s csak azután gyüjthető be az Úr szervezetébe.

[34] Benjámin nem osztozott József fogságával Egyiptomban. Így a nagy nyomor sem következett a Benjámin-osztályra a világháború alatt, amelyet Ruth és Eszter példáznak, mert ez az osztály csak 1922 után keletkezett, ifletve jött az Úrhoz. Ez az utóbbi, Ruth és Eszter által példázott osztály az utóbbi években sok bizonyságtevő munkát végzett és sok üldözést elviselt; ez a jóindulatú embereknek alapos megpróbáltatását jelentette Jehova Isten tanuival kapcsolatban, illetve az eredeti maradékkal kapcsolatban s azokra nézve, akik 1922 óta jöttek az Úrhoz. Egy része azoknak, akik jóindulatúak, közreműködött az üldözésben. A jóindulatúak nyilván megfigyelték az utóbbi években, miképpen állították ítélőszékek elé és vádolták közönséges bűntényekkel Isten tanuit, jóllehet semmi mást sem tettek, csupán Isten országának evangéliumát hirdették. Látták hogyan bántalmazzák kegyetlenül Isten tanuit és vetik piszkos börtönökbe s ez a jonadábok részére mindmáig megpróbáltatást jelentett, hogy kívánnak-e összeköttetésben lenni az ilyképpen kezelttekkel. A jóindulatúak, akik valóban szeretik Istent, mindazáltal megőrizték jóindulatukat Krisztus Urunk iránt és az ő hűséges tagjai iránt, amennyiben szolgálatára álltak az ily gonoszul kezelt hűségesekkel s így a világi emberek megvetését magukra is felidézték. Így fejezték ki, hogy hajlandók Isten tanuinak társai lenni. A rendes családonkénti bizonyságtevés 1927-ben kezdett intenzívebb formát ölteni s azóta állandóan és kitartóan folyt. Nemsokkal azután kezdték Jehova Isten tanuit elfogni és ítélőszékek elé hurcolni Németországban, Quebekben és egyes más országokban is. Hűséges istenfélő férfiak és nők ezrei szenvedtek mocskos börtönökben s ma is sokan vannak fogságban Isten és az ő országa iránti hűségükért. Ez a kegyetlen üldözés tíz éven keresztül tartott s ezen egész idő alatt voltak jóindulatú emberek Isten és az ő népe iránt, akik felléptek, állást foglaltak az Úr mellett és mellette s az ő országa mellett nyilatkoztak.

[35] Miért vádolták Jehova tanuit törvényszegésekkel, jóllehet ártatlanok voltak? Amiképpen az ezüstpoharat Benjámin zsákjában megtalálták, amelyet József utasítására rejtettek oda, így az Isten megengedte az ő bizonyságtevőinek üldözését is az ő megpróbáltatásukra, valamint, hogy az összes jóindulatú emberek, a jonadábok, meglássák, melyik a kecske-osztály és melyik a „juh" osztály. Ez ama pohár, melyet Isten megtöltött az ő tanui számára; hogy őket mint gonosztevőket vádolják, törvényszegőknek tekintsék, stb. hogy így az emberek megpróbáltassanak; így nyernek alkalmat arra, hogy beigazolják Isten előtt való ártatlanságukat. Ezek a tapasztalatok valóságos megpróbáltatást jelentettek a jonadábok részére s abban bizonyították be, hogy Jehova tanui társaiképpen kívánnak számítani. (Zsidók 10 : 33) Júda, a mostohatestvér, aki a jonadábokat példázza, illetve a „más juhokat", bátran előállott és Benjámin helyett akart szenvedni. Hasonlóképpen sok jóindulatú ember ajánlkozott, hogy börtönbe megy Isten tanui helyett a büntetés elviselésére. Ez bizonyítja újból, hogy a tíz mostohatestvér az Úr „más juhait" példázza.

[36] Amidön Jákób fiait másodízben is Egyiptomba küldte, Júdát tette felelőssé Benjámin épségéért és visszatéréséért. Így az Isten is a „más juhait", a földi osztályt teszi felelőssé magával szemben Jézus Krisztus lelki testvéreinek kezeléséért, akiket a drámában Benjámin példáz. Ezt a következtetést teljesen alátámasztja a „juhokról és a kecskékről" szóló példázat is. Ez bizonyítja, hogy a jóindulatúak, a „más juhok" tényleg a „juh" osztály és nem önzés vezéreli őket, a „kecske osztály" indítóoka ellenben csupa gonoszság, gyülölet, önzés és rosszakarat. A példázat feltárja, hogy a „juh" osztály örömmel segíti a szenvedőket, anélkül, hogy tudná, hogy azzal az Úr Jézus Krisztusnak szolgál. Ezek a jószívűek visznek eledelt és italt és látogatják meg börtöneikben Jehova Isten tanuit, barátságosak irányukban s ha hozzájuk bekopogtak, szállást és eledelt adtak nekik, mindcsupán azért, mert becsületes és Isten hű szolgáit látták bennük. Cselekedetükkel barátságos szívüket fejezik ki, mindezt önzetlenül tették és teszik. Maguk a felkentek is csak mostanában tudták meg az Úrtól, hogy ezek a jóakaratú emberek az Úr „más juhai", s az ő jócselekedeteiket az Úr úgy számítja, amit az ő felkentjeivel tesznek, mintha vele szemben tennék. Következőleg komoly felelősség terheli a jonadábokat, hogy jóakaratukat kifejezzék, és az Úr utasításait kövessék.

[37] Mily eredmény volt eddig látható? Immár néhány éve annak, amióta Jehova Isten tanuinak kegyetlen üldözése tart, s „az ország evangéliuma" ezen idő alatt hirdettetett a hívek által világszerte több nyelveken. Az embereket Isten ezen üzenete felrázta, akik becsületesek és tiszta szívűek, hogy megismerjék Isten reájuk vonatkozó intézkedéseit s ezek az igazszívűek így vezéreltettek el az Úrhoz. Amidön Isten felkent tanuinak üldözése hevesebb lett, ezek a jóindulatú emberek, a „más juhok" is állást foglaltak és hajlandók voltak azoknak társai lenni, akik az Úr nevéért szenvednek. Ezek a jóindulatúak ezáltal fejezték ki az Úr kiomlott vérében való hitüket s örvendenek, hogy azok társaiként tekintetnek, akik szeretik az Istent és Jézus Krisztust és nagy ellenállás közepette is szolgálnak neki. Ezek a jóindulatú emberek minden nyelvből, népből, ágazatból kerültek és kerülnek ki; kijelentették, hogy állást foglalnak Isten és az Úr Jézus Krisztus mellett és ezt megvalljak ezután is. Most pedig nézzük meg a prófétának róluk szóló köv. szavait és a közismert tényeket, mint a prófécia teljesülését: „Ímé, ezek messziről jönnek, ímé, amazok észak és a tenger felől és amazok Sinnek földjéről." — Ésaiás 49 : 12.

[38] Az evangélium az ígéret szerint a világ keleti országaiba is kiterjedt, ahol sokan fejezik ki az Úrhoz való ragaszkodásukat. Most felismerjük, hogy ezek az őszinte, jóindulatú emberek másutt jonadábóknak vannak nevezve és ezek a „más juhok", illetve a „nagysokaság", és hűségük beigazolása után örökké fognak élni a földön. Jehova tanui, a hű maradék, örvend, hogy méltónak bizonyult a szenvedésekre mint Isten szolgája, s hogy a mennyei osztályhoz tartozhatik. Velük együtt örvendenek a „más juhok", a földi osztály is. Jehova előre látva ezt a napot, közöltette prófétája által ebben az összefüggésben: „Ujjongjatok egek és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr és könyörül szegényein". (Ésaiás 49 : 13) A mennyei és a földi osztály együtt örvend.

[39] Ma ez az osztály lép fel nyiltan Isten és az ő or-

FEL

sága mellett, s ezért kell üldöztetést elviselnie Sátán és övei részéről. Ámde Jehova Isten szereti és könyörületes iránta. Miközben Sátán egyik bajt a másik után zúdítja a világ népeire, Isten megvigasztalja népét azon tény megismertetésével, hogy gondját viseli s hogy mindenki, aki őérte és az ő nevéért szenved, állandóan fogja elvezni az ő kegyelmét. Ezért van most úgy bemutatva a földi-osztály, amint Isten trónja és a nagyobb József előtt áll és örömmel szolgál a Felségesnek. Az emberektől származó gúny és megvetésre való tekintet nélkül örömmel szolgál és nem hódol emberi intézményeknek vagy embereknek, hanem csakis az Úr Jézus Krisztusnak, a világ jogosult uralkodójának, tudván hogy ő mindazokat üdvözíteni fogja, akik igazán szeretik őt és szolgálnak neki.

[40] Az ördög és csatlósai hosszú évszázadokon keresztül nagy sötétségben tartották a népeket. Most azonban itt van ama nap, amidőn Jehova szeretett fia által előjő a sötétséget és világosság ragyog azoknak arcán, akik igazságra és alázatosságra igyekszenek. Amiképpen Júda az egyiptomi helytartó előtt állott és síkrakelt öccse mellett, így emelik fel szavukat most a jóakaratú emberek Istennek látszólag veszélyben levő felkentjei mellett, csedezve az Úrhoz, mivel önzetlenül és hűven szolgálnak az Úrnak. A jóakaratú emberek Isten kegyelméből még több világosságban részesülnek és mélyebben bele fognak látni Jehova Isten intézkedéseibe, melyeket azok érdekében tett, akik őt szeretik és neki szolgálnak, amit a dráma folytatásában fogunk meglátni.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Hogyan készíttetett el az élet útja? Ki találhatja meg? Miért vannak fogságban és miért. szomorúak ott az őszinték? Mily gondviselés áll most nyitva részükre?
2. Alkalmazd a prófétai tényeket a jelenre,. hogy inség volt Egyiptomban és a környező országokban és József árult gabonát azok számára, akik hozzá mentek?
3. Ki mondja a prófécia teljesüléseképpen: „Menjetek Józsefhez és cselekedjetek az ő utasítása szerint!"? Hogyan követik ezt a parancsot, akikre prófétailag vonatkozik? Mennyire fontos az ily engedelmeskedés?
4. Hasonlítsd össze Mózes I. 42 : 2 a 41 : 55-ben közölt paranccsal!
5. Mit mutatott előre, hogy Jákób tíz fiát Egyiptomba küldte, de bizonyos okból Benjámint visszatartotta?
6, 7. Kit jelképez Benjámin és hogyan? Magyarázd meg miért volt Jákób elővigyázatos Benjámint illetőleg? Alkalmazd a dráma e részét s az ebből folyó próbát a tíz mostohatestvérre!
8. Mutasd ki, hogy a prófétai tudósítás minden köv. pontja jelképi: a) „Inség támadt Kanaán földén", b) és Jákób Kanaánban lakott, c) látta, hogy Egyiptomban van gabona, d) odaküldte fiait, e) ahol az egyiptomi helytartó gabonát raktározott fel a nép számára!
9—11. Mit mutatott előre a) József tisztsége, melyre Faraó emelte Móz. I. 42 : 6. szerint? b) s amit ott József testvérei mondanak? c) s azon körülmény, hogy csak második látogatásuk alkalmával értesültek Józsefnek érdekükben tett intézkedéséről! Mutasd ki hogyan vezetett az igazság nagyobb feltárulása a „nagysokaság" megismeréséhez!
12—15. Mily próbának tette ki József azután tíz mostohafivérét? Miért? Mutasd ki a prf. dráma e részének teljesülését!
16, 17. Mily újabb próbának tette ki azután József testvéreit? Mily cél érdekében? Mutasd ki a jelkép e részének jelentőségét!
18, 19. Mit jelent a 25. és 26. versekben feljegyzett prf. esemény azon körülménnyel együtt, hogy pénzt kellett fizetnlök a gabonáért?
20—22. Mily benyomást gyakorolt a közlemény Jákóbra, amit Kanaánba visszatért fiaitól hallott? Mily hatással volt az a kilenc mostohatestvérre? Mit példáz az? Mit példáznak azok az ajánlatok, miket Jákóbnak tettek Benjámin érdekében?
23—25. Mit válaszolt Jákób fiainak azon kérésükre, amit Benjáminra vonatkozólag előadtak? Mily bölcseség nyilvánult meg ebben? Hogyan teljesül az mostan?
26, 27. Hogyan teljesítik rendeltetésüket a megpróbáltatások, amelyeken a teremtményeknek át kell menniök? Alkalmazd a prf. képet, miszerint a kilenc mostohatestvér Benjáminnal együtt visszatért Egyiptomba és Benjáminnal együtt jelentkezett a helytartó előtt?
28. Mit mutat az, hogy a kilenc testv. Benjáminnal együtt megjelent a helytartó előtt, mire az Simeont szabadon bocsátotta?
29, 30. Mi történt, amidőn József meglátta Benjámint? Hogyan teljesült ez?
31. Mit mutat Móz. I. 43 : 34? Hogyan teljesült?
32—34. Mi a prf. jelentősége, hogy a testvérek pénzt fizettek az élelmiszerért, amit venni akartak? Mi történt azután? Mit kért Júda? Hogyan fogadta József? Miért jelentett ez nehéz próbát a féltestvérekre? Hogyan szolgált ez József szándékának? Mit mutatott előre ez a próba a prf. drámában? Mikor teljesült?
35. Hogyan teljesül József azon utasítása, hogy ezüstpoharát tegyék a Benjámin zsákjába s mi következett azután? Mit jelent ez?
36—38. Mutasd ki, hogy prf. jelentőséggel bír, hogy Jákób Júdára bízta Benjámint, hogy hazahozza, s mennyiben egyezik ez Jézusnak a „kecskékről" és a „juhokról" mondott példázatával? Mily eredmény bizonyítja e szöveg teljesülését Ésaiás 49 : 12-vel kapcsolatban?
39, 40. Mily eseményekben látja Isten népe Ésaiás 49 : 13 teljesülését? Hasonlítsd össze ezt a Jelenések 7 : 9, 10-el és Júdának Benjámin mellett való síkraszállásával az egyiptomi helytartó előtt!

(Angol W. 1937 március 1)

Ha valaki

„Isten tisztelőnek látszik lenni tiköztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló... Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól." — Jakab 1 : 26, 27.

Jehova gondviselése

4. rész.

„... A ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek." — Mózes I. 45 : 5.

JEHOVA egyetlen teremtményt sem kényszerít kegyteljes intézkedésének elfogadására. Aki Istenhez megy és áldásában részesül, önként és örömmel tartozik hozzámenni. Szükséges azonban Jehováról és kegyteljes intézkedéséről az élet kiosztását illetőleg bizonyos ismerettel bírnia. Jehova végett küldi Jézus Krisztus, legfőbb tisztviselője útján annak közlésére, hogy Jehova az Isten és ő tartja kezében az összes intézkedéseket az emberiséget illetőleg és szívesen részesíti kegyeiben azokat, akik hallgatnak reá és fel-

FEL

tételeit elfogadják és akaratát tovább is teljesítik. Most Jehova az ily jóindulatú embereknek mutatja meg, kicsoda a nagyobb József és ismerteti, hogy az engedelmesek Jézus Krisztus útján fognak részesülni az életben és azzal összefüggő áldásokban. Ezért áll megírva a Szentírásban: „Az Isten ajándéka örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban". Amiképpen az inség súlyosan ráfeküdt Egyiptomra és a körülötte levő nemzetekre, úgy most is nagy inség uralkodik az élet útjának megismerése tekintetében azok között, akik Sátán fennhatósága alatt állanak. S amiképpen annak idején József megismertette magát testvéreivel, hasonlóképpen kell most megismertetni a nagyobb Józsefet, Jézus Krisztust, az emberiség üdvözítőjét azokkal, akik igazságot és életet óhajtanak.

[2] Eljött az idő, amidőn József meg akarta ismertetni magát testvéreivel s ekkor mindenkit elküldött maga elől, testvérei kivételével. „És nem marada senki nála, amidőn megismerteté magát József atyjafiaival." (Mózes I. 45 : 1) Nem arra mutat-é ez, hogy csak az Isten iránt jóindulatú emberek, akik meghallgatják Isten országának üzenetét és Jézus Krisztust e világ megváltójaként elismerik és hozzá fordulnak, fognak megmenekülni, a többiek ellenben el fognak pusztulni Armageddon pusztításában? József testvérei nyilván nagyon meg voltak lepődve, amidőn testvérüket megismerték, akit eladtak volt Egyiptomba; s amidőn József ezt látta, így szólt hozzájuk: „És most ne bánkódjatok és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem az Isten ti előttetek". — Mózes I. 45 : 5.

[3] József ezen cselekedetében nem mutatott haragot, sem pedig nem tüntetett testvérei megalázásával. Nem szégyelte magát az ő testvéreiknek nevezni; sem bosszút, sem gyűlöletet nem gyakorolt a rajta elkövetett sérelemért, hanem ellenkezőleg, kedves volt iránt ük és elismerte Isten mindenhatóságát és jóságát, aki mindent jóra tud fordítani. Kifejezte, hogy félrevezetett testvérei cselekedetéért szenvednie kellett, de az az ő javukra fordult. Amidőn magát József megismertette, öccse Benjámin nála volt, s József egyszerre ismertette meg magát mindnyájukkal; ez mutatja, hogy mindazok, akik az Úr pártján állanak, tartozzanak bár a mennyei, vagy a földi osztályhoz, együtt vannak (összetartanak).

[4] Most pedig röviden felsoroljuk mindazon tényeket, melyek a prófétai dráma e részét bizonyítják. 1931-ben az Úr gondviseléséből megjelent a Márdokeus- és Eszterről szóló nagy prófétai dráma ismertetése. A hű maradék előtt akkor lett először feltárva, hogy közte egy világosan felismerhető osztály van, melyet Eszter példáz, amelyet e drámában Benjámin képvisel. A Márdokeusban és Eszterben példázott osztályok megismerése egyidőben történt. Ez azon jelenettel egyeztethető össze, amidőn József magát Benjámin előtt megismertette. Éppen egy hónappal később, 1931 június havában a londoni nagygyűlésen értesült Isten maradék népe a „gyolcsba öltözött írószerszámos férfi" jelentőségéről, aki elküldetett, hogy az embereket homlokaikon elpecsételje. Az Úr akkor ismertette meg kicsodák azok, akik panaszkodnak és sóhajtoznak s feltárta, hogy az egy földi osztály, t. i. a jóindulatú emberek, a „más juhok"; ezek azonosak József mostohatestvéreivel, amidőn magát előttük megismertette s ezt az osztályt kell tanítaniuk a Józsefben példázott, Krisztus hű lábtagjainak. (Ezékiel 9.) Örömmel telt meg ezen ismeret kapcsán Isten felkentjeinek szíve? Amidőn a londoni gyűlésen résztvevők e prófécia magyarázatáról értesültek, ujjongtak szíveikben s annyira elragadta őket a jövő reménysége, hogy egyikük nyomban a nagygyűlés után így szólt: „Nyomban készek lettünk volna kimenni és örömünkben átugrálni a kerítésen!" Egy hónappal később, 1931 július havában a columbusi (Ohio) nagygyűlésen ugyanez a prófétai kép (Ezékiel jöv.) lett ismertetve. Az úttörők táborában, akik ezen a kongresszuson külön tábort ütöttek fel, oly nagy volt az öröm az Eszter-képlet megértése felett, hogy az úttörők egy, a Hámánt példázó bábút felakasztottak. Ugyanezen a kongresszuson hangzott el a „világ reménységéről" szóló előadás a nyilvánosság előtt, melyet rádión az egész országban közöltek; az Isten igéjéből merített ezen igazság gazdag táplálékot jelentett az éhező világ számára, főképpen a jóindulatúak számára. Ugyanazon a napon értette meg a maradék (akit Ruth és Eszter példáz, s most Benjámin is) a nagyobb Józseffel való kapcsolatát, mégpedig azon határozat elfogadása által, amely az „új nevet" is közölte és ez örömkönnyek ejtése között történt. Ezen a nagygyűlésen volt először feltárva Amerikában az írószerszámos férfiról szóló képlet, amit az „Igazolás" c. angol könyv kiadása követett. Ez az örömünnep nem záródott Columbusban, hanem Amerikában még kilenc különböző városban folytatódott három napon keresztül. Azután nemsokára következett Ruth drámájának ismertetése, ami az Eszter drámáját megerősítette. (1932-ben) Azután közöltetett a templom megtisztításáról szóló tanulmány, amit az egész Szentírás bizonyított. Amidőn az Úr ezeket az igazságokat asztalára felszolgálta, akkor az ő népe jobban megértette mint valaha, és méltányolni tudta József kijelentését, ami a nagyobb Józsefre vonatkozik: „A nyomorúság napjainak megrövidítésére és életbenmaradástokért küldött ide engem (Krisztust) az Isten!" Akkor jobban mint valaha, megértette a maradék, hogy a nyomor megrövidítése nyújtott neki alkalmat „az ország ezen evangéliumának" hirdetésére, hogy a „más juhok" is alkalmat nyerjenek Krisztushoz menekülni, és megmenekülni. Ezek a nagy igazságok a maradék előtt táratnak fel s az juttatja el a „többi juhokhoz"; így együtt örvendenek mindnyájan; mert mindnyájan látják, hogy ha ezek a napok nem rövidíttettek volna meg, egyetlen test sem menekülhetne meg". Armageddon napja közeleg s csak az igazságot és alázatosságot kereső emberek bírnak valamelyes ígéretet arra nézve, hogy ama nyomorúságban megkíméltetnek és túl fogják élni azt.

[5] József aztán feltárta, hogy ezt az egész drámát Isten gondviselte, hogy annak idején egyesek felvilágosuljanak azon gondviseléséről, mely útján az örökéletet megtalálhatják. „Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, aki engem a Faraó atyjává tett és egész házának urává és Egyiptom egész földének fejedelmévé. Siessetek és menjetek fel atyátokhoz és mondjátok neki: Ezt mondja a te fiad, József: Az Isten engem egész Egyiptomnak urává tett, jöjj le énhozzám, ne késsél". — Mózes I. 45 : 8, 9.

[6] E prófétai kép teljesüléseképpen Jehova Jézus Krisztust küldte a világ megmentésére. Őt küldte az élet megtartására a templomba; ő tette az „örökkévalóság atyjává" minden alattvalói részére az ó országában, a királyi ház fejévé és urává és a világ jogos uralkodójává. Az ő királysága jelenti a világ reménységét és Jézus Krisztus nevében fognak reménykedni minden nemzetek. Más reménység nincsen; mert ez képezi Isten gondviselését s ez teljesen kielégítő és tökéletes. Amióta az Úr ezeket az igazságokat a maradék- és a „más juhok" előtt feltárta, annál világosabban felismerik József köv. szavainak prófétai jelentőségét, amelyek a nagyobb Józseffel kapcsolatban teljesülnek: „... Beszéljétek hát el minden én dicsőségemet... és mindazt, amit láttatok és siessetek és hozzátok ide az

FEL

én atyámat". (13. v.) Most világszerte megjelenik Jézus Krisztus dicsősége az ilyenek számára. Ehelyütt a prófécia szavaiból világosan kitűnik, hogy a maradék és a „többi juhok" is tartoznak „sietni" s minden kínálkozó alkalommal közölni az evangéliumot, hogy Isten kegyes gondviselését megismerhessék az engedelmes emberek számára.

[7] József azután közölte testvéreivel, hogy még öt évig fog tartani az inség, siessenek és hozzák oda atyjukat családostól és mindenestől, hogy legyenek József, a kormányzó közelében, hogy „el ne szegényedjenek, ők és az ő házuk s amijük van." (Mózes I. 45 : 8—11) Ez mutatja, hogy amidőn a Józsefben példázott nagyobb tekintély magát megismerteti, Jézus Krisztus az ő földi maradék népe útján, még sok lesz a tennivaló (a munka) azok érdekében, akik ezen a földön fognak életet nyerni.

[8] 1931-ben egy osztály mutattatott meg a maradéknak, amelyet táplálni kellett. Abban az időben azonban még „nem ismertük fel a nagysokaság" kilétét. Azon körülmény, hogy József Jákób házanépét mostohatestvéreivel és azok családjaival együtt meghívta, mutatja, hogy a maradék 1931 után, amidőn a földi osztály felismertetett (amelyet most a maradék tartozik felkarolni) segíteni tartozik ezt az éhező osztályt. Éppen ez következett be. A maradék 1931 óta megértette, hogy be kell járnia a kereszténység területét és oktatni tartozik az igazságra szomjazókat. Mindazáltal érdekes és leszögeznivaló, hogy a „nagysokaság" osztályt 1935 máj. 31., a washingtoni kongresszus előtt nem ismerte fel világosan a felkent osztály. Azóta a nagysokaság érdekében rendkívüli munkaszervezés történt és figyelmesen folytatódott, hogy figyelmét Isten igéjének igazságaira felhívja; ez folyik, miközben maga az Úr gyűjti a nagysokaságot nyája közé ahol bőven fog élelmiszert kapni.

Meghívás

[9] Az újdonság, „József testvérei" megérkeztek, gyorsan szétfutott a hír Egyiptomban; ez az örömhír a Faraóhoz is eljutott és örvendett neki. Most a Faraó is megjelenik a színtéren s a drámának e részében Jehova Istent képviseli: „És monda a Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat és eredjetek, menjetek el Kanaán földére; és vegyétek fel atyátok és házatok népét és jöjjetek hozzám; és én nektek adom Egyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját. Ez is parancsolatul legyen néked: Ezt míveljétek: vigyetek magatokkal Egyiptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára és vegyétek fel atyátokat és jöjjetek. A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintsetek sóhajtva; mert Egyiptom földének a legjava a tietek." — Mózes I. 45 : 17—20.

[10] Hasonlóképpen Jehova Isten tetszőleg szemlélte Jézus Krisztus munkáját, aki nagyobb, mint volt József, amidőn a templomban megismertette magát a maradékkal és a többi „juhokkal" való kapcsolatát feltárta. Az Isten megerősíti a jóindulatú emberek meghívását, mondván: „Jöjjetek és vegyétek az életnek vizét, ingyen!" (Jelenések 22 : 17) Ismét azt kell megjegyeznünk, hogy ez a prófécia is teljesülni kezdett, anélkül, hogy a maradék nyomban megértette volna. 1929-ben megjelent egy cikk, „Kegyelmes meghívás" volt a címe, ez tárgyalta, hogy „az élet vize" megindult és ezt az igazságot azokkal kell ismertetni meg, akik az életet keresik. Abban az időben azonban még nem ismertük fel, hogy a „nagysokaság" földi osztály lesz, hanem azt hittük, hogy alárendelt szellemi osztály lesz, amelyet fel kell karolni. Azután jelentek meg a „Világosság" c. könyvek angolban; de a „nagysokaság" kiléte még mindig ismeretlen volt. Úgylátszik, az Úr az ő hű népét gyakran próféciák teljesítésére használja és később értesíti, hogy arra használta.

[11] Egyes kritikusok gyakran hiányosnak mondják a leközölt cikkeket s azt mondják: „A WT megváltoztatja eddigi nézetét és ellentmond önmagának!" Erre csupán azt akarjuk mondani, hogy a prófécia és annak teljesülése csak lépésről lépésre tárul fel Isten népe előtt, s így csak azt közölhetjük, ami feltáratott és amit megértettünk. Ha emberek hagyományait követnénk, akkor szilárdan amellett állanánk, ami valamikor közöltetett. Ámde Isten népe nem követ emberi hagyományokat, hanem csakis Isten igéjét tekinti vezetőjének s ahogyan Isten jónaklátja ezen isteni igazságok feltárását és a próféciák kibontakozását a maga idejében, válik Isten hű maradék népének kiváltságává, hogy azokat felismerésük után leközölje. A feltárt igazságok és a feltárás nem valamely embernek a tulajdona. És nem is egy csoportnak a sajátja. Az igazság az Úré, az fejlődik, ill. előrehalad és mindinkább világosabb lesz a teljes délig. Ez bizonyítja a legerősebben, hogy Isten vezeti az ő népét, Ő táplálja, amennyiben minduntalan oly lelki táplálékot tálal fel asztalára, amit jónak lát részére s ami hozzájárul az Úr dicsőségéhez.

[12] József, aki Jézus Krisztust példázza, azután arra utasította féltestvéreit, hogy rokonságuk más családtagjaira is terjesszék ki a meghívást; mindnyájukat meghívta, jöjjenek Egyiptomba. Jézus Krisztus, a nagyobb József, közölteti az igazságot és gyűjti a nagysokaságot az Úr nyája közé s ezért mondja: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ez akolból valók; azokat is elő kell hoznom és hallgatni fognak szavamra és lesz egy akol és egy pásztor." — Jelenések 7 : 16.

[13] Ebben a munkában a Benjámin-osztály, a maradék is résztvesz a kegyes meghívást elvive a „más juhokhoz"; s amidőn ezek a meghívást meghallották, nekik is kiváltságuk és kötelességük lesz, hogy ők is így szóljanak a „többi juhokhoz": „Jöjj ... és ne késlekedj." Ez is azt bizonyítja, hogy a „más juhok", akik a nagysokaságot fogják alkotni, részt kell venniök a munkában, bizonyságot kell tenniök Isten országáról a világon, hogy aki akar, a biztonság helyére menekülhessen, ahol a nagyobb József táplálni fogja. — Jelenések 7 : 16.

Ünnepélyes figyelmeztetés

[14] A helytartó testvérei mostmár mindama jóval megpakkolva, amiket József nekik ajándékozott és azon küldetéssel, hogy rokonaikkal együtt Egyiptomba költözzenek, útrakészen álltak: „És elbocsátá az ő testvéreit és elmenének és monda nekik: Ne háborogjatok az úton!" (Mózes I. 45 : 24) Hasonlóképpen áldotta meg most bőségesen az Úr Jézus Krisztus, a nagyobb József azokat, akik őt szeretik és másokhoz is elküldi őket, hogy kegyelmes meghívásában részesítsék az élet útjának megkeresésére. Amiképpen József fivéreit figyelmeztette: „Ne háborogjatok az úton", figyelmezteti most a nagyobb József is a maradék tagjait, a féltestvéreket, akik a „más juhokhoz", a nagysokasághoz tartoznak, hogy a királyság érdekeiért békében éljenek együtt és szeressék egymást. Ezt a figyelmeztetést a zsoltáros a következő szavakban fejezi ki: „Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! (Éljetek békében) Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót neked!" (122. zsoltár 8, 9) Akik szívüket Istennek adták, most állandóan szemük előtt kötelesek tartani, hogy Jehova Istennek Jézus Krisztus alatt álló szervezetéről van szó s aki szereti Istent és az ő szervezetét, törekedni fog és törekednie is kell,

FEL

hogy a maga részét a munkában elvégezze és a békességben példásan elöljárjon és legjobb tehetsége szerint az ország érdekében közreműködjön. Azért mindenki, aki azt állítja, hogy szereti az Istent és az Úr Jézus Krisztust és neki szolgál, tartsa meg ezt a figyelmeztetést, éljen békében és a közös ellenséggel szemben zárt sorokban. Ha az Úr gyülekezetének valamely csoportjában viszálykodás dúl, azt semmivel sem lehet mentegetni, vagy indokolni. Mindazok, akik Isten elismerését bírni fogják Isten és mindazok iránti szeretetüket kifejezni tartoznak, akik szeretik az Istent és az ő országának szolgálatában állanak. Vegye tudomásul mindenki, hogy ahol az Isten dicsőítésére hivatott valamely csoportban viszály keletkezik, valaki igazságtalan, azért tehát mindenki a következőket tartozik tenni: vizsgálja meg gondosan a saját szívét és érzelmeit, számüzze magából az önzést, s mindenki használja erejét és minden törekvését a királyság érdekeinek szolgálatára.

[16] József üzent atyjának, hogy költözzön Egyiptomba és a „legjobb dolgokat" küldte neki ajándékul. Ami azt példázza, hogy Jézus Krisztus mindenekelőtt Atyját részesiti elismerésben, őt tiszteli a legnagyobb tisztelettel és mindent megtesz az élő Isten igazolására, akit egyedül hívnak Jehovának, aki mindazoknak életadója, akik örökké fognak élni. „Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön." — Efézus 3 : 14, 15.

[16] Aki szereti Istent, mindenki úgy fog cselekedni, ahogyan az apostol itten mondja: Jehova Istennek fog adni minden tiszteletet, mint minden jó és tökéletes ajándék adományozójának. Jézus Krisztus mindenkor tiszteli és dicsőíti Atyját, s akik az ő házához tartoznak, hasonlóképpen a Felségest fogják tisztelni és dicsőíteni. Ha igy tesznek, többé semilyen ok sem forog fenn, hogy maguk emelkedjenek embertársaik fölé vagy másokat emeljenek maguk fölé. Ha helyes szívállapotban leszünk, meg fogjuk érteni, miért mondotta Jézus, hogy az emberek előtt nagy megtiszteltetést élvezők Isten előtt útálatosak. Senkinek semmije sincs, a saját érdeméből, hanem mindaz, amivel bárki is bír vagy bírni remél, Isten kegyelméből van neki.

[17] 1928 dec. és 1929 jan. havában olyasmikre figyelmeztette az Úr az ő népét, amiből a hűségesek oly reménységet meritettek, hogy látni fogják a hajdani hűséges próféták feltámadását, akik előre közölték a Király eljövetelét és találkozni fognak. Isten népe azóta örömmel közölte a világgal az Irás világos tanítása alapján, hogy a hajdani prófétákat Jehova Isten vissza fogja hozni erre a földre és királyságának dicsőségére fogja őket használni. Sátán világának sajtója sok gúnyt üzött ezen igazság kinyilatkoztatása felett, egyúttal azonban értesült erről a nagy eseményről s kétségtelenül sokan hiszik, hogy a hű próféták rövidesen ismét ezen a földön lesznek és ők lesznek Istennek és az ő királyának látható képviselői a földön. Az őszinték nagyon jól tudják, hogy a jelen hatalmak tökéletlenek és bünösök, azért várják reménykedve azoknak feltámadását, akik az Úr vezetése alatt igazságosan fognak uralkodni.

[18] Józsefnek atyja elhozatalára vonatkozó utasítása nyilván másodsorban arra vonatkozó utalást is jelenthet, hogy mostan előkészületek folynak az Úr előtt élt, hajdani „mártirok" visszatérésére, akik bizonyságot tettek Jehova nevéről; Jákób vagy Izrael is e „mártírok" közé tartozik. (Zsidók 12 : 1) Jákób nem remélte fiának viszontlátását; mert sokáig azt hitte, hogy vadállatok tépték szét. Azok a hajdani bizonyságtevők, akiket az apostol a Zsidókhoz irt lev. 11. fejezetében említ, nem remélték Krisztusnak, a nagyobb József testtagjainak meglátását azoknak testi életükben; a bizonyitékok azonban erösen amellett szólanak, hogy legalább is egy részüket ezen a földön fogják találni. Az Úr jóságában előkészületeket tesz és mi reménlhetjük, hogy ezek a hajdani hűségesek Armageddon vége előtt fel fognak támadni, mégpedig amig a maradék egy része a földön lesz, s egyesülni fognak Jehova Isten dicsőítésére és szolgálatára. Van ezen a földön legalább is egy ház, amelynek birtoktulajdona az ő használatukra van fenntartva. Lakni fognak-e benne vagy sem, mindenesetre arra szolgáló eszköz volt, hogy a királyságot világszerte bejelentse és a népek figyelmét arra terelje, hogy azok a hűséges emberek ismét ezen a földön fognak élni és az Úr őket fogja helytartóiul vagy fejedelmekül használni. Ezeket az embereket könnyen fel lehet majd ismerni; mert igazságosak lesznek s minden tekintetben gyakorolni fogják az igazságot és öröm lesz összeköttetésbe kerülni velük és együtt szolgálni velük. A sajtó gúnyt akart üzni „Beth-Sarim"-ból és élcelődött vele; aki azonban az Urat szereti, örvend, hogy azt arra vonatkozó eszközül használta, hogy a közfigyelmet felhívja azokra az emberekre, akiket Isten fel fog támasztani.

Idegenek Egyiptomban

[19] A dráma Egyiptomban folytatódik; mert a színtér egészen oda tevődött át, Jákób háznépével együtt oda költözött, amit József helyeselt. (Mózes I. 46 : 1—7) Természetesen ez nem azt jelenti, hogy „többé nem várakoztak azon város felépülésére, melynek Isten az épitőmestere". (Zsidók 11 : 10—16) Jákób és házanépe csupán a világnak egy másik részén lett idegen vagy jövevény, Kám földjéről, Kanaánból (aki Kám fia volt) egy másik kámita országba, Egyiptomba vagy Miráimba (aki ugyancsak Kámnak a fia volt) költözvén. (Mózes I. 10 : 6) Mindkét helyen csak átmenetileg tartózkodtak. Jehova Isten Izrael összes leszármazottait kivezérelte Egyiptomból igérete szerint s erről áll megírva: „Az Izrael fiainak lakása pedig, amíg Egyiptomban laktak, 430 esztendő vala." (Mózes II. 12 : 40) „És monda az Úr Ábrahámnak: Tudván tudjad, hogy te magad jövevény leszesz a földön, mely nem övé és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig." — Mózes I. 15 : 13.

[20] E 430 év magában foglalja az Egyiptomba való leköltözés előtt Kanaánban eltöltött 215 évet is. Ez a szöveg tehát nem azt jelenti, hogy a zsidók 430 évig laktak Egyiptomban; hanem hogy azok, akik Egyiptomban laktak, az egész idő alatt „jövevények" voltak. A teljes dráma azt mutatja hogy azok, akiket Isten elismer és áldásában részesit, ezen a világon, Sátán fennhatósága alatt idegenek vagy jövevények. Azáltal, hogy a nagysokaság tagjai távoznak Sátán szervezetéből és a nagyobb Józsefhez menekülnek s nála keresnek élelmet, nyilvánosan megvallják, hogy ők is, miképpen József és Benjámin is, ezen a világon idegenek. Mindnyájan Sátán szervezetének közepette vannak s azzal szemben idegenek vagy jövevények; mindazáltal tovább végzik a reájuk bízott munkát, amíg ezen a földön élnek.

[21] Jákób egész házanépével megérkezett Egyiptomba a József házanépével való találkozásra, akik „az ő ágyékából származván" 70-en voltak. (Mózes 46 : 8—27) Jákób négy felesége nincsen benne ebben a számban, mivel közben elhunytak; a hetven a többi aszonyokat sem foglalja magában, mivel azok nem „Jákób ágyékából származtak"; két unokája, Júdának két fia sem foglaltatik benne, mivel azok is elhunytak. József két fia azonban közéjük számit; azért áll megírva: „Minden lélek a Jákób házából, akik Egyiptomba mentek,

FEL

hetven". A hetven a hetesnek a tizszerese és mint szám kétszeresen példázza a teljességet, tehát mindazon teremtményeket példázhatja, akik e gonosz világ elmúlásakor Jehova mellett fognak állani; illetve a hetes szám a maradékot vagy a szellemi osztályt, a tizes pedig a nagysokaságot példázhatja. Életet mindnyájan a felséges Atyától nyernek, t. i. Jehovától s ezt az életet Jézus Krisztus által nyerik.

[22] József a megállapodás szerint Jákóbbal és háznépével a Gósen földjén találkozott, ott mutatkozott be Jákóbnak és háznépének, testvérei kivételével, akikkel immár Egyiptomban találkozott. (Mózes I. 46 : 28—31) A prófétai dráma e jelenete ugyancsak a jóindulatú embereket példázza, akiket nemcsupán Jonadáb példázott, — ami 1932-ben lett felismerve, hanem ezek fogják a nagysokaságot is alkotni, amit csak 1935-ben ismertünk fel. (Jelenések 7 : 9, 10) Az Úr ezt részletesen a washingtoni kongresszuson tárta fel 1935 május 31-én, amit aztán később közöltünk. Akik a washingtoni nagygyülésen résztvettek, emlékezni fognak ama nagy örömre, amit az összegyült tömeg kifejezett, amidőn ez a tárgy került magyarázatra s amidőn felismerték, hogy a nagysokaság egy része immár köztük van. A jelenlevőket felszólítottuk, mutatkozzanak be s ezen alkalommal nagyon sokan felálltak és bemutatkoztak mint akik a nagysokasághoz tartoznak. Ezeket az Úr gyüjtötte össze ezen a kongresszuson és vidámította meg szívüket; így örvendezett együtt a maradék a „más juhokkal". A „más juhok" közé tartozók, akik ott jelenvoltak, nagyon szorgalmasak voltak az Úr mellett és tovább is buzgólkodnak, ami őket indítja, hogy felkeressék az embereket és közöljék velük a királyság üzenetét mindenkivel, aki meghallgatja, hogy mily intézkedés útján ajándékoz nekik örökéletet az Isten.

[23] József Jákób házával Gósen földjén, Egyiptom keleti szélén találkozott, Palesztína, az ígéret földje, közelében, oda telepítette le őket mindazon időre, amíg Egyiptomban laktak. (Mózes I. 46 : 31—34) Rokonainak ez a letelepítése és a többi egyiptombeliektől való elkülönítése világosan mutatja, hogy József magát és rokonait nem tekintette Egyiptomhoz tartozóknak s ők csak vendégségben voltak ottan. Hasonlóképpen mondja Jézus Krisztus, a nagyobb József házának tagjairól, hogy nem „e világból valók, miképpen ő maga sem e világból való." — János 17 : 14.

[24] A maradék a földön úgy intézi ügyeit és úgy viseli magát, hogy tisztán lássák, hogy nem e világból való. Ugyanez áll a nagysokaságra vonatkozólag is, mert ez is úgy intézi földi ügyeit és úgy viseli magát, hogy el van különítve ettől a világtól, amelyben Sátán uralkodik. A maradék és a nagysokaság Isten országát tartja szeme előtt, azért tehát idegen az istentelen és romlott erkölcsü nép között. Csodálatos nép, azaz ezen a világon nincsen örökmaradása, hanem Isten országának teljes felépülésére várakozik. Az izraeliták nomád vagy csodálatos nép volt, nem volt állandósult lakóhelye, ott legeltették barmaikat és apró állataikat, ahol éppen tartózkodtak.

[25] József azután kioktatta őket, mit válaszoljanak, ha foglalkozásuk után fognak kérdezősködni. „Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermekségünktől fogva mind ezideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhpásztor útálatos az egyiptombeliek előtt." (Mózes I. 46 : 34) Az egyiptombeliek is tartottak juhokat és barmokat. (Mózes I. 47 : 5, 6; II. 9 : 3, 6, 19, 25) De az egyiptombeliek állandó lakóhellyel bírtak és a nemzet egy részét képezték és résztvettek közügyeiben, emiatt nem becsülték a vándorpásztor népet. Nem a „juh tenyésztést" tekintették útálatosnak, hanem azt, hogy a zsidók nyájaikkal cigány módra kóboroltak. Ez mutatja, hogy azok is, akik Jehova és az ő országa mellett állanak, a modern Egyiptom üzérkedői előtt meg vannak vetve (lenézve), mivel e világon nincsen maradandó lakhelyük és nem akarnak közreműködni e világ politikai ügyeiben. Habár ezen a világon élnek, mégsem működnek közre azzal; mivel idegenek és csak vendégek, akik úton vannak Isten országa felé és erős reménységgel várják annak a földön való teljes felépülését, amidőn Isten akarata itt is úgy fog történni, mint a mennyekben.

[26] József öt embert magával vitt az izraeliták közül és bemutatta őket Faraónak: „És mondá a Faraó József testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén; hadd lakjanak azért most a te szolgáid a Gósen földén". — Mózes I. 47 : 3, 4.

[27] Mire Faraó a Gósen földjét az izraelitáknak adta és utasította Józsefet, hogy az izraeliták közül válasszon „derék embereket" Faraó barmainak felügyeletére. (Mózes I. 47 : 6) Ez arra vonatkozó utalás, hogy akiket Jehova szolgálatra kiválasztott, legyenek derék és oly munkaképes emberek, amennyire csak tőlük telik és végezzék komolyan és figyelmesen a reájukbizott munkát, úgy mint az Úrnak. Ez oly igazság, amely nagyon soknak nem igen tetszik.

[28] Amidőn Jákóbot Faraó elé állították, megáldotta a királyt. A dráma e pontján Faraó Jehova Istent, a nagy királyt képviseli, az éltető és életadó eledelek tulajdonosát és kezelőjét, aki éltető eledelt ad mindazoknak, akik Sátán világából vagy uralma alól a menedékhelyre menekülnek és nyugalmat keresnek. Jákób amint megáldotta Faraót, mindazokat példázza, akik Jehova Isten mellett állnak, s az ő nevét tisztelik és áldják. Mindenki aki síkra kel Isten mellett a Felséges nevét áldja. „Áldjátok népek a mi Istenünket és fenn hirdéssétek az ő dicséretét; aki életre szólította lelkünket és nem engedi meginogni lábainkat." (66. zsolt. 8, 9) „Áldjad én lelkem az Urat és meg ne feledkezzél minden ő jótéteményeiről! Dicsérjétek az Urat minden ő seregei, az ő szolgái és akaratának cselekvői! Áldja az Urat minden munkája uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!" — 103. zsoltár 2, 21, 22, angol-f.

[29] József Faraó rendelete értelmében Izrael háznépét Gósen földjén telepítette le „Ramzes országának legjobb részében, úgy, ahogy Faraó rendelte. És József gondoskodott atyjáról és fivéreiről és atyjának egész házáról, kenyérről gyermekeinek száma szerint." (Mózes I. 47 : 11, 12) Hasonlóképpen most a nagyobb József az Úr mellett állóknak a legjobb szellemi eledelt nyujtja és úgy a maradékot, mint a nagysokaságot is táplálja az élet kenyerével, míg azok a modern Egyiptomban tartózkodnak. Ezt az eledelt nem élvezi senki más sem, csakis azok, akik Jehova Isten mellett állanak. A nagyobb József most a maradékot és annak barátait küldi, hogy az emberekhez közvetítsék az Úrtól származó üzenetet, úgy, ahogyan a Biblia tartalmazza, és amint a „Döntés" c. füzetben is elő volt adva, amely nagy mértékben segíti azokat, akik az élet útját keresik. Miközben e tanuk a nyomtatott üzenetet az emberekhez juttatják és beszélőgépeket is használnak előadások közvetítésére, a még fel nem ismert nagysokaság tagjainak megmutatják az utat, melyen Jézus Krisztushoz és Jehovához mehetnek és az örökkévalóság nagy királyát megismerhetik. Jézus Krisztus, a nagyobb József, gyüjti össze a nagysokaságot és mutatja be az örökkévaló nagy királynak; így válik láthatóvá, hogyan áll a „nagysokaság" a „trón" előtt és dicsőíti Jehovát és

FEL

hogy a maga részét a munkában elvégezze és a békességben példásan elöljárjon és legjobb tehetsége szerint az ország érdekében közreműködjön. Azért mindenki, aki azt állítja, hogy szereti az Istent és az Úr Jézus Krisztust és neki szolgál, tartsa meg ezt a figyelmeztetést, éljen békében és a közös ellenséggel szemben zárt sorokban. Ha az Úr gyülekezetének valamely csoportjában viszálykodás dúl, azt semmivel sem lehet mentegetni, vagy indokolni. Mindazok, akik Isten elismerését bírni fogják Isten és mindazok iránti szeretetüket kifejezni tartoznak, akik szeretik az Istent és az ő országának szolgálatában állanak. Vegye tudomásul mindenki, hogy ahol az Isten dicsőítésére hivatott valamely csoportban viszály keletkezik, valaki igazságtalan, azért tehát mindenki a következőket tartozik tenni: vizsgálja meg gondosan a saját szívét és érzelmeit, számüzze magából az önzést, s mindenki használja erejét és minden törekvését a királyság érdekeinek szolgálatára.

[15] József üzent atyjának, hogy költözzön Egyiptomba és a „legjobb dolgokat" küldte neki ajándékul. Ami azt példázza, hogy Jézus Krisztus mindenekelőtt Atyját részesiti elismerésben, őt tiszteli a legnagyobb tisztelettel és mindent megtesz az élő Isten igazolására, akit egyedül hivnak Jehovának, aki mindazoknak életadója, akik örökké fognak élni. „Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön." — Efézus 3 : 14, 15.

[16] Aki szereti Istent, mindenki úgy fog cselekedni, ahogyan az apostol itten mondja: Jehova Istennek fog adni minden tiszteletet, mint minden jó és tökéletes ajándék adományozójának. Jézus Krisztus mindenkor tiszteli és dicsőíti Atyját, s akik az ő házához tartoznak, hasonlóképpen a Felségest fogják tisztelni és dicsőíteni. Ha igy tesznek, többé semilyen ok sem forog fenn, hogy maguk emelkedjenek embertársaik fölé vagy másokat emeljenek maguk fölé. Ha helyes szivállapotban leszünk, meg fogjuk érteni, miért mondotta Jézus, hogy az emberek előtt nagy megtisztelteteést élvezők Isten előtt útálatosak. Senkinek semmije sincs, a saját érdeméből, hanem mindaz, amivel bárki is bir vagy bírni remél, Isten kegyelméből van neki.

[17] 1928 dec. és 1929 jan. havában olyasmikre figyelmeztette az Úr az ő népét, amiből a hűségesek oly reménységet meritettek, hogy látni fogják a hajdani hűséges próféták feltámadását, akik előre közölték a Király eljövetelét és találkozni fognak. Isten népe azóta örömmel közölte a világgal az irás világos tanitása alapján, hogy a hajdani prófétákat Jehova Isten vissza fogja hozni erre a földre és királyságának dicsőségére fogja őket használni. Sátán világának sajtója sok gúnyt üzött ezen igazság kinyilatkoztatása felett, egyúttal azonban értesült erről a nagy eseményről s kétségtelenül sokan hiszik, hogy a hű próféták rövidesen ismét ezen a földön lesznek és ők lesznek Istennek és az ő királyának látható képviselői a földön. Az őszinték nagyon jól tudják, hogy a jelen hatalmak tökéletlenek és bűnösök, azért várják reménykedve azoknak feltámadását, akik az Úr vezetése alatt igazságosan fognak uralkodni.

[18] Józsefnek atyja elhozatalára vonatkozó utasitása nyilván másodsorban arra vonatkozó utalást is jelenthet, hogy mostan előkészületek folynak az Úr előtt élt, hajdani „mártírok" visszatérésére, akik bizonyságot tettek Jehova nevéről; Jákób vagy Izrael is e „mártírok" közé tartozik. (Zsidók 12 : 1) Jákób nem remélte fiának viszontlátását; mert sokáig azt hitte, hogy vadállatok tépték szét. Azok a hajdani bizonyságtevők, akiket az apostol a Zsidókhoz irt lev. 11. fejezetében emlit, nem remélték Krisztusnak, a nagyobb József testtagjainak meglátását azoknak testi életükben; a bizonyítékok azonban erősen amellett szólanak, hogy legalább is egy részüket ezen a földön fogják találni. Az Úr jóságában előkészületeket tesz és mi remélhetjük, hogy ezek a hajdani hűségesek Armageddon vége előtt fel fognak támadni, mégpedig amíg a maradék egy része a földön lesz, s egyesülni fognak Jehova Isten dicsőítésére és szolgálatára. Van ezen a földön legalább is egy ház, amelynek birtoktulajdona az ő használatukra van fenntartva. Lakni fognak-e benne vagy sem, mindenesetre arra szolgáló eszköz volt, hogy a királyságot világszerte bejelentse és a népek figyelmét arra terelje, hogy azok a hűséges emberek ismét ezen a földön fognak élni és az Úr őket fogja helytartóiul vagy fejedelmekül használni. Ezeket az embereket könnyen fel lehet majd ismerni; mert igazságosak lesznek s minden tekintetben gyakorolni fogják az igazságot és öröm lesz összeköttetésbe kerülni velük és együtt szolgálni velük. A sajtó gúnyt akart üzni „Beth-Sarim"-ból és élcelődött vele; aki azonban az Urat szereti, örvend, hogy azt arra vonatkozó eszközül használta, hogy a közfigyelmet felhívja azokra az emberekre, akiket Isten fel fog támasztani.

Idegenek Egyiptomban

[19] A dráma Egyiptomban folytatódik; mert a színtér egészen oda tevődött át. Jákób háznépével együtt oda költözött, amit József helyeselt. (Mózes I. 46 : 1—7) Természetesen ez nem azt jelenti, hogy „többé nem várakoztak azon város felépülésére, melynek Isten az építőmestere". (Zsidók 11 : 10—16) Jákób és házanépe csupán a világnak egy másik részén lett idegen vagy jövevény, Kám földjéről, Kanaánból (aki Kám fia volt) egy másik kámita országba, Egyiptomba vagy Micráimba (aki ugyancsak Kámnak a fia volt) költözvén. (Mózes I. 10 : 6) Mindkét helyen csak átmenetileg tartózkodtak. Jehova Isten Izrael összes leszármazottait kivezérelte Egyiptomból ígérete szerint s erről áll megírva: „Az Izrael fiainak lakása pedig, amíg Egyiptomban laktak, 430 esztendő vala." (Mózes II. 12 : 40) „És monda az Úr Ábrahámnak: Tudván tudjad, hogy te magad jövevény leszesz a földön, mely nem övé és szolgálatra szoritják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig." — Mózes I. 15 : 13.

[20] E 430 év magában foglalja az Egyiptomba való leköltözés előtt Kanaánban eltöltött 215 évet is. Ez a szöveg tehát nem azt jelenti, hogy a zsidók 430 évig laktak Egyiptomban; hanem hogy azok, akik Egyiptomban laktak, az egész idő alatt „jövevények" voltak. A teljes dráma azt mutatja hogy azok, akiket Isten elismer és áldásában részesit, ezen a világon, Sátán fennhatósága alatt idegenek vagy jövevények. Azáltal, hogy a nagysokaság tagjai távoznak Sátán szervezetéből és a nagyobb Józsefhez menekülnek s nála keresnek élelmet, nyilvánosan megvallják, hogy ők is, miképpen József és Benjámin is, ezen a világon idegenek. Mindnyájan Sátán szervezetének közepette vannak s azzal szemben idegenek vagy jövevények; mindazáltal tovább végzik a reájuk bizott munkát, amíg ezen a földön élnek.

[21] Jákób egész házanépével megérkezett Egyiptomba a József házanépével való találkozásra, akik „az ő ágyékából származván" 70-en voltak. (Mózes 46 : 8—27) Jákób négy felesége nincsen benne ebben a számban, mivel közben elhunytak; a hetven a többi aszonyokat sem foglalja magában, mivel azok nem „Jákób ágyékából származtak"; két unokája, Júdának két fia sem foglaltatik benne, mivel azok is elhunytak. József két fia azonban közéjük számít; azért áll megírva: „Minden lélek a Jákób házából, akik Egyiptomba mentek,

FEL

hetven". A hetven a hetesnek a tizszerese és mint szám kétszeresen példázza a teljességet, tehát mindazon teremtményeket példázhatja, akik e gonosz világ elmúlásakor Jehova mellett fognak állani; illetve a hetes szám a maradékot vagy a szellemi osztályt, a tizes pedig a nagysokaságot példázhatja. Életet mindnyájan a felséges Atyától nyernek, t. i. Jehovától s ezt az életet Jézus Krisztus által nyerik.

[22] József a megállapodás szerint Jákóbbal és háznépével a Gósen földjén találkozott, ott mutatkozott be Jákóbnak és háznépének, testvérei kivételével, akikkel immár Egyiptomban találkozott. (Mózes I. 46 : 28—31) A prófétai dráma e jelenete ugyancsak a jóindulatú embereket példázza, akiket nemcsupán Jonadáb példázott, — ami 1932-ben lett felismerve, hanem ezek fogják a nagysokaságot is alkotni, amit csak 1935-ben ismertünk fel. (Jelenések 7 : 9, 10) Az Úr ezt részletesen a washingtoni kongresszuson tárta fel 1935 május 31-én, amit aztán később közöltünk. Akik a washingtoni nagygyűlésen résztvettek, emlékezni fognak ama nagy örömre, amit az összegyűlt tömeg kifejezett, amidőn ez a tárgy került magyarázatra s amidőn felismerték, hogy a nagysokaság egy része immár köztük van. A jelenlevőket felszólítottuk, mutatkozzanak be s ezen alkalommal nagyon sokan felálltak és bemutatkoztak mint akik a nagysokasághoz tartoznak. Ezeket az Úr gyüjtötte össze ezen a kongresszuson és vidámította meg szívüket; így örvendezett együtt a maradék a „más juhokkal". A „más juhok" közé tartozók, akik ott jelenvoltak, nagyon szorgalmasak voltak az Úr mellett és tovább is buzgólkodnak, ami őket indítja, hogy felkeressék az embereket és közöljék velük a királyság üzenetét mindenkivel, aki meghallgatja, hogy mily intézkedés útján ajándékoz nekik örökéletet az Isten.

[23] József Jákób házával Gósen földjén, Egyiptom keleti szélén találkozott, Palesztína, az ígéret földje, közelében, oda telepítette le őket mindazon időre, amíg Egyiptomban laktak. (Mózes I. 46 : 31—34) Rokonainak ez a letelepítése és a többi egyiptombeliektől való elkülönítése világosan mutatja, hogy József magát és rokonait nem tekintette Egyiptomhoz tartozóknak s ők csak vendégségben voltak ottan. Hasonlóképpen mondja Jézus Krisztus, a nagyobb József házának tagjairól, hogy nem „e világból valók, miképpen ő maga sem e világból való." — János 17 : 14.

[24] A maradék a földön úgy intézi ügyeit és úgy viseli magát, hogy tisztán lássák, hogy nem e világból való. Ugyanez áll a nagysokaságra vonatkozólag is, mert ez is úgy intézi földi ügyeit és úgy viseli magát, hogy el van különítve ettől a világtól, amelyben Sátán uralkodik. A maradék és a nagysokaság Isten országát tartja szeme előtt, azért tehát idegen az istentelen és romlott erkölcsű nép között. Csodálatos nép, azaz ezen a világon nincsen örökmaradása, hanem Isten országának teljes felépülésére várakozik. Az izraeliták nomád vagy csodálatos nép volt, nem volt állandósult lakóhelye, ott legeltették barmaikat és apró állataikat, ahol éppen tartózkodtak.

[25] József azután kioktatta őket, mit válaszoljanak, ha foglalkozásuk után fognak kérdezősködni. „Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermekségünktől fogva mind ezideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhpásztor útálatos az egyiptombeliek előtt." (Mózes I. 46 : 34) Az egyiptombeliek is tartottak juhokat és barmokat. (Mózes I. 47 : 5, 6; II. 9 : 3, 6, 19, 25) De az egyiptombeliek állandó lakóhellyel bírtak és a nemzet egy részét képezték és résztvettek közügyeiben, emiatt nem becsülték a vándorpásztor népet. Nem a „juh tenyésztést" tekintették útálatosnak, hanem azt, hogy a zsidók nyájaikkal cigány módra kóboroltak. Ez mutatja, hogy azok is, akik Jehova és az ő országa mellett állanak, a modern Egyiptom üzérkedői előtt meg vannak vetve (lenézve), mivel e világon nincsen maradandó lakhelyük és nem akarnak közreműködni e világ politikai ügyeiben. Habár ezen a világon élnek, mégsem működnek közre azzal; mivel idegenek és csak vendégek, akik úton vannak Isten országa felé és erős reménységgel várják annak a földön való teljes felépülését, amidőn Isten akarata itt is úgy fog történni, mint a mennyekben.

[26] József öt embert magával vitt az izraeliták közül és bemutatta őket Faraónak: „És mondá a Faraó Józsefnek testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén; hadd lakjanak azért most a te szolgáid a Gósen földén". — Mózes I. 47 : 3, 4.

[27] Mire Faraó a Gósen földjét az izraelitáknak adta és utasította Józsefet, hogy az izraeliták közül válaszszon „derék embereket" Faraó barmainak felügyeletére. (Mózes I. 47 : 6) Ez arra vonatkozó utalás, hogy akiket Jehova szolgálatra kiválasztott, legyenek derék és oly munkaképes emberek, amennyire csak tőlük telik és végezzék komolyan és figyelmesen a reájukbízott munkát, úgy mint az Úrnak. Ez oly igazság, amely nagyon soknak nem igen tetszik.

[28] Amidőn Jákóbot Faraó elé állították, megáldotta a királyt. A dráma e pontján Faraó Jehova Istent, a nagy királyt képviseli, az éltető és életadó eledelek tulajdonosát és kezelőjét, aki éltető eledelt ad mindazoknak, akik Sátán világából vagy uralma alól a menedékhelyre menekülnek és nyugalmat keresnek. Jákób amint megáldotta Faraót, mindazokat példázza, akik Jehova Isten mellett állnak, s az ő nevét tisztelik és áldják. Mindenki aki sikra kel Isten mellett a Felséges nevét áldja. „Áldjátok népek a mi Istenünket és fenn hirdéssétek az ő dicséretét; aki életre szólította lelkünket és nem engedi meginogni lábainkat." (66. zsolt. 8, 9) „Áldjad én lelkem az Urat és meg ne feledkezzél minden ő jótéteményeiről! Dicsérjétek az Urat minden ő seregei, az ő szolgái és akaratának cselekvői! Áldja az Urat minden munkája uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!" — 103. zsoltár 2, 21, 22, angol-f.

[29] József Faraó rendelete értelmében Izrael háznépét Gósen földjén telepítette le „Ramzes országának legjobb részében, úgy, ahogy Faraó rendelte. És József gondoskodott atyjáról és fivéreiről és atyjának egész házáról, kenyérről gyermekeinek száma szerint." (Mózes I. 47 : 11, 12) Hasonlóképpen most a nagyobb József az Úr mellett állóknak a legjobb szellemi eledelt nyujtja és úgy a maradékot, mint a nagysokaságot is táplálja az élet kenyerével, míg azok a modern Egyiptomban tartózkodnak. Ezt az eledelt nem élvezi senki más sem, csakis azok, akik Jehova Isten mellett állanak. A nagyobb József most a maradékot és annak barátait kül, di, hogy az emberekhez közvetítsék az Úrtól származó üzenetet, úgy, ahogyan a Biblia tartalmazza, és amint a „Döntés" c. füzetben is elő volt adva, amely nagy mértékben segíti azokat, akik az élet útját keresik. Miközben e tanuk a nyomtatott üzenetet az emberekhez juttatják és beszélőgépeket is használnak előadások közvetítésére, a még fel nem ismert nagysokaság tagjainak megmutatják az utat, melyen Jézus Krisztushoz és Jehovához mehetnek és az örökkévalóság nagy királyát megismerhetik. Jézus Krisztus, a nagyobb József, gyüjti össze a nagysokaságot és mutatja be az örökkévaló nagy királynak; így válik láthatóvá, hogyan áll a „nagysokaság" a „trón" előtt és dicsőíti Jehovát és

FEL

Jézus Krisztust és nem tulajdonít üdvöt semilyen embernek vagy emberalkotta műnek sem. Örömmel énekli: „Üdv a mi Istenünknek és a Báránynak, aki a trónon ül!" — Jelenések 7 : 10.

[30] Ezek bizonyulnak derék embereknek, akik megbízhatóak, hívek a király szolgálatában s így a trón előtt állnak, „neki szolgálnak éjjel és nappal az ő templomában", azaz állandóan Jézus Krisztusnak és Istennek szolgálnak. (Jel. 7 : 15) A most közismertté lett tények teljesen alátámasztják ezt a következtetést és megmutatják a prófécia teljesülését. A nagysokaság tagjai, akik dolgoznak és megbízhatóak, mindenkor szorgalmasak az Úr és az ő országa mellett és örvendenek, hogy valamennyiben is közreműködhetnek Jehova nevének igazolásában.

[31] Itt ismét a prf. dráma egy mellékvonása tűnik fel. Mivel József vezette be Jákób házanépét, akik az örökkévaló király mellett állókat példázzák, nyilván azt jelenti, hogy a nagyobb József, Jézus Krisztus, mint Jehova meghatalmazottja és helytartója fogja előhozni sírjaikból a hajdani ősatyákat (a prófétákat) azon hű bizonyságtevők fellegét, akik Jézus Krisztus előtt éltek a földön s azok a földön életben levő maradékkal találkozni fognak és be lesznek mutatva egymásnak s „mint fejedelmek a földön", ezek a próféták egy rendkívüli munkát fognak végezni s mindnyájan áldani fogják Jehova Istent. Mindez meg fogja előzni a maradék utolsó szellemi tagjainak a királyság láthatatlan részébe való távozását. — 45. zsoltár 16; Ésaiás 32 : 1.

Felelősség

[32] A prófétai dráma a nagysokaság megismertetését hangsúlyozza. Ezeket az Úr állítja jobb oldala felől és teszi „más juhaivá". A nagy kegy nagy felelősséggel jár együtt. Nagy kegy megismerni Jehova Istent és az ő királyát és menedéket lelni Isten szervezetében. A „más juhok" részére semilyen kiváltság sem hasonlítható össze ezzel. Annak rendje és módja, ahogyan József bánt azután az egyiptomiakkal, mutatja a nagy felelősséget és követelményeket, miket azok tartoznak teljesíteni, akik most a „más juhokhoz" tartoznak, t. i. a nagysokasághoz. Teljesen az Úrnak kell szentelniök magukat, teljesen tartoznak teljesíteni az Úr parancsolatait és örömmel kell résztvenniök az ő munkájában. Az Úr e „más juhai" a maradékkal együtt tartoznak fogadni Isten éltető üzenetét és elvinniök ez inségsujtotta világban az emberekhez, ha azok megismerni kívánják az élet útját és a menedékhelyre kívánkoznak menekülni. Még vannak emberek, akiket az Úr Armageddon előtt a nagysokasághoz akar gyűjteni.

Egyiptomiak

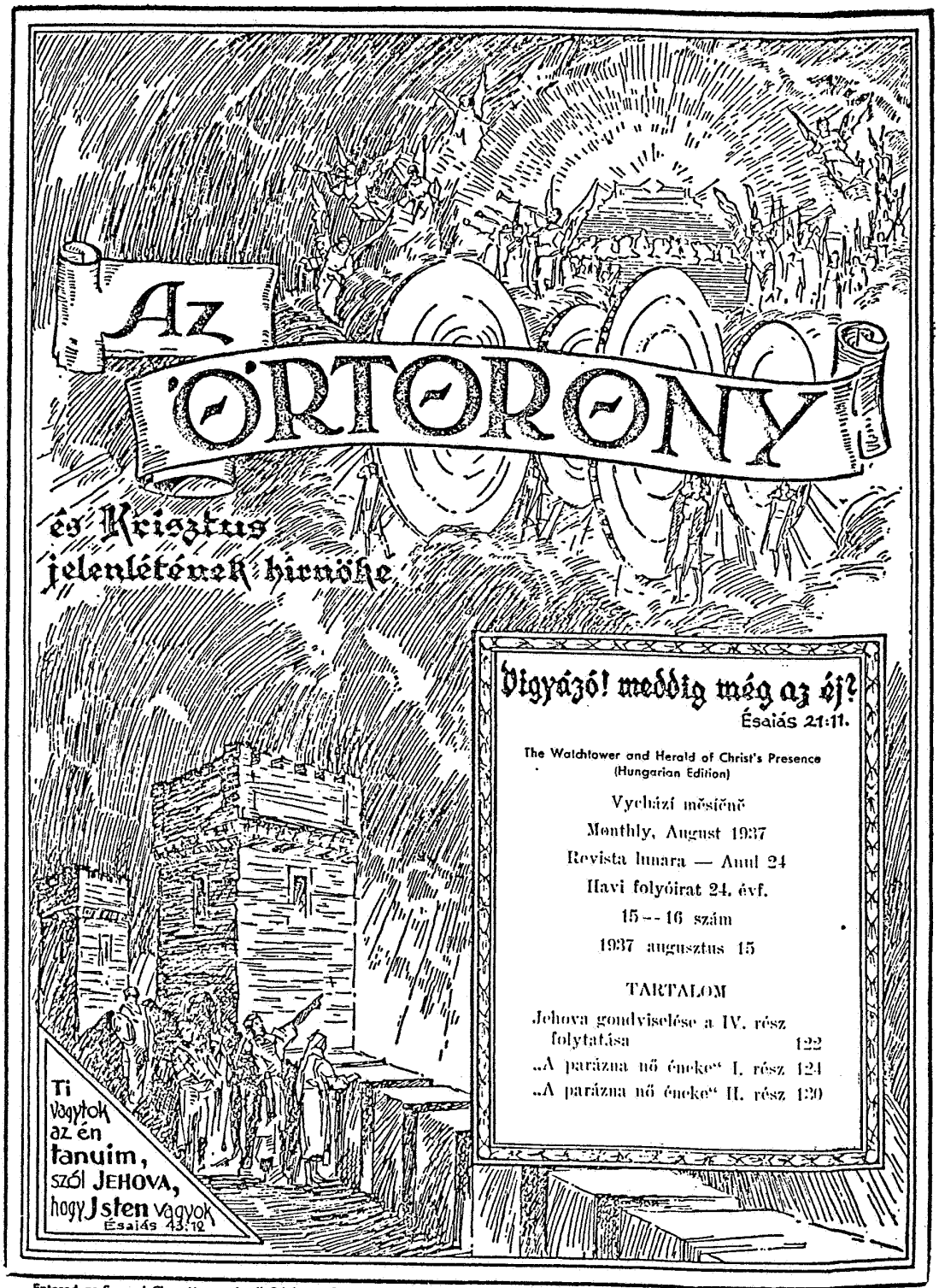
[33] Amiképpen egykor nagy inség volt Egyiptomban és a körülötte levő országokban, úgy most is nagy szellemi inség van ezen a világon: „És kenyér nem vala az egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az éhség és elalélt vala Egyiptom földe és a Kanaán földe az éhség miatt." (Mózes I. 47 : 13) Immár két éve inség volt Egyiptomban, amidőn Jákób házanépével oda költözött. Arra való tekintettel, ha egyes egyiptomiak József álmára és magyarázatára hallgatva, élelmiszert raktároztak fel maguknak, két év alatt készletük nyilván elfogyott és a kormányhoz kellett folyamodniok élelmezésért. Erre rákényszerültek, ha életben akartak maradni. Úgy most is a „más juhok", akik a világban vannak, Jehova Isten látható szervezetéhez kénytelenek fordulni, amit Isten maradék népe képvisel ezen a földön s meg kell ismerniök az élet útját, amennyiben megszerzik maguknak azt az élelmiszert, amelyet az Úr készített és raktározott fel részükre. Ezt Armageddon előtt kell megtenniök.

[34] Most pedig nézzük meg a József intézkedései és az amerikai modern gazdaságpolitikusok intézkedései közti különbséget. Ezek a modern világibölcsek az élelmiszer felraktározása helyett azzal csökkentették az élelmiszerkészletet, hogy a földek egy részének megmunkálását megtiltották és az állatállomány egy részét kíméletlenül kiirtatták; ezzel akarták az élelmiszer árakat magas áron megtartani. Az amerikai nép most kezdi érezni, hogy ezzel hibásan jártak el. Józsefnek nem állott érdekében emelni vagy felhajtani az élelmiszerárakat, hanem a nép érdekeit kívánta szolgálni. Amidőn az inség az egész országban felülkerült, nem emelte fel az élelmiszerárakat s nem engedte meg senkinek sem, hogy a nép rovásán meggazdagodjon. A modern gazdászok „Franklin-deficittel" az élükön, amint az ujságok írták, nem intézkednek raktárak készítéséről és az élelmiszer felraktározásáról az amerikai nép részére, hanem mindnyájan spekulációkban részesek, az élelmiszerkészletekkel állandóan hamisan kártyáznak és az árakat a nép rovására emelik s így egyre nagyobb lesz a nyomor. Miközben ezt a magyarázatot írom (1936 július) az amerikai gabonakereskedők, akik soha egyetlen veritékcseppet sem hullattak a gabona termelésével kapcsolatban, vissza tartják a gabonát abban a reményben, hogy a szárazságra való tekintettel emelhetik az árakat s így önzésükben még nagyobb haszonra tehetnek szert. Habár intézkedés történt, hogy külföldről hozzanak be gabonát a nép szükségletének kielégítésére, a szállítás is szünetel, mert ezzel is emelni akarják az árakat hogy egyes önző emberek így minél nagyobb haszonra tegyenek szert. Az amerikai farmer (gazda) az utóbbi három évben kénytelen volt csökkenteni termelését, s most, amidőn kevesebb a gabonakészlet, a modern gazdászok így szólanak: „Hisz mi nem vagyunk felelősek a szárazságért!" Ámde éppen ők a felelősek, mivel azelőtt gabonakészleteket semmisítettek meg, amire most szükség lenne. Ezzel csak fokozódott az amerikai farmer terhe és minden ember terhe is, akik veritékkel kénytelenek megszerezni kenyerüket. Csodálatos hogy mennyire közömbös és balga tud lenni a tömeg, amennyiben egyáltalán nem hallgat Isten szavára, hanem ellenkezőleg tovább is önző emberek világboldogító terveire hallgat, amiből soha semilyen könnyebbség sem fog származni részére. Az inség jelen idejében ünnepi szónoklatokat rendeznek s azzal áltatják a népet Amerikában, hogy a futóhomokviharok és a szárazság, mely a földeket pusztítja, Isten csapása az emberekre, mivel hanyagok az egyházak támogatásában. Ámde amint tudjuk valótlan állítás, mert nem Isten a felelős a népre következett bajért, mégha neki is akarják azt tulajdonítani, és ezzel Isten szent nevét káromolják. Az írás világosan mutatja, hogy az ördög zúdítja a mostani bajokat a népekre, s éppen avégből teszi, hogy azzal Isten nevét gyalázza és az embereket tőle elvonja. (Jelenések 12 : 12) Ez további erős bizonyítéka annak, hogy az Istent vádoló szónoklatok az ördögnek használnak, de nem képviselik az Istent. Nagy felelősség és kiváltság terheli tehát azokat, akik az igazságot ismerik, hogy az élet útját kereső éhező lelkeket táplálják és hozzájuk vigyék az éltető és életfenntartó szellemi eledeleket. Semmi más, csakis az igazság tudja megvigasztalni és segíteni az embereket.

(Folytatása következik)

Felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smíchov, Tylova 16. — R. Březina, Prága, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha XVI., Tylova 16.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně

Monthly, August 1937

Revista lunara — Anul 24

Havi folyóirat 24. évf.

15—16 szám

1937 augusztus 15

TARTALOM

Jehova gondviselése a IV. rész folytatása 122

„A parázna nő éneke" I. rész 124

„A parázna nő éneke" II. rész 130

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3 415—IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 55.

Kč 2.— Made in Czechoslovakia

FEL

Az ÖRTORONY
és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 augusztus 15 | 15—16 szám

Jehova gondviselése

(a 4. rész folytatása)

[35] Az egyiptomiak sok földdel, barommal és pénzzel rendelkeztek és személyükben is szabad emberek voltak. József nem nyujtott könyöradományokat, minek következtében mindnyájan elszegényedtek volna, hanem pénzért árusította az egyiptomiaknak az életfenntartó gabonát, mégpedig eleinte pénzért és a begyült pénzt a Faraó kincstárába gyüjtötte. Nem engedte, hogy önző pénzváltók és magánemberek a nép nyomorából profitot kovácsoljanak maguknak. Amidőn az egyiptomiak pénze elfogyott, állataikért adott nekik gabonát, azután földjeiket vette meg gabonáért és élelemért; mire a nép így szólott: „Vegyél meg minket és földjeinket is kenyérért!" (Mózes I. 47 : 14—20) így lett Faraó törvényesen egész Egyiptom tulajdonosává és a lakosok „Faraó szolgái" lettek; mindez a nép kívánsága szerint történt, mert „élni akartak és nem akartak meghalni". Az élet Isten adománya Jézus Krisztus útján, ami nem azt jelenti, hogy az életet vásárolni lehet az Istentől. Inkább azt jelenti, hogy a nagysokaság csak úgy élheti túl Armageddont és nyerhet életet Jézus Krisztus útján Istentől, ha hiány nélkül fogja teljesíteni Isten követelményeit és magát feltétlenül Istennek hű szolgálatára szenteli és elismeri az ő királyát, Jézus Krisztust és neki szolgál. Ettől semmi sem szabad visszatartsa. Semmivel sem mérhető fel, amit ember adhat, az élet és azzal kapcsolatos áldások adománya, mert hiszen mindaz, amivel az emberiség bír, az Úr tulajdonát képezi. „Az Úré a föld, teljességével együtt". (24. zsoltár 1) Ki kell fejezniök, hogy Isten és Jézus Krisztus szolgái kívánnak lenni és éjjel-nappal, azaz állandóan neki kell szolgálniok. (Jelenések 7 : 15) Jézus Krisztus, az örökkévaló király nagy helytartója, megvásárolta az egész emberiséget (miként József az egyiptombelieket) s csak azoknak ad életet, akik teljesíteni fogják Jehova feltételeit; ezek fognak az élet adományában részesülni Jézus Krisztus által.

[36] A nép a saját jóléte érdekében városokba gyüjtetett: „A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Egyiptom egyik határszélétől a másikig". (Mózes I. 47 : 21) Hasonlóképpen gyüjti össze az Úr Jézus Krisztus „más juhait" a városban példázott szervezetébe; ezekben a városokban találnak menedéket, és sehol máshol. Ez egyezik a menedékvárosokkal, amelyeket Jehova (Józsué) Mózes napjaiban létesíttetett a nép számára. (Mózes V. 19 : 1—6) A papok földjét nem adták el: „Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részük vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, amit nékik a Faraó ád vala; annakokáért nem adák el az ő földüket". — Mózes I. 47 : 22.

[37] Ez nem jelent részrehajlást a nép megkárosítása és a papság érdeke javára, amint némelyek gondolják. Az egyiptomi papok immár az inség előtt is kormány támogatásban részesültek s ez az intézkedés az inség idejében is fennállott. A papok tehát nem szorultak rá földkaptak élelmiszert. Ezek a papok vagy fejedelmek Józseffel együtt a király szolgái (alkalmazottai) voltak s a drámában itt úgylátszik a „választott szolgát" példázzák, amelynek Jézus Krisztus a feje, s hozzátartozik a földön levő maradék is mint „láhtagjai". (Ésaiás 52 : 7) Most ezek Jézus Krisztus társörökösei s azon „alázatosak közé tartoznak, akik Jézus Krisztussal együtt fogják örökölni a földet". (Máté 5 : 5; Róma 8 : 16, 17) Oly helyzetben vannak tehát, amely különbözik a „más juhokétól", a nagysokaságétól, jóllehet mindenki Jehova Istentől Jézus Krisztus útján nyeri az életet.

[38] József nem létesített állami munkanélküli segélyezést, dolog nélkül adván támogatást. (Mózes I. 47 : 23) Ellenkezőleg, az emberek szorgalmasan dolgozni tartoztak s nem lehettek terhére az államnak. A vetőmagot elvetni tartoztak a földeken, Istenben reménykedve, hogy termést fog adni. Mindig úgy volt és mindig úgy is lesz, az emberek dolgozni tartoznak. (Thess. II. 3 : 10) Aki nem akar dolgozni, ne is egyék. A lusta ember útálatos Isten előtt és tékozlónak van nevezve. (Példb. 19 : 15; 31 : 27; Ezékiel 16 : 49) Az Úr a nagysokaság- és jövő élete érdekében rendeli, hogy nem szabad tétlenkednie, hanem állandóan dolgozni tartozik. (Jelenések 7 : 15) „Ti nem a magatokéi vagytok... áron vétettetek meg; dicsőítsétek tehát az Istent a ti testetekben." — Korinthus I. 6 : 19, 20.

[39] Nagyszerű intézkedés történt a nép érdekében: „És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tietek a mező bevetésére és élésetekre, mind magatoknak, mind házatok népének és gyermekeiteknek eledelül". (Mózes I. 47 : 24) Mivel akkor a föld immár nem volt az övék, ez nagyon jó intézkedés volt az ő érdekében. Zakariás 14 : 16—18 prófétai jelentése szerint hasonló kívántatik meg a nagysokaságtól is. A nagysokaságtól igazságosan kívántatik ez, józan követelés és nem nehéz. (János I. 5 : 3) Jézus Krisztus Isten akarata szerint mindnyájukat egyenlő színvonalra helyezi Isten elé s mindenkitől azt kívánja, szolgáljon híven Istennek, de tehetségénél nem kíván többet. Egyiptom népe hálás volt ezen intézkedésért, miképpen a nagysokaság is hálás az Úr intézkedéséért. „És mondának: Életünket megtartottad; hadd találjunk kegyelmet, Uram, szemeid előtt és szolgái leszünk a Faraónak." — Mózes I. 47 : 25.

[40] József ezen intézkedésével, melyet a nép érdekében tett, igazolta nevét, (az új nevét) melyet Faraó adott neki, „Zaphnath-Pahneachnak" nevezvén őt, ami a „világ megmentőjét" jelenti. Hasonlóképpen lengeti pálmaágát a nagysokaság a templomban és így Istennek és a nagyobb Józsefnek tulajdonítja az üdvösséget (megmentést) és örökké Isten és Krisztus szolgája kíván lenni. A nagyobb József, Jézus Krisztus előtt csak azzal lehet kegyelmet nyerni, ha szolgálunk Jehova Isten-

FEL

ni) s akik így örömmel szolgálnak, fognak védelemben részesülni Armageddon ütközetében.

"Jákób házanépe Józsefet is beleértve, nem tartozott az egyiptomiakra vonatkozó intézkedés alá, mivel nem voltak földbirtokosok, hanem csak vendégek voltak azon a földön és csak átmenetileg tartózkodtak ott. Ez tehát a nagysokaságot egy másik szempontból példázza. Jehova népe tartozzon bár a maradékhoz vagy a nagysokasághoz, nem szabad hozzábilincselje magát a Sátán világának nélkülöző tömegeihez, mert csak vándor ezen a világon és Isten kegyes gondviselését élvezi és védelmét Jézus Krisztus útján. (Zsidók 11 : 16) Az egyiptomiak szerepe a nagysokaságtól követelt dolgokat a nagysokaságba való tartozásukat megelőző időből és Armageddont megelőzőleg példázza. A nagysokaságnak nincsen békéje Sátánnak a világon uralkodó szervezetében s nem tud megelégedett lenni azzal. Isten országáért kell sikra kelnie és szorgalmasnak kell lennie, s ezt cselekedve „kincseket gyűjt magának a mennyekben"; azt sem szabad remélni, hogy azok a földi kincsek, amelyeket most gyűjt magának, Armageddonkor megmaradnak az ő birtokában. Valószínűbb, hogy az ellenség Armageddon előtt minden földi vagyonából ki fogja fosztani. Annyi bizonyos, hogy semmi sem fogja túlélni Armageddont, csakis Jehova szolgálatának kiváltsága s ezek a szolgálati kiváltságok Isten beszédével együtt „mennyei kincs". Armageddon elmúlásával — s nem azelőtt — a nagysokaságra kerül a sor és az élet teljességét fogja megnyerni. Ha Jákób Armageddon előtt fog feltámadni, ugyanoly érzéssel lesz, mint volt, amidőn arra kérte Józsefet, ne temesse el őt Egyiptomban, hanem az Istentől ígért földön, ami Jehova szerv. példázza. (Mózes I. 47 : 29—31) József éppen oly gondolkodású lesz, mint volt, amidőn úgy intézkedett, hogy csontjait vigyék el Egyiptomból. (Mózes I. 50 : 24—26) Habár ezek az emberek örökké fognak élni a földön, nem lesznek Sátán szervezetének részei. Hasonlóképpen reményteljesen várják a nagysokaság tagjai is Jehova országlását, Jézus Krisztus, az igazságos uralkodó alatt.

Végtelen áldások

"Az éhség ideje elmult, most Isten megihlette Jákóbot, hogy a tizenkét törzsfőt megáldja. (Mózes I. 48 : 1—22; 49 : 1—28) A nagy prófétai dráma befejeződött és Jákób elhunyt. Halála után József megsértői, a féltestvérek, hozzámentek, leborultak előtte, bocsánatot kértek tőle, mondván: „Ímé mi a te szolgáid vagyunk. József pedig monda: No féljetek! avagy Isten gyanánt vagyok-é én? Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy, amint ma, hogy sok nép életét megtartsa. Most annakokáért ne féljetek, eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívükre beszéle." (Mózes I. 50 : 18—21) Ez a jelenet, amellyel a nagy prófétai dráma végződig, nyilván azt jelenti, hogy a világon levő nagy inség után és Armageddon nagy pusztítása után az örökkévalóság nagy királya. Jehova, a nagy patriárka Jézus Krisztus útján, aki nagyobb Józsefnél, további áldásokban fogja részesíteni a nagysokaságot és örökké táplálni fogja és örömben fogja részesíteni. Azok a milliók, akik túlélik Armageddont, nem fognak meghalni, hanem a királyság anyagi jólétében, Isten országában fognak részesülni s azután Jehova Jézus Krisztus által a tudatlanságban elhunyt többi nemzedékeket is elő fogja hozni temetőjükből. Amidőn ezek halottaikból visszatérnek, teljes alkalmat nyernek a nagyobb József, Jézus Krisztus által, akinek a vállain lesz az igazságos uralkodás, s végtelen áldásokban részesülnek. József az éhség után még sokáig élt, ami ara mutat, hogy a maradék egy része, a nagyobb József lábtagjai, túlélik Armageddont és a földön az emberek javára szolgálnak, amíg elérkezik Isten arra rendelt ideje, hogy őket felvegye az ígéret földjére, az örökkélétbe és határtalan örömökbe.

"Ez a nagy prófétai dráma, amelyet Jehova Isten rendezett évszázadok előtt szépen és csodálatosan bemutatja az ő kegyes gondviselését az emberiség engedelmes tagjaira vonatkozólag, akik a megpróbáltatások között megőrzik tisztaságukat Isten iránt; mindez az ő szent nevének örökre szóló igazolására fog történni. „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak. Boldogok, akik megőrzik az ő bizonyságait és teljes szívből keresik őt." — 119. zsoltár 1, 2.

"Akik örömmel teljesítik Jehova törvényeit és teljesen engedelmeskednek neki és az ő nagy helytartójának, örökké örvendeni fognak. Élni fognak és nem fognak meghalni. Amidőn a törvényszegők örökre elpusztulnak, az egész teremtett világ Jehova szent nevét fogja dicsőíteni mindörökké. „Minden lélek dicsérni fogja az Urat. Dicsérjétek az Urat!" (150. zsoltár 6) Mivel most Jehova feltárja a nép előtt az ő kegyes gondviselését, törekedjen mindenki lélekben és igazságban imádni Istent, aki az igazságot szereti; „adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben!" — 29. zsoltár 2.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Hogyan válik hozzáférhetővé az emberiség számára Jehova kegyes gondviselése? Kinek lesz abból haszna? Mily része teljesül most e prf. drámának? És hogyan?
2—4. Mily fontos utalást tartalmaz Mózes I. 45 : 1? Mily fontos tényeket ismertet az 5. vers? Sorold elő néhány szóval azon tényeket, amelyek e prófétai dráma teljesülését mutatják?
5, 6. Mutass rá ama prófétai kép teljesülésére, amit a 8. és 9. vers jegyez fel és alkalmazd József prf. szavait, ami a nagyobb Józsefen teljesedik!
7, 8. Az inség még további 5 éve hátra volt s azért Jákób egész házához szólott a sürgős meghívás, hogy költözzön Egyiptomba: Mi volt ennek a prf. jelentősége?
9, 10. Miképpen mutatja a teljesülésben a 16—20 vers jelenete „Faraó" beleegyezését és intézi „Jákób házának minden tagjához a meghívást", hogy használják fel az Egyiptomba szóló meghívást?
11. Magyarázd meg miért értünk most másképpen egyes bibliai szövegeket, mint régebben s mennyiben bizonyítja ez, hogy az Úr vezeti és táplálja népét?
12, 13. Mit mutat előre Józsefnek Benjáminhoz és tíz féltestv.-hez szóló utasítása, hogy családjuk más tagjaira is terjesszék ki a kegyes meghívást?
14. Mutasd ki mennyire illő most és volt akkor is, Józsefnek a 24. versben testvéreihez intézett figyelmeztetése!
15, 16. Mutasd ki, hogy Józsefnek atyja iránti előzékenysége a prófétai képnek ugyancsak jellemző vonása!
17, 18. Mit mutat továbbá, hogy József atyjának elhozatalára utasítást adott és arra nézve előkészületeket tett, hogy a József útján származó áldásokban részesüljön? Hogyan lesz majd felismerhető a hajdani hűségesek feltámadása?
19, 20. Magyarázd meg ezen összefüggésben a Mózes II. 12 : 40-ben feljegyzett magyarázatot! Mit jelent azon körülmény, hogy Izrael összes fiait magábanfoglalja, akiknek nincs „állandó lakóhelyük"?
21. Magyarázd meg és alkalmazd a prófétai tudósítást: „Jákób házanépe, Egyiptomba való jövetelekor 70 lelket számlált"!
22. Magyarázd meg mit jelent a teljesülésben az, hogy József bemutatkozott atyjának és egész házanépének, kivéve azokat, akiket immár azelőtt látott Egyiptomban?
23, 24. Mikép teljesül Józsefnek Jákób házával Gósen földjén való találkozása s a reájuk vonatkozólag tett intézkedése?
25—27. Mit szándékozott tenni azzal József, hogy testvéreit Mózes I. 46 : 34 verse szerint utasította? Hogyan szolgált ezen cél érdekében azon válasz, amelyre József testvéreit kioktatta, hogy azt mondják Faraónak? (47 : 3, 4).

FEL

28—30. Mutasd ki mennyire találó a következő mint prófécia: a) Jákób, amint Faraót megáldja; b) és az „Izrael háza" érdekében tett intézkedés a 11. és 12. vers szerint!

31. Mily mellékjelenség mutatkozik itt a prófétai drámában?

32. Mily nagy kiváltsággal bírnak most a „más juhok" és mily felelősség terheli őket azzal kapcsolatban?

33, 34. Ismertesd a 13. versben előreközölt helyzetet! Állítsd szembe Józsefnek a népről való gondoskodását a mai amerikai modern gazdászok intézkedéseivel? Mily okból közömbös és hiszékeny a tömeg s miért vádolják Jehova Istent a mai helyzetért? Mit jelent ez azok számára, akik az igazságot megismerték?

35. Mily intézkedést foganatosított József a mai munkanélküli-segély intézményével ellentétben a nép élelmezésére? Mily eredménnyel járt az ő intézkedése? Hogyan teljesül a képlet ezen része?

36, 37. Mit mutat előre a 21. és a 22. versekben említett intézkedés?

38—40. Mutasd ki, a) hogy a nép érdekében József által foganatosított intézmény az isteni bölcsességgel egyezett és szemben áll a mai amerikai k. intézkedésekkel; b) hogy azon észszerű követelmények, amiket József követelt a néptől, s annak végső következménye a 25. vers értelmében prófétai jelentőséggel bír!

41. Mily prófétai jelentősége lehet ama ténynek, hogy Jákób háza nem esett az egyiptomiakra vonatkozó intézkedés alá? Mennyiben prófécia az egyiptomiak szerepe?

42. Mi történt Jákóbbal és testvéreivel az inség elmúltával? Mily jelenet játszódott le József és az ő féltestvérei között? Nyilván mit mutat ez előre?

43. Mit jelképezett tehát ez a nagy prófétai dráma?

44. Hogyan és mivégből részesülnek most az engedelmesek Jehova jóságában, miszerint népének tagjait kegyelmes, részükre szóló intézkedéseivel megismerteti?

(Angol W. 1937 március 15)

„A parázna nő éneke"

1. rész.

„Végy citerát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj!" — Ésaiás 23 : 16.

ÉSAIÁS ÉS EZÉKIEL próféták útján Jehova előre szólott egy oly vallásszervezet keletkezéséről, amely Isten képviselőjének fogja feltüntetni magát, holott a Sátánnal fog egy gyékényen árulni, annak érdekében működik és a felséges Isten nevét gyalázni fogja. Jehova szervezetét a tiszta vagy szűzies asszony példázza, és „Sionnak" van nevezve, ez hozza létre Isten hűséges gyermekeit. (Ésaiás 54 : 1—13) A gonosz Sátánnak is van egy szervezete, és azt egy parázna nő példázza, amit az Írás „Babilonnak, a régi paráznának" nevez; attól születnek mindazok, akik Jehova Istennek ellenségei. Sátán szervezetének földi dolgai természetesen, Sátán asszonyának, szülőanyjuknak, Babilonnak a nevét is viselik. A sátáni szervezet főeleme a valláshagyomány (babona). Sátán ezt használja a földi teremtmények megfertőzésére, így kebelezi be őket látható szervezetébe. Az Írás a „szervezett valláshagyományt" azért nevezi paráznának, mivel szervezetét olyanképpen használja.

[2] A „parázna" helyes meghatározás szerint olyan asszony, aki különbség nélkül házasságtörést cselekszik vagy paráználkodik. Ez a szó héberben szellemi dolgokkal kapcsolatban is használva van, t. i. bálványokkal való paráználkodás alakjában, ami bálványimádást, Jehova Isten igaz tiszteletétől való elszakadást, illetve különböző ördögi istenségek tiszteletét jelenti (szellemi prostituáltságot jelent).

[3] Ez a prófécia, amelyet itt megvizsgálunk, Tiruszra vonatkozik. Ésaiás 23. fejezetének tüzetes megvizsgálása előtt a prófécia egyes más részeit fogjuk megvizsgálni, ami világosságot fog deríteni a szóbanforgó tárgyra. Egyesek kifogásolták azon módszert, ahogyan a WT kezeli a próféciákat, azt mondván, hogy a WT ismétléseket tartalmaz. Ezt a kritikát azonban megdönti ama tény, hogy Jehova is gyakran megismételi ugyanazokat a szavait, azaz, ismételten közölteti, ami kétségtelenül bizonyos cél érdekében történik. Ezékiel próféciájában 61-szer fordul elő egyazon kijelentés: „és megtudják, hogy én vagyok az Úr (Jehova Isten)". Ne feledjük, a folyóirat nem a kritikusok fantáziájának kielégítése --, sem pedig emberek tetszésének keresése céljából jelenik meg. Meg sem kísérli teremtmények kedvének a keresését; mert az ilyesmi szörnyűség lenne Isten szemében. A folyóirat arra törekszik, hogy segédeszköze legyen Isten igéje tanulmányozójának és az őszinte kutatót a szóbanforgó prófécia tisztább megértéséhez segítse. Ily vizsgálódások kívánják meg, hogy bizonyos időközökben megismételjünk valamit, amit immár egyszer megtárgyaltunk, egy bizonyos pont hangsúlyozása céljából. Ezt méltányolni is tudják az oly tanulmányozók, akik tényleg hűségesek Istenhez és szeretik őt. A kritikusok ellenben semmit sem tudnak megbecsülni.

[1] A prófécia „Tirusz királyának" nevezi Sátánt, az ördögöt. (Ezékiel 28 : 12) A város látható uralkodója az Írás szerint csak „Tirusz fejedelme" volt. (Ezékiel 28 : 2) Sátán Jehova ellen lázadt, Jehovában való igaz hitét megtagadta s így akart kereskedést űzni az emberiségből. Erre használta fel a valláshagyományt. Valótlan dogmákat kezdett gyártani Jehova felől; ezek képezik tulajdonképpen a kereskedelmi cikkét minden valláshagyománynak s ezek az ördög kijelentésén vagy tekintélyére támaszkodnak Jehova igéje helyett. Hamis tanait Sátán a következő kijelentésével cseppegtette Évába: „Nem fogtok meghalni; hanem az Isten (ahogyan te, Éva, őt nevezd) tudja, hogy amely napon esztek abból, felnyílnak a ti szemeitek és olyanok lesztek mint az Isten, jónak és gonosznak tudói". — Mózes I. 3 : 4, 5.

[5] Éva vallásra vágyott és az ördög gondoskodott ezen kívánságának kielégítéséről. Azt szerette volna, hogy ő és Ádám oly hatalmasok legyenek, mint az „istenek" s ne legyenek Jehova kijelentéseire szorulva. „Szemeinek felnyílását" óhajtotta, a „jó és a rossz megismerését". A Jehovának való engedelmeskedés istentiszteletét túlzásnak tekintette és Ádám s Éva szabadságának korlátozásaként tüntette fel. Akiket mint „isteneket" semmi sem fog korlátozni, hanem függetlenek lesznek, tehát többé nem lesznek „felsőbb hatalomnak" alávetve. Tetszésük szerint cselekedhetnek majd, sőt a „jóval és a rosszal" alkura is léphetnek. Ez képezte a vallás kezdetét az emberiség történetében. Így alkotta és használta fel Sátán, „Tirusz királya" a vallást (kultuszt) arra vonatkozó eszközül, hogy szert tegyen az emberiség feletti hatalomra és kereskedés tárgyává tegye. Emiatt mondotta Isten „Tirusz királyának", az ördögnek: „Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben: a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére." (Ezékiel 28 : 16, 17) A kultusz-gyakorlat tehát Ádám és Éva idejében kezdődött. Ezzel fejezték ki azon önző óhajukat,

FEL

hogy olyasminek a birtoklását óhajtják, amit nem nekik adott a Teremtő. A vallás beiktatásával az ördög az ember Isten iránti ragaszkodását akarta saját magára átültetni; ez döntő erővel bizonyítja, hogy az ördög volt a kultuszok szerzője vagy szülőatyja.

[6] Ádám fia, Ábel nem volt vallásos (babonás); mert Istennek, a Teremtőnek engedelmeskedett minden tekintetben és az Isten elismerését élvezte. Ádám gyermekei kezdetben még nem rendelkeztek kereskedelmi szellemmel. Kain azonban nemsokára kultuszgyakorlathoz kezdett, amennyiben a tisztelet külső formáját kezdte gyakorolni, Istenben azonban nem hitt. Sem az Istent, sem az igazi istentiszteletet nem szerette. Áldozatot mutatott be Istennek; Isten azonban nem tekintett az ő áldozatára. Kainnak nem volt rendben a szénája, amint mondani szokták s emiatt mondotta neki az Isten: „Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik". (Mózes I. 4 : 3—7) Azután következett Kain borzasztó bűnténye: a gyilkosság, amit a vallás-gyakorlat idézett elő. Azóta járnak egy úton a vallás és a gyilkosság. Még soha semilyen háború sem volt, amelyben a vallás képviselői ne áldották volna meg a háborúskodó feleket.

[7] A vallásokból gyorsan politika és üzlet fejlődött ki, mégpedig önző érdekekből. Kain várost épített, amelyet fiának, Hánokhnak nevéről nevezett el, ami t. i. az önzésnek „szenteltet" jelent. Kain unokája (Tubálkain) volt „mindenféle réz és vas szerszám kovácsolója", amely iparágat azóta is katonai célokra használnak. (Mózes I. 4 : 8—22) Az Isten megvetés folytán beállott babonás szokások gyakorlása következtében az emberiség borzasztóan elfajult. A vízözön aztán minden babonáskodót elsöpört. Noé és a családja ellenben megőrizte Jehova Isten iránti hűségét és csak ők élték túl a nagy árvizet. Noé „az igazság prédikátora" volt; ő sohasem volt vallásrajongó. — Péter II. 2 : 5.

[8] Noé és fiai Isten parancsa értelmében a vízözön után szaporodni kezdtek a föld benépesítésére. (Mózes I. 9 : 1) Rövidesen a vízözön után ismét kimagasló szerepet kezdett játszani a vallás. Nimród, Noé dédunokája lett a látható vezetője, „hatalmas vadász kezdett lenni az Úr előtt". Ez immár kultuszgyakorlat volt, mert Nimródot a Teremtő vagy az Isten fölé helyezték ami, az ő tiszteletét jelentette minden csodálója vagy híve részéről. A szándék a teremtményeknek Jehovától való eltérítésére irányult. A vallásgyakorlat a vízözön után Nimróddal kezdődött. Kevés idővel később a valláson kívül politikával is kezdtek foglalkozni, s azzal megkezdődött a vallásos Nimród politikai uralkodása. „Az ő birodalmának (politikai hatalmának) kezdete volt Bábel". Azután gyorsan kifejlődött a kereskedelem is, ami kitűnik abból is, hogy Nimród és fiai városokat kezdtek építeni, amelyekben sok népet letelepítettek s ez szükségképpen magával hozta a kereskedelmet. — Mózes I. 10 : 8—12.

[9] Bábel városának és tornyának építését a vallás kezdeményezte; ez világosan kitűnik az építtetők kijelentéséből: „És mondának, jertek építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén". (Mózes I. 11 : 4) Bábel, Babil és Babilon értelme azonos (Mózes I. 10 : 10); kezdet óta vallást, politikát és kereskedelmet képvisel; mert Isten parancsának megvetés folytán kezdet óta az emberiségnek Istentől való elfordítását célozta. Nimród neve lázadót, illetve uralkodó lázadót jelent. Politikai birodalmának kezdetét Bábelnek nevezte, ami az ő részéről és hívei részére „Isten kapuját" jelenti, tehát egy vallást jelent. A Mindenható Isten ama vallás megszégyenítésére közbelépett és összezavarta a nyelveket, emiatt a héberben a „Bábel" szó zűrzavart jelent. A vallások mindig zavart idéztek elő az emberiség között. „Babilon" is ugyanazt jelenti, amit „Bábel". Ama nép „Belnek" vagy „Baálnak" nevezte az istenségét és ez annyit jelent mint ördög vagy kapzsi. Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy a vallásokat az ördög gyártotta. Politika, vallás és kereskedelem Sátán szervezetének elemei. Babilont Jehova Isten Ezékiel prf. útján a „kereskedők városának", „kereskedő országnak" nevezi. — Ezékiel 17 : 4, 12.

[10] Ama körülmény, hogy Sátánt, az ördögöt Jehova „Tirusz királyának" nevezi s így szól hozzá: „kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg (felfuvalkodottság)" végleg azt bizonyítja, hogy Tirusz az ördög szervezetét példázza, amely vallásból (ez a főelem és összefűző erő), politikából és kereskedelemből áll. Ezek a dolgok immár régen jegyeztettek fel Isten igéjében s azok segítségére és erősítésére szolgálnak, akik most élnek a földön, szeretik Jehova Istent és neki szolgálnak, úgy, ahogyan ő megparancsolta; emiatt hasznos az írás tüzetes tanulmányozása és a valósággal, a tényekkel való összehasonlítása azok részéről, akik ismereteket és az értelmet keresik. Éppen emiatt jelenik meg a folyóirat, s az ily őszinte és tüzetes tanulmányozásban kíván segítséget nyujtani.

[11] A „parázna" szó fenti, írás-szerű meghatározására térve, nézzük meg, mily vallásintézményre illik rá pontosan az Isten igéjében feljegyzett prófécia? Erre a kérdésre csak egy feletet van, mely a következő: Ez az intézmény a római katholikus vallásszervezet. Ez egy vallásszervezet. Ez nevezi magát a keresztény vallások anyjának. A többi vallásszervezetek, amelyek „keresztényinek" nevezik magukat, a római katholikus szervezetből ágaztak el, ezek tehát mindnyáján Babilon alkatrészei. Senki sem fogja elvitatni, hogy a „keresztényinek nevezett vallások" rokonságban állnak a római-katholikus szervezettel. A római-katholikus szervezetben a hierarchia uralkodik, s ez politikával foglalkozik és a világ nemzeteinek politikai ügyeiben résztvesz. Azonkivül a római-katholikus egyház nagy üzleti szervezet is. Megvannak benne mindazok az elemek, amelyek a Nimród által keletkezett vallásszervezetet jellemzik, melynek az ördög volt az atyja. Természetesen ezt senkise értelmezze úgy, mintha azok az emberek mindnyájan szándékosan szolgálnának az ördögnek, akiken a római-katholikus szervezet uralkodik s akik azt támogatják. Közülök nagyon sokan vannak tévútra vezetve és erősen be vannak csapva. A tömeget, a milliókat, akik a papságon kívül tartoznak a katholikus egyházhoz, „katolikus népnek" nevezik. Közülök nagyon sokan becsületesek és nyilván az Úr akarja, hogy ezek most alkalmat nyerjenek, az igazságról tudomást szerezzenek és az Isten s az ő igazsága mellé álljanak. Ezek a hiszékeny emberek rászedettek s úgylátszik most érkezett el a kellő idő, hogy az igazság megismerésére alkalmat nyerjenek, Istenhez pártoljanak és az ő áldásaiban részesüljenek. Amiket itt mondunk, senki se tekintse egyes személyek ellen irányuló rosszakaratnak. Mert ezeknek feltárásával csupán az ördög ámító módszereit akarjuk feltárni, hogy a becsületes és tisztességes emberek kimeneküljenek karmai közül és az élethez s a boldogsághoz vezető utat megtalálhassák.

[12] A Tiruszról szóló jövendölés tehát a római-katholikus intézményre vonatkozik. Szidon volt a szomszédvárosa, amely a római-katholikus szervezettel karöltve dolgozó vallásintézményeket példáz. „Kereszténység" alatt azokat a nemzetekket vagy országokat kell érteni, amelyekben „keresztény vallásokat" gyakorolnak. Azon vallásintézmények, amelyek „keresztény vallásoknak" vannak nevezve, jogosan viselik anyjuk nevét; mivel

FEL

Szidon Tirusznál is korábban épült, a római-katholikus vallás előtt keletkezett s azzal karöltve dolgozó szervezeteket példázhat. Most ezeknek előrebocsátása után tüzetesen meg fogjuk vizsgálni Ésaiás prf. 23. fejezetét, és akik tényleg szeretik az Istent, nemcsupán mély érdeklődéssel fogják kísérni ezt a tanulmányt, de amint reméljük, hasznuk is lesz belőle. Ha különböző helyeken ismétlések is fognak benne előfordulni, látni fogják, hogy azok szükségesek, amidőn valamily részt jobban kívánunk bevésni.

Teher

[13] Ésaiás próféciájának 23. fejezete a következő szavakkal kezdődik: „Jövendölés Tirusz ellen" (más fordítások szerint: „Tirusz terhe"). Ez valami súlyos dolgot jelent, amit a hajdani Tirusznak viselnie kellett és valami nagyobb, az újkori Tirusz által elviselendő dolgot példáz. Látni fogjuk, hogy valami nagy dolgot példáz, amit az újkori Tirusznak kell majd elviselnie. A prófécia kicsinyben a hajdani Tiruszra vonatkozik, nagyobb mértékben pedig a római-katholikus vallásintézményre és ezen az intézményen fog véglegesen beteljesülni. Isten a maga módján titokban tartja valamely jövendölés értelmét mindaddig, amíg elérkezik az idő, hogy feltárja azok előtt, akik őt szeretik. Gyakran az derül ki, hogy a prófécia fordított sorrendben jegyeztetett fel, illetve az van először említve, ami utoljára fog teljesülni, viszont ami először történik, az utoljára van feljegyezve az isteni feljegyzésben. Most itt Tirusz és a vele szövetséges városok felől egyes történelmi tényeket fogunk megtárgyalni.

[14] Szidon a hajdani Tirusz testvérvárosa volt. A vizözön után építkező emberek a városokat saját fiaik nevéről nevezték el. „Ez pedig Noé fiainak, Sémnek, Kámnak és Jáfetnek nemzetsége: és fiaik születének az özönvíz után... Khámnak pedig fiai: Khús, Micraim, Pút és Kanaán... És Khús nemzé Nimródot; ez kezdett hatalmassá lenni a földön... Kanaán nemzé Szidont, az ő elsőszülöttét, és Khétet... Vala pedig a kananeusok határa Szidonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomorrha, Ádmáh és Ceboim felé menve Lésáig". — Mózes I. 10 : 1—6, 8, 15—19.

[15] Az írából kitűnik, hogy Nimród a szidoniak nagybátyja és így a tirusziaknak is rokona volt. Ez a két város ördögimádó volt. Írva áll: „Asztarot a szidoniak istensége" (Kir. I. 11 : 5); Szidon isteneiről is említés történik. (Bírák 10 : 6) A szidoniak *vallása* tulajdonképpen Bábel építéséig nyúlik vissza.

[16] Tiruszt a megátkozott Kanaán leszármazottai építették. (Mózes I. 9 : 25) Tiruszt héberül „Cor" nak hívják és „szikla" jelent. A város sziklás szigeten épült, Fönícia szárazföldje közelében; egy pont volt a tengerben. Tirusz híres hajózási központ lett. Kétségtelenül az ördög szemelte ki a sziklás fundamentommal bíró területet Tirusz építésére, mégpedig Jehova szervezetének gúnyolására és utánzására, amely egykor uralkodni fog, s amely a szikla, Jézus Krisztuson fog felépülni, amely Jehova egyetemes szervezetének része, lévén Jehova a nagy sziklakő.

[17] Tiruszról először Józsué 19 : 29-ben történik említés, és „erős városnak" van nevezve. Ahhoz a területhez tartozott, amelyet Áser törzse kapott. (Józsué 19 : 24—31) Szidonban és Tiruszban is voltak hálványtemplomok, amelyekben az ördögöt tisztelték és démon-istenségeket hívtak segítségül kereskedelmük megáldására. (Jóél 3 : 4, 5) Az ördög volt láthatatlanul „Tirusz királya" és a hajdani város látható uralkodójának szellemi atyja. Ez a helytartó van „Tirusz fejedelmének" nevezve. (Ezékiel 28 : 2, 12) Jegyezzük meg, Tirusz fejedelme így szólt: „Isten vagyok... Isten székében ülök a tengerek szívében" (olyan mint a tenger istene). Jegyezzük meg azt is, hogy Jehova így szólt hozzá: „Holott csak ember vagy és nem vagy Isten". — Ezékiel 28 : 2.

[18] Az ördög így szólt maga felől: „Hasonlatos leszek a Magasságoshoz...". (Ésaiás 14 : 13, 14) Így a mindenható Jehova Istennel merészkedett egyenlőnek nevezni magát. Az írás Sátánt, az ördögöt, e világ istenének nevezi. „Tirusz fejedelme" tehát prófétailag az ördög látható képviselőjét példázza, aki istennek nevezteti magát. A római-katholikus egyház feje követeli magának ezt a címet. A történelem tanusága szerint a római pápát nevezi a hierarchia istennek. Egy római-katholikus tekintély, Ferrari „Ecclesiastical Dictionary"-ja mondja: „A pápa oly méltósággal vagy felséggel bir, hogy nem közönséges ember, hanem Istenhez hasonló és az Isten helytartója... Ezért van a pápa háromszoros koronával, mint a mennynek, földnek és pokolnak királya megkoronázva... így, amit a pápa tesz, mintegy az Isten szájából származónak tünik fel ... A pápa Istenhez hasonlóan a földön Krisztus híveinek egyedüli fejedelme... Néha a pápa fel is függesztheti az isteni törvényt". Bibliatanulmányok II. köt. 302. old.

[19] Jegyezzük meg, a római-katholikus szervezet a pápa részére szóló e hangzatos kijelentésében nem mondja meg, hogy a pápa melyik istennek a helytartója a földön. A tény az, hogy ő „e világ istenének" a helytartója, aki az írás kijelentése szerint: az ördög. (Korinthus II. 4 : 4) A „katholikus nép" közül a becsületesek határozottan egyetlen teremtményt sem helyeznének a mindenható Jehova Istennel egyenlő színvonalra. Ők be vannak csapva és tévútra vannak vezetve.

[20] Az ördög nagyon sok emberből babonás embert csinált. Amidőn Pál az athéniekkel érintkezett, akik tudatlanságból az ördögvallást ápolták, mondotta nekik: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélő embereknek látlak titeket (egyes fordítások szerint: „a démonok tisztelőinek"); az amerikai bibliafordítás szerint: „hogy nagyon vallásosak vagytok"; az angol Weymouth-ford. szerint: „hogy minden tekintetben feltűnően vallásosak vagytok"; Luther szerint: „hogy nagyon babonások vagytok". (Apcsel. 17 : 22—29) Ez is azt bizonyítja, hogy a babonaszerű vallás az ördögtől származott és minden tekintetben szemben áll a mindenható Isten törvényeivel. „A bün embere" babonáskodik és az Isten törvényével szemben jár el. „A bűn embere, a veszedelem fia, aki szembeszáll és felemelkedik minden ellen, ami Istennek neveztetik, vagy tisztelet tárgyát képezi, olyannyira, hogy Isten templomába fog ülni és magát fogja istennek neveztetni... akinek eljövetele a Sátántól van, a hazugság minden jeleivel, csodáival és csalásával azok megcsalatására, akik elvesznek, mivel nem sajátították el az igazság szeretetét (mert a babona ellentéte az igazság), hogy üdvözüljenek. Emiatt bocsátja reájuk Isten a tévelygést, hogy a hazugságnak (babonának) higyjenek". (Thess. II. 2 : 3, 4, 9—11) Azok, akikből a „bün embere" áll, emberi tanokra támaszkodnak, illetve oly hagyományokra, amelyek Isten igéjét cáfolják.

[21] A hajdani Tirusz uralkodott a hajózáson, amint az írás is mutatja. A „tenger" a népet jelképezi, amely az ördögi szervezetet támogatja. Tirusz tehát a vallásűzérkedést példázza, illetve a vallástanok és szokások vagy babona üzleti célok érdekében való felhasználását, amiáltal egy néhányan meggazdagodnak a hiszékenyek rovásán, és a népet leigázva tartják. A vallások kereskedést üznek az emberekkel és a könnyen becsapható és hiszékeny népet eladják és kiszolgáltatják a po-

FEL

litikusoknak és katonai céloknak. A római-katholikus vallásintézmény azt állítja, hogy a főnöke csalhatatlan, szellemi tekintetben nem téved, mindazáltal vallásceremóniákat gyakorol s ezzel az üzérkedéssel gyűjt vagyont magának és uralkodik a népen. Alattvalói, a „katholikus nép" ezt a vallásintézményt tartoznak tisztelni; azonkívül arra kényszerítik őket, hogy pénzbelileg is támogassák ezt az intézményt. A „szervezett kereszténység" vagy „szervezett vallások" köztudomás szerint a római-katholikus egyházat, a görög ortodox egyházat, a görög katholikus egyházat és a protestáns egyházat foglalja magában; a római-katholikus egyház nevezi magát az eredeti egyháznak, a „keresztény vallások" anyjának. a római-katholikus hierarchia, a „keresztény vallások" uralkodó hatalma a modern „Tirusz fejedelme"; a hierarchia tagjai „egyházfejedelmeknek" nevezik magukat. A mai Tirusz tehát a szervezett egyházakból áll, atyjuk a láthatatlan uralkodó, Tirusz királya, az ördög, ő uralkodik láthatatlanul a népek felett. Jézus világosan beszélt a hagyományokon épült vallásokról. — János 8 : 44.

[22] A protestantizmus ma már meghalt, többé nem protestál a római-katholikus egyház ellen; a protestáns papság a zsidó rabinusokkal együtt a római-katholikus szervezet vezetése alatt áll s azzal egyetértően jár el. Ezek mindnyájan kultuszt űznek, aminek az ördög a szerzője. A hajdani Tirusz Jeruzsálemnek, Isten előképi szervezetének ellensége volt. A modern Tirusz Isten népének, a lelki Izraelnek ellensége és kísértője. — Ezékiel 26 : 2.

„Hajók".

[23] Prófétája útján Jehova így szól: „Jajgassatok Társis hajói"! (Ésaiás 23 : 1) A hajó közlekedési eszköz; a hajdani Tirusz tengeri kereskedésére használta és a szomszédos országokban kolóniákat létesítettek kereskedelmi célzattal. így a vallásukat is elvitték a világ más részeibe is. Nyilván Társis is egyike volt a hajdani Tirusz kolóniáinak. Társis Tiruszt távol a Földközitenger tulsó oldalán épült, amely országot most Spanyolország néven ismerünk: „Társis volt a te kereskedő társad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat. ónt és ólmot adtak ők áruidért". (Ezékiel 27 : 12) Hajói szállították az árucikkeket. Tirusz mint Jeruzsálem kapzsi ellensége, a fennhatósága alatt álló hajókat rabszolgakereskedésre is felhasználta: „Sőt néktek is mi közötök velem, Tirusz, Sidon és Filiszteának egész környéke? Vajjon bosszút állani jöttök reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat! Mivelhogy elraboltátok ezüstömet, aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; és a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladtátok a Jávának fiainak, hogy messze vessétek őket határaiktól". — Jóel 3 : 4—6.

[24] A próféciát a modern Tiruzssra, a római-katholikus hierarchia-szervezetére alkalmazva, Társis hajói az alantas papságot és alantas szervezeteket példázza, amelyek az uralkodó hierarchia vezetése alatt állanak, kiket (a felügyelőséget) a „jurisdiktio hierarchiájának" nevezik. A hierarchiának alárendelt papok vagy rendek, úgymint a misszionáriusok, jezsuiták, stb. a „jurisdiktio hierarchiája" által küldetnek szét a világ minden tájára a népek közvetlen megdolgozására, amely ténykedést „missziós munkának" neveznek, így használják ki üzleti célokra a népet, üzérkednek vele és pénzt gyűjtenek a hierarchia fenntartására. A barátok, a jezsuiták, a misszionáriusok, papok és egyéb hasonló ügynökök a „jurisdiktio hierarchia" parancsnoksága alatt ténykednek, ezeket a hajó „evezői" példázzák, „bölcsei" pedig a kormányosok, akik ennek a jelképi hajónak mozgalmait irányítják: „Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcseid, ó Tirusz, kik benned valának, azok voltak kormányosaid". — Ezékiel 27 : 8.

[25] A hierarchia ezen eszközeit a köznép megvakítására használja, így kalmárkodik vele és tartja szervezetének rabságában. Ezek az alárendeltek végzik a nép megdolgozását, illetve ezek működnek a „katholikus nép" között; a nép fizeti a számlát és a „jurisdiktio hierarchiája" beinkasszálja az üzleti hasznot. Gibbon kardinális írja „the Faith of Our Fathers" (Az atyák hite) c. könyvében, melyet a 20. évszázad elején adott ki: „A világon a katolikusok létszáma 300 millióra van becsülve". (10. old.) Mostani állítások szerint az Egyesült-Államokban 20 millió katolikus él. Ezeket példázza a „tenger", ezek hordozzák magukon a szervezetet és részesítik támogatásukban. A „katolikus nép" toborzását és a tőlük való adakozások gyűjtését a hajókban példázott alantas papság végzi.

[26] Egy katholikus pap, „Anthony, O. M. C.", aki Kentuckyból működik, egy levelet küldött a „tisztító-tűz" tanában hivő hiszékeny katolikusoknak 1936 szept. 21 ,Kentucky, keltezéssel. Abban felszólítja a hiszékenyeket: „Teljesítsék kötelességüket elhunyt kedves hozzátartozóikkal szemben, akik magukrahagyatva gyötrődnek a tisztítótűz-börtönükben, s csak misékkel és imákkal lehet segíteni rajtuk... Adakozásaik a purgatórium-zsákot fogja megtölteni". Ehhez a levélhez egy nyomtatványt is mellékelt, amit a címzettek kellene hogy kitöltsenek és aláírjanak, megnevezve, hogy mily összeget fognak küldeni purgatóriumi-sékel gyanánt; minden nyomtatványon ez áll: „Ajánlatos, hogy minden név ellenében 25 centet küldjön, vagy 25 cent beküldését megigérje". Ezen a nyomtatványon 20 név részére van hely. A katholikus nép közül sokan a 25 centnél többet is fognak küldeni. De ha csakis 25 centet küld mindenki, az Egyesült-Államok katholikus lakosságához arányosítva, öt millió dollárt küldenek be, s ha ezt Gibbon kardinális kimutatása alapján számítjuk, a világ katolikusaitól mintegy ötven millió dollár folyik be évente. Ez nagyon ravaszul kieszelt üzleti terv, egyetlen a maga nemében! A római-katholikus hierarchia valóban minden más földi intézménynél gazdagabb. A vallással való kalmárkodás valóban az ördög ravasz terve, amint Isten meg is mondotta. — Ezékiel 28 : 16—18.

„Jajgassatok"

[27] A próféciában előforduló „jajgatás" szó világosan mutatja, hogy nagy baj fog szakadni a modern Tiruszra, a római-katholikus hierarchia szervezetére. A jajgatás nagy bajban és kétségbeesésben való panaszkodást jelent. Mikor kezdődik ez a jajgatás? Az írásból határozottan kitűnik, hogy ez a prófécia Armageddon kezdetén kezd teljesülni, illetve a „szokatlan munka" kezdetén. (Ésaiás 28 : 21) Ezt a következtetést a következő érvek támogatják: Amint látszik, ezt a jövendölést Jehova olyképpen jegyeztette fel, hogy az értelme a kellő ideig rejtve maradt, amidőn aztán annak értelmét közli népével. Ebben a próféciában felhívás áll, hogy „jajgassanak" s csak azután említi a „70 évet" és a „parázna nő" dalának éneklését, amiről a 15. és 16. versek szólanak. Ami a teljesülésben nem azt jelenti, hogy a „jajgatás" meg fogja előzni a hetven évet, sempedig nem jelenti, hogy a jajgatás azelőtt vagy azután hetven évig fog tartani.

[28] Annak példájául, hogyan jegyezteti fel Jehova és tárja fel a próféciákat, nézzük Akháb és Jézabel drámáját: Mindketten megölettek Akháb hetven fiának és a Baál papoknak megöletése előtt; e prófétai kép végső

FEL

teljesülésében azonban nem így történik. A teljesülésből az látszik, hogy először az utoljára említett dolgok történnek. Az Ésaiás 23 : 15-ben említett hetven évről szóló prófécia Jeremiásnak hetven évről szóló próféciájával azonos. (Jeremiás 25) Amit ő úgy ír le, mint ami a hetven év után következik, a teljesülésben valóban abban az időben történik, ami a feljegyzés szerint a hetven év kezdete előtt volt esedékes. Erre csupán annak kimutatása céljából hívtuk fel a figyelmet, hogy az Ésaiás 23 : 1—14-ben írt prófécia szükségképpen nem okvetlen teljesülendő a 15—17. versekben említett rész előtt.

[29] Kevés idővel Kr. e. 606, a hajdani Jeruzsálem pusztulása előtt Nabukodonozor ostrom alá fogta Tiruszt és nagyon megkárosította. Akkor nagy volt a „jajgatás" (Ezékiel 29 : 18): „Mert így szól az Úristen: Ímé, én hozom Tirusz ellen Nabukodonozort, Babilon királyát, Északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel, sok néppel". (Ezékiel 26 : 7) „Ímé, kiküldök én és felveszem Északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá ... Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, amint e mai napon van. (18. vers) ... És Tirusznak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, akik túl vannak a tengeren". (Jeremiás 25 : 9—35) A prófétától említett e nagy nyomor világosan Armageddonról szól.

[30] 1848-ban bajba került a római-katholikus szervezet, valamint 1870-ben is s ezek a bajok többé-kevésbbé 1918-ig tartottak; ami akkor történt mindazáltal nem hasonlítható ahhoz, ami Armageddonkor fog történni. Azon időbeli jajgatásuk és panaszkodásuk csekélység volt azon jajgatáshoz képest, amely a mostani Tiruszt romba fogja dönteni. Jehova prófétája útján így szól: „Jajgassatok Társis hajói, mert elpusztítatott"; s amidőn ez bekövetkezik, a modern Tirusz valóban jajgatni fog. Ez a jajgatás akkor kezdődik, amidőn a Nabukodonozornál nagyobb, az Úr Jézus Krisztus fog felkelni Jehova végzéseinek végrehajtására Armageddonkor. Tény dolog, hogy 1848-ban és 1870-ben a világhatalmak megkísérelték a római-katholikus papiszervezet elpusztítását; de ez nem járt sikerrel. A végpusztulása azonban oly természetű lesz, hogy óriási jajgatást fog előidézni; ez Jehova „szokatlan" vagy „rendkívüli munkájának" kezdetén fog történni.

[31] Jehova parancsa a következőképpen szólott Társis hajóihoz: „Jajgassatok, mivel (Tirusz) elpusztítatott; nincs benne ház és abba bemenők" (Angol ford.) szerint: „Úgy elpusztítatott, hogy nincsen kikötője". Menge ford. szerint: „nincsen ép ház benne, a behajózás is lehetetlen lett". Más szóval Tirusznak nem volt többé kikötője, mivel elpusztították. A jajgatást előidézi, hogy Társis árukkal magrakott hajói vagy eszközei nem tudnak kikötni, nincs áruraktár, ahol a Tirusznak szánt árucikkeket fel lehetne raktározni. Oka az, hogy Tirusz s egykori kedvező kereskedelmi fekvése és más országokkal való forgalma elpusztult és piacait elveszítette. Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy „Tirusz fejedelme" csak „ember", és nem isten. (Ezékiel 28 : 9) Akkor tisztán látni fogják, hogy a gyakorta tévesen alkalmazott idézet: „A pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat", nem vonatkozik a római-katholikus egyházra; hanem hogy a római-katholikus hierarchia tévesen, a nép félrevezetésére alkalmazta ezt a szöveget, amivel a népet nagyon megkárosította és elámította. Többé a római-katholikus hierarchia szervezete nem kereskedhetik, sem a tengeren, sem a szárazon prozeliták gyártása céljából a pokol számára (Máté 23 : 15); mert a modern Tirusz el fog pusztulni. Ebből fog állani Jehova „szokatlan munkája", ami teljesen megsemmisíti a modern Tiruszt, a római-katholikus szervezetet, olyannyira, hogy senki sem fogja többé helyét sem találni s nem köthet ki benne.

[32] Ciprus szigete, amelyet néha Kittim-nek is neveznek, Tirusztól északra feküdt. Ezt a szigetet eredetileg a tiruszi és a szidoni föníciaiak kolonizálták. Isten prófétája mondja: „A kitteusok földjéről ... (széljegyzetben: a héberül kitteusoknak nevezettek Ciprus lakosai). Pál apostol Szidonból Ciprus alatt hajózott el, mivel a széljárás kedvezőtlen volt". (Apcsel. 27 : 4) Ez Tirusz közelében levő, s tőle függő gyarmat volt. Ésaiás prf. mondja: „A kitteusok földéről jelentetett meg néki". Ami azt jelentheti, hogy Társis áruval megrakott hajói amidőn a kitteusok, illetve Ciprus kikötőjébe érkeztek, Tiruszba vezető útjukon, értesültek Tirusz pusztulásáról s a város pusztulása miatt munkanélkül maradtak. A függő gyarmatot nagyon megijesztette az esemény hire. Ebben az összefüggésben mondja Isten prófétája: „Így szól az Úristen Tirusznak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók megölettek, megrendülnek a szigetek ... Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján és megfélemlenek a tengerben való szigetek ilyen véged miatt". (Ezékiel 26 : 15, 18) „A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arcaik rángatóznak. A népek közt való kereskedők fütyölnek feletted. Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel." — Ezékiel 27 : 35, 36.

[33] Amidőn a prófécia e része a modern Tiruszon, a római-katholikus szervezeten teljesülni fog, nagyon meg lesz lepődve és nagyon fog érinteni mindenkit, aki önérdekből azzal a hierarchiával karöltve dolgozott politikai vagy kereskedelmi téren. Ez a vallás-szervezet kérkedett évek óta: „a pokol kapui sem vehetnek rajtunk diadalmat!"; ámde nem csak azok fognak megrendülni, akik elmerülését látni fogják, de szokatlannak is fog feltünni előttük, hogy ily baj következhetik egy oly szervezetre, amely Isten képviselőjének nevezte magát. Ez arra mutat, hogy a vallás-szervezetek nyomban Armageddon kezdetén fognak elpusztulni s akik azt végignézik, jajgatni fognak. „És kezdenek fájdalmukban gyászéneket és így énekelnek rólad: Ki volt olyan, mint Tirusz? mely most olyan, mint temető, a tenger közepén!" (Ezékiel 27 : 32) „Ezeknek árusai, akik meggazdagodtak ötőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, amely öltözött gyolcsba és bíborba és skárlátba és megékesíttetett arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság! És minden hajósmester és a hajókon levők mind, a sokaság (tömeg) és az evezők, és valakik a tengeren kereskednek, távol állának, és kiáltának, látván az ő égésének füstjét és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? És port hányván az ő fejükre, kiáltának sírván és jajgatván és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, amelyben meggazdagodott mindenki, akinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult, egy órában." — Jelenések 18 : 15—19.

[34] Az ördög használta eszközül a vallást hatalmas szervezetének létesítésére a földön, s így milliókat elámított; Isten próféciája szerint Armageddon kezdetén elsősorban a vallások és a rajongóik fognak elpusztulni.

FEL

Némuljatok meg

[35] Prófétája útján aztán Jehova a következő szavakkal fordul a hajdani és a modern Tirusz támogatóihoz is: „Némuljatok meg lakosai e partvidéknek, amelyet Szidon kalmárai, akik tengeren járnak, töltöttek be egykor". (Ésaiás 23 : 2) Ez a megnémulás Jehova „szokatlan munkájának" bekövetkezése által következik be. Sok hiszékeny ember, főképpen politikusok és pénzmágnások támogatják a római-katholikus hierarchiát, a modern Tiruszt, hogy az mentse ki őket bajaikból; de amidőn azt fogják látni, hogy Jehova ezt a sérthetetlenséggel kérkedő szervezetet földre sujtja, nagyon meg lesznek lepődve, mintha villámcsapás érte volna őket. Akkor fognak így szólani nyomorukban, amint Isten prófétája mondja: „... Békességre vártunk, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé itt van az ijedelem!" (Jeremiás 8 : 14, 15) Ésaiás prf. következő kijelentése: „Lakosi e partvidéknek (szigetnek)" (2. vers) a végső beteljesülésben nyilván olyanokat jelez, akik közel állnak a hierarchiához, s attól remélik a segítséget és védelmet, miképpen Kitteus vagy Ciprus Tirusz közelében volt s attól függött. Akik közel állnak a főszervezethez s attól függenek, hasonló emberek, t. i. zsidó rabinusok, protestáns papok és a hierarchia egyéb szövetségesei, akik a hierarchia utasításait követik és a „vén parázna" cselekedeteit cselekszik. (Ezékiel 27 : 8) Ezek segítettek a hierarchia kincstárának megtöltésében, Jehova „szokatlan munkája" emiatt nemcsupán Tirusz ellen, hanem a szidonbeliek és egyéb szövetségesek ellen is irányul, amint próféciájában meg is mondotta: „És Tirusznak minden királyát, és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, akik túl vannak a tengeren." — Jeremiás 25 : 22.

[36] A „protestánsnak" és a zsidónak nevezett papság ma kezére játszik a római-katholikus hierarchiának, gyarapítja a hierarchia híveinek táborát és segít a vallással való kereskedésének folytatásában. Ezek a kalmárok foglalkozásszerű vallással kereskednek. A hierarchia játssza a vezető szerepet, s csatlósai nyomában járnak. Most Amerikában a hierarchia viszi a főszerepet a zászlóüdvözlés kényszerű bevezetésében, ő a főszereplő a szobrok felállításában is, s azon emlékmű felállításában is vezetőszerepet játszik, melyet Washingtonban D. C. akarnak felállítani, s amelynek érdekében most oly nagy reklámot csinálnak, amiben a „protestáns" és a zsidó papság is résztvesz és utasításra jár el; s amidőn megfújják a trombitákat, leborulnak előtte és imádni fogják. Szegény emberek!

[37] Amidőn az ördög eszközeivel a népből kalmárkodnak, ezzel leigázva akarják tartani, hogy a római-katholikus szervezetet terjessze és támogassa a földön. A prófécia e része nyilván azon időben teljesül, amiről Ésaiás 23 : 15, 16 számol be; illetve a látható események bekövetkezése, melyek a prófécia kijelentésével egyeznek, tárja fel a teljesülés idejét. Ez újból megerősíti ama következtetést, hogy a próféciát nem lehet megérteni teljesülése előtt, vagy amíg teljesülni nem kezd. Arra kell gondolni azonban, hogy ezt a próféciát felületes olvasással nem lehet megérteni, sem az itt közölt magyarázatot, felületes olvasással megérteni nem lehet. Azt tüzetesen kell tanulmányozni. A teljesülés nem következik számtani időrendben, úgy, ahogyan a feljegyzés áll megírva; a tanulmányozást mindazáltal azon sorrendben kezdjük, ahogyan a prófécia le van írva a Bibliában, és a tényekkel és Szentírással fogjuk aztán elosztani s így tudjuk megállapítani a teljesülése idejét. Egyszóval, a 15. és 16. verstől kezdődő versek az előtte levő versekben foglalt dolgok teljesülését megelőzik.

[38] A föld népei, miként a tenger a hajókat hordozza, támogatják a vallásintézményeket, melyeket Sátán, e világ istene létesített, és árucikkül használja azokat. Azért mondja Jehova ebben az összefüggésben prófétája útján: „Sok vizeken át a Sihor (Sihor, zavaros folyó és Jeremiás 2 : 18 szerint a Nílus elnevezése) a Nílus aratása vala jövedelme,... az volt a népek vásártere". (Ésaiás 23 : 3) Józsuénak mondotta az Úr: „A Sikhortól fogva, amely Egyiptom felett foly". (Józsué 13 : 3) Egyiptom kereskedelmi világhatalom volt. Tirusz Egyiptommal is kereskedelmi összeköttetésben állott s ez példázza az ördög világhatalmát, amelyet Jehova nevének gyalázására hozott működésbe és használ.

[39] A hajdani Egyiptom felől áll megírva, hogy évi bevétele közel 20 millió dollárra rúgott. Egyiptom a nemzetek nagy vásártere volt. Ezeket a tényeket a római-katholikus hierarchia üzletével kell összehasonlítani. Ez immár régen összeköttetésben áll a nagy világkereskedelemmel vagy pénzügyi tényezőkkel; a hierarchia tagjai óriási összegeket fektettek bele a világkereskedelembe. A római-katholikus hierarchia az egész világ számára piac volt és az emberek lelkével kereskedett és spekulált, főképpen a „katholikus nép"-pel, teljesen önérdekből. Minden nemzetbeli politikusok pénzügyi és politikai téren is előnyösnek tartják a hierarchiával való érintkezést. A hierarchia főképpen a diktátorokat támogatja és segíti hatalomra. Más vallásszervezetek, a protestánsok és a zsidók is, üzleti összeköttetést ápolnak a római-katholikus hierarchiával, mivel önző érdekeikben használ látják.

[40] Mindvégig előnyösnek fogja-e tartani a protestáns és a zsidó papság a római-katholikus hierarchiával való összeköttetést? Erre a kérdésre Jehova prófétája útján válaszolja: „Pirulj Szidon, mert szól a tenger és a tenger erőssége (Tirusz), mondván: Nem vajudtam, nem is szültem és nem tápláltam ifjakat és nem neveltem szüzeket". — Ésaiás 23 : 4.

[41] Ezek az uszályhordozók, a római-katholikus hierarchia társai, elsápadnak, rosszullét fogja őket elfogni, amidőn látni fogják, hogy Jehova „szokatlan munkája" a hierarchia hatalmát megtöri, amidőn Jehova „hallatlan dolga" megkezdődik, és semmi hasznuk sem lesz belőle. Nemrégen az Egyesült-Államok elnöke a „jó szomszédi politikát" ajánlotta az összes vallás-szervezeteknek, s azt, hogy egységesen járjanak el cselekedeteikben. Amint később ez ki fog derülni, ez nagyon rossz tanács volt. Most a római-katholikus hierarchia vette át az agressziv vezetést mindenkivel szemben, aki nem egyezik az ő cselszövéseivel, s ebben a mozgalomban a többi vallás-szervezetek követik. Aki most nem akarja támogatni ezeket a vallás-szervezeteket, „vörösnek" vagy „kommunistának" nevezik; még Jehova tanuit is ebbe az osztályba sorolják ezek a rajongók, jóllehet ezen hamis vád kovácsolói nagyon jól tudják, hogy Jehova tanui a világ semilyen politikai ügyeiben sem vesznek részt. Ámde a hierarchia szülőatyjának, az ördögnek az útján halad.

[42] A köznépet az ördög ravasz és körmönfont befolyása alatt az üzérkedő vallásintézmények fenntartására és támogatására használják, szándékosan elvakítják és tévútra vezetik. Mindazáltal biztosan eljön az idő, amidőn a prófécia következő része fog teljesülni: „szól a tenger, a tenger erőssége"; illetve az igazságszerető, becsületes emberek kimenekülnek a vallásintézmények börtöneiből és felemelik szavukat az istentelen szervezet ellen. Elsősorban a nagysokaságot alkotó emberek (Jelenések 7 : 9), miként a víz, elfordulnak tőle, nem támogatják többé, hanem Jehovához és Jézus Krisztushoz fognak hűséget tanusítani. Azután követik őket a népek tömegei a kellő időben, elszakadva a babona

FEL

híveitől s az ellen fognak fordulni. Ez a prófécia mutatja hogy a kellő időben meg fog oldódni a helyzet a becsületesek és a vakhitűek között. „A tenger" (a nép, amelyet az ördög kihasznált a tényező felekezeti intézmények támogatására) a „vén parázna" ellen fog fordulni és megszakít azzal minden összeköttetést. — Jelenések 17 : 17, 18.

[43] Nabukodonozor Tirusz ostroma után betört Egyiptomba. (Ezékiel 28 : 18—20) A vakhitűek, főképpen a római-katholikus hierarchia bukása fogja megelőzni Sátán szervezete látható politikai és gazdasági részének bukását, aminek láttára nagyon megrémülnek majd, amint írva van: „Mihelyt e hír Egyiptomba eljut, Tirusz e híre miatt szenvednek ott is." (Ésaiás 23 : 5) Ez a hír a „szokatlan munka" vagy „hallatlan dolog" kezdetével áll kapcsolatban. A római-katholikus hierarchia vagy szervezet bukása fájdalmasan fogja érinteni Sátán szervezetének többi részeit; mert abban Jehova ítéletvégrehajtójának hatalmát fogják meglátni, amidőn végrehajtja „szokatlan munkáját", s akik megmaradnak, meg fogják látni, hogy nincsen kellő hatalmuk a saját védelmükre s hogy azután rájuk kerül a sor. Ezt a következtetést támogatja a Szentírás. — Jelenések 18 : 9—19.

[44] Most világszerte a római-katholikus hierarchia és társai üldözik Jehova tanuit; a hierarchia az ördög látható főeszköze, mert azon keresztül vezeti a politikai és gazdasági elemeket Jehova tanui ellen; ezek együtt teszik elviselhetetlenné azok terheit, akik szeretik Jehova Istent és neki szolgálnak. A szorongattatásnak ebben az órájában örvend Isten igaz népe, mivel a Mindenható Isten ígérete szerint a feltárt prófécia megerősíti reménységében. „Az Úr ád erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel." (29. zsoltár 11) Akik most teljesen hívek lesznek Jehovához és az ő királyához és az Isten előtt való ártatlanságukat megőrzik, örvendenek, hogy méltóknak tartattak valamit is elszenvedni a Jézus Krisztust ért gyalázatokból. Tudják, hogy Jézus Krisztus trónján ül és maga köré gyűjtötte uralkodó házát, melyet vezet és erősít. Jehova most Jézus Krisztus útján feltárja a régi időkben megiratott próféciák értelmét s ez a felismerés fokozza a hűségesek reménységét. A következő cikkben e prófécia tanulmányozását folytatjuk és köszönetet mondunk mennyei Atyánknak, hogy ezen a napon az ő kegyelmét élvezhetjük és ő vigasztal minket.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1, 2. Kicsoda Sion? Hogyan főcleme a vallás Sátán szervezetének? Miért van „paráznának" nevezve a szervezett vallás?

3. Mutasd ki, helyes-e, hogy a WT bizonyos dolgokat megismétel!

4, 5. Mutasd ki a vallás eredetét és célját!

6. Hogyan tünik ki a Kainról és az Ábelről szóló feljegyzésből és a többi feljegyzésekből, hogy a vallás a Sátántól származott?

7, 8. Hogyan mutatja a vízözön előtti eseményekről szóló feljegyzés és rövidesen utána következők, a vallás, politika, kereskedelem és katonai hatalom közti összefüggést?

9, 10. Hogyan állapítható meg Mózes I. 10 : 8—12, és 11 : 4, valamint Ezékiel 17 : 4, 12-ből hogy az ördög létesítette a vallást, s a politika és a kereskedelem a vallásához csatolva, Sátán szervezetének képezik elemeit? Hogyan tünik ez ki „Tirusz király" megnevezéséből s az ellene Ezékiel 28 : 16-ban emelt vádból?

11. Mutasd ki mily vallásintézményre illik rá az Isten igéjében feljegyzett prófécia? Miért tétetik közzé a folyóirat s miért oly fontos közzétenni az abban közölt igazságokat?

12. Alkalmazd Tirusz, Szidon és Babilon prf. neveit a jelenre!

13. Magyarázd meg, mit értsünk „Tirusz terhe" alatt? Miért lett ily sorrendben írva a prófécia, ahogy írva lett, s miért érthető meg most eddig megnem értett prófécia is?

14—16. Mutasd ki Tirusz eredetét és Szidonhoz való viszonyát!

17—19. Mutasd ki tények és szövegek alapján kicsoda „Tirusz királya" és „Tírusz fejedelme"?

20. Mily fontos felvilágosítást nyerünk az apostol szavainak különböző fordításaiból, ami Apcsel. 17 : 22-ben van megírva?

21, 22. Mily tények bizonyítják, kicsoda a modern Tirusz, „Tírusz mai fejedelme" és „királya"? Hogyan van belefoglalva a prófétai kép teljesülésébe a zsidó vallásszervezet és a protestáns is?

23—26. Mutasd ki szövegek alapján, tények és illusztrációk kíséretében a) micsodák „Társis hajói", b) a „tenger" és c) az „evezősök", mit példáznak?

27, 28. Mikor fog kezdődni a „jajgatás"? Mire támaszkodik ez a következtetés? Hogyan teljesítse rendeltetését az, ahogyan, illetve amily sorrendben ez a prófécia írva van? Idézz más eseteket, amelyekben a prófétai feljegyzés hasonló sorrendben történt?

29, 30. Mily ítéletek hangzottak el Tirusz ellen? Beteljesültek már ezek a prófétai kijelentések?

31—33. Magyarázd meg, a) mit jelent, hogy Tirusz annyira elpusztult, hogy nem maradt ép ház benne, mégpedig azon időre vonatkozólag, amidőn a próféta ezt mondotta és prófétai értelemben, is; b) s hogy nem volt többé kikötője! Hasonlítsd össze ezt Ezékiel 27 : 32, és Jelenések 18 : 15—19-el!

34. Nyilván mit céloztak a vallások és a vakhitűek munkája? Mire határozta el magát Isten reájuk vonatkozólag?

35. Hogyan hajóztak „szidoni kalmárok" a „tengeren" és töltötték meg a partvidék lakóit?

36. Mily prófétai jelentőséggel bír ama körülmény, hogy Kitteus Tirusz közelében volt és attól függött?

37. Hogyan használta ki az ördög a népet? Mi volt ezzel a célja? Mikor lehet megérteni valamely próféciát? Miért nem lehet megérteni korábban? Hogyan lehet megérteni az esedékes időben is? Mily sorrendben következik be Ésaiás 23. teljesülése?

38, 39. Hogyan következett be Ésaiás 23 : 3 a kiejtése idejében? Mily tények mutatják mostani teljesülését?

40—42. Frd le a 4. versben közölt helyzetet!

43. Mutasd ki bizonyító szövegek alapján ama tény prófétai jelentőségét, hogy Nabukodonozor Tirusz ostroma után tört be Egyiptomba!

44. Mutasd ki, hogy beteljesül a 29. zsoltár 11-ben feljegyzett ígéret!

(Angol W. 1937 április 1.)

„A parázna nő éneke"

2. rész.

„Végy citerát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj!" — Ésaiás 23 : 16.

JEHOVA természetes dolgokat használ, úgymint Izrael nemzete közül valókat és más embereket is, akiknek Izraellel dolguk akadt, s általuk példáz a jövőben bekövetkező szellemi és természetes dolgokat is, melyek sokkal nagyobb mértékben történnek meg, annál, mintahogyan az előképben megtörténtek. (Kor. I. 10 : 11) Mivel elérkezett Jehova kellő ideje ezeknek a prófétai képeknek a megvilágítására, azokat részes'ti jelentőségük meglátásában, akik őt szeretik és néki szolgálnak. E kiváltsággal nem ajándékozza meg az önzőe-

FEL

ket és a túlságosan kritizálókat. Ezekben a napokban azokat részesíti a kegyelemben, akik őt szeretik, hogy hű maradék népe vigaszt meríthessen belőle és reménységében megerősödjön. A romai-katholikus hierarchia, a vall. szervezetek vezetője túlzó, gúnyolódó, dicsekvő és rosszakaratú és az Isten törvényeit dacosan megvetve cselekszik. Azok az edények vagy eszközök, melyeket a hierarchia használ utasításainak cselekvésére, ugyancsak rosszakaratúlag, mások jogait lábbaltapodva, viselkednek és teljesen szembehelyezkednek Isten parancsainak. Ésaiás 23. rész. jövendölése ezen részében a hierarchiának és szövetségeseinek helyzetét ismerteti, úgy amint az közvetlenül Armageddon kitörése előtt és kitörésekor lesz.

[5] Kittim városa Tírusz szomszédságában levő szigeten állott, viszont Társis a nagy Földközi-tenger túlsó végén. Tíruszból csak úgy lehetett Társisba hajózni, hogy az egész Földközi-tengert át kellett hajózni. A feltevések szerint Társis a spanyol partokon levő kolónia volt és Tírusz valamint Szidon tulajdonát képezte. Jónás egy társisi hajón menekült küldetése elől. (Jónás 1 : 3) A próféta mondja: „Menjetek át Társisba és jajgassatok, ti, partvidék lakói!" — Ésaiás 23 : 6.

[5] A prófécia e részének teljesülésében a katholikus szervezet függő és alárendelt részei — akár az anyaszervezet közelében — vagy attól távol is lesznek —, panaszkodhatni és jajgathatni fognak a modern Tírusz, a római-katholikus hierarchia pusztulásán. Jehova keze a föld legtávolabbi részén levő római missziósintézményeket is meg fogja találni; mert amint kijelentette, minden ellenségeit fel fogja keresni. A hierarchia Jehovának és szervezetének ellensége. „Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyülölőidet. Tüzes kemencévé teszed őket megjelenésd idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Gyümölcsüket kiveszted e földről és magvukat az emberek fiai közül. Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki". (21. zsoltár 9—12) Armageddon kezdetekor Jehova megszünteti ezt az álszent szervezetet.

[6] A jövendölés azután az ellenség szervezetének, a modern Tírusznak alárendelt részeihez fordul: „Ez-é a ti örvendező várostok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai viszik őt bujdosni messzire?" (Ésaiás 23 : 7) A katholikus hierarchia nem Jehovában gyönyörködik, jóllehet kétszínűen Isten képviselőjének nevezi magát. A saját árujának örvend és a lármás piacokon az emberekkel üzött kereskedelmében gyönyörködik. A hierarchia szövetségeseivel minden világi eszközt felhasznál a nép magához csődítésére, hogy így a pénzét kicsalja zsebeiből. Az egyházi épületekben időről-időre koncerteket, karácsonyi előadásokat, bazárt, társasestéket, táncvigalmakat és sportjellegű mulatságokat és más előadásokat rendeznek, így igyekeznek magukhoz csábítani az embereket, kihasználni és pénzükből kiforgatni. A próféta szavait kérdés alakjában intézi a római-katholikus szervezet kisebb részéhez és felhívja figyelmét a hierarchia szörnyű cselekedeteire. Ezekhez az alárendeltekhez mintegy így szól a próféta: „Ujjonghattok-e most, amidőn láthatjátok, hogy a római-katholikus hierarchia, szövetségesei és elámítottjai, a modern Tírusz, kifosztatott és elpusztult? Azzal dicsekesztek, hogy oly erős, hogy semmi sem károsíthatja meg komolyan. Az erejével hivalkodtok és tőle vártátok az üdvösséget és a védelmet s ezért automatikusan teljesítették utasításait. A modern Tírusz, a római-katholikus szervezet cserben hagyott titeket". Emiatt mondja Tírusz felől a prófécia: „Melynek eredete ősidőktől fogva való!" Tíruszt megelőzte Szidon; ez a város Mózes I. 10-ben Bábellel kapcsolatban van említve s nyilván a pogány Róma vallásrajongóit példázhatja, amelyből aztán a pápai Róma keletkezett. Tírusz immár Józsué idejében megerősített város volt s nyilván Józsué koránál korábban kellett épülni. A római-katholikus hierarchia azt állítja, hogy a legöregebb, az anya, és az igazi egyház, mivel a „kereszténység" legrégibb vallás-szervezete, s ennek támogatásául azt mondja, hogy keletkezése Krisztus idejébe nyúlik vissza. Azt állítja, hogy Péter apostol idejéig visszamenőleg ki tudja mutatni az apostoli utódokat; magát „az Örök-városnak" nevezi.

[8] Mi lesz azonban a vége ennek a modern Tírusznak, a római-katholikus hierarchia szervezetének? Jehova prófétája útján közli: „Lábai viszik őt, bujdosni messziről" (7. vers) Róma azt gondolja, sokkal idősebb annál, mintsem el kellene valaha is költözködnie; azt hiszi, annyira gyökeret vert, hogy semilyen vihar sem szakíthatja ki helyéből s ezért állítja, hogy elpusztíthatatlan. Jehova így szól továbbá prf. útján: „Ímé, egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt. Lábbal tapodtatik meg Efraim részegeinek kevély koronája... És eltöröltetik a halállal való frigyetek és a sirral való szövetségetek meg nem áll; az ostorozó áradat, ha eljő, eltapod titeket." — Ésaiás 28 : 2, 3, 18.

[6] Fennhéjázása és túlkapásai nem fognak jót eredményezni. A modern Tírusz immár régen fennáll és majdnem korlátlanul gyakorolhatta elvetemültségeit; nagyjai azt gondolják, hogy teljesen szilárd a helyzete; mindazáltal az írás az angol Rotherham-ford. így szól: „Habár a korai időkbe nyúlik is vissza az eredete, mindazáltal a saját lábai fogják messzi távolba elvinni", hogy örökre ott maradjon a számüzetésben, teljesen kitörültetvén a létezésből.

[7] Jehova Jóel prf. útján írja le mily gonosz bánásmódban részesíti ez a modern Tírusz, a római hierarchia Isten szövetséges népét. Ebben a próféciában Júda és Jeruzsálem példázza Isten szervezetének népét. A római-katholikus hierarchia vezetése alatt állók a világháború alatt megkísérelték Jehova híveinek elpusztítását a föld színéről. Erről mondja Jehova prófétája útján: „Sőt néktek is mi közötök velem, Tírusz, Szidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akartok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat... és a Júda fiait és a Jeruzsálem fiait eladtátok a Jávánok fiainak (a görögöknek), hogy messze vessétek őket határaiktól". — Jóel 3 : 4—6.

[8] A visszafizetés napja eljön a hierarchia számára és az Úristen így szól a fennhéjázó, gonosz római-katholikus hierarchia szervezetéhez, amely gonoszul bánt Isten hű gyermekeivel: „ímé, kiinditom őket a helyből, ahová eladtátok őket és fejetekre fordítom vissza boszszútokat. És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a sabeusoknak, a messzelakó népnek; mert ezt végezte az Úr". — Jóel 3 : 7, 8.

[9] Jehova mindenkor beteljesíti kijelentését. Az elszámolás napja határozottan eljön; a visszafizetés Armageddonkor bekövetkezik és a hierarchia nem fog megmenekülni. „Így szól az Úr: Három bűne miatt Tírusznak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták és nem emlékeztek meg a testvéri frigyről. Tüzet vetek azért Tírusz kőfalaira és az emészti meg az ő palotáit". — Ámos 1 : 9, 10.

[10] A modern Tírusz Armageddon kezdetével eltűnik s lábait és misszionáriusait többé nem helyezi el a világ különböző részein, hogy a nép kizsákmányolására új piacokat nyisson magának; hanem oda fog jutni, ahol

FEL

örökké maradni is fog. Erről a társaságról mondja Jézus: „Kígyók, mérges kigyóknak fajzatai, miképpen kerülitek ki a gyehennának büntetését?" — Máté 23 : 33.

[11] A római-katholikus térítő munka és hajói vagy eszközei is örökre megszünnek létezni. Akkor minden támogatója látni fogja, hogy Jézus köv. kijelentése találóan szól a hierarchiáról: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok (a modern Tírusz uralkodói és támogatói), mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá (római-katholikussá) tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál". (Máté 23 : 15) Akkor Jehova prf. a következő kérdést teszi fel mindazoknak, akik a füleiket nyitva tartják: „Ki végező ezt a koronás Tírusz felől, melynek kereskedői fejedelmek és kalmárai a földnek tiszteletesei?" (Ésaiás 23 : 8) Ezek a szavak ismét a római-katholikus hierarchiát jellemzik; mert ez állította évszázadok óta, hogy a pápának áll hatalmában és jogában megkoronázni és elmozdítani helyükből e világ királyait. Akik magukat így megkoronáztatták és a hierarchia hatalmának alávetették, a hierarchiát tekintették és tekintik még most is a „felső hatalomnak". A hierarchia teljes engedelmességet követel az alárendelt papságtól és különböző országok politikai uralkodóitól is; s akit a hierarchia ki akar tüntetni, címeket adományoz neki s így „egyházfejedelmeket" csinál az emberekből; ezek a kalmárok, akik a modern Tírusz utasításait végrehajtják, voltak „e világ előkelőségei". Amidőn ezek közül az „egyházfejedelmek" közül valamelyik Amerikába ellátogat, a politikusok katonabandával és zászlódíszben fogadják a kikötő hídjánál, meghajolnak előtte, megcsókolják a gyűrűjét s egyéb sokféle értelmetlen ceremóniát csinálnak vele. A római-katholikus hierarchia megköveteli, hogy a világ politikai uralkodói és a „katholikus nép", t. i. a köznép, respektálják a hierarchiát s úgy beszéljenek tagjairól mint „egyház fejedelmekről", akik semilyen tekintetben sincsenek a politikai uralkodók alá rendelve. Még a király vagy földi uralkodó is az úgynevezett „szent atyának" a hierarchia főnökének csak a nagy lábujját csókolhatja meg.

[12] A 8. versben feltett kérdés nyilván a hierarchiára akarja felhívni a figyelmet: „Ki végzé ezt a koronás Tírusz felől?" A kérdésre aztán nyomban felel is s a válasz nyelvezetéből kitűnik, hogy azon időre vonatkozik, amidőn Jehova hatalmát a gonosztevők megbüntetésére fogja használni, illetve a mai Tírusznak, az ördög látható legfőbb eszközének megbüntetésére: „A Seregeknek Ura végezé ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit!" (9. vers) Isten világosan kijelentette: „Ahogyan elvégeztem, úgy is hajtom végre!" (Ésaiás 46 : 11) Senki se vonja kétségbe, hogy Isten nem hajtja végre végzéseit. A modern Tírusz elvetemült, nagyszájú, felfuvalkodott társaság, amely az emberek részéről tiszteletet követel magának és tiszteltetik is. Jehovának reája vonatkozó ítéletét Jézus a következő szavakkal jelentette be: „Ami tiszteletes az emberek előtt, útálatos az Isten szemében!" (Lukács 16 : 15) „Aki pedig felmagasztalja magát, megaláztatik". (Máté 23 : 12) Jehovának ezek a szilárd szabályai nincsenek változásnak kitéve s nyilván teljesülni fognak mindenkin, akikre vonatkoznak, s ez nyilván magában foglalja a római-katholikus hierarchiát is. Jehova elvégezte, hogy a modern Tírusz, a nagy parázna vall. szervezetet megszünteti. Miért? A Szentírás mondja: „hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét!" Nyilván ez azt jelenti, hogy ezek az Istent megillető tiszteletet elvették és teremtményeket részesítettek benne.

[13] A római-katholikus hierarchiát vagy a modern Tiruszt alkotó emberek pompás és cifra ruhákba öltöznek s aztán közterekben büszkélkednek azokban, hogy az emberek tiszteletben részesítsék őket. Azt képzelik, hogy nagy kiváltságban részesítik az embereket, ha valamely ujjukat vagy lábujjukat megcsókolni engedik. Hangzatos címeken nevezteti magukat s azt állítják, hogy a dicsőségük és pompájuk oly „szent", hogy borzasztó bűnt jelent, ha valaki kritizálni merészeli a viselkedésüket vagy bármit is közöl a néppel a Bibliából, amely a vallási képmutatásra felhívja az emberek figyelmét. Az Isten igéjéből meritett igazság hirdetése „sérti ezeknek az álszent lelki uralkodóknak és szövetségeseiknek érzelmét".

[14] Jehova és az ő mennyei szervezete felől áll megirva: „A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten". (50. zsoltár 2.) A hierarchia ezt a szöveget tévesen magára alkalmazza és hasznot húz belőle; azt állítja, hogy Istent helyettesíti és a hierarchia tagjai számára követeli mindama dicsőséget és szépséget, ami csupán az Urat illeti meg. Emiatt közölteti Jehova azon szándékát, hogy „meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét!"

[15] Ez a vallásoskodó, kalmár, politikai, rendkívül önző és felfuvalkodott szervezet el fog bukni, úgy, ahogyan Isten elhatározta: „Te pedig embernek fia, kezdj gyászéneket Tíruszról. És mondja Tírusznak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úristen: Ó Tírusz, te ezt mondtad: Én tökéletes szépségben vagyok!" (Ezékiel 27 : 2, 3) Így lesz a hierarchia az egész világ látványossága. Szövetségesei és az általa elámítottak szépségét és dicsőségét magasztalják, más kérdés, hogy hisznek benne vagy sem; a politikusok azért mívelik ezt, mivel politikai támogatást várnak ellenszolgálatképpen. Ezek a „hajók" vagy eszközök, amelyek a hierarchiát támogatják, ugyanabba a sorba állanak be és a maguk dicsőségét és hírnevét magasztalják. Ezeknek mondja Jehova: „Társis hajói hordozták áruidat és megtelél és felette igen híres levél a tengerek szívében." (Ezékiel 27 : 25) Közel azonban az idő, amidőn ezek a dalnokok és magasztalók és szövetségeseik szomorú véget érnek, mert Jehova kijelentette: „Gazdagságod és áruid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javítgatói és csereáruid árusai és minden hadakozó férfiaid, akik benned vannak és minden benned való sokaság, beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezőségek és kiszállnak hajóikból mindnyájan, kik az evezőt fogják, hajósok és tengernek minden kormányosai a szárazföldre lépnek. És hallatják fölötted hangjukat s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejükre, hamuban fetrengenek. És kopaszra nyiratkoznak miattad és zsákba övezkednek és sírnak feletted lelki keserűségben keserves sírással. És kezdenek feletted fájdalmukban gyászéneket és így énekelnek rólad: Ki volt olyan mint Tírusz? mely most mint temető a tenger közepette?" — Ezékiel 27 : 27—32.

[16] A világon minden ember „szokatlannak" fogja tartani, amidőn a hatalmas vallás-szervezetek bukását látni fogja, hogy az Úr leleplezi és megsemmisíti a kéjrust, holott az az ő nevéről nevezte magát. A római-katholikus hierarchia évszázadokon keresztül Isten és Krisztus nevét viselte s azt állította, hogy az Úr egyetlen igazi szervezete. Ámde az Úr leírja képmutatását s azt mondja erről az álszent szervezetről: „Azért úgy cselekszem e házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és e hellyel, amelyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem". — Jeremiás 7 : 14.

FEL

[17] Ki az, aki most a földön azt követeli, hogy csak neki legyen szabad használnia a rádiót és utasítani a népet, hogy mit higyjen és cselekedjen? Ki nevezi magát „a világ előkelőségének" lenni, aki arra jogosult, hogy mások őt tiszteljék és dicsőítsék? Mily osztály lök el mindenkit megvetően, aki Isten igéjéről beszélni merészel és követeli, hogy előzőleg tőle kérjenek engedélyt? Ezekre a kérdésekre egy a válasz: ez a római-katholikus hierarchia és szövetségesei vagy hozzá közel állók. Jehova közli, mit határozott: „hogy meggyalázza a föld minden dicsőségének kevélységét!" A hierarchia, a főszervezet, a jezsuiták, a nácik, a fasiszták és a velük szövetséges papság azok, akikről az Úr így szól: „melynek kereskedői fejedelmek" voltak. (8. vers) Mily eszközt fog használni Jehova e „fejedelmek" megalázására? Ezek Sátán eszközei voltak, tehát Istennek az ellenségei voltak; s a Mindenható Isten nagy napjának viadalában, az ő büntetésének napján megemészti őket. „Tüzes kemencévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Gyümölcsüket kiveszted e földről és magvokat az emberek fiai közül". (21. zsoltár 9, 10) Most Jehova „szokatlan munkája" feltárja e „nagytiszteletűek" kétszínűségeit; s ez a „szokatlan munka", amidőn megkezdődik, megtisztítja a földet az álszent vallás-szervezetektől s azután az ördög egész szervezetét le fogja rontani. Armageddon kitörésekor, s miután az álszenteskedők elpusztulnak, ez szokatlan esemény lesz azok előtt, akik nem állanak Jehova és az ő királya mellett.

[18] A római-katholikus hierarchia, illetve a „jurisdiktio hierarchiája" uralkodik és nevezi magát az anyaszervezetnek. Támogatói, ügynökök, eszközök, „hajók" és a többi segitői, elágazásoknak vagy „leányainak" neveztetnek. Most Jehova prófétája útján a leány-osztályhoz fordulva, így szól: „Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Társis leánya, nincs többé megszorító öv'. (10. vers) A Nílus egész hosszában keresztülszeli Egyiptomot, időnként kilép a medréből és az egész szomszédos területeket elönti: így mondja Jehova is ennek: „Terülj el (öntsd) földeden", azaz: nézd meg teljesen Jehova munkáját és annak hatását; eredj el, nézd meg mindazt, ami „szokatlan munkát" fog végezni a hierarchián és a többi kléruson! Jehova felszólította népét, „keljen fel ellene hadra" és hirdesse Isten büntető ítéletét az istentelen vallás-szervezet felett; ezt nevezi Ésaiás jövendölésében „földnek", illetve oly szervezetnek, amely támogatja a „hajóit" vagy eszközeit. A próféciában „lányoknak" nevezetteket az anyaszervezet kolonizálta, ellenőrizte és állította szolgálatába, és zsákmányolta ki Ama körülmény, hogy Társis felszólítást kapott, hogy a saját országát vizsgálja felül s nézze meg mily eredménnyel járt Isten büntetése, mutatja, hogy Isten „szokatlan munkája" kezdetén a hierarchia szervezetét fogja elpusztítani, illetve az élettelen testületet, s a papok egy része egy ideig életben fog maradni és látni fogja a pusztulást s csak azután fog elpusztulni a csata folyamán.

[19] Azoknak, akik a viadal kezdetén egy ideig még életben maradnak, mondja az Úr: „Nincs többé megszorító öv!" A „megszorító övnek" fordított héber szó nem azonos a 14. versben „erősségnek" fordított szóval. „Nincsen megszorító öv", azaz, az anyaszervezetet, a modern Tíruszt, a „jurisdiktio hierarchiáját" misem fogja többé támogatni, mivel porig lesz alázva s így ő sem támogathatja a „hajóit". Ez bizonyítja, hogy nemcsupán az élethenlevő, kisebb rangú papság, melyet a hierarchia eszközéül használt a jurisdiktio hierachia szolgálatában, fogja kiüríteni a keserű poharat az Úr kezéből, hanem a hierarchia főpapjai is, s maga a „pontifex" is inni fognak belőle és el fognak bukni. — Jeremiás 25 : 27.

[20] Ezt a szöveget más fordítások így fordítják: „Nem lesz többé korlátozás" (amerikai átdolg. kiadás); a hierarchia azokat korlátozza, akik az igazságot terjesztik felőle és az Isten országáról tanítják az embereket, mint egyetlen reménységről. Most az Úr parancsolja Jehova tanuinak: „Keljetek fel ellene hadra!" s ezt a parancsot követve, mennek a hűségesek nagy ellenállás közepette is és hirdetik Isten akaratát. A korlátozás nem állítja meg őket. A római-katholikus hierarchia minden befolyását és hatalmát, amit politikusok, üzletemberek és bíróságok útján gyakorol, Jehova tanuinak korlátozására használja és az igazság akadályozására. De amidőn Armageddon megkezdődik, ez az akadály el lesz távolítva s akkor nem lesz több „megszorító öv; mert a bizonyságtevés munkája akkor be lesz fejezve a földön s a nagysokaságnak az Úrhoz való begyüjtése megtörtént dolog lesz. Addig a négy angyal, akiknek ártó hatalom adatott, hogy a földnek és a tengernek ártsanak, fékezve lesz. (Jelenések 7 : 1—3) Eljön az idő, amidőn az akadályozás megszűnik, s akkor nem lesz több „megszorítás" a „tíz szarv" és a „fenevad" részéről; ezek a hierarchia ellen fognak fordulni és az Isten akarata szerint megemésztik, akkor fogja Jehova nagy ítéletvégrehajtója Sátán szervezetének minden részét elpusztítani. Amely vallás oly sokáig gyalázatára volt Jehova nevének, annak szervezetei politikai és kereskedelmi törvényeivel együtt el fognak tünni a Mindenható Isten nagy napján.

[21] Amiképpen a hajdani Tirusz kiterjeszkedett kereskedelmével a tenger és a partvidék felett, a modern Tirusz is, a nagy vallás-intézmény, elfoglalhatatlannak képzelt helyéről, Rómából kereskedett a világ népeivel. De eljön az idő, amidőn Jehova „szokatlan munkája" meg fog kezdődni s annak hatásaira visszatekintve, mondja a próféta: „Kezeit kinyujtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit". (11.) A vall. szervezetek fennhéjázóan maguknak követelik a tengert és a szárazföldet is; ez a követelés azonban hamis: „Akié a tenger és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták." — 95. zsoltár 5.

[22] Armageddonkor Jehova megtisztítja ítéletvégrehajtója által a tengert és a szárazat is Tirusz hajóitól, eszközeitől, edényeitől, szerszámaitól, támogatóitól és dicsekvőitől. A modern Tírusz legtávolabbi telepeire is kinyujtja kezét és elsöpri. Az Úr prófétája útján így szól: „Országokat rendített meg", akiknek fejedelmei kölcsönös haszon és Tirusz meggazdagitására üzérkedtek. Az ily országok nem fognak megmaradni, amidőn Jehova megrendíti azokat, hanem széthullanak. (Aggeus 2 : 21, 22) A vén „parázna" emésztődik meg először s azután következnek a többiek. „És eljöve egy a hét angyal közül, amelynek a kezében a hét pohár volt és monda: Jövel és megmutatom neked a nagy paráznának kárhoztatását, aki a sok vizen ül. Akivel paráználkodtak a föld királyai és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai... Mert az Isten adta azoknak szivébe, hogy az ő szándékát cselekedjék és egy szándékon legyenek és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, miglen betelnek az Isten beszédei. És az asszony, amelyet láttál, ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain." (Jelenések 17 : 1, 2, 17, 18; 18 : 3) „Tírusz királya", az ördög s mindaz, ami az ő országához (birodalmához) tartozik, teljesen a földdel fogja egyenlővé tenni. — Ezékiel 28 : 12—19.

[23] Jehova főmeghatalmazottjának, Jézus Krisztusnak ad parancsot a törvényszegő szervezet elpusztítására és erről áll megírva: „Az Úr parancsolt Kanaán felől",

FEL

illetve Kanaán partvidéke felöl, melyet Tírusz és Szidon tartott megszállva. Az angol Rotherham ford. szerint: „A föniciai partok felöl". Krisztus feladata, hogy annak erődítményeit lerontsa. Kanaán partvidékének egyik legerősebb erődítménye volt Tirusz, s a parancs főképpen Tírusz pusztulását említi. (Jeremiás 25 : 22) A modern Tírusz, a római-katholikus hierarchia egy erődítmény, nyilván Sátán látható szervezetének legerősebb erődítménye. Egyetlen erődítmény sem oly erős, hogy szembeszállhatna Jehova ítéletvégrehajtójával. Jézus Krisztusnál vannak a pokol kulcsai s őt és az ő szervezetét nem fogja legyőzni a pokol. A római-katholikus hierarchia ezen Jézusra és szervezetére vonatkozó szavakat jogtalanul vonatkoztatta magára: „Még a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat"; ámde az Úr napja nincsen messzire, amidőn a hierarchia teljesen el fog pusztulni és világosan látni fogja, hogy eltelt az idő, amidőn másokat ámítgatni tudott. Jehova most előre megajándékozza ismerettel az álszent és gonosz szervezet bukása felöl azokat, akik őt szeretik és neki szolgálnak, hogy a hűségesek vigaszt nyerjenek és reménykedjenek megerősödjenek.

[24] Ha Ésaiás 23-ik részét mint próféciát a maga egészében vizsgáljuk, oly benyomást nyerünk, hogy az örvendezés ideje előzi meg a római-katholikus hierarchia részéről Armageddon idejét s ez rövidesen Armageddon kitörése előtt történik. Eljön az idő, amidőn ennek az istentelen vall. szervezetnek öröme véget ér; mert ezt Jehova rendelte így; azért is jegyeztette fel: „És (Jehova) szólt: Nem fogsz többé örvendeni, te megszeplősített szűz, Szidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem lészen nyugodalmad". (12. vers) Mivel ennek a próféciának „Tírusz elleni jövendölés (teher)" a címe (1. vers), nyilvánvaló, hogy ő az, aki itt „Szidon megszeplősített leányának" van nevezve. Először Szidon városa épült, emiatt van Tírusz a leányának nevezve. Szidon ördög-vallású volt. Így volt a pápaság elődje a pogány vallás is s a pápaság a pogányság sokféle ördögies tanát átvette; mindkettő az ördögtől származik és annak a gyermeke.

[25] Tíruszt tehát emiatt tekinthetjük „leányzónak", mivel nem ment férjhez törvényesen, hanem paráznaságot folytatott s így szüzességét elveszítette. Ez a fertőzése azonban a saját akaratából történt s ezért van „megszeplősítettnek" nevezve. A római-katholikus vall. szervezet a világ összes királyaival, Sátán látható szervezeteivel paráználkodott; eljön az idő, s éppen Armageddon kitörése előtt, amidőn az Úr a „tíz királyokat", azaz a nemzetek uralkodóit a parázna vallás-intézmény ellen fordítja s ez az intézmény akkor „erőszakot" fog elviselni, illetve az angol ford. szerint „elnyomatik". Isten támasztja ezt a gondolatot az uralkodó hatalmakban, hogy az ő akaratát cselekedjék. — Jelenések 17 : 16, 17.

[26] Amidőn eljön az idő elnyomásának kezdetére, a hierarchia intézménye nyugalmat keres valamerre s ezen kereséséről mondja Isten: „Kelj és menj át Kittimbe!" talán ott fogsz nyugalmat találni? Mivel Kittim Tírusz közelében volt, ez a sziget nyilván valamily segély szervezetet példázhat, akinél a vénasszony nyugalmat és segítséget fog keresni. Ami arra mutat, hogy a római-katholikus szervezet oly hely után néz, ahol megvigasztalódhatik, s emiatt megalázza magát s valamily kisebb szervezethez fordul s így igyekszik megszabadulni a legnagyobb megaláztatástól; ezt azonban nem kerülheti el, mivel a gyehennába fog kerülni. (Máté 23 : 12) Nyugalmat fog találni ottan a hierarchia intézménye? Jehova így válaszol: „Ott sem fog nyugalmat találni!" A hierarchia intézménye időről időre vereséget szenvedett világi hatalma terén; ámde mindig azt állította, hogy ezek a hanyatlások csak múló természetűek voltak. Azt állítja, hogy örökéletű, el nem pusztulhat s így az időnkénti visszaeséseket ki tudja heverni. Az ily tétlenségi időket oly tervek készítésére használja, amidőn újból visszafoglalhatja előbbi helyzetét. Azon ellenkezések és megaláztatások, amelyek a hierarchia állítása szerint azon „kevés idő", amidőn Sátán szabadon van eresztve; de annak elmulta után győzedelmeskedni fog a hierarchia. (Jelenések 20 : 3—7) Ez a feltevése is hamis. Mert az ő teljes pusztulásának ideje van küszöbön; s azt most semmi sem fogja megakadályozni tudni s ezért nem menekülhet meg. Ennek a papságnak még az egyes tagjai sem bújhatnak el, munkásoknak adva ki magukat, hogy meg ne ismerjék őket. (Zakariás 13 : 4—6) Nem kerülhetik el a tüzetes vizsgálatot s nem bújhatnak el Isten ítéletvégrehajtójának szemei elöl. A hierarchiának nem lesz nyugalma, csakis a teljes megszűnésben fog nyugalmat találni, amelyből többé sohasem fog felkelni.

[27] Jehova a káldeusokat használta, akik felett Nabukodonozor uralkodott, ítéletvégrehajtójául s így ő Jézus Krisztust, Jehova ítéletvégrehajtóját példázza, aki az ördög szervezetét, főképpen a római-katholikus hierarchia intézményét el fogja pusztítani. (Ezékiel 26 : 7—14; Jeremiás 25 : 9, 17, 22) Emiatt mondja Jehova a szemlélőnek: „Ímé, a káldeusok földe; a nép, mely eddig nem vala; Asszíria adá azt a puszta lakosainak; felállítá őrtoronyait, lerombolá Tírusz palotáit, rommá tevé azt". (13. vers) E kijelentés: „Ímé, a káldeusok földe!" a figyelmet Jehova ítéletvégrehajtójára hívja fel, aki az isteni ítéletet végrehajtja a hierarchia intézményén. Aztán a próféta így szól: „Tírusz (a hajdani és a modern) sem lesz többé." Emiatt, amint ez a szöveg is mutatja, semmi értelme sem lenne, ha Társis hajói a Tírusz közeleben levő szigetre, Kittim kikötőjébe akarnának hajózni, hogy onnan folytassák útjukat Tíruszba, mert Tírusz megszűnik létezni. Így a teljesülésben is a római-katholikus hierarchia alpapsága, misszionáriusai s egyéb mellékszervezetei miután a „jurisdiktio hierarchiája" megszűnik, hiába fognak utána kutatni. Egy másik próféta is világosan megírja, hogy a hierarchia teljesen el fog pusztulni s „olyan lesz, mintha sohasem lett volna." (Abd. 16) Ésaiás 23 : 13 így szól: „Asszíria adá azt", itt ugyanazt jelenti, mint Mózes I. 10 : 11-ben.

[28] Ésaiás napjaiban még az asszír világhatalom uralkodott a káldeusokon; Jeremiás napjaiban, tizennyolc évvel Jeruzsálem bukása előtt, immár Nabukodonozor volt Babilon királya és megalapította a babilon világbirodalmat. (Ésaiás 39 : 1—8) Ezért Ésaiás 23 : 13 e kijelentése: „Asszíria..." a babiloniakat vagy káldeusokat jelenti. „Asszur" Isten ítéletvégrehajtóját példázza, Jézus Krisztust. Jegyezzük meg, nem „Asszur" vagy Asszíria alapította a „káldeusok országát". Asszíriát Babilon megelőzte. Nimróddal kapcsolatban áll megírva: „És az ő birodalmának kezdete: Bábel, Erek, Akkád és Kálné a Sineár országában. Ebből az országból vonult fel Asszíriába és építette Ninivét és Rechobot-Irt és Kálht". (Mózes I. 10 : 10, 11) Ezt a szöveget Hislop a következőképpen fordítja: „S miután megerősödött ebből az országból felvonult és Ninivét építette". Asszíria fővárosát. Ezt a magyarázatot szemünk előtt tartva, figyeljük meg, a szöveg így szól: „Asszíria adá..." ezt a népet (t. i. Tíruszt). Tírusz népét mire és kinek rendelé? A prófécia így válaszol: „pusztulásra", ami nyilván azt példázza, hogy Isten ítéletvégrehajtója, kit „Asszíria" példáz, a modern Tíruszt „adá", hogy pusztasággá, lakatlanná legyen és vadállatok tanyázzanak benne. Nézzük meg, hogy támogatja ezt a következtetést a Jelenések 18 : 2, 3 verse: „És kiálta teljes erejéből nagy szóval, mondván: Leomlott, leomlott a

FEL

nagy Babilon és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátlan léleknek tömlöcévé és minden tisztátlan és gyülölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép és a földnek királyai övele paráználkodtak és a földnek kalmárai, az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak". „Ez a szöveg kétségtelenül Sátán vall. szervezetére vonatkozik, amelynek a római-katholikus hierarchia a főrészét képezi. Emiatt közli Ésaiás jövendölése, hogy Jehova ítéletvégrehajtója ezt az ördögi szervezetet pusztulásra rendelte, Jehovának előre megírott végzése szerint.

[29] A próféta aztán a győzelmes káldeusokról ír s jelképileg Jehova ítéletvégrehajtójára utalva, mondja: „a káldeusok földe felállítja őrtornyait és lerombolja Tírusz palotáit". Az ostromtornyokat felállították s a hajdani Tírusz falait így foglalták el és rombolták le palotáit, illetve megölték kalmár fejedelmeit. A prófécia teljesülésekor a modern Tírusz, a római-katholikus hierarchia szervezete ellen emel Jézus Krisztus, Isten ítéletvégrehajtója, ostrom tornyokat, t. i. az ördög vall. intézményei ellen s a római hierarchia fejedelmeit, akik az emberekből kereskednek és jogaikat megsemmisítik, lerombolja a „szt. atyával" és egyéb kereskedő egyházfejedelmekkel együtt. Mi lesz az eredménye? A próféta mondja: „Romhalmazzá teszi azt", azaz: Jehova ítéletvégrehajtója Armageddon kezdetekor lerombolja az ördög vallásintézményét.

[30] A római-katholikus hierarchia erődítményei, amelyek oly sokáig gyalázták Isten nevét, teljesen lerombolódnak s akkor az egyének, akik egy ideig még életben maradnak, okkal panaszkodhatnak. Ezért mondja Jehova prófétája: „Jajgassatok Társis hajói, mert erősségtek elpusztíttatott." (14. vers) Ez Ésaiás 23 : 1-hez hasonló kijelentés s azt mutatja, hogy ez a „jajgatás" Armageddon kezdetén a hierarchia elbukásakor történik. Az Úr végzése szerint a Vatikán-városból dolgozó vallásintézmény, amely évszázadokon keresztül ámította a népeket és gyalázta Isten nevét, biztosan elpusztul és sivataggá lesz; s amidőn ez az erődítmény elpusztul, támogatói nem tehetnek egyebet, csak „jajgatni" tudnak. Ésaiás 23 : 1—14 jövendöléseit Armageddon fogja teljesen megvalósítani.

Látszólagos teljesülés

[31] Utalás történt arra, hogy Ésaiás 23 : 1—14 kijelentése a római-katholikus hierarchia hetven éves élményeit írja le, mely 1848-tól 1918-ig tartott, mely idő alatt el volt hagyatva és „jajgatását" lehetett hallani. Ennek az időnek a végén a római-katholikus hierarchia ismét előtérbe lépett s emiatt az Ésaiás 23-ban feljegyzett prófécia utolsó része az első teljesülése után következik. A tények azonban nem fedik ezt a következtetést; mert „Tírusz jajgatása" világosan arra szól, ami Armageddon kezdetén fog történni. Mindazáltal a prófécia látszólagos teljesülése merül fel „Társis hajói" jajgatását illetőleg, illetve Tírusz támogatói ezen említett hetven év alatt panaszkodtak; ezt azonban nem lehet teljesülésnek nevezni, hanem csak kicsinyben való teljesülésnek vagy párhuzamnak. Ezen a helyen bizonyos, a tárgyhoz tartozó eseményeket fogunk említeni, amelyek 1848-tól 1818-ig teljesültek, hogy a tanulmányozó a prófécia tanulmányozásában mérlegelni tudja s egyúttal bizonyos kétségeket eloszlasson, melyek máskülönben felmerülhetnének. Az itt közbeszőtt történelmi beszámolásokat elismert forrásból idézzük és a római-katholikus vallásintézménynek 1848-tól 1918-ig tartó időszakaszáról szól:

Történelmi rész

[32] 1848 febr. 22—24. Forradalom Franciaországban; Lajos Fülöp király lemondott; kikiáltották a köztársaságot. Március: Forradalom Ausztriában. Forradalmi megmozdulások Németországban. Lázadás Rómában; a nép demokratikus minisztériumot követel és az olasz nemzeti polgárság kimondását; a pápa (IX. Pius) vonakodik; a rómaiak körülveszik a palotát és ütközet fejlődik ki. A pápa népminisztériumot fogad el (Pálma kardinális, a pápa titkára a harcban golyótól találva, elesik)... november 16. November 20-án a pápa álöltözetben Gaetába menekül. November 28: a pápa tiltakozik a (Római) ideiglenes kormány eljárása ellen.

[33] 1849 január: Forradalom különböző országokban az Itáliai félszigeten. Február 8: a római nemzetgyűlés megfosztja a pápát minden világi hatalmától és köztársasági kormányformát létesít. Február 18: A pápa a katolikus hatalmakhoz fellebbez. „Mostmár az egész világon a reakcionáriusok rokonszenvét bírja, akik elzárkóztak az ő korábbi reformtörekvéseivel szemben; ámde ő a liberálisok kívánságait részesítette előnyben, akiknek ügyét azelőtt cserben hagyta. Róma uralkodó nélkül, köztársasággá lett. A pápa minden intézkedés ellen tiltakozott és felszólította a katolikus világot a leverésükre (McClintock és Strong Enciklopédiája, VIII. köt. „IX. Pius"). Június 3: A franciák Oudinot marsalllal az élükön megtámadják Rómát. Június 30-án, bátor védekezés után megadják magukat a rómaiak a francia hadseregnek. Július 4: A római nemzetgyűlést feloszlatták és Oudinot táborából egy tiszt Gaetába érkezett, hogy Róma kulcsait a pápának átadja.

[34] 1850 április: A pápa visszatér Rómába; Antonelli kardinális lesz a külügyminiszter. A pápa 1850-ben, április havában tért vissza a francia hadsereg bajonettei kíséretében... Első dolga, hogy megsemmisítse az alkotmányban alattvalóinak megadott jogokat. Az inkvizíció ismét megkezdte szent működését... A Bibliát eltiltották" (Enciklopédia McClintock és Strong, VIII. köt. „IX. Pius"). Szeptember 24: Bullát adott ki, melyben egy római-katholikus hierarchiát létesített Angliában.

[35] 1861 március 27: Cavour Rómát teszi meg Itália fővárosává. Június: A francia császár elutasítja az Ausztria és Spanyolország közti uniót, melyet a pápa világi hatalmának fenntartására akartak csinálni. „1868-ban az osztrákok megszegik a konkordátumot és kihirdetik a szellemi emancipációt. Egy év mulvi Izabella királynőt elűzik Spanyolországból és a népkormány semilyen előző szerződést sem ismer el, amit a pápával kötöttek (szept. 29, 30)". (1873 febr. 16-án Madridban, Spanyolországban kikiáltották az első spanyol köztársaságot". (Enciklopédia McClintock és Strong, VIII. köt. „IX. Pius").

[36] 1870, szept. 11: A pápa elutasítja az olasz király feltételeit (a város feletti szuverénitást és jövedelmeinek megtartását). Szept. 20: Az idegen pápai hadsereg rövid ellenállása után az olasz csapatok Cadorna tábornok vezetése alatt betörnek és bevonulnak Rómába szept. 21-én: Antonelli kardinális diplomáciai tiltakozást ad ki Róma megszállása ellen az olaszokkal szemben. A pápa (még mindig IX. Pius) tiltakozása. Szept. 29: A pápa körlevelet intéz a kardinálisokhoz, melyben az invázió, szabadságának elvesztése és postazsákjainak felnyitása miatt panaszkodik. Október 2: Népszavazás: 167 548 szavazat közül 133 681 szavaztak Rómának a királysággal való egyesítése mellett. Október 8: A népszavazás eredményét az olasz királyhoz viszik. Október 9: Róma és tartományai királyi kiáltványban a királysághoz csatoltatnak.

[37] 1871 május 13: Törvényt szavaztak meg, amely a pápának teljes személyi szabadságot és tiszteletnyilvánítást és évente 3 225 000 font jövedelmet stb. biztosít; a pápa május 1. beszédében elutasította. Október

FEL

27: a pápa ünnepi beszéde, olasz püspökök kinevezése; a garanciákat még mindig visszautasítja. (Dictionary of Dates, Haydn, „Róma", „pápák", „Franciaország", „Spanyolország" stb.)

[38] 1870-ben a Poroszországgal való háborúban a francia császárság elpusztult és Napoleon (Jerome) bukásával többé nemesupán a franciák nem akartak hozzákötve lenni Rómához, hanem az Örök-város kapui egész Itália előtt megnyiltak. A király (Victor Emánuel) minden béketörekvése daczára a pápa kitartott álláspontja mellett a dolgok elkerülhetetlen változtatásával szemben... Visszavonultan élt a Vatikánban s magát fogolynak nevezte". (Enciklopédia McClintock és Strong, VIII. köt. „IX. Pius").

[39] 1878 febr. 7: IX. Pius pápa meghalt. 1878 febr. 7-én halt meg hosszú vizkórság után... Az egyház missziőit megerősitették és „partibus infidelium"-ban végezték s nagy egyházibirodalmakat csatoltak hozzá korábbi pogány vagy protestáns országokban, s ezeknek klérusa „engedelmeskedni tartozott a latinoknak". Igy intézkedett az 1850. évi Brévumban is. Anglia egyházkormányzási ügyeiben... örvendve az egyház győzelmének azon országban, amely háromszáz, évig a protestantizmus hazája volt. Azután minálunk (Amerikában) hatalmas római-katholikus hierarchiát létesített, 1875-ben a new-yorki püspököt kardinálissá nevezvén ki s előkészitette az utat a hierarchia számára Skótországban is, ami 1878-ben meg is történt... Uralkodása történetében a leggyalázatosabb foltot a zsidó Mortara fiu megtérítése képezi, ehhez a szakaszhoz tartozik a zsidók siralmas helyzete Rómában is, ahol csak az olasz hatalom bevezetésekor tüntek el a ghettó-falai. (Enciklopédia McClintock és Strong, VIII. köt. „IX. Pius").

[40] „Négy új egyházmegyét is létesitett az Egyesült-Államokban Albanyban, Buffaloban, Clevelandban és Galveston-ban 1847-ben. A későbbi években majdnem 50-et létesitett a nagyobb amerikai városokban... A dolgok már túl gyorsan kezdtek fejlődni Pius részéről, aki a forradalmi mozgalmakat nem akarta támogatni... A pápa elvesztette Róma népének kegyeit. A csőcselék veszélyeztette a saját palotájában is s ezért Gaetába menekült s 1849 febr. havában olasz köztársaságot kiáltottak ki, Mazzini volt az elnöke. Napoleon Lajos azonban elhatározta, hogy a pápát ismét beiktatja, hadsereget küldött Rómába Oudinot vezetése alatt, aki a Garibaldi vezetése alatt álló nemzetieket legyőzte. Róma július 3-án megadta magát; de a pápa csak 1850 április havában tért vissza fővárosába... Most a pápa minden figyelmét az egyházra forditotta. Visszahivta a jezsuitákat, szerzeteket avatott és két dogmát állitott fel... 1854-ben... 1870-ben. A pápa világi birodalma nagyon összezsugorodott, mégpedig Olaszország folytonos egyesülési törekvései folytán Victor Emánuel részéről. A pápa világi hatalmát azonban még mindig egy francia hadsereg biztositotta Rómában... 1870 szept. 20-án vonultak be az olasz csapatok Rómába és a pápa világi hatalma megszünt. A Vatikánt meghagyták a pápának; szabad diplomáciai érintkezést, uralkodót megillető tiszteletet és 129 ezer líra évi civillistát biztositottak neki. De nem fogadta el, bezárkózott a Vatikánba s azt állitotta, hogy letartóztatásban van tartva, rab a saját palotájában". (The Americana, 22. köt. „IX. Pius", 137. old.).

[41] 1878, március 4: A pápa a római hierarchiát ismét életretámasztotta; glasgowi püspökséget létesitett, stb. (Skótországban) Ez Pius halála után egy hóval történt, aki majdnem 32 évig volt pápa. „1848 nov. (IX. Pius Gaetába való menekülése havában) a német püspökök összegyülekeztek Würzburgban s azon tanáceskoztak, mi lenne a leghelyesebb eljárás ezekben a kritikus napokban... De azt megelőzőleg egy messzire elágazó szervezetet létesitettek, melyben a laikusok is nagymértékben közreműködhetnek, t. i. a „Pius-egyesületet". Ebben az összes egyesületeket egy nagy egyesületben egyesitették „Németországi Katholikus Egyesületek" cimen; habár rövidebb jelzőül azt „Pius Egyesületnek" nevezték... Breslauban tartották meg a második gyülésüket, ahol pápai levelet kaptak s a gyülés nyilvánosan kijelentette, hogy *egységes Németország csak katolikus kereszténységgel lehetséges.* Ekkor egy új társaságot is alakitottak, a „Vince-Egyesületet" belső missziós munkára... Az Egyesült-Államokban alig van nagyobb község, ahol egyik vagy másik egyesületük nem működne. A cél egy és ugyanaz: bármily különböző legyen is a név. Ezek az egyesületek az Egyesült-Államokban célukul tüzték ki, hogy az államot a hierarchia hatalmába kerítik s e tekintetben politikai téren működnek, ennek elérése érdekében. Máris befolyásuk alatt tartják a törvényhozó testületet, iskolai hatóságokat; sőt bátran mondhatjuk: „államot alkotnak az államban". (Enciklopédia McClintock és Strong VIII. köt. „Pius Societies".)

[42] 1914, szept. 3: Della Chiesa kardinális lett X. Pius utóda és a XV. Benedek nevet vette fel. 1917 aug. 1: XV. Benedek ekkor hozta nyilvánosságra híres „Békejegyzékét", amelyre Wilson elnök a szövetséges hatalmak nevében oly értelemben válaszolt, hogy a pápa kijelentésében kifejezett eszmék képezik az ő eszméit is; de a központi hatalmak nem voltak hajlandók elfogadni vagy elismerni." (The Americana, III. köt. „XV. Benedek").

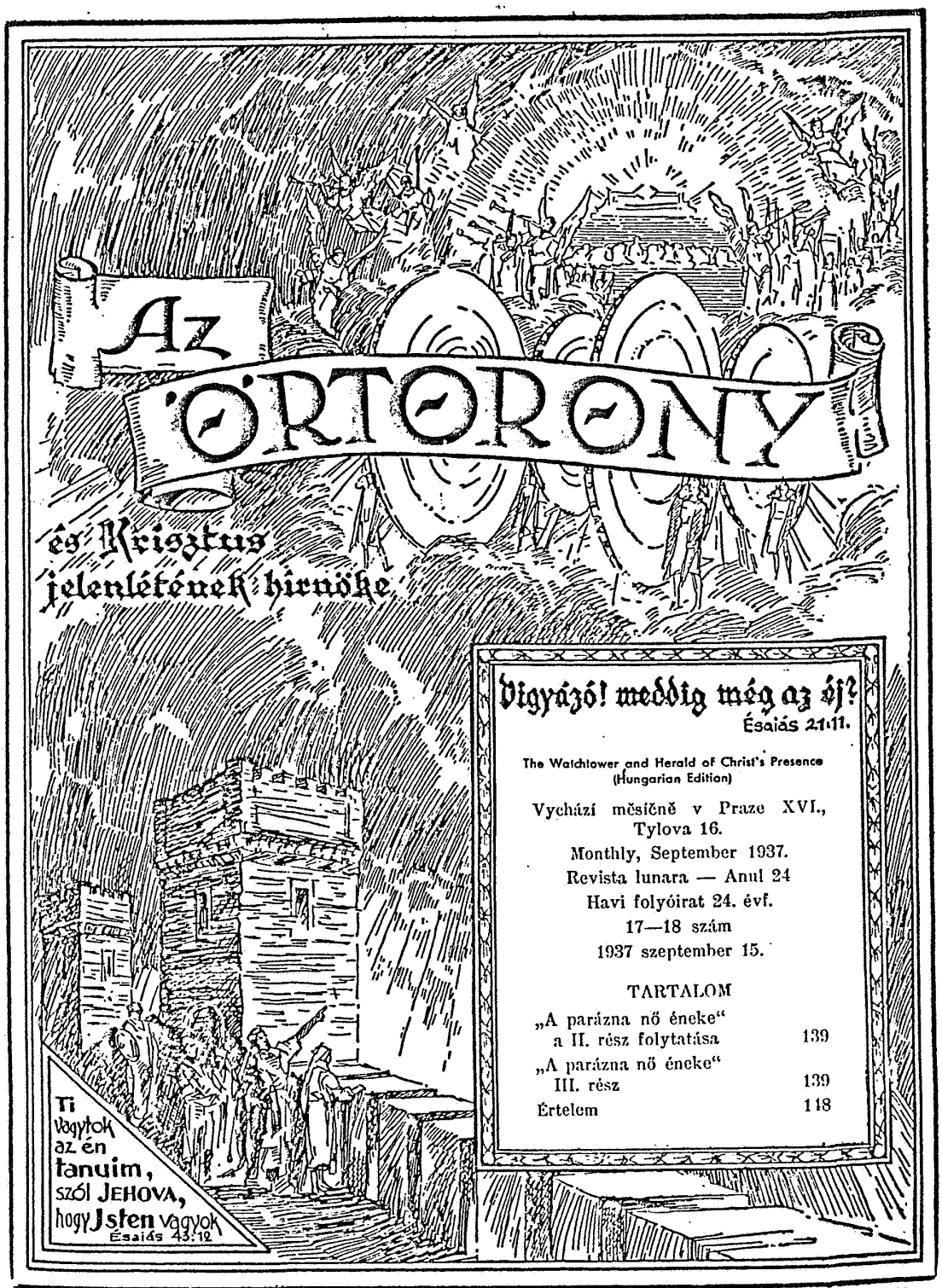
[43] 1918 november 11: Ekkor inditották meg az Egyesült-Államokban a nagy „Háborús alapitvány mozgalmat", amelyben hét szervezet működött közre. „Természetesen széles körben nincsenek megelégedve ezzel az intézménnyel — főképpen azért, mivel a katholikus haditanács, melyhez a columbus-lovagok is hozzátartoznak, 30 millió dollárt fog kapni. Az egyesitett budget ellen állásfoglalók azt a nézetet vallják, hogy a columbus-lovagok mint szervezet nem jogosult nagyobb igényekre, szállás- és egyéb kiváltságokra más titkos társaságoknál, s a katolikus egyháznak nem kell nagyobb kiváltságokat biztositani a haretéren vagy a táborokban más vallástestületek kiváltságainál... A katolikus egyházat főképpen mint politikai szervezetet mutatják be, amely a háború alatt minden eszközt megragadott a pápai érdekek előmozditására... A háború után a katolikus egyház ellen emelt vádak közül kimutatják, hogy kihasználta a táborozó helyeket és egyéb előnyöket élvezett és parancsnoki szerepet játszott, s ezen az alapon illeti meg a kivételes rész a háborús alapitványból". (The Apostolic Review, 1918 nov. 19.)

[44] 1918 november 30: A „new-yorki" „Evening World" irja, hogy a pápa is részt óhajt venni a békekonferencián, hogy egy kevés „világi hatalmat" szerezzen magának s aztán hozzáfüzi, hogy a Vatikán magántelefonhálózatot akar létesiteni minden kormánnyal, hogy ne kelljen az olasz telefonvonalakat használnia. („The Watchtower" 1919 jan. 1.)

(Folytatása következik)

Felelős J. J. Detrich ml. Praha-Smichov, Tylova 16. — R. Březina, Praha nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha XVI., Tylova 16

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze XVI.,
Tylova 16.
Monthly, September 1937.
Revista lunara — Anul 24
Havi folyóirat 24. évf.
17—18 szám
1937 szeptember 15.

TARTALOM

„A parázna nő éneke“ a II. rész folytatása	139
„A parázna nő éneke“ III. rész	139
Értelem	118

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (See. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3 415—IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 55.

Kč 2.— Made in Czechoslovakia

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
Praha-Smíchov, Tylova 16.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn. N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." Ésaiás 54 : 13, angol fordítás.

AMIT A SZENTÍRÁS TISZTÁN ÉS VILÁGOSAN TANÍT

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt, isteni mint teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkináljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

KÜLDETÉSE:

E folyóirat az ombert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírást szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kell síkra, mely Krisztus, a szeretett Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, III., Zsigmond u. 68.
Csehszlovákiában: Watch Tower, Praha-Smichov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblii si tractate, Bucuresti 2, Str. Crisana No. 33.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen, megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a szállítást évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: J. J. Detrich ml., Praha-Smichov, Tylova ul. 16.
R. Březina Praha-Smíchov, nyomása.

Ára: 2.— Kč

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 szeptember 15 | 17—18 szám

„A parázna nő éneke"

(a 2. rész folytatása)

[45] 1919 január: XV. Benedek feloldja a katolikusokat minden korlátozás alól s megengedi, hogy az olasz politikai mozgalmakban résztvehetnek. Az olasz királyi házhoz való viszony kedvezőbb volt mint az elődeié 1870 óta és a „római kérdést" a legjobb módon tudta háttérben tartani. XV. Benedek „uralkodása" kezdetén mintegy húsz nemzet tartott diplomáciai összeköttetést a Vatikánnal. 1922 végén immár mintegy 31-en. A franciaországi kapcsolat is helyre lett állítva és a Brittbirodalom is lépéseket tett egy bennsőséges kapcsolat kiépítésére. Követek küldésére tárgyalásokat indítottak Tokióval (Japán) is. (The Americana, III. köt. „XV. Benedek".)

[46] 1919 március 11: A párizsi tudósító iroda a következőket jelentette: „Benedek pápa a hírek szerint felterjesztéssel élt a hatalmakhoz, amelyben a Németországgal való béke megkötését sürgette. A pápa állítólag azt mondotta, hogy a Vatikán jól értesült helyről tudja, hogy Németországban a gazdasági és a szociális helyzet nagyon komoly és a bolsevizmus gyors terjedésétől kell tartani, ami bolsevista állam keletkezésével járhat, s amely a bolsevista Oroszországgal fog egyesülni". (WT 1919 jún. 85. old.)

[47] 1919 március 23: A fasiszták első gyűlése Milánóban, Olaszországban. Május: Hitler Adolf első náci gyűlése Münchenben, Németországban. Szeptember: A nemzeti katholikus jóléti konferencia (NCWC National Catholic Welfare Conference; azelőtt Council, megszervezése az Egyesült-Államokban.

[48] 1918, a világháború vége után a római-katolikus hierarchia elérkezettnek látta az időt világi hatalmának visszaszerzésére való törekvések megindítására. A hierarchia törekvése aztán arra irányult, és 1929 febr. 11-én sikerrel is végződött, amidőn közzétették, hogy a pápa világi hatalmát visszaállították.

[49] Most pedig annak a megállapítása a fontos, mit jelent a próféciában említett „hetven év"; mit jelent az, hogy „a parázna 70 évig elfelejtetik" s mit értsünk a „parázna nő éneke" alatt? Itt csak annyit óhajtunk leszögezni, hogy a 15. és 16. versekben foglaltak az 1—14-ig említett részben foglalt „jajgatást" megelőzik, amely „jajgatás" fogja világosan jelenteni a Mindenható Isten nagy napjának kezdetét. Most a prófécia ezen részét fogjuk megvizsgálni.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mily célt látunk abban, hogy Isten vezérelte és gondviselte Izrael ügyeit s vele kapcsolatos emberek ügyeit? Mily jelen helyzet érdekében történt az?
2, 3. Hol volt Tírusz, Szidon, Kittim és Társis? Mily összeköttetésben álltak egymással? Mit jelent ez Ésaiás 23 : 6 teljesülésében?
4. Mily okból kérdeztetik: „Ez-é a ti örvendező városotok?" Mit jelent, „melynek eredete az ősidőkbe nyúlik viszsza"?, s alkalmazd ezt!
5, 6. Miért mondja, „Lábai messzire viszik el" és „idegenben fog lakni"? Mutasd ki szövegek alapján, miért és hogyan fog ez történni?
7, 8. Mennyiben cselekedett „Tírusz, Szidon és Filisztea minden környéke" Jóel 3 : 4—6 szerint? Miért fog emiatt az Úristen elbánni Jóel 3 : 7, 8 szerint?
9, 10. Mily ítélet következik a modern Tíruszra Ámós 1 : 10 szerint? Miért fogja „tüz megemészteni" a kísérő szöveg szerint? Miért nevezi Jézus ezt a társaságot „kígyó fajzatnak" s vonja kétségbe, hogy „megmeneküljne a gyehennától"?
11. Mennyiben illik rá a római-katholikus hierarchia munkájára Máté 23 : 15? Mutasd ki, hogy Ésaiás 23 : 8 próféták nyelven a római-katholikus hierarchiát jellemzi!
12—17. Mily célból kérdeztetik: „Ki végzett ilyet Tírusz felől?" Alkalmazd szövegek alapján a 9. versben adott feleletet!
18—20. Kicsoda „Társis leánya?" Miért és hogyan árasztja el országát mint a Nílus? Mit értsünk: S nincs többé megszorító öv? Mit bizonyít ez?
21—23. Mikor s hogyan nyujtja ki kezét Jehova a „tenger" fölé? Mily országokat fog megrendíteni s hogyan? Kicsoda az itt említett „kalmár város"? Kinek adja Jehova ezt a parancsot s hogyan lesz az végrehajtva?
24—26. Kicsoda „Szidon megszeplősített leánya"? Miképpen „örvendezett" s miért nem fog örvendeni többé? Mikor s hogyan fog útrakelni „Kittimbe"? Miért nem talál ott nyugodalmat?
27—29. Miért van Ésaiás 23 : 13-ban e kifejezés használva: „Ímé a káldeusok országa!"? Magyarázd meg és alkalmazd a következő kijelentéseket: „Ez a nép nem lesz többé"; b) „Asszíria a puszta lakosainak adta"; c) „A káldeusok országa... felállítja ostromtornyait, lerombolja Tírusz palotáit"; d) lerombolja azt!
30. Alkalmazd a 14. verset!
31—48. Mily utalás történt Ésaiás 23 feljegyzése teljesülése tekintetében a sorrendet illetőleg? Említs történelmi eseményeket, melyek megerősítik ama feltevést, hogy az Ésaiás 23 feljegyzés utolsó részének teljesülése megelőzi az első rész teljesülését!
49. Mily pontokat kell megállapitani a prófécia további tanulmányozása során?

(Angol W. 1937 április 15.)

„A parázna nő éneke"

3. rész.

„Végy citerát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjjl" — Ésaiás 23 : 16.

JEHOVA napja azon megjelölés, amely a próféciában előfordul s azon időre utal, amidőn Jehova megbízott királyát a trónra emeli és uralkodásra utasítja. (2. zsoltár 2 : 6; 110 : 2) Az írás arra mutat „ama nap" megjelölés alatt is. Ez a megjelölés jellemzi azt az időt, amidőn Jézus Krisztus, a király, Sátán uralmát,

FEL

amelyet ő oly sokáig zavartalanul folytatott, meg fogja szakítani. Ezt az időt jellemzi a mennyei háború kezdete, aminek következtében Sátán és angyalai kivettettek a mennyből erre a földre. (Jelenések 12 : 7) Úgyszólván abban az időben tört ki a világháború is a földön. Ebben az időben kezdődött meg Sátán leigázása, ami Armageddonkor fogja elérni tetőpontját. Erre az időre mutat Ésaiás 23 · 15, ahol írva van: „És lesz ama napon, hogy Tírusz elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő multán Tírusz sorsa a parázna nő éneke szerint lesz." A prófécia teljesülésének ezen a pontján az Armageddonkor bekövetkező dolgokról visszatér azon dolgokra, vagy okok vizsgálására, amelyek a harcot előidézték. Azon időpont, amidőn Ésaiás 23 : 15 egy része beteljesült, 1914 Kr. u., amidőn az ellenség kivettetett a mennyből. Amint azt az előző számban felsoroltuk, 1914-ben és több évvel azelőtt is, a róm. kat. hierarchia nem bírt világi hatalommal a földön. Azon idő alatt azt állították, hogy a pápa a „Vatikán fehér rabja".

[2] Ha látjuk, hogy a hajdani Tírusz a róm. kat. hierarchia szervezetét példázza, s ez a mai Tírusz, a prófécia megvizsgálásában segítségünkre lesz, ha a hierarchia főszándékát szemünk előtt tartjuk, amely a következő: „Krisztus állítólagos helytartója a világ nemzetei felett uralkodni kezdett, mégpedig azon hamis állítása folytán, hogy „Krisztus a király", ami alatt a pápát értik, a róm. kat. hierarchia jurisdiktio fejét. A róm. kat. szervezetnek eleitől kezdve ez volt a szándéka; ámde időről-időre visszaveretett, amit ez a szervezet ellenfelei ellenzékiségének tulajdonít.

[3] Jehova prófétája mondja: „Ama napon történik majd, hogy Tírusz (t. i. a mostani, illetve a r. kat. hier. szervezete) ... elfelejtetik" Ki fog megfeledkezni róla? A korábbi törvénytelen ágyasai, akikkel paráználkodott. Ezek megfeledkeztek róla mint világi hatalomról. A politikai uralkodók nem számoltak vele mint világi hatalommal és a pápát pusztán lelki tanácsadónak tekintették, olyannak, akinek nincsen hatalmas befolyása és nem veszélyes. Ebből szükségképpen nem kell arra következtetni, hogy mintha hetven évig megfeledkeztek volna a hierarchiáról. A prófécia pontosan meghatározza azt az időt, amidőn teljesen megfeledkeznek róla, azt mondja: „Ama napon Tírusz feledésbe merül! „A 15. verset a 17. kel összehasonlítva világosan kitűnik, hogy a paráznáról egy ideig megfeledkeznek s az idő, amely alatt megfeledkeznek „ama nap", illetve Jehova napjára esik. S hogy az Úr a hetven év végén megemlékszik majd Tíruszról. Ez a látogatás, melyben az Úr fogja részesíteni, nyilván nem a felépítése érdekében fog történni, hanem az ő megítéltetésére s ez a látogatás a „szokatlan munkával" fog kezdődni, illetve Jehova „rendkivüli munkájával" fog végződni.

A hetven éves idő

[4] Ésaiásnak itten vizsgált próféciája a Jeremiás próféciájában találja meg párhuzamát Jeruzsálem hetven éves pusztulásával kapcsolatban. Erről mondja Jeremiás, Jehova prófétája: „Ímé kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat és behozom őket a földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre (Tíruszra is) és elveszitem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket (a jelképben hetven évig) és örökkévaló pusztasággá ... És ez az egész föld pusztasággá és csudává lészen és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig (Tírusz is): És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön és örökkévaló pusztasággá teszem azt (ami Sátánnak a mennyből való kivetésével kezdődött Kr. u. 1914-ben). Mely földet fogja Jehova mindörökre elpusztítani? (9. vers) Kétségtelenül Tírusz is ahhoz tartozik, mert meg van írva: „És Tírusznak és Szidonnak minden királyait"; és a szigetek királyait, akik a tengeren túl laknak." — Jeremiás 25 : 9—22.

[5] Zakariás, Isten prófétája e próféciának hasonmási teljesüléséről beszélvén a Jeruzsálemben példázott lelki Izraelt illetőleg, s ez az idő világosan meg van nevezve. (Zakariás 14 : 1—2) A lelki Izraelnek szükségkép nem kellett hetven évig elpusztulva hevernie a hasonmás beteljesülése céljából. A lelki Izrael elpusztulása 1914 és 1919 között teljesült be, tehát mintegy négy éves idő alatt. Abban az időben teljesitette be a lelki Izrael, a maradék, a babiloni fogságból Sionba való hazavonulás képletét is s így a hasonmási pusztulás hetven évének teljesülése megtörtént. A fontos tehát a pusztán való heverés volt, nempedig az időhossz.

[6] Figyeljük meg tehát, hogy Jeremiás a hetven éves pusztulást, illetve Tírusz pusztulását a jeruzsálemi pusztulással egy időben való eseménynek számítja; következőleg a modern Tíruszon való teljesülés esetében, a r. kat. hierarchiára alkalmazva, éppen úgy áll a dolog, mint a lelki Izrael esetében. A pusztulás vagy a világi hatalom hiányzása, vagy a róla való megfeledkezés ideje szükségképpen nem kellett hogy hetven betüszerinti évig tartson. A fontos itt a pusztulás, nem pedig az időhossz. Azonkívül a pusztulás ezen időtartama „ama napon" következik be, következőleg nem következhetett be Jehova napja, azaz 1914 előtt.

[7] Mivel a hasonmásban és az előképben is ez a két idő egymással párhuzamos, a modern Tíruszon, a r. kat. hierarchián a hetven év körülbelül azon időben végződnek kell számittasson, mint az új Jeruzsálem pusztulása, illetve 1918 végén vagy 1919 kezdetén. Semmiképen sem szükséges tehát 1918 nov. 24-től visszaszámolni 1848 november 24-ig az idő megállapítására. Elég, ha tudjuk, hogy a r. kat. hierarchia „ama napon", illetve 1914-től 1919-ig feledésben volt, mégpedig az ő korábbi politikai szövetségesei feledkeztek meg róla, akikkel paráználkodott s akik őt világi hatalomnak elismerték. Ha tehát a látható tények azt mutatják, hogy a r. kat. hierarchia feledésben volt 1914—1919-ig a politikai hatalmak részéről, vagy el volt hanyagolva, ez megerősiti azt a következtetést, hogy a hetven év úgy teljesült, ahogyan fentebb említettük.

Feledésben

[8] A r. kat. hierarchia a világháború alatt kimagasló szerepet akart betölteni; ez azonban nem sikerült neki. Azon idő alatt a pápát mindenütt haragosan nézték, főkép a szövetséges hatalmak, s erre okuk is volt. Habár a pápa azon kijelentés mögé bújt, hogy semleges és szigorúan megőrzi a semlegességét, állításait mindazáltal nem tartották igaznak. Nézzük meg a következő történelmi tényeket: „Londonban, 1915-ben kelt szerződés. Titkos szerződés, amelyet április 26-án Itália, Franciaország, Nagy-Britannia és Oroszország kötöttek s végül 1915 május 9. én aláírtak, megszabva azon feltételeket, melyek szerint Itália hajlandónak nyilatkozott a szövetségesek oldalán beleavatkozni a háborúba. A kötendő békeszerződés által Olaszország

nak igérték Trentinót és egész Dél-Tirolt, egészen a Brenner-szorosig; a pápai széknek nem engedték meg, hogy diplomáciai lépésekkel beleavatkozzon a békekötés ügyeibe vagy a háborúból keletkező kérdésekbe." („The Encyklopedia Americana", 17. kötet 632—33. old.)

[9] Látjuk, hogy a szövetséges hatalmak egy titkos szerződést követtek, miszerint a r. kat. hierarchiát, s főkép annak fejét mellőzték. Egy folyóirat, amelyet Washingtonban (D.C.) 1929 márciusában adtak ki, címe „The Protestant" (9. köt. 1. sz. 1. old.) a következőket írja: „A hierarchia egyházi folyóiratai a világháború alatt Amerikában azt írták a pápai becsvágy felől, hogy békebíró szerepét fogja vinni és ítélkezni fog a háborúskodók felett. Itália azonban véget vetett ezeknek a törekvéseknek. A londoni paktum (a fentemlített, 1915-ben kelt szerződés)-ban Itália kötelezte magát, hogy a pápát kizárja az ellenségeskedésből és a békefeltételek felállításából is. Itália kizárta a pápaságot mindkét hágai békekonferenciáról. De az 1929-ben kötött konkordátum által ezt az akadályt eltávolították. Itália, a pápai szék határozott ellensége, fontos szövetséges lett a pápaság részén. „Ez bizonyítja, hogy a pápa a világháború alatt a politikai hatalmakkal érintkezést keresett, de azon idő alatt, illetve 1914-1919 között mellőzték, és megfeledkeztek róla s ez teljesen megfelel annak az időnek, mikor a szellemi Izrael a sátáni szervezet fogságában volt. A parázna nő bájai a háború alatt nem vonzották a kapzsi nemzeteket, mert ezeknek egész vágyakozása a nagy zsákmány felosztására volt irányítva, amelyre kilátásuk volt. Ezek a tények teljesen az elfelejtett parázna nőről szóló próféciát töltik be. Az öreg nőszemély ezen idő alatt lehorgasztotta a fejét és hosszú fekete ruhát hordott. De lásd csak, ezen idő végén felébredt, úgy, amint azt a jövendölé előremutatta.

[10] A jövendölések írják (Ésaiás 23 : 15): „Egy király napjai szerint". Az előképben az „egy király volt a babiloni királyi ág, Nabukodonozortól Belsazárig, a káldeusok országából. A hasonmásban azonban, illetve a prófécia teljesülésekor (ama bizonyos napon), azaz 1914-től kezdve Jézus Krisztus, Jehova trónra emelt királya, uralkodni kezdett s azóta uralkodik. „Egy király napjai szerint" (Rotherham ford. szerint) „Egy király ideje szerint" (Párhuzamos bibliafordítás) Ez a két utóbbi fordítás segít a dolgot megvilágítani és nyilvánvalóan „a káldeusok királyára" és a hasonmási pusztulás idejére vonatkozik, amely amint fentebb megmagyaráztuk 1914-től 1918-ig teljesedett be. A világháború 1918 nov. 11-én ért véget; nemsokára azután a pápa kezdett kijönni mellőzött helyzetéből és „az elfeledettség" ideje véget ért. Amikor a béketárgyalások folytak, a pápa azonnal megmozdult és igyekezett helyet szerezni magának a tárgyalásokon. A new-yorki „Evening World" 1918 nov. 30-án egy nyilatkozatot tett közzé arravonatkozólag hogy a pápa (az időben XV. Benedek) a békekonferencián résztvenni óhajt, hogy egy bizonyos világi hatalomhoz jusson; ugyanakkor azt is jelentették, hogy a Vatikán-épületben egy saját távirdahivatalt, saját kábelekkel akar létesíteni, „hogy magánösszeköttetése legyen az összes kormányokkal anélkül, hogy az olasz vonalakat használnia kelljen. " (Lásd Watch Tower 1919 jan. 1.) Az olasz kormány ezen ideig az öreg hölgyet a háttérbe szorította. A békekonferenciát 1919 jan. 18-án nyitották meg s ekkor terjesztették elő a Népszövetségi szerződést, amelyet később el is fogadtak. Ennél a konferenciánál a pápa erőfeszítéseket tett, hogy a politikai kormányokkal egyenjogúan helyet nyerjen; ez azonban nem sikerült neki. Mindezek a tények mutatják, hogy a fent említett időszak alatt az öreg hölgyről megfeledkeztek.

[11] A fent említett események körülbelül hetven évvel 1848 nov. 24-ike után következtek be, amely napon az álruhába öltözött pápa Rómából elmenekült. 1848 febr. 8-án az olasz kormány a pápát minden világi hatalmától megfosztotta, de ezek a tények látszólag csak lazán függnek össze a jövendöléssel és ennek nem képezik beteljesülését. Ezek a tények alkalmasak lehettek arra, hogy a jövendölés igazi jelentőségét egy ideig elrejtsék, addig, míg Isten kellő ideje elérkezik, hogy azokat megértsék. A jövendölés továbbá azt mutatja (15. vers): „A hetven év végén, (az előképi és a hasonmási pusztulás) Tírusz énekelni fog, illetve a parázna nő" (angol fordítás). Más fordítások a jövendölés ezen részét a következőképpen adják vissza: „Tírusszal az fog történni, amit a parázna nőről szóló ének mond" (Miniatür fordítás); „Tírusz a parázna nő éneke szerint fog járni" (Elberfeldi fordítás); „ahogyan a parázna nőről szól az ének" (Zunz-ford.); „ahogyan a parázna nőről szóló ének mondja" (Menge-ford.). Figyeljünk arra, hogy itt nem egy a parázna nő által énekelt dalról van szó, hanem egy a parázna nőről szóló dalról. Ez lehet az oka annak, hogy a 16. vers szövegének fordításában egy idézőjel van elhelyezve. Ennek következtében a 16. vers „A dal". Ez a „parázna nőről szóló ének" kétségtelenül az Úrnak jövendölése a paráználkodó vallásrendszerről, azaz a r. kat. szervezetről, ennek szövetségeseiről és támogatóiról s kétségkívül ez így is van. Ez a prófécia előre mutatja, hogyan fog a parázna nő közvetlenül azon idő után viselkedni, amely alatt el volt feledve. Az ének kezdi újból felelevenítení tevékenységét és közbenjárását, úgyszintén fáradozásait főcéljának elérése érdekében, ami nem más, mint a diktatorikus uralkodás a föld nemzetei felett Krisztus helytartójaként.

[12] „A parázna nőről szóló ének" szavai magához a parázna nőhöz vannak intézve, vagyis a r. kat. hierarchiához, éspedig a világháború végét követő időszak alatt 1918-ban, tehát, miután Sátán és törvényszegő angyali seregei a mennyből ki, és a földre taszíttattak és midőn Sátán látható és láthatatlan hadait Armageddonra felgyűjteni kezdte. Sátán ezen eljárásánál vagy munkájánál vallásos berendezését, a r. kat. szervezetet működteti és állítja előtérbe. Ez jellemzi azt az időt is, amikor az Úr Siont felépíti és a maradékot mint bizonyságtevőit kiküldi, hogy nevét és királyságát világszerte hirdesse. A „parázna nőről szóló ének" szavai a következőképpen szólnak: „Végy citerát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj!" (Ésaiás 23 : 16) Ezt a dalt nem Jehova nevének a dicsőítésére éneklik, hanem az ellenkező célzattal. „És citera, lant, dob, síp és bor van lakodalmukban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg és nem látják kezeinek cselekedetét." — Ésaiás 5 : 12.

[13] A parázna nő egy „uccai nő" és a legvonzóbb ruhájában mutatkozik, festi az arcát és útra kél, hogy üzletet csináljon. Ehhez citerát vagy „hárfát" használ, vagyis egy hangszert, amely kedves hangjaival szeretőjét csalogatja éspedig úgy régi vendégeit, mint az újabb lépremenőket, mint az Egyesült-Államokat és a hivatásos politikusokat, akik azt vezetik. Bájait mindazzal felékesíti, amivel tudja és kifejti minden csábító művészetét és így a zenéje által elbódító légkört teremt. A jövendölésben említett citera (a miniatür ford. szerint hárfa) példázza a parázna nő felszerelését vagy

FEL

eszközeit, amivel ő vallásos nyafogását és hazugságait megerősíteni, illetve benyomáskeltővé tenni igyekszik, hogy mások is kelepcéjébe essenek és fennhatósága alá kerüljenek. Ilyen eszközök a hasonmásban többek között a jezsuiták, fasiszták, nácik, a „szentév kudarca", a Holy Name Society (a Szent Név Társasága), a Kat. Akció, a Columbus Lovagok, a kommunista ellenes iskolák, a kat. sajtó, a National Catholic Welfare Conference (Nemzeti kat. Jóléti Konferencia), a Legion of Decency (Illem Légió), a film ellenőrzése a filmcenzura által, ál- illetve hamis hazafiasság, amely a zászlóüdvözlését kényszeríti, emlékművek és szobrok építése valláskodók költségére, és hasonló vállalkozások, melyek által „felfuvalkodottan lim-lomjait mutogatja" és a hiszékeny népet félrevezeti és megcsalja, azt remélve, hogy ezáltal a saját ügyét előmozdítja és nagy célját eléri, vagyis diktatúra útján az uralmat a föld népei felett. A világháború óta ez a parázna nő napról napra felfuvalkodottabb, gúnyolódóbb, követelődzőbb módon mutogatja magát a föld népei előtt.

[16] A parázna nő, vagyis a r. kat. szervezet az ördög vezetése alatt és Krisztus hű követői elleni ellenségeskedésben, akik most Jehovának és az ő királyának dicséretét éneklik, a földet bejárja hangszereivel. A parázna nő rendkívül megerőlteti magát, hogy mindent elpusztítson, amit az igazság, melyet Isten az ő szavaiban lefektetett, hirdet. A parázna nő viselkedésével feltűnően ellentétben Jehova leírja az Úr hű bizonyságtevőit a következő gyönyörű jelképes nyelven: „És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve és azokat, akik diadalmasok a fenevadon és az ő képén és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái. És éneklik vala Mózesnek, az Isten szolgájának énekét és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úristen; igazságosak és igazak a te útaid, ó szentek Királya!" — Jelenések 15 : 2, 3.

[17] A Felségest dicsőítő ének azt hirdeti, hogy a királyság képezi a világ egyetlen reménységét s Krisztus most igazságosan uralkodik és minden képmutatást és törvénytelenséget ki fog irtani; ez az ének nagyon nyugtalanítja az öreg paráznát s most teljes erejéből pengeti citeráját, s minden befolyását és hatalmát felhasználja az Úr hárfásainak elpusztítására. Jehova tanuinak minden országban való üldözése meggyőző erővel bizonyítja ennek az állításnak helyességét. A most lejátszódó közismert tények teljesen ráillenek a próféciára s ez mutatja, hogy a jelen azon idő a világháború után, amidőn az öreg parázna minden bájait felhasználja, hogy az országokat és a népeket a maga fennhatósága alá kerítse és önző kapzsiságának kielégítésére kíván uralkodni.

[18] Hova megy parázna dalának éneklésére? A prófécia a következőket mondja: „Járd be a várost te elfelejtett parázna nő!" Egykor világi hatalom felett rendelkezett; de aztán egy ideig el volt feledve, amidőn a politikusok szövetsége úgy látta jónak, hogy az öreg paráznát magára hagyja; a világháború után azonban fordulat állott be s ez most úgy látja, hogy elérkezett a kedvező idő arra, hogy kiálljon és régi szeretőit felkeresse s néhányat, újat is szerezzen, vonzó külsőbe öltözve s így csábítgatva szeretőit. Mely „városban" fogja mutogatni magát? Nem az Isten hű népe között, nem a Sion templomában, hanem abban a városban, amely a jelképben „kereszténységnek" van nevezve, nevezetesen azon nemzetek között, akik üzleti célokból szívesen használják Krisztus nevét. Ez a „tíz királyok városa". Az öreg parázna mint „uccai nő" minden nemzet királyát vagy uralkodó hatalmát megszólítja, dalol nekik, illetve olyasmikkel áltatja őket, amivel azt véli, hogy el tudja őket varázsolni. A parázna nő, a r. kat. hierarchia a világháború vége óta mutogatja magát, jellemző ruháiba öltözik, festett ábrázattal és hízelgő beszédekkel jelenik meg, nagy költségek árán, amely pénzt a katolikus néptől szedett össze s így folytatja csábító és félrevezető hadjáratát. Ezt „katolikus akciónak" nevezi. Amde azt az „ördög látható akciójának" is lehetne nevezni. A zsidó rabbik és az úgynevezett „protestáns" papság minden ellenkezés nélkül az öreg parázna karjaiba veti magát, utasításokat fogad el tőle s közösen járnak el, a politikusokat és a gazdasági tényezőket azzal akarván áltatni, hogy csak javukra fog válni, ha e „vallásos", illetve parázna szervezettel összeköttetésben fognak állani.

[17] Az öreg parázna a világháború óta teljes hatalmat nyert Olaszország és Németország felett s amely országban cselfogásai és megtévesztő beszédeivel nem jut sikerre, ott fegyveres erőt vesz igénybe. Magát tünteti fel a becsületesnek és kétszínűen azt állítja, hogy Istent és Krisztust, a nagy Békefejedelmet képviseli; de ugyanekkor lázadást szít a spanyol kormány ellen, mivel ez a kormány megvetette és nem akarja követni félrevezetéseit. Papjai és egyéb papi ruhás alárendeltjei fegyveresen a spanyol nép lemészárlására vonulnak s így akarják megvalósítani a parázna gaz tervét, mely a nemzet leigázására irányul. Az öreg „parázna" éppen most mutatkozik Washingtonban (D. C.) és diplomáciai kapcsolatokat akar létesíteni az Egyesült-Államok és a Vatikán között és Washington részeg lesz az ő paráznaságának borától. Az Egyesült-Államok még fiatal s még nem ismeri eléggé az öreg paráznát, úgy, ahogyan a többi nemzetek ismerik, s ezt a nemzetet tehát találóan írja le a prófécia mint fiatalembert, aki a tapasztalatokból taul. Gyakran megtörténik, hogy a mitsem tapasztalt fiatalember egy ámító parázna csábjainak áldozata lesz, amely parázna nyilvános helyen mutogatja magát és énekel. Úgylátszik, hogy az Egyesült-Államok egy ily balga osztályhoz tartozik.

[18] Amennyiben Jehova Isten előrelátta a mai viszonyokat és a vallásszervezet parázna tevékenységét, immár régen megfelelő mondatot is jegyeztetett fel: „És láték a bolondok (balgák) között, eszembe vevék a fiak között, egy bolond (balga) ifjat (az Egyesült-Államokat), aki az uccán jár, annak szeglete mellett, a házához menő (vezető) úton lépeget, alkonyatkor, napestéjén és setét éjfélben. És ímé, egy asszony eleibe jő, paráznának öltözetében, álnok az ő elméjében. Mely csélcsap és vakmerő, akinek házában nem maradhatnak meg az ő lábai; néha az uccán, néha a tereken van és minden szegletnél leselkedik. — És megragadá őt és megcsókolá őt és szemtelenségre vetemedvén monda neki: „Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadalmaimat, azért jövék ki elődbe szorgalmatosan keresni a te orcádat és reád találtam. Paplanokkal megvetettem nyoszolyámat, egyiptomi szövésű szőnyegekkel. Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal. No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a szerelemben; vígadjunk szerelmeteskedésekkel; mert nincs otthon a férjem, elment messze útra... És elhiteté őt az ő mesterkedésének sokaságával, ajkainak hízelkedéseivel elragadá őt. Utána megy, mint az ökör a vágóhídra és mint a bolond, egyszercsak fenyítő béklyóba, mígnem átjárja nyíl az ő máját. Miképpen siet a madár a törre és nem tudja, hogy az ő élete ellen van... Sírba vívő út az ő háza, amely le-

FEL

visz a halálnak hajlékába." — Példb. 7 : 7—19, 21—23, 27.

[19] Vajjon hajlani fog az Egyesült-Államok a parázna hízelgéseire és áldozatául esik csábításainak? A dolog így néz ki. Az öreg parázna eszközei mindenütt dolgoznak az országban és éjjel-nappal azon fáradoznak, hogy az Egyesült-Államokat hatalmába kerítsék a kormányzat minden ágában, s a politikusok bedőlnek csábításaira s a nép között sokkal könnyebben elbolondítható pojácák is kelepcéjébe kerülnek és engedelmeskednek neki. A fasiszták és a nácik azonosak egymással és a római katolikus hierarchia kezében oly eszközök, melyek útján könnyebben kezébe kerítheti a nemzet feletti hatalmat. Ennek a szervezetnek hatalma mindinkább nevekedik az Egyesült-Államokban. A nép általában alszik és közömbös a fenyegető veszéllyel szemben. A parázna kerítette kezébe a filmgyártás ellenőrzését is és a nép figyelmét eltereli, hogy ne vegye észre a nemzetet fenyegető veszélyt. Ez valóban borzalmas idő. Éjszaka van és az emberek alszanak. „Sötétség borítja a földet és nagy sötétség a népeket." (Ésaiás 60 : 2) A parázna szervezete azonban eszközeivel együtt az éjszaka minden órájában is működik.

[20] Az öreg „parázna" prófétai dalát zengi, amint írva van: „Játszál, amint csak játszani tudsz, dalold a dalokat egymásután, hogy reád gondoljanak!" Így is tesz s ezzel igyekszik fokozni csábjait és hatalmát. Arra törekszik, hogy a politikusok tömegét elváltassa, hogy ő nemcsupán az ő lelki vezetőjük, s hogy neki kell gyakorolnia a világi hatalmat és felsőbbséget is minden politikai szervezet felett. Amennyiben a politikusokat hízelgéseivel félrevezeti, üzleteket köt velük és általuk s így szerzi meg a népek felett a hatalmat és Krisztus utánzataképpen uralkodik a nemzeteken s végül a „kereszténység" összes nemzetei felett.

[21] A római katolikus hierarchia agresszív tevékenységét most „katolikus akciónak" nevezi s kétségtelenül kimutatja, hogy az öreg parázna a jelent tekinti azon alkalmas pillanatnak, amidőn világi hatalmat nyerhet a nemzetek felett. Emiatt cincogja el nótáit — természetesen ezek hazugságot tartalmaznak-, mert amint Isten előre megmondotta, ez hozzátartozik az ő üzletéhez. Azzal dicsekszik, amit az Úr prófétája előre megmondott: „A hazugságot választottuk rejtekhelyül és hamisságban rejtőztünk el, semmi sem győzhet le minket" (t. i. a paráznát). (Ésaiás 28 : 15) Nyilvános és szemtelen kétszínűséggel hívja fel a közfigyelmet állítólagos vonzó erejére. A valódi tényeket elrejti az emberek elől s magát az igazság jogosult cenzorának adja ki. Előírja a Federal Communication Commissionak (az U.S.A. rádió ügyeit ellenőrző hatóságnak) és a rádióállomások tulajdonosainak és vezetőinek, mit közöljenek s mit ne közöljenek a rádión. Diktálni akarja a népnek, hogy mit hallgasson meg s mit ne hallgasson meg. Törvényhozó testületeknek, bíráknak és az ország egyéb tisztviselőinek diktál. Ő vezeti az alkotmányellenes zászlóüdvözlés kényszerű bevezetésére vonatkozó mozgalmat Amerikában. Nagyon hazafiasnak tünteti fel magát s azt akarja, hogy a tanítókat feleskessék, ami azelőtt még az eszébe sem jutott senkinek sem Amerikában, s kétszínű fogásaival a törvényhozó és végrehajtó hatóságokat a maga támogatására tudja rászedni. Habár hazafiasnak is tünteti fel magát, a világ minden országában hazaáruló. Hűséget esküszik a kormányoknak azon kikötéssel, hogy mihamar megszegi azon esküit. A nép és a szociális helyzet őrének tünteti fel magát, titokban és a kulisszák mögött azonban mocskos dolgokkal foglalkozik. Eszközeiül használja a nagyon önző embereket is, akiket „zsidóknak" hívnak, akik azonban csak személyes haszonra törekesznek s készségesen a hierarchia szolgálatába szegődnek és szívesen működnek vele közre bármily becstelen terv keresztülvitelében is. A filmgyártást tényleg a katolikus szervezet tartja kezében s minden lehetséges alkalommal a filmeken és a heti események bemutatásában is a római katolikus hierarchia érdemeit magasztalja. Nagy lármát csap a kommunistaveszély felől s ezáltal akarja a nép figyelmét elterelni a saját gonoszságairól s igyekszik oly helyzetbe emelni magát, hogy a népet kizsákmányolhassa és a saját eszközeit emelje a hatalom tisztségeibe. Úgylátszik se vége se hossza az ő eszközeinek s így a prófécia teljesüléseképpen sokféle dalt tud énekelni s a tátott szájjal körülötte álló politikai pojácákat így teljesen elbűvöli s kelepcéjébe keríti. A prófécia tehát most hirtelen teljesül.

[22] Mi a tulajdonképpeni célja a római katolikus hierarchia akciójának? A próféta megmondja: „Hogy reá gondoljanak"; azaz, hogy világi hatalmát visszanyerhesse. Világi hatalomra, a világ nemzetei felett való uralkodásra áhítozik s emiatt szükséges, hogy politikai szeretői ismét reá gondoljanak. A világi hatalom megszerzésére használja fel a vallást, amelyet hamisan „kereszténységnek" nevez. Most azon fáradozik, hogy a szerződések kötésénél maga is jelen legyen és szerződéseket kössön a nemzetekkel s minden vallásgyakorlatot ellenőrzése alá kerítsen, mindenkit elnyomjon, aki nem ismeri el, hogy az Isten helytartója a földön. Határozottan mindenkit el akar nyomni a földön, aki hirdetni merészeli Isten igéjének igazságát. Jehova tanui tartoznak közzétenni az igazságot s emiatt tekinti őket szálkának az öreg parázna; mert ők magasra emelik az Úr zászlaját és a népnek megmutatják Jehova azon kijelentéseit, hogy csak az ő országa és az ő királya nyujthat reménységet a világnak, s azon kívül semmiben sem reménykedhetik. Isten országa Krisztus uralkodásának idejében, amit Jehova tanui hirdetnek az egyetlen dolog, amitől most a római katolikus hierarchia tényleg fél. Az öreg „parázna" most mindenáron elrejteni igyekszik véres cselekedeteit és egyéb sok büntényeit, melyeket az inkvizíció hosszú ideje alatt elkövetett; s amidőn társait és piszkos multját a világtörténelem feljegyzései szerint szellőztetik és Isten igéjének arról szóló igazságait feltárják, borzasztóan siránkozni kezd és krokodilus-könnyeket hullat: „Ez a beszéd sérti a mi vallásos érzésünket" — mondja. A tények tehát teljesen azt igazolják, hogy a prófécia beteljesül.

„Útálatosság"

[23] „A pusztítás útálatossága", amit Dánlel próféta és az Úr is megemlít azon intézmény, amely azt állítja, hogy Isten országa helyett és helytartójaképpen Jézus Krisztus helyében uralkodik. A Népszövetséget ezzel a célzattal létesítették s azt követeli, hogy neki adják a jogot és a hatalmat a világ kormányzására. Nézzük meg azonban miből áll s kik uralkodnak a Népszövetségen! A római katolikus hierarchia nyomban a Népszövetség megszervezésének kezdetén tagságot vagy helyet igyekezett biztosítani magának abban; akkor kezdte meg csábításait, hogy bejuthasson a Népszövetségbe és uralkodni tudjon afelett. Amidőn nyomban a világháború után az a „fenevad a mélységből előjött". (Jelenések 17 : 8), az öreg „parázna" a hátára mászott s azóta a fenevadon lovagol, amennyiben vezető szerepet vitt a Népszövetségben, azt állítván, hogy neki áll jogában uralkodni és erélyesen kormányozni törek-

FEL

szik a világot Jézus Krisztus helyet. A „pusztító útálatosság" ennek folytán a Népszövetség, amelyet a szervezett vallás „Isten országa földi politikai megnyilatkozásának" nevezett. A „szervezett vallás", melynek a római katolikus hierarchia áll az élén, azon kötelék, amely a Népszövetséget összefűzi, tehát a főrésze neki s ez a szövetség magának követeli a világ feletti uralkodás jogát és Krisztus helyében akarja kormányozni. A római katolikus hierarchia, a „szervezett vallás" vezetője a vezető hatalom a Népszövetség mögött, s azt reméli, hogy még nagyobb hatalomra fog jutni, amit a közel jövőben kétségtelenül meg is fog tenni, arra való tekintet nélkül, hogy mily néven fogják is nevezni majd az a szövetséget. Az öreg „parázna" a fenevad hátán ül, tehát uralkodó része neki. A Népszövetség célja az, hogy a világ feletti hatalmat Isten szándékával ellentétben gyakorolja; emiatt a Népszövetség és a hierarchia egyetért egymással s együtt alkotja a „pusztító útálatosságot", amely ott áll, ahol nem kellene állania; ez figyelmeztetés legyen mindenki számára, aki szereti az Istent és Jézus Krisztust, hogy a Krisztus kezelése alatt álló Isten szervezetéhez meneküljön. — Máté 24 : 15, 16; Márk 13 : 14.

Tirusz meglátogatása

[24] A prófécia azután azt mondja, hogy Jehova meg fogja látogatni Tíruszt; ez biztosan nem Tírusz java érdekében fog történni, hanem ama gonosz szervezet megítélésére. Mikor fogja meglátogatni az Úr? A prófécia így szól: „És lesz hetven esztendő multán, meglátogatja az Úr Tíruszt és az ismét megkapja a maga parázna bérét és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színén." (Ésaiás 23 : 17) „És a hetven év elteltekor meglátogatja Jehova Tíruszt." (Párhuzamos-biblia-ford.) Ez mutatja, hogy Jehova 1918 óta látogatta meg Tíruszt, illetve azon időben, amidőn az Úr maradékát visszahozza Babilonból és szándéka szerint használja. Amiképpen Jehova az ördögöt életben hagyta, az öreg „paráznát", a római katolikus hierarchia szervezetét is életben hagyta s hagyta, hadd működjön az ő országa és tanuival szemben. Jehova azonban meglátogatja, először az igazság hirdetése útján, amidőn azt parancsolja tanuinak, hogy „keljenek hadra ellene". (Abd. 1) Ez Jehova „szokatlan munkája", s amidőn ez a szokatlan munka befejeződik, fogja meglátogatni s hajtja végre rajta büntető ítéletét s ez fogja képezni a „rendkívüli munka" vagy meglátogatás második részét. A látogatás első részében, miként Sodoma esetében is, Jehova bizonyítékokat gyüjt a parázna ellen, aki citerával játszik és dalol. A látogatás első szakában a próféta kijelentése szerint „megkapja parázna jutalmát". Ismét parázna keresetéhez jut, amit a föld királyaival való paráználkodásra fog felhasználni.

[25] Figyeljük meg a prófécia e része így szól: „És a föld minden királyaival paráználkodni fog a föld egész színén"; illetve az amerikai átdolgozott bibliafordítás így szól: „a világ minden országaiban parázna szerepet fog játszani". A római katolikus hierarchia most éppen így cselekszik 1918 óta s ezt egészen Armageddonig fogja folytatni; s mialatt így viselkedik, fogja elvégezni Jehova az ő „szokatlan munkáját", illetve pőrére vetközteti az ő rútságát. Az öreg parázna tevékenysége a föld királyaival való paráználkodás terén nyilván többet jelent a világ nemzeteivel való diplomáciai érintkezés felvételénél és a maga elismertetésénél. Biztosan a római katolikus hierarchia végső céljának megvalósítását is fogja jelenteni, azt t. i.: hogy fasiszta kormányzatot fog létesíteni a világ nemzetei felett, amely útján a hierarchia diktatorikusan és erőszakosan uralkodhatik a nemzeteken.

Az ördög létesítménye

[26] A Népszövetség az ördög gyermeke, azt az ő „felesége", a „szervezett vallás" szülte, mégpedig Jehova „fiú gyermekével" ellentétben, aki a föld felett uralkodni van hivatva. (Jelenések 12 : 5) A Népszövetség összetétele vallás, politika és kereskedelem, amelyben a vallás az összekötő eszköz; az a fenevadon lovagol s azt állítja, hogy őt illeti meg az uralkodás joga. Az öreg „parázna" ebben a szervezetben nyeri el az uralkodó szerepet, amidőn megnyeri „parázna keresetét (bérét)" és a világ összes országaiban parázna szerepet tölt be. Ez is további bizonyítéka annak, hogy ez a szövetkezés a pusztító útálatosság. Most pedig figyeljük meg miképpen támogatja ezt a következtetést Jelenések 17 : 1, 2: „És jöve egy a hét angyal közül, akinél a hét pohár vala és szóla velem, mondván nékem: Jövel és megmutatom neked a nagy paráznának kárhoztatását, aki a sok vizeken ül vala; akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai" (miként a hajdani Tírusz is sok vizeken ült) s amiként a római kat. hierarchia 1918 óta cselekedett, Isten országát, a „Sionban lefektetett alapkövet megvetvén.

[27] A fasiszták és a nácik az utóbbi néhány év alatt hirtelen megszaporodtak, ami arra mutat, hogyan „részegedtek meg a föld lakosai" a római kat. hierarchia mérgező tanaival vagy „borából", a paráználkodás és az italozás pedig tovább folyik: „Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép és a földnek királyai övele paráználkodtak és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak." — Jelenések 18 : 3

[28] A nemzetek szövetkezése a „szervezett vallás" befolyására a hágai nemzetközi döntőbíróság támogatására sietett, amelyet a világháború alatt figyelmen kivül hagytak, de a világháború után ujból előtérbe helyeztek: „A fenevad pedig, amely vala és nincs, az maga a nyolcadik, és a hét közül való; és a veszedelemre megy Armageddonkor." — Jelenések 17 : 11

[29] Miközben az öreg „parázna" a fenevadon lovagol s ezen a jelképes nyelven szólva, uralkodik, a protestáns papság az ő nyomában jár, ezt mondván: „Ez az Isten országának politikai kinyilatkozása a földön!" S az elbolondított tudatlan nép velük kiabál, de nem tudja miért. Az öreg „parázna" tehát ismét keresetéhez jut, illetve üzletét arra használja, hogy másokat félrevezessen, velük paráználkodjon és párázna módjára tud hízelegni, hogy így a nemzetek feletti hatalmat megnyerje és a népek szövetségének hátára üljön s ezáltal lesz teljes a „pusztító útálatosság".

[30] Mussolini, a fasisztavezér volt az, aki a világháború alatt ellenezte a pápa elismerését; s most ugyanő gondoskodott róla, hogy a pápa visszakapja 1929-ben világi hatalmát. Azóta mitsem lehetett hallani arról, hogy a pápa tagság nyerésére törekedett volna a Népszövetségben, aminek az az oka, hogy raffinált módszert választott, ami által az egész fenevad lovagja akar lenni s az egész banda az ő nagy lábujját csókolgatja.

[31] Az Egyesült-Államok, amint a nép hiszi, nem tagja a Népszövetségnek; ámde a prófécia azt mondja: „A parázna a világ minden országaiban az egész föld színén paráználkodni fog", s ez természetesen az Egyesült-Államokat is magában foglalja. Amerikában min-

FEL

den gondolkodó ember jól tudja, hogy a római kat. hierarchia elhatározta, hogy megszerzi magának az Egyesült-Államok feletti hatalmat s ott az olaszországi vagy németországi kormányzathoz hasonló kormányt fog létesíteni. Rövidesen az elnökválasztás előtt, 1936-ban, Pacelli bíboros, a Vatikán-állam pápai titkára meglátogatta az Egyesült-Államokat, aminek az lett az eredménye, hogy minden római katolikus Roosevelt-re szavazott, arra az emberre, aki azt mondotta volt, hogy mihelyt az amerikai nép előtt az ügy megérett, azonnal fel fogják venni a diplomáciai összeköttetést a Vatikánnal.

Anglia és Amerika

[32] Senki sem tudja pontosan megmondani, mi fog történni; az Úr hívei mindazáltal, ha az isteni szabály értelmében a közismert tényeket Isten most teljesülő próféciáival összemérik, észszerű következtetést vonhatnak belőle arra nézve, hogy mi fog következni. A kérdés a következő: Anglia és Amerika a római katolikus hierarchia fennhatósága alatt fasisztává lesz-e? A Szentírás és az események mintha ezt a feltevést támogatnák. Az Isten országáról szóló igazság az angol világbirodalom és Amerika határain belül terjesztetett a legszélesebb mértékben, ott történt a legnagyobb bizonyságtevés, s a római katolikus hierarchia éppen ezt gyűlöli a leginkább. Éppen az Isten országáról szóló igazság az, amennyiben azt hirdetik, ami a hierarchiaklikk „vallásérzelmét sérti"; mert gyűlöli az Isten világosságát, amely öt pőrére vetkőzteti. A hierarchia éppen emiatt igyekszik elfojtani a rádiónak és egyéb eszközöknek az Isten országának üzenetére való igénybevételét. Az Úr próféciája kimutatja, hogy a modern Tirusz, a katolikus szervezet minden nemzettel parázsnálkodik és vágyainak célját el fogja érni. Amidőn a hierarchia teljes hatalmat nyer a földön, teljesen megerősítve fogja érezni magát azon feltevésében, hogy vágya egészen beteljesült s akkor fogja mondani: „Béke és biztonság!" Akkor fog a „tíz szarv", illetve a „nemzetek hatalmai" „hatalmát" nyerni a „fenevaddal", a Népszövetséggel; tényleg azonban az a római katolikus hierarchia által uralt fasiszta szövetség, illetve a fasiszta kormányok szövetsége lesz. „És az asszony (az ördög látható szervezete, a parázna), amelyet láttál, ama nagy város (a hierarchia szervezete), amelynek királysága van a földnek királyain (fasiszta szövetsége felett)." — Jelenések 17 : 12, 18

[33] A közel jövőben jobban meg fogják érteni azt is, hogy tulajdonképpen mi okozta VIII. Eduárd király lemondását. A legcsekélyebb kétség sem állhat fenn aziránt, hogy most Angliában a fasizmus rohamosan fejlődik. A fasiszták és a nácik most Amerikában is gyorsan terjeszkednek. A római katolikus hierarchia nagyon jól tudja, hogy eszközei útján sikerülni fog neki minden oly tevékenységet elnémítani, ami az ő gonoszságait leleplezi és ami Jehova szándékait feltárja. A legtöbb ember számára most éjszaka van s mialatt az emberek alszanak, az öreg „parázna" annál nagyobb elbizakodottsággal megyen előre. A prófécia egész beteljesülése közeledik. Isten éppen Pál apostol útján iratta meg a következő irányszabó kijelentést erről az időről: „Az időkről és az időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak nektek; mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel; mert amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön reájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképpen meg nem menekednek." — Thess. I. 5 : 1—3.

[34] Jehova most végrehajtja „szokatlan munkáját", ami arra szolgál, hogy a jóindulatú emberek felvilágosodjanak és a menekülés egyetlen útját meglássák; s csak az fog megmenekülni, aki ezt az utat megtalálja. Feltehető, hogy a fenevad hátán ülő öreg „parázna" rövidesen így fog szólni: „Béke és biztonság! mert minden ellenfeleinket elnémítottuk". Akkor fog azonban Jehova felkelni és fogja „rendkívüli munkáját" megkezdeni s így hirtelen veszedelem következik reá, mint a szülő asszonyra a fájdalom. Akkor fog kitörni a sírás és fogcsikorgatás, amiről Ésaiás 23 : 1—14 szól s a Sátán vallásintézménye elpusztul, amely a népeket elámította s belőlük árucikket csinált. A parázna győzelme csak rövid életű lesz és a teljes pusztulása bizonyos. — Ézékiel 27 : 12—34; Jelenések 17 : 16, 17.

„Jehova szent"

[35] A „hazugság menedékhelye", a római katolikus hierarchia nem fog védelmet nyujtani, erőditményei teljesen elsepródnek, amidőn megtudják, hogy tévesek az ő tanításai. Egy bizonyos időben, a prófécia teljesülése alatt fog történni, ami írva van: „S lészen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget és szép ruházatuk lészen." — Ésaiás 23 : 18.

[36] Természetesen azon kijelentés alatt, hogy „keresete és parázna bére szent lesz az Úrnak" nem vonatkozhatik anyagi javakra, amiket az anarchisták rabolnak el tőle; mert Isten igéjében meg van írva: „Ne vidd be a parázna nő bérét és az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminemű fogadás fejében, mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened." (Mózes V. 23 : 18) Mit kell tehát „keresete", vagy „parázna bére" alatt értenünk? Jehova prófétája Samária hűtlenségéről beszélve, mondja: „Faragott képei mind össze töretnek és minden ajándékát tűz égeti meg. Minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság béréből gyüjtögette azokat, azért ismét paráznaság bérévé legyenek." — Mikeás 1 : 7.

[37] A római katolikus hierarchia álszent ábrázattal és nagyhangú szavakkal közelítette meg (hálózta be) a királyokat, azt állítva, hogy Istentől nyerte hatalmát és tekintélyét, s mintegy így szólott hozzájuk: „Mi isteni meghatalmazásban részesítünk az uralkodástokat illetőleg; felszentelünk és az ég áldását adjuk reátok; tisztségtekben tehát minden politikai uralkodók meg vagytok szentelve és Istentől vagytok rendelve, így tehát ti vagytok a nép szemében a földi „felsőbb hatalmak", mi pedig, a hierarchia vagy papság a lelki fennhatóságot képezzük s minden földi hatalom felett állunk". Ezen hamis állítás következtében s ekképpen a parázna hatalmába keríti a hiszékenyeket. Ez képezi a parázna szerzeményét vagy bérét, amivel karmai közé keríti az embereket. A római katolikus hierarchia hamisan Isten helytartójának tüntette fel magát, mely korlátlan isteni meghatalmazást élvez, hogy uralkodókat megáldjon, holott a valóságban tényleg az ördögöt képviseli. A hierarchia „parázna keresetét" a politikai hatalmak elhitetésére fordítja, hogy neki kellene megszabnia a világ politikáját s így akarja megvalósítani szándékát s akar diktatúrát létesíteni a földön.

[38] Most azonban közeledik az idő, amidőn Jehova megváltoztatja a dolgok folyását az öreg paráznát illetőleg. Jehova a „parázna bérét és üzérkedését" nem viszi be a templomába, hanem „szokatlan munkájának" végrehajtása útján leleplezi a római katolikus hierarchia, vagy képmutatóskodók elvetemültségét és paráz-

FEL

nálkodásaival s annak következményeivel szemben fog lépéseket tenni s így a végeredmény azoknak a jóléte érdekében fog végződni, akik szeretik az igazságot és gyülölik a hamisságot. Jehova ezt azáltal fogja mivelni, hogy a nép szemét megnyitja az igazsággal szemben s világosan meglátják, hogy a római katolikus hierarchia, a vallásrajongók vezetője, Sátán szervezetének képezte részét; s így a jóindulatú emberek, akik így meglátják és felismerik, hogy a római katolikus szervezet Sátán szervezetének egy része, elszakadnak attól a romlott szervezettől és „Jehova menedék városába, a szentélybe" menekülnek. Amidőn tehát a parázna „bérét vagy keresetét és üzérkedéseit" az igazság feltárja, az igazság feltárása a jóindulatú embereket „az Úr szentélyébe (templomába)" fogja terelni. Ebben a „szokatlan munkában" Jehova tanui abban az értelemben vesznek részt, hogy mint Isten szolgái elviszik a „kereszténység" népeihez a figyelmeztetést, amely igazság a „kereszténységen" belül és kívülvöknek is, akik a helyes úton kívánnak járni, igazi vezetőjéül fog bizonyulni. Amidőn a jóindulatúak látni és érteni fogják az igazságot, akkor a hierarchia által tanított hamis tanok éppen Sátán szervezete ellen lesznek kihatással és Jehovát, a szentet fogják dicsőíteni s így „szent lesz az Úrnak (Jehovának)".

[39] A próféta így szól: „Nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik." (Ésaiás 23 : 18) Áruja és hazugságai nem vitetnek Jehova templomába, hanem a parázna ellenlesznek igénybe véve. A római katolikus hierarchia „parázna keresete" pedig, illetve minden földi vagyona itt marad a földön, amidőn az öreg „parázna" Armageddonkor elpusztul. Tulajdonképpen minden vagyon az Úré; mert övé a föld teljességével együtt. (24. zsoltár 1) Ezek a földi dolgok mindig az Úréi voltak; de a képmutatóskodók visszaéltek azzal. Akik túlélik Armageddont, sokkal jobban fogják annak hasznát venni; mert az anyagi javakat is Isten dicsőítésére fogják alkalmazni. „Javai azoké lesznek, akik az Úr előtt lakoznak." A „lakozás" szó, amely ebben a próféciában előfordul azt jelenti, hogy itt marad, illetve a maradék itt marad. (Ésaiás 7 : 3; 27. zsoltár 4; 61 : 6, 7) Jehova megígérte, hogy a jóindulatú emberek, akik „igazságra és alázatosságra törekesznek", Armageddon alatt védve lesznek s azután ezen a földön fognak élni. (Sofóniás 2 : 1—3) Az Úr Jézus ezeket vezeti az élet forrásához, ő legelteti őket és teljesíti be vágyaikat, s ezek dicsőítik Jehovát éjjel és nappal. — Jelenések 7 : 10—17

[40] Amidőn a világháború alatt a lelki Jeruzsálem, Isten hű maradék népe a földön látszólag nem bírta tovább, a modern Tírusz nagyon örvendett (a fent leírt vallásszervezet), amint írva áll: „Embernek fia, mivelhogy ezt mondá Tírusz Jeruzsálemre: Hahaha! eltört a népek kapuja, felém fordulva, nyitva van; én megtelek, ha ő elpusztul." (Ezékiel 26 : 2) Ámde nemsokára az Isten kitűzött idejében fordulatot hoz az Isten a római katolikus hierarchiát illetőleg; ez a gonosz szervezet „elpusztul", s Jehova tanui úgy vannak bemutatva, amint Jehovát dicsőítik a hierarchia pusztulása után. Amidőn ez a csapás bekövetkezik a képmutató-vallásoskodókon, akkor a jóindulatúak fogják alkotni a nagyokaságot és beigazolják tisztaságukat, amennyiben engedelmeskedni fognak Jehova parancsainak, s akkor az Úr színe előtt laknak és mindörökké fogják dicsőíteni őt: „Az igazak magasztalják a te nevedet és orcád előtt lakoznak az igazságosak." — 140. zsoltár 14.

[41] A prófécia aztán ismét így szól: „Az Úr előtt lakozóké lészen az ő nyeresége (szerzeménye), hogy egyenek eleget." (Ésaiás 23 : 18) A római kat. hierarchia által készített „lelki és vallási eledelek" — s ez az ő árucikke — most lelepleződnek Jehova igéjének feltárulása és világossága által s így lesznek ezek az igazságok most próféták eledeléül azoknak, akik az Úr asztala körül ülnek, ami természetesen a nagysokaság tagjait is magában foglalja, amelyet Isten Báránya fog táplálni. (Jelenések 7 : 17) Jehova próféciájának feltárása, ami a felekezeti csalókat pőrére vetkőzteti, hogy Jehova ítélete beteljesüljön ezen hamis „árucikken" esedékes időben való lelki eledel azok számára, akik szeretik Jehovát. A beteljesülő prófécia, amit megértünk, erősítő lelki táplálék Isten szeretői számára. Amidőn a jóindulatú emberek ezeket a dolgokat látják, akkor az öreg „parázna" s a társai többé nem tudja kalmárkodásaival s hazugságaival megakadályozni, hogy azok, akik Jehovát szeretik és neki szolgálnak, jóllakásig ne egyenek és ne örvendezzenek.

[42] Azonkívül a próféta így szól: „Hogy szépen ruházkodjanak". A ruha a jelképben ismertető jel. Amidőn ezek a jóindulatúak tudomást szereznek az igazságról s aszerint járnak el, meglátva, hogy az öreg „parázna" „parázna szerzeménye és keresete" tőr és csalás volt, haladéktalanul megmosakodnak azaz „tisztára mossák ruháikat a Bárány vérében." (Jelenések 7 : 14) Azáltal mint Jehova szolgái megismertetik magukat. Az Úr pártjára állanak s többé nem ápolnak közösséget a parázna szervezettel. Jehovát és az ő királyát fogják szolgálni és dicsőíteni, hozzá ragaszkodnak, aki a trónon ül és örökké igazságosan fogja kormányozni a világot. Így jelenik meg szép ruhában a nagysokaság.

Összefoglalás

[43] Ha tehát Ésaiás 23. fejezetének próféciáját röviden összefoglaljuk, a következőket látjuk, akik szeretjük Jehovát és neki szolgálunk:

[44] A hajdani Tírusz az üzérkedő vagy kalmárkodó vallást és felekezetieskedőket példázza, akik között a római katolikus hierarchia, a modern Tírusz viszi a vezetőszerepet. „Tírusz királya" maga az ördög, viszont „Tírusz fejedelme" az ördög földi látható vallásképviselete.

[45] „Szidon" ugyancsak az ördög vallását példázza, mégpedig azokat is beleértve, akik „pogány vallások", illetve a pogányságot és a római kat. hierarchia többi vallásoskodó társait is beleértve.

[46] „Társis hajói (edényei) a római kat. szervezet különböző alárendelt szervezeteit példázza, amelyek a hierarchiát támogatják, utasításait végrehajtják és alantas szolgálatokat végeznek.

[47] A „parázna" kicsapongó asszony, Sátán szervezetét példázza, amelyben a vallás játsza a legraffináltabb szerepet, az az emberek előtt látható rész, amit az emberek elámítására és Jehova Istentől való elfordítására használnak.

[48] A római kat. hierarchia szándéka vagy célja kezdet óta a föld nemzetei felett való hatalom és uralkodás megszerzésére irányult.

[49] A római kat. hierarchia sok ideig el volt ismerve mint világi hatalom a világ királyai felett. Ezt a hatalmát egy ideig elveszítette, de 1929-ben ismét visszanyerte. A római kat. hierarchia a világháború alatt, t. i. a parázna ismét döntő szerepet akar szerezni magának a béke és a háború ügyeiben és ő akarta megszabni a békét a népek között, ámde félrelökte az útból és el-

FEL

felejtkeztek róla. De a világháború vége után megkezdődött a prófécia teljesülése s a római kat. hierarchia hozzákezdett üzelmeihez, hogy a világi hatalmat ismét visszanyerje s most mint az elfelejtett parázna jár a nemzetek között és „dalolja parázna dalait", azaz minden csábító eszközét igénybeveszi a nemzetek politikai uralkodóinak behálózására, hogy elismerjék az ő volt világi hatalmát.

[50] A fasizmus és nácizmus egymással azonosak, az ördög fajzatának, a római kat. hierarchiának a szüleménye, amely által a világ feletti hatalom megnyerését reméli s minden embert Isten és az ő országa ellen fordíthat. A római katolikus hierarchia mindenkiről azt mondja, aki neki ellenfele, hogy „vörös" vagy „kommunista" s így akarja azok ellen lázítani a népet, akik az igazságos dolgok mellett síkra szállnak. Ez a hierarchia főképpen Jehova tanuinak ellensége és üldözője, mivel ők ismertetik az Isten országáról és nevéről szóló igazságokat és Isten országát állítják a világ elé mint egyedüli reménységet.

[51] A prófécia, úgylátszik, világosan megmutatja, hogy a római kat. hierarchia a fasizmus szervezete útján működvén egyéb vallásbeli társaival szövetkezve fogja kezébe keríteni a világ vezető nemzetei felett való hatalmat. Angliát és az Egyesült-Államokat is beleértve, s akkor ez az álszent vallásszervezet így fog szólani, amint prófétailag írva van: „Béke és biztonság!" — Ésaiás prf. 23 : 15—18-ban erről van szó.

[52] Amidőn a hierarchia vélt dicsőségének tetőpontjára jut és látszólag teljesen biztonságban érzi magát, akkor Isten teljesen le fogja rombolni az öreg „parázná" Jézus Krisztus útján s ez jelenti Armageddon kezdetét. Amidőn ez a „nagy csapás" Sátán szervezetének felekezeti ágára következik, minden támogatója meg fog rettenni s a prófécia ezeket úgy írja le, amint sírnak és jajveszékelnek; mivel akkor tisztán fogják látni, hogy aztán rajtuk lesz a sor és az Isten haragja reájuk fog következni. A próféciának ez a része az 1—12-versekben van leírva Ésaiás 23. fejezetében, s ez fog következni a felekezeti szervezetre látszólagos győzelmének rövid időszaka után.

[53] Jehova most tovább vezeti „szokatlan munkáját" a földön s azáltal pőrére vetkőzteti Sátán elvetemült szervezetét. Tanuinak teszi kötelességévé és kiváltságává s nekik nyujt alkalmat, hogy az ő nevét és országát hirdessék s ők ezáltal működnek közre az ő „szokatlan munkájában". Amidőn ez a szokatlan munka bevégződik, fog kezdődni az ő „rendkívüli munkája", illetve a Mindenható Isten nagy napjának viadala. Az ő szokatlan munkájának idejében a „nagysokaság" Jehova és az ő királysága pártjára tartozik állani, be kell bizonyítania hűséges engedelmességét és meg kell őriznie tisztaságát Istennel szemben. Jehova most azokkal ismerteti meg ezeket az értékes igazságokat, akik őt szeretik, hogy ebben a veszélyes időben megerősödjenek általa és nagyobb legyen a reménységük. Őrizzék meg tehát szeretetüket iránta és az ő királya iránt mindazok, akik szeretik Jehova Istent s engedelmeskedjenek most örömmel a Felséges parancsainak. „Hadd keljetek fel tehát hadra ő (a parázna) ellene!" — Abdiás 1.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mutasd ki mit kell értenünk „Jehova napja" alatt? Mi jellemzi Ésaiás 23 : 15 teljesülésének kezdetét?
2, 3. Mutasd ki, micsoda a modern Tírusz? Mi a célja? Mikor és hogyan feledkeztek meg róla? Mit lehet látni a 15. versnek a 17. verssel való összehasonlításából?
4—7. Hasonlítsd össze Ésaiás és Jeremiás próféciáját a „hetven évet" és a „pusztulást" illetőleg, amely idejének végét jellemzi.
8, 9. Idézz tényeket, amelyek megmutatják, mikor s hogyan fogják elfelejteni a „paráznát"?
10. Alkalmazd a 15. versből a következő kijelentést: „Egy király napjai szerint"!
11, 12. Mi képezi a „parázna énekét"? Mikor s ki fogja dalolni s mily eredménnyel?
13. Hogyan és ki előtt dalolta énekét a parázna s mily cél végett?
14. Állítsd szembe a parázna viselkedését Jehova hű tanuinak viselkedésével!
15. Nevezd meg mily okból támadja és üldözi a „parázna" Jehova tanuit!
16. Írd le a „városban való viselkedését"!
17—19. Mutass rá álszenteskedésének és kétszínűségének eredményére s mit akar most elérni azáltal! Magyarázd meg hogyan csalja meg teljesen a népet miközben azon dolgozik, hogy a nemzeteket teljesen hatalmába kerítse!
20, 21. Micsoda fajtájú az éneke? Mily taktikákat alkalmaz és eszközöket önző terveinek keresztülvitelére?
22. Mire törekszik tulajdonképpen a parázna, hogy „ismét emlékezetbe jöjjön"? Mily eszközöket használ ezen céljának megvalósítására? Miért akarja oly erősen megakadályozni Isten igazságának hirdetését és elrejteni a róla szóló történelmi tényeket?
23. Micsoda a „pusztító útálatosság", bizonyítsd be tényekkel!
24, 25. Miért fogja meglátogatni Jehova „Tírusz" és hogyan? Miképpen fogja folytatni paráználkodását azután Tírusz, amiről Ésaiás 23 : 17 előre szól? Mit akar azzal elérni?
26. Mily tények és írásbizonyítékok állapítják meg, hogy kicsoda a nagy „parázna"?
27, 28. Hogyan fog teljesülni a Jelenések 18 : 3? Hogyan a 17 : 11?
29—31. Magyarázd meg a) a protestáns papság viselkedését a Népszövetséggel kapcsolatban; b) az 1929 óta beállott változást a pápa politikájában; c) s ebben az összefüggésben a jelen helyzetet az Egyesült-Államokat illetőleg!
32. Mit akar tulajdonképpen a római kat. hierarchia azon kísérletével, hogy a közvélemény minden felvilágosító eszközét a felügyelete alá akar keríteni? Hogyan mutatkozik meg ez most főképpen az angol világbirodalom és az Egyesült-Államok határain belül?
33. Mennyiben mutatja a mostani helyzet Thess. I. 5 : 1—3 teljesülésének közeledését?
34. Mi a célja és micsoda lesz Jehova „szokatlan munkája"? Mi következik azután s amint a prófécia mutatja, mi lesz a végeredménye?
35—37. Magyarázd meg mit jelent a „parázna szerzeménye (bére), keresete"?
38. Hogyan lesz az ő szerzeménye „szent az Úrnak"?
39—42. Miért nem lesz „megőrizve és felhalmozva (megtartva)"? Hogyan lesz azoké, akik a) „Jehova előtt laknak" b) „hogy jóllakásig egyenek belőle"? c) „és szépen ruházkodjanak"?
43—52. Összefoglalás: Kit vagy mit példázott tehát a hajdani Tírusz a prófécia teljesülésében? Kit Tírusz királya? Kit Tírusz fejedelme? Kit Szidon? Mit a parázna Társisi hajói? Mit akar tulajdonképpen a római kat. hierarchia? Hogyan felejtették el az öreg „paráznát"? Hogyan dalolta el „énekét" s hogyan emlékeztek meg újból róla? Mily eszközöket és módszereket használt és mily eredménnyel? Micsodák a mostani kilátásai? Mi fog következni dicsősége tetőpontjának elérése után?
53. Hogyan fogja végrehajtani Jehova „az ő szokatlan munkáját"? S mivégből? Mit jelent ez azok kiváltságára és felelősségére való tekintettel, akikkel Jehova ezeket az értékes igazságokat megismertette?

(Angol W. 1937 május 1.)

FEL

Értelem

„Minden keresményedből szerezz értelmet" — Példb. 4:7.

JEHOVA minduntalan hangsúlyozza mennyire fontos teremtményei számára, akik az ő elismerését bírni óhajtják, értelmet szerezniök. A jelen rendkívül veszélyes idő, veszélyeket rejteget magában azokra nézve, akik szövetséget kötöttek és a Felségesnek szolgái. Nem tudnánk megindokolni miért kellene tudatlanságban élnie Isten bármely szolgájának is az úton rálelselkedő és az ő elpusztítására törekvő ellenségei felől; ugylátszik azonban, hogy némelyek hanyagok, tudatlanok vagy hanyagok és tudatlanok is egyúttal e tekintetben. Mi most az emberiség történetének és az Isten Gyülekezete földi pályafutásának is a tetőpontján élünk. Ezekben a veszélyes napokban tehát csak azok fognak megmaradni az Úr mellett, akik hivatalosak és választottak is, akik törvényesen élnek, akik feltétlenül hűségesek és megőrzik ártatlanságukat Isten előtt. Egyáltalán nem lehet tehát eléggé hangsúlyozni mennyire fontos az értelmesség mindazok számára akik az Úr szervezetéhez tartoznak. Ismét fontos és szükséges Isten népének figyelmébe hívni az értelmességet és hangsúlyozni annak értékét.

[2] Az *értelmesség* nemcsupán az intelligenciát, illetve azon képességet jelenti, hogy a fogalmakat felfogni és nagy feladatokat vagy kérdéseket megoldani képesek legyünk. Mert ezenkívül azt is jelenti, hogy legyünk körültekintőek és elővigyázatosak, tudjunk különbséget tenni és okosan viselkedni; mindenekfelett pedig tudjuk kellőképpen értékelni és megérteni a teremtménynek a Teremtőtől való függését. Amidőn az ember mindjobban gyarapszik az Isten és Isten szándékának felismerésében és megértésében, jobban is fogja értékelni őt és értelmesség tekintetében is gyarapodni fog. Mielőtt megvizsgáljuk mennyire szükséges most értelmeseknek lennünk, előbb néhány szöveget vizsgálunk meg, amelyek az értelmesség fontosságát kiemelik.

[3] Jehovának földön élő maradék népe jól ismeri azon számtalan irás szövegeket, melyek kimutatják, hogy Mózes előkép volt, hogy Jézus Krisztust a nagy prófétát példázta, s hogy az izraeliták a Sinaitól az Ígéretföldjéhez vezető útjukon Isten mai szövetséges népét (az igazi keresztyéneket) példázták, amelytől Isten megkívánja, hogy ártatlanságát megőrizze, amit meg is kell őriznie, ha élni szeretne. Mózes majdnem a Jordán partjáig vezette az izraelitákat. Mózes Moáb síkságán ujból felsorolta Isten népe előtt mindazon csodatételeket, amelyeket Isten érettük tett és beléjük véste mennyire szükséges teljesen engedelmeskedniök Isten parancsainak. Isten természetesen előre tudta, hogy szövetséges népe (a zsidók) között önfejüség és törvényszegés is elő fog fordulni s emiatt rámutatott mennyire szükséges kellő értelemmel rendelkezniök és hűséget kimutatniok, ami az ő parancsainak teljes megtartásából fog beigazolódni. Mózes a következőket mondotta nekik: „Figyelj és hallgass Izrael! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelései szerint, amelyeket én parancsolok ma neked!" — Mózes V. 27 : 9, 10.

[4] Ezek a szavak most még sokkalinkább szólanak Isten mai szövetséges népének. A Moáb síkságán kötött szövetség a hűség szövetsége volt és az Isten országára vonatkozó feltétlen hűség szövetségét példázta, amidőn Jézus Krisztus fog uralkodni. Isten mindenkor hűséges, amint a Szentírás mondja s így a másik szövetségesfélnek is hűségesnek kell lennie. A templom megítélésekor a hűségesek ebben az elismerésben fognak részesülni, hogy „igazság áldozatával áldozzanak az Úrnak" és felvétetnek a királyság szövetségébe s attól kezdve teljesen híveknek kell lenniök Istenhez és meg kell őrizniök ártatlanságukat, ha élni akarnak. A hű maradék az értelem terén ettől az időtől kezdve fog meggyarapodni és jobban kell megbecsülni tudnia Istentől és Jézus Krisztustól való függését. Azok, akik ebben a szövetségben állnak s végül Jézus Krisztus útján győzedelmeskedni fognak, tovább is híveknek kell lenniök Istenhez, az ő törvényeihez. Szükségképpen ebből az következik, hogy mindenki, aki ebben a szövetségben áll, s nem hűséges és nem engedelmes, el fog bukni és el fog pusztulni. Senki se ámítsa tehát magát s mások által se ámitassa magát, azt gondolván, hogy mivel szövetséget kötött, biztosan részesülni is fog Jézus Krisztus feltámadásában és uralkodásában. A hűség előfeltételét teljesítenie kell és azt mind halálig meg kell tartania. (Jelenések 2 : 10) Ez oly változhatatlan törvény, amely alapján történik az egész maradék megítélése.

[5] A jonadábok, illetve a nagysokaság nem részes a királyság szövetségében s nem is lesz az uralkodóház tagja; de az Isten szervezetével való összeköttetése miatt s azon gondviselésre és védelemre való tekintettel, amelyben az Úr részesíti csendes szövetségben áll arra nézve, hogy hűséges lesz Istenhez és az ő országához. Mindvégig alázatosnak és igazságosnak kell lennie s amily mértékben gyarapszik az értelme, engedelmességében is gyarapodnia kell. Figyeljük meg, Isten Mózes útján a következőket mondotta: „Tartsátok meg azért e szövetségnek igéit és aszerint cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben, amit cselekesztek. Ti e napon mindnyájan az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tiszttartóitok, Izraelnek minden férfia: a ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, aki a te táborodban van, sőt favágóid és vízmérőid is." (Mózes V. 29 : 9—11) Ezek a szavak főképpen azokhoz voltak intézve, akik a szövetségben álltak s akiket Egyiptomból kivezetett, voltak azonban olyanok is említve, akiket ezekkel a szavakkal nevez: „és a te jövevényeid a te táborodban". Ezek a szavak nem vonatkoznak azokra akik közvetlenül a szövetségben álltak, hanem azokra vonatkoznak, akik Isten szervezeténél keresnek maguknak védelmet, s akik csak úgy maradhatnak meg Isten kegyelmében, ha megőrzik hűségüket Isten mellett; ez a törvény most azokon teljesül, akik Isten szervezetéhez menekültek, t. i. akik a „többi juhok" vagy a jonadábok. — János 10 : 16; Kir. II. 10 : 15.

[6] Azok az események, amelyek Izraellel történtek, azok figyelmeztetésére és hasznára jegyeztettek fel, akik a világtól elkülönültek és magukat az Úrnak rendelték alá. Az izraeliták, Isten volt szövetséges népe, akikkel Moáb síkságán kötött szövetséget, azokat példázzák, akik most állnak szövetségben Istennel, amely a királyság szövetsége és hűséget követel tőlük; a táborban levő „jövevények" pedig az Isten iránt jóindulatú embereket, a jonadábokat példázzák, illetve a nagysokaságot. (Jelenések 7 : 9, 10) Ezek menekülnek a táborba vagy Isten szervezetébe, miután Sátán szervezetéből elmenekültek s ezek tekintetnek a táborban, illetve Isten szervezetében jövevényeknek, mivel nincsenek közvetlenül a szövetségben. Mindazáltal hüsé-

FEL

gesek tartoznak lenni, ha tovább is élvezni akarják Isten kegyeit. Nekik mondja Jehova: „Keressétek az alázatosságot és az igazságot! „Ezt a parancsot senki sem teljesítheti, ha állandóan nem tanulmányozza Isten igéit, s nem viseli aszerint magát s nem lesz hűséges Istenhez és szervezetéhez. Istentől való függése Isten védenceinek Istenhez való viszonya, Isten hatalma pedig korlátlan, amit azok érdekében alkalmaz, akik tökéletes szívűek vele szemben. Az értelmességről szóló szövegek tehát most rendkívül fontosak, úgy a maradékra mint a jonadábokra nézve is s ebből az okból vizsgáljuk meg most ezeket a szövegeket, hogy a maradék és a jonadábok is jobban megértsék Istentől és egymástól való függésüket, illetve egymáshoz való tartozásukat.

[7] A szövegből kitűnik, hogy a Mózes vezetése alatt álló zsidók között viszálykodás támadt s hogy azok a zsidók, akik oktalanok és értelmetlenek voltak, nem voltak kedvesek az Úr előtt sem s így a nép között fontosabb tisztségeket sem tölthettek be. Mózes Jehova utasítására mondotta az izraelitáknak: „Miképen viselhetném én egymagam a ti bajaitokat és a ti terheiteket és a ti pereiteket? Válasszatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes (közmegbecsülést élvező) férfiakat és én azokat elöljáróitokká teszem." — Mózes V. 1 : 12, 13.

[8] Úgylátszik tehát, hogy az Úr törvénye az, hogy viszálykodók ne töltsenek be fontos tisztségeket az ő szervezetében és a nép között. Valaki állhat valamily fontos tisztségben s egy ideig betöltheti, de ha az írás intelmeit figyelmenkívül hagyja, esztelen eljárást követ, nem maradhat meg tisztségében.

[9] Isten kiválasztotta az izraelitákat s a többi nemzetektől elkülönítette magának; de csak kevesen őrizték meg mindvégig hűségüket és élvezték Isten kegyelmét. Isten Jézus Krisztus igazi követőit népéül választotta, a királyság szövetségébe felvette, „szent nemzetévé és örökségévé" emelte egy bizonyos cél érdekében. (Péter I. 2 : 9, 10) Törvényéből bizonyosra vehető, hogy csak azok maradnak meg szent nemzetében, akik hűségesen teljesítik törvényeit, s csak ezek fognak élni. Emiatt mondotta Jehova a zsidóknak — szavai pedig most méginkább érvényesek a maradékra nézve —, „lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nekem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, amelybe bementek, hogy birjátok azt... megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcseségtek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet... Csak vigyázz magadra és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne feledkezzél azokról amelyeket láttak a te szemeid és hogy el ne távozzanak a te szívedből teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival." (Mózes V. 4 : 5, 6, 9) Így hangsúlyozta az Úr mennyire fontos, hogy népe mindenkor szeme előtt tartsa, amiket tőle tanult. Az átöröklés folytán tökéletlen ész és szervezete következtében az ember folytonosan tartozik tanulmányozni és szorgalmasnak lenni, csak így tudja mindig a helyes utat követni. Azok a zsidók, akik az Úrtól elhajlottak, nem voltak értelmesek: „Tanács-vesztett nép ez és nincs bennök értelem." (Mózes V. 32 : 28) Ezek nem értékelték Istennel való kapcsolatukat. Most azonban még sokkal fontosabb okoknál fogva értelmeseknek kell lenniök mindazoknak, akik élni szeretnének, azaz meg kell érteniök és becsülniök Teremtőjüktől való tényleges függésüket.

A kapcsolat

[10] Jehova Isten a Teremtő, az ember a teremtmény; ez így van a Jézus Krisztusban levő újteremtés esetében is. (Kor. II. 5 : 17) A teremtmény teljesen a Teremtőjétől függ; mert csak tőle nyerhet életet, áldásokat és boldogságot. Az emberi teremtmény akkor kezd értelmes lenni, amidőn tiszteli a Teremtőjét, amint írva áll: „Az Úrnak félelme a bölcseség kezdete; a balgák megvetik a bölcseséget és a tanítást." (Példb. 1 : 7) Az Úr tisztelete a bölcseség kezdete, és értelem a Szentnek megismerése." (Példb. 9 : 10, angol-f.) „Az Úr félelme a bölcseség kezdete; jó belátása (értelme) van mindenkinek, aki ezt gyakorolja." — 111. zsoltár 10.

[11] Az oly teremtmény, aki értelmes kezd lenni, nemcsupán tiszteli a Teremtőjét, hanem az ő korlátlan hatalmát látva és félve, az ő teljes igazságosságát, tökéletes bölcseségét és végtelen szeretetét is látja. Látja, hogy attól függ az élete, ha kedvesen viseli magát az Úr előtt. Felismeri, hogy önmagában nincsen ereje s hogy semilyen tekintetben sem mérheti magát a nagy Teremtőhöz. A teremtmény ebben a lelki állapotában kezd értelmes és bölcs lenni. Ha őszintén kíván előrehaladni az értelem terén, a mindenható Teremtő tökéletes akarata által fogja vezéreltetni magát. Tudomást szerez öröklött hibáiról, bűnös állapotáról s emiatt meg akar gyógyulni és meg akarja ismerni Teremtőjét. Ezen helyes szívállapota vagy érzülete miatt Isten Jézus Krisztushoz vezeti vagy vonza őt s az ember megtudja, hogy Isten éppen azért küldte e világra szeretett fiát, hogy e világ megváltója legyen s megtanulja, hogy senki sem mehet Istenhez, csakis Jézus Krisztus által. (János 14 : 6) Megtanulja, hogy teljesen a Teremtő akaratának kell magát alárendelnie; hiszi, hogy van Isten, aki megjutalmazza azokat, akik őt keresik s előírásai szerint szolgálnak neki; hiszi, hogy Jézus Krisztus az ember megváltója és üdvözítője, azaké t. i., akik hisznek az ő áldozatában. Megtagadja magát és értelmesen s örömmel lép arra az útra, amelyre minden értelmes teremtménynek lépnie kell, illetve: önként hajlandó Isten akaratát cselekedni. Megtanulja, hogy az ördög a gonosztevő, Isten kísértője s az ember nagy ellensége, akiket el akar forditani Istentől és el akar pusztítani s emiatt elmenekül az ördögtől és Jézus Krisztusnál Isten szervezetében keres menedéket. Miután Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötött, ehhez a ponthoz érkezve, fordulópont áll be Istenhez való kapcsolatában.

Apa és gyermekek

[12] Isten felkarolja az embert és kegyelmében részesíti, ha az ember hisz és engedelmeskedni hajlandó Isten akaratának. Ő igazolja az embert, hogy a következő lépést megtehesse, illetve hogy a tökéletes embert, Jézus Krisztust követhesse. Az ember az ilyképpen nyert igazolása következtében jogot nyer az élethez, amely jogot azonban Isten akarata iránti engedelmességében felad. Isten akarata az, hogy ily teremtményt meghívja a nagy tisztségre, azt akarja, hogy Jézus Krisztussal haljon meg. Isten aztán az ily teremtményt mint gyermekét szólítja elő és elismeri gyermekéül, így lesz Isten az ő atyja, vagyis az oly teremtmény életadója, aki feltétlenül belecgyezett Isten akaratának cselekvésébe. Isten szüli az ily teremtményt, ami azt jelenti, hogy elismeri mint sajátját s ez az ő akarata szerint történik: „Az ő akarata szült minket az igazságnak igéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk." (Jakab 1 : 18) „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak atyja, aki az ő nagy irgalmassága

FEL

Megértés

[25] Az ilyenek számára sokkal fontosabb a szöveg, mint mások számára: „Mindennél inkább szerezz értelmet!" A maradék számára az értelem szerzése mindennél fontosabb. Helyesen kell értékelni tudnia Istenhez és Jézus Krisztushoz való viszonyát. Ha valaki, aki így meghivást nyert és az Isten családjába jutott, beképzelt lesz és bölcsnek hiszi magát, nagyon értelmetlen. „Aki semmiségek után szaladgál, értelmetlen." (Károli-f. szerint: „A bolondnak útja helyes az ő szemei előtt"). (Példb. 12 : 14) Mindenkor szeme előtt kell tehát tartania, hogy Jehova a legfelségesebb s hogy a teremtmény csak szolga, akitől Isten engedelmességet követel. Emiatt kell tehát józanul gondolkodnia maga felől s nem szabad beképzeltnek lennie. (Róma 12 : 3) Nem szabad emberektől való dicséret után törekednie, sőt még a kedvüket sem kell keresnie, hanem mindenkor az Úr tetszésére kell törekednie és az ő elismerésének bírására. „Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Isten akaratát, lélekből." (Efézus 6 : 6) „Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik a szemnek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent." (Kolossé 3 : 22) Vannak, akik azt állítják magukról, hogy a maradékhoz tartoznak, holott emberektől várják az elismerést, azt várják, hogy dicsérjék őket. El nem maradó jutalmuk — s ez az egyetlen jutalom, amit kapnak —, az, hogy az emberek elismerésükben részesítik, Isten elismerését azonban nem bírják. Jézus megmondotta, hogy amit az emberek nagynak tartanak, Isten előtt szörnyűség. — Lukács 16 : 15.

[26] A maradék tagjai segítséget és vigaszt tartoznak nyujtani, főképpen a „más juhoknak", a jonadábokat Isten szándékának megismeréséhez és értékeléséhez segítve őket, amint Isten beszédében fel van jegyezve. (Ezékiel 9 : 4) Ezek a „más juhok" az Úr háztartásához vagy szervezetéhez jöttek, nem szabad őket félrelökni, sempedig fitymálólag kezelni, hanem barátságosan segíteni kell őket. Időről-időre azt halljuk, hogy némelyek, akik a felkent maradékhoz tartozóknak vallják magukat, Isten szervezett népe között még mindig „választásbeli vén"-ségi szellemet nyilvánítanak s tényleg akadályozzák az igazság hirdetését és elnyomják a jonadábokat Az ilyenek értelem hiányában szenvednek s nagyon fontos lenne számukra, hogy minélelőbb értelmesekké legyenek. Egy illető, aki a maradékhoz tartozónak vallja magát, kérdezi: „Jonadábok a maradék tagjaival ellentétben, akik betegség vagy egyéb okok miatt nem vehetnek részt a munkamegbeszélésen, előterjesztést tehetnek-e vagy előkészítést végezhetnek-e? — Jóllehet ez a kérdés nem terjed ki részletekre, mindazáltal többet akar kifejezni, mint amit mond. — Ha a munkabizottság nem tud jelen lenni egy rendesen előrekitüzött megbeszélésen s azon a gyülésen a csoport más tagjai résztvesznek, a bizottság azon tagjai, akik azon nem lehetnek jelen, értesítsék a szóbanforgó programról a gyülekezet azon látogatóit, akik azon résztvesznek. Ha azonban ezek (t. i. a gyülekezet tagjai) nem értesíttetnek s csak a jonadábok jelennek meg, teljesen rendjén van és jól teszik, ha a jonadábok tanulmányozási vagy munkaprogramot állítanak fel és azt végre is hajtják. Isten igéjének tanulmányozásában és parancsai iránti engedelmességben a szolgálatban (munkában) nem szabad fennakadásnak beállania oly személyeknek távolléte miatt sem, akik azt gondolják maguk felől, hogy ők a maradékhoz tartoznak, mégha tényleg ahhoz is tartoznak. Amint látszik, néha azt hiszi valaki magáról, hogy ő a maradékhoz tartozik, holott nem tartozik ahhoz. Másrészről az is előfordul, hogy némelyek, akiket jonadáboknak tartanak, még olyanoknál is jobban kifejezik az Úr szellemét és buzgóságát, akik a maradékhoz-tartozókat vallják magukat.

[27] Feltéve, ha a gyülekezetlátogatók nagyobb része jonadábokból áll, mily álláspontra helyezkedjenek? A helyes eljárást szükségképpen nem a számok fejezik ki. A maradék tagjai az Úr szellemét fogják megnyilvánítani s ez mindenkor önzetlenség. Egyáltalán nem fogják magukat mások fellett uraknak érezni, tartozzanak bár a maradékhoz vagy a jonadábokhoz is azok. Akik az Úr szellemével bírnak, nem fogják követelni, hogy őket tekintsék a rendkívül bölcseknek és fontosaknak. A jonadábok iránt barátságosak lesznek és mindenkor eszükben fogják tartani, hogy az Úr vezeti vagy tartja kezében szervezetének kormányát, s mindazok, akik azt állítják, hogy szeretik az Urat, az ő szervezetétől származó utasításokat tartoznak teljesíteni. Az Úr a maradéknak tette kötelességévé a vezetést s amidőn a maradék tagjaiból jelen van valaki, a gyülekezet minden látogatója el fogja ismerni, hogy a maradék kötelessége az olyképpen való eljárás; mindazáltal senki se fuvalkodjon fel a maradék közül s ne akarjon mester vagy úr szerepet játszani, a juhokat ide-oda lökdösni (szavaival), erőszakosan és szigorúan uralkodni akarván felettük. A maradék feladata és kötelessége, hogy a szervezkedést illetőleg végrehajtsa az utasításokat; viszont a jonadábok részéről kiváltságot jelent, hogy Isten szolgálatában közreműködjenek. Emiatt tehát a maradék tagjai, a felkentek végezzék a vezetést, viszont a jonadábok vonuljanak velük munkára, s vezesse őket az önzetlenség és az Úrhoz való teljes ragaszkodás szelleme. Mutassák meg mindnyájan Isten- és az ő parancsai iránti szeretetüket, tiszteljék az ő nevét és végezzék az ő munkáját. Jézus Krisztus a nagyobb Jéhu, ő kormányozza a kocsit. Aki magát a gyülekezetben vénnek tartja, nem a kocsi vezetője. Maga is csak szolga s mindazok, akik szeretik az Urat, azokkal fognak tartani, akik az Úr szellemét nyilvánítják meg s ezeknek képezi kiváltságát, hogy a szervezeti utasításokat kövessék. Az Úr felkent szolgáit bízta meg és kötelezte a szolgálati ügyekben való vezetésre s ha valakire ily kötelesség bízatott, azt alázatossággal fogja teljesíteni s mindenben az önzetlenség fogja vezetni. Amidőn tehát eljár, jó példát fog mutatni. Isten nyájában s a többiek örvendeni fognak, ha ugyanúgy járhatnak el.

(Folytatása következik)

FEL

ben örömmel hirdetem az ő nevében az ő királyságának üzenetét, mindazt, amit tőle a „rejtekhelyen" tanultam?" Ha valaki mindezen kérdésekre igenlőleg tud válaszolni, vegye tudomásul és becsülje is meg ama tényt, hogy Istennek, az Atyának a gyermeke, s hogy Jézus Kriszus az ő idősebbik testvére és ura; mindnyájuknak igenlőleg kell válaszolni tudniok ezekre a kérdésekre és híven meg kell maradniok ezen az úton, ha valaha is a királyságban óhajtanak lenni.

„Más juhok"

[20] A Szentírás bizonyítja, hogy az Úr Jézusnak Jehova templomához érkezése s azoknak összegyűjtése után, akik abban az időben a királyságba vezető úton haladtak, kezdi magához gyűjteni az Úr „más juhait". Ezek a „más juhok" oly emberek, akik tudomást szereznek Isten igéjéről és hisznek neki. Hisznek Istenben és Jezus Krisztusban mint az emberiség megváltójában. Őszintén és becsületesen megismerni kívánják Jehova szándékát. Felismerik, hogy az ördög az Istennek és nekik is ellenségük, s hogy ők az ördög szervezetének voltak alárendeltjei. Magaviseletüket megváltoztatják, amennyiben Istenben és Jézus Krisztusban hisznek, Sátán szervezetéből kimenekülnek és az Isten szervezetében, Krisztusnál keresnek védelmet. Fejlődni kezdenek az ismeretben s meglátják mennyire szükséges engedelmeskedniök Isten parancsainak és igazságra s alázatosságra törekedniök. Tanulmányozzák Isten beszédét, tudomást igyekeznek szerezni akaratáról és azt cselekedni is kívánják. Legjobb igyekezetükkel hívek igyekeznek lenni Istenhez és Krisztushoz, az ember megváltójához. Látják, Isten gondoskodott, hogy a hűséges emberek örökké ezen a földön lakjanak. Mindenkor ezen a földön szeretnének élni. Menedéket találtak Isten városában vagy szervezetében s látják, hogy abban kell maradniok és engedelmeskedni tartoznak Isten parancsainak, amíg Isten bevégzi és dicsőségbe emeli szellemi teremtményeit (az újteremtést). Ezek (a más juhok) nem halnak meg áldozati halállal Jézus Krisztusban. Ezek a földön reménylnek élni mint Isten népe. Úgy vannak bemutatva, mint akik fehér ruhákban állanak, ami azt mutatja, hogy hisznek Jézus Krisztus kiomlott megváltó vérében és az Isten s az ő országa mellett foglaltak állást. — Jelenések 7 : 9—15.

[21] A megigazulásban vagy az élethez való jogban még nem részesültek, de a kellő időben megnyerik Jézus Krisztus által, ha híveknek fognak bizonyulni és megőrzik ártatlanságukat. Ezek vannak Isten igéjében „más juhoknak" nevezve, akikből a nagysokaság állani fog. A nagysokaság tagjai Jézus Krisztussal szemben alárendelt (alattvalói) viszonyban állnak s az Isten Jézus Krisztus útján fogja őket örökéletben részesíteni, ha teljesíteni fogják az ő követelményeit. Ezen a földön tökéletes boldogságban fognak élni és az Istent fogják dicsőíteni. Így mutatja meg az írás világosan a két osztály, a mennyei és a földi osztály közti különbséget és mindeniknek a Mindenható Istenhez és a Jézus Krisztushoz való viszonyát.

Követelmények

[22] Isten minden teremtménytől, akit hűnek ítél, elvárja, hogy higyjen és engedelmeskedjen neki; így is áll megírva: „Megjelentette néked, ó ember, mi legyen a jó és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Istened del." (Mikeás 6 : 8) Mindenki tehát, aki azt szeretné, hogy az Isten hűségesnek minősítse, mindenkivel szemben igazságosan tartozik viselkedni. Szeretniök kell a jóságot vagy irgalmasságot s amidőn alkalmuk nyílik, irgalmasak tartoznak lenni másokkal szemben. Mindent kerülniök kell, ami rosszasággal függ össze s mások jogainak és kiváltságainak letiprása helyett jót cselekesznek mindenkivel, amint arra alkalmuk nyílik. Engedelmesen Isten akarata szerint tartoznak élni, úgy ahogyan azt megparancsolta; mert ezt az utat írta elő (rendelte el) az ő igéjében s ezért áll megírva az ő részükre: „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd s az én ösvényem világosságal." (119. zsoltár 105) Mindezeknek Jehova az Istenük s ezeket ajándékozta meg azon nagy kiváltsággal, hogy megismerjék őt és intézkedéseit Jézus Krisztus útján s megtudják, hogy ez az intézkedés élet. (János 17 : 3) A legcsekélyebb dolog, amit teremtmény megtehet, az, hogy legjobb tehetsége szerint engedelmeskedjen Isten parancsainak. Ezeknek mondja az Úr Jézus: „Akinek sokat adtak, attól sokat is követelnek." (Lukács 12 : 48) Isten a nagy adományozó; a teremtmény a jótétemények részesülője s az Isten azt követeli az ilyenektől, hogy végrehajtsák azt, amit Isten nekik megparancsolt.

[23] Isten legelső és legnagyobb parancsa így szól a teremtményhez: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből." (Máté 22 : 37, 38) Ami azt jelenti, hogy a vonzódást nem szabad megosztani Isten és valamely teremtmény között. A teremtmény önzetlenül a mindenható Istennek tartozik szentelni magát minden mást kizárva. Nem szabad más istenséggel bírnia, egy ideig Istennek s aztán egy ideig Isten valamely ellenségének szolgálván és tetszését keresve. Azután az Úr így szól: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat." (Máté 22 : 39) Ami azt jelenti, hogy az embernek el kell ismernie, hogy másnak a kiváltságai és jogai is egyenrangúak az ő saját jogaival és kiváltságaival, s emiatt kíván aképpen cselekedni másokkal, amint azoktól elvárja, hogy vele cselekedjenek, s így is viselkedik. Azonos szinvonalra helyezkedik másokkal és semmit sem kíván magának, amit másnak is tenni hajlandó nem volna. „Ebből a két parancsból áll a törvény és a próféták" — mondotta az Úr Jézus. (40. vers) Ezeket a követelményeket minden teremtmény teljesíteni tartozik, akiket az Úr elismerésében fog részesíteni.

Maradék

[24] Mindezeket a maradék tartozik teljesíteni, sőt még többet is. A maradék földön tartózkodó tagjainak Istenhez és Jézus Krisztushoz való viszonya követeli meg tőlük, hogy vigyázva törekedjenek értelemre és tudják megbecsülni Istenhez és Jézus Krisztushoz való viszonyukat. Értékelniök kell, hogy az Úr felkentjei és hivatalos képviselői a földön. A maradék nyerte azon nagy kiváltságot, hogy engedelmeskedve Isten parancsainak, Jézus Krisztus bizonyságtételét tolmácsolja s ha másvalaki is a maradékhoz szeretne tartozni, híven kell engedelmeskednie Isten parancsainak s így bizonyítania Isten és Krisztus iránti szeretetét. Emiatt mondja az ilyeneknek az Úr Jézus: „Akire sokat bíztak, attól annál többet követelnek." (Lukács 12 : 48) Mint Krisztus küldötteire és Isten szolgáira, a maradék tagjaira sok bízatott rá s csak úgy részesülhetnek Isten elismerésében és őrizhetik meg ártatlanságukat előtte, ha teljesen számot adnak neki sáfárkodásukról az ő parancsaival egyetértésben, s cselekedetük indítékának szeretetnek és önzetlenségnek kell lennie. Az ilyenek Isten parancsának engedelmeskednek és abban találják örömüket, ha engedelmeskedhetnek neki.

FEL

szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámasztása által." — Péter I. 1 : 3.

[13] Az ember vízkeresztsége arról szóló jelképes bizonyságtevés, hogy Isten akaratának cselekvésébe beleegyezett. Csak úgy élhet örökké együtt Jézus Krisztussal, ha Krisztus halálában megkeresztelkedett. (Róma 6 : 3—8) A teremtményt Isten kereszteli meg Krisztus halálába s áldozati halált kell halnia (amint Jézus Krisztus is áldozati halált szenvedett), ha Krisztussal kíván együtt élni és uralkodni. (Tim. II. 2 : 11, 12) Miután mint Isten fia (gyermeke) megszületett és elismertetett, újteremtés lett a Jézus Krisztusban. „Azért, aki a Krisztusban van, újteremtés az; a régiek elmúltak, imé minden újjá lett." (Kor. II. 5 : 17) Az ezután fennálló kapcsolat (függés) tehát az Atya és a fiú közti kapcsolat. Most már a teremtmény Isten családjához tartozik, amelynek Jézus Krisztus a feje; minden földi dologtól elszakadt, reménye csupán mennyei dolgokra irányul. (Kolossé 3 : 2) Emberi élethez való joga megszűnt s azért áll megírva az ilyenek felől: „Mert meghaltatok és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd ti is Övele együtt megjelentek dicsőségben." (Kolossé 3 : 3, 4) Ettől kezdve a teremtménynek, ha él, Isten családjának tagjaképpen kell élnie a Krisztusban.

Szándék

[14] Többen sokáig azt hitték, hogy Jehovának arra irányul a szándéka fiak szülése és Krisztusba való helyezése tekintetében, hogy az embereket üdvözítse és a mennyekbe vigye. Az ő szándéka azonban nem ebből áll. Természetesen a hívek végeredményben üdvözülnie és a mennyekben fognak élni, mindazáltal az ember megváltása vagy üdvözítése Isten tulajdonképpeni főszándéka mellett csak alárendelt jelentőséggel bír. Jehova nagy és legfőbb szándéka az ő nevének tisztázására irányul, azt mindazon gyalázattól meg akarja tisztítani, amit az ősi lázadó, az ördög hintett arra. Jézus Krisztust Isten nevezte ki igazolói nagy méltóságára. Ő küldte Jézust a világra Isten igazsága üzenetének tolmácsolására. Ő kente fel és nevezte ki Jézus Krisztust a világ uralkodójává, hogy a világot a kitűzött időben igazságosan kormányozza és uralkodásakor minden engedelmes ember életben részesüljön. Emiatt válaszolta Jézus egy kérdésre: „Én király vagyok. Azért születtem és jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Minden, aki az igazságból való, hallgat az én szómra (hívásomra)." — János 18 : 37.

[15] Ebből tehát az következik, hogy minden személy, akit Isten Krisztus fennhatósága alatt családjába fogad, engedelmeskedni tartozik Jézus Krisztus szavának s úgy kell viselkednie, ahogyan Jézus viselkedett: Mindenkor igazságosnak kell lennie Isten iránt, hűségesnek és meg kell őriznie ártatlanságát. Akik tehát Jézus Krisztusban vannak, azt tartoznak cselekedni, amit Jézus cselekedett, hiszen az ő követésére hívattak meg, bármerre i vezesse őket. Az emberek közül kiválasztattak és az Isten neve érdekében lettek újteremtések a Krisztus Jézusban, hogy az ő nevéről és szándékáról tegyenek tanubizonyságot. Ebből az okból mondja az apostol azokról, akik Krisztusban vannak: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket." — Péter I. 2 : 9.

Felkenés

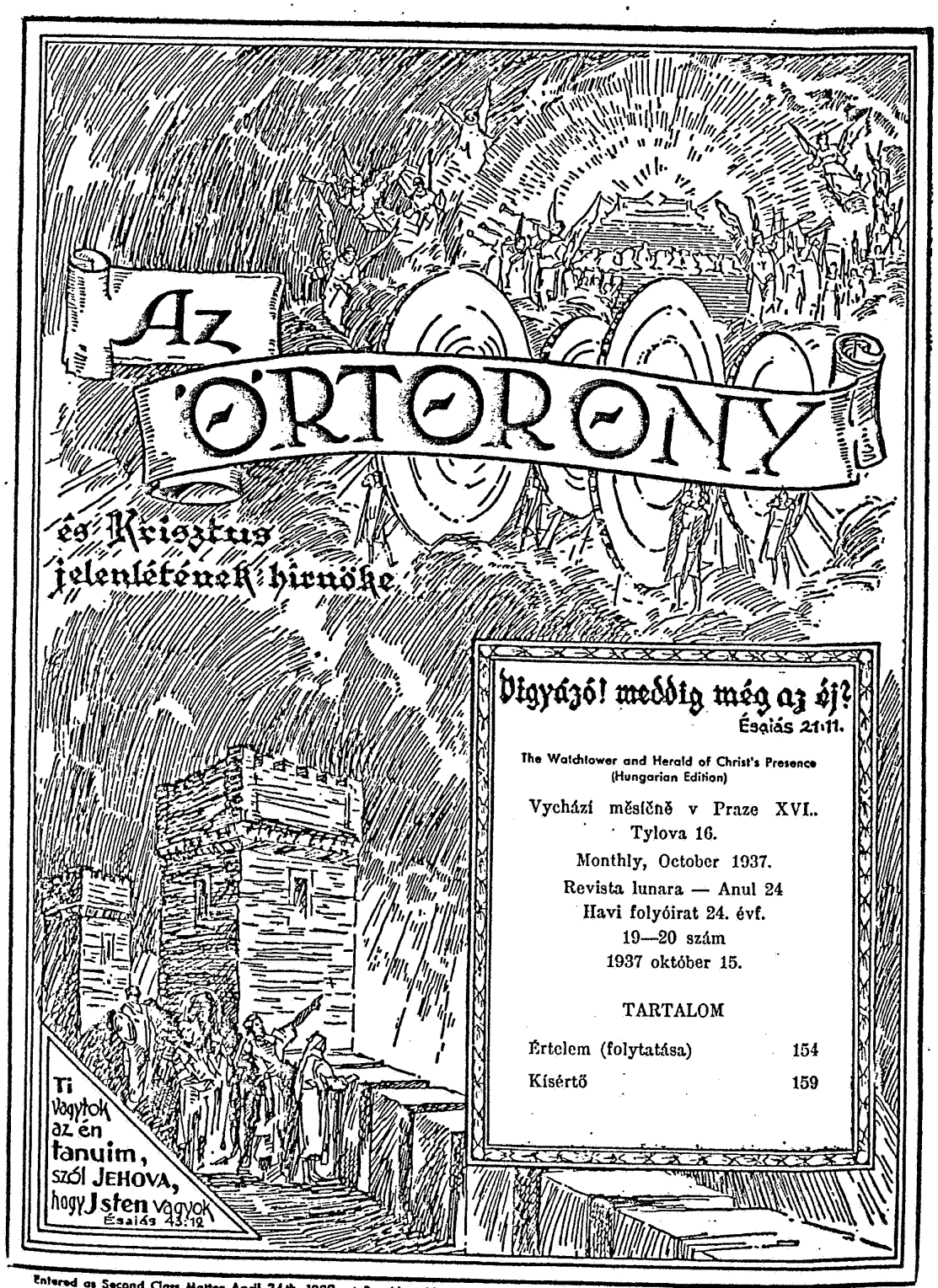
[16] Akiket Jehova nevével való szándékával kapcsolatban kiválasztott, mennyei meghívást nyertek és a kitűzött időben választatnak és kenetnek fel. Ez azt jelenti: hogy bizonyos jellemző kötelességek teljesítésére nyernek megbízatást, többek között Jehova Isten tanui tartoznak lenni; mert Jehova Istentől nyertek megbízatást és meghatalmazást képviseletére, nevében való szólásra és üzenetének tolmácsolására. Azok felől áll megírva, akik a Krisztusba nyertek befogadást: „Az Úristen lelke van én rajtam azért, mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűcket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót." — Ésaiás 61 : 1, 2.

[17] A függőhelyzet (kapcsolat) tehát: a fiúnak az atyjához és a szolgának a gazdájához (a mesterhez) való viszonynak felel meg. Jehova Isten a nagy mester, viszont a teremtmény a szolga. Maga Jézus Krisztus is kiválasztott szolga, (Ésaiás 42 : 1), testületének tagjai Isten és Krisztus szolgái. Miről lehet tudni, hogy Isten ezen családjához tartozunk-e? Az Írás azt mondja: „Ez a lélek bizonyságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk; ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, és örököstársai Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk meg." — Róma 8 : 16, 17.

[18] Ennek a szövegnek semilyen részét sem szabad figyelmen kívül hagynunk, főképpen az abban említett feltételt: „ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk meg". Miután ugyanis tudomást szereztünk Isten igéjéről és bizonyságát szolgáltattuk Istenben és Krisztusban való hitünknek, kezdtük meg ezt az utat. Mostmár a teremtménynek meg kell kérdeznie magától, illetve meg kell vizsgálnia magát, s így győződhetik meg, hogy tényleg a hitben van-e: „Engedelmesen alárendeltem-e magamat az isteni akaratnak? Követtem-e a mennyei meghívást: Feltétlenül és teljesen átadtam-e magamat Istennek, mennyei dolgokban reménykedem és azok után vágyakozom-e és nem földi dolgok után? Örömmel magamra vettem-e mindazon gyalázatot, ami Istent és Jézus Krisztust érte és tovább is örömmel fogom elviselni azokat? Hajlandó vagyok-e együtt járni Jézus Krisztussal és együtt szenvedni vele, ahogyan ő szenvedett az igazságért? Rendelkezem-e az Úr- és az ő háza iránti buzgalommal és teljesen megtartom-e szövetségi fogadalmamat?" — Így vizsgálhatjuk meg magunkat az Írás megvilágításában és vonhatunk következtetést le a szellemből arra nézve, hogy gyermekei vagyunk é az Úrnak, vagy sem. A hivatalosak, választottak és a hűségesek azok, akik örökké együtt lesznek Krisztussal a dicsőségben. Az nem elég, ha valaki a szájára veszi az Úr nevét és segítséget kér tőle. Az Úr Jézusnak templomához érkezése óta, azok, akik hozzá híveknek bizonyultak, köréje gyűjtettek s azóta nagymértékben meggyarapodtak Istennek és szándékának megismerésében azon világosság által, amely Jézus Krisztus arcára sugárzik és arról a templomi osztályra. Ezek a templomban tartózkodó hűségesek az Úr azon parancsának engedelmeskedve, hogy Jehovának tanuivá legyenek és az ő országáról szóló igazságot hirdessék, teljesíteni tartoznak megbízatásukat.

[19] A fenti kérdéseken kívül vizsgálja meg a teremtmény a következőket is: „Engedelmesen alárendelem-e magamat az Úr akaratának és parancsának, amennyi-

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze XVI.,
Tylova 16.

Monthly, October 1937.

Revista lunara — Anul 24

Havi folyóirat 24. évf.

19—20 szám

1937 október 15.

TARTALOM

Értelem (folytatása) 154

Kísértő 159

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 25. ledna 1937 č. 3 415—IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 55. Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 október 15 | 19—20 szám

Értelem

(Folytatása)

[28] A „más juhok" kiváltsága, hogy az Úrnál védelemben részesüljenek az ő szervezetében s aztán mindnyájan, a maradék és a jonadábok is teljes egyetértésben és békében cselekedjenek. A jonadábok, illetve „más juhok" meg fogják érteni, hogy az Úr rendezte ilyképpen, hogy az egyház viselje a vezetést az Úr utasításainak végrehajtásában. Azokat, akiket a felelősség terhel, arról is kioktatta, hogy kik szavazhatnak. Senki se akarjon csupán azért szavazni, hogy személyes kívánságát elégítvén ki, valakit felelősségteljes tisztséghez juttasson vagy talán saját magát helyezze oda. Mindennek rendben és Isten dicsőségére kell történnie. Ha megfogadják azt a parancsot, hogy teljes szívükből szeressék Urukat, Istenüket és testvérüket, mint saját magukat, akkor nem fognak bajok előfordulni. Ha valaki a maradék tagjai közül önfejű (akaratos) lesz, önmagát magasztalja és haragosan rátámad a jonadábokra vagy bárkire is, az ilyen kevés belátással (értelemmel) rendelkezik. Ámde, ha jóságos, tekintettel van másokra és türelmes (nem gerjed haragra), a perpatvart kerüli, ezzel értelmességéről tanuskodik. „A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; aki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot (csinál) szerez az" (Példb. 14 : 29) „Életnek kútfeje az értelem annak, aki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk... Lépesméz a gyönyörűséges beszédek, édesek a léleknek és meggyógyítói a tetemeknek." — Példb. 16 : 22, 24

[29] Azok, akik azt gondolják, hogy ők a maradékhoz tartoznak, amellett azonban az Úr utasításait megvetik, végzetes úton járnak: „Az ember, aki eltévelyedik az értelem útjáról, az élet nélkül való gyülekezetben (a holtak között) nyugszik." (Példb. 21 : 16) Ha a maradék tagjai hajszolni próbálnak másokat, azzal rossz példát mutatnak. Ha oly jonadábok vannak közöttük, akik valamily tisztséget akarnak maguknak szerezni, amelyre nem illetékesek, az ily jonadábokat meg kell tanítani az írásra, mégpedig barátságosan, s ha az illető helyes szellemmel bír, akkor alázatos lesz azaz tanulni lesz hajlandó és igazságosan fogja viselni magát. Ha azonban önfejű szellemet mutat, ki kell mutatni előtte, hogy a viselkedése egyáltalán nem egyezik meg az Úr akaratával.

Viszálykodások

[30] Ha viszálykodás fordul elő Isten népe között, abból az látszik meg, hogy a viszálykodók értelmetlenek. Azonkívül azt is megmutatja, hogy az ilyenek nem értékelik a Teremtőhöz való viszonyukat. Egyes csoportokban, melyek azt tartják magukról, hogy a maradékhoz tartoznak, időnként viszálykodások fordulnak elő. Az ilyesmi egyáltalán nem szentirat-szerint való dolog, tehát nagyon téves dolog. Egyáltalán nem fordulhat elő surlódás vagy viszálykodás, csakis oly esetben, ha egy- vagy több is hibás. Gyakran megtörténik, hogy a szemben álló felek mindnyájan hibásak. Ha némelyek, akik Isten szolgáinak és a felkent maradékhoz tartozóknak tartják magukat, s egymással szemben viszálykodásba keverednek, biztosan kiesnek Isten kegyelméből, amint ez világosan meg is van írva Galatab. 5 : 15. versében. „Bölcsesség által építtetik a ház és értelemmel erősíttetik meg." (Példb. 24 : 3) A bölcseség tehát ott nyilatkozik ki, ahol értelem is van s ahol az eljárás (választott út) megegyezik Isten parancsával. Akik felülről való bölcseséggel rendelkeznek, meg is tudják becsülni Istenhez és Krisztushoz való viszonyukat. Félik az Istent és békében élnek egymással s egyetértésre törekszenek, vállvetve állnak (összetartanak), az Úr oldalán harcolnak a közös ellenséggel szemben. „Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár odamenvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok, egy lélekben egy érzéssel viaskodván az evangélium hitéért; és meg nem ijedvén semmiben az ellenségek előtt; ami azoknak a veszedelem (pusztulás) jele, nektek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van." — Filippi 1 : 27, 28.

Önfejűség

[31] Egyesek, akik azt tartják, hogy az Úr szervezetében a maradékhoz tartoznak és felelősségteljes munkahelyeket töltenek be Isten népe között, úgylátszik minden áron a saját önző akaratukat akarják keresztülvinni. Némelyek attól félnek, hogy mások előtt kevésbé fontosaknak fognak tekintetni, mint amilyenek. Erre jellemző a következő eset: A társulat egy bizonyos módszert dolgozik ki a bizonyságtevő munka végzésére, amit a különböző csoportoknak megküld Isten népe között. Intézkedés történik, hogy egy bizonyos munka grammofónon történjék s a világon mindenütt arra lesznek felkérve a bizonyságtevők, hogy hasonlóképpen működjenek együtt. A csoport munkabizottsága megkapja az erre vonatkozó közleményt, de úgy dönt, hogy az intézkedést nem kell foganatosítani, hanem a saját eszméik vagy akaratuk szerint kell végezni a munkát. Tehát a szerv. utasításokat nem követi, mivel így bizonyos személyek nem tündökölhetnek mások előtt. Azok, akik szerepelni szeretnének, ahhoz ragaszkodnak, hogy a bizonyságtevést személyesen végezzék. Hol itt a hiba? Az önfejüekben nincsen meg a belátás. Nem ismerik el, hogy az Úr vezeti a munkáját, hogy az Úr Jézus templomában tartózkodik s mindent a maga módján tesz, hogy felkentjeit a szükséges utasításokban részesíti, s ha azok az utasítások nem volnának helyesek, az Úr a felelős értük s nem a helyi munkabizottság. Téves dolog-e ha valaki önfejűen és függetlenül jár el? Igenis,

FEL

téves. Isten szervezetében egységesen kell eljárni. Aki az Urat tényleg szereti, nemcsupán tenni hajlandó Isten akaratát, hanem abban örömet is telik; csupán arról kell meggyőződnie, hogy mi képezi az Úr akaratát, s aztán megteszi azt. Az önző személy ellenben, aki túl fontosnak tartja magát, azt gondolja, hogy a saját önző útját kell követnie; ezzel értelemhiányát fejezi ki s azt, hogy a saját véleményét az Úr szervezetétől nyert utasítások fölé helyezi. Az ily személy elmulasztja felismerni, amit az Úr népének mondott, t. i.: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útadban megismerjed őt; akkor ő igazgatja a te útaidat." — Példb. 3:5, 6.

[32] Aki az Úrtól való figyelmeztetéseket őszintén követni akarja, őszintén imádkozik, hogy az Isten az ő akaratának cselekvésére megsegítse. Nem akar önzően vagy elvetemülten cselekedni. Csak az Úr akaratát kívánja cselekedni; mert felismeri, hogy az Úrnak van egy szervezete és ő a maga módján tanítja népét. Valamely csoport munkabizottsága cselekedje örömmel a nyert utasításokat. Mert valakinek fel kell állítania a munkatervet (módszert) s az arra vonatkozó utasításokat is ki kell adnia. Az Úr szervezetének ez az ága a földön teljesíti kötelességét s az Úrnak felelős érte, az Úrnak pedig nyilván csak egy és nem többféle módszere van. Ha hibát követnek el, az Úr azt ki fogja javítani s ez a kiigazító munka nem valamely helyi jellegű munkabizottság feladata lesz. Természetesen, ha valaki észreveszi, hogy valamit helytelenül cselekesznek vagy valami nincsen rendben vagy azt nem a legjobb módon csinálják, figyelmeztesse azt, aki az utasítást küldte s tegyen ajánlatot egy jobb módszerre, amit alkalmazni lehetne; de nem áll jogában egyetlen munkabizottságnak sem, hogy a nyert utasítást figyelmenkívül hagyja s aztán a saját, s azzal éppen homlokegyenest ellenkező elgondolását valósítsa meg. Mert az oly eljárással biztosan zavart és viszályt fog előidézni; mert többen az utasítás értelmében kívánnak eljárni, viszont az önfejűek és felfuvalkodottak a saját útjukat akarják követni s így viszály támad. Minden gyülekezetben, ahol „választásbeli vén"-szellem jelentkezik, civakodás támad.

[33] Azok, akik „választásbeli vének" szellemével bírnak, úgylátszik, azt tételezik fel, hogy ők urak vagy mesterek a többiek felett s önzően tekintély-szerepet akarnak játszani. Ezáltal teljesen tévesen járnak el és teljes értelemhiányról tesznek bizonyságot. A bizonyságtevő munka rendes folyásában a csoport utasításokat kap, amit előtte fel kell olvani. A csp. szolga, aki azt az értesítést megkapja, ha azt gondolja, hogy azt előbb a munkabizottság elé kell terjesztenie, amely megtanácskozza, hogy azt tudomására hozzák vagy sem a gyülekezetnek, s akik önző felfogásukban úgy döntenek, hogy azt a levelet vagy közleményt a papírkosárba kell dobni, ily eljárásukkal nemcsupán erőszakosan jártak el, hanem jogtalan tekintély-szerepet is játszanak s ezzel a túlzásukkal kimutatták, hogy az oly munkabizottság, amely így csinál, nem értelmes, illetve nem áll kapcsolatban az Úrral s nem fogta fel az ő népével való kapcsolatát sem. Az ily önfejű emberek teljesen figyelmenkívül hagyják az Úr következő utasítását: „Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatát és anyád tanítását el ne hagyd. (Példb. 6:20) Aki tényleg az Úr mellett áll, senki sem hagyhatja figyelmen kívül ennek az idézetnek betűjét és szellemét. Isten az Atyánk, ő parancsolja mit kell tenni s nekünk örömmel kell engedelmeskednünk neki. Az ő szervezete az anyánk. (Ésaiás 54:13) Jézus Krisztus Isten főszervezetének fejo (vezetője) s minden felkent alája van rendelve és engedelmeskedni tartozik parancsainak. Isten parancsainak nemteljesítése vagy meg nem fogadása s az ő szervezetének utasításaitól való elhajlás azt bizonyítja, hogy nagyon értelemhiányban szenvednek, akik úgy cselekesznek.

[34] Mit csináljon Isten maradék népének valamely csoportja, amely azt látja, hogy munkabizottsága vagy csp. szolgája önfejűleg cselekszik? A csoport szólítsa fel az oly munkabizottságot vagy személyeket, hogy mondjon le és töltse be másokkal azt a munkahelyet. Tartsa mindenki szeme előtt, hogy az Úr szervezete az Úré s abban nincsenek földi uralkodók, hanem mindazok, akik a földön az ő szervezetének részei, az Úrnak szolgái, s akik az Úr utasításait a legszorgalmasabban és a legfigyelmesebben végrehajtják, a legkedvesebbek az Úr előtt. A csoport nem szabad oly hibába essék, hogy csupán azért kényszerítsen lemondásra valamely munkabizottságot, hogy a saját személyes érzelmeinek szerezzen érvényt. Az a munka, amelyre Isten népe magát szentelte, az Úr munkája s azt a béke szellemében kell végezni és az Úrnak kell tiszteletet és dicsőséget adni érette. Teljesen téves, ha civakodás és viszály fordul elő olyanok között, akik azt tartják, hogy ők a maradékhoz tartoznak. A mi küzdelmünk a közös ellenség- s nem egymás ellen irányul, s aki tényleg szereti Istent és az ő népét, szorgalmasan és önzetlenül fog szolgálni, eszében tartva, hogy minden szolga számadással tartozik urának. Ahol mindenki erre törekszik, úgy ahogyan az Úr megparancsolta, béke fog uralkodni közöttük, egyetértés a munkások között és az Úr áldásában fognak részesülni. A maradék a templomban tartózkodik és a templomban mindenki örömmel így szól: „Örvendezünk, mikor mondják nekem, menjünk el az Úr házába. Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, ó Jeruzsálem!" — 122. zsoltár 1, 2.

[35] A templomi sereg minden tagja vigyázni fog, hogy Isten szervezetének jóléte érdekében örködjön és dolgozzon. A felkentek össze fognak tartani és imádkozni fognak az állandó békéért: „Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogak a téged-szeretők. Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam, béke veled! Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót neked!" (122. zsoltár 6—9) Ha valahol azok között, akik azt állítják magukról, hogy az Úr maradék népéhez tartoznak, civakodás és viszály van, hiányzik az értelem, s aki a viszályhintésen dolgozik és ellentéteket szít, az olyant kitaszítja magától az Úr.

A helyes eljárás

[36] Micsoda képezi tehát a helyes eljárást olyanok részéről, akik szövetséget kötöttek, hogy Istennek és Krisztusnak fognak szolgálni? Dávid, Isten szolgája, látta, hogyan helyezi fontos tisztségre az Úr Salamont, az ő fiát, és Isten akarata szerint sikert kért az Úr szolgája számára. „Most édes, fiam, legyen az Úr veled, hogy sikerüljön neked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólott te felőled. De adjon az Úr neked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izrael fölé helyez, hogy az Úrnak, a te Istenednek törvényeit megőrizzed. Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesited azokat, amelyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izraelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj és ne rettegj!" (Krónika I. 22:11—13) Ez mutatja meg a helyes utat a mai napon az Úr szolgáinak.

FEL

[37] Amidőn Salamon trónra lépett, nem azért imádkozott, hogy az emberek szemei előtt tündöklőnek tessen, hanem, hogy az Úr bölcseséget és értelmet adjon neki s ez kedves volt az Úr előtt és teljesítette az ő imáját; ez bizonyítja, hogy ez a viselkedés helyes az Úr minden szolgája részéről. Salamon akkor megértette és értékelte is Istennel való kapcsolatát; később azonban elbukott, mivel értelmességét elveszítette. Isten mostani szolgái is csak akkor viselkednek helyesen, s ez meg van mutatva Salamon imájában minden idők számára, aki Isten és a nép előtt is felelősségteljes tisztséget töltött be: „És most, ó én Uram, Istenem, te tetted a te szolgádat királlyá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. És a te szolgád a te néped között van, amelyet te magadnak választottál ki, nagy nép ez, amely meg nem számláltathatik, meg sem irattathatik a sokaság miatt. Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet és tudjon választást tenni a jó és a gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. Monda azért az Isten neki: Mivelhogy ezt kérted tőlem és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted ellenségeidnek lelkét, hanem bölcseséget kértél az ítélettételre; ímé a te beszéded szerint cselekszem; ímé adok neked bölcs értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted és utánad sem támad olyan, mint te.“ (Királyok I. 3 : 7—12) „És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a főveny, mely a tenger partján van.“ — Királyok I, 4 : 29.

[38] Aki nem bír értelemmel, halálra méltó; mert az Isten egyetlen teremtményt sem részesít életben, aki magát felmagasztalja. (Róma 1 : 31, 32) „Csak háborúság lesz a kevélységből.“ (Példb. 13 : 10) „Felfuvalkodás előzi meg a bukást.“ (Példb. 16 : 18) Az apostol Isten gyülekezetéhez fordul ezekkel a szavakkal: „Ha valaki másképpen tanít és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédét és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, amelyekből származik irígység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanusítások. Megbomlott elméjű és az igazságtól meg fosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai, akik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, akik ilyenek, eltávozzál.“ — Timótheus I. 6 : 3—5.

[39] Az Úrnak ugyanez az ihletett apostola sejtette azt a veszélyt is, amely azoknak útján leselkedik, akik az Úr szolgálatában állanak, amidőn a következőket mondotta: „Aki meg is jelentette nekünk a ti Lélekben való szeretetteket. Azért mi is, amely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg értetek imádkozni és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcseségben és értelemben, hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten megismerésében.“ — Kolossé 1 : 8—10.

[40] Isten népének laodiceabeli tagjai nagyon vigyázzanak és szorgalmasan tartsák be az Úr intelmeit, hogy értelemre tegyenek szert és azt meg is tudják tartani, ezeket tartva gondolatában az apostol, írta a következőket: „Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van tiérettetek és azokért, akik Laodiceában vannak és mindazokért, akik nem láttak engem személyesen a testben. Hogy vigasztalást vegyen az ő szívük, egybeköttetvén a szeretetben, hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére.“ (Kollossé 2 : 1, 2) Ez mutatja, mennyire szükséges, hogy most a maradék teljes egyetértésben éljen, hogy az értelem terén jobban gyarapodjon, illetve hogy jobban tudja értékelni (becsülni) az Úr előtt és az ő szervezetében betöltött helyzetét.

[41] Akik azt állítják, hogy ők a maradékhoz tartoznak, de hiányzik az értelmességük, gyermekekhez vannak hasonlítva. Ezekhez szól az Úr következő felhívása: „Atyámfiai, ne legyetek gyermekek értelemben (Kor. I. 14 : 20), hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek“. A „gonoszság“ azt jelenti, hogy kíméletlenek másokkal szemben, illetve mások jogaival és kiváltságaival szemben; e tekintetben kellene mindenkinek gyermeknek, illetve tudatlannak lennie. „Érettek“ alatt a Krisztusban érettkorúakat kell érteni, akik között tehát teljes egyetértésnek kellene uralkodnia, mivel értékelni tudják Isten előtt betöltött helyzetüket és felelősségüket. Ezek a szavak Isten népéhez szólanak: „Míg eljutunk mindnyájan az Isten fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére, hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által.“ (Efézus 4 : 13, 14) Most ezek a szavak kerülnek alkalmazásra, mivel a mi időkorunk a teljes egyetértés ideje, s azok, akik nem egységesek az Úrral, nem tartózkodnak a templomban.

[42] Amint látszik, Isten népe között vannak többen, akik évek óta az igazsághoz vezető úton járnak, de „akik mindig tanulnak, de az igazság ismeretére sohasem jutnak el.“ (Timótheus II. 3 : 7) Egykor Babilonban voltak s onnan kimenekültek; ámde még mindig piszkos a ruhájuk s a jelenlegi igazságot a „legjobb vallásnak“ tekintik; s emiatt haladnak tovább is ezen az úton. Amidőn az úrvacsora ideje eljön, eljönnek ők is és résztvesznek az Úrvacsorában; de azt értelem híján teszik. Amidőn Isten népe egy nagyobb összejövetelt rendez, azon is résztvesznek és ott ülnek az egybegyűltek között; de értelem hiányában szenvednek. Amidőn eljön az idő, hogy a munkában is részt kellene venni és házanként kellene hirdetni „az ország ezen evangéliumát“, szégyelik vagy megvetik ezt a munkát s azt mondják, hogy az másoknak való, de nem nekik, s hálát adnak Istennek, hogy nekik nem adott ily munkát. Ezzel mutatják ki, hogy hiányzik az értelem náluk. Évekkel ezelőtt elolvasták a Biblia-tanulmányok köteteit s azt tételezik fel, hogy azokban minden igazság benne volt, amit Isten kinyilatkoztatni akart; de e tekintetben is hiányos az értelmük. Egyesek, akik ily beképzeltségükben magukat másoknál bölcsebbeknek tartják, azt tételezik fel, hogy Isten őket azért választotta ki, mert valami nagy munkát akar csináltatni általuk a jövőben s így arra a feltevésre jutottak, hogy le kell ülniök s várakozniok kell, amíg eljön az idő, amidőn valami magas méltóságra fognak helyeztetni. De e tekintetben is csalódnak (hiányos az értelmük). Gyakran lehet hallani, amidőn azt tanácsolják másoknak: „Törekedjenek értelemre, törekedjenek értelemre!“ — ámde nekik maguknak nincsen, mert nem becsülik meg a teremtménynek Jehova Istennel és Jézus Krisztussal való kapcsolatát.

Megjelenés és magaviselet

[43] Aki értelmes, bölcs is, és a megjelenése és a viselkedése is ahhoz van szabva. Isten értelmes szolgája

FEL

kellőképpen becsüli az Úrhoz való kapcsolatát. Jehovának és Jézus Krisztusnak a képviselője, hogy az Úr üzenetét másokhoz vigye. Azokhoz fordulva, akik megbízattak a bizonyságtevéssel, mondja: „Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok!" (Ésaiás 52 : 11) Ezzel egyezően inti az apostol testvéreit: „Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki (szellemi) tisztátlanságtól, Isten félelmében vívén végbe a mi megszentelésünket." (Korinthus II. 7 : 1) Ez természetesen a test tisztán tartását (mosakodást) jelenti; a külsőnkben és az érzelmünkben is tisztáknak kell lennünk. Mégha a legszükségesebbre sem telik, akkor is lehet vizet kapni ingyen is, és lehet tisztálkodni. Ha az Úrnak valamely bizonyságtevője mint az Úr képviselője megjelenik valaki előtt, legyen rendes és tiszta, szavai legyenek kedves szavak. Az Úr nyomdokainak követésére hivatott, gondoljon tehát arra, hogy „az Úr ajkairól nyájas szavak hangzottak". Beszélje el Isten szándékát, aki az igazakat meg akarja áldani, viszont a gonosztevőket megsemmisíti; de ennek elbeszélésére ne használjon sértő szavakat. Arról értesültünk, hogy némelyek, akik azt hiszik magukról, hogy ők az Úrnak képviselői, amidőn idegen emberekhez mennek, mintegy így szólnak azokhoz: „Maga az ördögé s el fog pusztulni, ha el nem fogadja ezt a füzetet, azt el nem olvassa és nem hiszen annak". — Aki így tesz, nyilván értelmetlenül és oktalanul cselekszik. — Beszéld Isten igéjének az igazságát, Istennek add érte az elismerést és közöld az emberekkel, hogy te az Úr igéit vitted hozzájuk. Különc külső, vagy piszkos, szurtos külső, barátságtalan durva szavak teljesen illetlenek és nem illők az Úr szolgájához. Az írás mondja: „Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcseségnek szelídségével." (Jakab 3 : 13) Jehova hűséges tanuja ezzel a felülről való bölcseséggel rendelkezik s nem dicsekvő, nem is diktátori szellem és nem szigorú, úgy mint a világ. „A felülről való bölcseség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató", (Jakab 3 : 17) Aki értelmes, annak már az arckifejezéséről is felismerhető kell hogy legyen, hogy az Úrban örvend s azt szeretné, hogy mások is tudomást szerezzenek. mily jó hatással van az Úr szelleme azokra, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Jehova tanui tehát testi megjelenésükben is legyenek tiszták, legyenek tiszták a gondolkodásukban, a beszédükben és a tetteikben is; magaviseletük minden tekintetben feleljen meg az Úr szellemének.

Bölcseség

[44] „Bölcs ember, aki Isten akaratát megismerni tanulja s aztán szorgalmasan az isteni akarathoz szabja magát. Az ilyen hajlandó tanulni és őszintén ismereteket törekszik szerezni az Úrtól; mivel így tesz, az Úr megáldja ezen az úton: „Igazságban járatja az alázatosakat és az ő útjára tanítja meg az alázatosakat." (25. zsoltár 9) Az ilyenek ismerik meg és értékelik, hogy Jehova a felséges Isten, aki mindent önzetlenül és igazságosan tesz, hogy Jézus Krisztus az ő akaratának végrehajtója, akire neve igazolásának nagy munkáját rábízta. Tudják azt is, hogy Isten Jézus Krisztus által egy népet választ ki neve számára, amely népnek a tagjai többé nem követik a saját önző vágyaikat és eszméiket. hanem az Úr vezetését, tudván, hogy magukról semmit sem tehetnek, hanem csak akkor valósíthatják meg az ő akaratát, ha az ő útján járnak. Felismerik és értékelni is tudják, hogy Isten egy népet választott ki a világból, amelyet a Krisztusba helyezett, de nem az ő saját érdemükért vagy értékes mivoltukért s nem is azért, hogy azokat valamily magas méltóságra helyezze, hanem azért hívta és választotta, hogy a kötelességteljesítés terén hűségesen az ő parancsaival egyetértésben teljesítsék az ő akaratát. Az ily teremtmények tudják, hogy örökéletük Isten iránti hűségüktől függ, mivel azokat, akik nem őrzik meg tisztaságukat, nem részesíti örökéletben. Látják, hogy ők a Felséges szolgái s tudják, hogy mindenkor igazságosan tartoznak eljárni embertársaikkal, szeretniök kell az irgalmasságot és engedelmesen kell együttjárniok Istennel, s hogy önfelmagasztalásuk teljes bukásukat és pusztulásukat fogja jelenteni. Nemcsupán Isten és Krisztushoz való kapcsolatukról szereznek tudomást, hanem azt kellőképpen fel is fogják és értékelik. Ezek értelmesek, mivel bölcs útra léptek. „Az eszes férfiu bölcsen cselekszik." (Példb 10 : 23) Az ily hűségesek tartják meg a hozzájuk szóló intelmet: „A Seregek Urát őt szenteljétek meg; Őt féljétek és Őt rettegjétek." (Ésaiás 8 : 13) Az ily hűségesek nem pályáznak emberek részéről származó elismerésre, hanem kerülik azt, hogy az Úrtól nyerjenek elismerést. Nem félnek, sem az ördögtől, sem az emberektől, hanem az Úristenben bíznak és örömmel engedelmeskednek az ő parancsainak.

[45] Aki így a hű maradékhoz tartozik, látja, hogy kötelessége és kiváltsága Isten országának üzenetét a jóindulatú emberekhez vinni és őket Isten igéjének megismeréséhez segíteni, de sohasem szabad azok felett uraskodó szerepet játszania. (Péter I. 5 : 3) Az Úr felkentjei nem fogják magukat nagyzási hóbortnak átengedni az Úr szervezetében betöltött helyzetükért s nem is akarnak másokra benyomást gyakorolni annak állandó hangoztatásával, hogy: „Én a felkentek közé tartozom és én vezetem a kocsit; ti jonadábok vagytok és azt kell tennetek, amit én parancsolok nektek!" Az igazi felkentek nem ily felfuvalkodottak, s aki ily felfuvalkodott és dicsekvő, biztosan elbukik. Senkise gondolja, hogyha ő egyszer a maradékhoz tartozik, ott is marad és nem bukhatik el. A felfuvalkodás, a gőgösség és a dicsekedés szörnyűség Isten előtt és az Istent senkisem gúnyolhatja büntetlenül. Aki most a maradékhoz tartozik, az Úr parancsainak követésében örvend és azon vágy fűti, hogy meglátogassa a családokat „és homlokaikon elpecsételje a panaszkodó nyöszörgő embereket", hogy vajha megismernék az Urat és az ő útját. (Ezékiel 9 : 4) Ezek ahelyett, hogy a jonadábokat ide-oda lökdössék s rajtuk uralkodni akarjanak, segítőleg nyujtják a kezüket nekik, miközben minden hálával és elismeréssel Istennek adóznak. A vallásoskodás és álszenteskedés Isten előtt szörnyűség s a maradék ebből az okból nem szereti azt, sem azokat, akik azt szándékosan gyakorolják.

A mindeneket felülmúló vitás kérdés

[46] Aki ezen a napon értelmes, felismeri és felfogja, mi képezi a mindeneket felülmúló vitás kérdést és mi a legfontosabb. Ez a nagy kérdés vagy peresügy, amely most kerül eldöntésre, s amit az Úr fog eldönteni, Jehova nevének a tisztázása. Mintegy hatezer éven keresztül az ördög s az ő eszközei Isten szent nevét meggyalázták és becsmérelték. Jehova hosszútűrő volt; most azonban elérkezett az ő tisztázásának napja. Isten trónra emelte királyát, uralkodásra küldte és az ellenség leverésére. Isten immár régen közölte, hogy kitűzött idejében mindenekfelett való hatalmát ki fogja nyilvánítani ellenségei felett minden ellenségeinek teljes leverésével; előzőleg azonban világszerte hirdettet-

FEL

ni fogja nevét. (Mózes II. 9 : 16) A világból egy bizonyos osztályt kiválasztott és Jézus Krisztus, a király parancsnoksága alá rendelte; ennek mondja Jehova: „Ti vagytok annak tanui, hogy én vagyok az Isten; nekem kell szolgálnotok és hirdetnetek kell, hogy rajtam kívül nincsen Isten." — A maradék tehát nagyon felelősségteljes tisztséget tölt be és minden más földi teremtménynél nagyobb megtiszteltetésben részesül; de ezt a megtiszteltetést nem maga veszi magának, s nem is dicsekszik azzal, hogy mennyire fontos személy. A maradék tagjai Isten szolgái; megbecsülik tisztségüket és örvendenek, hogy azon a vártán állhatnak, amelyre Isten állította őket. „És senki sem veszi magának ezt a tisztességet, hanem akit Isten hív el, miként Áront is." (Zsidók 5 : 4) Isten Jézus Krisztus útján tanította őket, kiválasztván és a maga szervezetében tisztséggel bízva meg, s ezt a tisztségüket csak akkor fogják megtartani, ha értelmesek és a bölcseségben és a hűségben is kitartanak. Isten ezeket fogja győzelemmel megjutalmazni Jézus Krisztus útján, feltéve, ha mindhalálig hívek lesznek (Korinthus I. 15 : 57; Jelenések 2 : 10) Az ily hűségesek részesülnek most azon megtiszteltetésben és kiváltságban, hogy „Isten szokatlan munkájában" részük lehet (Ésaiás 28 : 21) s emiatt most reájuk vonatkoznak az apostol következő szavai: „Azért szeretett atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában (munkájában) mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban." — Korinthus I. 15 : 58.

47 Most érkezett el az idő, amidőn ezek „mindnyájan férfiak az értelem terén" és férfiasan erősek. (Korinthus I. 14 : 20; 16 : 13) Az ilyenek férfiak a Krisztusban, illetve érettkorúak. Szeretik az Istent s ezért félve tisztelik s nem embertől félnek. Látják, hogy ez az Úr ítéletének a napja s hogy minden nemzetet maga elé gyüjtött. Az Úr parancsa náluk van, hogy menjenek és figyelmeztessék a „kereszténység" népeit, mielőtt Isten „szokatlan munkája" megkezdődik; Isten iránti szeretetük készteti erre a munkára. Amidőn munkába vonulnak, nem felfuvalkodottak, hanem bátrak: „Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben." — János I. 4 : 17, 18.

48 Látva, hogy a királyság eljött, a hű maradék megérti, és észreveszi, hogy végezni kell az Isten nevéről és királyságáról bizonyságot tevő munkát s öröme telik abban, hogy ebben a munkában közreműködhetik. Aki tehát azt állítja, hogy a felkent maradékhoz tartozik, válaszoljon saját magának a következő kérdésre az Úr előtt: „Látod és értékelni tudod-e a most eldöntésre kerülő nagy vitás kérdést? Látod-e Istennel való kapcsolatodat, akinek a neve most tisztáztatni fog? Tudomást szereztél-e most a vég bekövetkezése előtt az Úrnak ezen parancsáról, hogy „az ő országának evangéliumát most világszerte hirdetni kell"? Iszonyodol-e most a vallástól, mint ami az ördögtől származik és tiszteled s teljesítsd-e az Úr parancsait? Teljesen az Úr mellé állottál-e és engedelmeskedel-e az ő parancsainak, hogy életet nyerjél? Vagypedig tétlenül leültél, elmulasztva a legnagyobb alkalmat, amelyben valahais földi teremtmény részesült, s ezek folytán a biztos vesztedbe rohansz-e? Gondold meg, Isten azt parancsolta bizonyságtevőinek, hogy engedelmeskedjenek Jézus Krisztusnak, s aki nem hallgat erre a nagy prófétára, kiirtatik a nép közül. — Apcsel. 3 : 23

49 Aki most megőrzi tisztaságát Isten előtt és tartózkodni fog minden zúgolódástól, civakodástól és viszálykodástól, felhagy minden önzéssel s teljesen Istenhez és az ő országához való ragaszkodás indítja az alkalmak felhasználására, bizonyságot fog tenni Jehováról, az ő királyáról és országáról. Mi most a hadakozás idejében élünk, ez az Igazság harca a Gonoszsággal szemben, az Igazság harca a valótlanságokkal szemben, s azok, akik Istent és az ő igazságát szeretik, most örömmel fogják megtenni a maguk részét s az Úr zászlaját magasra emelik, hogy a jóindulatú emberek meglássák az Igazsághoz vezető utat és a menedékhelyet. A maradék azon tagjai, akik Krisztus szellemével bírnak, fogják végezni a vezetést, s a jonadábok velük fognak tartani. Együtt fogják Jehova, Jézus Krisztus és az ő országának dicsőségét zengeni s közösen résztvesznek az Úr munkájában. A jonadábok csendes szövetséget kötöttek az igazság hirdetésére s ezzel fejezik ki, hogy az Úr szervezetéhez tartoznak. A maradék és a jonadábok tehát közösen vesznek részt a bizonyságtevő munkában. Soha ezelőtt nem élveztek ily kiváltságot földi teremtmények s ez a kiváltság sohasem fog többé visszatérni; mert a „szokatlan munka" folyik most s amidőn teljesen befejeződik, akkor hirtelen Isten „rendkívüli munkája" fog kezdődni, amidőnis a földről minden ellenségeit teljesen eltávolítja. Azért most mindenki, aki szereti Istent és Jézus Krisztust, vegye tudomásul a parancsot és teljesítse is: „Hadd támadjunk reá haddal!" (Abdiás 1.) Azután az örökkévalóságon át énekelhetjük majd a győzelmi dalt az ő nevének dicsőségére.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Miért hangsúlyozta Jehova minduntalan az értelmesség fontosságát? Nevezd meg, miért lesz most ismét erre figyelmeztetve Isten népe?
2. Mit értsünk „értelem" vagy belátás alatt? Mily feltételek alapján lehet értelmet szerezni?
3, 4. Mutasd ki a) azon prófétai tisztségét, melyet Mózes és Izrael a Sinaitól Kanaánig vezető úton betöltöttek; b) milyenek s mennyiben voltak fontosak abban és a mostani időben is a Moáb síkságán mondott szavak?
5. Magyarázd meg szövetséges viszonyban állnak-e a jonadábok, illetve a nagysokaság Jehovával s mily felelősség terheli őket?
6. Alkalmazd ebben az összefüggésben Kor. I. 10 : 11-et!
7, 8. Mily okból jegyeztettek fel Mózes V. 1 : 12, 13 szavai? Mily fontos oktatást láthat bennük Isten mai népe?
9. Mily nagy kegyben részesítette az izraelitákat Jehova? Megbecsülték-e tőle való függésüket? Miért? s mi lett az eredménye?
10, 11. Mutasd ki szövegek alapján és indokold meg a józan ésszel, mily viselkedés képezi a helyes magaviseletet a teremtmény részéről a Teremtővel szemben?
12, 13. Magyarázd meg szövegek alapján, miképpen kerülhet Isten családjába egy emberi teremtmény!
14, 15. Mutasd ki szövegek alapján, mit akár az Isten azzal, hogy egy csoport embert kiválasztott és újteremtményekké tett a Krisztusban?
16. Mit jelent kiválasztva és felkenve lenni? Miért történik az?
17—19. Hogyan birhatjuk a Lélek bizonyságtevését arra nézve, hogy Isten gyermekei vagyunk-e vagy sem és társörökösei Krisztusnak?
20, 21. Ismertesd azok pályáját, akiket az Úr mint „más juhait" gyűjti maga köré! Megigazultak-e most? Mily reménységgel és mily kapcsolatban állnak a mindenható Istennel és Krisztussal?
22, 23. Alkalmazd Mikeás 6 : 8-at, 119. zsoltár 105, Lukács 12 : 48 és Máté 22 : 37—40-et azon követelményeket illetőleg, melyek mindazoktól megkövetelteinek, akik Isten elismerését kívánják bírni, valamint tanításuk forrását és felelősségüket!

FEL

24. Mi kívántatik a maradéktól?

25. Alkalmazd az értelem szerzésének fontosságát illetőleg a köv. szövegeket: Példb. 12:11, Róma 12:3, Efézus 6:6, Kolossé 3:22 és Lukács 16:15!

26. Mi a kötelessége a maradéknak a „más juhokkal" szemben? Miért kell ezt az ügyet jelenleg gondosan kezelni? „A jonadábok a maradék tagjaival szemben, akik nincsenek jelen valamely munkamegbeszélésen, előterjeszthetnek-e valamily dolgot?"

27—29. Ha valamely gyülekezetben a jonadábok képezik a többséget, mi a kötelességük és mily állást kell elfoglalniok a maradék tagjainak a jonadábokkal szemben? Miért? Mennyiben szolgál vezetőül Példb. 14:29 ebben a szóbanforgó ügyben? Példb. 16:22, 24? Példb. 21:16?

30. Mi az oka egyes csoportokban a viszályoknak, akik a maradékhoz-tartozóknak vallják magukat? Miért nagyon komoly az ily állapot? Mi világosságot derít Példb. 24:3, erre a tárgyra? És Filippi 1:27, 28?

31. Nevezd meg mi az oka amiért egyesek önfejűen járnak el Isten népe között, akik szolgálati tisztségeket töltenek be? Ismertess egy jellemző esetet! Téves dolog-e, ha önfejűen és függetlenül cselekesznek? S miért? Mennyiben találó a helyzetre Példb. 3:5, 6?

32. Mi a szabály az Úr szervezetében való felelősséget illetőleg a földön? Mit kell tenni, ha valami nincsen rendben vagy nem történik a legjobb úton? Miért nem áll jogában egy munkabizottságnak figyelmen-kívül hagyni az utasításokat s azzal ellenkezően cselekedni?

33. Mi jelenti valamely csoportnak a helyes és illő magaviseletét a bizonyságtevéssel kapcsolatban? Hogyan kell alkalmazni azzal kapcsolatban Példb. 6:20-at?

34. 35. Mit tegyen Isten népének valamely csoportja, amidőn tudomására jut, hogy munkabizottsága vagy szolgája önfejűen jár el? Miért? Mit fognak tenni egyenként és összesen is etekintetben? Mi történik azokkal, akik állandóan zavart és viszályt idéznek elő a gyülekezetben?

36, 37. Micsoda tehát a helyes út, amint azt Krónika I. 22:11—13 és Kir. I. 3:7—12 és 4:29 mutatja, azok részéről, akik szövetséget kötöttek, hogy szolgálni fognak Istennek és Krisztusnak?

38—40. Mily fontos ezirányú oktatást nyujt Róma 1:31, 32, Példb. 13:10, és 16:18, Tim. I. 6:3—5? Kolossé 1:8—10 és 2:1, 2?

41. Alkalmazd Korinthus I. 14:20-at és Efézus 4:13, 14-et!

42. Mutasd ki, hogy Tim. II. 3:7 előremutatott egy most kialakuló osztályt!

43. Az idézett szövegek értelmében mily megjelenésünek és viselkedésünek kell lennie Isten szolgájának?

44. Írd le azok viselkedését és eljárását, akik „bölcseséget szereznek és mindenecknél inkább értelmet"!

45. Hogyan fogják bizonyítani a hű maradék tagjai, hogy értékelik a jóindulatú emberek iránti kötelességüket és kiváltságukat?

46. Mi képezi a nagy vitás kérdést, amelynek most el kell dőlnie? Mit tett etekintetben ezideig Jehova Mily álláspontot foglalnak el a maradék tagjai? S hogyan jutottak ehhez a megtiszteltetéshez és állapotba? Csak hogyan tarthatják meg ezt a tisztségüket? Mily eredménnyel fog járni ez?

47. Mutasd ki, hogy akik értelmesek a Korinthus I. 14:20-ban, 16:13-ban és János I. 4:17, 18-ban adott oktatást helyesen felismerték és értékelik?

48. Mily kérdésekre kell tehát helyes értelemben felelni tudnia az Úr előtt mindenkinek, aki a felkent maradékhoz tartozónak tartja magát? Hogyan hangzik Apcsel. 3:23?

49. Hogyan fog eljárni az, aki most meg akarja tartani tisztaságát Isten előtt? Miért? Hogyan fog a maradék és a jonadábok együtt eljárni a munkában? Miért oly sürgős a bizonyságtevő munka s miért oly fontos, hogy most ezt a kiváltságot híven felhasználják?

(Angol W. 1937 május 15)

Kísértő

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbirói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak."
Efézus 6:12.

JEHOVA parancsolta szolgáinak: „Hadd támadjunk reá haddal!" (Abdiás 1.) Ezt a parancsot csak az Úr Jézus visszajövetele után lehet alkalmazni, amidőn ellenségei közt való uralkodásra küldetik, föképpen miután Isten templomához jön, amely időben az ördög a Mindenható Isten nagy napjának viadalára hadait Armageddonra toborozza. Mindazon próféciák, amelyeket Isten a látható eseményekkel betoljesített és felderített, kétségtelenül azt bizonyítják, hogy Jézus Krisztus a templomban tartózkodik, hogy a nemzeteket szétválasztja egymástól, megítéli és azt eredményezi, hogy a különböző emberek magukat felismerhetővé tegyék, s hogy a Gonosz minden hadai azok ellen gyülekezzenek, akik Istennek szolgálnak. Ezek Istennek és az ő országának a kísértői. Bármennyire is szereti a keresztyén ember a békét, a mai idő mégsem a félrevonulás és a nyugalom ideje; mert ez a háború ideje az ellenséggel szemben. De egyúttal az Úr népe között békének kell uralkodnia, mivel egymással békében összetart és zárt sorokban küzd. Isten templomának minden tagja most Jézus Krisztus vezetése alatt áll, egyértelmen van, illetve Krisztus lelkületével rendelkezik. Most Isten és Krisztus felkeltek az ellenséggel szemben, s aki most Isten és Krisztus mellett áll, mindenkor állástfoglalni tartozik a kísértővel szemben s ki kell vennie a maga részét ebben a küzdelemben.

Az ellenség leirása

[1] Nyilván Isten akaratát képezi, hogy a templom tagjai most az ellenséget felismertetni legyenek képesek, s hogy a kísértőikkel szemben való viselkedésük teljesen egyezzen Isten akaratával. Kicsodák tehát az Úrnak és az ő szolgáinak ellenségei az írás értelmében? Istennek és Jézus Krisztusnak az ellenségei nyilván mindazoknak is ellenségei, akik Isten és az ő országa mellett foglalnak állást, őket szeretik és nekik szolgálnak. Most ezen ellenségekkel szemben folyik a küzdelem. Ezekkel szemben parancsolja Jehova népének s egész szervezetének, hogy „vonuljon hadba". Ez a harc nem irányul csupán valamily képzeletbeli ellenséggel szemben, hanem azon hatalmas sereg ellen szól, amely minden igazság ellen támadott.

[2] Isten ősi ellensége az ördög. Azok, akik az ördög szervezetéhez tartoznak és uralkodása alatt állanak, Istennek és népének ellenségei. Isten népének most teljesen meg kell értenie miért áll fenn ez az ellenségeskedés, hogy Isten akarata szerint tudjon viselkedni. Olthatatlanul dicsőítésre vágyakozott a teremtmények részéről, holott jog szerint minden dicsőség Jehovát és nem valamely teremtményt illetett meg. Lucifer kapzsiságának kielégítésére hazudni, csalni és ámitani kezdett s ez gyilkosságot hozott magával. Halálitélet alá került s igy gonosztevői elnevezéseket ka-

FEL

pott s azóta Sátánnak, kígyónak, sárkánynak és ördögnek hívják. Miután Jehova őt ezeken a neveken nevezte el, első dolga volt, hogy Isten egyik hűséges tanujának meggyilkolására felbujtott. Az Úr Jézus emiatt mondott felőle: „...Az (t. i. az ördög) emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen öbenne igazság. Mikor hazugságot szól a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja." — János 8 : 44.

[4] Jehovának e gonosztevőre kimondott ítélete halál s ez az ítélet többek között a következőket is mondja: „...elvesztélek...s többé örökké nem leszel." (Ezékiel 28 : 16—19) Ez a megnemváltozó ítélet még nincsen végrehajtva rajta, mégpedig a következő okokból: „Sátán, az ördög vitatta, hogy Isten tudna oly embereket a földön felmutatni, akik a legnehezebb megpróbáltatások között is megőrzik Istenben való hitüket és hozzá való hűségüket s azt állította, hogy minden embert Isten megátkozására és Istentől való elfordulásra tud birni. (Jób 2 : 5) Isten figyelmenkívül is hagyhatta volna ezt a kihívást (sértést); de ha figyelmenkívül hagyta volna, más teremtmények előtt kétség merült volna fel Jehova felsőbbsége és korlátlan hatalma tekintetében. Isten tehát reagált a kihívásra s az ítélet végrehajtását Sátán felett későbbi időre halasztotta s így alkalmat nyujtott az ördögnek gonosz állításának bizonyítására s csak azután(miután Sátánnak ez nem sikerül) fogja kifejezésrejuttatni hatalmát a Gonosszal szemben. Mielőtt ezt megcselekszi, Jehova nevét világszerte hirdetteti.

[5] Az angyalok egy része az ördöghöz csatlakozott Jehova Isten elleni lázadásában s ezek is halálra ítéltettek; az ítélet végrehajtása azonban Isten kitüzött idejéig el van halasztva, amidőn ezeket a kísértőket el fogja pusztítani. Az Úr addig a napig a gonosz angyalok seregét megalázta, amennyiben nem világositotta fel őket szándéka felől s azóta azok sötétségben vannak. „Meg tudja szabaditani az Úr a kegyeseket a kisértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani" (Péter II. 2 : 4—9) Ezek a gonosz angyalok Isten kísértői és az igazság ellenségei. Ezek a lázadók ámitották el később „Isten fiait", illetve oly angyalokat, akik Jehova és az ő szervezete mellett álltak. A Szentirás leirja, hogy „Isten ezen fiai" Sátán és a démonok csalásai által a következőképpen terittettek el az igazság útjáról: A földön Ádám leszármazottai már sokan voltak, férfiak és nők egyaránt; akkor még közelebb álltak a tökéletességhez, mint a mai emberek, a nők tehát akkor még sokkal szebbek és csábitóbbak voltak. „Isten fiai" oly hatalommal birtak, hogy emberi alakot ölthettek s amidőn emberi alakot öltöttek, természetesen szép férfiaknak néztek ki. Ezek nem tartoztak Sátán hívei közé; Sátán azonban oly tervet eszelt ki, hogy őket fogságába ejtse s így a mindenható Isten nevét méginkább meggyalázza. Az ördög Évát használta s általa idézett bajt elő Édenben, most ismét csaláshoz folyamodott és nőket használt fel még több baj előidézésére és az Isten nevének gyalázására. Sátán istentelen szövetségesei (azok az angyalok, akik vele egyidőben Isten ellen lázadtak) ugyancsak testöltési képességgel birtak s „óriások" (nephilimek) alakjában jelentek meg a földön. Ezek ravasz szándékból az ördöggel együtt „Isten fiaiban" oly gondolatokat támasztottak, hogy a szép nők közül vegyenek maguknak feleségeket s így egy új nemzedéket hozzanak létre. Valódi szándékuk azonban arra irányult, hogy Sátán gonosz fenyegetését megvalósitsák és minden teremtményt elfordítsanak Istentől. Efelől áll megirva az Irásban: „És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok és vevének maguknak feleségeket mindazok közül, kiket megkedvelnek vala... Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz és azok gyermekeket szülének nekik. Ezek amahatalmasok (gibborok), kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak." — Mózes I. 6 : 2, 4.

[6] A leszármazottak, akik ebből a házasságból születtek, t. i. a materializált istenfiak és Ádámtól származott nők egybekeléséből „hatalmas", „hirneves" emberek voltak, de rendkivül rosszak voltak; mert Sátán gondnoksága és a lázadó angyalok, a nephilimek felügyelete alatt neveltettek fel. Az összes teremtmények közt, akik akkor éltek a földön, csak Noé volt tökéletes kortársai között, megőrizte tisztaságát Isten előtt és hűségét. A gonoszság a földön nagyon elterjedt s kitünt, hogy Sátán a legtöbb teremtményt maga mellé csábította a földön. „És látá az Úr (Isten), hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön s hogy szive gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz ...Monda azért az Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általuk; és ime elvesztem őket a földdel együtt." — Mózes I. 6 : 5, 13.

[7] A vizözönben csak a testi teremtmények pusztultak el; Sátán és gonosz seregei, a bukott angyalok tovább is életben maradtak s mindent elkövethettek Sátán kihivásának megvalósitására, miszerint minden embert el tud fordítani Istentől. Azok a szellemek vagy angyalok, akik Sátánhoz csatlakoztak lázadásában, törvényszegők, miként maga az ördög is az, illetve az a gonosz vágy füti őket, hogy másokat megkárositsanak és az Istent meggyalázzák. Ezek az Isten kisértői s mindazon embereknek is a kisértői, akik Istennek szolgálnak. Ezek a gonosz angyalok még most is élnek és az Isten ellenségei s azoknak is ellenségei, akik Istennek szolgálnak. Efelől a gonosz ármádia felől áll megirva: „És sokan fogják követni azoknak romlottságát, akik miatt az igazság útja káromoltatni fog. És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel (valótlanságokkal) vásárt üznek belőletek; kiknek kárhoztatásuk (ítéletük) régtől fogva nemszünetel, és romlásuk nem szunnyad." (Péter II. 2 : 2, 3) Az apostol ezen szavai a világ végén fognak teljesülni, a világ vége pedig itt van, s ekkor lesz kivégezve ez a gonosz ármádia. Időközben mindezen gonosz kisértők minden erejüket megfeszitve Isten ellen harcolnak, amennyiben el akarják pusztítani az emberiséget, föképpen azokat az embereket, akik Isten és Krisztus mellé álltak s minden áron igyekeznek megőrizni tisztaságukat. Ezek az angyalok lázadásuk előtt Isten szervezetéhez tartoztak. De amidőn az ördög lázadásához csatlakoztak, lemetszették magukat onnan, s emiatt, amint irva van, „nem őrizték meg eredeti állapotukat". Elszakadtak az Úrtól és törvényszegők lettek. „És azokat az angyalokat, akik nem tartották meg eredeti állapotukat, hanem elhagyták az ő lakhelyüket (emberi testet öltvén), a nagy nap ítéletére örök bilincseken sötétségben tartotta." — Júdás 6.

[8] Ez az elvetemült ármádia nyilván tudja azt, hogy Isten elhatározta az elpusztítását s emiatt harcol az ördög vezetése alatt még mindig Isten- és mindazok ellen, akik Isten mellett állanak. Ezek a gonosz szellemek a vizözön óta azon korlátozások között működtek, amelyek közé helyeztettek. Jézus földönlétekor is működtek s amidőn őket rendreutasitotta, feleltek is neki, ami a következő feljegyzésből látszik: „És a zsinagógában vala egy tisztátlan, ördögi lélektől (szellemtől)

FEL

megszállt ember, aki fennhangon kiálta, mondván: Ah, miközünk hozád Názárethi Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged, ki vagy: az Istennek ama Szentje" (Lukács 4 : 33, 34; Máté 8 : 29) Ezt a láthatatlan ármádiát említi az apostol s nevezi azok kísértőinek, akik most Istennek és az ő országának szolgálnak.

A látható szervezet

[9] Rövidesen a vízözön után, amidőn az emberiség újból szaporodni kezdett, Sátán szervezetet létesített magának, akkor keletkezett az ő látható szervezete. Nimród bálványozás tárgya lett, amit Sátán oly célból csinált, hogy Isten nevét sokkal inkább meggyalázza. (Mózes I. 10 : 8—10) Az emberiség történetének ebben a fázisában létesítette az ördög a valláshagyományt. A vízözön óta a földön minden nép és nemzet gyakorolt valamily valláshagyományt s ezek a kultuszok és szokások a Mindenható Isten nevére gyalázatot zúdítottak s azt eredményezték, hogy az emberek tömegesen Jehova Isten és az ő országa ellen foglaltak állást. Az a kultuszi eszme, melyet az ördög ébresztett Évában, hogy Istenéhez hasonló bölcseséget és ismereteket kívánjon magának, vitte engedetlenségre őt; azóta is a valláshagyomány volt a legfőbb eszköz a földön, amelyet az ördög a Jehova Isten és az ő népe elleni harcában felhasznált. Amidőn Ádámot az Isten halálra ítélte, többek között ezt mondotta a kígyónak t. i. az ördögnek: „Ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te magod és az ő magva között; az széttapodja fejedet, te pedig a sarkát fogod mardosni." — Mózes I. 3 : 15.

[10] Az az „asszony", akiről itt szó van, Isten szervezetét jelenti; viszont a kígyó „magva" az ördög asszonyának az „ivadékát" jelenti, illetve a tisztátlan asszonyban példázott ördögi szervezetet, amely ivadékának az ördög a szülőatyja. Sátán magva tehát mindenkor Istennek, és az igazságos teremtményeknek is ellensége volt. Sátán szervezetéhez vagy gonosz magvához hozzátartozik a gonosz angyalok serege is. Az ördög magvának földi főrészét a valláshagyomány és szervezetek képezik, amelyeket Sátán biztat az Istennel való dacolásra, s amelyek csak azért létesültek, hogy az embereket Istentől eltérítsék és teremtmények vagy tárgyak imádására bírják. Mindenkor tehát a valláshagyomány volt az a kötelék, amely a politikai és imperialista üzletcsinálókat összetartotta. Sátán, az ördög, nagy világhatalmakat létesített, melyeknek mindig ömaga volt a láthatatlan istenük. Emiatt nevezte őt Jézus „e világ fejedelmének", illetve e világ láthatatlan uralkodójának, aki mindenkor szembeszállt Istennel és Krisztussal. (János 14 : 30) Sátán mint a sötétség fejedelme e világ istene, így is nevezi az Írás. (Korinthus II. 4 : 4) Az embereket az igazság ellen törekszik fordítani, hogy ne szolgáljanak Istennek. Sátán szervezetének láthatatlan részében kétségtelenül vannak alosztályok, melyeket fejedelemségeknek nevez, amelyek felett bizonyos démonok uralkodnak s ezek a fejedelemségek gyakorolják a hatalmat a földi nemzetek felett. (Dániel 10 : 30) Isten ellenségei vagy kísértői tehát s mindazoknak is ellenségei, akik Isten és az ő országa mellett foglaltak állást, Sátán, az ördög az ő nemlátható fejedelemségei, hatalmai és gonosz uralkodói vagy fejedelmei (szellemek) az összes gonosz seregekkel és istentelen földi eszközökkel együtt. Ezek a gonosz angyalok egykor megjelenhettek a mennyben is; de az Úr Jézus visszatérése óta ők is és a Sátán is letaszíttattak a földre s azóta erre a földre van korlátozva a működési körük. Emiatt tehát együttdolgoznak Sátán földi szervezetével Isten ellen és azok ellen, akik Istennek és az ő országának szolgálnak.

Tevékenység

[11] Az ördög angyalaival együtt az édeni lázadás óta tevékenykedett s egészen Armageddonig fog tevékenykedni, amidőn elpusztul. Miként Sátán, a „régi kígyó" az ősi csaló, gonosz angyalai is csalók és vitathatatlan jelek bizonyítják, hogy most is megcsalják az embereket. Azáltal működnek, hogy egyes emberek elméjét megszállják s így gonosztettre kényszerítik. Amidőn valaki arra vállalkozik, hogy a Mindenható Istennek fog szolgálni, de aztán hűtlen lesz, a gonosz szellemek könnyű prédájává lesz. Ennek mintapéldája Saul, aki Izrael első királyául választatott. Az izraeliták királyt követeltek maguknak, Isten engedett kívánságuknak s hagyta, hogy Sault királyukul válaasszák. A Mindenható külön megparancsolta Saulnak egy bizonyos dolog teljesítését; Saul kezdetben teljesíteni akarta feladatát, de aztán szándékosan felhagyott vele s így az ördög és gonosz angyalainak kelepcéjébe került. Isten igéje írja: „Az embertől való félelem tört vet, de aki bízik az Úrban, kimentetik." — Példb. 29 : 25.

[12] Amidőn Saul király szembenállott Sámuellel, Isten hű prófétájával, mondta neki Saul: „Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát... de mivel féltem a néptől, azért hallgattam szavukra." (Sámuel I. 15 : 24) Ez kivétel nélkül mindenkire vonatkozik, aki emberektől fél, s emiatt lesz engedetlen Istennel szemben s így Sátán kelepcéjébe kerül. Isten attól kezdve megvonta kegyelmét és oltalmát Saultól. Azután az ördög és az ő angyalai teljesen hatalmukba kerítették Saul elméjét s többször gyilkosságra próbálták rávenni. Végül Saul az endori boszorkányt kereste fel, aki médium volt s a gonosz szellemek általa érintkeztek az emberekkel; Saul ettől a törvényszegő asszonytól kért tanácsot. „Akkor monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek nekem egy halottidéző-asszonyt, hogy elmenjek hozzá és megkérdezzem őt. Szolgái pedig mondának neki: Ímé, Endorban van egy halottidéző-asszony!" (Sámuel I. 28:7) Ez bizonyítja, hogy a boszorkányok és a halottidézők az Isten ellenségei és az embereknek is ellenségeik s ezek hatalmukba kerítve az emberek elméjét, az embereket elfordítják Istentől. Akkor a gonosz szellem újból megcsalta Sault, elhitetvén vele, hogy Sámuel, aki akkor immár halott volt s el is volt temetve, még mindig él. Mivel Sámuel halott volt nem is érintkezhetett az élethenlevőkkel; a gonosz szellemek mindazáltal arra bírták Sault, hogy azt higyje. (Préd. 9 : 5, 12) Saul ebben az időben mint Isten ellensége pusztult el, mivel embertől félt, Istenhez hűtlen lett és teljesen az ördög martaléka lett. (Sámuel I. 28 : 7—20; 31 : 4, 5) Saul ideje óta mindmáig űzik a boszorkányságot. A mai szövetségszegők is Saulhoz hasonló lelki állapotban vannak.

Varázslás és jövendőmondás

[13] A boszorkányok vagy jósnők oly emberek, akik magukat az ördögnek engedik át, akiket ő és angyalai használnak eszközül mint médiumokat az emberek és a bukott szellemek közötti érintkezésben. A varázslás vagy jóslás az ördögtől származik és a lázadása következménye. Sátán, a lázadó eszelte ki a jóslást, ő és elvetemült szellem-szövetségesei a jóslást az emberek elámítására használják. Amidőn Saul nem engedelmeskedett Istennek, mondotta neki Isten prófétája: „Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és

FEL

bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király." — Sámuel I. 15 : 23.

[14] Saul Sátán útjára lépett, Isten parancsa ellen lázadt és ezáltal varázslás bűnét követte el. Isten törvénye pedig világosan megtiltotta a varázslást és a jóslást, mely az ördögtől való: „A varázslót ne hagyd életben magad között!" (Mózes II. 22 : 18) „Ne találtassék te közötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló." -- Mózes V. 18 : 10.

[15] Varázslást, jóslást, szellemidézést évszázadok óta gyakorolnak. A 16. és a 17. században a boszorkánykodás nagy hulláma csapott keresztül Európán és Amerikán. A médiumok sok embert gyötörtek, akik gonosz szellemeket képviseltek s főképpen Angliában, és Skótországban voltak boszorkányégetések és kínzások. („The Encyclopedia Americana, 29. köt. 431. old.) Az amerikai település korai kezdetén szigorú törvényeket hoztak a boszorkánykodás ellen. Minden amerikai ismeri a sálemi (Massachusetts) boszorkánypert. Azok a boszorkányok, akik az ördög és a gonosz angyalok befolyása alatt álltak, azt állították, hogy seprőnyélen, villákon vagy állatok hátán repülni tudnak, ami természetesen fizikailag lehetetlenség. De elámított személyek, akiket az ördög és angyalai elámítottak, kétségtelenül azt hitték, hogy képesek ilyesmikre.

[16] Egy jellemző eset az 1937-ben Oroszországban történt dolog, amidőnis többeket hazaárulás címén bíróság elé állítottak, elítéltek és kivégeztek, miután beismerték, hogy hazaárulást követtek el, sőt olyan dolgokat is bevallottak, amiket semmiképpen sem követhettek el. Ezek az emberek megjelentek a bíróság előtt és hibáztatták magukat, tudván, hogy halálos ítélettel fogják sujtani. Olyasmiket beszéltek a bíróság előtt, hogy olyasmiket tettek, amiket semmikép sem tehettek. Azt állították például, hogy Moszkvából Oszloba, Norvégiába utaztak, mégpedig repülőgépen, melyeket le is írtak, még a számukat is megnevezték, holott oly repülőgépek nem is léteztek sohasem. Ezeknek az embereknek a vallomása, bűnbeismerése, a beismerésük alapján történt kivégeztetésük titokzatos az egész világ előtt, s ismételten kérdéseket intéztek a rádióállomásokhoz és ujságkiadóhivatalokhoz, magyarázzák meg, mi lehet az oka ennek; de senki sem tudta megmagyarázni, mivel Isten igéjét vagy szándékosan vagypedig tudatlanságból nem veszik figyelembe. Ezek az oroszországi emberek tehát, akik magukat hibásaknak nyilvánították, s akiket kivégeztek, kétségtelenül gonosz szellemek befolyása alatt álltak és Saul királyhoz hasonlóan jártak, aki gonosz befolyás hatalmába került volt. Ezek a gonosz szellemek támasztottak oly gondolatokat azokban az emberekben, hogy hibásak és indították bűntény beismerésére, amely bűntényeket sohasem követtek el.

[17] Egy másik jellemző példája annak hogyan működnek a gonosz szellemek, a következő: 1933 február 27-én a német parlamenti épületet felgyujtották, s ez nyitotta meg az utat Hitlernek és társaságának, hogy Németország felett a teljes hatalmat kezébe kerítse, ami sikerült is neki a tüzeset után. Ez a tüzeset pontosan azt eredményezte, amit a nácik maguknak kívántak. Az épületet maguk a nácik gyujtották fel, de azután azt politikai ellenfeleik nyakába sózták s többeket letartóztattak közülök. Egy Lubbe nevezető hollandus ember, akit az ujságok gyengeelméjűnek neveztek, több kommunistával együtt letartóztatásba került és azzal vádolták meg, hogy ő gyujtotta fel a birodalmi épületet. John Gunther amerikai ujságíró jelen volt azon a nevezetes bírósági tárgyaláson és beszámolót irt róla. „Inside Europe" című munkájában tette közzé ezeket a tényállásokat, ebből idézzük a következőket: „Van der Lubbe, a mi modern civilizációnknak egy szerencsétlen teremtése, ami magábanvéve is tipikus, nemcsupán gyengeelméjű volt, de nagyon haragudott is a társadalomra és a hatóságokra és gyujtogatással akarta csillapitani gyenge elméjének szomjuságát. A gyujtogatók valódi tipusa volt. Csavargó, aki a berlini szegény-negyedekben tengette életét s többször is követett el gyujtogatásokat ,amivel el is diecskedett s ez a nácik tudomására jutott. A további tények bizonyitották, hogy a nácik látták el Lubbet gyujtóanyaggal és juttatták az épületbe, hogy aztán bünbaknak megtehessék. Az épületet elemésztő tüz a nácik által vegyészetileg elkészitett anyag volt, melyet a Göring-alagúton keresztül szállitottak és a gyutacsát úgy állitották be, hogy abban a pillanatban lobbant fel, amely pillanatban Lubbe azt hitte, hogy ő gyujtotta fel a tüzet. Lubbe büszkén távozott az épületből, a rendőrség letartóztatta s a nácik terve éppen erre irányult. Lubbe gyenge elméjének kiszemelt áldozata lett." Ugyanez az iró irja: „A bíróság mindig megijedt, amidőn Lubbe szólásra nyitotta a száját". Lubbet kihallgatták és bevallotta, hogy ő gyujtotta fel az épületet. Bevallott oly dolgokat, amiket semmiképpen sem tudott elkövetni. „Büszke volt a gyujtogatására. Zokon vette, ha valaki el akarta volna vitatni töle az ő érdemét". Azóta is megmagyarázhatatlan titok a közvélemény előtt ez a tüzeset. Mi ennek az igazi magyarázata? Van der Lubbe nyilván az előbbiekben emlitett gonosz szellemek áldozata lett, akik az ő elméjét megszállták s elhitették vele, hogy ő gyujtotta fel az épületet. Ezek a gonosz szellemek mindenkiben őrültséget idéznek elő, aki befolyásuk alá adja magát.

[18] Még számos példát tudnánk elmondani a gonosz szellemek működéséről, akik az emberek elméjét hatalmukba igyekeznek keriteni és kétségbeesésbe akarják dönteni őket, ami vesztüket okozza. A munkásságot mostanában oly betegség szállta meg, amit ülősztrájknak neveznek, illetve a munkások a gyárakat megszállották. Többek előtt ez megmagyarázhatatlannak tünt fel. Tény azonban, hogy ugyanaz a gonosz szellemhad, amely Németországban a nácikat sugalmazta, és egy gyengeelméjű ember felhasználására inditotta, hogy súlyos bűntényt vállaljon magára, befolyásolja mások elméjét is s igy idéz elő oly állapotokat, amelyeket az emberek nem tudnak megmagyárázni, s amit azzal a szándékkal tesznek, hogy a nemzetek és a népek pusztulását idézzék elő.

[19] Az ördög és szövetséges gonosz szellemei a vízözön óta erőszakoskodtak az emberek és a nemzetek felett. Éppen most ebben az 1937. esztendőben vett nagyobb hatalmat ez az ármádia egyes nemzetek uralkodói és népei felett. Nyilvánvaló, hogy a különböző országok diktátorai a gonosz szellemek befolyása alatt állanak, akik eleitől kezdve azt akarták és akarják most is, hogy az ördög szándékát keresztülvigyék, illetve a Mindenható nevét gyalázzák és káromolják, s az embereket Istentől elfordítsák és romlásba döntsék.

Látható ellenségek

[20] Az ördög és gonosz angyali seregei nem láthatók emberi szemmel, de látható teremtményeket vesznek igénybe, akik ugyancsak ellenségei Istennek és az ő országának. Az ördögtől származó valláshagyomány fanatikusokká teszi az embereket. Viszont Isten parancsainak szigorú megtartása megtartja az ember ép el-

FEL

méjét. A vakbuzgó emberek gyakran megőrülnek. Jézus Krisztus hű követői a földön nem emberi teremtményekkel állnak-e harcban, akik vakbuzgóak? Nem! Az apostolnak vezérigénkben említett szavai mutatják, hogy az ő harcuk nem ebből áll. Természetesen az ördög és a bukott angyalok embereket használnak földi eszközeikül Jézus Krisztus követőinek üldözésére; de a látható eszközök közül sokan tudatlanságból cselekesznek. Sok vakbuzgót a gonoszság szelleme fűt, becsvágy, irígység, gyilkosságivágy, másokat pedig, akiket az ördög és eszközei kelepcéjükbe kerítettek, résztvesznek a gonosztettekben. Mivel az ördög kezdet óta „gyilkos", azótais gyilkosságokra bujtogatott és a fanatikus vakbuzgók kívánják megölni azokat, akik az igazságra törekszenek. Ez a magyarázata annak, miért akarja a kat. papság és a róm. kat. hierarchia tagjai a mindenható Istennek és országának szolgáit kiirtatni. Nem szokatlan dolog, hogy róm. kat. pap mások meggyilkolását tanácsolja. Például Salt Lake City, Utahban (Amerika) egy kat. pap, az „Intermountain Catholic" kiadója azt a radikális tanácsot adta (s ezzel akar másokat bűntényre rábírni), hogy „Rutherford testének felnyársalása és tüzes fogókkal való tépése bizonyos poetikus igazságszolgáltatást jelentene." Ugyanaz a cikk azt tanácsolja a csőcseléknek, hogy bántalmazzák Jehova Isten tanuit és zárassák börtönbe. Ez büntényre biztató közlemény, de mivel az ellenség uralkodik a világon, ezt a szóbanforgó lapot nem vonják felelősségre. Bizonyos azonban, hogy az ily gyilkos szándék Sátán és a bukott angyalok befolyásának tulajdonítható, akik ily gondolatokat támasztanak a fanatikus vakbuzgók elméjében, hogy másokat meggyilkoljanak, mivel azok az Istenről és az ő országáról szóló igazságot hirdetik s ez az igazság Isten ellenségeit leleplezi. Ugyanezek a gonosztevők igyekeztek megölni Jézust és meg is ölették őt a vakbuzgók által. Jézus hű apostolai is mártíromságot szenvedtek Istennek ugyanezen kísértői részéről. Jézus megmondta a vakbuzgóknak, akik őt támadták és megölni akarták, hogy az ördögtől valók. (János 8 : 40—44) Ez bizonyítja, hogy a láthatatlan gonosz ármádia, az ördög láthatatlan angyalaival harcol Isten, az ő népe és szolgái ellen.

[31] Krisztus valamely igazi követője elkövetne-e valamily gyilkosságot? Határozottan nem! Az igazi keresztény még nem is gyülölheti a testvérét, mert azzal gyilkosnak számít az Úr előtt s ez mutatja, hogy a keresztény harca nem irányul látható teremtmények ellen. (János I. 3 : 15) Egy igazi keresztény ember megkárosítani akar-e egy kat. papot vagy bárkinek is okozni kíván-e testi megkárosítást? Semmiképpen! Ilyesmiből semmi jó sem származhatnék; a keresztény ember cselekedjen jót s ne rosszat. Jézus Krisztus igazi követője senkivel sem kíván viszálykodni, sem testileg megkárosítani vagy megbántani, akár katolikus, zsidó, pogány vagy hitetlen is legyen az illető. Jehova tanuinak kereszténvi munkája nem abból áll, hogy a gonosztevőket testileg bántalmazzák, sőt határozott parancsuk van, hogy hasonló cselekménytől tartózkodjanak. Jézus Krisztus igazi követőinek parancsa úgy szól, hogy az igazságot hirdessék, minden büntetést pedig az Úrra bízzanak, aki a maga kitűzött idejében fogja megbüntetni a gonosztevőt. (Róma 12 : 17, 19) Ama tény, hogy fanatikus vakbuzgók bántalmazni akarják és megkárosítani akarják Jehova tanuit, véglegesen azt bizonyítja, hogy azokat az ördög szelleme és a gonosz angyalok ösztökélik. Amidőn valaki gyülöli a másikat, rosszakaratú és gonosz, ezzel megnyitotta elméje ajtaját az ördög és a gonosz szellemek előtt s azok teljesen hatalmukba kerítik az olyanokat, akikben gyülölség, rosszakarat és gonoszság fészkel. A démonok gyorsan a maguk részére használják ki az oly érzületet, elméjét megszállják és eszközeikül használják fel Jézus Krisztus követői elleni harcukban s így lesz az olyan ember Istennek és az ő népének kísértője. Ez az egyik neme annak, hogyan folytat háborút az ördög láthatatlan serege Isten népével szemben a földön.

A „gonosz szolga"

[32] Az írás szól egy osztályról, amelyet „a bűn emberének, s a veszedelem fiának" nevez. (Thess. II. 2 : 3) Ez a testület emberekből áll, akik részben ismerték Isten szándékát, szolgálni is kezdtek Istennek, Isten szolgáinak vallották magukat, de aztán az ördöghöz pártoltak s eszközeivé lettek. Ennek az osztálynak vagy testületnek főrésze van a „gonosz szolgának" nevezve az Úr Jézus Krisztus által. Azok tartoznak ehhez az osztályhoz, akik egykor fogadalmat tettek Isten akaratának teljesítésére, várták Isten országát, illetve Krisztus uralkodását és visszatérését és a nyilvánosság előtt is kifejezésrejuttatták, hogy az Úr és az ő országa mellé állítak. Ezek egy ideig együttjártak a hűségesekkel. De amidőn az Úr Jézus megjelent templomában, hozzákezdett Isten házának (népének) megítéléséhez, (Péter I. 4 : 17) s így állapíttatott meg, ki van helyes szívállapotban s ki van rossz szívállapotban. (Malakiás 3 : 1—3; Máté 25 : 26, 30—33) Ennek az ítéletnek a kezdetén az összes felszenteltek egyformán álltak az Úr előtt s ő megítélés céljából gyüjtötte őket maga elé. Azok, akik ezen az ítéleten tisztaszivűeknek bizonyultak, az Úr elismerésében részesülnek és a templomba gyüjtetnek, ahol felvilágosítást nyernek és örömmel telnek el szíveikben. Ezek magukat és az önzést teljesen háttérbe állítják és teljesen hívek az Úrhoz és az ő országához. A tisztátlan szívűek ellenben ezen az ítéleten nem részesülnek elismerésben, hanem kárhoztatásban részesülnek; kint állanak, de egy ideig azt állítják, hogy a hívekkel együtt járnak s még mindig Isten gyermekeinek tartják magukat Végül azonban kiderül a romlott érzületük. Mivel a templomon kívül tartózkodnak, természetesen meg van vonva tőlük a templomi világosság, mivel elvakultak, nem értelmesek s önzésük következtében a gonosz világ ura befolyásának engednek. Gonosz szívük feltárul. Az Úr ezeket nevezi „gonosz szolgának". Ezt a „gonosz szolga-osztályt" az eseményekből és az Úr szavaiból teljesen fel lehet ismerni. Erről mondotta Jézus: „Ha pedig ama gonosz szolga így szól az ő szívében: Halogatja még az én Uram a hazajövetelt; és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: Megjő annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja, és ketté vágja őt és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás." — Máté 24 : 48—51.

[33] Világos tehát, hogy a „gonosz szolga" Sátánnak és a démonoknak hatalmába került és a törvényszegő szervezetnek lesz részévé, Istennek és az ő országának ellensége s így az ördög a „gonosz szolgát" az Úr hű szolgáinak támadására használja fel. Mielőtt bárki is az Úr szolgájává lehetne, Krisztus vére útján meg kell tisztulnia, amidőn pedig az illetőből „gonosz szolga" lesz, a démonok veszik hatalmukba, teljesen tisztátlan lesz és sokkal rosszabb állapotba kerül mint volt előzőleg. Erről mondotta Jézus: „Mikor a tisztátlan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nemtalál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És

FEL

odamenvén kisöpörve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy és maga mellé vesz más hét lelket (szellemet), magánál gonoszabbakat és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél." — Lukács 11 : 24—26.

[16] Aki egykor az igazság egy bizonyos mértékével rendelkezett, de aztán elveszti a világosságot és az ördöghöz pártol, abból lesz az ördög leggonoszabb eszköze, kiket felhasznál Jézus Krisztus hű követői elleni harcában. Az ilyenekről áll megírva: „Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat. Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, amely megemészti az ellenszegülőket. Aki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonyságra irgalom nélkül meghal (kivégezték); gondoljátok meg mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja és a szövetségnek vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátlannak tartja és a kegyelemnek Lelkét (szentlelket) bántalmazza? Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a boszúállás és én megfizetek, ezt mondja az Úr; És ismét: Az Úr megítéli az ő népét! — Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni." — Zsidók. 10 : 26—31.

[26] Iskáriotes Júdás jellemző példája a gonosz szolgának. Három és fél éven át az Úr Jézus Krisztus szolgájának vallotta magát; de akkor az ördög megszállta elméjét és Júdás, Sátánnak és ellenségeinek kezére adta Jézust, aki a vakbuzgók által működve, Jézus Krisztust megölette. (János 13 : 2, 27) Júdás vallomása szerint hitte, hogy Jézus a Krisztus; tettének idejében azonban pillanatnyilag nem hitt Krisztus jelenlétében, mert ellenkező esetben nem dűlt volna be az ördögnek. Miközben együtt járt-kelt Jézussal, elméjében nyilván kétségek merültek aziránt, hogy vajjon tényleg Jézus lenne a Krisztus (Messiás). Önzéssel, az Úr iránt gyanakvással volt telítve és testvérei iránt is s ezáltal megnyitotta szíve ajtaját az ördög előtt, aki őt hatalmába kerítette. A „gonosz szolga-osztály" kezdetében ugyan hitt az Úr jelenlétében, legalább is azt mondotta, hogy hisz benne, de azok a személyek, akikből a gonosz szolgaosztály alakult, nyilván nem hittek őszintén benne. Csak állították, hogy hiszik, hogy az Úr jelen van templomában az ítélkezésre. De aztán tisztátlan szívük következtében azt mondták „Az Úr halogatja az ő visszatérését." Ezzel tagadják az Úr Jézus Krisztus jelenlétét, gyorsan Isten ellenségeihez csatlakoznak és üldözni kezdik Isten hű népét. Először rosszat kezdenek beszélni róla, azután már meg is akarják károsítani és el akarják pusztítani. „A gonosz szolga" és a „veszedelem fia" azonos társasághoz vagy osztályhoz tartozik; mindazáltal a „gonosz szolga" a bűnösebb a „bűn embere" között. Ennek tagjai először elfogadták Isten szándékának alapigazságait; de az igazság szeretetét nem sajátították el s ezért mennek a veszedelembe. (Thess. II. 2 : 10) A „gonosz szolga" elveszíti az eszét s többé nem épelméjű. Tagjai a „harag edényei" lesznek s többé miresem jók, csak pusztulásra. — Róma 9 : 22.

Kapzsiság

[28] Vajjon mi okozza, hogy valaki, aki egyszer Isten szolgálatának útjára lépett, később letér? Lucifer volt az első, aki ebbe az osztályba tartozik, s felőle áll megírva, hogy kapzsisága okozta lázadását és pusztulását. (Jeremiás 51 : 13) Akik Lucifert követik, hasonló rossz szívállapotba kerülnek. Isten oly utasítást adott, hogy mindazok, akik vezető szerepet fognak betölteni az izraeliták között, legyenek „Isten-félő férfiak, az igazság hívei, jogtalan haszon gyűlölői." (Mózes II. 18 : 21) Az istenfélő ember sohasem fog olyasmit kívánni magának, amit Isten egy másik embernek adott; mert nem lesz oly vakmerő, hogy olyasmit akarjon magának, ami nem neki adatott, tudván, hogy Isten gyűlölné azt: „Aki gyűlöli a hamis nyereséget (jogtalan hasznot), meghosszabbítja napjait." — Példb. 28:16.

[17] A vakbuzgókról áll megírva, akik közé tartoznak a „gonosz szolga" és a „választásbeli vén"-önzés szellemével rendelkezők is: „Kicsinyektől fogva nagyjaikig mind telhetetlenségnek (kapzsiságnak) adták át magukat; a prófétától fogva a papig mindnyájan csalárdságot űznek." (Jeremiás 6 : 13) „És eljönnek hozzád, ahogy a nép össze szokott jönni s oda ülnek elődbe mint az én népem és hallgatják beszédeidet, de nem cselekszik, hanem szerelmeskedő énekként (szórakoztató beszédnek) veszik azokat ajkukra, szívük pedig (az eszüket) nyereség után jár (atják). — Ezékiel 33:31

[28] Ugyanerről a tárgyról mondotta Jézus: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok magatoktól a telhetetlenséget (kapzsiságot)!" (Lukács 12 : 15) Senki sem maga választhatja magának Isten szervezetében a tiszteletbeli helyet, mert Isten jelöli ki a helyét mindenkinek. „Most pedig az Isten helyezte a tagokat a testbe, úgy amint jónaklátta." (Korinthus I. 12 : 18) „És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem akit Isten hív el, miként Áront is." (Zsidók 5 : 4) Aki tehát Isten szolgájának tartja magát s meglátván valakit valamely tisztségben, azt önzésében maga szeretné elfoglalni magának, hogy azáltal tündököljön s ily szellemmel eltelve így szól: „Ez az ember nemsokára meghal, s aztán én leszek az utóda s nagy munkát fogok végezni" az olyan embert kapzsiság ösztökéli. Akinek az elméjét vagy felületét ily szellem teliti, Sátán és a démonok befolyása alá került s annak idején az ilyen ember Istennek, Jézus Krisztusnak és az ő országának nyílt ellensége lesz. Az ilyen ember nem istenfélő; senki sem haladhat előre és lehet kedves Isten előtt, aki nem tiszteli a Felséges Istent. Az ily önző emberek az ördög hatalmába kerülnek, akiket látható eszközeiül fog használni az „asszony magvának maradéka" ellen, amely az „Isten és Jézus Krisztus bizonyságtételét bírja". (Jelenések 12 : 17) A kapzsiság az önzés leggonoszabb formája.

[29] Sátánnak ugyanezen eszközeit Júdás írja le a lázadó démonokkal kapcsolatban s ebből mások is felismerhetik ezt az osztályt: „Azokat az angyalokat pedig, akik fejedelemségüket nem őrizték meg, hanem elhagyták a lakóhelyüket, örökös láncokkal lekötözve megtartotta a sötétségben az ítélet napjára... Hasonlóképen ezek is, mintha álomban volnának, a testet megfertőzik, a felsőbbségeket megvetik, a dicsőségeket káromolják... Ezek pedig káromolják, amit nem ismernek, viszont amit oktalan állatok módjára természettől ismernek, abban mennek tönkre... Ezek azok a panaszkodó elégedetlenek, élvhajhászók, hetyke beszédűek, akik haszonlesésből hízelkednek. Ti azonban szeretteim emlékezzetek azokra a beszédekre, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai előre megmondtak. Mert megmondták nektek, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak majd, akik a saját bűnös kívánságaik szerint járnak... Ezek azok, akik elszakadnak, érzékiek, lélek (szentszellem) nélkül valók." — Júdás 6, 8, 10, 16—19. Dr. Raffai-ford.

[30] Isten ezen nyilvánvaló ellenségei harcolnak Isten népe ellen, viszont az Úr hű népének nem ezek ellen kell támadniok és harcolniok az Úr parancsa értelmében. Ezekkel nem kell vitatkozásokba bocsátkozni.

FEL

Ellenkezőleg, kerülni kell őket. Azok, akik a „gonosz szolga-osztályhoz" tartoznak, hízelgő szavakkal élnek s így akarnak elámítani és megrontani másokat is, olyanokat, akik az igazságot keresik. Ezek felől mondotta az apostol az Úr irányítása mellett: „Kérlek pedig titeket testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik ama tudomány ellenére, amelyet tanultatok, visszavonást és botránkozást keltenek. Tartsátok távol magatokat tőlük. Mert az ilyenek nem a mi Urunk Jézus Krisztusnak szolgálnak, hanem a hasuknak és mézes-mázos szavakkal, tetszetős beszédekkel megtévesztik az egyszerű emberek szívét." — Róma 16 : 17, 18, Dr. Raffai-ford.

31 Istennek és népének ezen látható ellenségei csupán eszközök vagy szerszámok a láthatatlan fejedelemségek, hatalmak és gonosz tényezők kezében, akik a gonosz világon uralkodnak. A világ bírói, politikai és katonai uralkodói közül is többen Istennek és hű népének ellenségei; de ezeknek a bűne a tudatlanságuk következtében kisebb. A klérus sokkal bűnösebb mint a politikai elem, mivel Isten szolgájának nevezi magát, minek folytán tudnia kellene, hogy nem szabad oly emberek ellen támadnia, akik Istennek szolgálnak. A legkárhozatosabb azonban a gonosz szolga-osztály, mivel egykor hozzákezdett Isten és Krisztus szolgálatához, de aztán nyiltan megtagadta az Urat és az ördöghöz pártolt. Ez alkotja a „bün emberének, a veszedelem fiának" főrészét s a cselekedeteiről ismerhető fel, hogy az ördögnek szolgál-e vagy sem. „Avagy nemtudjátok-e, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgákul szolgái vagytok, vagy a bűné a halálra, vagy az engedelmességé a megigazulásra." — Róma 6 : 16.

Rendíthetetlen

32 Mi most az „utolsó napokban" élünk, tehát veszélyes időben élünk. Ezt most Isten minden hű gyermeke jól tudja. (Tim. II. 3 : 1—5) A láthatatlan ellenség nagyon tevékeny és látható eszközöket használ, főképpen a vakbuzgókat használja Isten népének mindenképpen való támadására. Ha valaki, aki állítólag Isten szolgája volt, hirtelen hátat fordít és közösségesen reájuk támad azokra, akik az Urnak és országának szolgálnak, ez zavart idéz elő azok között, akik nincsenek teljesen megerősödve az Úrban. De az ily törvényszegők útja miatt senki se nyugtalankodjon az Úr népe közül. Senkinek sem fog sikerülni kárt tenni az igazságban, és meg sem rendíthet senkit sem, aki tényleg hűséges Istenhez és az ő országához. Az igazság örökéletű, mindig rendíthetetlenül fog állani, s azok, akik tényleg az igazságból valók, az Úrhoz fognak ragaszkodni, az ő szavára hallgatnak és őt követik. Isten beszéde igaz, s ha mi teljesen Istenben bízunk, tudni fogjuk, hogy mindenek javukra vannak azoknak, akik Istent szeretik és hivatalosak az ő szándéka szerint. (Róma 8 : 28; Kor. II. 13 : 8) Nem fog-e azonban eltántorítani némelyeket mindazon hamis vagy rossz hír, amit Isten szervezetéről és szolgáiról hirtelenek? Aki eltántorodik, azt eltántorítja; de akik igazán szeretik az Istent, azok rendíthetetlenek. Isten meg tudná akadályozni az ördög eszközeit és a rosszhír terjesztőit is, ha akarná. A jelenkor azonban éppen az az időkor, amidőn mindenek meg kell rendülnie, ami megrendíthető, hogy a hűségesek annál inkább kitűnjenek. (Zsidók 12 : 27) Amennyiben az ihletett apostol a hűségeseknek Krisztus visszatéréséről és templomba-gyűjtéséről beszél, valamint a „bűn emberének" fellépéséről, mondja: „Urunknak, Jézus Krisztusnak eljövetele és hozzávaló egybegyülekezésünk dolgában kérünk titeket, ... ne tántorodjatok el józan felfogástoktól, s ne riasszon meg titeket sem valami lélek (szellem), sem beszéd." (Thess. II. 2 : 1, 2, Káldi-ford.) Bármit is következnek el az elvetemültek, nem tántoríthatnak el téged Istentől és Jézus Krisztustól, azokat t. i., akik tényleg szeretik őt és szolgálnak az ő országának. — Róma 8 : 36—39.

33 Tudjuk, hogy harcban állunk s hogy az ellenség mindenáron el akarja pusztítani azokat, akik az Úr mellett állnak. Nem vagyunk tudatlanságban az ördög cselvetései felől, feltéve, ha tanulmányoztuk Isten beszédét. Látjuk, hogy az ellenség hadai mindenfelől ellenünk nyomulnak s mindenféle elképzelhető fondorlatot igénybe vesznek Isten népével szemben; mindazáltal emiatt senki se nyugtalankodjon, aki szereti az Urat. Előre figyelmeztetve lettünk, s ez azt jelenti, hogy előre készüljünk is fel. Ha tudjuk, hogy harcban állunk és az ellenség támadására kell számítanunk, bízzuk magunkat teljesen az Úrra s ne féljünk az ellenségtől. „Ne bosszankodjál az elvetemültekre (illetve ne irigykedjél a gonosztevőkre!" (37. zsoltár 1.) Ne támadjon oly gondolat a szívedben, se elkeseredés, rosszakarat vagy gyűlölet, hogy a gonosztevőkre támadj testileg. Majd az Úr fog leszámolni velük a maga idejében és belátása szerint. Akik az Urat szeretik, bízzanak benne, tudván, hogy a végeredmény az ő akarata szerint fog történni. „Bízzál az Úrban és várjad őt, ne bosszankodjál arra, akinek gonosz útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ (fondorlatokat tervez). Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál (haragudjál), csak rosszra vinne. Mert az elvetemültek kivágattatnak; de akik az Úrban reménykednek, azok öröklik a földet. — Fondorkodik a gonosz az igaz ellen és fogait csikorgatja reá; Az Úr nevet rajta, mert látja, hogy eljön az ő napja. Mert a gonoszak karja eltörik, de az igazakat támogatja az Úr!" (37. zsoltár 7—9, 12, 13, 17) „Ne gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irigykedjél az istentelenekre; mert a gonosznak nem lesz jó vége; az istentelenek szövétneke kialszik. Félj az Urat, fiam, és a királyt (Krisztust); a pártütők (lázadók) közé ne keveredjél". — Példb. 24 : 19—21.

Erős vár

34 Isten gyermekei tudják, hogy magukra hagyatva nincsen erejük, hogy ellent tudjanak állani az ellenség támadásainak; de azt is tudják, hogy van egy erős váruk, amely nem rendíthető meg s amelyben biztonságban lehetnek, ha abban maradnak. Javukra és megerősítésükre áll megírva: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretreméltó és megszabadulok ellenségeimtől." — 18. zsoltár 3, 4.

35 Tegyük fel: ha Isten összes gyermekeinek becsületébe gázolnának és törvénytelen, romlott embereknek tüntetnék fel őket mások szemében —, mi lenne. — Az ellenség ilyesmit is elkövethet; de azzal semmire sem menne az Úr szemei előtt. Isten népének tagjai nem törődnek azzal, hogy az emberek tisztelják őket. Mert mindenekfelett az a fontos, hogyan tekinti őket Jehova Isten és Jézus Krisztus. Jézus megalázta magát. Tehát egyáltalán ne nyugtalanítson minket az, hogy mások milyen véleménnyel vannak felőlünk. Minden szolga a saját urának áll vagy esik. Ha hűségesen Istenben bízunk s neki szolgálunk, fenn fog tartani minket: „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon." — Róma 14:4.

FEL

[36] Azok, akik Isten népéhez tartoznak, az ördög és a démonok, valamint egyéb eszközei támadásának célpontjai? Határozottan; mert ezek harcolnak az Úr felszentjei ellen. Hogyan nyerhetünk biztositékot és igéretet arra nézve, hogy védelemben fogunk részesülni? Erre a kérdésre Jehova válaszolja: „Tábort jár az Úr angyala az őt félők körül és megszabadítja őket." (34. zsoltár 7) Akik istenfélők, Isten mellett fognak állani szilárdan s ezek részesülnek csak az ő oltalmában. De azok, akik a „gonosz szolgához" tartoznak, nem istenfélők; mert ha azok lennének, nem támadnák azokat, akikről tudják, hogy Isten szolgálatában állanak. Aki tiszteli Istent, az Urat, fél megvetni az ő parancsait; nem fél azonban emberektől, vagy az ördög ármádiájától. Jehova így szól szolgáihoz: „A Seregek Urát, őt szenteljétek meg, őt féljétek és rettegjétek." — Ésaiás 8 : 13.

[37] Kerüljünk el mindent, ami Isten- és az ő országa ellen van, s azt, aki gyülöli az Istent, gyülöljük, mivel Isten ellensége és az ő országának is ellensége. Aki Isten népe között szakadásokat akar előidézni — akár volt vagy nem volt is az illető az igazságban —, az olyan embert kerülni kell, mivel zavarokat akar előidézni. Sem időnk, sem okunk nincs arra, hogy az ilyenekkel vitatkozásokba kezdjünk. (Róma 16 : 17, 18) Isten ellenségeivel nem kell bizonyításokba kezdenünk és időnket arra tékozolni. Mi a bizonyítékok halmaza által tudjuk, hogy az Úr Jézus Isten templomában tartózkodik, céltalan tehát afelől vitatkozni azokkal, akik ezt a tényállást kétségbe vonják. Mert aki a templomon kívül van, amúgy sem értheti meg ezt a dolgot. Azon próféciák feltárulása, melyek Isten népe előtt az utóbbi öt év folyamán adattak, sok bizonyítékot tárt fel amellett, hogy az Úr a templomban van, s azok, akik a templomhoz tartoznak, az ő dicsőségét hirdetik s nincsen idejük arra, hogy rosszakaratú támadásokkal foglalkozzanak. (29. zsoltár 9) A „gonosz szolga" járjon akármily neki tetsző úton; aki az Urat szereti, folytassa az ő munkáját és teljesítse az Úr parancsát. A gonosz szellemek vagy démonok, köztük Sátán és Góg is, (Ezékiel 38 : 1—6) minden eszközt megragadnak Isten hű szolgájának elpusztítására; de ha az Urat tiszteljük és szorgalmasan engedelmeskedünk neki, biztonságban leszünk. Amidőn azt látjuk, hogy mások Isten parancsaival ellenkezően járnak el és meg akarják károsítani Isten népét és országát, ne haraguljunk miatta? Igazságos haragot érezhetünk minden igazságtalanság miatt, de az már nem reánk tartozik, hogy a gonosztevőkkel szemben megtorlást alkalmazzunk. Az Irás így figyelmeztet: „Ne haragudjatok és ne vétkezzetek!" (Efézus 4 : 26) A gonosztevővel szemben gonoszság és gyülölet éreztetése és tett leg való bántalmazása, bün; viszont az igazságtalanság gyülölése és a gonosztevőnek útjára való menesztése más dolog.) A megtorlás az Úr joga, ő megfizet, te hát nem a keresztények dolga, hogy büntetést szabjanak ki; aki mindazáltal büntetést szab ki, határozottan az ördög és a démonok befolyása alá fog kerülni. Ne feledjük, Jehova közölte: „Enyém a bosszúállás és én megfizetek, azt mondja az Úr. (Zsidók 10 : 39; Mózes V. 32 : 35, 36) Aki az Urat szereti, nem fog helyet engedni szivében más emberek iránti haragnak, gyülöletnek vagy rosszakaratnak, mert azáltal Isten kisértői számára, a démonok előtt nyitja meg szive ajtaját és biztosan megszálljják őt a démonok. Ahelyett tehát, hogy szivünkben nyugtalankodnánk és mások miatt felizgulnánk, gondoljunk az Úr népének adott parancsolatra: „...Legyünk éberek és józanok. Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk ébrek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvértjébe és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe." (Thess. I. 5 : 6, 8) Mi most harcban állunk s nekünk szól a parancs, hogy készüljünk fel az ellenséggel szemben és induljunk: „Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz nektek, mikor megjelenik." (Péter I. 1 : 13) „A vége pedig mindeneknek közel van." (Péter I. 4 : 7) „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségtek, az ördög mint orditó oroszlán szerte jár, keresvén kit nyeljen el." (Péter I. 5 : 8) Tudva, hogy mindenfelől ellenségek vesznek körül, minek következtében mindnyájan nagy veszélyben vagyunk, Isten hűséges népe bizzon rendületlenül benne és tartsa meg Isten parancsait. Ha féljük az Istent, meg is fogjuk tartani az ő rendeléseit s az ilyeneknek igérte meg határozottan az Isten, hogy megoltalmazza és megvédelmezi. őket. Isten templomának tagjai, akik a templomban is maradnak és az ő rendeleteit megtartják, bizonyosak lehetnek afelől, hogy biztonságban lesznek. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: én oltalmam, váram, Istenem; ő benne bizom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged és szárnyai alatt leszen oltalmad; paizs és páncél az ő hüsége. Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közeleg a te sátorodhoz; mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban." — 91. zsoltár 1—4, 9—11.

A harc

[38] Mivel Isten azt parancsolja hű bizonyságtevőinek, hogy „keljenek hadra", nem azt jelenti-é ez, hogy harcolni tartozunk? Természetesen, azt jelenti. De a harcban pontosan aszerint kell résztvennünk, ahogyan az Úr parancsai rendelik, s nem úgy, ahogyan a Gonosz akarja. Az ellenség a teremtmények meggyilkolására igyekszik, föképpen azokat szeretné megölni, akik Istennek szolgálnak s ezek testi fegyverekkel intézik harcaikat. A keresztény azonban nem ezen az úton jár. Az igazi keresztény senki emberfiának sem okoz testi kárt. A keresztény szigorúan az Úr rendeleteihez szabja magát, mindenkor a szólás-szabadság híve, hogy mindenki, akinek van valami mondanivalója, szabadon meg is mondhassa, amit akar; az Úr legyen a bíró, s akinek nyitva van a füle, azt engedni kell, hogy tudomásul is vegye az igazságot! Az a fegyver, amelynek használata el van rendelve a keresztény számára, s ez az ő egyetlen fegyvere, amelyet jogosan használhat, az Isten igéje, a „Lélek kardja". (Efézus 6 : 17) Ez nem csak védelmi fegyver, hanem támadó fegyver is, amelylyel a keresztény rohamot intéz. A keresztény embernek van megparancsolva, hogy „keljen hadra" az ördög szervezete ellen és használja Isten fegyverét bátran és átütő erővel az ellenséggel szemben. (János I. 4 : 17, 18) Jehova tanui nem akarnak megkárositani senkit sem azért, mert az illető katolikus vagy katolikus szervezetekkel áll kapcsolatban. Csupán azt akarják, hogy Isten törvényéhez híven mindenkivel jót tehessenek, az igazság meglátásához segitsék. Valószinű, hogy a „nagysokaság" többsége (Jelenések 7 : 9—17) a katolikus szervezetekben található. A katolikus nép közül sokan őszinték és megismerni szeretnék az Urat, de arra eddig nem volt alkalmuk. Ez a hierarchia által uralt szervezet az ördög által emelt erődítmény mögé ásta be magát. Ha ezt az erődítményt a „Lélek fegyverével" támadják meg, nagyon meg lesz gyengítve. Isten igéje

FEL

mondja Isten szolgáiról és országáról: „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk (harcolunk). Mert a mi vitézkedésünk (harci) fegyvereink nem testiek (fizikaiak), hanem erősek az Istennek, erődítmények lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak." — Korinthus II. 10:3—5.

[10] Isten igéje, a Lélek fegyvere most átütő erejű a r. kat. szervezet erődítménye ellen s ez a vallásos intézmény erősen megrendül bele. Ez az erődítmény régi hazugságokból épült, s amögött keresnek maguknak menedéket a törvényszegők, de Isten beszéde elsöpri a hazugságoknak ezen menedékét és az őszinte emberek előtt megnyitja a kaput s így megláthatják, hogyan állhatnak Isten mellé s találhatnak ott biztos lakóhelyet. Mivégből vesznek részt Jehova tanui ebben a harcban? A cél a Mindenható Isten nevének és szándékának a hirdetése a nép figyelmeztetésére, hogy az ördög gonosz szervezetéből meneküljön, mielőtt Isten nagy hatalmát a gonosz munkásokkal szemben kifejezi. Jehova tanui ebből az okból igazi örömmel vesznek részt ebben a háborúban; mert a munkájuk, ha hiven végzik azt, azoknak a javára történik, akik szeretik az igazságot és Jehova nevének tisztázására és tiszteletére fog válni.

[11] Jehova az ő kegyelmében nyujt módot tanuinak tulajdonképpeni ellenségeinek felismerésére. Most látják az ő kegyelme által, hogy az ördög az ősi ellenség, hogy Góg a főeszköze a gonoszban s hogy gonosz angyalok seregei vannak vele, akik az eredeti lázadásban résztvettek volt, s hogy ezek mindnyájan egy helyen vannak, amelyet Mágógnak neveznek; (Ezékiel 38 : 1—16; 39 : 1—6) valamint azt is látják, hogy ez a gonosz horda évszázadok óta kizsákmányolja az emberiséget, kegyetlenül uralkodik a világ népein és minden jót kigúnyolt; hogy az ördög valláshagyományt s azokat akik annak vakbuzgói, használta a nép ámítására és Istentől való elforditására; hogy Isten még nem lép közbe arra kitűzött idejéig; hogy azonban most eljött Isten kitűzött ideje, amidön közbelép; hogy szeretett fiát, az Ur Jézust trónjára emelte és uralkodásra küldte, hogy a gonoszt megsemmisitse, de mielőtt azt megsemmisítené, azt parancsolja, hogy nevét világszerte hirdessék, amit az ő tanui tartoznak hirdetni. Jehova egy népet választott ki magának a világból (Apcsel. 15 : 15) s ennek a népnek tagjai az ő tanui, akik az ő nevét hirdetni fogják; az Ur Jézus parancsnoksága alatt küldi őket s a harcban való közreműködésük az ő igéjének ismertetéséből áll, ami a Lélek fegyvere, amit mindaddig folytatniok kell, amig a munka bevégződik. Tudva, hogy az ellenség kétségbeesve harcol, senki sem fog nyugtalankodni, aki őszintén az Úrhoz ragaszkodik, bármi is történjen. Az ördög összes hadait felvonultatja, főképpen a gonosz és lázadó angyalokat, hogy Jehova tanui ellen harcra keljenek, aztán látható eszközeit is felhasználja, akik közül többen őrültek, s ezek által szeretné, ha tudná, előidézni Jehova tanuinak pusztulását. (Jelenések 12 : 17) A gonosz szellemek megszállják azok elméjét, akik büszkék, kapzsiak, tiszteletrevágyakozók, akik nem gyakorolnak önfegyelmet, akik rosszakaratúak, gyűlölködők és rossz szívűek, s amennyiben a démonok az ilyenek elméjét hatalmukba kerítik, teljesen birtokukba veszik és eszközeikül használják a Felséges szolgáinak megtámadására. Főképpen a „gonosz szolga" és vallásvezetők képezik a „bűn emberét", a „veszedelem fiát"; ezek tulajdonítanak maguknak nagy méltóságot s állitják, hogy ők hatalmasak; ezek a törvényszegők harcolnak Isten és szolgái ellen. Eljött tehát az idő, amidön Isten azt parancsolja hűségeseinek, „vonuljanak hadba", mert Isten minden láthatatlan hadai is csatasorba álltak az ellenséggel szemben. Most az összes hivek fel fognak vonulni és suhogtatni fogják a Lélek fegyverét, amennyiben erős támadást intéznek az ellenség erődítménye ellen, amelyet „vallásnak" hívnak. Amennyiben az igazságot hirdetik, felderítik a nép előtt a kétszínűséget és álszenteskedést, amelyet az ördög alkalmazott eszközei útján a néppel szemben s az emberek így lésznek képesek a Krisztusban való szabadság megszerzésére. Az ellenség ellen most inditott támadás megrendíti az ellenség erődítményét s az Ur rövidesen lerontja azt teljesen Jézus Krisztus által. Az armageddoni nagy ütközet Isten szent nevének tiszteletére fogja előidézni a gonoszság pusztulását.

Felszerelés

[12] Ez nem látszatviaskodás, hanem valóságos harc; s az Istennek ezen a földön levő gyermekei, akik ebben a harcban résztvesznek, viselni tartoznak a harci felszerelést. Ez az Úrtól elrendelt páncélzat. Az apostol világi harcos páncélzatát említi azon fegyverzet példázására, amit az Ur azok számára készített, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Látva, hogy mi most ebben a hadban állunk, Isten gyermekei fogadják meg a következő intelmet: „Annakokáért vegyétek föl az Isten minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon és mindeneket elvégezvén, megállhassatok." (Efézus 6 : 13) Miután Isten-és az ő országa mellé álltunk, álljunk rendithetetlenül, bizonyuljunk férfiaknak, akik teljesen érettkorúak a Krisztusban! Hogy erősek legyenek és tisztaságukat megőrizzék, akik az Ur mellé álltak és eredményesen vehessenek részt ebben a harcban, a rájuk bizott feladatot teljesítve, megmondja az apostol a teendőjüket: „Álljatok hát elő „körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel és felöltözvén az igazságnak mellvasába." (Efézus 6 : 14) A derékszij azt példázza: „Én a mindenható Isten és Jézus Krisztus szolgája vagyok, szolgaságom derékszija az igazság!" — A mell a szív helye, az igazság mellvértje a szív helyes megőrzésére mutat. Azért szól így a figyelmeztetés: „Mindeneknél inkább megőrizd a te szivedet; mert abból indul ki az élet." (Példb. 4 : 23) Akik most rendületlenül állanak, vigyázzanak arra, hogy önzetlenek legyenek, hogy viselkedésük indítóoka Isten és emberek iránt is tiszta legyen; mert máskülönben nem állhatnak meg.

[13] Isten vitézei, illetve az ő bizonyságtevői, akik most a földön a háborúban résztvesznek, Gedeonban vannak példázva. Az Ur katonái talpon és úton tartoznak lenni; azért mondja a figyelmeztetés: „Lábaitok legyenek felsarúzva a békesség evangéliumának készségével." (Efézus 6 : 15) Most Isten népe között békének kell uralkodnia. Ha valamely gyülekezetben viszálykodás, civakodás és gonosz beszéd folyik, ez azt bizonyítja, hogy a gyülekezet néhány tagjára a démonok befolyással vannak; a viszálykeltők el fognak bukni, ha csak gyorsan nem változtatják meg viselkedésüket. Most itt az idő, amidön Krisztus egységében szilárdan össze kell tartani. (Efézus 4 : 13) Az ellenséggel szemben most zárt csatarendben kell állani, az igazság közös ügyéért harcolva. (Filippi 1 : 27. 28) Mindenki, aki a templomhoz tartozik, legyen azon, hogy teljes békében éljen testvéreivel, mert máskülönben nem fog a templomban megmaradni. Akik nem élnek békében, biztosan kirekesztetnek. Az idő itt van, amidön az apostol következő szavai azokra vonatkoznak, akik az

FEL

ő kegyelméből az ő házában vagy templomában vannak: „Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába! Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, ó Jeruzsálem! Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város!" — 122. zsoltár 1—3

[45] A jelenkor az ítélet ideje, amidőn a nagy valóságos Dávid ül az ítélet trónján és az Úr házának, a templomnak tagjait figyelmezteti: „Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged-szeretők! Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót neked!" (122. zsoltár 6—9) A krisztusi szeretet tartja őket össze és képesíti őket, hogy zárt sorokban járjanak el az ellenséggel szemben.

[46] Az ellenség tüzes nyilai minden irányból röpködnek, s csak akkor nem ütik keresztül Jehova tanuinak páncélzatát, ha pajzzsal is rendelkeznek, ez a pajzs a hit: „... Mindezekhez felvévén a hitnek paizsát. — Efézus 6 : 16.

[46] A fegyverzetnek ez a része főképpen hangsúlyozva van. Csak úgy lehet hittel rendelkezni, ha teljesen hiszünk Jehova Istenben és az ő igéjében, teljesen abban bízunk és megtartjuk Isten parancsait, ahogyan Jézus is megtartja. Hinni csak úgy lehet, ha ismerjük Isten igéjét, s értelmesek vagyunk, az igére támaszkodunk s nem hagyjuk megzavarni vagy nyugtalanítani magunkat semilyen emberi elmélettől vagy tantól sem s nem térünk le az útról. Miután az Úr zászlaja és parancsnoksága alatt harcba vonultunk, mindhalálig igazaknak, rendíthetetleneknek és híveknek kell lennünk. A hűségesek tudják, hogy arra való tekintet nélkül, hogy mit fog kezdeni is az ellenség ellenük, nem árthat azoknak, akik megmaradnak az Úrban és mindvégig hiven kitartanak az Úr szolgálatában. Az ilyenekről lepattognak a gonoszság nyilai; mert az igazság mellvasában, azaz tiszta, önzetlen szívükön nem hatolhatnak keresztül.

[46] Hinni, a hitben megmaradni és a hűséget megőrizni csak úgy lehet, ha Isten beszédét ismerjük és megértjük és ismerjük az Úrhoz való kapcsolatunkat is; azért mondja a figyelmeztetés: „Tegyétek fel az üdv sisakját!" Az üdv tehát attól függ, hogy értelmesek vagyunk-e, az Úrban bízunk-e, valamily tárgy vagy dolog helyett. A sisak a főt vagyis az elmét példázza, aminek Isten beszédéből kell táplálkoznia. Némelyek úgy okoskodnak, hogy mivel az igazságot immár évekkel ezelőtt megismerték, mostmár nem kell többé tanulmányozniok Isten igéjét (a Bibliát); az ilyenek majdnem bizonyosan elbuknak. Isten a kellő időben tárja fel az igazságot, úgy, ahogyan arra Isten népének szüksége van. Most feltárja próféciáit, hogy az ő népe a földön nagyobb vigasztalásban részesüljön és reményében megerősödjön. (Róma 15 : 4) Ezeket a feltárult igazságokat szorgalmasan kell tanulmányozni, hogy értelmesen megértsük s csak így leszünk képesek helyesen érteni Istenhez és az ő királyához való kapcsolatunkat. A tanulmányfüzet az Úr kegyelméből az igazságot közli s mindazokat Isten igéjével kapcsolatban kell tanulmányozni; mert a Biblia, Isten beszéde bizonyítja nekünk, hogy a helyes úton járunk-e vagy sem. Az emberi elméletek értéktelenek, sőt Isten igéjét megfosztják hatásától. Isten népe nemcsupán a vakbuzgóságot s minden, hagyományon alapuló tant tartozik kerülni, hanem most harcolni tartozik a babonaságok ellen, közölnie kell az igazságot és a Felségeshez s az ő királyához tartozik menekülni. Isten azok számára készíti ezeket az iratokat, akik őt szeretik s ezek az iratok a Szentírással együtt, amelyre hivatkoznak is, mutatják meg Krisztus követőinek a helyes utat. Most az Úr ezen eszközök által segít megállapítani, hogy kik és hol vannak az ellenségeink, hogy fel legyünk készülve és eredményesen tudjunk fellépni velük szemben a harcban.

[47] Az egyetlen fegyver, amit Isten hű képviselői a földön Isten parancsa értelmében használhatnak és használni tartoznak, a „Lélek kardja, azaz az Isten igéje". Hogyan lehet ezt a fegyvert helyesen használni, ha nem ismerik azt? Tanulmányozni kell Isten igéjét s aztán szorgalmasan meg is kell tenni azt, amit az mond. Ebben az igében van Jehova és az Úr Jézus Krisztus minden parancsa, aki a nagy próféta, s most mindenki, aki az ő házához vagy szervezetéhez tartozik, engedelmeskedni tartozik neki. — Apcsel. 3 : 23.

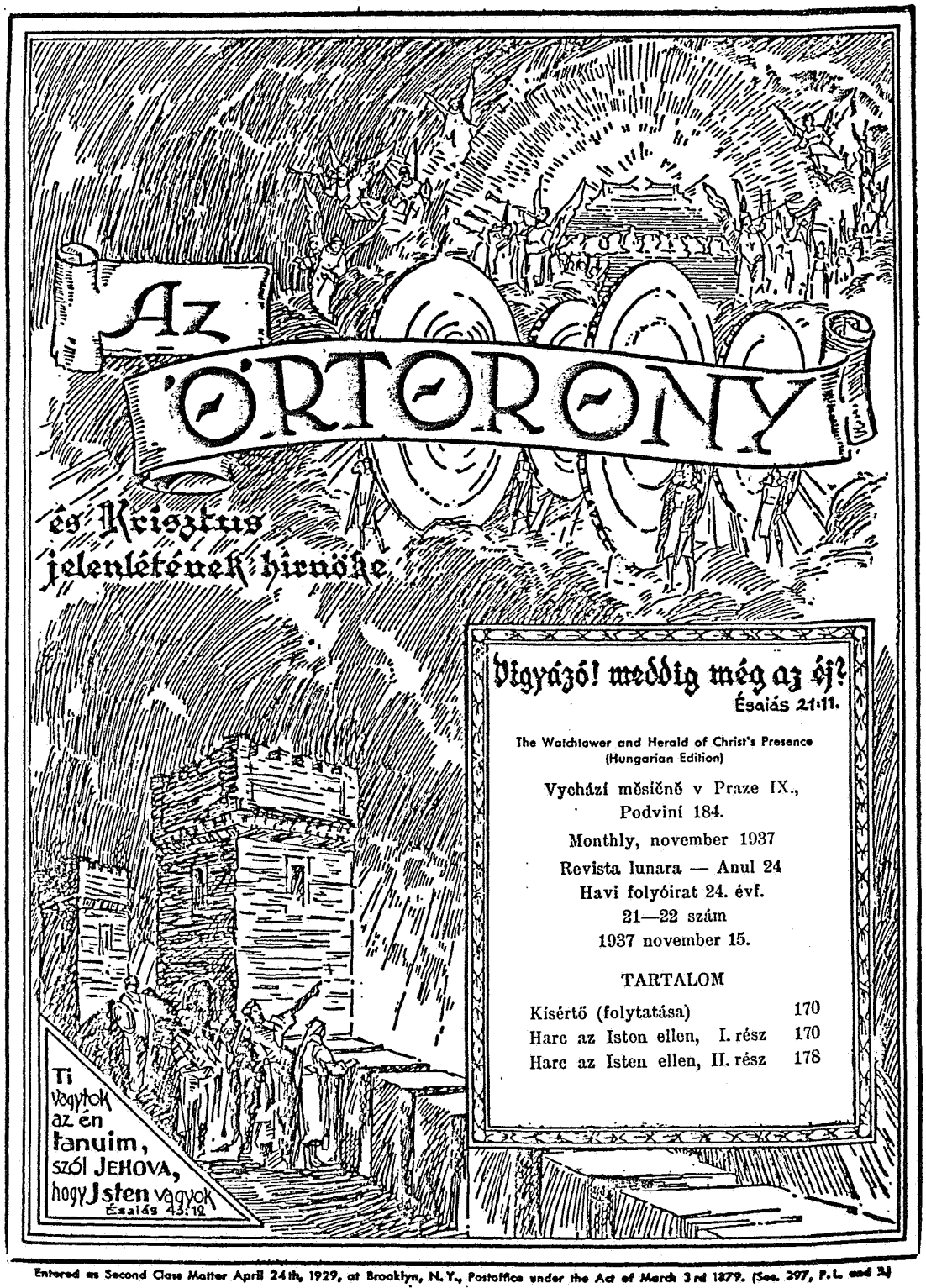
[48] Az Úr hangsúlyozza a teljes egyetértés szükségét és az egyértelmű eljárást, mondván: „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván, minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért." — Efézus 6 : 18.

[49] Isten népének tagjai imádkozni tartoznak, hogy egyetértés és egység uralkodjon közöttük. Határozottan arra vannak figyelmeztetve, hogy a jólétért imádkozzanak s az állandóan hevesbülő harcra való tekintettel így imádkoznak: „Ó Uram, segíts most! Ó, Uram adj most jó előmenetelt!" (118. zsoltár 25) Ez az ország jólétét vagy elősegítését jelenti s mindnyájuknak egységeseknek kell lenniök, hogy kellően meg tudják védeni az ország érdekeit. A hűségesek minden kapzsiságot, rosszakaratot és durva kritizálást kerülni fognak. Elhiszik minden felszenteltnek, hogy megteszi, amit csak meg tud tenni s azért könyörögnek, hogy Isten népét vagy fiait akaratának cselekvésére használja. Ha Isten népének tagjai ebben az értelemben imádkoznak, akkor egyáltalán nem is civakodhatnak egymással, hanem mindenkor összetartva az Isten ellenségével küzdenek s így megőrzik tisztaságukat a Felséges előtt. A harc folyik. Bizonyos, hogy Isten nagy hadvezére, Jézus Krisztus fog győzni s azok, akik mellette állnak a harcban, hivatalosak, választottak s ha mindvégig hiven kitartanak, a győzelemben is részük lesz, valamint Jehova nevének tisztázásában is.

(Tanulmánykérdések a következő számban)

Felelős J. J. Detrich ml. Praha-Smichov, Tylova 16. R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha XVI., Tylova 16

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinì 184.

Monthly, november 1937

Revista lunara — Anul 24

Havi folyóirat 24. évf.

21—22 szám

1937 november 15.

TARTALOM

Kisértő (folytatása)	170
Harc az Isten ellen, I. rész	170
Harc az Isten ellen, II. rész	178

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79. Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam — 1937 november 15 — 21—22 szám

Kísértő

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Kitől és kihez szól a parancs: „Hadd keljünk fel ellene hadra!“ Ki ellen? Mikor kerül alkalmazásra ez a parancs?
2. Miért fontos, hogy a templom-osztály tagjai megállapítani legyenek képesek kicsodák az ellenségeik?
3, 4. Kicsoda az Isten ősi ellensége? Miért? Mily ítélet vár a gonoszra s miért? Miért nem hajtották még végre ezt a büntető ítéletet?
5. Magyarázd meg miképpen kerültek mások is ezen isteni büntetés alá a mennyei seregek közül? Mi lesz a vége annak, hogy letértek az igazság útjáról?
6—8. Miért engedte meg Jehova a vízözön bekövetkezését? Mit ért el azzal? Alkalmazd Péter II. 2:3-at. Mily fényt derítenek Júdás 6, Lukács 4:33, 34 és Máté 8:29 a gonosz szellemekre?
9, 10. Mutasd ki a valláshagyomány eredetét s azt is mi lesz a gyakorlatának eredménye? Kicsoda az „aszszony magva“? Miből áll a „kígyó magva“? Magyarázd meg a) Jézusnak Sátánra mint e világ fejedelmére való utalását, b) az apostolnak Kor. II. 4:4-ben való kijelentését! Mily fényt derít Dániel 10:13 erre? Mi az oka Sátán szervezete földi ágának mostani feltűnő tevékenységének azok ellen, akik Istennek és országának szolgálnak?
11. Hogyan illik rá Sátánra a „régi kígyó“ elnevezés?
12. Hogyan képez kelepcét az „embertől való félelem“?
13—17. Mi a varázslás és jóslás? Mutass ki feltűnő példákat a gonosz szellemek működéséről?
18, 19. Mik a bizonyítékai, hogy az ördög és szövetséges gonosz szellemei most rendkívüli tevékenyek az emberek és a nemzetek feletti hatalom gyakorlásában?
20, 21. Mi az oka a gonoszság, kapzsiság, irigység, gyilkolási vágy szellemének, amely ma oly sokféleképpen jelentkezik főképpen a vakbuzgók között azokkal szemben, akik Jehova Istennek szolgálnak? Hogyan viselkedik e tekintetben helyesen Isten népe?
22—24. Mutasd ki szövegek és tények alapján ki a „gonosz szolga“? Indokold meg egy ily osztály létezését! Mutasd ki, hogy mostani állapota „rosszabb az elsőnél“! Mily kapcsolatban áll a „gonosz szolga“ a „bűn emberével“, a „veszedelem fiával“? Mily sorsra jut ez az osztály?
25. Mutasd ki, hogy Iskáriotes Júdás találó képe a „gonosz szolgának“?
26—28. Magyarázd meg szövegek alapján miért fognak többen elbukni, miután Isten szolgálatának útjára léptek! Mutasd ki a kapzsiság rossz- és káros voltát!
29, 30. Júdásnak mily kijelentéséből ismerhetjük fel azt az osztályt, amelyet Sátán, Isten népe elleni harcában felhasznál? Ezzel összefüggésben helyesen hogyan viselkedjünk a „gonosz szolga-osztály“ tagjaival szemben? Miért?
31. Hasonlítsd össze mily büntetésreméltók azok, akik most Istennek és népének is ellenségei?
32. Mutasd ki, hogy a Tim. II. 3:1—5, és Thess. II. 2:1, 2-ben feljegyzett figyelmeztetés főképpen Isten jelen népének figyelmeztetésére szól! A rosz hiresztelések meg fognak-e rendíteni valakit is az Úr népe közül? Miért nem?
33. Hogyan szolgálja most a célját a 37. zsoltár 1, 7—9, 12, 13, 17 és Példb. 24:19—21?
34, 35. Mily intézkedést tett Isten, csakhogy gyermekei ellen tudjanak állani az ellenség támadásainak? Mitévők legyenek, ha rosszhirbe keverik őket és törvényszegő embereknek tüntetik fel?
36. Kinek lett biztonság és védelem ígérve? Miért?
37. Honnan tudhatjuk, kit és mit kerüljünk? Mutasd ki szövegek alapján hogyan viselkednek helyesen Isten népének tagjai azokkal szemben, akik őket Isten szolgálatában akadályozzák s másképen is meg akarják károsítani, s miért ez a viselkedésük a helyes?
38. Mily módszereket használnak fel ellenségeink a harcban? Mi képezi a helyes eljárását Isten népének ebben a harcban? Miért?
39. Miért vesznek részt ebben a harcban Jehova tanui és társaik? Mi bizonyítja, hogy fegyverüknek eredménye van?
40. Magyarázd meg a jelen helyzetet, mely szükségképpen maga után vonta a jelen harcot! Írd le a csatarendet mindkét fél részéről! Mit képezik a támadási pontokat s mely eszközöket és módszereket használnak az egyik, és a másik oldalon?
41—47. Mily célt szolgál az Efézus 6:13-ban említett felszerelés? Magyarázd meg szövegekkel, hogyan követik a 14. versben említett tanácsot! Hasonlóképpen a 15., 16., és 17. verseket illetőleg is!
48, 49. Magyarázd meg és alkalmazd Efézus 6:18-at! Hogyan fog végződni ez a háború az abban közreműködők részére?

(Angol W. 1937 június 1.)

Harc az Isten ellen

I. rész.

„Útálat az Úrnál az istentelenek útja.“ — Példb. 15:9.

JEHOVA kísértője, az ördög, Isten ellen folytatott harcában minden eszközt felhasznált. Legfinomabb eszközeinek egyike, amivel a kísértő a legtöbbet ártotta az embernek, a vallás volt. Ha a nép oktatva lett volna afelől, hogy a vallás az ördögtől származik, kétségtelenül kevesebb vakbuzgó lett volna a földön. Most azonban elérkezett a nép felvilágosításának ideje. Isten nagy ellenfele, vagy kísértője az ördög. Most világos, hogy az ördög évszázadok óta vallást használt Isten ellen való harcában és az emberiség megkárosítására. Most szükségesnek látszik azok érdekében, akik Isten iránt jóindulatúak, s akik ennélfogva békét, megelégedettséget, boldogságot és életet szeretnének maguknak, tisztán eléjük tárni a vallás romlottságát, hogy kellő alkalmuk nyíljon a maguk megvédésére. Jehova tanúira sok üldöztetést fog hozni az igazság feltárása a „válláshagyományok“ felől, — s ez máris megkezdődött; mert a kísértő jól tudja, hogy mihelyt a nép világosan megérti a vallás tulajdonképpeni mibenlétét, többé nem lesznek oly alkalmak a népek ámítására, mint azelőtt.

FEL

Azonkívül Jehova tanui részére is szükségesnek látszik, hogy tüzetesen megismerjék a vállások gyakorlatának eredetét és annak a népekre való hatását, hogy annál inkább képesek legyenek Jehova felséges nevének világszerte való hirdetésére és azok segítségére, akik Istennek és Krisztusnak kívánnak szolgálni. Ebből az okból mutat rá itt az Őrtorony ismét nyomatékosan arra, ami Isten ellen harcol, ami törvénytelen és szörnyűség az Úr előtt.

[5] A mindenható Isten az első világnak a vízözön által véget vetett. A vízözön minden testet elpusztított a föld szinén azzal az ivadékkal együtt, amely „Isten fiainak" és az „emberek leányainak" egybekeléséből származott. Csak azok az emberek maradtak meg az életben, akik a bárkában voltak. „...A régi világnak sem kedvezett, de Noét, az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát." (Péter II. 2 : 5) Azok, akik akkor elpusztultak, istentelenek és útálatosak voltak Jehova előtt. A földön csak Noé, három fia és Noé családjának másik négy tagja maradt meg. „Isten fiai", akik emberek lányait vették feleségül, Sátán fogságába kerültek, viszont a törvényszegő angyalok, akik eredetileg résztvettek Sátán lázadásában, lealacsonyított állapotba vagy lakóhelyre vettettek. Isten az ördögöt nem fosztotta meg hatalmától; ennek az okát tanulmányunk későbbi részeiben fogjuk meglátni. Közvetlenül a vízözön után más világ kezdődött s ez a világ tart még most is. A legtöbben azt hiszik, hogy ez a világ mindörökké fennmarad; ebben azonban tévednek. Az ég és a föld alkotja a világot; az ég a világnak ama része, amely emberi szemeknek láthatatlan, viszont a föld az a része, amelyet emberi szemeinkkel láthatunk. A vízözönkor végrehajtott ítélet nem terjedt ki az angyalokra; de a láthatatlanok és a láthatók közt fennálló összeköttetést a vízözön lerombolta. Írva van: „hogy egek régtől fogva voltak és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; amelyek által az akkori világ vízzel elborittatván, elveszett. — Péter II. 3 : 5, 6.

[6] Örökké fen fog maradni a mai világ, illetve a látható és a láthatatlan részében? A Szentirás erre a kérdésre a következőképpen válaszol: „A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára." (Péter II. 3 : 7) Az Úr a mai világot a „jelenvaló gonosz világnak" nevezi (Galata 1 : 4) s ez fog Isten elhatározása szerint elmúlni vagy elpusztulni. A „tűz" a teljes megsemmisülés képe s ez fog a jelenlegi világra következni. Sátán, az ördög a fejedelme vagy uralkodója a mai romlott és pusztulásra ítélt világnak. (Korinthus II. 4 : 4) Mialatt ez a világ elmúlik, egy új világ fog keletkezni, amely felől az Írás a következőket mondja: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik." (Péter II. 3 : 13) A föld népessége a vízözön után Noéból, három fiából, Sem, Kám és Jáfetből és Noé családjának többi tagjaiból állott. „Azután megálda Isten Noét és az ő fiait és azt mondá nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a földet." (Mózes I. 9 : 1) „Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Kámnak és Jáfetnek nemzetsége, és fiaik születének az özönvíz után." (Mózes I. 10 : 1) Az emberiség akkor kezdett szaporodni.

Az élet szentsége

[7] Jehova közvetlenül Noénak a bárkából való távozása után közölte az élet szentségéről szóló szövetségét. (Mózes I. 9 : 9—11) A szövetség Isten ünnepélyes és változhatatlan akaratának kijelentését képezi. Isten minden teremtmény tudtára akarta adni, hogy az élet a Teremtőtől nyert adomány, s hogy a Teremtő engedelme nélkül senki sem jogosult elpusztítani vagy valakit megfosztani az élettől. Isten a madarakat és az állatokat az ember táplálékául rendelte. (Mózes I. 9 : 2—4) Amidőn valaki embertársát Isten akarata ellenére megöli, az illető gyilkos lesz és meg kell halnia. (Mózes I. 9 : 6) Az állatok haszontalan öldösése is az örökkévaló szövetség megrontását jelenti (Mózes I. 9 : 5) A törvény csak oly esetben engedi meg az embernek az állatok megölését, ha táplálékául szükséges az; de ha csupán sportkedvtelésből vagy gyilkolási vágyból kifolyólag öldösi az állatokat, ez az élet szentségéről intézkedő örökszövetség megszegését jelenti.

[8] A szövetség kihirdetése után az ördög felfedezett egy oly módot, amely útján Isten nevét újból meggyalázhatja, amennyiben az embereket megszegésére fogja rávenni. Ez a kihágás főképpen Nimród esetében lett kirívó. Nimród, Kámnak, Noé egyik fiának volt az ivadéka. „Nimród ... hatalmas kezdett lenni a földön." A „hatalmas" szó ebben a szövegben (Mózes I. 10 : 8) ugyanoly értelemben fordul elő, mint Mózes I. 6 : 4—ben, ahol „hatalmasoknak" van fordítva, s azon ivadékról szól, amely a szellemi teremtményeknek (Isten fiainak) az emberek lányaival való házasságából származott. „Ez (Nimród) hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród!" (Mózes I. 10 : 9) Nimród dicsőségre vágyakozott, vérszomjas és harcias szellem fütötte, kedvét lelte a rossz cselekedetekben, s nyilván az ördög s annak démonai tartották befolyásuk alatt. Nimród a vadállatokat tisztán gonosz vágyainak kielégítése céljából öldöste; fiatal embereket fegyverzett fel és képezett ki gyilkos cselekedeteinek utánzására, s ezek az emberek voltak csodálattal eltelve Nimród iránt és tisztelték őt elvetemültségéért (amit bátorságnak tartottak). Nyilván az ördög tanította meg erre az embereket, hogy jobban ragaszkodjanak egy teremtményhez, mint a Teremtőhöz. Nimród felől az áll megírva, hogy „hatalmas vadász volt az Úr előtt" (azaz, hatalmasabb és okosabb volt a Mindenhatónál). Az a tisztelet és elismerés, amiben őt részesítették, kultusz volt, s akkor kezdődött meg a vízözön után a vallás (hagyomány) kultusz.

[9] A hagyomány (vagy vallás) a tiszteletnek oly formáját jelenti, amelyben teremtmények egy másik teremtményt részesítenek, amidőnis a tiszteletbenrészesítettet maguk felett állónak, imádásra és tiszteletre méltónak tekintik. Az ördög Nimród apjának, Khúsnak az elméjét befolyása alá kerítette és Khúst, Kámnak a fiát használta fel hamis vezetőnek, hogy a szaporodni kezdő népet elfordítsa Jehova Istentől. Fiát, Nimródot más fiatalemberekkel együtt Isten örökszövetségének megszegésére és teremtmények tiszteletére képezte ki, ami azon cél végett történt, hogy a teremtmények elméje a Mindenható Istentől elterelődjön. Sátán, szövetséges ördögeivel ezáltal kihívta Istent, káromolta nevét és vallás (hagyomány) kultuszt létesített a földön. Mostántól fogva jusson- és tartsuk eszünkben a következőket: Mindig a hagyomány volt azon főeszköz, amelyet az ördög használt a mindenható Isten nevének gyalázására és így idegenítette el az embereket a Felségestől.

[10] A politika azon eszköz és művészet, amely a népek megszervezését és kormányzását végzi, illetve emberi szervezeteket igazgat. Miután a kultusz szervezése megtörtént és működni kezdett az embereknek Istentől való eltérítésére és teremtmények tiszteletére, azt a politika követte nyomon illetve egy szervezet, amelyet az em-

FEL

berek kormányzására és felettük való uralkodásra használtak. A vezetést politikai téren is Nimród, a kultuszalapító vette át és ő lett az uralkodó vagy király. „Az ő birodalmának (királyságának) kezdete volt Bábel." (Mózes I. 10 : 10) Nimród, vallásbeli és politikai szövetségeseivel városokat kezdett alapítani és a népet azokba gyüjtötte össze; ezzel megkezdődött a gazdasági élet, a kereskedés is, illetve a kölcsönös kereskedelmi érintkezés. Vallás, politika és kereskedelem attól kezdve az ördögnek és szövetségeseinek kezébe került s ezek útján kormányozta a világ nemzeteit, uralkodott felettük és távol tartotta őket a Mindenható Isten szolgálatától.

[8] Amenyiben az ördög törvényszegő angyalaival tovább kidolgozta azon gonosz tervét, amely útján az embereket Istentől eltéritse és teremtmények tiszteletére birja, oly gondolatot támasztott bennük, hogy az üdvösségüket a saját cselekedeteikkel munkálhatják s az a saját- és más teremtmények hatalmában áll. „És mondának: Jertek építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén." — Mózes I. 11 : 4.

[9] Az ördög kultusz által birta rá az embereket arra, hogy Sineár rónaságain telepedjenek meg és a Bábel-tornyot megépitsék, ami magyarul „Isten kapuját" jelenti. Akkor merült fel tehát az ördög azon vallása, amely útján a Mindenható Istennel dacolni akart. Isten nyilván egy kultusznak szervezett mozgalom által való létesitése miatt lépett közbe és zavarta össze az emberek nyelvét, minélfogva héberben a „Bábel"-szó zavarodást jelent. Isten immár akkor, kezdetben kifejezésre juttatta helytelenítését a „kultusszal" szemben s azzal juttatta kifejezésre, hogy az szörnyüséges az ő szemeiben, mivel az ördög szerezménye. Az emberek között misem idézett elő annyi zürzavart, mint a sok különböző vallás. A vízözön óta a sokfelé vallás használtatott fel főeszközül a nép megzavarására, elámítására és félrevezetésére, aminek az lett az eredménye, hogy az igazi mindenható Istent nem ismerik és nem tisztelik. Már ez magában véve is kellő bizonyíték arra nézve, hogy a vallást az ördög szerezte és használta az emberek megtévesztésére és Istentől való eltérítésére. A népek a valláshagyományok következtében babonásak lettek és könnyen a vallásvezetők hálóiba kerülnek, minek következtében aztán a politikusok könnyen hatalmukba kerítik a népet, hatalmuk alá hajtják s igy válik lehetővé az üzlet vagy kereskedelem részére az embereket megfosztani jogaiktól és becsületesen keresett szerzeményüktől.

[10] Bábel és Babilon azonos jelentőséggel bir. Babilon, az ördög szervezetének az elnevezése, amely három elemet: valási, politikai és kereskedelmi elemet foglal magában a világ népein való uralkodás céljából. Az ördög hivei a vallást önző érdekeik szolgálatában használják s emiatt mondja Isten az ördögnek: „Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; ezért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalamzó kérub, a tüzes kövek közül. Vétkeid sokaságával, kereskedéseid hamisságában megfertőztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek." — Ezékiel 28 : 16, 18.

[11] Sátánt önző haszonlesése indította arra, hogy a Mindenható Isten ellen lázadjon s aztán vallást, politikát és kereskedelmet kezdett használni olthatatlan, kapzsi vágyának táplálására. Ezzel egyezően áll megírva: „Minden rossznak gyökere a pénz szerelme; mely után sóvárogván, némelyek eltévelyedtek a hittől és magukat általszegezték sok fájdalommal." — Timótheus I. 6 : 10.

[12] A „pénz" szó ebben a szövegben olyasmit jelent, amivel a hasznot mérni, illetve annak megmérését kifejezni lehet. Nem a forgópénzben van a hiba, amit „pénznek" neveznek, hanem a bün azon vágyból származik, ami önző hasznot jelent bárki számára is. Sokan, akik kezdetben hittek Jehova Istenben és szolgálni kezdtek neki, kapzsi vágy hatalmába kerültek s ez az olthatatlan haszonvágyuk okozta bukásukat. Ugyanily úton járt Sátán is, s ugyanezen úton jártak mindenkor azok is, akik neki szolgáltak. Erre a célra használták fel a vallást is, az ördög igy használta fel az embereket, hogy magukat valamily ügynek szenteljék, főképpen neki szenteljék s azáltal Istentől elforduljanak.

[13] Babilon alapítása után más szervezett országok keletkeztek, nevezetesen: Egyiptom, Asszíria, Perzsia, Görögország, Róma, stb. Mindezen nagy világhatalmak alosztályaikkal vagy azon nemzetekkel együtt, amelyek nekik voltak alárendelve, valamily vallást gyakoroltak, ami még most is igy van. Babilon az összes vallások anyja, viszont az apa az ördög. Emiatt az összes vallások jogos elnevezése Babilon. Az ördög Isten legnagyobb ellensége vagy kisértője, s az ő vallása az ember halálos ellensége. Az ördög szervezetét egy parázna nő példázza, melyet Babilonnak hívnak. Emiatt tartoznak az összes vallások Babilonhoz s főképpen azon vezető vallás, amelyet minden „keresztényinek" nevezett országban ismernek. A vízözön óta minden nép, nemzet és törzs gyakorolt valamily vallásformát, amire a Gonosz és szövetséges gonosz szellemei indította vagy birta rá. Emiatt áll megírva Babilon felől a Bibliában. hogy „paráznaságának borával minden nemzetet megrészegített." (Jelenések 14 : 8) „És az ő homlokára egy név vala irva: *Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld útálatosságainak anyja.*" (Jelenések 17 : 5) Mindez azt mutatja, hogy a vallás az ördög eszköze, azt használja a Mindenható Isten ellen való harcában, azáltal hivja ki, gyalázza és ámítja el az embereket és fordítja el a Mindenható Istentől, akit Jehovának hívnak.

[14] A felekezeti szervezeteket olyanok alapították a földön, akik gonosz befolyás alatt álltak, akiken a nagy ellenség, Sátán, az ördög uralkodott, vagy uralkodik. Ez a tényállás, akár tudják vagy sem, az illetők; ezt a Biblia mondja. Ezáltal nem akarunk egyetlen embert sem megbántani. Ez nem lehet sem ok, sem mentség, és semmi jó sem származhatnék abból, ha valakit nevetség tárgyává tennénk. Mi csupán a tényállást kivánjuk nyiltan a nép előtt feltárni, hogy minden becsületes ember megismerje a tulajdonképpeni ellenségeit. Két nagy szervezet van, nevezetesen: A Mindenható Isten szervezete, amely teljesen tiszta, igaz és igazságos; és az ördög szervezete, aki az utánzó isten, amely törvénytelen és teljesen gonosz. A világ népei ezen szervezetek közül vagy az egyiknek, vagy a másiknak szolgálnak. Az ördög, gonosz angyalai, s támogatóik mindenkor Isten ellen harcolnak, az ő nevét gyalázzák, az embereket elvonják Istentől és romlásba döntik. Ez a gonosz szervezet mindenkit el akar pusztítani, aki Jehova mellett áll, miképpen a régi prófétákat is el akarta pusztítani, akik Isten mellett álltak és Istennek szolgáltak. Isten hűséges szolgája a Felséges meghatalmazása és sugallat alatt kimutatja, hogy az ördög pártján álló hatalmak nagy hadjáratot indítanak Jehova hívei ellen. A következőket mondja: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének

világbirói ellen, a gonoszság lelkei (szellemei) ellen, melyek a magasságban vannak." (Efézus 6 : 12) Láthatjuk tehát, hogy Sátán és elvetemült szövetségesei, akik eredetileg lázadásakor csatlakoztak hozzá, a gonosz világ hatalmai, fejedelemségei és láthatatlan uralkodói, akik a sötétségben (láthatatlanságban) működnek mint az ember ellenségei. Azok, akik a Mindenható Isten szervezetében vannak, az ördögi hatalom és uralom ellen küzdenek s emiatt tartoznak megmondani a valláshagyományok felől a tényállást, — s ez harcot jelent —; mert a valláshagyomány volt a főeszköz, amivel a népet tévútra vezették. Isten hű szolgái ebben a harcban azonban nem használnak testi fegyvereket, s testi kárt senkinek sem okoznak. Nekik csak egy fegyverük van, s ez a „Lélek kardja, azaz, Isten igéjo." (Efézus 6 : 13, 17) Jehova a mellette állóknak mondja, akik ebben a hadjáratban az ő szolgái: „Ti vagytok az én tanubizonyságaim, ti tartoztok oktatni a népet az én nevem, az én országom és végzéseim felől!" (Ésaiás 43 : 10, 12) Isten ezen tanubizonyságai emberek, akik testben élnek, de csak az igazság fegyverét használják, amivel Jehova szerelte fel őket. „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk (harcolunk). Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istenben, erősségek lerontására." — Korinthus II. 10 : 3, 4.

[15] Jól értsék meg tehát, a Mindenható Isten valódi szolgái és Jézus Krisztus követői nem folytatnak harcot egyetlen ember ellen sem, sem zsidó, sem pogány, sem katolikus, sem protestáns, sem hitetlen ellen. Egyetlen embernek sem akarnak kárt okozni, hanem csupán az igazságot kívánják hirdetni azok érdekében, akik megismerni szeretnék a helyes utat. Mindenféle nemzetiségű embere kerültek Sátán és szövetséges gonosz angyalainak ravasz befolyása alá; de az ilyen embereket csak sajnálni lehet. Jehova tanuinak a kiváltsága és kötelessége, hogy önökkel az igazságot közöljék, úgy, ahogyan Isten parancsolta, hogy az istenfélő emberek megtalálhassák azt a helyet, ahol védve lehetnek ellenségeikkel szemben. Isten beszédének az igazsága tehát figyelmeztetésül hangzik el a jóindulatú emberekhez, hogy arra hallgatva, a biztonság helyére menekülhessenek.

Jehova tanui

[16] Ábel, Énok, Noé hívek voltak Jehovához és tisztaságukat megőrizték Isten előtt. A Mindenható nevének tanui voltak. Noé a vízözön után 350 évvel halt meg, (Mózes I. 9 : 28, 29) s ezen idő alatt Noé leszármazottai gyorsan szaporodtak. Abban az időben majdnem mindenki Sátánnak és más ördögöknek a befolyása alá került. Noé elhunyta után két évvel született Ábrahám. Ábrahám Káldeában, Ur városában lakott. Szerette a Mindenható Istent és neki szolgált. 75 éves korában Isten parancsára Kanaánba költözött: „És monda az Úr Ábrahámnak: Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok neked. És nagy nemzetté teszlek és megáldalak téged és felmagasztalom a te nevedet és áldás leszesz. És megáldom azokat, akik téged áldanak és aki téged átkoz, megátkozom azt; és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei. És kiméne Ábrahám, amint az Úr mondotta vala neki és Lót is kiméne övele; Ábrahám pedig 75 esztendős vala, mikor kiméne Háránból." — Mózes I. 12 : 1—4.

[17] Azért költözött oda, hogy Jehova nevének bizonyságtevője legyen. Jehovának voltak néhány hű tanui az édeni lázadás óta, habár csak kevesen is voltak a többiekhez képest. Isten közölni kezdte, hogy senki sem részesülhet az ő áldásában, aki nem hiszen benne és nem engedelmeskedik az ő parancsainak; így kezdte hirdetni az evangéliumot Ábrahámnak. „Eleve látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek! Ekként a hitből valók áldatnak meg a hivő Ábrahámmal." — Galata 3 : 8, 9.

[18] Ábrahám az igazság prédikátora volt, tehát Jehova Isten tanuja. Ábrahámnak és Sárának abban az időben született egy fiugyermeke, Izsák. Isten Ábrahám és Izsák útján kezdett prófétai képeket alakítani, a saját szeretett fiát, Jézus, az ígéret igazi örökösét példázva, akit erre a földre fog küldeni, s aki Jehova hív és igaz tanuja lesz, áldozati halált fog elszenvedni, így az ember váltságdíját megszerezvén, hogy aki hiszen Istenben és Jézus Krisztusban, kimenekülhessen az ördög kelepcéjéből és megtalálja az örökéletet. (Mózes I. 22 : 1—18) Isten korlátlan akarata szerint tárta fel szándékát és aszerint is hajtotta végre, s az ő elhatározása biztosan teljesülni fog, úgy ahogyan kijelentette. (Ésaiás 46 : 11) Ettől a ponttól kezdve fogjuk látni, hogy az ördög a valláskultuszt az emberiség történetének minden fejezetében Isten elleni harcra használta és az emberek megtévesztésére.

[19] Ábrahám napjaiban az egyiptomi nemzet nagy volt. Ördögi vallása volt, akárcsak Babilon népeinek. Egyiptom hatalmas kereskedelmi és katonai nemzet volt, egy király uralkodott felette, akit „Faraónak" címeztek, ami „nagy házat" jelent.

[20] Jákób Ábrahám unokája volt, és Istennek igazi szolgája s hűséges patriárkák egyike volt. A Mindenható Isten utasítására és parancsára családostól Egyiptomba költözött s több évig ott lakott. Isten Jákóbnak a nevét Izraelre változtatta át, attól kezdve Jákób ivadékait izraelitáknak vagy hébereknek nevezték. (Mózes I. 32 : 28; 40 : 15) Az ördögimádó egyiptomiak a héberekből rabszolganépet csináltak maguknak egy zsarnok Faraó uralkodása alatt és erősen elnyomták. (Mózes II. 1 : 11—14) Faraó, az uralkodó és az ördög hivatalos képviselője a földön minden zsidó fiugyermek megölésére vonatkozó rendeletet adott ki. Mózest elrejtették; szülei dugták el, — a gyermeket Faraó leánya találta meg és a királyi házban neveltette fel. — Mózes II. 2 : 6—10; Zsidók 11 : 23—28; Apcsel. 7 : 22.

[21] Amidőn Mózes férfiuvá serdült, Jehova Isten és népe iránt való buzgósága miatt menekülni volt kénytelen Egyiptomból és Midián országába költözött. Miközben Mózes Midiánban lakott, Isten kiválasztotta és a nép szabadítására küldte Egyiptomba. A héberek nem akarták gyakorolni az ördög vallását Egyiptomban és ragaszkodtak az ősüknek, Ábrahámnak tett ígérethez s az ördög emiatt igyekezett angyalaival együtt nehéz terheket róni az izraelitákra. Terheik egyre jobban elnyomták. Isten meghallgatta kiáltásukat és Mózest Egyiptomba küldte, hogy vezetőjük legyen és az elnyomók kezéből kimentse. Isten akkor mutatkozott be Mózesnek mint a „Vagyok" vagy önmagábanlétező, akinek sem kezdete sem vége nincsen, amidőn Mózes még Midiánban tartózkodott, ahol kiválasztotta őt. Magát mint „Jehova" kinyilatkoztatta előtte, ami azokkal való szándékára mutat, akik őt szeretik és neki szolgálnak. (Mózes II. 6 : 3) Amidőn Mózes Faraó előtt megjelent, közölte, hogy Jehova Isten azt parancsolja, bocsássa el a zsidókat Egyiptomból s akkor mondotta a Faraó: „Kicsoda a Jehova, hogy szót fogadjak neki!" (Mózes II. 5 : 2) Ez annak a bizonyítéka, hogy Faraó az ördög hivatalos képviselője és Jehova ellensége volt. Azután kezdődtek meg Egyiptom csapásai, melyeket Isten bocsátott reá, hogy az egyiptomiak kellő figyel-

FEL

meztetésben részesüljenek az ő hatalma és szándéka felől. Faraó ezen csapások alatt mindig beleegyezett a nép elbocsátásába, de a szavát mindig megszegte, amidőn a kivonulás ideje elérkezett volna. Azután bocsátotta Isten az utolsó csapást reá, amely az egyiptomi elsőszülöttek halálát okozta. Amidőn az egyiptomi elsőszülöttek meghaltak Faraó elbocsátotta az izraelitákat. Mózes kivezette az izraelitákat Egyiptomból és Isten kegyelméből száraz lábbal vezette keresztül a Veres-tengeren, amidőn Faraó seregei pedig a zsidók után nyomultak és el akarták őket pusztítani, belefúltak a tengerbe. (Mózes II. 14 : 21—31) Így szerzett akkor Isten prófétai képet, amely útján előre bemutatta azon elhatározását, hogy kiszabott idejében az ördögöt és hadait le fogja buktatni. Ezeket a történelmi igazságokat itt azért idézzük, hogy kellő áttekintést nyerjünk arról, hogyan fog eljárni az ellenség a néppel szemben.

A Biblia

[22] Hogyan lehet tehát határozottan tudni, hogy a fentiek teljesen igazak s hogy az teljesen úgy van? A felelet a következő: Ez onnan tudható, hogy ezekről a tényekről a Szentírás, Isten igéje tudósít, Isten igéje pedig igazság. (János 17 : 17) A Mózes napjai előtt élő embereknek volt-e Bibliájuk? Nem volt; mert hiszen Mózes 5 könyvét Mózes írta Isten sugallata alatt. Azt megelőző időkben, Isten angyalai útján érintkezett híveivel a földön. (Mózes I. 18 : 1—33; 19 : 1, 15) Isten szólott Mózeshez és kioktatta Egyiptomban való teendői felől. Isten szövetséget kötött a héberekkel éppen Egyiptomból való távozásuk előtt s Mózest használta tolmácsául és közvetítőül e tekintetben. Miután a héberek vagy zsidók Egyiptomból való kivonulásuk után Sinai hegységéhez érkeztek, Isten megerősítette velük kötött szövetségét és alaptörvényeket adott nekik. (Mózes II. 19 : 1—20) Azonkívül különböző rendeleteket is adott nekik Mózes útján. Isten parancsolta Mózesnek, miket írjon fel, s ő azokat fel is írta s így keletkezett a Biblia első öt könyve.

[23] Jehova feljegyzéséből kitűnik, hogy az embert a saját képmására teremtette és a földet rendelte lakóhelyéül (Ésaiás 45 : 12, 18) s az első embert kioktatta a teendői felől, hogy tisztaságát és a helyes álláspontját meg tudja őrizni az Úr előtt. Az ördög több törvényszegő angyallal együtt fellázadt Isten ellen s ez a gonosz had megtámadta az emberiséget, Istentől el akarta fordítani és pusztítani. Észszerű tehát az a következtetés, hogy Isten azoknak az engedelmes embereknek adta igéit, akik az ördöggel szembeszálltak, hogy így a helyes úton vezéreltessenek. Így is cselekedett egy ideig angyalai vagy küldöttei útján, azután pedig a kellő időkben hű szolgái útján adta tudtul az emberiségnek akaratát és feljegyeztette azt; ezt a feljegyzést nevezik szt. Bibliának (Szentírásnak), amelyet Isten azóta is azoknak az érdekében őrizett meg, akik tudni szeretik az igazságot. Mózes teljesen hűséges volt Istenhez, Isten őt választotta ki a Biblia elején álló könyvek megírására. Azután az Úr más hűséges szolgái írták a Biblia többi részeit, úgy, ahogyan Isten parancsolta és sugallta. Ezen hű szolgák egyike írta a következőket: „Az Úrnak lelke szólott én bennem és az ő beszéde az én nyelvem által." (Sámuel II. 23 : 2) Egy másik bizonyságtevő mondja efelől: „Isten szent emberei úgy szólottak, ahogyan a szentlélek indította őket. (Péter II. 1 : 21) — A Biblia keletkezéséről részletesebben ír a „Teremtés" c. könyv V. fejezete.

[24] Némelyek azt mondják: „Én nem hiszek egy mindenható Isten létezésében, minélfogva a Bibliának sem hiszek!" Az ilyenek nem láthatják meg az igazságot és nem is érthetik meg, emiatt vannak teljes tudatlanságban az embernek a Teremtővel való kapcsolata felől. Az embereket az ördög szellemileg megvakította, amit azért cselekedett, hogy ne lássák az igazságot (Korinthus II. 4 : 4) Ha a szellemileg egészséges és értelmes ember maga körül néz és a látható dolgokat megnézi, immár ezekről fel kell ismernie, hogy létezik egy nagy Teremtő, aki mindezen látható dolgokat teremtette s ez a nagy Teremtő a Mindenható Isten. Aki nem hisz az Istennek, sohasem fogja megérteni az igazságot, hanem a sötétségben kell maradnia. Meg van írva: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, kik őt keresik." (Zsidók 11 : 6) Az olyan ember, aki azt állítja, hogy nincsen Isten, dőre. (14. zsoltár 1) Ha valaki saját magát a dőrék közé sorozza, ezzel kifejezi, hogy teljesen az ördög, a leggonoszabb ellenség hatalma alatt áll. Isten nem kényszeríti az embert az igazság hitére. Csupán szemei elé tárja az igazságot s hagyja hadd cselekedjen a legjobb belátása szerint, fogadja el, vagypedig vesse meg az igazságot. Isten világosság és „világosságba öltözik". (104. zsoltár 2) Igazságának világosságában nem azok részesülnek, akik az ördögnek szolgálnak, amit ama tény is mutat, hogy a gonosz angyalok a sötétségben vannak fogságban tartva. „Világosság hintetett el az igaznak." (97. zsoltár 11) Aki Isten törvényében gyönyörködik és igazságosan törekszik viselkedni, a világosságban jár és áldott. — 1. zsoltár 1, 2.

[25] A Biblia nem a dőrék számára van írva, s ez a tanulmány sem nekik szól. A Biblia az ember segítségéül és vezetőjéül iratott, hogy a jóakaratú emberek abban a követendő helyes út felől minden szükséges tanácsot megtaláljanak, Istenhez ragaszkodjanak és ne szolgáljanak az ördögnek. „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített." (Tim. II. 3 : 16, 17) Jelen tanulmány egyszerű szavakkal kívánja ismertetni a Bibliát azokkal az emberekkel, akik az igazságot szeretnék tudni. Nem kívánjuk, hogy mások értékeljék és használják ezt a tanulmányt. A Szentírás Isten szavat tartalmazza; ez az igazság és az ember vezetője, aki a helyes dolgot megismerni és cselekedni kívánja. „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd és az én ösvényem világossága. A te igédnek summája igazság és a te igazságod ítélete mindörökkévaló. Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy igazságot talált. A hamisságot gyűlölöm és útálom, a te törvényedet szeretem." — 119. zsoltár 105, 160, 162, 163.

[26] Jézus, aki tökéletes volt, bizonyította Istennek a Bibliában feljegyzett beszéde felől: „A te beszéded igazság!" (János 17 : 17) Senki se gondolja azonban, hogy egy Bibliának puszta birtoklása vagy alkalmi elolvasása már bölcsé fogja tenni. Sokan mondják, hogy van Bibliájuk, ismerik a tanítását is, mégsem ismerik annak tartalmát és értelmét. A Biblia az ismeretek és a bölcseség legnagyobb kincstára. Aki az igazságot megismerni szeretné, tanulmányozni tartozik a Bibliát és magát Istennek kell szentelnie, s nem szabad szegyelnie megvallani, hogy minden jótétemény a Mindenható Istentől származik. (Tim. II. 2 : 15) Alázatos ember, aki őszintén tanulni kíván; ha az ilyen ember Isten kijelölt útjára lép, biztosan okulni fog, amint írva is van: „Igazságban járatja az alázatosakat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosakat. Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyságait megtartják." — 25. zsoltár 9, 10.

FEL

[27] Sok vakbuzgó pap tagadja a Bibliát. Vajjon miért? Azért, mivel ezek nem Istennek az emberei, hanem az ördög pártján állanak. A magas szövegkritikusok ehhez az osztályhoz tartoznak. Ezek okosaknak tartják magukat beképzeltségükben, tündökölni kívánnak mások szemeiben s azon elismerést és tiszteletet maguk kívánják élvezni, amely jogosan a Mindenható Istent illeti; ezáltal ismertetik meg, hogy az ördög társaságához tartoznak. Világi okossággal rendelkeznek, amely felől írva van: „Elvesztem a bölcseknek bölcseségét és az értelmeseknek értelmét elvetem. Hol a böles? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondságá tette-é Isten e világnak bölcseségét? ... Mert az Isten bolondsága bölcsebb az embereknél, és az Isten erőtlensége erősebb az embereknél." — Korinthus I. 1 : 19, 20, 25.

[28] Emberek véleménye mitsem ér, ha ellentétben áll Isten kijelentésével. Aki emberek tanításait követi, biztosan a sötétségben fog maradni. Mert természetből kifolyólag minden ember tökéletlen s az igazság ismeretében és a bölcseségben csak akkor gyarapodhatunk, ha Isten akaratát megismerjük és cselekedni kívánjuk. Ebből az okból mindenki, aki tagadja a Bibliát mint Isten beszédét, dőre személy, akár pap, akár közönséges ember is legyen az illető. Dőreség emberi véleményekre támaszkodni, mert az romlásba visz. „Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet!" (146. zsoltár 3) Ezzel szemben Isten vezetésének felismerése, az abban való bizalom és annak követése, élethez és boldogsághoz vezet. „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útadban megismerjed őt; akkor ő igazgatja a te útaidat!" (Példb. 3 : 5, 6) „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igaz Istent, és akit te küldöttél, a Jézus Krisztust!". (János 17 : 3) Aki az igazságot megismerni szeretné, Isten igéjében, amely az igazság, mindent meg kell viszgálnia és mindent megtartani tartozik, ami megegyezik Isten beszédével. Egyéb minden az ember ellenségének pártján áll. — Thess. I. 5 : 21.

[29] Az ördög a sötétség fejedelme s mindent elkövet, hogy az embereket tudatlanságban tartsa az igazság felől, tehát a sötétségben. Miért akarják távol tartani a népet a Biblia tanulmányozásától és megértésétől vallásvezetők és papok? Miért adtak oly utasításokat híveiknek, hogy semmit el ne olvassanak, ami a Szentírást magyarázza? Miért szólítják fel az embereket oly könyvek elégetésére, amelyek semmi mást, csakis a Biblia gondolatait tárgyalják? A felelet a következő: Ezt azért teszik, mivel az ördögnek az eszközei és képviselői, akár tudják, akár nem; mert aki nem áll az Úr mellett, az szemben áll vele. (Máté 12 : 30) Ezek önző okokból akarják tudatlanságban tartani a népeket s így akarják a papság befolyása alatt tartani; a nép tiszteletét maguknak akarják lekötve tartani, s egyúttal pénzbeli támogatását is.

Miért van még életben az ördög?

[30] Azon hosszú idő alatt, amely Édentől a Sinai hegyig nyúlik, amidőnis az izraeliták Isten utasítására odagyülekeztek, az ördög és angyalai szembeszálltak Istennel, minden embert elnyomtak és kínoztak, aki igazságosan kívánt élni és az Istennek akart szolgálni s így az ördög majdnem mindenkit elfordított Istentől. Még maguk Mózes és Áron is bajba kerültek azon befolyás következtében, amelyet Sátán s angyalai gyakoroltak a népre. Az ördög nagy bajokat támasztott az izraeliták-ra, amidőn azok Egyiptomban laktak; de az Isten kiszabadította őket és a Sinai hegység lábainál állottak Isten törvényének átvételére, hogy így védve legyenek az ördög támadásaival szemben. Miközben Mózes a hegyen tartózkodott, ahol Isten kezéből a törvényeket átvette, az ördög kelepcéjébe csalta az izraelitákat és bálványimádásra, vagyis vallászkultusz gyakorlására bírta. Sokan azt kérdezték, s kérdezik még ma is, miért nem pusztította el Isten az ördögöt akkor, vagy már korábban is, s őrizte meg az embereket elnyomásával és gonosz ámításaival szemben? Az ördög és az ő gonosz angyalai ellenkezőleg egészen napjainkig tevékenykedtek, a földön erőszakoskodtak é a népeket rémületbe kergették. Miért engedi meg a szerető Isten, hogy az ördög életben maradjon és gonosztetteit tovább folytassa?

[31] Erre a kérdésre röviden a következőket válaszoljuk, amely a fenti bizonyítékokat kiegészíti: Isten azért nem semmisítette meg mindezideig az ördögöt, mivel az ördög azzal hivalkodott, hogy minden embert el tud forditani Istentől, Istent perbe fogta, mutasson egy olyan embert a földön, aki akkor is megőrzi Jehova iránt való hűségét, ha ő. az ördög, fogja próbára tenni. Ez a kihívás kétségbevonta a Mindenható Isten becsületét és kijelentését. Azzal egyértelmű, mintha azt mondta volna, hogy nem Jehovaisten a legfelségesebb és a leghatalmasabb. Isten nyomban elpusztíthatta volna az ördögöt. Tegyük fel, ha Isten nyomban lázadásakor vagy a vizözön idejében elpusztitotta volna az ördögöt és gonosz angyalait, tehát még mielőtt alkalma nyílt volna az ördögnek elnyomni az izraelitákat, mi lett volna az eredmény? Akkor könnyen azt mondhatták volna, hogy az ördögnek nem volt alkalma kimutatni, kicsoda az okosabb? A felsőbbség kérdése tehát nem lett volna eldöntve a többi teremtmények elméjében. Ha csak egyetlenegy teremtmény is le tudná győzni az Istent, azáltal az Istenben való hit és az Isten iránt való engedelmesség alapjai örökre megrendülnének. Azért akarta az Isten ennek a kérdésnek végleges eldöntése előtt teljes álkalomban részesíteni az ördögöt állításának bizonyítására. Faraó az ördög helytartója volt Egyiptomban és kihívást intézett Jehovához ezzel a kérdésével: „Kicsoda a Jehova, hogy szót fogadjak neki?" Maga az ördög is nyiltan dacolt Istennel. Isten akkor jegyeztette fel könyvében Mózes útján annak indoklását, miért hagyta hogy az ördög és az ő angyalai folytassák elvetemült üzelmeiket s miért nem pusztította el még azokat. Kijelentése, amely egyúttal magyarázat is a fenti kérdésre, így szól: „Éppen azért hagytalak meg téged, hogy megmutassam neked az én erőmet s hogy az én nevemet világszerte hirdessék!" (Mózes II. 9 : 16) Ez a kijelentés főképpen az ördögnek szólott s akkori helytartójának, Faraóhak, a vezető világhatalom uralkodójának.

[32] Egyszóval: A Mindenható kijelentette, hogy Sátánnak és szövetséges angyalainak a lehető legnagyobb működési szabadságot fogja engedélyezni, tegyenek meg mindent, amit tudnak; de aztán kitűzött idejében megmutatja kisértőinek mindenekfelett való hatalmát, amennyiben őket minden támogatóikkal és munkáikkal együtt elpusztítja; elpusztításuk előtt azonban világszerte kifejezésre fogja juttatni felsőbbségét és a nevét ellenségei teljes figyelmeztetésére, hogy tudomást szerezhessenek közeli pusztulásukról, s hogy így az Isten iránt jóindulatú emberek is figyelmeztetésben részesüljenek, Sátántól elmeneküljenek, Jehova mellé álljanak s védelemben és oltalomban részesülhessének. Az eldöntendő kérdésnek egyszer és mindenkorra Jehova javára kell eldőlnie, nevének és becsületének igazolására. Ez az oka annak, amiért Isten folytatni engedte a Gonosz

FEL

üzelmeit a földön; Isten azonban határozottan megígérte, hogy kitüzött idejében mindezeket el fogja seperni. Most tehát eljött az idő, amidőn az ő nevét világszerte hirdetni kell, s most emiatt hívjuk fel a nép figyelmét az Úr kegyelme folytán ezekre a nagy igazságokra.

[33] Miért hagyta azonban az Isten, hogy az ördög azokat az embereket nyomorgassa a földön, akik a Felséges szolgálatában szegődtek? Miért nem oltalmazta meg az Isten ezeket a hűségeseket az ördög minden támadásaival szemben? A felelet a következő: Ha Isten ezt megtette volna, akkor az ördögnek nem lett volna szabad keze elvetemült kihívásának bizonyítására. Továbbá, azok, akik Isten akaratának cselekvésére fogadalmat tettek, csak úgy őrizhetik meg hűségüket és ártatlanságukat Isten iránt, ha ellenállnak az ördög támadásainak és minden üldöztetések között is megőrzik ártatlanságukat Isten előtt. Isten ezen okból igérte meg ismételten szolgáinak, hogy megőrzi és örökéletet ad nekik s minden gonosztevőt el fog pusztitani: „Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik, viszont a gonosztevőket megsemmisíti." (145. zsoltár 20) „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját!" — Jelenések 2 : 10.

Jób — a példája

[34] A Szentirás több embert név szerint is megnevez, akik hívek és igazak voltak Jehova iránt és ellenálltak az ördögnek. Közülök való Ábel, Énok, Noé, Ábrahám, Jób és Mózes is. Isten a régmultban hű embereket nagyobb, jövőbeli események példázására használt. Ezeknek egyike volt Jób. Az ördög lakóhelye az Irás szerint Mágóg. (Ezékiel 38 : 2) Jób napjaiban Sátán még nem volt letaszítva a mennyekből, hanem időnként megjelenhetett a Mindenható Isten előtt. Amint látjuk, Isten hűséges fiai időnként megjelentek Jehova előtt: „Lőn pedig, hogy egy napon eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve Sátán is közöttük, hogy udvaroljon az Úr előtt." — Jób 2 : 1.

[35] Jehovának természetesen tudomása volt arról, hogy Sátán honnan jött; de nyilván avégett beszélt Sátánnal, hogy azáltal képletet szerezzen annak kimutatására, hogyan támadja és próbálja az ördög a hívő embereket. „És monda az Úr Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg átjártam a földet. Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nics a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyülölő. Még erősen áll az ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. És felele a Sátán az Úrnak és monda: Bőrt bőrért; de mindent, amije van, odaad az ember az életéért. Azért bocsásd ki csak a te kezedet és verd meg őt csontjában és testében; avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé, kezedben van ő, csak életét kíméld. És kiméne a Sátán az Úr elől és megveré Jóbot undok fekélyekkel, talpától fogva a feje tetejéig." — Jób 2 : 2—7.

[36] Sátán kétségtelenül gúnyolódott Jehovával, amidőn arra mutatott rá, hogy a vízözön óta csak kevés ember tartott ki Jehova mellett s hogy ő mindenkit rá tudna bírni Isten megtagadására, ha arra alkalmat adnak neki. Ez sértő kihívás volt Jehova Istennel szemben és az Isten felvette a harcot. Jób gazdag ember volt, boldog családdal rendelkezett, egészséges volt, békében és nyugalomban élt. Az ördög azt állította, hogy Jób nyilvánosan meg fogja átkozni az Istent, ha mindenét elveszítené. Jehova ezen állításra válaszolta: „Ímé, a te kezedben van ő!", azaz, tedd meg, ha tudod, és bird rá őt az én megátkozásomra. Mire Sátán undoritó betegséggel verte meg Jóbot, ami oly borzasztóan fájdalmas volt, hogy Jóbnak a felesége maga mondotta: „Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istent és halj meg!" (Jób 2 : 9) Ámde Jób mindezen megpróbáltatások között is megőrizte feddhetetlenségét Isten előtt. Mire az ördög újabb kinokat bocsátott Jóbra, amidőnis látszólagos vallásos, jámbor embereket küldött hozzá, hogy gyötörjék őt; ámde Jób mindamellett megőrizte ártatlanságát és szilárdan kitartott a Felséges mellett. A Jób élményeiről szóló feljegyzés azokat példázza, vagy azok számára szolgáló példa, akik az igazságért szenvednek, de minden üldözések és büntetések között is megőrzik Isten előtt való feddhetetlenségüket. Abban az időben senkivel, még az angyalokkal sem ismertette meg Isten, hogy miért engedélyezett szabad folyást az ördögnek ellene és szolgái ellen irányuló harcában. Bizonyos azonban, hogy Isten kitüzött egy időpontot, amidőn megismerteti annak az okát és az Isten pontosan a kitüzött időben fogja az egész peresügyet a saját dicsőségére eldönteni. A következő események útján, melyek Isten türelme folytán fordultak elő, az ördög évszázadokon keresztül föképpen a valláskultuszok által igyekezett gonosz fenyegetését valóra váltani. A leszámolás ideje elérkezett, amidőn a peresügynek el kell dőlnie s emiatt érkezett el most az Isten kellő ideje is, hogy mindazokkal megismertesse a helyes magyarázatot, akik szorgalmasan a helyes értelem birtokába szeretnének jutni.

Izrael megszervezése

[37] Jákób leszármazottai, Izrael, nemzetté szerveztetett meg és Mózes vezérlete alá lett rendelve. Miután az izraeliták csodálatos módon Egyiptomból kiszabadultak, s mialatt a Sinai hegység tövében táboroztak, Isten alaptörvényeket és rendeleteket adott nekik. A „tíz" a teljesség szimboluma, s amit általában „tíz parancsnak" neveznek, tényleg Isten törvényének az ember számára szóló teljes feltárását jelenti. „Rendeleteiben" pontosan meghatározza az ember kötelességeit, amit az alaptörvénnyel egyezően teljesíteni tartozik. A zsidó nemzet határozott ellentétben állott más nemzetekkel és népekkel, mivel Izrael volt ama nép, amelyet Isten magának választott ki, s amely nép útján prófétai képeket alakított nagyobb, a jövőben bekövetkező eseményeknek példázására. (Korinthus I. 10 : 11) Most pedig vegyük figyelembe itt, hogyan adta Isten ennek a népnek az alaptörvényt, ama törvényt, amely minden emberre szól, aki Isten akaratának teljesítéséhez hozzákezd: „A harmadik hónapban, azután, hogy kijöttek Izrael fiai Egyiptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába. Efidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának a pusztában; a heggyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izrael. Mózes pedig felméne az Istenhez és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének: és ezt add tudtára az Izrael fiainak: Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogyan hordoztalak titeket sas-szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nekem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak. Elméne azért Mózes és egybehivá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, amelyeket parancsolt vala neki az Úr. És az egész nép egy akarattal felele neki és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük;

FEL

és megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét." — Mózes II. 19 : 1—8.

[38] Jehova Isten átadta Mózesnek kőtáblákra vésett törvényeit: „Átadá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat." (Mózes II. 31 : 18) Isten korlátlan hatalmával kövekre is éppen úgy tudott írni, akárcsak a homokra. Aki hiszi, hogy van egy mindenható Isten, aki az ő szolgáit megjutalmazza, látja, hogyan gondoskodott Isten a Biblia megírásáról s hogyan őrizte meg azt az elmult évszázadok alatt. A Bibliát senki sem tudta elpusztítani, habár sokszor megpróbálkoztak ezzel. Annyi bizonyos, hogy az ördög mindent megpróbált a Biblia elpusztítására s az újabbi időkben, főképpen a „szövegkritikusokat" használta a Biblia értékének becsmérlésére, így akarván befolyásolni az embereket, hogy a Bibliának ne higyjenek.

Miért adatott a törvény?

[39] Ha minden ember tökéletes és engedelmes volna Jehova Isten iránt, nem volna szükségünk írott törvényre, amely a helyeset elrendelje és a rosszat megtiltsa. A tökéletes teremtményeket az önzetlenség igaz cselekedetekre indítja. Ámde az emberiség Ádámnak Édenből történt száműzése óta tökéletlen s a zsidóknak Egyiptomból való kiszabadításukkor az emberiség elbukása következtében Sátán állandó befolyása alatt nagyon romlott volt. A tökéletlen emberek számára okvetlenül szükségesek a törvények; mert ez a biztos vezetőjük a helyes úton. S a törvények, amint írva van, éppen ilyeneknek adattak: „Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és a bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya- és anya-gyilkosokért, emberölőkért." — Tim. I. 1 : 8, 9.

[40] A szeretet, mint az önzetlenség tökéletes kifejezése, a törvény teljes betöltését jelenti és feleslegessé teszi a törvény alkalmazását. (Róma 13 : 10) A törvény tulajdonképpeni magva minden ember szívébe bele van írva, aki teljesen összhangban ól Istennel s akinek Isten akaratának teljesitésében telik öröme. Amidőn az izraeliták össze voltak gyűlve a Sinai hegyénél, a földön majdnem minden ember az ördögnek szolgált s emiatt mindnyájan a pusztulás útján voltak. Isten az izraelitákat meg akarta oltalmazni ezen rontó befolyással szemben. A zsidóknak adott törvény nem az Isten érdekeit szolgálta, hanem kizárólagosan az ember javának érdekeit. Ha valamely ember az ördögöt követi, biztosan el fog pusztulni; de ha megőrzi ártatlanságát Isten előtt, élni fog. Isten ebből az okból adta törvényeit az izraelitáknak s ez mindazokra vonatkozik, akik igazságosan kívánnak viselkedni. A törvény vagy alaptörvény, amely az isteni törvények sorában legelől áll s a legfontosabb is, így szól: „És szóla Isten mindezeket az igéket, mondván: Én, az Úr (Jehova) vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek neked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőnszerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyediziglen, akik engem gyűlölnek. De irgalmasságot cselekszem cziziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják." — Mózes II. 20 : 1—6.

[41] Isten törvénye sohasem változik meg, mivel Isten sem változik meg sohasem. (Malakiás 3 : 6) Az ő törvénye mutatja az örökélet útját. Egyetlen teremtmény sem fog örökéletben részesülni, aki szándékosan megszegi Isten törvényeit. Ha valaki mást vállaszt istenéül, Jehova nem fogja örökéletben részesíteni. Ha valaki megszegi az Isten alaptörvényét, ez azt jelenti, hogy az illető az ördög pártjára állott, tehát romlásába roban. Isten tehát az ember érdekében iratta meg törvényében, hogy az embernek ne legyenek Istenem kívül más istenei, mivel egyedül csak ő képezi az élet forrását. Ámde napjainkig a valláskultuszok voltak a legeredményesebb eszközök Isten törvényének a megszegése terén, s még most is ezek azok.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Miért oly fontos most, hogy Jehova tanui a vallásgyakorlat eredetéről és gyakorlatának eredményéről oktatásban részesüljenek s miért kell a káros hatását világosan feltárni? Miért üldözik azokat, akik ezen igazságokat hirdetik?
2. Mi volt a vízözön rendeltetése? Mi lett a vége? Magyarázd meg Péter II. 3 : 5, 6-ot!
3. Örökké fenn fog-e maradni a „jelenvaló világ" s miért nem?
4. Mi egy szövetség? Miért intézkedett Isten szövetségében az élet szentségéről?
5, 6. Hogyan idézte elő az ördög a vízözön után az örökszövetség megszegését valláskultusz által?
7. Hogyan és miért szövetkezett vallás, politika és kereskedelem egymással?
8, 9. Mily okból építették a Bábel tornyot? Mennyiben jellemző a Bábel név?
10—12. Állapítsd meg Babilon azonosságát! Mutasd ki, hogy a „pénz szerelme minden gonosz gyökere".
13. Hogyan bizonyítják a tények, hogy „Babilon borával megrészegítette a nemzeteket"?
14, 15. Ismertesd a fennálló két nagy szervezetet s azon eszközöket és módszereket, amelyeket most a hadjáratban használnak!
16—18. Mit mutat ki az isteni feljegyzés Jehova hű tanuit illetőleg Ábrahám idejéből? Hogyan bánt Jehova Ábrahámmal? Mivégből?
19—21. Írd le néhány szóval a) Egyiptomot mint nemzetet Ábrahám idejéből, b) hogy miért voltak az izraeliták Egyiptomban a faraók idejében s miért voltak ott elnyomva, c) hogyan szabadultak ki elnyomóik kezéből, d) mutasd ki a prófétai jelentőségét az itt említett dolgoknak, valamint feljegyzésük rendeltetését is!
22. Hogyan tudhatjuk meg, hogy az előbbiekben említettek teljesen igazak és hitelesek?
23. Mondd el röviden, hogyan keletkezett a Biblia s hogyan nyertük mi?
24. Magyarázd meg miért nem hisznek némelyek a mindenható Isten létezésében, s következőleg a Bibliában sem!
25. Mi a Szentírás eredete és rendeltetése a zsoltáros, az apostolok és Jézus bizonyságtevése szerint? Miről intézkedett Jehova, hogy most mindenki, aki helyesen kíván viselkedni, megérthesse Isten akaratát és szándékát?
26. Kinek és mily feltétel alatt lett hozzáférhető Isten beszéde?
27. Magyarázd meg szövegek alapján, miért tagadja több pap is a Biblia hitelességét!
28. Miért nem lehet biztonságot nyerni emberek tanainak követéséből? Hogyan lehet megtudni mi az igazság?
29. Miért akarják vallásvezetők távoltartani a népet a Szentírás tanulmányozásától?
30. Mily okból üldözik állandóan Éden óta mostanáig az Isten iránt hű embereket?
31, 32. Magyarázd meg miért hagyta az Isten életben az ördögöt, hogy gonosz üzelmeit folytassa? Miért lesz most ezen nagy igazságra terelve a nép figyelme?
33. Miért engedte Isten, hogy az ördög gyötörje és üldözze azokat a földön, akik Isten akaratának cselekvésére fogadalmat tettek, miért nem oltalmazta meg őket az ördög minden támadásaival szemben?
34—36. Miért említi meg az Írás egyenként egyesek neveit és tetteit, akik hívek voltak Jehovához és ellenálltak az ördögnek? Ismertesd ezeket! Beszéld el mily élményeken ment keresztül Jób a Biblia elbeszélése szerint s mily tanulságot és példát láthatunk ebből azokra nézve, akik feddhetetlenségüket megőrizni sze-

FEL

retnék Isten előtt? Miért tartotta fenn Isten a jelen időre ennek megértését?

37. Mily törvény volt az, melyet Jehova az izraelitáknak a Sinai hegységnél adott? Mit kell érteni a „tíz parancs" elnevezés alatt? Mutasd ki Isten alaptörvénye és rendeletei közti különbséget! Beszéld el, hogyan adta Isten alaptörvényét a zsidóknak? Miért adta csak a zsidóknak és bánt velük megkülönböztetéssel?

38. Indokold meg a) miért kísérelték meg többször is a Biblia elpusztítását és akarták megfosztani hitelességétől, b) s miért őriztetett meg az összes évszázadokon keresztül?

39—41. Magyarázd meg szövegek alapján a törvényadás okát! Melyik az „első és nagy parancs" s miért? Mit láthatunk most a törvény, a tények és a dolgok állásának megvilágításában mint a valláskultusz eredetét és gyakorlása célját illetőleg?

(Angol W. 1937 jún. 15)

Harc az Isten ellen

II. rész.

„Útálat az Úrnál az istentelenek útja." — Példb. 15 : 9.

JEHOVA mindig következetesen, igazságosan és helyesen cselekszik. Isten törvénye védelmet nyujt az ember számára. Isten azonban törvényével és szándékával egyezően szabad választást engedélyezett az embernek, mert csak így próbálhatta ki, hogy megőrzi-e ártatlanságát, teljesen Istenben fog-e bízni és neki fog engedelmeskedni, vagypedig ellenkező útra fog lépni és az ördögnek fog engedelmeskedni. Ez főképpen kitűnik azon eseményekből, amelyek a törvényszövetségnek a Sinai hegységnél való felavatásakor zajlottak le. Izrael népe ott Mózes visszatérésére várakozott, aki üzenetet fog hozni neki Istentől. Teljesen méltányolnia kellett volna azon tényt, hogy Isten kiszabadította Egyiptomban való nehéz elnyomatásából, tehát igazi barátja és segítője volt. Miközben Mózes viszatérésére várakoztak, aki a Mindenható Isten utasításait fogja hozni számukra, nyugodtan kellett volna maradniok az izraelitáknak és teljesen Istenben kellett volna bízniok. Az ördög azonban intézkedett arra nézve, hogy kísértésbe essenek s a valláskultuszt használta Istenben való hiányos hitüknek kimutatására. Jehova szándékával és cselekvési módszerével egyezően Jehova engedte, hadd próbálja meg őket az ördög. Az izraeliták az ördög kísértése alatt elbuktak; Isten mindazáltal meghallotta a hűségesek kiáltását, kegyelmes volt irántuk és újabb alkalmakat nyujtott az izraelitáknak ártatlanságuk igazolására.

[2] Kevés idővel a törvényadás után, miközben Mózes a hegyen tartózkodott, az izraeliták megszegték Isten törvényét, aranyborjút vagy bálványt csinálván maguknak. Büntetésül háromezer izraelitát öletett meg Isten egy napon. „És az Úr megverte a népet az aranyborjú miatt." (Mózes II. 32 : 28—35) Az izraelitáknak az aranyborjú előtt bemutatott „istentisztelete" valláskultusz volt s azzal az ördög befolyásának engedték. Ha Isten megengedné kiválasztott népének az ördögtől való vallás gyakorlását, azzal azt engedné meg, hogy ellenségéhez, az ördöghöz csatlakozzon. Egy kép vagy szobor csinálása, amely valami mennyeit, mondjuk pld. ami az Urat ábrázolja, s az előtte való leborulás, Isten alaptörvényének a megszegését jelenti. Isten azért parancsolta az embernek, hogy a képek tiszteletétől óvakodjon, mivel az ördögtől akarta megvédeni azáltal. Valamily képek alkalmazása az Úr imádásával kapcsolatban, bűn. Isten tehát azért adta törvényét az embernek, hogy az ördög befolyásától és hatalmától megoltalmazza, amely hatalmat és befolyást főképpen valláskultusz útján gyakorol s így akar minden embert elforditani Istentől. Meg van irva az Irásban, hogy Jehova Isten igéretet adott Ábrahámnak, hogy magot fog támasztani neki, akiben a föld minden nemzetségeit megáldani fogja. Ábrahám Istent képviselte, fia vagy testi leszármazottja, Izsák, Jézus Krisztust, Isten szeretett fiát. Isten törvénye ennek a megigért magnak, Jézus Krisztusnak, a világ megváltójának eljövetelére mutatott; Isten a törvényt a bűn miatt adta, így akarta választott népét, az izraelitákat megoltamazni, hogy az igéret magvának, Jézusnak eljövetelekor helyes szívállapotban legyenek.

[3] A helyzet a következő volt: Ádam vétkezett s az átöröklés folytán az egész emberiség a bűn hatása és az ítélet alá került. Ebből az okból bizonyos időben minden embernek meg kell halnia, hacsak Isten nem gondoskodik a megváltásukról. „Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál és akképen a halál minden emberre elhatott, mert mindnyájan vétkeztek... Bizonyára azért, mivel egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat (ítélet), azonképen egynek igazsága által minden emberre elhat az életnek megigazulása." (Róma 5 : 12, 18) „Mert a bűn zsoldja halál, Isten kegyadománya pedig örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban." — Róma 6:23.

[4] Jehova Isten az életadó, intézkedése, hogy életet Jézus Krisztus, az ő szeretett fia útján fog adományozni. Isten azoknak szánta adományul az életet, akik hisznek Istenben és Jézus Krisztusban, az igéret magvában, s ezen hitüket gyakorolják is, hiven ellenállva az ördögnek. Isten az izraelitákat a föld minden népei közül választotta ki s most alkalmat akart nyujtani nekik ártatlanságuk igazolására, hitüknek és iránta való engedelmességüknek bizonyitása útján. Megvédésük céljából vette őket körül törvényével mint valami kerítéssel (gyepüvel) s így akarta megvédeni az ördög szolgálatától. Jézus Krisztus eljövetelekor aztán azokat, akik ártatlanságukat megőriztek volna, az ő törvényét legjobb tudásukkal megtartván, és bizván Jézus Krisztusban, megmentette és az örökélet adományában részesitette volna. Azért áll megirva, hogy az isteni törvény megszegése, bűn. „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség." (János I. 3 : 4) Azonkívül irva áll: „A törvény a bűnök okáért adatott, mig eljön a mag (Krisztus) ... Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hit által igazuljunk meg." (Galata 3 : 19, 24) Így tehát világosan kitünik a bizonyságtevésből, hogy Isten megparancsolta az izraelitáknak, hogy csak neki, az egyetlen Istennek, szolgáljanak, s hogy az a saját érdekükben van, mert így lesznek megvédve Sátán, az ördög, vagy ellenség támadásaival szemben.

[5] Az izraeliták éppen negyven éves vándorlás előtt álltak, mely a vadonon keresztül vezetett. Feltehető volt, hogy ezen az úton más nemzetekkel és népekkel is érintkezésbe fognak kerülni, amelyek az ördög vallásán voltak. Fel kellett tehát vérteztetniök az ördögvallással szemben és meg kellett őrizniök hűségüket a Mindenható Isten iránt, tiszta lelkületüket őrizvén meg ezáltal. Csak az ilyenek vonulhattak be az ígéret földjére; a törvényszegőknek ellenben el kellett pusztul-

FEL

niok és sohasem léphettek az Ígéret földjére. Később aztán az izraeliták az Úr gondviselése alatt élőképeket voltak hivatva alakítani, amelyek útján Isten a hűséges szolgáira vonatkozó szándékát vetítette elő; emiatt példáznak az izraeliták élményei nagyobb eseményeket, amelyek Sátán világának a végén fognak bekövetkezni Mózes az izraeliták vezetője volt hosszú útjukon s azon idő alatt írta meg öt könyvét amit Isten sugállt neki; utána Isten más szolgái mindazon eseményeket feljegyezték, amelyeken az izraeliták átmentek. Isten ezeket nemcsupán történelemképpen iratta fel, hanem nagyobb, később bekövetkező eseményeket akart előrejelezni általuk. — Korinthus I. 10 : 11; Zsidók 10 : 1.

„Behálózó bűn"

6 Most pedig képzeljünk el magunknak egy 600 000 emberből álló hadsereget húsz éven felüliekből, nőket és gyermekeket kivéve, amint az Ígéret földje felé vándorol a vadonon keresztül, magával viszi nyájait és élelmiszereit, igás állatait, egy oly népet, amelyet Isten elkülönített a többi népektől! Ez a nép Isten parancsának engedelmeskedve, úton volt. Vajjon hányan fogják megőrizni ártatlanságukat Isten előtt és érkeznek meg az Ígéret földjére? Melyik nagy bűn volt az, amely őket oly könyűszerrel behálózta s immár útjuk kezdetén körülöttük ólálkodott? Az élményeikből és az Írás bizonyítékaiból merített válasz a következő: Az ördög által kieszelt valláskultusz és formaság volt az, amelynek gyakorlására a nép elcsábíttatott s így a Mindenható Istentől elhajlott A valláskultusz mindig főeszköz volt az ördög kezében, amely útján az embereket elámította és az igazsággal szemben megvakította. Izrael ebbe a bűnbe bonyolódott bele s ez a bűn fonta be azokat is, akik Jézus Krisztus követőinek vallották magukat. Több évszázaddal a pusztai vándorlás után írta Pál apostol, aki zsidó származású volt, a zsidókhoz írott levelét s abban több hűséges embert megnevez Ábeltől kezdve Keresztelő Jánosig, akik megőrizték ártatlanságukat (feddhetetlenségüket) Isten előtt. Kimutatja, hogy ezek Isten elismerését az ördögvallás kerülése és a Mindenható s az ő törvényei iránt tanusított tántoríthatatlan ragaszkodásukkal nyerték meg. Azután mindazoka figyelmezteti, akik Isten akartának cselekvésébe belecgyeztek és Jézus követésébe szegődtek, hogy emlékezzenek az előttök élt ezen hűséges tanukra és járjanak hasonló úton: „Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező (behálózó) bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret." — Zsidók 12 : 1.

7 Ama bűn, amely az embereket oly könnyen behálózza, Éden óta a valláskultusz volt. Sátán ezen eszköz útján ámította el az embert, befonta s azáltal Istentől téritette el. Könnyen a valláskultusz félrevezető befolyása alá lehetett kerülni, azáltal megszegték Isten törvényét, s az ördög mindenkor gondoskodott arról, hogy vallást tartsanak az emberek szemei elé, és igy okozta bukásukat. Képek, füzérek, keresztek és hasonló tárgyak készítése, állítólagos istentiszteleten való használása egyenesen Isten törvényének a megszegését jelenti s azt mutatja, hogy azok, akik ily kultuszt gyakorolnak, tudtukon kívül az ördög kelepcéjébe kerülnek. Aki emberek, zászlók vagy hasonlók előtt leborul, azáltal azoknak tulajdonítja az üdvösségét, ami vallásos külsőséget és az Isten törvényének nyilvános megszegését jelenti. Nem szabad megosztani az Istenhez való hűséget más teremtménnyel. Egyedül Jehova Isten az életadó és védelmező; „féltőnszerető Isten", illetve az igazságért buzgólkodik s nem engedi bemocskolni a nevét vagy igéjét az ördög ravasz fondorlatai vagy cselekedetei által. Nem fogja tehát életben részesiteni azokat, akik tárgyakat imádnak, melyeket az ördög talált ki és használ Jehova nevének gyalázására. Isten törvénye, amely elrendeli, hogy az emberek ne tartsanak más istenecket rajta kivül, sem menynyei, sem földi dolgokról faragott képet ne csináljanak, s azok előtt ne hódoljanak, tisztán azon célból adatott, hogy az embert az ördög elvetemültségével, a „könnyen befonó bűnnel" szemben megőrizze.

8 Ismét visszatérve az apostolnak az Isten szövetséges népéhez intézett szavaira, miszerint „félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt", világosan láthatjuk, hogy Istennek hiven szolgálni nem lehet, ha egyúttal az iránta való szeretetünket mással is megosztjuk; hogy nem lehet vallásoskodni és egyúttal Istennek is hiven szolgálni; hanem félre kell tenni az akadályokat s az apostol tanácsa szerint kell cselekedni: „Ezt az egyet cselekszem", (Filippi 3 : 14) s ez Jézus Krisztus követését jelenti és az Isten törvényeinek a megtartását. A valláskultusz teljesen ellentétben áll a Mindenható Isten parancsával.

9 Isten törvénye egyszerű, s az ő törvényével szemben tanusított engedetlenség bálványimádás. (Sámuel I. 15 : 23) Minden valláscremónia arra mutat, hogy gyakorlói bálványimádást végeznek. Istentisztelet alkalmával való képhasználat bálványimádás és minden bálványimádás szörnyűség Isten előtt. Amiképpen Isten nehéz megpróbaltatásoknak engedte át Jóbot, úgy az izraelitákat is nehéz próbáknak engedte át s azóta ugyanúgy tett szövetséges népének tagjaival is, hogy az ördög megkisértse őket, hogy így kitünjön, hogy az Isten, vagypedig az ördög mellett döntenek-e. Mivel Isten tudta, hogy a zsidók ördögvallások gyakorlóival kerülnek majd érintkezésbe, parancsolta meg nekik határozottan: „Ne hajoljatok a bálványokhoz és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek." (Mózes III. 19 : 4) „Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se köszobrokat ne állítsatok fel a ti földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. És lerontom a ti magaslataitokat és kiirtom a ti nap-oszlopaitokat és a ti holttesteiteket a bálványaitok holttetemeire hányatom és megútál titeket az én lelkem." (Mózes III. 26 : 1, 30) „Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok." (Krónika I. 16 : 26) A valláskultusz vagy ördögvallás, amint világosan láthatjuk, az ember legnagyobb ellensége, amit az ősellenség, az ördög az ember elpusztítására szerkesztett.

10 A törvényszövetség után történt események mutatják, mennyire szükséges volt a törvény. A zsidók vándorlásáról szóló feljegyzések nagyon sok példa vagy esemény útján mutatják, hogy az izraeliták bálványimádásra tértek át. Amidőn érintkezésbe kerültek a moábitákkal, látták, hogy a moábitáknak van egy valláságyakorlatuk, amelyet „Baál-Peornak" hívnak, mire több zsidó megszegte Isten törvényét s ahhoz a valláshoz csatlakozott; azáltal Isten haragjának tették ki magukat és többen elpusztultak közülök. „Mert hivogaták a népet (a moábiták) az ő isteneik áldozataira és evék a nép és imádá azoknak isteneit. És odaszegődék Izrael Baál-Peorhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izrael ellen. És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét és akasztasd fel őket az Úrnak, fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izraeltől. Monda azért Mózes Izrael bíráinak: Kiki ölje

FEL

meg az ő embereit, akik odaszegődtek Baál-Peorhoz." — Mózes IV. 25 : 2—5.

[11] Az izraeliták minduntalan megsértették Isten törvényeit, az ördögvalláshoz fordulván, ami azzal az eredménnyel járt, hogy csak nagyon kevesen vonultak be az ígéret földjére azok közül, akik Egyiptomból kijöttek. Amidőn Mózes utoljára figyelmeztette az izraelitákat, akkor mondotta nekik az Úristen parancsára: „Ti tudjátok, miképen laktunk Egyiptomnak földén és miképen jöttünk által a nemzetek között, akiken általjöttetek. És láttátok az ő undokságaikat és bálványaikat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, amelyek nálok vannak. Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, akinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünktől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! És ha lesz, aki hallja ez esküvéses kötésnek igéit és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondván: Békességem lesz nekem, ha a szívem gondolata szerint járok is (hogy a részeg és a szomjas együtt vesszenek): Nem akar majd az Úrnak megbocsátani, sőt felgerjed akkor az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen és rászáll arra minden átok, amely meg van írva e könyvben, e törvénykönyvben. Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét, amelyet akkor kötött velük, amikor kihozta őket Egyiptom földéről; és elmentek és szolgáltak idegen isteneknek, és imádták azokat; olyan isteneket, akiket nem ismertek volt, és nem adott nekik az Isten. És felgerjedett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reáhozza mindazt az átkot, amely meg van írva e könyvben." — Mózes V. 29 : 16—20, 24—27.

[12] Miután Isten elfogadta Sátán kihívását, hagyta, tegye próbára az embereket, kiket Isten törvénynével védelmezett, s így az ő szövetséges népének szabadságában állott akaratának használatára s határozhattak, hogy Istennek szolgáljanak és életet nyerjenek, vagypedig az ördögnek szolgáljanak és meghaljanak. Ez képezi az Isten örök és változatlan törvényszokását.

[13] Amidőn az izraeliták a hűséges Józsué vezérlete alatt az ígéret földjére értek, egy ideig Istennek szolgáltak. Isten választott népe voltak, s a rosszakaratú ellenség emiatt állandóan támadta őket. Ezen kísértések hatása alatt az izraeliták elbuktak s minduntalan ördögvallásra tértek. De voltak olyanok is azon időkben, akik hű istentiszteletre buzdították az izraelitákat; viszont mások éppen az ellenkező utat választották. Akháb és Jézabel uralkodása idejében majdnem az egész nép az ördögvallásnak hódolt. Isten akkor küldte hozzájuk hű prófétáját, Illést, figyelmeztetést küldött általa és üzenetet Akhábnak, hogy az ő vallásgyakorlata hozta mindama bajokat az izraelitákra, amelyek miatt szenvedtek: „És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb neki: Te vagy-é az Izrael megháborítója? Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg Izraelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait és a Baál után jártatok!" — Kir. I. 18 : 17, 18.

[14] Isten azután támasztotta Jéhut, hű szolgáját, aki Akhábot és házanépét bálványkultusza miatt megölte: „Azután levágá Jéhu mindazokat, akik megmaradtak volt az Akháb házából Jezréelben és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is." (Kir. II. 10 : 11) A Baálvallás minden szolgáját megölte Jéhu, a bálványokat kihordatta Baál-templomából és tűzzel égette el, így irtotta ki Jéhu a Baál-kultuszt Izraelből". (Kir. II. 10 : 25—28) Ezeket az eseményeket annak bizonyítékául idézzük, hogy a valláskultusz teljesen ellenkezik Isten törvényével, szörnyűség és ördögi, tehát az emberiség legnagyobb ellenségeinek egyike.

Hitszegők

[15] Az izraeliták minduntalan belátták gonosztetteiket és bocsánatot kértek az Úrtól, az Úr pedig megbocsátott nekik. Ne nemsokára azután ujból ördögvallást kezdtek gyakorolni és annak gonosz befolyása alá kerültek. Az Úr emiatt nevezte őket „parázna Izraelnek" (Jeremiás 3 : 6—14) Isten mint saját népére ruházta nevét s minden alkalmat megadott neki ártatlanságának bizonyítására, hogy része legyen annak kimutatásában, hogy az ördög hazudott, hogy megőrzi hűségét Isten iránt s mindenkor élvezni fogja kegyeit. Izraelt tehát a saját nevéért oltalmazta meg, megbocsátott neki, időről-időre helyreállította és újabb alkalmat nuyjtott neki szíve tisztaságának bizonyítására. Ezért áll megírva Izrael felől: „De pártot ütének a fiak (az izraeliták) ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, amelyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertőztették; mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtuk a pusztában. De visszavontam kezemet és cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyalázttassék a pogányok előtt, akiknek szeme láttára kihoztam őket." — Ezékiel 20 : 21, 22. A nemzet (Izrael) a maga egészében hűtlen lett Istenhez; de mindig voltak azért néhányan, akik megőrizték Jehovához való hűségüket és ártatlanságukat.

[16] Azután Isten hűséges embereit, a prófétákat küldte, akik minduntalan megprófétálták a Messiás eljövetelét, Isten felkentjének, a Krisztusnak, Ábrahám megígért magvának eljövetelét. (Mózes I. 22 : 17, 18) Prófétái utján figyelmeztette az izraelitákat, hogy elpusztítja őket, ha tovább is hűtlenek lesznek hozzá az ördögvallás gyakorlása által, s figyelmeztetése szerint el is pusztította őket hűtlenségük miatt. Isten aztán a kitűzött időben elküldte Jézust, szeretett fiát az igazság közlésére. Izrael papjait Isten törvénye a nép oktatására kötelezte törvénye és a próféciák felől, amelyek a nagy Messiás, a megígért magról szólottak. Tehát tudniuk kellett volna Jézus eljöveteléről, s főkép a papoknak kellett volna készen lenniök az ő fogadására. Jézus születésekor egyetlen papnak vagy kultuszápolónak sem volt szabad azon esemény szemtanújául lennie, aminek nyilván való oka az volt, hogy ördögvallást ápoltak. Isten alázatos juhpásztorokat választott Jézus születésének tanuiul. A mennyekből angyalok útján közöltette Jézus születését és a következőket mondotta a pásztoroknak: „És ímé, az Úrnak angyala hozzájuk jöve és az Úrnak dicsősége körülvevé őket; és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nekik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen. Mert született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepolyálva fekűdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal menynyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakaratl" (Lukács 2 : 9—14) Abban az időben majdnem egész Izrael ördögvallást ápolt; de voltak néhányan, akik hívek maradtak Istenhez.

FEL

Az ördög és eszközei

17 Ha a papok, akiket máskülönben írástudóknak és farizeusoknak is neveztek, mint Izrael papsága Isten akaratát cselekedte volna és megtartotta volna parancsait, tudniok kellett volna, hogy Jézus harminc éves korában kezdi meg szolgálatát s arra utasították volna a népet, hogy legyen készen az ő fogadására és tartsa meg az ő parancsait. Amidőn Jézus harminc éves lett és megkezdte működését, a papi-osztály egyetlen tagja sem fogadta őt s nem üdvözölte mint Isten fiát. Aminek az a magyarázata, hogy a hagyományok ápolói voltak és ők akarták élvezni az emberek kegyeit, (János 5 : 44) s hogy az ördög eszközei voltak, mivel az ő vallását ápolták. Azok a zsidó papok vagy vallásvezérek ravaszok, csalók és ámítók voltak. Néhány hűséges izraelita várakozott csak Krisztusra, a Messiásra; Jézus azok közül választotta tanítványait. Tanítványainak egyikéről mondotta: „Ímé egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen!" (János 1 : 48) Ez bizonyítja, hogy az összes papok vagy vallásvezérek hamis és helytelen úton voltak.

18 Jézus megkeresztelkedett a Jordánban, Jehova felkente őt, s az ott álló tanuk látták, hogyan fejezi ki Isten hatalmát és elismerését Jézus iránt. „És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm!" (Máté 3 : 17) Farizeusok vagy papok nem voltak tanui ama nagy eseménynek. Sátán kétségtelenül valahonnan végignézte, de az emberek nem látták őt. Nyomban miután Jézus a szentszellemmel felkenetett, az ördög megtámadta és ravasz és gonosz tervével el akarta pusztítani. Felszólította Jézust, tegyen csodát és változtassa a köveket kenyérré; mire Jézus azzal válaszolt neki, hogy az ember élete nem függ a betűszerinti kenyértől, hanem Isten igéje iránt való hűségétől. Azután az ördög oly kihívást intézett, Jézus mutassa meg, hogy felsőbbrendű, ugorjon le egy magas toronyból a völgybe; mire Jézus így válaszolt: „Meg van írva: A te Uradat, Istenedet ne kísértsd!" Az ördög mint e világ láthatatlan uralkodója gúnyosan felajánlotta neki a világ átadását, ha leborul előtte és imádni fogja őt. Mire Jézus így válaszolt neki: „Távozz tőlem Sátán, mert meg van írva: Csak a te Uradat, Istenedet tiszteld, és neki szolgálj egyedül!" (Máté 4 : 1—10; Lukács 4 : 1—13) Ez döntő bizonyíték amellett, hogy az ördög Isten ellensége, csaló, ámító, hazug s ő eszelte ki a kultuszt, s hogy mindenki, aki valamily tárgyat vagy személyt tisztel az Úr helyett, Isten ellensége, az ördög szövetségese és eszköze, akár tudja, akár nem. Egyetlen zsidó pap sem fogadta el Jézust s nem támogatta, ami azt bizonyítja, hogy mindnyájan az ördög szolgái voltak.

19 Azután kezdett hozzá Jézus munkájához, prédikált a nép előtt, amit a következő szavakkal kezdett meg: „A mennyeknek országa elérkezett!" Elfogadta-é ezt mint igazságot valamely pap? Nem fogadta el! A papok, farizeusok és egyéb vallásvezérek kétszínűek voltak, szerették az emberek részéről való dicséretet és elismeréseket, sőt dicsőségre vágytak, miképpen atyjuk, az ördög is. Egy nagysokaság Jézussal felment a hegyre, ahol a híres „hegyibeszédet" tartotta. A tudósításból nem tűnik ki, hogy bárcsak egy pap ott lett volna a híres hegyibeszéd meghallgatására. A köznép szomjasan hallgatta s Jézus többek között így szólt: „És mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségtek, mielőtt kérnétek tőle." (Máté 6 : 5—8) Azután mondott Jézus egy mintaimádságot a nép előtt, amelyet általában „Miatyánk" címen ismerünk. — Máté 6 : 9—13.

20 A fenti szövegben említett papok, akik valláskultuszt gyakoroltak, Jézus szerint képmutatók voltak, mivel az utcán jámbor képet vágtak, hogy az emberek lássák őket. Ezen zsidó papok viselkedését a maikaéval kell összehasonlítani. Ki nem látta, hogy papok vagy egyéb vallásoskodók imakönyvvel a kezükben jártak az utcán, vagy valamely parkban leülve, úgy tettek, mintha imádkoznának? Ily papok naponként járnak kivételes ruházatukban az utcákon, hogy így az emberek figyelmét magukra tereljék. Amiképpen a zsidó papok zsinagógáikban állottak, úgy állnak ezek is épületeikben különös testtartással és értelmetlen szavakat mormolnak érthetetlen nyelven, amelyet csak kevesen értenek, vagy talán senki sem érti meg a hallgatók közül, s ezzel akarják magukra terelni a figyelmet. Jézus így mutatta meg, hogy a zsidók közül azok, akik valláskultuszt ápoltak, ma is megtalálják hasonmásaikat azokban, akik a „kereszténység" között most vallásoskodnak.

21 Jézus, az ember, Jehova Isten nagy tanuja volt a földön, akit Isten azért küldött, hogy igazságának üzenetét az ő neve érdekében hirdesse. Ha az akkori papság becsületes lett volna és a Mindenható Isten mellett állott volna, örömmel fogadta volna Jézus szavait és teljesítette volna utasításait; ahelyett azonban nem hitt neki, szembeszállt vele minden képzelhető módon, mivel az ördög eszköze volt, minélfogva Isten ellensége volt. A köznép közül való becsületes zsidók felől, akik meghallgatták Jézust, áll megírva: „A néptömeg szívesen hallgatta őt!" (Márk 12 : 37) Hittek-e Jézus szavainak a papok? Nem hittek, sőt ellenkezőleg mindent megtettek, amivel arra tudták bírni a népet, hogy ne higyjenek neki. Amidőn egy becsületes ember elbeszélte ezeknek a papoknak, mily csodálatos dolgokról beszélt Jézus s miket cselekedett, azt felelték neki: „Vajjon ti is elvagytok-é hitetve? Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki?" (János 7 : 47, 48) Jézus támogatása helyett ama kor papsága minden eszközt felhasznált, amivel szembeszállhatott vele és távoltarthatta tőle a népet az ő igaz éltető beszédeinek hallgatásától. Hasonló állapotok uralkodnak ma is a „kereszténység" vallásvezérei között.

Az igazság ellenségei

22 Mit használ most vizsgálat alá venni ama papságot, amely Jézus napjaiban élt a földön s egyáltalán miért? Ennek célja csupán az, hogy ki akarjuk mutatni, hogy azok az emberek kultuszt ápoltak és az Isten képviselőinek vallották magukat, holott az ördög mellett álltak és az Isten ellenségei voltak; s hogy napjainkban is azok Jézus Krisztusnak, az ő országának és az Istennek s az embereknek is az ellenségei s képmutatók, mindenkor szembenálltak az igazsággal, ami azt mutatja, hogy a kultusz az ördögtől származott s a nép ámítására használtatott; amiképpen Jézus földönlétekor volt, van ma is; a vallás Isten és az ő országa ellen irányul. Isten a régmultban előrejelezte prófétái útján, hogy a zsidók vallásvezérei elforditják a népet Istentől, most pedig Jézus kijelentette, mint a legnagyobb próféta, hogy képmutatók és az ördög képviselői voltak. Amit Jézus mondott akkor azoknak az embereknek, sokkal inkább érvényes most azokat illetőleg, akik haszonérdekből gyakorolják a vallást, s akik azok ellen harcolnak, akik Isten igéjét, az igazságot hirdetik Krisztus és az ő királysága felől.

FEL

[23] A zsidó vallásvezetők Ábrahám magvának nevezték magukat, tehát az ígéret szerint Isten örököseinek. Jézus megmondta nekik, hogy Isten azért küldte őt a földre, hogy bizonyságot tegyen az igazságról s hogy az az üzenet, amelyet hozott, nem a sajátja, hanem ő az Isten szavait szólja. A papság ezen kijelentésekre való tekintet nélkül Jézus megölésére törekedett, amit Jézus szemükre is vetett nekik, mondván: „Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál láttatok. Felelének és mondának neki: A mi atyánk Ábrahám; monda nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért neki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten. Monda azért nekik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem; mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. Ti az ördög-atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ébenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nekem. Ki vádol engem közületek bűnnel? Hapedig igazságot szólok, miért nem hisztek nekem? Aki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit, azért nem hallgattok ti, mert nem vagytok az Istentől valók." — János 8 : 37–47.

[24] Tényleg az ördög gyermekeinek bizonyultak, ahogyan Jézus megmondotta. Az események azt bizonyítják. Az emberektől hagyományozott szertartásokat gyakorolták, Isten parancsait megvetették s így megfosztották Isten igéit, tehát Isten ellenségei voltak és az emberiségnek is ellenségei. Figyeljük meg Jézus szavait, ami döntőleg kimutatja a vallászkultusz és az Isten törvényei közti különbséget: „Akkor írástudók és farizeusok jőnek vala Jézushoz, mondván: ... Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit (hagyományait)? ... Ő pedig felelvén, monda nekik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? ... És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem; szive pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai." — Máté 15 : 1–9.

[25] Azok a papok és prédikátorok zsidó-vallást ápoltak, s az ördög eszközei voltak. Saulus is ugyanerről tett bizonyságot, amint Galatab. 1 : 13, 14 feljegyzi. Az ördög ezeket a zsidó papokat magához csábitotta, mivel büszkék voltak, emberektől várták a dicsőséget, emberektől kitalált tanokat tanítottak, viszont Isten törvényét vagy parancsait figyelmenkívül hagyták. Nimród napjai óta az ördög mindig vallást használt, s azzal távolította el az embereket Istentől s így támasztotta alá ördögi, elvetemült kihívását. Az ördög az emberi hiúságot veszi igénybe és az embereket külsőségek ápolására indítja, amely útján állítólag Istennek szolgálnak, ami tényleg azonban szörnyűség Isten szemében.

[26] Isten szt. prófétái útján közölte előre azon szándékát, hogy egy országot (birodalmat) fog felépíteni nevének dicsőségére és minden igazságos és az igazságot szerető teremtmény érdekében. Előre közölte, hogy elküldi szeretett fiát, a Messiást, a nép kormányzására és megáldására. Aztán a kitűzött időben Jézus eljött és közölte az emberekkel, hogy Jehova képviseletében jött, s azokat az embereket gyűjti maga köré, akik hiven szolgálnak Jehova Istennek és tanui lesznek az ő nevének. Voltak-e vallás-vezérek azon zsidók között, akik Jézushoz csatlakoztak a királyság hirdetésére, akik meghivták az embereket, hogy rendeljék alája magukat Jehovának? Egy se volt; ellenkezőleg, azok az embereket távol tartani igyekeztek a királyságtól. Erről mondotta Jézus: Jaj néktek, ti képmutató farizeusok és írástudók! mert ti bezárjátok a mennyeknek országát az emberek előtt; mert ti nem mentek be, s azokat sem engeditek bemenni, akik szeretnének bemenni!" (Máté 23 : 13) Ki hirdette most a jelenben a vallásvezérek közül Isten és Krisztus országát mint a világ egyetlen reménységét? Egy sem! Ellenkezőleg, arra utasítják az embereket, hogy ne hallgassák meg azokat, akik Isten országának hírével mennek hozzájuk. Emberi tervekre mutatnak rá és emberi intézményeket neveznek meg a nép megsegítésére és üdvözítésére.

[27] A vallásos farizeusok, akik szembeszálltak Jézussal, a külsőségek buzgó hívei voltak és az emberek előtt rendkivül tiszta, igazságos és csodálatos embereknek szerettek látszani. Atyáik hagyományait megtartották, akik Isten hű prófétái megölték s most ők maguk is meg akarták ölni Jézust, a legnagyobb prófétát. Azért mondotta nekik Jézus: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kivülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kivülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. Így hát magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! Kígyók, mérges kigyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyehennának büntetését?" (Máté 23 : 27–33) Jézusnak ez világos kijelentése volt, hogy a valláshagyományok gyakorlói az ördög eszközei, akár tudják, akár nem.

Gyilkosok

[28] Minden gyilkos és hazudozó vallásos. Mielőtt valamely gyilkost kivégeznek, valamely vallásképviselője látogatja meg, s néhány értelmetlen szót rebeg el fellette, ami állitólag meg fogja menteni, holott céltalan az egész. A kultuszt az ördög létesitette; ő a hazugságok atyja és „kezdet óta embergyilkos" volt. (János 8 : 44) Nimród óta Isten örökszövetségének megszegői, akik szembeszálltak Istennel és embereket öldöstek le, mindig vallásoskodók voltak s valamily vallást ápoltak. Vallásoskodók ölték meg Isten szent prófétáit, akiket Isten az igazság közlésére küldött, s a vakbuzgók megölték őket, mivel Istent képviselték és az igazságnak engedelmeskedtek. (Máté 23 : 30–32) Amidőn Jézus, a nagy próféta és a mindenható Isten örököse erre a földre jött, az ördög oly gondolatot támasztott a vakbuzgókban, hogy megöljék őt s azért mondották Jézus felől: „Ez az örökös; jertek öljük meg és foglaljuk el az ő örökségét!" (Máté 21 : 38) Nem a köznép, hanem a vakbuzgók harcoltak Jézus ellen és törtek az életére, mégpedig azért, mivel az igazságot hirdette.

FEL

[29] Az ember Jézus volt az egyetlen tökéletes igazi ember, aki valaha is élt ezen a földön. Szent, ártatlan és büntelen volt. (Zsidók 7 : 26; Péter I. 1 : 19) Jézus jót cselekedve járt-kelt, soha senkinek kárt nem okozott és igazságtalanságot nem cselekedett. Gyakran azzal vádolták, hogy bűnteny követett el s mindenkor a vakbuzgó vallásrajongók emeltek hamis vádat ellene. Az ily rajongók összeesküdtek a meggyilkolására; mert attól féltek, hogy a nép hozzá fog csatlakozni s így ők, a papok elvesztik megélhetésüket. Ennek bizonyítékául áll megírva: „Akkor mondák a farizeusok egymás között: Látjátok mitsem tudtok csinálni; ímé az egész világ őt követi!" (János 12 . 19) „Akkor a főpapok és a farizeusok összihívták a szinhedriumot (felsőbiróságot) és mondának: Mit tegyünk? Mert ez az ember sok csodát mível; Há békén hagyjuk, mindenki öbenne fog hinni, s eljönnek a rómaiak s feldúlják ezt a helyet (megfosztanak állásunktól) és a nemzetet." — János 11 : 47, 48.

[30] Mire a főpap a következőket mondotta: „Ti semmit sem tudtok, és meg sem gondoljátok, hogy jobb, hogy egy ember haljon meg a népért (ezzel megjósolta, hogy Jézus a nemzetért fog meghalni) ... s attól a naptól kezdve kezdtek azon tanakodni, hogy megöljék őt." (János 11 : 49—53) Ez szándékos gyilkosságra vonatkozó összeesküvés volt, és kifejezésre is jutott tetteikben.

[31] A papok hamisan hazaárulással vádolták meg Jézust. Nem a köznép és nem is a politikai réteg kivánta az ő halálát; hanem a vallásrajongók kiabálták: „Feszitsd meg! Feszítsd meg!" (Máté 27 : 12—26) Amidőn Jézus Krisztust a fára szegezték s a vére kifolyt, akkor gúnyolta a papság: „Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: Bízott az Istenben, mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten fia vagyok!" (Máté 27 : 41—43) Modern papokat is ugyanaz a szellem fűt és hasonlóképpen beszélnek Isten országainak hirdetőiről. A papok nem gondoskodtak arról, hogy Jézus testét tisztességesen eltemessék; hanem egy tekintélyes, gazdag jogász, aki nem egyezett a papok cselekedetével, kérte el Jézus testét és részesítette illedelmes temetésben. (Máté 27 : 57) A főpapok és a farizeusok, akik a vallás vezérei voltak, akarták meggátolni Jézus feltámadását is, ők vesztegették meg a katonákat, hogy hammisan valljanak s mondják azt, hogy Jézus tanitványai lopták el a testet, amig ők aludtak. (Máté 28 : 11—13) Kételkedhetik-e tehát becsületes ember csak egy pillanatig is azon vallásrajongók bűnösségében és abban, hogy azok a vallásvezérek, a farizeusok és az írástudók az ördög eszközei voltak? E tanulmány során ne feledjük, hogy vallásrajongók ölték meg Jézust, s aztán hasonlítsuk össze ezzel azon tényeket, hogy éppen a gyilkosok játszanak vezető szerepet a valláskultuszok terén.

Az Ő eljövetelének rendeltetése

[32] Az ember-Jézus Isten fia volt. Mielőtt ember lett, a Logosz (Ige) volt Jehova Isten munkavezetője mindenek megteremtésében. (Kolossé 1 : 16) Logosz Isten mindenhatósága folytán 'testté lett (azaz, ember lett) és lakozék ember között'. (János 1:14) Jehova Isten elküldte őt mint rendkivüli képviselőjét erre a földre, s az a közlemény, amelyet közölt, a Mindenható Istentől való volt.(János 7: 16) Az ördög, a hazugságok kitalálója, gyilkos és csaló, évszázadok óta rágalmazta Jehova nevét, dacolt vele és kihivta, hogy mutasson hát oly embert a földön, aki megőrzi hűségét akkor is, ha ő, az ördög, fogja kipróbálni. Miután Jehova négyezer éven át akadály nélkül hagyta az ördögöt garázdálkodni, szeretett fiát, Jézust, küldte a földre annak bizonyítására, hogy az ördög hazug, s hogy Jehova nevének igazolója legyen. Isten akaratának végrehajtásában rendkivül fontos volt, hogy Jézus hirdesse az igazságot; azért válaszolta egy kérdésre földi missziója végén: „Király vagyok; azért születtem és azért jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról; minden, valaki az igazságból való, hallgatni fog az én szómra." (János 18 : 37) Ebből következik, hogy minden személy, aki nem akar hallgatni Jézus szavaira, nem az igazságból való, hanem az ösellenség, az ördög befolyása alatt áll.

Megváltás

[33] Jézus földrejövetelének legfőbb oka és rendeltetése az volt, hogy bizonyságot tegyen az Istenről, Jehováról, és az ő országáról és szent nevét igazolja. Azzal kapcsolatban s egy másodrendű okból, azért is jött, hogy az embert megváltsa a kárhozatból, amely Ádám büne következtében terhelte. Ádám Isten törvényének szándékos megszegése miatt ítéltetett halálra, gyermekei azután születtek. Az elitélt Ádám tökéletlen volt, mivel halálitélet alatt állott, tehát nem is nemezhetett tökéletes gyermekeket. Ennek következtében azóta minden ember bűnben született és fogamzott. „Ímé bűnben születtem, és bűnben fogamzott az én anyám." (51. zsoltár 7) „Azért amiképen egy ember által jött a bün a világra és a bün által a halál, és a halál minden emberre elhatolt, mivel mindnyájan vétkeztek." (Róma 5 : 12) Ábel, Énok, Noé és Ábrahám hivek voltak Istenhez; de mivel Ádám büne folytán tökéletlen emberek voltak, s az örökélethez nem volt joguk, nem élhettek örökké, csakis ha megváltásban részesülnek. Az embert Isten egy tökéletes emberi élet által kellett hogy megváltsa a halálból; mert a tökéletes emberi élet volt az, amit Ádám az isteni törvény által kirótt büntetés következtében elveszitett. Mivel pedig minden ember Ádámtól származott, nem volt olyan ember egysem, aki Ádám helyett tökéletes áldozatot tudott volna bemutatni Isten előtt. Isten azonban gondoskodott egy ily tökéletes emberről.

[34] Az isteni rendelés szerint az emberiségnél a férfi nemtől származik az életmag. Hogyan lehetett volna tehát egy tökéletes embert előállitani, s ki fizethette volna meg a megváltás árát és lehetett volna szabaditó? Jehova, a mindenható Isten megcselekedte ezt, amidőn Mária még hajadon vol. (Máté 1 : 18) Isten szent szellemétől fogamzott. Arra való tekintettel, hogy Isten a férfit és a nőt is a föld elemeiből alkotta, nem nehéz megérteni azt sem, hogy Isten Mária fogantatását is keresztül tudta vinni. A gyermek, Jézus, megszületett, tiszta, szent, makulátlan és teljesen különálló volt a többi emberektől, mivel nem az Ádám tisztátlan életesírájából származott. (Zsidók 7 : 26) Jézust emiatt nevezi az Irás minduntalan az Ember Fiának, ami „Isten Fiát" jelenti. Amidőn Jézus harminc éves lett, az isteni törvény rendelése szerint alkalmas lett Isten papságára. Jézus akkor teljesen felszentelte magát Isten akaratának cselekvésére, Jordánban való megkeresztelkedése volt a külső, látható jele mások előtt, hogy ő tényleg szövetséget kötött Isten akaratának teljesítésére. Akkor teljesült be a következő kijelentés: „Akkor mondék: Imhol vagyok, felőlem áll megírva a könyvtekercsben. A te akaratod teljesítését, ezt kedvelem, én Istenem; és a te törvényed az én szivemben van." (40. zsoltár 7, 8; Máté 3 : 15—17) Ő, aki az emberiséget meg akarta váltani, magát önként kellett áldozatul szentel-

FEL

nie; s mivel Isten akarata volt ez, Jézus teljesítette Isten akaratát szabad akaratból és örömmel, magát feláldozta, amennyiben magát átszolgáltatta Istennek. Jézus, a tökéletes ember élete vagy vére képezte a bűnössé lett ember megváltási árát. Az élet a vérben van. (Mózes III. 17 : 11, 14) Jézus tökéletes emberi életének önkéntes feláldozása Jézus áldozati halálakor megszerezte a váltságdíját. „Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. (Zsidók 9 : 22) Isten el tudta fogadni mint engesztelő, vagy megváltó áldozatot Jézusnak, a tökéletes embernek, vérét, illetve életét. (Erre nézve bővebb magyarázatot nyujt a „Kiengesztelés" című könyv).

35 Jézus Krisztus, a tökéletes ember a földön az ördög és annak képviselői útján minden elképzelhető támadásnak ki volt téve; de ő mindazon támadások és üldözések között megőrizte feddhetetlenségét Isten előtt, s egyetlen pillanatig sem tért le az Istenhez való hűség és lojalitás útjáról. Jézus ezzel bebizonyította, hogy a Sátán hazug, s egyúttal Jehova nevét és kijelentését is igazolta. Miután Jézus mintegy három és fél éven keresztül bizonyságot tett Isten nevéről és országáról, a legnagyobb bűnténnyel, hazaárulással vádolták; látszólagos tárgyalást rendeztek, elítélték és törvényes bizonyíték nélkül megfeszítették, egy fára szegezvén fel őt s mint istentagadó bűnöst ölték meg; ilyennek is tekintették. (Mózes V. 21 : 23) Isten hagyta, öljék meg Jézust ellenségei, de jól tudta, hogy Jézus még a halálban is megőrzi iránta való hűségét és feddhetetlenségét, s hogy fel fogja őt támasztani a halálból. Jézus tehát minden követelményt teljesített s ezzel alkalmasnak bizonyult Isten nevének igazolására. Isten Jézust hűsége miatt feltámasztotta halottaiból, halhatatlansággal, tehát nem emberi élettel, ruházta fel, azaz isteni élettel, amely végtelen és elpusztíthatatlan, s a világegyetemben maga után a legfelsőbb méltóságra emelte. (Filippi 2 : 5—11) Isten a halhatatlan Jézus Krisztusnak adott minden hatalmat mennyen és földön. (Máté 28 : 18) Azért mondotta Jézus: „Én vagyok az élő, ... eddig halott valék, s ímé, élek örökkön örökké s nálam vannak a halálnak és a hádesnek kulcsai." (Jelenések 1 : 18) Jézus Krisztus tehát minden hatalommal felruháztatott, hogy mindenekben mint Isten akaratának legfelsőbb végrehajtója működjön.

(Folytatása következik)

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1—4. Mit akart elérni Jehova azáltal, hogy törvényt adott az embernek és feddhetetlenségére nézve próbának tette ki? Írd le az izraeliták bálványimádását a Sinainál! Miért nem álltak meg megpróbáltatásaikban? Mily büntetést kaptak miatta? Miért kiméltettek meg mint nép? Magyarázd meg szövegek alapján, miért adta törvényét Isten annak a népnek és bánt vele kivételesen!

5, 6. Volt-e hasznuk a zsidóknak abból, hogy Isten nekik adta a törvényét és rendkívüli vezérelte ügyeikben? Miért? Mily eredménnyel járt az részükre? Mily rendkívül fontos ez most Isten népe számára?

7, 8. Miért volt oly káros a „valláskultusz" az ember számára?

9, 10. Miért adott Isten határozott parancsot a zsidóknak a bálványok, képek, vagy tárgyak vagy teremtmények tisztelete tekintetében?

11, 12. Megérkeztek-e az ígéret-földjére az Egyiptomból kivonult zsidók? Miért nem?

13, 14. Mutasd ki, hogy főképpen „vallás" volt ama főcsköz, amellyel az ördög Isten választott népét befonta, még azután is, miután az ígéretföldjére érkezett!

15, 16. Magyarázd meg miért nevezi az Úr az izraelitákat „parázna nemzetnek"? Magyarázd meg miért érintkezett velük tovább is lázadásaik után s miért figyelmeztette őket minduntalan prófétái útján? Miért nem volt hajlandó a nép és a papság Jézust fogadni, amidőn ő eljött? Kiknek és miképpen lett bejelentve Jézus születése? S miért csak ezeknek? Mily bizonyságtevés hangzott el ottan?

17. Miért kerülte el Jézus a papi-osztályt, amidőn tanítványait kiválasztotta?

18. Magyarázd meg a) miért volt távol a papság Jézus megkeresztelésekor; b) hogyan és mily szándékból támadta meg az ördög Jézust nyomban azután?

19. Mily álláspontra helyezkedett a papság s milyenre a nép Jézussal és tanításaival szemben? Miért?

20, 21. Hasonlítsd össze a zsidó papság viselkedését a maiéval! Miért viselkedtek úgy?

22. Miért vegyük most, vagy egyáltalán közelebbről szemügyre a Jézus idejebeli papságot?

23, 24. Hasonlítsd össze a zsidó papság állítását azon tényekkel, amiket Jézus feltárt felőlük! Hogyan kerülhetett oly szívállapotba a papság?

25. Miért tudta az ördög oly könnyen eszközeiül felhasználni a papságot?

26, 27. Hasonlítsd össze a Jézus idejebeli vakbuzgókat a maiakkal azon kijelentések illetőleg, amelyek a) Máté 23 : 13-ban, b) Máté 23 : 27—33-ban vannak megörökítve! Mit mutatnak ki ezek a fejtegetések?

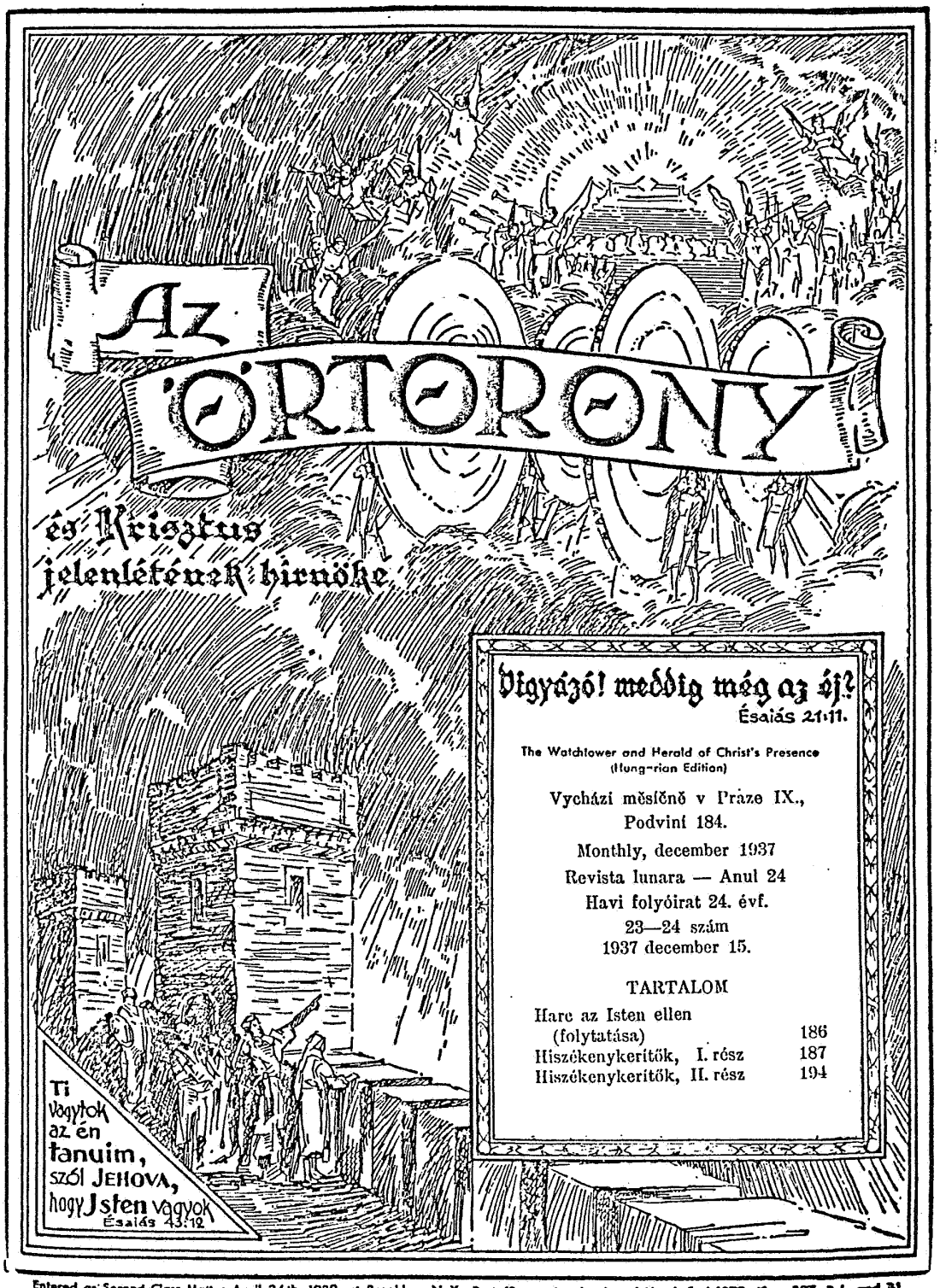
28—31. Mily kapcsolatban áll a hazugság, a gyilkosság és a vallás? Hogyan tűnik ki ez a hajdani prófétákról szóló feljegyzésekből? Kiket használt az ördög Jézus üldözésére? Írd le akkori s azótai eljárásukat, ami világosan fényt derít a „vallás" eredetére és rendeltetésére!

32. Ki volt Jézus, amidőn a földön volt, s miért jött a földre?

33—35. Mutasd ki a) Jézus földrejövetelének főcélját és rendeltetését; b) a másodrendű célját és rendeltetését! Hogyan teljesítette be ezen küldetéseit?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinl 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinl 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinì 184.

Monthly, december 1937
Revista lunara — Anul 24
Havi folyóirat 24. évf.
23—24 szám
1937 december 15.

TARTALOM

Harc az Isten ellen (folytatása)	186
Hiszékenykerítők, I. rész	187
Hiszékenykerítők, II. rész	194

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

24. évfolyam | 1937 december 15 | 23—24 szám

Harz az Isten ellen

(Folytatása)

[36] Amidőn Jézus tanítványai közt volt, kioktatta őket, hogy mindenki, aki örökéletben és Isten áldásaiban szeretne részesülni, hiven és engedelmesen szolgálni tartozik Istennek. Akkor mondotta maga felől: „Aki első akar lenni tiköztetek, legyen a ti szolgátok; amiképen az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak és életét áldozatul adja sokakért." (Máté 20 : 27, 28) Ez mutatja, hogy az ember, Jézus, tudta, hogy Atyjának, Jehovának az képezi az akaratát, hogy necsupán az igazságot hirdesse és Atyja nevének igazolója legyen, hanem mint ember meg is haljon és a megváltás árát „sokakért" megszerezze az emberiség közül. Mennyiért, mindenkiért vagypedig csak egy bizonyos részért szerezte meg Jézus a váltságdíjat? Ő nem mindenkiért szerezte meg, mert a megváltásból csak azoknak lesz hasznuk, akik hisznek és engedelmeskednek Istennek és Jézus Krisztusnak. Következőleg, Jézus annyi emberért áldozta fel az életét, amennyien Isten és Krisztus mellé fognak állani, s amidőn próbának lesznek kitéve, feddhetetlenségüket meg is őrzik Isten előtt. Meg van írva: „A bűn zsoldja halál, Isten ajándéka pedig örökélet a mi Urunk, Jézus Krisztusban." (Róma 6 : 23) Ezzel az ügy minden ember elé van tárva, hogy döntsön: Ha Isten ellensége, az ördög mellett akar maradni, a vége pusztulás; de aki Isten és Krisztus mellé áll, hisz a megváltás dijában és feddhetetlenségét Isten előtt bebizonyítja, akkor Isten kegyelméből Jézus Krisztus útján az örökélet adományában fog részesülni. Jézus ezt a következő szavaival is bizonyította: „Az Atya szereti a Fiut és mindent kezeibe adott. Aki hisz a Fiuban, örökélete vagyon annak; de aki nem hisz a Fiuban, nem látja meg az életet, hanem az Isten haragja marad rajta." (János 3 : 35, 36) Más szóval: Minden ember a bűn miatt került kárhoztatásba, Isten haragja a bűnnel szemben a halált jelenti; de ha valaki hisz za Úr Jézus Krisztusban, Isten feloldozza a kárhoztatás alól; de ha valaki inkább az ördög mellett akar maradni és a bűnben, akkor Isten haragja, illetve a kárhoztatás alatt marad és nem lesz feloldozva. Ebből látható, hogy Isten értelmes teremtményei szabad akarattal vannak felruházva, hogy az életet vagy a halált választhassák, miután Isten gondviseléséről tudomást szereztek.

[37] Istent az ember gondviselésében, miszerint élettel akarja megáldani, teljesen az önzetlenség vezérelte, amint meg is van írva: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta érette, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen. Mert Isten nem azért küldte az ő fiát a világra, hogy a világot kárhoztassa, hanem hogy a világ megszabadittassék általa." (János 3 : 16, 17) Szükségképpen ebből az következik, hogy azok az emberek, akik nem hisznek, „el fognak veszni", azaz, teljesen elpusztulnak. Isten nem gyönyörködik a bűnösök halálában, s még kevésbé gyönyörködne bárkinek is a kínzásában. Az örökgyötrelemről szóló tan Sátán rosszakaratu hazugságainak egyike, amit csak vallásrajongók tanitanak a népnek; ez az ördögi hazugság elforditja az embereket Istentől és az ördög szervezetébe vonja, illetve „vallás-szervezetekbe". A „pokol" a halott állapotot jelenti, nem jelent örökgyötrelmet. Ha valaki előnyösebbnek tartja megmaradni a törvénytelenségben, Isten irgalmából aludni küldi a halálba, s többé sohasem fog felébredni. „Isten szeretet" és sohasem tudna oly ördögi dolgot csinálni, amilyen az örökkinzás. Az Úr felhivja az emberek figyelmét az igazságra s aztán mindenkinek alkalma nyilik dönteni, akar-e hinni neki, vagy nem.

[38] Amidőn Jézus a benne hivő hallgatóságát oktatta, mondotta: „Én azért jöttem, hogy (a hivőknek) életük legyen, hogy (a mindhalálig hiveknek) bőségesen legyen életük." (János 10 : 10) Hinni csak úgy lehet, ha Isten gondviselését megismerik, amiről Jézus Krisztus útján gondoskodott az ember számára. Azért áll megírva: „Mert minden, aki segítségül hivja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hivják azért segitségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanak pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképen meg van írva: Mily szépek a békességhirdetőknek lábai, akik jókat hirdetnek." — Róma 10 : 13—15.

[39] Isten szerető jóságának további kifejezésére gondoskodott, hogy az emberek figyelme az igazságra tereltessék, amely róla és azon szándékáról szól, hogy élettel akarja őket megajándékozni. Azért hirdetteti igéit, hogy az emberek meghallják. Sátán, az ellenség, akarja elpusztítani az egész emberiséget; de a mindenható Isten kegyelméből értesiti az embert, hogy azok, akik mellője állanak, benne és az Úr Jézus Krisztusban hisznek, Jehovának szolgalnák és hiveknek bizonyulnak, éljenek.

[40] A vizözön után Sátán vette rá az embereket ördögvallás gyakorlására, Isten gúnyolásaképpen, s minden nemzet ördögvallást fogadott el. Azután Jehova Isten kiválasztotta Izrael népét, nemzetté szervezte, neki adta törvényeit, kioktatta hogyan engedelmeskedhetik Istennek és hogyan élhet. Igy tehát világosan az emberiség elé lett tárva, hogy miről van szó. Az ember választhatott, hogy az ördög társaságához akar-e csatlakozni, vagypedig Jehova Istennek akar hiven szolgálni. De nemsokára az ördög behatolt Izrael táborába s azt a népet külsőségek ápolására szedte rá, ami külsőleg úgy nézett ki, mintha Istennek való szolgálat lenne, tényleg azonban Isten ellen irányult. Az izraeliták mihamar a külső szertartásokkal kapcsolatban képeket kezdtek használni, amivel egyenesen megsértették Isten törvényét. A nemzet ezen az úton teljesen az ördöghöz pártolt át, s csak kevés izraelita őrizte meg hűségét Isten iránt. Külsőségeket kezdtek ápolni, a „zsidó vallást", s ez a külsőség s az emberi tanok a szülőkről átszármaztak

FEL

gyermekeikre s ezért nevezik „hagyománynak". Amidőn Jézus a földön volt, a zsidók ily hagyományokon álló vallást gyakoroltak s ez a vallás és hagyomány fosztotta meg Isten törvényeit érvényétől, amit Jézus szemükre is vetett nekik.

41 Jézus arra tanította a népet, hogy teljesen és őszintén engedelmeskedjen Isten parancsainak s Jézus ezzel alapította meg az igazi kereszténységet. „Keresztényi vallás" nincsen; mert az összes „valláskultuszok" Isten ellenségétől származnak, az ördögtől. A „keresztényi vallás" elnevezés téves. Mert a „kereszténység" az ember teljes és feltétlen engedelmeskedését jelenti Isten parancsaival szemben, úgy ahogyan azt Jézus tanította és gyakorolta. Következőleg, csak akkor keresztény bárki is, ha Jézus Krisztusnak igazi követője, ami azt jelenti, hogy szorgalmasan megtartja Isten törvényeit, s nem emberi tanokat követ. A „vallás" veszedelmes ellenség s mindenkor csak kárt okozott az emberiségnek, arra való tekintet nélkül, hogy őszinték voltak-e vagy sem az emberek. A „vallás" egyáltalán nem való Isten Gyülekezetébe. Az ellenség mindig megkísérelte „Isten Gyülekezetének" elpusztítását s ezen szándékának keresztülvitelére gonosz angyalokat, és embereket használt. Azok, akik Isten mellett állanak, ellenállani tartoznak az ellenségnek, csak így őrizhetik meg feddhetetlenségüket Isten előtt.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

36. Magyarázd meg szövegek alapján Tim. I. 2:6 és Máté 20:28-at mennyiben egyeznek egymással!

37—39. Mutasd ki, hogy csupán a szeretet indította Istent arra, hogy az embernek életet adjon! Mi a rendeltetése és mily horderejű most azon bizonyságtevés, amelyet Isten tanui most hirdetnek, amint Róma 10:13—15-ből kitűnik? S ami Isten gondviselését jelenti a jelenre nézve!?

40—41. Magyarázd meg, hogy a zsidók között Jézus idejében a valláskultusz gyakorlását-, és az Isten szándéka és igéje felől való tudatlanságot illetőleg (valamint mai viszonylatban is) oktatás- és alkalomhiánynak kell-e tulajdonítani!?

(Angol W. 1937 július 1)

Hiszékenykerítők

I. rész

„Az istentelen munkál álnok keresményt" — Példab. 11:18.

JEHOVA szövetséges népét felvilágosította a törvénytelenek pályafutása felől, hogy az igazságosak az Úr által kijelölt úton haladjanak és a törvénytelenek sorsát elkerüljék. Habár a „hiszékenykerítés" és „hiszékenykerítő" szavak az írásban nem is fordulnak elő, mégis találhatók benne más szavak, melyek ugyanazon fontossággal és jelentőséggel bírnak a törvénytelenségek cselekvői megjelölésére. Szavak által szokták közvetíteni az ismeretet. A „hiszékenykerítés" szót elutasítani azért hogy nem bibliaszerű, nem lehet, mivel a bibliai kifejezések, mint a csalás, ámítás és tévútravezetés egyazon értelműek, mint amit a „hiszékenykerítők" és „hiszékenykerítés" szavak adnak vissza. Jézus szavai azon állapotok felől, melyek a világ (korszakok) végén következnek be arra vallanak, hogy mindenkor csaló és ámító tervek válnak köztudomásúakká, úgymint valaha s egyazon módszerrel, olyannyira, hogy „elhitessék, ha lehet, a választottakat is". (Máté 24:24) Nyilvánvaló tehát, hogy mindazok, akik nem tartoznak a választottak közé, az ilyen ravaszság és ármánykodás következtében tévútra kerülnek, mégpedig azért, mivel Sátán világának végére jutottunk, amidőn ez a törvénytelen banda mindent megtesz az emberiség eltérítésére. Akik az Úrral együtt a templomban tartózkodnak és bennemaradnak, ezen ámító ravaszságok befolyásától mentesülnek, feltéve, hogy követik az Úrtól nyert utasításokat. A templom-osztály tagjainak, akik még mindig testben vannak, figyelmeztetésben kell részesülniök azon módszerekről és eljárásokról, amit a törvénytelenek elvetemedett terveik megvalósítására használnak, hogy ezáltal az igazak a helyes úton haladjanak s társaikat a jonadábokat oktassák és segítségükre legyenek.

2 „Tudatlanok" azok, akik nem bírnak ismerettel. Ezekhez tartoznak azok, akik egykor már a királyság mellett foglaltak állást, de önzés következtében elfordultak tőle egy oly magyarázat által, amely részükre hozzáférhető volt és az eredményezte, hogy jelenlegi helyzetük vagy mostani állapotuk sokkal gonoszabb az előbbinél. Az Úr valaha őket népe őrizőül tekintette, de mivel nem szereztek ismeretet, vakok és tudatlanok maradtak. Az ilyenekről mondja az Úristen prófétája által: „Őrállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak." (Ésaiás 56:10) Ma is sokan vannak olyanok, akik nem fogják megérteni a hiszékenykerítésről és hiszékenykerítőkről szóló igazságot, s azt nem is szívesen fogadják. Ezeket a tudatlanokat és vakokat könnyen tévútra vezeti az ördög csatlósaival együtt. Evvel szemben a „kiválasztottak" nem tartoznak azokhoz, akiket el lehet ámítani, mivel minden igyekezetük az igazság közlésére irányul, hogy Isten parancsolatát teljesíthessék, s mivel tisztaszívűek és Isten törvényét szorgalmasan követik, Jehova teljesíti szívük kívánságát, hogy akaratát megismerhessék és Jézus Krisztus által vezéreltessenek. Ezek a hűségesek Jehovától és Jézus Krisztustól nyernek felvilágosítást s azért el nem tévelyíthetők. A „választott szolga"-osztály kötelessége és kiváltsága a hiszékenykerítők elvetemült és kétes üzleti tevékenységeinek felderítése, s amiképpen értesül felőle, olyképpen tudatni azt az Isten iránt jóakaratú emberekkel. Az itt közöltek tehát elsősorban a maradék java érdekében történnek, hogy ezen ismereteket a jonadábok támogatására és gyámolítására fordítsa, akik az igazságosságot és szelídséget keresik.

3 Sokan tudatlanságuk miatt támogatják a hiszékenykerítést, miáltal nemcsak maguknak, hanem másoknak is kárt okoznak. A jóakaratúak kétségnélkül felhagynak az ilyen dolgok előmozdításával, mihelyt róla felvilágosultak. A maradék kötelessége és kiváltsága, hogy a jóhiszeműeknek az igazság felismerésében segítségére legyen. Isten szándékáról szóló igazság közlésekor minden vitát kerülni kell. A maradék nem igyekszik vitába bocsátkozni, hanem Isten akaratát törekszik teljesíteni azáltal, hogy másoknak is bizonyságot tesz az igazságról, miáltal megragadhatják az Úrnak való szolgálat kiváltságát. Az igazságot sohasem szabad ostorszerűen mások megbüntetésére alkalmazni, hanem általa jócselekedetekre indítani mindazokat, akik arra törekszenek. Az igazság ismertetése által szükségképpen lehull a lepel a hiszékenykerítőkről és módszereikről s ez a leleplezés mutatja meg a jóhiszeműeknek a védelem helyét és a helyes út követésére képesíti őket. Az igazságról szóló bizonyságtevés munkája természetesen leleplezi

Isten és az ő királyságának ellenségeit s habár ez az igazság jelenti a törvénytelenek megbüntetését, Jehova tanuinak mégis mindenkor arra kell gondolniok, hogy kötelességük csupán az igazság hirdetéséből áll, úgy amint azt Isten megparancsolta s az eredmény Isten akarata szerint fog végződni, amely igazságos lesz. Habár ez a törvénytelenek megfenyítését eredményezi, mégis Isten akaratával összhangban történik. X

4 A világ telve van gonosz teremtményekkel s közöttük a felekezetieskedők a legrosszabbak. Valamely hivatásos felekezetieskedő kigúnyolásából semmi jó nem származhat. Egyes személyek ellen irányuló kirohanások nem jogosultak. A maradék feladata abból áll, hogy mindenkor jót tegyen, s ez az igazság hirdetésében nyilvánul meg, melynek meghallgatása az Isten iránt jóakaratú embereknek, akik az igazságot sóvárogják, hasznára válik. Az olyanokkal való vitatkozás, akik tévtanokhoz ragaszkodnak s azokat tanítják, nem a gonoszak megbüntetését célozza, hanem teljesen helyénvaló, hogy a fogságbanlevők felvilágosuljanak és kimenekülhessenek. A felekezetieskedők és vallásszervezetek azáltal sokakat tartanak fogságban, s ezek a jóakaratú emberek sohajtoznak és jajgatnak a hiszékenykeritők gonoszsága miatt. Az Úristen kiküldi tanuit az igazság hirdetésére, hogy a sóhajtozók és jajgatók felvilágosuljanak és azáltal a helyes úton vezéreltessenek. Isten hűséges prófétája megírta: „Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, amíg előttem van a hitetlen." (39. zsoltár 2) Ez bizonyára annyit jelent, hogy az Úr szolgája nem bocsátkozik vitába és nagy tárgyalásokba a gonoszakkal, akik Isten ügyének és az ő népének ártani törekszenek. Amidőn a törvénytelenek hazugsághoz, rágalmazáshoz, gyűlöletes és rosszakaratú vádoláshoz folyamodnak, az Úr iránt engedelmesek helyesen cselekszenek, ha az ilyen gonosztevőket figyelmenkivül hagyják; de ha alkalom nyilik, a jóhiszemüek érdekében közölni kell az igazságot. Jehova tanui tehát megragadják az alkalmat, hogy azokkal, akiknek halló füllük van, az evangéliumot közöljék. A bizonyságtevés nem azért történik, hogy a gonoszakat meggyőzze s ezáltal megjavulnának ez lehetetlen; a bizonyságtevés célja az, hogy az ismereteket őszintén keresőkön segítsen. A jelen a sötétség ideje az egész földön, amely nyomasztóan nehezedik az emberiségre, amint azt Isten prófétái már előre megmondották. Ez a sötétség azok között uralkodik, akiket a hiszékenykeritők, akik ravaszságaikat csalásra használják, a világosság fénye elől elvezettek. Ez tehát azon idő is, amidőn mindazok, akik Jehova és parancsolatai iránt engedelmesek, fel kell hogy „keljenek és világítsanak", miközben az igazságot ismertetik és örömmel hirdetik. (Ésaiás 60 : 1) Az „Őrtorony" kötelessége tehát a valóságok közlése a legnagyobb kerítési munkáról, amely az emberiség ellen irányul, az őszinte emberek millióit félrevezeti és nagyon megkárosítja. Mi a hiszékenykerítés? És kik a legravaszabb és legsikamlósabb hiszékenykeritők?

5 A „hiszékenykerítés" szó egy ravasz tervre utal, egy cselfogásra vagy trükkre, amelyből önző haszon származik mások ámítására és megkárosítására. Az igazság elferditése azon szándékból, hogy aki arra támaszkodik egy bizonyos értéket kiszolgáltasson, kerítést jelent; ez egy ámító terv, az igazságnak helytelen magyarázata, vagy elnyomása, amiből az ármánykodónak pénzbeli haszna van, míg másoknak kárt okoz. A hiszékenykerítés tehát szándékos tévútravezetés nyérészkedési vágyból.

6 A hiszékenykeritő vagy szélhámos egy hajthatatlan, ravasz és ügyes ármánykodó, aki terveit vagy ravaszkodásait mások jogtalan becsapására használja. Jogtalanul mások fölé helyezkedik és megvalósítja ravasz tervét, hogy másokat megkárositson vagy megfosszon, amit tényleges vagy látszólagos haszon kedvéért tesz. A hiszékenykeritők mindnyájan az emberi társadalom, minden becsületes ember és az Isten ellenségei. A hiszékenykeritők által gyakorolt szélhámosságok kárt okoznak azoknak, akik ezen trükköt alkalmazzák.

7 Akik oly törvénybeütköző üzletet folytatnak, mely az emberiségnek kárt okoz, szélhámosok és a nép ellenségei. Gyermekek vagy felnőttek elrablása és fogságbantartása váltságdij szerzése végett, gazság s az ilyen emberrabló általában mindenkinek ellensége. Azok, akik leánykereskedelemmel foglalkoznak, gazemberek, és az emberi társadalom ellenségei. Ingatlannyerészkedők, akik mások becsapása végett ravaszsághoz folyamodnak, hiszékenykeritők vagy szélhámosok. Akik a közönséget becsapják, miáltal egy bizonyos ajándék felajánlása mellett arra bírják, hogy másokat értéktelen tárgyak vagy kereskedelmicikkek megvásárlására, vagy viszonteladásra késztessenek, csalók. Akik nyereségvágyból rabolnak, lopnak és gyilkolnak, banditák, és általában a társadalom ellenségei. Aki fenyegetések árán igyekszik pénzt kierőszakolni, erőszakoskodó és az emberi társadalom ellensége. A közjó ezen ellenségei az embereket állandó rettegésben tartják és csalások által ámitgatják Oly férfiak, akik politikai tevékenységet gyakorolnak és a valóságot tévesen magyarázzák, hogy abból személyes hasznot húzzanak, szintén hiszékenykerítők és a társadalom ellenségei. Üzletemberek vagy testületek, melyek csalás által vagy raffinált manőverezéssel embertársaiknak kárt okoznak, a dolgozó emberiség kerítői vagy a nép ellenségei. Aki résztvesz valamely csaló vállalkozásban, melyből ugyan haszna van, de vele másoknak árt, szélhámos és az emberi társadalom ellensége. Akik a filmet a nép megtévesztésére használják, legyen az tisztelet-, pénz- vagy bizonyos befolyásszerzés végett, hiszékenykerítők. A hiszékenykerítők vagy szélhámosok, gazemberek stb. az ördög eszközei, akár annak tudatában vannak, vagy nincsenek. Minden aljas ravaszság az ördögtől származik s ez a nagy ellenség befolyásolja és arra készteti az embereket hogy magukat az ilyen, másoknak kárt okozó, szélhámosságoknak kiszolgáltassák és a Mindenható Isten nevét gyalázzák. A fenti sorok egy általános magyarázattal szolgálnak afelől, hogy mi minden rejlik a „hiszékenykerítés" és a „hiszékenykeritők" fogalmakban.

A legnagyobb hiszékenykerítés

8 Félretéve minden előítéletet, vizsgáljuk meg elfogultság nélkül a legnagyobb hiszékenykerítésről szóló eseményeket melyek valaha történtek. Az igazság ezen pontjának megértése mindenkinek személyes hasznot nyujt. Becsületes emberek bizonyos eszközök által intézkednek, hogy magukat a közellenségtől megvédjék; amennyiben figyelmeztetve vannak erre az ellenségre, eljárási módját figyelemmel kisérhetik és intézkedhetnek érdekeik megvédelmezéséről. A hiszékenykerítés legveszedelmesebb és legkárosabb formája az, amely a becsületesség látszatát kelti, amellett azonban nagyon finoman, csábitóan cselekszik, hogy a népet a tulajdonképpeni igazsággal szemben elvakitsa. Igy esnek a hiszékenyek és ártatlanok tudatlanul az ellenség csapdájába, melyből kiszabadulni csaknem képtelenek. Egyike a legnagyobb kieszelt és folyamatban levő hiszékenykerítésnek maga a vallás. A köz legkegyetlenebb és legmegtévesztőbb ellensége az, aki hiszékenykerítésre a vallást használja, miáltal a népet megtéveszti és ócsá-

FEL

rolja a Mindenható Isten nevét. Számtalan vallásrendszer létezik, de a legraffináltabb, legmegtévesztőbb rendszer, amely az emberiségnek legtöbbet árt, az, amely általában a „keresztény vallás" lobogója alatt vitorlázik, mivel azt a látszatot kelti, mintha teljes odaadással viseltetne Jehova Istennel a Legfelségesebbel szemben, miáltal a becsületes és őszinte embereket könnyen megtéveszti. Habár idegenszerűnek is tűnik fel, mégis tény, hogy a „kereszténviesség" és a „vallás" egymással teljes ellentétben állanak. Az emberekkel az úgynevezett „kereszténvinek" nevezett országokban legnagyobb részt elhitették, hogy mindkét szó egyazon értelmű, miáltal a népet az igazság megismerésére való törekvésében nagyon megkárosították. A köz legnagyobb ellenségét ott kell keresni, ahol az igazságosság köntöse alatt, ami csupán látszat, Isten nevét gyalázzák, szándékát tévesen magyarázzák, miáltal az embereket pénzüktől, szivbékességüktől, szólás- és gondolatszabadságuktól megfosztják és az örökélet útját eltorlaszolják. Az úgynevezett „keresztény vallás" kultusza alatt azon időszakhoz közeledett a világ, melyet a Biblia a következő szavakkal ecsetel: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, tisztátalanok. Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. — Miképen pedig Jánnes és Jámbres ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. De többre nem mennek, mert esztelenségök nyilvánvaló lesz mindenek előtt, amiképen amazoké is az lett." — Timóth. II. 3 : 1—5, 8, 9.

[9] A „kereszténység" azonban nem tévesztendő össze az úgynevezett „keresztény vallással"! Az utóbbi Isten és Krisztus nevében működik, de teljesen Krisztus és királysága ellen van, amely az emberiség egyedüli reménysége. A vallás, maga a tévesen „keresztény vallásnak" nevezett is, nem más mint ördögi ámítás, hogy a Mindenható Isten nevét gyalázza. Sok őszinte ember gyakorolja a vallást abban a hiszemben, hogy azáltal helyesen cselekszik, míg mások tudják, hogy igazságtalanul járnak el velük szemben, és azáltal a népet megtévesztik. A most említettek kettős veszedelmet jelentenek az emberiség érdekeivel szemben. Mivel Krisztus nevét tévesen használták és még ma is tévesen alkalmazzák, ezáltal a népet nagyon megkárosították, amiért a mostani cselekedetük a legnagyobb hiszékenykeritések egyikének nevezhető. Sok őszinte és becsületes ember tartozik azon szervezetekhez, melyek mint „vallásos" vagy egyházi rendszerek ismeretesek. Ennek a folyóiratnak kiadása abban a reményben történik, hogy az embereknek az igazság megismerésében segitségére legyen. Az itt közöltek, nem emberek ellen irányuló támadások, hanem az eddig ismert legravaszabb és ördögi ámitások eljárásimódjának ismertetése. Aki meg akarja ismerni az igazságot, közelebbről szeretné szemügyre venni most az úgynevezett „keresztény egyház" eredetét és a földön való terjeszkedésének módját.

[10] Jézus Krisztus a kereszténység feje és kezdete, mivel ő annak vezetője, akit Isten parancsolatai iránt való engedelmességből mások is követnek. „Krisztus" Isten „felkentjét" jelenti, vagyis egy oly valakit, akit Isten szándékának megvalósításával megbízott. Krisztus nem felekezetieskedő, mégcsak egy pillanatig sem volt az. Ő mindenkor pontosan követi a Mindenható Isten törvényeit. Ő világosítja fel hűséges követőit Jehova Isten igéje és szándéka felől. Jézus feltámadása után a Szentlélek, mint Isten láthatatlan ereje kitöltetett a hűséges apostolokra és megértették az igazságot, amely mindaddig érthetetlen volt előttük A hivők Krisztus nevében bejárják a családokat, (Apcsel. 20 : 20) tanítják a népet és tudatják vele, hogy Jézus Krisztus kiomlott vére szolgál váltságdijul az emberiség megmentésére a kárhozattól, s hogy Jehova Isten mindazokat élettel szándékszik megajándékozni, akik Krisztusban hisznek és őt nyomdokain követik. Mivel ama férfiak a Krisztusról szóló igazságot örömmel hirdették a népnek, a zsidó felekezetieskedők megtámadták őket, bíróság elé állították és megkérdezték tőlük: „Kinek az erejéből vagy nevében cselekedtétek ezt?" Jézus Krisztus hűséges apostolainak egyike ekképpen válaszolt: „Legyen tudtotokra mindnyájotoknak és az Izrael egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, azáltal áll ez ti előttetek épségben. Ez (Krisztus) ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegletnek fejévé. És nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk." — Apcsel. 4 : 10—12.

[11] Földi pályájuk befejezése előtt az apostolok tovább prédikálták a Jézus Krisztusról, megfeszítéséről, feltámadásáról, és királyságának, mint az emberiség egyedüli reménységének, eljöveteléről szóló evangéliumot: az egyszerű emberek közül sokan meghallgatták őket és megtértek. Sátán, az ördög, hogy feltartóztassa az apostolok munkájának szekerét, egy kereszténvellenes szervezet létesítéséhez fogott, melybe sokakat belevont. Nagyravágyó emberek vállalkoztak azok vezetésére, akik Jézus nyomdokain kezdtek haladni s ezek az önző és dicsvágyó emberek lettek a szervezet tanítói és vezetői. (Apcsel. 20 : 29, 30) Ez a szervezet azután felvette a „keresztény egyház" nevet, s tanításai és szokásai mindenkor „keresztény vallásnak" neveztettek. Az Úr óva intette tanítványait az az antikrisztusoktól, azaz azoktól, akik eljönnek, hogy az embereket Krisztus nevében ámítsák. (János II. 7) Ilyen csábítók már az apostolok idejében is mutatkoztak. (Thess. II. 2 : 7) Ma (1937-ben) a Vatikánvárosban, Olaszországban székelő vallásszervezet uralkodik, amely magát „keresztény egyháznak" vagy „keresztény vallásnak" és az úgynevezett „keresztény" nemzetek vallásának nevezi. Annakidején már rámutattunk arra, hogy a vallásszervezetek Babilonból erednek s onnan pedig az egész földre kiterjedtek. Amidőn Róma világhatalommá lett és mint pogány Róma vált ismeretessé, ez a világhatalom gyakorolta az ördögvallást, és idők folyamán fejlődött ki azzá, ami a pápai Róma néven ismeretes s ez gyakorolta azóta a mai napig az úgynevezett „keresztény vallást". A következő elvitathatatlan történelmi eseményeket valóban érdeklődéssel kellene olvasni, mivel ezek tárják fel, hogy Róma teljesen az ördögi vallás befolyása alá került. A következő magyarázatok az „Encyclopedia Americana"-ból vannak átvéve:

„Római vallás. Amióta a római vallás a hagyományok és történelmi feljegyzések kereteiben megjelent, úgy tűnik fel, mintha állandóan és mindinkább viszontagságos külső és belső jelegű befolyás alatt állana és sok átalakuláson ment volna keresztül... Alapjában véve az indo-európai népek vallási felfogása egymással teljesen hasonló. Abban az időben, amidőn Róma királyok uralma alatt állott s bonyolult „istentiszteleti" szokásokat és számos hitregét vezetett be, maga a római vallás

FEL

mindinkább az indiai vallások képét kezdte magára ölteni... Róma korábbi istenei megszemélyesített természeti elemekből állottak. A régi istenségeknek és a rómaiak nomád élete természetfeletti jelenségeinek, a vadászat védistenének és a hegyek, folyók, föld és légkör s a magasabb égboltozat védő szellemeinek fokozatosan meghatározott tulajdonságokat tulajdonítottak... Az egymással teljesen hasonló istenségek, és Itália összes törzseinek vallásszokásai Indo-európai eredetre vezethetők vissza, melyek fokozatosan hódítottak maguknak teret Rómában. Természetesen, amidőn a római birodalom növekedni kezdett, vallásrendszere szintén jobban kibővült és mindinkább nagyobb teret hódított. Miután Róma az olasz félszigetet istenségeit magábakebelezte, szokásává lett, hogy feltartózhatatlan törekvéseiben mindent magához kaparintson. Az imperialisztikus város pantheonja (az istenek temploma), amely a gyorsan növekvő római uralom távolfekvő határainak minden irányába, sőt még azokon túl is kiterjesztette polipkarjait, új hitbeli ismereteket, új istenségeket és új vallásfilozófusokat vont Rómába. Az ilyen körülmények között egy vallásdogma nem is nagyon tudott volna megmaradni, s egy olyan vallásdogma nem is volt... Ezáltal az egyházi Róma oly kozmopolitikussá lett, (a hittanokból vagy filozófiából a legalkalmasabbakról értesülve) mint maga a római világbirodalom, Más szavakkal kifejezve ez annyit jelent, hogy a római közügyek egyházi élete állandóan és aszerint változott, ahogyan azt a terjeszkedési folyamat megkívánta.

... Dianna, a hold istenőjének, ezen vagy más néven, és némileg különböző tulajdonságok által ismeretes, a vadászatnak hódoló oly sok vándornép kedvenc istennőjének és valószínűleg a fő istennő után vándorló rómaiaknak, az anyaföld a földműveléssel foglalkozó népnek, és jellegzetes istenségek alkotóinak készített helyet az anyaföld... Jupiter az égboltozat, a felsőbb birodalmak és a mennydörgés istene szerezte meg magának az első helyet, melyet eredetileg Dianna, a hold istennője töltött be, s a rómaiak és a római imperialisztikus jogar alatt egyesített latin törzsek legfelsőbb istene lett...

... Juno, a legfelsőbb istenség (Jupiter) női hasonmása és az égboltozat nőiesen elképzelt tulajdonságainak bemutatása. Más szavakkal: csak némileg van Jupiternek alárendelve, mint annak testvére és hitvese a római hitrege szerint...

Jupiter és Juno, az ő királyi hitvese után, következett Mars a római államistenségek legnagyobbja... a háború patrónusa. Mars, amelyet különösen márciusban és októberben ünnepeltek, volt a hadjáratok kezdetének és befejezésének és az avval kapcsolatos játékoknak védelmezője...

A rómaiak élettörténetének korábbi szakaszaiban a magasabbrangú papság szinte elválaszthatatlannak tartotta magát a nemesektől és a királyi uralkodókkal való kapcsolattól, s az utóbbiak magukat az istenek leszármazottainak tartották. Az elképzelés iránti tisztelet magva tehát el lett ültetve s ez a szokás később a királyok és császárok, mint az istenek törvényes és igazi földi képviselőinek istenítéséhez vezetett.

... Ez aztán úgy nézett ki, mintha a régi vallást elvetették volna, melyet azonban a római császárság megalakulása egyelőre megmentett. Mivel a császárok azt hitték, hogy isteni jog alapján uralkodnak és az istenek közvetlen leszármazottai, érdekükben állott egy államvallásnak a fenntartása, amit nagy pompával tettek s ezáltal a kormány összes hivatalnokait, alkalmazottjait és alávetettjeit a nemzeti egyházba vonták. Az állami egyház, erre az utóbbi állapotra vonatkoztatva, hatalmas renddé alakult, melynek tagjai hivataluk által támogatására voltak kötelezve. A régi római vallás ezen feléledése tehát kevésbbé volt vallásos mint politikus... A babilóniai, görög, asszir, egyiptomi és a keleti vallásfelfogásokat Rómában örömmel üdvözölték. A kisázsiai anyaföld (azaz Babilon) és az egyiptomiak legfőbb istennőjének Isisnek tisztelete nemcsak Rómában lett bevezetve, hanem az azt megelőző és pontosan kidolgozott ceremóniák által csaknem az egész római világbirodalomban általánossá lett s a római uralom alatt a római nép és a keleti népek között olyannyira elhatalmasodott, hogy az első keresztény hittérítők csak nagy nehezen tudták kiküszöbölni.

... Az idegen istenek utáni vágy hallatlan túlzottsággá fajult. Egészen Perzsiáig kellett menni, hogy a nagy napisten Mithras és a tiszteletével járó misztikus formaságokat bevezethessék, ami később magában a császári városban is nagyon népszerű let... Róma a filózófiába, szkepszisbe, titokzatosságokba, ábrándozásokba és stoicizmusba merülve, anélkül hogy horgonyt vethetett volna, végre zátonyra került és nemzeti-vallási hajótörést szenvedett. Ilyen felfogással viseltetett a katolikus hit fejlődésével szemben." (The Encyclopedia Americana, 23. kötet, 641—645. oldal).

[12] A fenntemlített „istenek" Góg és a gonosz démonok, akik az Írás szerint „Mágóg földjén" lakoznak. Jézus Krisztus hűséges tanítványai észrevették, hogy napjaikban miképpen kezd egy kereszténységellenes vallás kialakulni és az emberiséget óva intették tőle. Nemsokára a földről való távozásuk után gondoskodott az ördög arról, hogy mindaz, ami mint keresztényszervezet vette kezdetét, megszűnjön és azzá alakuljon, amit azóta „keresztény vallásnak" neveznek és a 'római katolikus vallásrendszer'-nek a földön végzett tevékenységében nyilvánul meg. Célszerű itt Lord „Old Roman World" („Régi római világ") c. művéből a következő történelmi tényeket idézni:

„Az első évszázadban nem volt sok hivatott bölcs és nemes... *A második évszázadban*... az előkelő világ vagy hatalom szemeiben szégyen volt kereszténynek lenni... Az egyház... feddhetetlen és büntetlen előéletű emberek kis testületéből állott, akik nem a társadalom feletti uralomra törekedtek. Ezek azonban magukra vonták a kormány figyelmét, amely eléggé fontosaknak találta őket az üldöztetésre. A második évszázad folyamán a „püspökök befolyást gyakoroltak nemcsak a társadalom, hanem a keresztények felett is". Ezután következett a „keresztények összpontosítása"; ... az egyház lefektette eljövendő uralmuk és hatalmuk alapkövét".

[13] Ezt a politikát bizonyára nem az Úristen jelölte ki. De éppen olyan bizonyos, hogy az ördög volt az, aki elvetette az önzés magvát és várta annak learatását, hogy gonosz szándékát megvalósítsa. A fenntnevezett történetiró tovább folytatja: *A harmadik évszázad* az egyházat mint intézményt hatalmasabbnak látta... A tanok rendszeresítve lettek (a hitvallásban és zavarban) ... Hatalommal rendelkező püspökök lettek a növekvő egyház vezetői. Az egyház rohamosan oly helyzetre emelkedett, amely magáravonta az emberiség (természetesen a világ) figyelmét. *Ez nem a negyedik század előtt történt* — amidőn megszüntek a cézárok által gyakorolt üldöztetések, Konstantín (a pogány római császár) megtérítése idején; amidőn az egyház az állammal közösségre lépett és maga az őshit is feledésbe ment mint babona és hiábavaló (az ördög által előremozdított) filozófia a hívők sorai közé is benyomult, ... amidőn a zsinatok politikai befolyás alá kerültek, ... amidőn a politika és dogmák karöltve haladtak: ... hogy az em-

FEL

berek az egyházhoz csatlakozzanak. Amidőn a kereszténység az udvar és előkelő osztályok vallása lett, minden baj orvoslására használták, habár kezdetben maguk is tiltakoztak ellene. Az egyház nemcsak a pogány filozófusok tévedéseitől volt telve, hanem számtalan keleti ima (ördögimádat) ceremóniáit is átvette. A tiszteletrevágyó és világias papság rangok és kitüntetések elnyerésére törekedett... Tétlenné, elbizakodottá és függetlenné lett. A népet kizárták az egyház vezetéséből. A püspök kiemelkedő személyiség lett; ő nevezte ki papjait és uralkodott felettük. Az (igazi) egyház feladata az állammal felvett lealacsonyító kapcsolat miatt feledésbe ment."

Egy ravasz terv

[14] Isten a következő szavakkal figyelmeztette az emberiséget: „Az emberektől való félelem tőrt vet; de aki bízik Jehovában, kiemeltetik". (Példab. 29 : 25) Aki fél, veszíthet valamit becsületéből, vagy valami más és előtte kedves dolgokból, s ha megalkuvásra nem törekszik, minden bizonnyal a Sátán csapdájába jut. Dicsőségrevágyó emberek könnyen a Sátán csapdájába esnek. A katolikus egyház alatt ismert szervezet első vezetői kétségnélkül őszinte emberek voltak, de egyesek közülök, akik különösen emberek tiszteletére törekedtek és féltek, könnyen elveszíthették amijük volt és hirtelenül az ördögi hízelgés befolyása alá kerültek, aki arra törekedett, hogy avval bőven elhalmozza őket. Körülbelül 400 évre rá Péter apostol halála után létesült a római katolikus „hierarchia jurisdiktiója". Néhány további évszázad után, amidőn a népet tudatlanságban tartották az igazság felől, nem volt nehéz elhitetni abban az időben élő emberekkel, hogy az az ember, akiről azt tanulták, hogy ő a pápa és a hierarchia feje, Péter apostol utóda. Így lett az emberiség tévútra vezetve, hogy ezt a nagy és károsan befolyásoló hazugságot elhigyje. Nincsen arra semmi ok sem, valamit arról a férfiről mondani, aki pápai tisztséget tölt be, s azért az itt említettekből semmi sem vonatkozik egy bizonyos személyre, hanem az itt mondottak, maga a betöltött tisztség ellen szólnak. Egy ilyen pápai-tisztség az apostolok idejében nem volt. Ezt emberek létesítették sátáni befolyás alatt, s ezen tisztség betöltésére 440-ben K. u. választották meg az első embert. A katolikus egyház csak hosszú évszázadok mulva létesült Jézus Krisztus tanítványainak ideje után, mindamellett ez a szervezet még ma is azon a nézeten van, hogy ő Krisztus igazi egyháza, amely hazugságnak az őszinte emberek milliói hisznek. Sem Krisztusnak, sempedig valamelyik tanítványának nem volt része a katolikus szervezet alkotásában. Csak az ördögtől származhatott az az eszme, hogy egy nagy vallásszervezetet létesítsen és az „keresztény egyháznak" minősítse; nevéhez hűen célja az volt, hogy az emberiséget eltérítse, és az Úr egyházával kapcsolatos igazság felől tudatlanságban tartsa. Az Úr egyháza vagy gyülekezete, melynek Jézus Krisztus a feje, az egyedüli igazi egyház, és azoknak nevei, akik ahhoz tartoznak, nem a földön, hanem a mennyekben vannak beírva. (Zsidók 12 : 23) Amennyiben az említett vallásszervezet Krisztus nevével visszaél s rejtett módon és fokozatosan a maga téves tanításait hirdeti, a legmesszebbre elágazó és legveszedelmesebb hiszékenykerítéssé lett, amely valaha is volt, amely az embereket nagyon megkárosítja és Isten nevének gyalázására készteti. Tevékenysége a tények elferdítéséből és tévtanokból áll.

Ámítás

[15] Az ámítás, bizonyos dolognak jogtalan igénylését, vagypedig oly tanok vagy dogmák magyarázatát jelenti, melyek az ilyen ámításokkal összhangban levő cselekedetekre késztetnek. Az általában „katolikus egyháznak" nevezett katolikus szervezet tagjai a pápa, püspökök, bíbornokok, papok és mások, akiket „lelkészeknek" neveznek. Ennek a szervezetnek a támogatói és hozzátartozói mint „katolikus nép" ismeretesek, amely azonban nem számít az egyház tagjainak. A katolikus szervezetben magasabb és alacsonyabb tisztséget betöltő papok foglalnak helyet, azaz a tekintélyes hierarchia, amely magas tisztségeket betöltő férfiakból és a papságnak alárendelt személyekből áll, akik a magasabb tisztséget betöltő egyének parancsait teljesítik. A katolikus szervezet már régóta bizonyos felfogásokkal állott elő és az embereknek bizonyos tanokat prédikált nyilván azon célból, hogy a népet ennek a szervezetnek hozzátartozóiul vagy „gyermekeiül" tegye, s ezt cselekszi még ma is. Az ekképpen tanított és magyarázott tantételhez tartozik az a felfogás is, hogy a római katolikus egyház az egyedüli igazi egyház. A következő idézet egy jólismert katolikus tekintélytől származik: „Az igazi egyháznak apostoli egyháznak kell lennie. Azért találjuk a 325-ben, az első niccai zsinaton foglalmazott hitvallásban a következő szavakat: 'Hiszek az Egyedüli, Szent, Katolikus és Apostoli egyházban'." (Gibbons: „The Faith of Our Fathers" [Atyáink hite] 38—42. old.)

[16] Hiszékeny emberek, akik hallják az ilyen állítást és elhiszik, ennek megfelelő cselekedetre lesznek kényszerülve, s azért lettek az őszinte emberek milliói eltévelyítve, hogy elhigyjék, hogy a római katolikus szervezet az Isten egyháza, s ebből kifolyólag vetették magukat alá a hierarchia által uralt szervezetnek. Ha a katolikus szervezet állításai és követelései tévesek, akkor hozzáfűzni szükséges, hogy ezáltal a nép megkárosult, s azért az ilyen kívánságokért és követelésekért felelős egyének hiszékenykeritők. Miképpen lehet megállapítani, hogy az ilyen állítások helyesek vagy tévesek? Az őszinte ember, aki hisz Istenben és Krisztusban és az Isten iránt jóakaratú, erre a kérdésre a következőképpen válaszol: „Isten igéje az egyedüli biztos vezető, melynek alapján megállapítható, hogy ezek az állítások mennyiben helyesek vagy tévesek."

[17] A római katolikus vallásszervezet az élő Isten igazi egyháza? A felelet: semmiképpen. Keressük csak ki azon írásszövegeket, melyek a következőket bizonyítják: Hogy az igazi egyház Jehova Isten szervezete vagy temploma; hogy annak igazi szegletköve vagy sziklája az Úr Jézus Krisztus, mint az egyház feje vagy ura, hogy mindazok, akik a templomban vagy egyházban tartózkodnak az ő testének tagjai, akik az Ur Jézus Krisztussal egyazon hasonlatosságra jutnak és hűségesen kell őt követniök nyomdokain, s amennyiben ezek Jehova Isten tanui, kötelességük, hogy bizonyságot tegyenek az ő nevéről. Ha összeegyeztetjük a Jézus Krisztus vezetése alatt álló egyház tisztségét és küldetését a római katolikus szervezettel, megállapíthatjuk, hogy mindkettő egymással teljesen ellenkező úton halad. A római katolikus szervezet már évszázadok óta vallással, politikával és kereskedelemmel foglalkozott nyereszkedési szempontból — s még ma is így cselekszik — s azért az Isten és emberek ellensége. Az írásban a „fa" a teremtményt vagy a teremtményekből alakult szervezetet jelképezi és ennek a fának a gyümölcse pedig azt szimbolizálja, amit a teremtmények vagy szervezetek az embereknek, fenntartásuk s növekedésük végett, szellemi táplálékul nyujtanak. Ebből kifolyólag mondotta Jézus: „Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. ... Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket. Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram; megyen be a mennyek

FEL

országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát." — Máté 7 : 18—22.

[18] Jehova Isten szövetséget kötött Jézus Krisztussal és hűséges követőivel s egyházának tagjaivá tette, királysága áldásainak kiosztására, amely ország a maga idejében igazságos uralmat fog gyakorolni az emberek felett. (Lukács 22 : 28—30) Isten királysága minden üzletiességtől mentes és semmi közösségben nincsen azon szigorú, kegyetlen és gonosz rendszerrel, amely most uralkodik a világ felett s amelynek jelen uralkodói az ördög és helytartói befolyása alatt állanak. Erről a világról mondotta Jézus: „Az én országom nem e világból való." (János 18 : 36) „A világ fejedelmének (a Sátánnak) semmije nincsen bennem." (János 14 : 30) A Szentírás bizonyítja, hogy Jézus Krisztus az ő eljövetelekor felépíti királyságát, megkezdi uralmát és magához gyűjti egyházát. (Tim II. 4 : 1) Ama idők és a mostani felekezetieskedőkhöz fordulva mondotta Jézus: „Elvétetik tőletek az Istennek országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét." (Máté 21 : 43) A római katolikus egyházszervezet sohasem juttata el az emberekhez Isten országának gyümölcseit vagy üzenetét; ellenkezőleg, ez a szervezet mindenkor a politikusokkal, militaristákkal, a kereskedelem óriásaival és más banditákkal közreműködött, hogy a nemzetek feletti uralmat és vezetést magához kaparintsa. Ahelyett, hogy Isten igéjének, azaz Isten országának gyümölcseit juttatta volna el a néphez, annak életbentartására, a római katolikus szervezet könyörtelenül támadta Istennek, Jézus Krisztus vezetése alatt álló királyságát. Az összes vallásszervezet ellenkezik Isten akaratával, többé-kevésbbé politikával és kereskedelemmel foglalkozik, Isten királyságának evangéliumát vagy gyümölcseit hordozó férfiakkal és nőkkel rosszúl bánik és üldözi őket.

Következetlenül

[19] Az írás egy megmásíthatatlan szabályt állít fel, miszerint azok, akik Isten egyházának tagjaivá lettek, hűségesen kell hogy kövessék Jézust nyomdokain és akképpen cselekedjenek, amint ő maga cselekedett. „Mert arra hivattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek; aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott". (Péter I. 2 : 21, 22) Jézus ismételten megmondotta: „Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra." (János 18 : 37) Mindnyájuknak engedelmeskedniök kell, ellenben pusztulás vár reájuk. (János 14 : 15; Apcsel. 3 : 23) Igényt tartani Jézus Krisztus által betöltött magas tisztség képviseletére és amellett Jézus pályafutásával homlokegyenest ellenkező úton haladni, következetlenséget jelent és arra vall, hogy a katolikus szervezet állításai vagy igényei tévesek. Vizsgáljuk meg most a jólismert tényeket a fenti megvilágítás és az ezeket támogató írásszövegek által és állapítsuk meg a Szentírás alapján, hogy a katolikus szervezet állításai igazak mennyiben vagy tévesek.

[20] Sem Jézusnak, sem tanítványainak nem volt földbirtokuk, házuk vagy más vagyonuk. Jézusról áll megírva: „Nincsen fejét hová lehajtania." (Luk. 9 : 58) Jézus és apostolai nem építettek székesegyházakat s az ilyenekbe a népet nem is csalogatták, hogy nekik szolgáljanak, hanem az Úr és tanítványai „házról-házra" járva prédikálták az igazságot és a népet Isten útjára tanították. (Máté 10 : 5—15) Jézus Krisztus igazi követői mindenkor ezen az úton haladtak. Konstantín, római császár és politikus, pogány létére kijelentette, hogy „kereszténnyé" szeretné lenni. „Katolikus" lett. Konstantín gazdag ember létére kétségnélkül azt hihette, hogy boldogságát pénzen megvásárolhatja. A következő sorok Gibbons kardinális „The Faith of Our Fathers" c. művének 134. oldalán találhatók: „Konstantín a római egyháznak töméntelen pénzbeli adományt és földbirtokot ajándékozott, ami a későbbi császárok adományai által még jobban megnövekedett. A római pápák egyházi vagyona ezáltal jelentékenyen szaporodott." A római katolikus egyházszervezet mindenkor anyagi jóléttnek örvendett. Ebből látható, hogy pályafutása a Jézus Krisztus által követett úttal teljesen ellenkezett. A 4. évszázadban a vallásszervezet sok püspököt és uralkodót számlált és a pápai tisztség betöltésére később a római püspök lett megválasztva. Ez volt tulajdonképpen a papság kezdete az apostolok idejétől számított több mint háromszáz év után. (Lásd a „The Encyclopedia Britannica" II. köt. 81. old.) Röviden ezután kezdett a pápa, mint a római egyházberendezés feje, politikai vagy világi hatalmat gyakorolni. Pipin, Franciaország királya, a lombardok feletti győzelme után a pápát tette meg a meghódított tartományok világi uralkodójául. Így vált a papság egy hódító hadjárat által világhatalommá, ami ellenkezik Isten igéjével. Gibbons kardinális mondotta: „Nagy Károly, Pipin utóda, nemcsak igazolta apja ajándékait, hanem a pápa világi hatalmának területét is növelte azáltal, hogy néhány további tartománnyal ajándékozta meg. Ezt a kis területet 1870-ig, a rövid ideig tartó idegen hatalmak rablóhadjáratai kivételével, mindenkor a római pápák uralták." („The Faith of Our Fathers" [Atyáink hite], 137. old.)

[21] A pápának politikai hatalma gyakorlása végett a „kereszténység" csaknem összes nemzeteinél voltak követei. Az ilyen eljárás egyáltalán nem egyeztethető össze Jézus Krisztussal, Isten egyházának fejével, aki azt hangoztatta, hogy semmi közösségben nincsen e világ politikai ügyeivel, amely Sátán uralma alatt áll.

[22] Amint a történelmi események mutatják a pápa 1870-től 1919-ig csaknem teljesen meg volt fosztva világhatalmától. (Lásd a folyóirat 1937 augusztus példányának 32—44 fejezeteit a 135 és 136 oldalon, és szeptember példányának 45—48 fejezeteit a 139 oldalon.) A római katolikus egyházszervezet azonban 1848-tól 1919-ig terjedő időközben is a világ ügyeibe való beavatkozásra törekedett, politikai elismerést és hatalmat akart magának kivívni a föld nemzetei között. A pápa közvetlenül a világháború után arra törekedett, hogy magának a népszövetségi ülésen helyet biztosítson és a Népszövetség megalakulása után Európa felosztásánál jelen lehessen. A pápa azonban meg lett akadályozva és az üléseken nem vehetett részt. Miután a Népszövetség megalakult és tevékenységét megkezdte, az ördög a népszövetség nyergébe segítette a pápai szervezetet, amely azóta ül benne. Mussolini a pápa barátja lett s azóta mindketten karöltve tevékenykednek. „1929-ben a lateráni szerződés által szabályozva lett az egyház és az állam közti kapcsolat Olaszországban. Rövidesen ezután Mussolini és a pápa megvitatták egymásközt a fasiszta ifjúság nevelésének kérdését; 1932-ben a Duce felment a Vatikánba, ott imádkozva leborult és úgylátszik a szent közösség áldásában részesült. Ifjú korában, éppen oly kimondott istentagadó volt mint atyja; de később nagyon vallásos lett." („Inside Europe" [Európán belül] 195. oldal).

[23] Mussolini nagyravágyása oda irányult, hogy nagy hadvezér lehessen és az egész világ felett erőszakos uralmat gyakoroljon. A vele együtt működő római katolikus szervezet ebben a nagyravágyó törekvéseiben teljesen támogatta. Amidőn Mussolini véres hódító hadjáratot indított a szegény fekete Abesszínek ellen és

FEL

azt végre is hajtotta, sok ember életét kiontatta, a pápa és a katolikus szervezet melléje állottak és gyilkoló hadjáratát „megáldották". Olaszország diktátora most arra igyekszik kényszeríteni a férfiakat és asszonyokat, hogy mint a barmok szaporodjanak és emberi anyagot szolgáltassanak, melyet aztán később egy háborúban feláldozzanak; a pápa ebben a törekvésében is támogatja Mussolinit. Egy ujságcikk Rómából, 1937 március 4. keltezéssel, melyet az United Press (tudósitóiroda) közölt és sok rádióállomás közvetített, ezeket mondja: „Itália fasiszta vezérei ma abban állapodtak meg, hogy a születések szaporitása s ezáltal a jövő hadsereg létszámának növelése érdekében energikus lépéseket foganatosítanak. A fasiszta nagytanács, mint a legfőbb tanácstestület, Benito Mussolini miniszterelnök vezetése alatt az egyik szigorúan zárt éjjeli tanácskozáson hét pontból álló programot nyujtott be és annak azonnali megvalósítását határozta el... Azt mondták, hogy Piusz pápa utasítani fogja a római katolikus papságot ennek az ügynek teljes támogatására.

[24] Az ilyen eljárás az Isten, emberi élettel kapcsolatos, örökszövetségének nyilt megsértését jelenti, amiért Isten törvénye, az úgynevezett katolikus „egyházat" vádolja. (Mózes I. 9 : 8—13) Mit bizonyit ez? Istent vagy Krisztust képviseli az ilyen szervezet, vagypedig Isten nevét használja ámításainak palástjául s ez alatt üzi ördögi és a királysággal szemben ellenséges magatartást tanusitó munkáját?

[25] Az emberek szemei előtt mindenütt a kommunizmust lebegtetik mint rémképet, amely rémkép-mozgalmat maga a pápaság kezdeményezte és mögéje húzódott. Aki meg meri mondani az igazat a római katolikus hierarchiáról, azt ez a szervezet kommunistának minősiti. Tény, hogy a kommunizmust a jezsuiták, a római katolikus hierarchia titkosrendje, szervezte meg, hogy azt mint álarcot és rémképet az emberek megfélemlitésére használja s egy ellenmozgalomra késztesse, amely utóbbi mozgalom teljesen a pápaság hatalma alatt áll. Ekképen lettek megszervezve a nácik is Németországban Hitler vezetése alatt, akik most az egész országban könyörtelen, gonosz és gyilkos uralmat gyakorolnak; és ennek a náci-osztálynak örömo telik abban, ha üldözheti az Isten és Krisztus iránt hűségeseket, akik az ő királyságának gyümölcseit az emberekhez hordozzák. Jehova tanui közül néhányat Németországban nemrég megöltek és további több ezret bebörtönöztek, csupán azért mert Bibliát és bibliamagyarázó könyveket találtak náluk, melyekből az emberek Istennek a szenvedő emberiséggel kapcsolatos gondviselését felismerhetik. A Hitler-kormány teljes összhangban van a Vatikánnal Rómában. Helyeselhet az Úr Jézus Krisztus valami olyat, mint amilyen a Hitler-uralom? Határozottan nem; mivel a római egyház Hitlert támogatja, meggyőzően bizonyitja, hogy a római katolikus szervezet az ördögöt képviseli s Isten és Krisztus ellensége.

[26] A római katolikus hierarchia egykor már hatalmába kerítette Spanyolországot és mindenkor kegyetlen inkvizíciót folytatott, mely által az embereket arra kényszeritette, hogy vagy katolikusokká lesznek vagypedig kínzásoknak kell magukat alávetniök. A nép fellázadt a katolicizmus elbizakodott hiszékenykeritői ellen és megszervezte a köztársaságot. Erre rá a római katolikus militaristák lázadást kezdtek szitani a spanyol köztársaság ellen, amely egy kegyetlen és álnok forradalomban tört ki s célja az, hogy a római katolikus hierarchia uralmát minden országban visszaállitsa. A hierarchia a spanyol kormány több millió értékű kötvényeit jogtalanul lefoglalta, székesegyházaiban elrejtette és egy polgárháború vezetésére fordította, melyben az emberek százezreit kegyetlenül lemészárolták; sokan közülök katolikus papok által vesztették életüket. Mussolini és Hitler támogatták a római katolikus hierarchiát ebben a polgárháborúban. Bizonyára Isten és Krisztus földi képviselőinek egyike sem vehet részt egy oly háborúban, amely az emberi élet szentségének tekintetében Isten örökszövetségének nyilt megszegését jelenti.

[27] A világháború óta s amióta a római katolikus szervezet ismét világhatalomra jutott, sokkal vakmerőbb lett, mint bármikor annakelőtte. Szellemileg vak kell hogy legyen az, aki ma nem látja, hogy a római katolikus hierarchia meg akarja magának szerezni a világ ügyeibe való beleavatkozás jogát és azt akarja, hogy a népen diktátorok uralkodjanak. A pápaság szövetséget kötött Japán politikai uralkodóival, akik eddig még nem tartottak igényt arra, hogy kereszténnyekké legyenek, s ott egy rendszeres tevékenységet folytat avégett, hogy mindenkit elnémitson, aki a katolicizmusról igazat szól. A római katolikus hierarchia energikus kampányt folytat, hogy a Brittbirodalom hivatalnokai és politikai ügyei feletti hatalmat magához kaparintsa; legnagyobb törekvése, hogy az amerikai Egyesült-Államokat a maga hatalma alá hajtsa. Egy volt római katolikus jezsuita, akinek bizonyára már éppen elege volt ebből a megvetett vallásszervezetből, 1935-ben kiadott könyvében többek között a következőket irja: „Elméletileg a Katolikus-Akció a katolikus laikusok munkája és szolgálata az egyház érdekében, püspökök vezetése alatt. A valóságban azonban a katolikus csoport utat akar magának törni, hogy az Amerika feletti uralmat magához ragadja...

Valamikor — ami már csak a mult emléke — csupán jámbor katolikus emberek vettek részt az egyház munkájában. Ma azonban sok oly katolikus vesz részt a Katolikus Akcióban, akiket nem lehet jámboraknak nevezni. A katolicizmus — legalább is Amerikában — nem képviseli többé a vallás gyakorlásának ügyét. A katolicizmus ma inkább azokat az intézményeket támogatja, melyek a társadalmi és politikai 'egyesületi'-kapcsolatokban nyilvánulnak meg. A katolikus vezetők százai között, akik az ügy iránti lojalitásuk által váltak ki, nem kevesen vannak olyanok, akiket a katolikus tanok vagy szokások csupán jelentéktelen vagy semmi figyelemre sem méltatnak. A Katolikus Akció ebben az államban (Amerikában) hosszú ideig nem vált volna oly komoly tényezővé, ha képviselői kizárólag jámbor és buzgó katolikusok lettek volna. Amerikában a Katolikus Akció hullámjának kiindulópontja az 1921-ben megnyilt Nemzeti Katolikus Jóléti-Konferenciára vezethető vissza. Hanna érsek minden alkalommal ezeket mondotta: 'Az államunkban megnyilvánuló katolikus hatalmat mi rendeztük és egyesitettük. Most már tudatában van, hogy hol és mikor szükséges cselekednie és egységének tudata erősiti. Hatalmasoknak érezzük magunkat, mert a mi ujból való egyesülésünk nyilvánvaló lett'. Ettől a naptól kezdve a katolikus hatalom gyorsan növekedett és a katolikus szervezetek száma megszaporodott...

Minden hónapban újabb és újabb szervezetek létesültek. Utoljára 1935 május havában alakult meg a 'Katolikus Hadirokkantak-Egyesülete', Molloy brooklyni püspök védnöksége alatt. Máris több 'tisztséget' tölt be és célja az, hogy necsak egy általános nemzeti, hanem nemzetközi szervezetté fejlődjön. A nők segélyegyesületei a 'Yeomanettes' (segédcsapatok) néven csatlakoztak ehhez a 'tisztséghez'. 'Én biztos vagyok benne', mondotta Higgins káplán, hogy 'Hayes kardinális szent támogatásában részesit bennünket és az egész hierarchia is jóváhagyását adja'. A katolikus rok-

FEL

kantakkal együtt a volt katolikus diákok is hivatottaknak érezték magukat, hogy még inkább résztvegyenek a Katolikus Akcióban es egy uj szervezetet létesitsenek, hogy a katolikus életben betöltött vezetőszerepük annál hatásosabb legyen. A jezsuita Parsons S. J. ezt az új mozgalmat ekképpen irja le: '... Szervezkedjetek! Egyesítsétek amennyire csak lehet egy közös ügy érdekében az egymástól annyira eltérő intelligenciát és akaratot. Tüzzetek ki egy közös célt! Az emberek képzelőtehetségét egy nagy mozgalom látomása által lobbantsátok lángra, amely a mi nyugati civilizációnk által alkotott tradiciókban vert mély gyökeret. *Tegyetek valami kisérletet! Legyetek forradalmárok magatok is, ha a szükség úgy kívánja!*'

...'Katolikus férfiak', mondotta, 'tartsatok össze és mondjátok meg a törvényhozó testületeknek, *hogy nem szabad oly törvényjavaslatokat előterjeszteniök*, melyek a család vagy a katolikus egyház eszményeit támadnák. Szervezkedjetek, miáltal elég erősek lehetnétek ahhoz, hogy mindazokat a tanitókat, akik „tévtanokat" tanítanak, állásuktól megfoszthassátok'." („Rome Stoops to Conquer" [Róma a győzelem felé hajlik] 15—18. old.)

[28] Ezen folyóirat keretein belül lehetetlen rámutatni azon különböző eszközökre, melyek akár politikai téren, vagy másképpen igyekeznek, a Katolikus Akciót előtérbe helyezni s azáltal az Amerika és más nemzetek feletti hatalmat megszerezni. A cél nem más, mint a figyelmet azon tényekre forditani, hogy az a vallásszervezet, amely ilyen politikai, kereskedelmi, militarisztikus és egyéb elvetemedett módszereket alkalmaz, mint a római katolikus hierarchia, nem lehet Krisztus képviselője a földön, minélfogva a római katolikus szervezet azon állitása, hogy ő Isten egyháza, teljesen csalfa és téves. Már az is elegendő bizonyitékul kell szolgáljon minden becsületes és őszinte ember előtt, hogy a római katolikus szervezet az ördög eszköze, miáltal az emberiség boldogulása ellensége. Ha valaki örök boldogságát azáltal akarja akadályozni, hogy egy elvetemedett szervezethez ragaszkodik és tovább támogatja, amely Isten és az emberek ellensége, szabadon megteheti, de az itt közöltek mégis figyelmeztetésére szolgálnak, nehogy azáltal igyekezzen magát az illető mentesiteni, miszerint később azt mondaná, hogy nem volt tudomása arról, hogy ez a szervezet az ördögöt képviseli. Ennek a folyóiratnak a célja az, hogy a becsületes és őszinte embereket, legyenek akár katolikusok, vagy mások, az igazság ismeretére segitse, hogy a biztonság egyedüli helyét keressék és megtalálhassák.

[29] Aki helyes magyarázatot nyer az ördög szándékai felől, sokkal jobban megérti, hogy miben áll a vallási hiszékenykerítők tevékenysége. Kétségnélkül az ördög létesitette a vallásszervezeteket, hogy Jehova nevét gyalázza s a nagyravágyó és kapzsi embereket egy nagymérvü és megtévesztő terv megvalósitására képesítse, amely a népet félelemben és megaláztatásban tartaná, s azután életlehetőségétől megfosztva teljesen a Sátán és látható szövetségesei hatalma alá juttatná. Sátán eltökélt szándéka: uralkodni, vagy megsemmisiteni; evégett használja láthatatlan szervezetét. Az ezután következő magyarázatokból minden őszinte ember előtt világos kell legyen, hogy miért van az ördögnek egy szervezete, amely az embereket a maga vezetése alatt a teremtmények között valaha is folytatott legördögibb és legrávaszabb hiszékenykerítési munkájában való közreműködésre készteti.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Hogyan és miért világositotta fel Jehova szövetséges népét a törvénytelenek útja felől? Mutasd ki, mennyire fontos ma a hiszékenykerítés és hiszékenykerítők fogalmának megvizsgálása.
2, 3. Ki „vak és tudatlan", Ésaiás 56 : 10 szerint, és miért? Miért nem lehet a kiválasztottakat" megtéveszteni? Mi a célja a mostani ismeretszerzésnek a hiszékenykerítőket és módszereiket illetőleg? Miképpen szükséges alkalmazni ezt az ismeretet, hogy elérje célját?
4. Ird le azon helyzetet, amely az itt megvitatott igazságok hirüladását kötelezővé teszi!
5—7. Példák felsorolása által magyarázd meg és tisztázd a „hiszékenykerítés" és „hiszékenykerítők" szavak értelmét!
8. Mi a legnagyobb hiszékenykerítés, melyet valaha üztek, és miért? Miért oly fontos ma, hogy a becsületes emberek ismeretet szerezzenek a vallás eredete és célja felől?
9. Miért lett az úgynevezett „keresztény egyház" egyike a legnagyobb visszaéléseknek?
10. Magyarázd meg, hogy Jézus Krisztus és apostolai felekezetieskedők voltak-e!
11—13. Kisérd figyelemmel az úgynevezett „keresztény egyház" fejlödését!
14. Hogyan és mikor keletkezett a katolikus egyház? Miképpen és miért lett messze terjedő és a legelvetemültebb hiszékenykerítéssé?
15, 16. Mit jelent az „ámitás" szó? Ird le a katolikus egyházat, mint szervezetet és a „katolikus nép"-re való vonatkozását! Miért csatlakoztak az őszinte emberek milliói ehhez a szervezethez?
17, 18. Mutasd ki Irásszövegek alapján, miután a Jézus Krisztus vezetése alatt álló Isten egyházát összeegyetted a római katolikus szervezettel, hogy a római katolikus egyházszervezet az élö Isten igazi egyháza-e, avagy azzá lehet-e!
19—21. Egyeztesd össze a Jézus és követői által felvett utat a katolikus szervezet által követett úttal, anyagi haszon és a világ feletti hatalomra való törekvés tekintetében! Mit bizonyit ez?
22—24. Ird le, hogy miben nyilvánul meg a római katolikus egyházrendszer fejének és legfőbb hivatalos támogatóinak tevékenysége a királysággal szemben!
25, 26. Mi a valóság a kommunizmus eredete és célja felöl a nácizmusra való tekintettel? Indokold meg Spanyolország jelen helyzetét! Milyen fénybe helyezik ezek a tények a római katolikus szervezet helyzetét?
27. Utalj rá a „Katolikus Akció" jellemére és céljára! Mi tünik ki világosan azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a római katolikus szervezet kinek az eszköze?
28, 29. Mi célja van ezen igazságok ismertetésének? Mit jelent ez azon kötelességgel szemben, amely a felvilágosultakat terheli?

(Angol W. 1937 július 15)

Hiszékenykerítők

II. rész

„Az istentelen munkál álnok keresményt" — Példab. 11 : 18.

JEHOVA Istennek egy szervezete van, melynek részét azon teremtmények alkotják, akik életjogot nyertek. Isten mindent a maga rendje szerint végez és szervezetében csakis azon teremtményei maradhatnak meg, akik az ő parancsolatainak engedelmeskednek. Lucifer hajdanában — amig nem lett törvényszegő — Isten szervezetének tagja volt; azóta Sátán, ördög, Isten ellensége és a törvénytelenség megtestesülése. Mindazok ellensége, akik jót cselekedni igyekszenek. A Sátán utánzó. Kísérletet tett, hogy a fellázadt teremtményekből magának egy

FEL

szervezetet alkosson, Isten szervezetének mintájára. Sátán szervezete két részre oszlik: egy láthatatlan és egy emberi szemekkel látható szervezetre. Édentől kezdve egészen az özönvízig az ördög szervezete változatlanul maradt meg eredeti helyzetében, az özönvíz idején azonban felbomlott és a látható része megsemmisült. Az özönvíz után az ördög ismét felépítette látható szervezetét, melyet az emberek megtévesztésére és a Mindenható Isten nevének gyalázására használt avval az elhatározással, hogy szervezete Isten akaratával ellenkezően fog uralkodni a világ felett, vagypedig elpusztítja Isten teremtményeit.

[7] Az Írás a Jelenések 12-ben ismerteti ezt az egymással szembenálló két nagy szervezetet. Isten szervezete jelképi nyelven úgy van leírva, mint „egy asszony, aki a napba vala felöltözve és labai alatt vala a hold és az ő fejében tizenkét csillagból korona". Az ördög szervezetét pedig az Írás jelképiesen mint „egy nagy veres sárkányt" ismerteti, akinek „hét feje vala és tíz szarva és az ő fejeiben hét korona". A „sárkány" szó jelképiesen „felfalót", azaz pusztítani törekvőt jelent. Ez a név egyezik a Sátán azon elhatározásával, miszerint vagy uralkodni fog, vagypedig mindent elpusztít. Az a szó „tűzvörös", vagy más fordítások szerint „vörös", találóan ecseteli az ő vérrel borított és a pusztulás felé haladó útját, amivel összhangban öltenek magukra vörös ruhát a Sátán fő vallásképviselői. Sátán látható szervezetének fő alkotóeleme a vallás, míg az összes vallásmozgalmak vezetésének szerepét a római katolikus hierarchia tölti be. A római katolikus hierarchia kijelentette, hogy ennek a szervezetnek joga van a világ feletti uralomra, amit céljául kitűzött, és ahol ezen uralmat gyakorolni nem volt képes, ott kimutatta pusztító szándékát. Mindenféle gonosz és hamis fondorlatot választ menedékhelyül, hogy az isteni igazság hirdetőinek elpusztítását idézze elő. A római katolikus „jurisdiktió hierarchiája", mely a Sátán látható szervezete felett uralkodik, a legravaszabb és legártalmasabb hiszékenykeritőkből áll, akiket az emberiség valaha ismert. Fürgék, alattomosak, árnyékodók és rendkívül gonoszak. A jurisdiktió hierarchiája azáltal, hogy egy ilyen szörnyű hiszékenykeritést végez, csalást követ el, minélfogva az Írás rendkívül romlottnak minősíti. Azért vonatkozik rá a Biblia ezen szövege: „Az istentelen munkál álnok keresményt." (Példab. 11 : 18) Ez a szervezet tévesen azt állítja, hogy Istent és Krisztust képviseli, a valóságban azonban az ördög képviselője és teljesen önző befolyás vezérli.

[8] A római katolikus hierarchia vallásrendszere a legjobban megszervezett politikai testület és az összes szervezetek között a leghatalmasabb. A Britt-Államszövetség azáltal tűnik ki, hogy a legnagyobb világbirodalom, mely valaha létezett. Állítása szerint a birtokában evő területek oly nagy kiterjedésűek, hogy határain belül sosem nyugszik le a nap. A Britt világbirodalom, melyet oly sok nyelven beszélő népek és néptörzsek alkotnak, valóságban kozmopolita. Anglia józangondolkodású emberei közül sokan kezdik felismerni azt a veszedelmet, amely jelenleg az Államszövetséget fenyegeti, amely veszedelem nem más, mint a római katolikus hierarchia. Csaknem azt lehet mondani, hogy a gyarmatokban és az Államszövetségnek alárendelt részekben római katolikus hivatalnokok uralkodnak, akik a nemkatolikusok jogait teljesen figyelmen kívül hagyják. Úgy észak- mint Dél-Rodéziában, Nyugat-Afrikában, a Fidzsi-szigeteken, Quebecben és Britt világhatalom sok más részein, a Vatikánnak alárendelt katolikusok ülnek az állami hivatalokban. Külsőleg a Britt-birodalom iránti alattvalói hűség látszatát keltik, de bensőleg ezek a katolikus hivatalnokok csupán a Vatikánnal szemben lojálisak. Az igazságot elnyomják s megtiltják azon iratok behozatalát, melyekből a gyarmatok lakosai, különösen a bennszülöttek, értesülnének, miáltal tudatlanságban tartják őket. Amidőn a lakosság alkalmilag irodalomhoz jut s általa az Isten igéje és az ő királysága felől értesül, a római katolikus hivatalnokok haladéktalanul közbelépnek, hogy az ilyen irodalom további kiadását és az igazság terjesztését meggátolják. Ezek a katolikus hivatalnokok nem átallnak oly hazugságokat terjeszteni, miszerint az igaz keresztényeket oly betörés bűncselekményével vádolják, amely őket a legkisebb mértékben sem terheli. Ilyen hazugságokkal élnek, hogy maguknak jogot formálhassanak és a népnek minden olyan dolog birtoklását megtiltsák, amely Isten igéjét tisztázná s a római katolikus szervezet kétszínűségét és ferdeségeit felderitené. A Britt világbirodalom fennhatósága alá tartozó részekből nyomást fognak gyakorolni különösen Angliára, a márcsak az idő — mégpedig rövid idő — kérdése és a Britt-Államszövetség a római katolikus hierarchia vezetése és uralma alá kerül. Az ilyen eljárásmód egyáltalán nem egyeztethető össze Jézus Krisztus igazi követőjének cselekedetével; ezen tények azt bizonyítják, hogy a római katolikus szervezet nem Istent és Krisztust, hanem az ördögöt képviseli.

Létszám és vagyon

[9] Azt mondják, hogy csupán az Egyesült-Államok területén 20 millió katolikus él, akik az „egyház gyermekeinek" vagy a „katolikus nép" tagjainak neveztetnek, és 30 ezer lelkész uralkodik felettük. A katolikus egyházszervezet tulajdona Amerikában több milliárd dollárt képvisel. A „The Encyclopedia Americana" 1927-ben megjelent cikke kimutatja, hogy a katolikus egyház szervezete az egész földön mindenkor 294 583 000 lelket számlált. A katolikus szervezet anyagi gazdagsága az összes világrészeken és államokban jelentékeny összeget képvisel és együttvéve sok milliárdot tesz ki. Honnan származik ez a jelentékeny gazdagság? Milyen magyarázatok és állítások útján tudta a római katolikus hierarchia a népet arra bírni, hogy magát ezen szervezet uralma alá vesse, pénzbeli adományokban részesítse s ezáltal ezt a vallás-politikai szervezetet mindenütt annyira meggazdagítsa?

A tisztitótűz

[10] Kétségnélkül a „tisztitótűz"-ről szóló tan a római katolikus egyházszervezet egyik bevételi forrása, melyből a legnagyobb összegeik a Vatikán páncélszekrényeiben vannak elzárva. Az emberek millióí bíztak a papokban, akik elhitették velük, hogy az ember elhunytával csak a teste hal meg, míg a lelke tovább él, amely lelek a három hely közül az egyikbe kerül, éspedig: az igazak a mennyországba, a szándékosan gonoszak az örökgyötrelembe vagy pokolba és a megbocsátható bűnökben elhunytak, de még meg nem tisztultak, a „tisztitótűzbe", hogy ott egy bizonyos ideig maradjanak, amely időtartam azonban megrövidíthető azon összeg árán, melyet az elhunyt barátai a halottért mondandó imádságokért a katolikus papoknak lefizettek. Továbbá, hogy az ilyen ajándék-összegből a hátramaradottnak szintén haszna van, mivel halála után a tisztitótűzben eltöltött időt megrövidíti. Őszinte emberek abban a hiszemben hogy ez a magyarázat tényleg való, a katolikus szervezetbe özönlöttek és önként szolgáltatták be pénzüket abban a reményben, hogy az maguknak és kedves halottaiknak javára lesz és elhunyt barátaiknak a „tisztitótűz lángjaiban" elviselt szenvedéseit megkönnyebbíti. Az eredmény az lett és még most is az, hogy

FEL

dollár-milliárdok vándoroltak a római katolikus szervezet kincses kamrájába, amely összeg a hierarchia nagyravágyó és kegyetlen céljának előmozdítására, azaz a nemzetek feletti uralom elnyerésére lett és van fordítva, továbbá a „magasabb tisztséget betöltő papoknak" hó és naponta pompás megélhetést biztosítson, míg a köznép a legfontosabb életszükségleti cikkek hiányában szenved. Ha a „tisztítótűzről" szóló katolikus tan téves, akkor minden becsületes embernek be kell látnia, hogy a római katolikus hierarchia űzi a valaha gyakorolt legnagyobb hiszékenykerítést, amely megfosztotta az embereket pénzüktől, szívük nyugalmától és az isteni elhatározás felismerésének reményétől; ez is megbélyegzi a katolikus szervezetet, mint az ördög eszközét, Isten és az emberiség ellenségét. Ez további bizonyítéka annak, hogy azon állítás, miszerint a katolikus egyház az Isten egyháza, az ördög egyik hazugsága, amellyel az emberek ámítása végett hozakodott elő, hogy őket Jehova Istentől elfordítsa. Nehogy valaki azt mondhassa, hogy számtalan katolikus pap cselekedett így, miszerint a „tisztítótűzről" szóló tant az embereknek elferdítve magyarázta, Gibbons kardinális, katolikus szaktekintély könyvéből a következőket idézzük: „A katolikus egyház azt tanítja, ... hogy az eljövendő életben egy közbeeső és mulandó büntetésben részesülnek mindazok, akiket haláluk idején megbocsátható bűnök terheltek, vagypedig az Istennek az ő igazságossága által megbocsátott bűnökért elégtételt nem tettek. Továbbá azt tanítja, hogy azon lelkek, melyek ezen a közbeeső, általában tisztítótűznek nevezett állapoton, átesnek, saját magukon segíteni nem képesek, de a földi hívők által elmondott imák helyzetükön könnyíthetnek. A tisztítótűz léte természetesen még egy más megfelelő tantételtől is függ — a halottakért való könyörgés jövedelmétől —; mert az ilyen közbeeső helyzetbe került lelkek vándorlásuk végcélját még nem érték el."

[6] „... Lelke végre kiszabadul; egy ideig azonban mégis a tisztítótűz tisztító lángjai között kell szenvednie. Ez a magyarázat nem tőlem származik. Ez a kereszténység atyáinak egyértelmű kijelentése." („The Faith of Our Fathers" [Atyáink hite] 205—208. old.)

[7] Ez világosan magyarázza, hogy a „tisztítótűzről" szóló tan hagyományokra és nem Isten igéjére támaszkodik; Jézus által meghatározott szabály értelmében ez a tan, mivel téves, erőtelenné tette az Isten igéjét. (Máté 15 : 3, 6) A „tisztítótűzről" szóló tan megindoklásaképpen ugyanez a szaktekintély a 217. oldalon így folytatja: „Miért van a halál? Csupán a testnek a lélektől való elszakadása végett. A test igeniz meghal, de a lélek (tovább) 'él' ... Halála után tovább gondolkodik, emlékszik és szeret, úgy mint azelőtt."

[8] Eképpen hangzik az emberek által alkotott tan a katolikus szervezetben, melyet a hagyomány nemzedékről-nemzedékre juttatott. Most eldönthetik, hogy hagyományokban, avagy a Bibliában higyjenek. Miben higgyenek? Itt azon bibliai bizonyíték van felemlítve, amely kimutatja, hogy a „tisztítótűzről" szóló tan teljesen téves, miáltal az ördögtől ered. A Douay-Biblia katolikus angol, az Allioli-Biblia pedig katolikus német fordítása a Bibliának; mindkettő a hierarchia teljes jóváhagyását bírja. Ezekben a fordításokban a lélekről ez áll megírva: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia." (Ezéchiel 18 : 4; Allioli) Saját bibliafordításaik bizonyítják, hogy a „tisztítótűzről" szóló katolikus tan téves. Mi a lélek? Egy élő, lélegző teremtmény. Minden ember lélek; de egy embernek sincs lelke. Mózes I. 2 : 17-ben áll megírva: „De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert mely napon eszel arról, bizony meghalsz." Milyen jogon állítható, hogy a halál csupán a testnek a lélektől való elszakadását idézi elő, míg a lélek tovább él? Ez az állítás teljesen az ördög hazugságán alapszik. Isten kijelentette, hogy az embernek, ha vétkezett, meg kell halnia. Az ördög azonban azt állítja, hogy halál nincsen; Jézus kijelentette, hogy az ördög hazug. (Mózes I. 3 : 4; János 8 : 44) „Esznek és leborulnak a föld gazdagai mind; ölétte hajtanak térdet, akik a porba hullanak, és aki életben nem tarthatja lelkét." — 22. zsoltár 30.

[9] A katolikus hagyomány így szól: 'A halott tovább emlékszik, gondolkodik és szeret'. A katolikus Biblia pedig azt mondja: „A halálban nincsen senki, aki rólad emlékszik, gondolkodik és szeret'. A katolikus Biblia da dicsőít téged?" (6. zsoltár 6; Allioli-ford.) Ugyanazon szöveg a Miniatur-Bibliában ekképpen hangzik: „Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a halottak birodalmában kicsoda fog dicsőlteni téged?" (6. zsoltár 6) „Nem a halottak dicsérik Jehovát, sem nem azok, akik alászállanak a csendességbe." (115. zsoltár 17) „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit sem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé, mivelhogy emlékezetük elfelejtetett... Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed, mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs az alvilágban (sírban)". — Préd. 9 : 7, 12; katolikus Allioli-ford.

[10] Azon elvitathatatlan szentirati bizonyítékra való tekintettel, miszerint a halottak öntudaton kívül vannak, amiért tehát a „tisztítótűzben" sem büntetést, sempedig kínokat elszenvedniök nem kell, világos, hogy a „tisztítótűzről" szóló tan az ördög által kieszelt hazugságok egyike, melyet emberek használnak arra, hogy általa másokat megtévesszenek és kifosszanak, Istentől elfordítsák s a földön a legraffináltabb, ördögi hiszékenykerítést üzzék. Vegyék figyelembe, hogy a római katolikus hierarchia mindenkor azon előírásra hivatkozott, miszerint a köznépnek nem szabad a Bibliát egyedül tanulmányoznia, hanem csak azt szabad elfogadnia és hinnie, amit a római katolikus egyház tanít. Lásd a „The Faith of Our Fathers" (Atyáink hite), 74. old.: „Istennek sohasem volt szándékában, hogy a Bibliát a keresztények hitbeli előírásává tegye... a (katolikus) egyház tekintélyétől függetlenül". Ellenkezőleg: Az isteni parancsolat következtében leírt szentirati szövegek az emberek biztos és csalhatatlan vezetésére adattak, hogy az Isten embere minden szükségessel el legyen látva. (Tim. II. 3 : 16, 17) Nincs egyetlenegy szöveg sem a Bibliában, mely a „tisztítótűzről" szóló elméletet támogatná; és maguk a római katolikus hierarchia papjai, akik ezt tudják, azt mondják a népnek, hogy a Bibliát egyedül ne tanulmányozzák, hanem fogadják el a papok magyarázatát. A „tisztítótűzről" szóló tan egy oly vallástan, melyet az Isten és az emberek ellensége azon szándékból eszelt ki, hogy őket az Istentől elidegenítse.

[11] Bármilyen ravasz terv vagy trükk, mely arra szolgál, hogy másokat pénzüktől megfosszon, hiszékenykerítés. A hármas kártyajáték (spanyol-amerikai kártyajáték), kagylójáték, villámhárító-alsóscsapda, az ingatlanügynökök fogásai, pályázathirdetők fondorlatai, vagy bármely más manőver, amely arra szolgál, hogy az embereket pénzüktől jogtalanul megfossza, hiszékenykerítés. Arra bírni az embereket, hogy pénzüket sorsjátékba vagy hasonló vállalkozásba fektessék, hiszékenykerítés; ezek mind oly dolgok, amit a becsületes és óvigyázatos emberek mindenkor kerülnek. Ha egy szervezet vagy más valaki az emberek bizalmát az ő megtévesztésükre használja s azután pénzüktől jogtalanul megfosztja, ez alávaló hiszékenykerítés, mivel a

FEL

kifosztottnak nincsen lehetősége a védelemre. Ha valamely szervezet, vagy bárki más, elhiteti az emberekkel, hogy halott barátaik eszméleten vannak s a „tisztítótűznek" nevezett helyen tartózkodnak és a hátramaradottak pénzadományai a szenvedőn némileg segíthetnek, s ezáltal az embereket arra késztetné, hogy pénzüket a papoknak kiszolgáltassák, az ilyen eljárás nem más, mint a legközönségesebb, ármánnyal teltett és átkozott hiszékenykerítés, amilyet ember egyáltalán űzhet. Még a legcsekélyebb haszna sem volt valakinek abból a pénzből, melyet a papoknak a halottakért vagy életbenlevőkért mondott imádságokért kiszolgáltatott; ha tehát a papok vagy lelkészek azon állítás következtében szereznek pénzt, hogy imádságaik a halottak javára szolgálnak, amely összeghez a tények tóves megvilágítása által jutnak, az ilyen és minden hasonló cselekedetet büntetni kellene.

[12] A római katolikus hierarchia szabályszerű üzleteket csinál, abból, hogy a katolikus népet az úgynevezett „tisztítótűz-zacskó"-hoz való pénzbeli hozzájárulásra felszólítja, mialatt ajánlatot is tesz, hogy az elmondandó imáért — minden személyért külön — egy bizonyos összeget lefizessenek. Ilyenkor csaknem mindig szóba kerül a befizetendő összeg magassága, minden beküldött névért külön, éspedig az adakozó tehetségéhez mérten. Egyes esetekben 25 centet indítványoznak személyenként, néha azonban sokkal nagyobb összegeket. Tegyük fel, hogy Amerika húsz millió „katolikus lakosa" személyenként és hetente 25 centet fizet be, ami tehát nagy összeget tesz, amely azonban jogtalanul lett kicsalva az emberek zsebeiből. Feltéve azonban, hogy mindenki hetente átlag egy dollárt fizet be, ami a 20 millió katolikust számítva évente 1 milliárd és 40 millió dollárt képvisel. A szerény anyagiakkal rendelkezők és a gazdagok is, akiket a „fenséges" klérus kihallgatásra bocsát, fejenként és hetente egy dollárnál sokkal nagyobb összeget adományoznak. Tegyük fel, hogy az egész világon élő katolikusok, kiknek száma jelenleg 300 millió, hetente a „tisztítótűz-zacskó"-ba 25 centet juttatnak, már magában véve ez az összeg is évente 3 milliárd és 900 millió dollárt képvisel. Ha ehhez hozzászámítjuk a hierarchiához rendszeresen befolyó további összegeket is, továbbá azt a pénzt, melyet hetente az apácák a munkásság között gyűjtenek, kitűnik, hogy a hierarchia páncélszekrényeibe mindenkor mesésen nagy összegek vándorolnak, amiből kitűnik, hogy ez a hiszékenykerítés, csapda, tevékenységével minden más hiszékenykerítést együttvéve felülmúl.

Szembeállítás

[13] Rádióállomások gyakran közlik programjaikban az emberekkel szemben elkövetett szélhámosságokról, és ezeknek segítségével nagy összegektől megfosztott hiszékeny emberekről szóló híreket. Mondjuk valaki reklámot csinál egy rejtvényben megnyilvánuló cselfogásnak, amennyiben a közönséggel tudatja, hogy aki azt helyesen megfejti, annyi és annyi pontot szerez, s ezekkel egy bizonyos összeg ráfizetése mellett hatalmas díjat nyerhet. Az ilyen manőverrel nagy összegeket szereznek anélkül, hogy a díjat valaha kifizetnék. Ilyenkor a rendőrség razziát tart a szélhámos kézrekerítésére és letartóztatja. Az Egyesült-Államokban a postaigazgatóság rendeletet bocsátott ki, amely az ilyen hiszékenykerítésnek a posta igénybevételét megtiltja; teljesen jogosan. Mostpedig állítsuk ezt szembe a „tisztítótűz"-hiszékenykerítéssel! Egy katolikus pap levélben azt közölte a katolikusokkal, hogy pénzük némileg könnyíthet a „tisztítótűzben szenvedő" halottuk helyzetén. Ebből a levélből az emberek megértették, hogy minden beküldött névért egy bizonyos összeget szükséges befizetni. Utána rendszerint az összeg befut, azon megtévesztő magyarázat eredményeképpen, hogy abból az embereknek hasznuk lesz. Az Egyesült-Államok kormánya a postakörzet vezetésével egy római katolikus postavezérigazgatót bízott meg, aki tulajdonképpen a Vatikán eszköze és képviselője. Hallotta már valaki, hogy egy oly rendelet, vagy tilalom lett volna kiadva, amely az Egyesült-Államok postájának hiszékenykerítésre való igénybevételét megtiltaná, amely hiszékenykerítés pénzt csal ki az emberektől azzal az ürüggyel, hogy az a halottak javára válik? A „tisztítótűz"-hiszékenykerítés sokkal inkább büntetésre méltó, mint a már említett szélhámoskodás, amely díjak kitűzésével üzérkedik, mivel az utóbbinál az emberek mégis csak tudják, hogy szerencsejátékba bocsátkoztak. Evvel szemben a „tisztítótűz"-kerítőháló a hiszékenyeket az írás tanítása felöli tudatlanságra készteti, miáltal a hiszékenykerítőktől az igazság megismerésében gátolva vannak és milliókat kitevő összegektől fosztatnak meg, míg a postaigazgatóság jámbor arccal, összekulcsolt kezekkel ezt mondja: 'Ezáltal hasznos munkát fognak végezni.' Ezek után elhiheti egy józangondolkodású, becsületes ember, hogy egy szervezet, vagy vallásrendszer, amely egyidejűleg ilyen hiszékenykerítést folytat, egyúttal Isten és Krisztus földi helytartója is lehet? A bizonyíték meggyőző, miszerint a római katolikus hierarchia szervezetének azon állítása, hogy tulajdonképpen ő az Isten egyháza, egy nagy valótlanság, továbbá a Mindenható Isten nevének súlyos gyalázása, amely a népet kifosztja és Istentől elidegeníti.

Bűnbocsánat

[14] A római katolikus egyházrendszer egy további tanításában azt állítja, hogy ehhez a rendszerhez tartozó papoknak jogukban áll a bűnök megbocsátása. A katolikus nép közül a hiszékenyek azt vélik, hogy ehhez a papnak hatalma és tekintélye van, és ebben a hitben élve keresik fel a papokat bizonyos időközökben, bűneiket bevallják, hogy tőlük bűnbocsánatot, vagy feloldozást nyerjenek. Ezt megteheti az is, aki a legförtelmesebb bűnt követte el, hogy aztán tovább is ugyanúgy cselekedhessen. Ennek meggyőző példája Mussolini. Mielőtt a római katolikus hierarchiával kibékült volna, kimondott istentagadó és gangszter volt. De miután felment a Vatikánba és a pápai rendszerrel szövetségre lépett, távozása után sokkal nagyobb bűnt követett el mind annakelőtte. Azáltal, hogy kegyetlen háborút folytatott Abesszínia elfoglalásáért, durván megsértette Isten törvényét, de mindamellett elnyerte a pápától azt, amit a papság „feloldozásnak" nevez, miközben valamennyi „fenséges hivatalnok" Mussolini hadjáratának „megáldására" törekedett. Akik azt hiszik, hogy a pápának vagy a papoknak hatalmukban áll a bűnök megbocsátása, ezt a vallást elfogadják és azért gyakorolják, hogy lelkiismeretüket megnyugtassák és a további bűnözésekkel szemben megkeményítsék. A katolikus tekintély erről a következőket mondja: „Ebből elsősorban az tűnik ki, hogy a bűnbocsánat joga nemcsak az apostolokra volt korlátozva, hanem mindenkor és mindenütt az ő tisztségüket betöltő utódaikra is kiterjedt. A bűnbocsánat mindaddig megmarad, amíg a világon bűn lesz, s amennyiben, sajnos, bűn a világon mindig lesz, az egyházban a bűnök orvoslása is mindenkorra fennmarad. A betegséggel egyidejűleg készenlétben lesz az orvosság is." („The Faith of Our Fathers [Atyáink hite], 333. old.)

FEL

[15] A római katolikus egyházrendszer csengő pénz ellenében gyakorolta a bűnbocsánat ezen nagy munkájának jogát, és ezt teszi még ma is. A már említett tekintély igy folytatja: „A pápa azáltal, hogy a *jámbor adakozóknak*, adományaiknak mintegy ellenértékéül, leiki kegyelmet igért, szintén nem lépte át jogszerű hatalmát. Ha bűnelnket a szegényeknek való adakozás által jóvátehetjük, miért ne tehetnénk ugyanúgy az egyházi tendőkre való adakozás által is? (370. old.) „Ha az egyháznak jogában áll a nagyobb akadályt, azaz a bűnöket eltávolítani, akkor hatalmában áll a kisebb akadálynak, azaz valakit terhelő mulandó büntetésnek is elejét venni." („The Faith of Our Fathers" [Atyáink hite], 365. old.)

[16] Aki ismeri a pápaság történetét, elég ha a Tetzel János nevezetű domonkosrendi szerzetesre emlékszik vissza, akinek neve egész Németországban és Európa más államaiban ismeretessé vált, mivel nagy összegek ellenében bűnbocsátócédulákat árusított, melyek a vevőnek a bűncselekményeknek bármilyen formában elkövetett vétkéért büntetlenséget biztositottak. A hiszékenykerítés különböző formáit már oly hosszú ideig üzték, hogy maga a papság is arra a meggyőződésre jutott, miszerint természetes jogában áll a szegényektől és gazdagoktól pénzadományokat szedni azon ürügy alatt, hogy annak ellenében feloldozza, vagy bűnbocsánatban részesiti őket az elkövetett vétkekért.

[17] Egyáltalán nem meglepő, hogy Olaszország, Németország, Ausztria és más országok politikai és kereskedelmi uralkodócsoportjai a Vatikán támogatói. Ezek az emberek vétkekbe merültek; valamit tenniök kell, ami lelkiismeretüket megnyugtatná, ha mingyárt pénzükbe kerül is. Elhitték, hogy őket a tudatlanul elkövetett bűnökért a pápai hierarchia feloldozásban részesitheti. A pápai hierarchia ezen fogás által a Vatikán páncélszekrényeit milliókkal gyarapította; különösen a politikusokkal hitették el, hogy ebben nekik is részt kell venniök, amennyiben a katolikus zacskót önkéntes adományaikkal növelik. Nincs mit csodálkozni azon, hogy az uralkodócsoportok, Nagy-Britannia és Amerika kereskedelmi óriásainak hivatalnokai közül sokan a katolikus vallást követik, akik biztositási illeték fejében nagy összegeket fizetnek be, azon veszteséggel szemben való védekezésül, amitől, magukat mint szándékos törvénybeütköző cselekedetük eredményétől, mentesiteni akarják. Ebből kitűnik, hogy a háló mindjobban szélesedik és a római katolikus hierarchiának a hiszékenykerítés terén számításbajövő komoly versenytársa sohol sincs. Ha ezen szervezet papjainak vagy lelkészeinek a bűnök megbocsátása jogukban nem áll, akkor ezen eljárásuk nem más, mint finoman kidolgozott terv, amely az emberek zsebeit kiüríti és a Mindenható Isten nevét gyalázza. Forduljunk csak most az igazi tekintélyhez annak megállapitása végett, hogy a bűnöket tulajdonképpen ki bocsáthatja meg.

[18] A Szentirás azt bizonyitja, hogy bűnbocsánatban csakis Isten részesithet Jézus Krisztus érdeme által. Aki nem hisz az Úr Jézus Krisztusban, sempedig abban, hogy az ő kiomlott vére a bűnbocsánat alapja, Isten nem hallgatja meg imáját és nem is bocsátja meg bűnét, hanem megmarad rajta Isten haragja, amint az János 3:36-ban világosan meg van irva. Továbbá: „Jézus Krisztusnak, az ő (Isten) fiának vére megtisztit minket minden bűntől." (János I. 1 : 7) „Vérontás (Jézus Krisztus vére) nélkül nincsen bocsánat (bűnbocsánat)." (Zsidók 9 : 22) Ugyancsak meg van irva: „Kiben van a mi váltságunk az Ő (Jézus) vére által, bűneinknek bocsánata." (Kol. 1 : 14) Jézus hűséges apostolait külön felhatalmazásban részesitette a bűnök bocsánatát illetőleg, ami a következő szavakból tűnik ki: „Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akiknek megtartjátok, megtartatnak." (János 20 : 23) Ez a felhatalmazás azonban csakis a hűséges apostolokra korlátozódott, és nem vonatkozott másokra, sem előttük, sem utánuk. Nem is csoda tehát, ha a római katolikus hierarchia azt tanácsolja a „katolikus népnek", hogy tartsa magát távol a Biblia olvasásától és csak az „egyház" tanitását fogadja el. Ha az őszinte és becsületes emberek Isten igéjét tanulmányoznák, a katolikus rendszert elhagynák, amit a hiszékenykerítők nagyon jól tudnak, és ha ez bekövetkezik, vaszkodásaiknak vége szakad. Azon állitás, miszerint a római katolikus hierarchia papjainak jogukban áll a bűnök megbocsátása, Istennek közönséges gyalázása és hiszékenykerítési műveletüknek további sakkhúzása, vagy manövere. Tény, hogy az ilyen fogásnak az értelmes és okos emberek nem dőlnek be, ha a Szentirásból előzőleg ismeretet merítenek, Istenben és Krisztusban bíznak. Ez egy újabb és megdönthetetlen bizonyitéka annak, hogy a római katolikus egyházrendszer nem Isten egyháza, hanem az ördög vallásszervezete, melyet Isten szent nevének gyalázására sikerrel használ és a népet nagyon megkárositja.

Szertartások

[19] A római katolikus vallásszervezet bizonyos szertartásokat vagy egyszerűen formaszerűségeket gyakorol. A katedrálisba való bemenetelkor, ujjukat az úgynevezett „szenteltvízbe" mártják, és a nép elhitte, hogy egy ember ezt a vizet, ha mingyárt többi szivattyúzták is fel, „szenteltvízzé" teheti. A belépő személy azután keresztet vet magára; utána a pap ugyanilyen fajta vizzel befecskendezi a gyülekezetet, miközben elmondja az 50-ik zsoltár vagy a Biblia más verseit, majd az előirt könyv (de nem a Biblia) szabályai szerint bizonyos latin szavakat mormól, vagy ismételget, amit a jelenlevők közül bizonyára senki nem ért. Ezalatt a pap külön öltözetet visel és a fentiekben vázoltakhoz hasonlóan cselekszik. Ez egy vallásgyakorlat, amire az irás semmi módon nem jogosit; ócsárolja Isten nevét s többek között arra szolgál, hogy a hiszékenyekkel elhitesse, miszerint benne lelik oltalmukat és üdvösségüket. Ezen értelmetlen ceremóniákra való feljogositás reményében a római katolikus hierarchia azon ünnepélyes szertartásokra utal, melyet a zsidók a sátoros ünnepekkel kapcsolatban végeztek. Teljesen mellőzi azonban a Biblia azon magyarázatát, hogy a zsidók által végzett ceremóniák csak elő- vagy előképek voltak, melyek Jehova vezetése alatt alakultak s különösen oly dolgokat vetitettek elő, melyeknek a jövőben kellett bekövetkezniök. Zsidók 10 : 1, Kor. I. 10 : 11) A zsidók által alkotott előképek senkit sem jogositottak, fel az ilyen szertartásoknak a jövőben való gyakorlására, mivel összefüggésben állanak azon törvénnyel, melyet Jézus Krisztus betöltött és a fára szegezett. (Kol. 2 : 14) Ezek az ünnepek, melyeket a szövetség sátorával kapcsolatban a pusztában rendeztek, különösen Jézus Krisztus eljövetelét és az emberek vétkeinek megbocsátására irányuló váltságdija nagy áldozatának megszerzését vetitették elő, és vérét a legnagyobb szentélynél, magánál a mennyek országánál mutatták be, hogy ott az emberiség számára kiengesztelést szerezzen. (Zsidók 9 : 20—24) Miután már Krisztus betöltötte a törvényt, az ördög mindannak kigúnyolásaképpen, amit az Úr cselekedett, ceremóniákat eszelt ki és eszközét, a klérust értelmetlen szokások bevezetésére késztette, hogy félelem által a népet átok alá vesse, miközben azon hazug állitással hozakodott elő, hogy ehhez a zsidók által végzett szertartások következ-

FEL

tében joga van. Sátán az önző és bűnös emberek elméjébe véste, hogy egy oly hatalomra tartsanak igényt, amilyen egyedül Jézust illetett meg. Jézus Krisztus eljövetelekor és munkájának elvégzése után, miután megfeszítették, minden oly ceremónia végetért, melyet Isten a törvény értelmében Mózesnek adott, hogy azokat gyakorolja. „Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazoljunk meg." (Galata 3 : 24) „Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára." — Róma 10 : 4.

[20] A hierarchia papjai által végzett ceremóniák nagy gyalázattal illetik az Úristen nevét és a nép között végzett hisszékenykerítést előmozdítják. Sem Jézus, sempedig utána az ő apostolai semmiféle formaszerűségeket vagy ceremóniákat nem gyakoroltak. Az emlékünnepet Jézus halála iktatta be, melyet minden évben az eseményekre való emlékezetül megünnepelnek, hogy akik Istennel szövetségre léptek, Jézus nyomdokait kell kövessék, és vele együtt is szenvedjenek, amint ő szenvedett. (Kor. I. 11 : 23—26) Evvel szemben a katolikus papok Istent gyalázó módon kísérleteznek, hogy a bor és kenyér jelképét Krisztus tényleges vérévé és testévé változtassák, miáltal bebeszélik a hiszékenyeknek, hogy mindezt elhigyjék, és magukat mély hódolattal a hiszékenykerítési gyakorlatnak továbbra is alávessék.

[21] Egyes formális ceremóniák teljesen ellenkeznek azzal, amit Jézus tanítványainak elrendelt. Ezen formaszerüségekre hivatkozik az Isten prófétája, amidőn ezeket Jézussal ismételt szavakat szól: „Képmutatók! Igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: 'Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai'." (Máté 15 : 7—9) Ez további bizonyítéka annak, hogy a római katolikus egyházszervezet nem Isten egyháza, hanem az Isten ellenségének képviselője.

Képek

[22] A római katolikus szervezetnél a szertartások alatt képeket alkalmaznak. Egy katolikus tekintély mondotta: „A keresztény egyház (nem a Biblia) megengedi a (képek) szobrok és festmények használatát Isten megtestesült fia, a szentek és angyalok ábrázolása végett, amely képeket egészen jogosan lehet alkalmazni segédeszközül, imádkozás közben. („The Catholic Encyclopedia", 12. köt.) A katolikus egyház ezen szokása teljesen ellenkezik Isten törvényével. Jehova Isten kifejezetten megtiltotta a képek alkotását és azoknak használatát. (Mózes II. 20 : 3—5) Amennyiben a hierarchia képeket használ, ebből is kimutatja, hogy a katolikus szervezet nem Isten egyháza; máskülönben az ilyen egyház nem szegné meg nyilvánvalóan Isten törvényét. Jézus mindenkor engedelmes volt Isten parancsolatai iránt, és ugyanígy kell cselekedniök az ő egyháza tagjainak is. Isten megparancsolta övéinek: „Minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és mincsen azokban lélek. Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyíttetésök idején." (Jer. 10 : 14, 15) A hierarchia természetesen nem akarja, hogy a katolikus nép ezen bibliai szövegről tudomást szerezzen, mivel ez az ismeret a hiszékenykerítést lerombolná és a hiszékenykerítők játékát meghiusítaná.

[23] Valaki felvetheti a kérdést: 'De miképpen áll a dolog azon szobrot illetőleg, amely Jézus Krisztust a keresztfán ábrázolja? Ne állítsunk fel mi is egy ilyen szobrot imahelyeinken?' Jézust nem feszítették keresztre. Isten törvénye elrendeli, hogy az átkozott bűnöst fára (lombos fára, vagy cölöpre) kell felakasztani. Erről a katolikus papoknak tudomásuk van, mert ez így van megírva az ő Bibliájukban. (Lásd Galata 3 : 13; Douay [angol]; Allioli; van Ess.) (Mózes V. 21 : 22, 23) Jézus a bűnösök miatt vagy helyett, s ebből kifolyólag mint bűnös, halt meg, habár szent, tiszta és feddhetetlen is volt; halála egyezik Isten törvényével, aminek egy fára való szögezés által kellett bekövetkeznie, és maguk a tények is azt bizonyítják, hogy egy törzsre lett felszegezve. „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; (mert meg van írva: 'Átkozott minden, aki fán [angol ford. szerint: lombos fán] függ'.") — Galata 3 : 13.

[24] A pogányok valláskultuszuk gyakorlásakor már jóval az „ember Jézus Krisztus" születése és halála előtt alkalmaztak fakereszteket és szent-szekrényeket. A katolikus rendszernek a kereszttel kapcsolatos gyakorlata a pogányoktól lett átvéve. Egy jól ismert tekintély mondotta: „A keresztet a pogány kelták már jóval Krisztus (születése) és halála előtt tisztelték. 'Ez egy oly tény', mondotta Maurice, 'amely éppen olyan figyelemreméltó, mint amilyen meggyőző, hogy a drákoknak szokásuk volt a legszebb fát kiválasztani, melyet az istenség szimbolumaképpen tiszteltek. Ennek a fának oldalhajtásait lemetszették és a két legnagyobb ágat a törzs felső részére erősítették, mégpedig akképpen, hogy mindkét oldalról egy ember kiterjesztett karjainak látszatát keltette, míg a törzzsel együtt *hatalmas keresztnek tünt fel.* Kérgére több helyen a (görög) „tau" betűt is belevésték. Mexikóban, mégpedig évszázadokkal a római katolikus misszionáriusok ottani tevékenysége előtt, az ima abban nyilvánult meg, hogy nagy kőkeresztet — valószínűleg az „eső istenének" emeltek.' A világszerte tiszteletben részesített, vagy szent szimbolumnak minősített kereszt, kétségnélkül Bacchus, a babiloni Messiás jelképe volt, mivel őt szokták keresztekkel ékesített fejdísszel ábrázolni. A babiloni isten ezen szimbolumának hódolnak még mai is a tatár-puszták messze-távol élő lakosai, ahol a buddhizmus divik." („The Two Babylons" [A két Babilon], 199. old.)

„Buddha szobrainak és ereklyéinek tisztelete a vallás legfőbb külső ceremóniája... Míg egy római katolikus templomban az oltár, addig a buddhista templomban Buddha szobra, vagypedig ereklyéit tartalmazó szekrény, képezi a fő alkotást. ... A vallásos imádságok formája (hagyomány-tisztelet, fülbegyónás, rózsafüzér, körmenetek stb.) sok esetben megdöbbentően a római egyház szokásaihoz hasonlít, amely hasonlatosságot mindenki felismeri, ha mindgyárt másképpen értelmezi is... A buddhizmust Indiában, ahonnan ered, sokáig üldözték és végre, csaknem 1200 évig tartó ottani virágzása után, teljesen elnyomták. Más országokba való bevezetésének ideje éppen olyan ismeretlen, mint általában a régi idők története." (McClintock and Strong's „Encyclopedia", I. köt. 907—910. old.)

[25] Keresztet ábrázoló kép előtt való leborulás, Isten igéjével ellenkező cselekedet, fennt idézett törvényének megsértése és további bizonyítéke annak, hogy a katolikus egyházszervezet nem Isten egyháza. Minek nyilvánosan imádkozni Krisztus képe előtt, annak látszatát keltve, mindha valaki Jézushoz imádkozna, ha ő már a mennyek országában teljes megdicsőülésnek örvend? Amidőn követőit imádkozni tanította, mondotta: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg." (Máté 6 : 6, 7) To-

FEL

vább menve, Jézus egy mintaimát mondott nekik. (Máté 6 : 9—13) A hierarchia azonban nem tartja kívánatosnak, hogy a köznép ehhez a mintaimához alkalmazkodjon.

[26] Jézus Krisztus követői, Isten egyházának tagjai, tehát Jézus Krisztus, az ő uruk és fejedelmük nevében folyamodnak Istenhez, úgy amint őket arra maga az Úr utasította. (Máté 6 : 9; János 14 : 13, 14) „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek." (János 15 : 7) Rózsafüzérrel való imádkozás szobrok és képek előtt, hamis istentisztelet. Isten előtt azok kedvesek, akik őt „lélekben és igazságban imádják." (János 4 : 23, 24) A vallásiaskodók Isten ellenségei, akik csupán az állítólagos istentisztelet formáit gyakorolják, de Isten és az ő királysága iránt igazi odaadást nem tanúsítanak. Az itt mondottak, nem emberek ellen irányuló támadás, hanem egy ördögi rendszer megmagyarázása, melyet Isten ellenségei, akik az ő nevét gyalázzák és a népnek ártanak, alkottak és foganatosítottak.

[27] Az előző bizonyíték végérvényesen kimutatja, hogy a vallás hiszékenykerítés s akik ezt nyereség szempontjából üzik, hiszékenykerítők, továbbá, hogy a legnagyobb hiszékenykerítők attól a római katolikus hierarchiától kerülnek ki, amely a népet pénzétől, gondolat- és cselekvés szabadságától megfosztja és életét veszélyezteti. Az ilyen népámítóknak mondja Isten igéjében: „Az istentelen szerez álnok keresményt" (angol fordítás: Az istentelen munkál álnok cselekedetet). (Példab. 11 : 18) Ezek azok a törvénytelenek, akik valaha Isten kegyét bírták, és oly helyzetre kerültek, hogy Isten igéjét megismerhették, amely ismeretet azonban mindenkor önző célokra vagy pénzszerzésre fordították. Amennyiben Sátán világa most érte el tetőpontját, elérkezett az idő is, amidőn az embereknek alkalomban kell részesülniök, miáltal az igazság ismeretére jutnának és eldöntenék, hogy az elvetemült ellenséget fogják-e követni, vagypedig engedelmesen a világegyetem nagy Istenének vetik magukat alá.

[28] A zsidó nemzet, mint Isten szövetséges népe, az ő kegyét élvezte; ez a nemzet azonban elhajlott Isten parancsolataitól, és papjaik a népet vallással traktálták, ahelyett, hogy magukat Isten parancsolatainak vetették volna alá. Jézus Krisztus apostolainak elhunyta utáni idők kezdetén voltak oly emberek, akik Isten szándékát megértették és az ő igazsága felől szerzett némi ismeretet nagyon értékelték. Abban az időben történt, hogy nagyravágyó emberek Isten szervezetében az ő parancsolataitól eltértek, emberi tanításokat fogadtak el és azt tanították és mutatták be, amit ma „keresztény vallásnak" neveznek, melyet az úgynevezett „keresztény" nemzetek ápolnak és gyakorolnak. Az ilyen vallásszervezetekben, de különösen a katolikus szervezetben, vagy uralma alatt, sokan vannak olyanok, akik Istent ismerik és nekik hűségesen szolgálni szeretnének; és Isten ezeket fogja most alkalomban részesíteni. Jehova próféták által már előre megjövendöltette a mostani állapotokat és az erre vonatkozó feljegyzések a katolikus bibliafordításokban is bennfoglaltatnak; egyik vers az Allioli-Bibliában így hangzik: „Vannak az én népem között istentelenek, akik mint a madarászok leselkednek, hurkot vetnek és csapdát hánynak, hogy embereket fogdossanak." (Jer. 5 : 26) Az Úr ezen szavakkal amely a neki alárendelt papság és „katolikus nép" fecseteli a római katolikus „jurisdiktió hierarchiáját", lett uralkodik és magát Isten népének tartja. A hierarchia fennhatósága alá tartozó emberek most kell hogy értesüljenek az igazság felől, hogy ebből a gonosz szervezetből kimenekülhessenek és Jézus Krisztusnál, Jehova szervezetének fejénél oltalomban részesüljenek. Ezért gondoskodik Jehova arról, hogy azok a jóakaratú emberek, akik őt megismerni és neki engedelmeskedni szeretnének, az igazság felől értesüljenek.

(Folytatása következik)

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Jehova melyik teremtményei alkotják az ő szervezetének egy részét és maradnak meg benne? Mutasd ki azon terjedelmes szervezet kialakulását, melynek eltökélt szándéka, Isten akaratával ellenkezően uralkodni a világon!
2. Mutasd ki a Jelenések 12-ben ismertetett két hatalmas, egymással szembehelyezkedő, szervezetet! Írd le azt a mozgalmat, melyet a „nagy vörös sárkány", különösen a látható eszközeivel, a földön végez és utalj rá, mennyire találó ez a név!
3. Miképpen bizonyítják például a britanniai viszonyok a római katolikus szervezet kétszínűségét és ferdeségeit? Mit eredményezett ez a befolyás és nyomásgyakorlás? Mi bizonyítja ezt, ezen szervezetre való tekintettel?
4. Milyen álláspontra helyezkedik a római katolikus egyházszervezet a létszámot, gazdagságot és bevételiforrásokat illetőleg?

5—7. Miben áll a „tisztítótűzről" szóló tan? Mit eredményezett ezen tan hirdetése?

8, 9. Mutasd ki, hogy a „tisztítótűzről" szóló tan teljesen ellenkezik az Írással!

10. Utalj arra a körülményre, minekfolytán a hierarchia a „katolikus népet" oly sokáig tudta tudatlanságban tartani tanításai, különösen a „tisztítótűzről" szóló tan felől!

11, 12. Mit kell érteni „hiszékenykerítés" alatt? Mutasd ki, hogy a „tisztítótűzről" szóló tant a lehető legrosszabb hiszékenykerítés idézte elő!

13. Hasonlítsd össze a „tisztítótűz"-kerítőhálót más kirívó hiszékenykerítési formákkal; továbbá a kormány magatartását a „tisztítótűz" — és egyéb kerítési formákat illetőleg!

14—17. Magyarázd meg és illusztráld, mennyiben szolgál a bűnbocsánatról szóló római katolikus tan egy elvetemült hiszékenykerítés további támogatására!

18. Mit tanít az Írás a bűnök bocsánatáról? Mi indítja a hierarchiát — ami itt világosan kitűnik — arra, hogy a „katolikus népet" a Biblia olvasásától távoltartsa? Milyen fényt vet ez a római katolikus rendszerre, amely azt állítja, hogy Isten egyháza?

19—21. Magyarázd meg, miért végez a római katolikus szervezet oly, melyek némileg a zsidók által gyakorolt ceremóniákhoz hasonlítanak, és mutasd ki, hogy bírhatnak-e az ilyen ceremóniáknak valami.

22. Mit tanít az Írás a képek használatáról? Mit bizonyít ez a katolikus egyházat illetőleg?

23, 24. 'Hogy áll a dolog egy oly szobor tekintetében, amely Jézus Krisztust keresztre feszítve ábrázolja, és szabad egy ilyen szobrot imaközben alkalmazni?' Utalj ezen szokás eredetére!

25. Bizonyítsd be szentirati szövegekkel, miért nem tartja a hierarchia kívánatosnak, hogy a köznép ima tekintetében Isten igéjéhez alkalmazkodjon!

26, 27. Mit bizonyítanak a már említettek a vallást és a római katolikus hierarchiának a néppel szemben való állásfoglalását illetőleg?

28, 29. Jeremiás 5 : 25—31-re való hivatkozással: Mit kell érteni az itt említett „én népem" alatt? Kik az „istentelenek", akik közötte találhatók és miképpen 'leselkednek, mint a madarászok, akik tört hánynak, hogy embereket fogdossanak'? Mely kegytől fosztattak meg, s milyen igazságtalanságok és bűnök következtében történt ez? Hogyan szükséges alkalmazni a 27-ik, 28-ik, 30-ik és 31-ik verset?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinì 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinì 184.

FEL